
The
FALLEN MEN
Series
Love should come
with a warning label.
CAUTION to the WIND
USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
giana darling

CAUTION to the WIND

ABD BUGÜN 6 WS ćl B E STS EL LIN G AUTHO R

i o n od□'r l i n

Telif Hakkı 2023 Giana Darling

Giana Darling tarafından yayımlanmıştır

Edited by Jenny Sims @ Editing 4 Indies

Proofed by Erica Russikoff @ Erica Edits

Kapak Tasarımı by Najla Qamber

Kapak Modeli Josh John Mario

Kapak Fotoğrafçısı Lane Dorsey

Lisans Notları

Bu Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı aşağıdakilerle paylaşmak isterseniz
başka bir kişiye göndereceksenız, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sizin için satın alınmadıysa Sadece keyif almak için, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hayallerimi gerçekleştiren okuyucularıma.

"Ejderha size eğer yükseğe tırmanmak istiyorsanız bunu rüzgara karşı yapmanız gerektiğini öğretir."
- Çin atasözü

Okuyucularıma bir not

Bu karanlık bir romantizm. Axe-Man ve Mei'nin hikayesi grafik şiddet, sapıkça seks ve sevilen birinin ölümü ve kadınlara karşı şiddet gibi hassas konular içermektedir. Ayrıca, Dead Man Walking (The Fallen Men, #6) ve serinin geri kalanı için önemli spoilerlar içermektedir. I bunları önceden okumayı düşünmenizi tavsiye ederiz, ancak Dikkat
Rüzgâra Karşı tek başına da okunabilir.
Bu konulardan herhangi biriyle ilgili bir sorununuz varsa, lütfen devam etmeyin.

Ayrıca, The Fallen Men kitaplarının Kanada İngilizcesi ile yazıldığını ve Kantonca çevirilerinin
Jyutping.

Çalma listesinin tamamını buradan dinleyebilirsiniz.

"Under The Big Top"--Cris Jacobs
"The Night We Met"--Lord Huron
"For My Crimes"--Marissa Nadler
"Never Gonna Be The Same"--Mia Wray
"Nothing Else Matters"--Miley Cyrus, WATT, Elton John, Yo-Yo Ma
"I Did Something Bad"--Taylor Swift
"Consequences"--Camila Cabello
"Blame"--Grace Carter, Jacob Banks

"Broken Bones"--KALEO
"Leave Like That"--SYML, Jenn Champion
"After You"--Meghan Trainor
"Yeniden Başlamak"--Niykee Heaton
"Rüzgarda Saman"--The Steel Woods
"Sensiz Ben"--Morgan
"I Found"--Amber Run
"Midnight City"--M83
"Hurt"--Johnny Cash
"Waking Up Without You"--Rhys Lewis "Sorry"--Halsey
"Unconditional"--Richard Walters
"Dodged A Bullet"--Greg Laswell "Let You Go"--WILDES
"Bad Habits"--Ed Sheeran
"Still Don't Know My Name"--Labrinth
"New Person, Old Place"--Madi Diaz
"Hunger of the Pine"--alt-J "Riot"--Camino
"Bridges Burn"--NEEDTOBREATHE "Hoping"--X Ambassadors
"Where The Wind Blows"--Blacktop Mojo
"Trouble I'm In"--The Unfaithful Ways
"Run To You"--Ocie Elliott
"To Build a Home"--The Cinematic Orchestra, Patrick Watson
"Bitter Sweet Symphony"--The Verve

İçindekiler

1. Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm II
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Sonsöz

Teşekkür
Giana Darling Hakkında
Giana Darling Yazarının Diğer Kitapları

CHAPTER ONE

MEI

BENIM IÇIN HER ŞEYIN DEĞIŞTIĞI GÜN BIR KARNAVALLA BAŞLADI
Oyun.

Kır Panayırı, baharın sonunda geniş ve vahşi bir alanda aniden ortaya çıkan yıllık bir yaz eğlencesi idi

Şehrin dışından gelen serin sonbahar rüzgârları doğudan esmeye başlar başlamaz aynı sarsıcılıkla ortadan kayboldu. Hava kır sıcağıyla yoğundu, kızarmış yiyeceklerden gelen yağ kokusuyla sıcaktı ve ağır akıntılarda yüzen pamuk şeker motiflerinden neredeyse buruk bir şeker kokusu geliyordu. Panayır seslerinden oluşan sürekli bir kakofoni alanda çınlıyordu: büyük at arabalarının mekanik vınlamaları ve vınlamaları, heyecanlı çocukların çığlıkları ve çığlıkları ve sıcağın neden olduğu, şekere bağlı öfke nöbetlerinin serseri çığlıkları, konserve karnaval müziğinin teneke cıngılları ve yuvalardaki topların, boş şişelere çarpan topların ve metal mandalların etrafında sallanan at nallarının tükürükleri ve çıngırakları. Calgary kozmopolit bir petrol ve gaz şehriydi ama zenginler bile kovboy şapkası ve deri çizme giyiyordu. O gün beyazdan siyaha ve aradaki her tona kadar bir deniz vardı ve geniş kenarların oluşturduğu gölgeler altında herkes aynı görünüyordu. Karanlıkta erkeklerin yüzlerini hatırlamaya çalıştığımda, aklıma hep cinsiyetten ırka kadar her şeyi gizleyen o şapkalar geliyordu. Şapkanın içinde bir soru işareti.

O güne dair anılarım parlak ve sarsıcıydı; ne kadar bir araya getirmeye çalışsam da pek bir anlam ifade etmeyen, paramparça olmuş bir lunapark aynasının parçalarını bir araya getirmiştim.

Ama onu hatırladım.

Onu hep hatırladım.

Bir tür putperest tanrısına benziyordu, çıplak elleriyle bir adamı öldürebilecek kadar büyüktü, omuzları o kadar genişti ki dünyanın yükünü taşıyabilirmiş gibi görünüyordu. Karnavalın yanıp sönen ışıkları onun güçlü

Mavi, kırmızı ve altın renginde yüz hatları vardı. Gözleri ağır kaşlarının altındaki gölgelerde parlıyordu; oksitlenmiş bakır kadar parlak bir mavi-yeşildi. Belirgin damarlar ve sıkı kas kordonlarıyla dolu iri ellerinin baltanın kaba ahşap sapında esnemesini izledim. Kovboy şapkası takmayan tek adam oydu; alacakaranlığın derinleşen kasvetinde bile parlayan altın sarısı saçları biraz fazla uzundu ve kurdele uçları gibi kulaklarının üzerinden ve kare çenesinin etrafından kıvrılıyordu.

En iyi arkadaşım Cleo onun iri kolunu çekiştirirken, "H a d i , " diye cesaretlendirdi. "Doldurulmuş ayıyı almalıyım." Henning Axelsen başını yavaşça çevirip ona baktı, sert hatlı yüzü hafifçe çatlamıştı. Sadece ona ayırdığı o küçük gülümsemeyi vermek için ağzını açtı. "Yeterince almadığını mı düşünüyorsun, Glory?"

Cleo ve ben iki kolunda taşımakta zorlandığı ödüllere baktık. Pelüş bir zürafanın kafası uzun kahverengi saçlarına dolanmış ve doldurulmuş bir yılan boynuna dolanmıştı. Kollarında bir goril, bir yaban arısı ve pembe kürklü dev bir tavşan taşıyordu.

Cleo yeni arkadaşına göz kırptı ve sorusunu düşünürken dudağını ısırdı. Akraba olmasalar da Henning ve Cleo aynı düşünce yapısını paylaşıyorlardı. Gürültücü ya da çok konuşkan insanlar da değillerdi. Konuştukları zaman söylediklerinde ciddiydiler, bu yüzden bazen cevap vermeleri biraz daha uzun sürüyordu.

Cleo bana yan gözle baktı ve elimde sadece daha önce şişe fırlatmada kazandığım küçük bir oyuncak bebek olduğunu fark etti. Ailelerimizle karnavala gitmek için neredeyse çok yaşlıydık ve bunun panayıra gittiğimiz son yıl olduğuna dair birbirimize yemin etmiştik

Çocukken, bu yüzden her şeyi sağma arzusunu anlıyordum.

Henning onun bakışlarını yakaladı, sonra parlayan gözlerle başının üzerinden bana baktı. "Sence bunu Rocky için kazanmalı mıyım?"

Glory ve Rocky.

Henning'in herkese taktığı lakaplar vardı, üvey kızının en yakın arkadaşına bile. Bunu onun ağzından duymak her zaman içimde bir şeylerin kıpırdanmasına ve kıvranmasına neden olurdu.

Rocky çünkü kavgacı ve sadıktım. Zayıf ve narin yapım nedeniyle insanların beni küçümsemeye eğilimli olduğunu, ancak bir gün kaçınılmaz olarak bir şampiyon olduğumu öğreneceklerini söyledi.

Zafer çünkü Cleo'nun tam adı Kleopatra'ydı ve "babanın zaferi" anlamına geliyordu ve Cleo onun gururu ve neşesiydi.

Cleo hemen başını salladı, önce üvey babasına sonra da bana sırıttı. "Kesinlikle."

"Çok tatlısın." Cleo'nun annesi Kate, Henning'e omzuyla vurdu, sonra da omzuna bir öpücük kondurdu. "Bunu biliyor muydun?"

Buna karşılık, esmer başına bir öpücük kondurdu.

"Ne istiyorsun Mei?" Cleo elini doldurulmuş hayvanların arasından geçirip benimkini sıkıca kavrayarak bana sordu.

Balta fırlatma oyununun kenarındaki iki direk arasında asılı duran ödüllere baktım ve hangisini istediğimi hemen anladım. En büyük ya da en cesur ödül değildi ama bir ejderha olduğu için benim için bir anlamı vardı.

Çince soyadım Lung'du ve Kantonca'da "ejderha" anlamına geliyordu. Herkes büyükbabama Yaşlı Ejderha derdi,

Ve bu sembol yüzyıllardır ailemi koruyordu. Ona anne tarafından büyükbabamın Kantonca unvanı olan Gung Gung diye hitap etsem de, Yaşlı Ejderha'nın ona çok yakıştığını düşünürdüm. Tanıdığım en bilge kişiydi.

Altın kanatlı küçük kırmızı hayvanı gösterdiğimde, Cleo çok küçük olduğu için itiraz etti, ama Henning bana sadece o küçük, gizemli gülümsemesini verdi ve bullseye'de sırasını almak için karnavala ödeme yapmak üzere adım attı.

Annesiyle birlikte bir kenarda durup onu izlerken Cleo'ya, "Çok uzun bir yol," diye mırıldandım.

Hedef, durduğu yerden en az otuz adım uzaktaydı ve çok büyük değildi.

Cleo usulca kıkırdadı, eli hâlâ benimkinin içindeydi ve pamuk şekerin çöpüyle yapış yapış olmuştu. "O kazanacak. Sana babasının inşaatçı olduğunu söylememiş miydim? Hen bizden daha küçük olduğundan beri balta kullanıyor."

Balta kullanmakla fırlatmanın aynı şey olduğunu düşünmüyordum ama başka bir şey söylemedim çünkü Henning fırlatmaya hazırlanıyordu.

On iki yaşındaki gözlerime bir Viking kadar büyük ve efsanevi görünüyordu, nemli yaz havasının gövdesine hafifçe yapıştırdığı dar beyaz tişörtünün altında kalın kasları dalgalanıyordu. Baltayı tek eliyle, sarışın başının üzerinden kaldırdı ve sonra bileğinin sert bir hareketiyle, dirseğini hedefe doğru uzatarak bıraktı. Baltanın, ortadaki hedefin hemen soluna saplanana kadar çimenlerin üzerinde bir uçtan bir uca dönmesini ağzım açık izledim.

Ben şaşkınlığımı atlatamadan Henning ikinci baltayı aldı ve ilkinin peşinden fırlattı.

Thud.

Kırmızı hedef tahtasına o kadar sert indi ki, tüm hedef bacakları üzerinde titredi, kaçınılmaz olarak düşecekmiş gibi görünecek kadar geriye sallandı ve sonra titreyerek kendini tekrar düzeltti.

Üçümüz de Henning'e koşup bulabildiğimiz her yerine sarılırken bir dizi çığlık attık. Yumuşak, neredeyse sessiz kıkırdaması ellerimi onun sert beline doladığımda titreşti. Kate'in yumuşak, tatlı kokusu burnumdaydı ve Cleo'nun yapışkan eli hâlâ benimkine yapışıktı. O kadar basit bir andı ki; bu konuda duygusal olmak aptalca geliyordu ama öyleydim. Hem o zaman bir aile kucaklaşmasının içindeydim, hem de şimdi, yıllar sonra geriye dönüp baktığımda.

Kendi ailem ve geleneklerim, kendi ebeveynlerim ve sevdiklerim vardı ama Kate ve Cleo'yla, yıllar sonra da Henning'le tanıştığım an onlarla birleşmiştim. Daha fazlasını yaratmak için birbirine uyan iki mekanik parça gibi midemde hissettiğim bir bağlantı tıklaması.

Axelsen ailesini sevdim, onlar da beni sevdi.

Tatlı ve karmaşık değildi.

Kate her gün okuldan sonra Cleo'yu ve beni alır, annemler çalışırken biz oyun oynayalım ve ders çalışalım diye bizi küçük, titizlikle temizlenmiş bungalovuna götürürdü. Bir rutinimiz, birlikte geçirdiğimiz zamanın oluşturduğu bir birlikteliğimiz vardı ve bu benim için her şey demekti.

Çünkü Cleo'dan önce yalnız biriydim.

Çocuklar erken yaşlarda benimle dalga geçtiler. Ben farklıydım, bu da insanların korkusunu uyandırmaya yetmiyordu.

Bilinmeyene karşı önyargı. Ama ben farklıydım ve bu konuda sesimi çıkarırdım. Sınıfımdaki diğer birkaç beyaz olmayan çocuğun aksine, her zaman diğer çocuklarla birlikte oturmaya özen gösterdim. Onları merak ederdim ve onlar beni merak etmediklerini kanıtladıklarında, benzersizliğime hem bir silah hem de bir kalkan gibi sarılırdım. Yaşlı Ejderha'ya bana sazan kafası yapması için yalvarırdım, böylece yaşıtlarımın önünde onlar öğürüp inlerken gözünü afiyetle yiyebilirdim. Bazen, insanlar neden kostüm giydiğimi sorduklarında bile okula geleneksel kıyafetlerle gittim.

Tüm kimliğimin Çinli olmasını istediğimden değildi. Yetiştirildiğim yerle değil, annemin kültürüyle tanımlanmak istiyordum. Ama annemin ve büyükbabamın geleneklerinin zenginliğinde teselli buldum. Okul duvarlarının dışında bir topluluk buldum. Çinli bir çocuğa erken yaşlardan itibaren tarihin, ataların önemi öğretilirdi. Hepimiz zaman ve mekan aracılığıyla birbirimize bağlıydık. Onları o kafeterya masasında benimle birlikte hayal etmek beni rahatlatıyordu; geyşaların ve balıkçıların, savaşçıların ve kara gözlü yoldaşların iki yanında iki uzun sıra. Kendimi o kadar yalnız hissetmememe yardımcı oldu.

Sonra, ben ikinci sınıftayken, Cleo bir gün sınıfıma geldi. Çok zayıftı, neredeyse cılızdı, perili gözlerinin altında kül rengi lekeler vardı. Elleri kabuk bağlamıştı ve tırnaklarında kan vardı çünkü oturduğu yerde sinirli bir şekilde tırnaklarını karıştırıyordu.

O gün öğle yemeğinde ne olacağını biliyordum çünkü benim de başıma gelmişti.

Cleo kafeteryadaki masalardan birinde tek başına otururken Ray D'Angelo ve aptal çocuklardan oluşan ekibi etrafını sarmıştı. Cleo'nun tepsisini masadan itti, yiyeceği muşambaya sıçradı, kırmızı elma yuvarlandı ve ayakkabımın ucunda durana kadar yuvarlandı.

Elmanın kırmızısı, derin bir sembolik renk, en sevdiğim renk ya da Cleo'nun yüzündeki utanç ifadesi mi bana bunu yaptırdı, bugün bile emin değilim.

Gerçekten önemli değildi.

Bir an masamda tek başıma oturmuş matematik ödevimi yaparken, bir an sonra kabadayılara doğru adım atıyordum. Kırmızı plastik tepsiyi yerden almak için adımlarımın ortasında eğildim ve Ray D'Angelo'nun aptal, güzel yüzüne doğru savurdum.

Elma fıçısı gibi düştü.

Ben tepsiyi kaldırıp onları uyarmak için dişlerimi gösterene kadar arkadaşları bana bakakaldı. Sonra da dağıldılar. Ray başının yan tarafını tutarak bir süre yerde inledi.

"Kaybol, D'Angelo," dedim kayıtsızca, spor ayakkabımın burnunu sırtına bastırarak onu hafifçe dürtmek için.

Nefesinin altında bana küfretti ama dediğimi yaptı ve kafeteryanın kapısından koşarak çıkmadan önce aşağılanmışlıktan yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde ayağa fırladı.

O sırada öğretmenlerden biri gelip beni müdürün odasına götürdü ama onlar gelmeden önce Cleo uzanıp parmaklarını kolumda gezdirdi, ta ki parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sıkıştırana kadar.

Ve hepsi bu kadar.

O küçük an, en iyi arkadaş olduğumuz andı.

Karnaval kaosunun ortasında Axelsen ailesiyle birlikte bu küçük balonun içinde güvende olduğumu düşündüm. Ve kendime küçük kızların sık sık verdiği bir sözü verdim: Cleo ve ailesini hayatımın sonuna kadar sevecektim.

"İşte," dedi karnavalcı, kollarında kırmızı ejderha, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Eğer işimi önemsiyorsan, şu lanet baltayı hedeften çıkaracaksın. Lanet şeyi yerinden oynatamıyorum."

Kate parlak bir kahkaha atarak hepimizi bir kez daha sıktı ve bir kolunu Cleo ile bana dolayarak uzaklaştı. Henning ejderhayı almak için ilerledi ve sonra önümde çömeldi.

Vahşi gözlü oyuncağı yakından inceledi, sonra bana uzattı. "Ejderhalara karşı bir ilgin olduğunu fark ettim."

Başımı salladım, birdenbire onun tüm dikkatinin gücü altında dilsiz kaldım.

"Mei Zhen," diye mırıldandı sanki aniden bir şeyin farkına varmış gibi.

Henning hakkında pek bir şey bilmiyordum. İki yıl önce Cleo'yu almak için okuldan sonra bir gün kocaman bir motosikletin arkasında çıkagelmiş ve bir daha da gitmemişti. Çoğu zaman Rockyview Hastanesi'nde asistan olarak çalışıyordu, ama aynı zamanda okul masraflarını karşılayan orduda yedek subaydı, bu yüzden onu okuldan sonra evlerinde nadiren görüyordum. Ama en azından biraz Kantonca konuştuğunu biliyordum çünkü bazen ailemle telefonda konuşurken beni anlıyor gibi görünüyordu. Cleo'ya sorduğumda bana üvey annesinin aslen

Hong Kong'dan, tıpkı annem ve büyükbabam gibi. "İsminiz zarif inci anlamına geliyor, değil mi? Çin ejderhasının çenesinin altında görülen ya da pençesinde tuttuğu inci gibi." Ona gülümsedim. "Büyükbabam ve ailem bu yüzden bu ismi seçti. Çünkü onun soyunu devam ettirmemi istiyordu.
ve bir ejderha ol."

Yavaş bir gülümseme o sert ve ciddi ağzını hilal şeklinde kavislendirdi. Uzanıp beni omzumdan sıcak bir şekilde kavradı ve ejderhayı göğsüme bastırdı. "Yapacağından hiç şüphem yok Mei."

"Bu ne anlama geliyor?" Cleo sordu. "Bir ejderhaya dönüşmek." "Mong zi sing lung," diye mırıldandım ona. "Ebeveynler umut ediyor
çocukları insanlar arasında bir ejderha olacak. Biz özel olacağız."

"Olağanüstü," diye yineledi Henning, çömeldiği yerden kalkıp muazzam boyuna uzanmadan önce omzumu sıkarak.

Cleo bilgece başını salladı. "Peki, tamam. Mei kesinlikle bir ejderha o zaman."

"Kesinlikle," diye yineledi Kate, elini başımdan aşağıya doğru indirerek. Kaygan düz saçlarım atkuyruğundan dökülüyordu, bu yüzden benim için nazikçe düzeltmek için yaklaştı.

"Ben de bir ejderha olabilir miyim?" Cleo bunu düşünürken başını yana eğerek sordu. "Yoksa ejderha olabilenler sadece Çinli kızlar mı?"

Cleo yüzünü buruştursa da Kate "Kızlar ve erkekler," diye düzeltti çünkü ikimiz de henüz erkeklere karşı bir yakınlık geliştirmemiştik.

"Bence sen bir ejderha olabilirsin," dedim en iyi arkadaşıma ve genellikle gösterişli olmasam da elimi uzattım

için al onu yapışkan el tekrar. "Biz en iyi Arkadaşlar. Ben neysem, sen de osun, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti annesinden miras kalan o parlak, güzel gülümsemesiyle. "Tabii ki."

O zamanlar her şey çok kolaydı, aramızdaki bağlar çok masum ve parlaktı.

Sadece iki saat sonra her şeyin değişeceğini ve bir daha hiçbir şeyin bu kadar basit olmayacağını bilmiyordum.

CHAPTER TWO

MEI

FUAR ALANININ ÇEVRESI ZIFIRI KARANLIKTI.
Karnavalın çok renkli, yanıp sönen ışıkları karanlığa karşı daha da parlak görünüyordu, görüşüm

Göz kapaklarımı sıktığımda bile renkli çizgiler vardı. Saatlerdir panayırdaydık ve ben yorulmuştum ama Cleo hâlâ eğleniyordu. Artık o kadar hasta olmadığı ve konuşamayacak kadar utangaç olmadığı için herkes Cleo'yu seviyordu, bu yüzden hız treninin yanında sınıfımızdaki çocuklarla karşılaştığımızda, ben arkalarından sürüklensem bile onu gruba dahil etmekten mutlu oldular.

Onlardan hoşlanmıyordum ama zaten pek çok insandan da hoşlanmıyordum. Cleo, çapkın Ray'in dikkatini dağıttığında

D'Angelo, bir zamanlar ona zorbalık eden aynı aptal, halka atma standından uzaklaştım ve yiyecek arabalarından birinden limonata almak için kalabalığın arasından dolandım. Terleyen plastik bardağımın parasını henüz ödemiştim ki, o berbat karanlığın kenarındaki küçük kırmızı çadırı fark ettim.

Ayaklarım beni bilinçli bir yönlendirme olmadan yaklaştırdı, zihnim bir boğa gibi renge doğru çekildi. Ben hep böyleydim, beynimin filtresi ya da kalbimden gelen bir sesin yumuşatması olmadan içgüdülerimle hareket ederdim. Eğer bir şey beni temelden etkiliyorsa, onun beni etkilemesine izin verirdim.

Ailemi deli ederdi.

Çadırın etrafı daha sessizdi, sanki kaotik karnaval alanında kendi huzur baloncuğunu işgal etmiş gibiydi. Girişin yanındaki direğe küçük bir tabela asılmıştı.

Madam Cheung'un El Falı ve Yüz Okuması.

Çinlilerin bu uygulamasını az çok biliyordum. Yaşlı Ejderha bana Çin'de yüzünüzü resimli bir kitap kadar kolay okuyabilen insanlar olduğunu söylemişti. Tek bir avuç içinden iki çocuk mu doğuracağınızı yoksa hiç mi doğurmayacağınızı, büyük bir başarı ve servete mi ulaşacağınızı yoksa genç yaşta mı öleceğinizi anlayabilen

insanlar.

Korkunç bir bilim gibi görünüyordu, insanların görmemesi gereken bir geleceğe bakan bir gözlük.

Bilge bir ruhun çadıra sırtını dönüp şimdiki zamana geri döneceğini düşündüm.

Elbette, hiçbir zaman çok akıllı olmadım.

Bu yüzden kırmızı kanvas çadırın kapakları arasından gelen mür tütsüsü kokusunu takip ettim ve karanlık iç mekâna adım attım.

İçerisi düşündüğümden daha büyüktü, yuvarlak orta masayı çevreleyen geniş boşluk masayı önemli, görkemli, önündeki yüksek arkalıklı sandalyeyi de bir taht gibi gösteriyordu.

Ancak dikkatimi çeken, masanın arkasında karşımda oturan kadın oldu. Kadın yaşlıydı, yani yaşlı, görünüşe göre kadim. Yüzünün ipeksi, soluk teni, süslü bir origami gibi hassas kıvrımlara ayrılmıştı. Bol perdeler gülümsemeyen kırmızı boyalı ağzını perdeliyor ve uzun, koyu gözlerinin üzerine gölgeler düşürüyordu. Kırmızı ipek giysileri de aynı dokumayı taklit ediyor, hafif formunun etrafında dalgalanıyordu.

Muhteşem görünüyordu.

Hemen yanına gittim, ayaklarım yere serilmiş halıların üzerinde hızla ilerleyerek önündeki sandalyeye ulaştım.

Kanada'nın Alberta eyaletinin düz ovalarında doğmuş olsam da, kendimi bildim bileli annemin ailesinin kültürü beni büyülemişti. O kadar çok tarih ve kültür, zenginlik ve sihir vardı ki, Yeni Ay Yılı'nda geleneksel elbisemi giydiğimde, aşağıya doğru yürüdüğümde bunu tam anlamıyla tenimde hissedebildiğimi hayal ediyordum.

Calgary'nin küçük Çin mahallesinin sokaklarında, annem Hong Kong'daki çocukluğuyla ilgili masallar anlatırken. Bu yüzden karnavaldaki Çin büyüsünün küçük cebi benim için yaratılmış gibiydi.

"Alabilir miyim?" Mırıldandım çünkü ailem bana iyi öğretmişti.

Başını hafifçe eğdi.

Oturdum, avuçlarımı siyah masa örtüsünün üzerine açtım, incelemesi için.

"Hevesli," diye mırıldandı ince bedeninin yapabileceğini düşündüğümden daha derin bir sesle. "Geleceğe doğru yarışmak için fazla hevesli olan çocuğa dikkat."

"Babam her zaman bilginin güç olduğunu söyler," diye karşı çıktım, onunla aynı fikirde olmasam da sesim saygıyla yumuşaktı.

Kollarını kaldırıp ipek kolları ellerinden geriye doğru silkelerken dudakları hafifçe seğirdi. Elleri küçüktü ve yaşlılıktan tırtıklıydı ama benimkileri toplarken hünerliydiler. Sağ elimi tavana asılı bir fenerden sarkan tek ışığın altında yüzüne yaklaştırırken parmakları soğuktu.

"Ah," dedi ve bu tek kelime bir yorum denemesine değerdi. "Bunu görüyor musun?"

Tırnağının başparmağımdan kıvrılan uzun çizgiyi takip ettiği yeri görmek için öne doğru eğildim.

"Bu bir cankurtaran halatı. Büyük ve net. Bu canlı bir yaşam, cesur bir yaşam demektir. Gölgelerin içine çekilmezsiniz."

Bu doğruydu, ama yine de benimle tanışan herkes bunu bana söyleyebilirdi.

"Bu, bu ilginç," diye mırıldandı Madam Cheung, neredeyse kendi kendine, elimi acıtacak şekilde daha da yaklaştırırken. "Avucunuzun içinde boydan boya uzun bir aşk çizgisi var. Bu alışılmadık bir şey. Büyük bir aşk anlamına geliyor. Ama bu, burası ve burası?" Tırnağı iki yerde avucumu kesti, küçük çizgilerin aşk çizgimi kestiği yerlerin aynısı. "Bu kötü. Bu bir trajedi."

Çadırın içinde uğursuz bir serinlik dolaşıyor, omuzlarımı ısırıyordu. Buz gibi bir yaz gecesi değildi ve çadır kapalı ve sıcaktı. Ama soğuk derimin altına yerleşti ve derinlere doğru ilerledi.

"Evlilik çizgisi çok uzun," diye ekledi. "Senin ya da onların itibarı bu birliktelikten etkilenecek. Çok şanslı değilsin kızım. Aşık değilsin."

Evlenip dört çocuk ve bir golden retriever sahibi olmayı hayal edecek türden bir kız değildim ama aşk fikri hoşuma gidiyordu. Kate ve Henning'in, annem ve babamın sahip olduğu şey.

Buna hiçbir zaman sahip olamayacağım fikri beni tuhaf bir şekilde boşlukta bıraktı, sadece onun sözlerinin ürpertisiyle doldu.

"Bu para hattı," diye devam etti kolayca, sanki on iki yaşındaki bir kızın üzerine bomba atmamış gibi. "Sende iki tane var. Birlikte çalışırlar." Parmaklarının avuç içimi gıdıklaması ürpermeme neden oldu. "Kesişen iki farklı iş."

"Doktor olacağım" dedim çünkü ailem iyi bir kariyer yapmamı istiyordu ama daha da önemlisi Henning bir doktordu ve gerçek hayatta tanıdığım süper kahramanlara en yakın kişiydi.

Madam Cheung'un sarkmış çene kıvrımları dudaklarını büzerken gerildi ama benimle tartışmadı. Kalp çizgimin altındaki düz çizgiyi takip ederken gözleri kısılmıştı.

"Net ve ince. Zeki ve odaklanmış," diye övdü. "Aşk senin zayıflığın, ama nasıl ararsan ara başarı senin olacak."

Dudaklarım bilinçsizce büküldü, parmaklarım onu tutarken esnedi.

"Bu dengeyi kabul etmiyorsun," diye sezdi ve elimi bırakıp çenemi sıkıca kavradı. Başım sıkıca kavranarak ışığa doğru itildi, gözlerim onun yoğun bakışlarını tutmaya devam etmek için düştü. "Dağlar vardır" -kaş sırtımda ve çenemde gezindi- "ve tüm yüzlerde nehirler vardır." Serin teni ipek gibi burnumdan aşağı kayarak ağzımı okşadı. "Gözler, burun, ağız. Hepsi dolgun, pürüzsüz, parlak. Çok şanslı bir yüzün var kızım. Ama bu sivri çene ve sert kaş, bu şanssızlık."

Sözleri üzerine kaşlarımın arasında beliren kırışıklığı düzeltti ve dilini şaklattı. "Bu bir denge. Herhangi bir şeyin fazlası iyi değildir. Şans bile. Hayatı kolay gelenlerin karakterleri zayıf olabilir."

"Ben zayıf değilim," diye fısıldadım, yarı ifade, yarı soru.

Güçlüydüm.

Cleo'nun

savunucusuydum.

Henning'in Rocky'si.

Ma ve Yaşlı Ejderha'nın bou lik neoi'si, kasabadaki tüm erkeklerden daha iyi dövüşen kız.

Ama gücün bedenden daha fazlasında bulunduğunu anlayacak yaştaydım.

En değerli olanı ise kalpten gelenlerdi.

"Hayır," diye kabul etti Madam Cheung. "Ama sizde bir dengesizlik var. Bu yüzünüze damgalanmış. Çok sert ve inatçı olmamalısın, ölüme ve karanlığa çok fazla odaklanmamalısın."

"Kız olduğum için mi?" Kadınların yin, yumuşak ve teslimiyetçi, yaz, doğum ve yeni başlangıçlar olması gerektiği fikrine karşı çıktım.

"Hayır." Madam Cheung yüzümü küçümseyerek geriye itti ve ellerini ipek kollarının altına sokup kumaşın altında birleştirdi. Gözleri ipek teninin kıvrımlarının altından zar zor görünüyordu ama ikiz güneşler gibi içimi yakıyordu. "Çünkü yumuşaklıkta da güç vardır. Yin ve yang arasındaki dengeyi bulmakta saflık, başarı ve mutluluk vardır. Eğer bunu öğrenmezsen, hayatındaki trajediler seni ele geçirir."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ne olduğunu hatırlamıyorum ama muhtemelen tartışmak içindi çünkü kendim için yumuşamaya inanmıyordum. Cleo'nun kocaman kalbini zorbalardan korumam gerekirken olmazdı.

Ancak tanıdık bir ses çadırdaki durgun havayı yarıp geçti ve çadırı uğultuya boğdu.

"Sakın buna cüret etme!"

Çadırın hafif şeffaf kırmızı duvarları arasından Kate'i ararken başımı çevirdim. Sesi garip geliyordu, panikten sinirliydi. Onu her zaman yumuşak, neredeyse hayalperest ve biraz da unutkan biri olarak tanımıştım. Öyle olduğu zamanlarda bile

Kötü günlerinden birini geçiriyordu, durgun ve yumuşak konuşuyordu.

"Ciddiyim." Zorlandığım için sadece sonraki sözlerini duyabiliyordum. "Yapma bunu. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Lütfen, burada kızımın yanındayım."

Dışarıdaki kalabalığın gürültüsü altında kaybolan derin bir ses.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım Madam Cheung'a. Kot şortumdan para çıkarıp ona uzattım.

İçindekileri eline boşaltmaya çalıştığımda bileğimi cezalandırıcı bir şekilde tuttu. Kendi bakışlarımla karşılaştığımda bakışları daralmış ve yanıyordu.

"Belanın peşinden gitme," diye uğursuzca uyardı. "Sen bir çocuksun. Gücün yettiği sürece de öyle kal."

Onu görmezden geldim, midemde biriken asidin etrafında sıkıştı.

Bir sorun vardı.

Kate'in sesi kulaklarımın arasında yankılandı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ılık havada titredim, Madam Cheung'dan uzaklaşıp masadan sendeleyerek uzaklaşırken iliklerime kadar ürperdim.

"Ben hiçbir Ģey yapmadım," Kate'in sesi çadırı tekrar delip geçti, uzaklara sürüklendi ama daha da korkunçlaĢtı. "Yani, yaptım, tam olarak istediğin şeyi yaptım--" Biri canını yakıyormuş gibi boğuk bir ses.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve hızla çadırdan çıktım.

Dışarıdaki hava daha da nemli, yapışkan ve yoğundu. Karnaval oyunları ve atraksiyonlar arasındaki şeritlerden akan beden kalabalığının etrafından koşmak çaba gerektiriyordu. Yakınlarda olmalıydı çünkü onu sanki

kulağıma bağırıyordu, ama çadırın etrafında iki kez nefes nefese bir koşu yaptıktan sonra bile Kate'den hiçbir iz yoktu.

İki büklüm oldum, nefesimi tutarken ellerimi dizlerime koydum, dilimde bayat patlamış mısırın tadı vardı ve etrafı inceledim. Hava karanlık ve geç saatlerdi, aileler çoğunlukla yerini el ele tutuşan, neon ışıklar altında öpüşen çiftlere bırakmıştı, erkekler kızları için hediye kazanırken kabadayılık taslıyorlardı. Bir grup genç oğlan, ortaklaşa kullandıkları kâğıt torba kaplı içki şişesinden içiyor, sağ tarafımdaki atış oyununda bahis oynarken bağırıyor ve birbirlerini itip kakıyorlardı.

Solda, neredeyse gölgeler içinde yutulmuş bir palyaçonun devasa ağzı tehditkâr bir şekilde esniyordu. Burası Korku Evi'nin girişiydi, ismi tünelin üzerindeki tabeladan taze bir yaradan akan kan gibi damlıyordu.

Kendime sarıldım, umutsuzca girmek istemediğim o karanlık ağza baktım ve bir seçim yaptım.

Korku mu, sevgi mi?

Korkaklık mı Kate mi?

Yardıma ihtiyacı varsa, sırf aptal bir karnaval atraksiyonu tüylerimi ürpertti diye nasıl bebek gibi davranıp yardım etmeyi reddedebilirdim?

Henning'in benim için kazandığı ejderhanın bende olmasını isterdim ama arkadaşlarımızla eğlenebilelim diye onu Cleo'nun ödülüyle birlikte tuttu.

Kate'e yardım etmek için Henning'in yanımda olmasını daha da çok isterdim.

Biri bana çarptı ve beni mağaraya doğru itti.

Momentumun beni ileri itmesine izin verdim.

Ağızdan sapkın bir kırmızı halı gibi yuvarlanan dile attığım ilk adım, bir dizi mekanik uyarının devreye girmesine neden oldu. Etrafımda teneke gibi manyakça bir kahkaha yankılandı ve şeffaf tellere bağlı yarasalar tavandan aşağı düştü, içlerinden biri saçıma değecek kadar alçaldı. Gıcırdadım ve ileri atıldım, cehenneme geri kovalanan bir iblis gibi dehşet evinin karanlık kalbinin derinliklerine doğru koştum.

İçerisi loştu, misk kokuyordu ve topraktan çıkarılmış gibi nemliydi.

Titredim, kollarımı bir kalkan ve görünmezlik pelerini gibi tutuyordum.

"Bu sadece bir yanılsama," diye mırıldandım kendi kendime çünkü bunu yüksek sesle duymak beni daha iyi hissettiriyordu.

İlk oda bir akıl hastanesiydi, bir masaya zincirlenmiş bir kadın sanki ele geçirilmiş gibi ileri geri sallanıyordu. Odayı geçmeye çalıştığımda bana doğru uçtu, koyu renk karışık saçları ve bembeyaz gözleriyle bir telaştı. Parmakları koluma değip beni yakalamaya çalışırken pençelere dönüştüğünde çığlık attım.

Koştum.

Elinde elektrikli testere olan bir adamın görünmeyen bir köşeden fırlayıp beni çürük bir merdivene kadar kovaladığı bir sonraki koridordan, yatağın altından fırlayan ellerin beni kavradığı retro tarzı bir çocuk odasından, derinliklerinden gelen alçak bir ağlama sesinden, bir doktorun metal bir masanın üzerinde kıvranan ve ağlayan bir adamı kesiyormuş gibi göründüğü bir bilim laboratuvarı gibi inşa edilmiş başka bir odaya geçtim.

Çığlık attım ve kaçtım, her ikisi de beni korkudan neredeyse akılsız hale getiren sürekli bir döngü. On iki yaşındaki beynimin neredeyse kısa devre yapması ve kendimi bu dehşete neden maruz bıraktığımı unutmam için yeterliydi.

Sonunda tavan arasına ulaştım; kavanozlarda yüzen kafalar ve kurumuş kanla paslanmış eski cerrah aletleri gibi iğrenç ve ürkütücü sergilerle dolu geniş bir alan. Raflar arasında ilerlerken nefesimin sesini azaltmaya çalıştım ama başaramadım. Her nefes, her adım çok gürültülüydü ve tüm bunların sahte olduğu bilgisiyle kendimi yatıştırmaya çalışsam da avlandığım hissinden kurtulamıyordum.

Sadece, Kate'in anlaşılmaz bir haykırışla yükselen sesi kesinlikle gerçekti.

Korku kalbime saplandı, gücü beni sendeleyerek bir rafa doğru itti. Eski ahşap döşeme tahtalarına çarpıp sıçrayan bir kavanozu yerinden oynattım.

"Lütfen!"

Kate'in sesi yine ince ve yüksekti, stresten ve sanırım dayanılmaz acıdan.

"Kate!" Tekrar koşmaya başlarken seslendim, tavan arasının diğer tarafına ulaşana kadar kitaplıkların arasından dolanarak ilerledim.

Dar bir merdivenden zifiri karanlığa iniliyordu.

Kate'in orada, o karanlığın içinde olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu bilerek aşağıya baktım. Ayağım ilk basamağın üzerinde durdu. Gölgelerin onu nasıl yuttuğunu hâlâ hatırlıyordum.

Ve sonra arkamdan, aslında sadece havanın yer değiştirmesi olan bir fısıltı sesi geldi. Ama arkamda birinin olduğunu kesin olarak biliyordum.

Onlarla yüzleşmek için dönmeye başladım, yolun yarısına geldiğimde sol gözümün köşesinden bir görüntü geçti. Çok uzun boylu olmayan, geniş kenarlı bir kovboy şapkası takmış, gölgeli yüzünün karanlık maskesinde sadece sigara izmariti gibi yanan bir kor olan biri.

Ve sonra, hiçbir şey.

Çünkü iki el omuzlarımın etrafında kıvrılmış, öyle sert sıkıyordu ki inledim.

"Madam Cheung'u dinlemeliydiniz," diye bir ses - erkek sesi - tısladı.

O iki el beni merdivenin kenarından doymak bilmez karanlığa doğru itmeden hemen önce.

Önce omzum merdivenlere çarptı, beni öyle bir sarstı ki tüm vücudum duvara savruldu, kendimi desteklemek için kaldırdığım parmaklarımdan biri çarpmanın etkisiyle keskin bir çatırtıyla kırıldı. Yerçekimi beni tekrar aşağıya çekti, dik merdivenlerden aşağıya doğru yuvarlandım, ksilofona vuran bir çocuk gibi her kemiğime vurdum, sonunda dibe bir sıçrayışla inene kadar. Tüm vücudum acıyla titriyordu, dişlerim bile, ön sağ göz dişimin kenarı kırılmıştı, keskin ucu alt dudağıma takılmıştı, yakalanmış bir balık kanıyor ve kurtulmak için çırpınıyordu. Sağ kolumda şiddetli bir ağrı vardı ve bulanık görüşümü düzeltmeye çalıştığımda, beyaz bir kemik parçasının soluk tenimi yarmış olduğunu neredeyse hissiz bir şekilde fark ettim.

Ve kan, kokusu her tarafımı sarmıştı.

İnsanlar kanın kokusu olmadığını söylüyorlardı ama yanılıyorlardı.

Bir çeşmenin dibinden toplanmış eski bozuk paralar gibi, pas ve metal gibi, toprağa dönmek için mücadele eden bir şey gibi kokuyordu.

Ve o koku, üzerime kapandı, burun deliklerimi doldurdu, dilimin üzerinden boğazıma doğru kayarak beni boğdu.

Bu acıdan daha kötüydü çünkü bütün o kanın benden geldiğini biliyordum.

Parmağı kırık olan sağlam kolumu kullanarak kendimi dik oturur pozisyona getirdim, baş dönmesine karşı gözlerimi kapattım ve sonra kendimi çevreme bakmaya zorladım.

Ve hemen, keşke yapmasaydım dedim.

Çünkü Kate'i bulmuştum.

Tüm bunlardan sonra, onu

bulmuştum. Ve hemen anladım

ki, çok geç kalmıştım.

CHAPTER THREE

MEI

BU ODA BEN OLSAM DÜŞMÜŞ IÇINE OLDU
TASARLANMIŞ IÇIN BAK GIBI A
Zindan.

Duvar kağıdı duvarları taş gibi gösteriyordu ve demir parmaklıklı tek bir pencere, çoğunlukla yerin altındaymışız gibi görünmemizi sağlayacak kadar yüksekti. İşkence aletleri raflarda asılıydı; baltalar, mızraklar, dev makaslar ve çok sayıda bıçak.

Ama bir kısmının zaten kullanılmakta olduğunu düşündüm.

Çünkü Kate Axelsen, hayatımın büyük bir bölümünde bana annelik yapmış bir kadın, odanın ortasında demir zincirlerle asılı duruyordu. Hemen arkasında yüzükoyun yatan bir beden buruş buruş yatıyordu ve daha sonra bunun, gerçek hayatta birilerinin Kate'e zorla giydirdiği rolü oynaması için para ödenen aktris olduğunu anlayacaktım.

Ürkütücü bir süs eşyası gibi sallanıyordu, loş ışıkta bana bakarken yüzü bir korku maskesine dönüşmüştü.

"Mei, hayır--" İnlemeye başladı ama odanın etrafında beliren ve duvarlardan açılan gizli kapılardan içeri giren adamlar yüzünden sözcükler bir iniltiyle kesildi.

Yedi adam karnavaldaki herkes gibi giyinmişti; çeşitli renklerde Stetsonlar, kovboy çizmeleri ve kot pantolonlar. Gölgeler yüzlerini gizliyordu ama sonra bakışlarım her birinin bir elinde tuttuğu uzun, kavisli bıçaklara takıldı.

"Hayır, hayır," diye yalvardı Kate, o kadar kısık sesle hıçkırıyordu ki ağzı tıkandı. "Lütfen, burada olmaz. Kızım dışarıda. Ve bir çocuğun önünde olmaz. Lütfen!"

Onu duymamış gibi görünüyorlardı.

İçlerinden biri çemberden ayrıldı ve botları tıkırdayarak bana doğru yürüdü. Ayağa kalkmaya çalıştım ama sağ ayağıma kötü bir şey olduğunu ve ağırlığımı taşıyamadığını fark ettim. Yere yığıldım ama

bunun Kate'e ulaşmamı engellemesine izin vermedim. Sanki bir şekilde o adamları etkisiz hale getirebilir ve onu kurtarabilirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve vücudum acı içinde çığlıklar atsa da bir elimle toprak zeminde sürünerek ona doğru ilerledim.

Silahlı adam bana ulaştığında, çizmeli ayağı hızla geriye doğru kalktı ve yüzüme bir tekme attı. Kuvvet başımı geriye attı, tükürük ve kan uçuştu, acı o kadar parlaktı ki neredeyse kafatasımda patladığını hissetmedim.

Görüşüm gidip geliyordu ama üzerimde beliren adamın beni yere mıhladığını, bıçağın ucunun kürek kemiklerimin arasına girdiğini ve diğer ayağının elimi yere bastırdığını belli belirsiz fark ediyordum. Kırık parmağım zonkluyor, ayağım ağrıyor, beynim çılgınca dönüyor ve kolumdan fırlayan kemik dayanılmaz bir şekilde kirli zemine saplanıyordu.

Ama bilincimi kaybetmemek için mücadele ederken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Çünkü adamlar garip bir dans türünde hareket etmeye başlamışlardı.

İlki neredeyse ağırlıksız bir şekilde yerden kaydı, o kadar zarifti ki hıçkırarak ağlayan Kate'e doğru kılıcını havaya kaldırdı. O kadar hızlı vurdu ki, gövdesinde kırmızı bir çizgi açılıp bluzunu keserek göğsüne girene kadar darbenin nereye indiğini çıkaramadım. Sığdı ama kanamaya yetecek kadar uzun ve derindi.

Sonra ikinci bir adam da aynısını yaptı.

Ona her vurduklarında, daha az güçle haykırdı. Bir çığlık, bir haykırış, bir hıçkırık, bir inilti.

Ve nihayet, beşinci adam gemiyi baştan kıça kestiğinde, sadece zayıf, kırılgan bir tıslama duyuldu.

Bu ses beni son gücümü toplamaya teşvik etti. Gücümü benden kesinlikle daha yaşlı ve güçlü olan adamlarla savaşarak harcamadım.

Çığlık atmak için kullandım. Kate'in attığından daha yüksek sesle.

Hayatımda hiç yapmadığım kadar şiddetli bir şekilde ciğerlerime hava doldurdum, karnımı gerdim ve yardım için böğürdüm.

Çok uzun sürmedi.

Üç saniye süren şokun ardından, üstümdeki adam şakağıma hızlı bir tekme attı ve soğuk, karanlık bir rahatlamaya geçtim.

Gözlerimi tekrar açtığımda panik çoktan içime dolmuştu. Dizlerimin üzerine çöktüm, daha ne yaptığımın farkına bile varmadan Kate'e doğru sürünmeye başladım. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, bedenim acıyla inliyordu ama tek düşünebildiğim Kate, Kate, Kate'di.

Adamlar gitmişti.

Geriye sadece topraktaki izler ve kan sıçramaları kaldı.

Ve Kate, başı kanlar içindeki gövdesinin üzerine solmuş bir çiçek gibi düşmüştü. Saldırganların onu kesmek için kullandıkları bıçaklar şimdi vücudundan kırmızı bir iğne yastığındaki ürkütücü iğneler gibi çıkıyordu.

"Kate?" Fısıldadım, kendi acımı unutmuştum, gözlerim yüzümde öyle yuvarlaktı ki etrafımdaki deriyi yakıyordu. "Kate?"

Her nasılsa başını sersemlemiş bir şekilde kaldırmayı ve dudaklarını zorlukla hareket ettiren titrek bir gülümseme denemeyi başardı. "Rocky," diye nefes aldı, ağzının kenarından kan sızdığı için sesi boğuk çıkıyordu. "Rocky kızım, çok özür dilerim."

"Kate," dedim. "Kate, Kate, neler oluyor?" Onun adını söylemeden duramıyordum. Sanki bunu söylemek Korku Evi'ndeki bu korkunç sahneyi bozacakmış gibi. Sanki bunu söylemek ikimizi de bu kâbustan uyandıracakmış gibi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Şiddetle titrediğini görecek kadar yakındım. Zincirler onun hareketleriyle takırdıyor, vücudundan aşağı süzülüp ayaklarının altında biriken kanın sık sık yere damlamasını maskeliyordu. Titremesinin gücü bıçakların tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oldu. Bir tanesi boğazıma safra kaçmasına neden olan pürüzsüz, kaygan bir sesle vücudundan kaydı. Ondan düşerken kanlı zemine çarptı ve ardından sol tarafından kırmızı bir sel fışkırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım parmak uçlarım serin, yapışkan kırmızıyla buluştuğunda, etrafında giderek artan bir su birikintisi oluştu. "Kate! Bunu sana kim yaptı?"

Göz kapakları titredi, gözleri yuvarlandı ve acıyla karardı. "Bunu kendime ben yaptım."

Belli ki sayıklıyordu ve saçma sapan konuşuyordu. Ona tekrar sormak için ağzımı açtım ama kanından bir damla yanağıma ılık bir şekilde düştü ve beni şok ederek susturdu.

"Yardım çağırabilir misin bebeğim?" diye sordu, hâlâ titriyordu, gözleri düşmüştü.

Kadından sürekli kan damlıyordu.

Splat, splat, splat.

Bir kılıcın kabzasını kavrayarak yavaşça uzandım.

"Hayır!" diye fısıldadı, sonra ölçülemez bir acıyla inledi. "Hayır, Rocky, lütfen. Henning'i getir."

"Seni terk etmek istemiyorum." Bunu bilinçli olarak düşünmeye bile cesaretim yoktu ama içimin derinliklerinde Kate Axelsen'in bu dünyada kalacağı son dakikalar olduğunu biliyordum ve onu bu dakikalarda yalnız bırakma düşüncesine dayanamıyordum.

"Gitmek istemiyorum," diye yineledi, göz kapakları kapandı, dudakları uyuşmuş gibi kalın bir şekilde hareket etti. "Benim tatlı Cleo'm. Benim küçük kızım."

Cleo'nun annesiz kalacağını düşününce göğsüm sıkışmaya başladı. Tomurcuklanmış bir gül kadar hassas bir kalbe sahip, çok güzel ve nazik olan kırılgan arkadaşım bu ölümden sağ çıkamayacaktı. Bu da Kate ölürse ikisini de kaybedeceğim anlamına geliyordu.

"Sadece bekle," diye ona söz verdim, kılıcı kavrayışımı serbest bıraktım, böylece elini tutmak için dikkatlice uzanabildim.

Bana karşılık veremeyecek kadar güçsüzdü ama kirpiklerinin kapalı göz kapaklarının arasından süzülen bir gözyaşının etrafında nasıl titrediğini gördüm ve temastan memnun olduğunu anladım.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu. Ağzının kenarından sızan kan o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. "Onlara göz kulak olacağına söz ver. Senden bunu istemek adil değil. Ama lütfen."

"Her zaman." Sözcükler sert ve acımasızdı.

Bunu, ortak dökülen kanımızla imzalanmış bir sözleşme gibi aramızdaki havaya yazdım.

Kızlığımdan sonsuza dek kurtulduğum andı.

Bir gümbürtü dikkatimi merdivenlerin tepesindeki karanlık deliğe çekti. İçimi korku kapladı ve kalbimi kemiren kederi bir anlığına sildi. Ayağa kalktım, ayağımdaki keskin acıyla inledim, başım ağrırken ve çalkalanırken dengemi bulmaya çalıştım. Kanlı ayağı

kavramak için eğildim.

Kate'in gövdesinden düşen eğri kılıcın sapı.

Onu önüme kaldırırken ellerim titredi ama kimsenin geri gelip Kate'i daha fazla incitmesine izin vermeyi reddettim.

Calgarian panayırındaki sahte bir zindanda onunla birlikte ölmeyi reddettim.

Kapıda bir dizi gümbürtü daha. Belli ki beni merdivenlerden aşağı iten kişi daha sonra girişe barikat kurmuştu. Bu da neden henüz kimsenin aşağı inip bizi bulamadığını açıklıyordu.

Bir gümbürtü daha ve ardından kapı çöküp duvara çarparak benim düştüğüm gibi gürültüyle merdivenlerden aşağı düşerken kulakları yırtan bir uğultu.

"Kate?" diye tanıdık bir ses odanın içinde gürledi. "Mei?"

Saniyeler sonra Henning bir elinde arabacının baltalarından biriyle merdivenlerden koşarak indi, kalın kalçaları dik merdivenleri kısa sürede aştı. Zemine ulaşmadan önce bizi gördü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, yüzü şok olmuş bir dehşet maskesine dönüşmüştü ve sonra kalan altı basamağı da atlayarak ağır bir şekilde aşağıya indi.

Arkasında deri giymiş iri yarı bir adam daha vardı; Henning'i görmenin verdiği rahatlama ve yaşadığım şok yüzünden onu fark etmedim bile.

"Henning," diye mırıldandım, aniden öyle bir titredim ki kılıcı daha fazla kaldıramadım ve tekrar yere düştü. Ardından dizlerim çöktü ve kısa bir çığlıkla yere düştüm. "K-Kate, çok kötü yaralandı."

Henning bize doğru ilerlemeye başlamıştı bile, uzun bacakları saniyeler içinde alanı kaplıyordu. İri eli benimkini buldu.

Önce Kate'e hitap ederken bile beni sabitlemek için başımı saçlarımdan geçirdi.

"Katie Kay," diye mırıldandı, sesi kalp kırıklığı ve zorlukla bastırılmış öfkeyle doluydu. Boştaki elinin kızın üzerinde çırpınışını izledim, ağır avuç içi ve kalın parmakları kızın birçok yarasına karşı çaresizdi. Durum değerlendirmesi yaptığını, doktor zihninin onu kurtarmaya nereden başlayacağını araştırdığını biliyordum. Ancak, ben bile ondan çok fazla kan aktığını görebiliyordum. Fıskiyeler gibi. "Lanet olsun. Ne oldu lan?"

"H-H-Henning." Kendinde değildi, başı omuzlarının arasından geriye doğru sallanıyordu, yüzünde kararsız bir gülümseme vardı. "Beyaz şövalye beni kurtarmaya geldi."

"Yapacağım," dedi acımasızca, saçlarımı bıraktı, böylece tişörtünün altını sıyırıp Kate'in derin bir dilimin atardamarı açtığı sol uyluğuna sıkıca sardı.

Ayaklarına yaklaştım, o çalışırken ayaklarından birinin üzerine hafifçe yayıldım. Kate'le konuşmasını, ona güven vermesini, yavaş yavaş, damla damla ölürken onu sevmesini izlerken acı zamanı ve görüşümün kenarlarını bulanıklaştırdı.

Diğer adam önümdeydi, çömelmiş, omzundaki telefonu kulağına dayamıştı. Yetkililerle konuşuyor diye düşündüm. Boşta kalan elleriyle dövmeli parmaklarını vücudumda nazikçe gezdirerek yaralarımı katalogladı.

"Kate'e yardım et," diye yalvardım ama kelimeler ağzımda düğümleniyordu ve görüşüm bir dürbün gibi gittikçe daralıyordu.

Telefona dönmeden önce bana "Sus," diye emretti.

Kate ve Henning'e yardım etmek için ayağa kalkmaya çalıştım ama yabancı beni nazikçe yere geri itti.

bir eliyle sıkıca.

"Hala."

"Kate'e yardım et," diye tekrarladım, bir safra dalgasıyla birlikte boğazımda bir histeri fokurduyordu. Öğürdüm, sonra başımı çevirdim ve akşam yemeğinde yediğim pamuk şekeri ve mısırlı sosisliyi kaybettim.

Adam bir eliyle saçımı tuttu.

İşim bittiğinde, Henning'in Kate'e şiddetle mırıldandığını, onunla kalması için yalvardığını, sanki başka seçeneği varmış gibi nefes almaya devam etmesi için onu kandırdığını duydum.

Henning yanımdaki adama, "Bat, onu sabit tut," diye bağırdı, o da hemen ayağa kalkarak Kate'in kalçalarını hafifçe sıktı.

Hen baltasını kaldırdı ve sert bir metalik şangırtıyla kilitli zincirlerin eklemine indirdi. İki sert darbeden sonra zincirlerden biri sessiz bir gürültüyle yere düştü. Kate dengesizce bir tarafa doğru sallanırken Bat onu yakaladı ama diğer zincir kırılır kırılmaz Henning onu hızla ama saygıyla kollarına aldı.

"Dayan Kate," diye mırıldandı, gözlerini merdivenlere dikmeden önce onu nazikçe düzeltti. "Bat, Mei'ye göz kulak ol. Kate, hadi aşkım. Benimle kal."

Ama soluk bakışlarımı ona doğru çevirdiğim anda Kate'in son seçeneğinin de elinden alındığını anlamıştım. Başı Henning'in iri göğsüne yaslanmıştı, uzuvları sallanıyordu, kana bulanmış ve yere damlıyordu.

O gitmişti.

Ama Henning, dünyanın yükünü omuzlarında taşımaya alışkın bir Atlas gibi merdivenleri hızla çıktı ve saniyeler sonra gözden kayboldular.

HENNING

BU ÖNCE ZAMAN GÖRDÜM. KATHERINE KAY, O
OLDU YATIYOR A

Rockyview Hastanesi'nin acil servisindeki hastane yatağında. İhtisasımın ikinci günüydü ve ilk işimi yapıyordum.

Dahiliye ve ortopedideki diğer iki rotasyonumu bitirdikten sonra acil serviste altı aylık rotasyona başladım. Birkaç hafta daha geçseydi belki de onu gördüğümde hissettiklerimi bu kadar şiddetli hissetmeyecektim. Belki de sapkın bir müşterinin ve affetmeyen bir pezevengin vahşetiyle yıkılmış genç ve güzel bir kadını görmeye daha hazırlıklı olurdum.

Tıp fakültesi için yaşlıydım, ihtisas için yaşlıydım. Akranlarımın hepsi yirmili yaşlarının başında, taze, nemli gözlü iyimserlerdi, ama ben yirmi altı yaşındaydım ve on sekiz yaşında orduya ilk katıldığımda Orta Doğu'da bir turdan sonra, her şeyi gördüğümü sanıyordum.

Bu yüzden Kate için hazırlıksızdım.

Dr. Pandey dosyasını kontrol ederken ve geri kalanımıza emirler verirken, ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Kaç yaşında?" İçgüdüsel olarak onun talimatına uyup bacaklarının arasındaki ıslaklığa kompres uygulayan sağlık görevlisinin yerini alırken alçak sesle sordum. "Kaç yaşında?" Kimse bana cevap vermeyince tekrar ısırdım.

"Yirmi üç."

Sadece bir çocuk, gerçekten.

"Tanrım," diye mırıldandım bir asistan arkadaşıma, onu entübe etmeye başlarken.

"Getir onu içine ameliyat," Dr. Pandey Talep edildi, Yüzünde profesyonellik maskesi vardı. "Hızlı."

Onun üzerinde saatlerce çalıştık.

Künt cisim travmasından kaynaklanan bir beyin kanaması.

Hassas yerlerdeki acımasız yırtıklar dikkatlice dikilmek zorundaydı, böylece hissi yeniden kazanma umudu olabilirdi.

Köprücük kemiği kırılmış ve göz çukuru çatlamış.

İşimiz bittiğinde, Dr. Pandey'e yardım ederken kambur durmaktan omurgamda şiddetli bir ağrı ve iki gözümün arkasında güçlü bir dövme gibi duran bir baş ağrısı vardı. Yirmi saattir vardiyadaydım ama diğerleri gibi yatak odasına gitmemiştim. Gözlerimi kapattığım anda göreceğim tek şeyin, erkek zulmünün parçaladığı o genç kızın üst üste bindirdiği Bağdat görüntüleri olacağını biliyordum.

Savaşta gördüğüm düzinelerce asker ve isyancının bombalar, kurşunlar ve şarapnel parçalarıyla paramparça olmasına kıyasla, zalim bir pezevenk tarafından parçalanan bu tek kız çok daha kötü olmamalıydı, ama her nasılsa öyleydi. Orduya katılmaya itilmiştim çünkü bir yapıya ve hayatımda daha büyük bir amaca ihtiyacım vardı, çünkü onların finansmanı olmadan üniversiteyi karşılayamazdım, çünkü bir aidiyet duygusuna hasret kalmıştım.

Bu kızı fahişeliğe iten neydi?

Sebep ne olursa olsun, o benim gibi şiddete başvurmamıştı. Her gün son günü olabileceği endişesiyle işe gitmemişti.

"Çok yumuşaksın," dedi Dr. Pandey beni kafeteryada başımı ellerimin arasına almış, yenmemiş yemek tepsime boş boş b a k a r k e n yakaladığında. "Sertleşmezsen doktor olamazsın."

"Tıbbi Hizmetler Eğitim Programı'nda bir veterinerim," diye açıkladım odun gibi, gereksiz yere çünkü zaten biliyordu. "Daha kötülerini de gördüm."

Elma suyu kutusuna bir pipet saplayarak, "Öyle mi?" diye hafifçe karşılık verdi. "Oradaki kadın acı ya da tehlike için kaydolmadı. Hayatının koşulları ona bunları satın aldı çünkü k a r ş ı l a y a b i l e c e ğ i tek şey buydu." Durakladı,

Pipeti emdi ve beni düşünmek için başını eğdi. "Gerçek hayatta, Dr. Axelsen, beyaz şövalyeler nadiren mutlu sonla biter. Sadece kalpleri kırılır."

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden o yemeğini yerken ve hastane rutinleri hakkında sohbet ederken sessizce oturdum. Gitmek için ayağa kalktığı sırada uzun parmaklı kahverengi elini koluma koydu ve yüzüme doğru usulca gülümsedi.

"Bir çocuğu var," dedi. "Hastayı kontrol etmek ve bilgi vermek isterseniz acil serviste bir komşunuzla birlikte bekleyin."

Kendime bunu yapmamamı söyledim. Tıp fakültesinde size profesyonel tarafsızlığı öğrettiler. En kalın kafatasına sahip olanlar bile bunu gri maddelerine kazıyabilsin diye beyninize kazıyorlardı.

Babam bana her zaman kafatasımın diğerlerinden daha kalın olduğunu söylerdi.

Çünkü hastane yatağında kırık bir bebek kadar küçük ve kırılgan olan Katherine Kay'i kontrol etmeye gittim ve ardından ailesini bilgilendirmek için acil servise gittim.

Yirmi üç yaşında, bir fahişe ve bir çocuğu var.

Hemşire Watson onları bana gösterirken genç de olmadıklarını fark ettim; sekiz ya da dokuz yaşında, dağınık kahverengi saçlı ve kırmızı uçlu burunlu küçük bir kızdı. Yaşlı bir kadının kucağında oturmuş, ağlama krizine girmiş gibi ağlıyordu. Beni gördüğü anda dondu kaldı, sonra kadının kucağında daha da küçük bir top haline geldi.

"Ben Dr. Axelsen," diye tanıttım ve isimlerinin Shelby Yikkers ve minik Kleopatra Kay olduğunu öğrendim.

"Annen için korkuyor musun?" Çocuğa hitap etmek için eğildim.

Başını sallamadan önce kocaman, sivri kirpikli soluk gözleriyle uzun bir süre bana baktı.

"Evet, bu adil. Çok kötü yaralandı ama buraya tam zamanında geldi ve Dr. Pandey yaptığı işte en iyisidir. Annen iyileşecek." Bu muhtemelen bir yalandı. Elbette, yavaş ve acımasız bir şekilde iyileşecekti ama pezevengine geri döneceğini ve her şeyin muhtemelen tekrarlanacağını biliyordum.

Bu tür şeylerin istatistiklerini bilmiyordum ama boş bir dakikam olduğunda bakacağıma söz verdim.

"Siz gerçek bir doktor musunuz?" Kleopatra yorgun ve cılız bir sesle sordu.

"Emin ol öyleyim."

"Bir doktora benzemiyorsun," diye suçladı kaşlarını çatarak.

Her şeye rağmen neredeyse gülecektim. Haklıydı ve böyle bir şeyi ilk kez duymuyordum. Boyum 1.80, iki yüz kırk kiloluk asker kası ve on dokuz yaşımda turneden döndüğümden beri profesyonelce kestirmediğim saçlarımla bir doktordan çok bir vahşiye benziyordum. Dövmeler de pek yardımcı olmuyordu ama onların çoğunu önlüğüm örtüyordu.

"Sen prenses misin?"

Küçük ağzı şoktan pembe bir "O" harfine dönüştü.

"Hayır!" "Emin misin?"

Sanki zekamdan endişe ediyormuş gibi empatiyle başını salladı.

Hıçkıra hıçkıra kıkırdamasına gülümseyerek, "Sen de öyle görünüyorsun," dedim. "Bazen insanlar farklı görünür

gerçekte kim olduklarından daha fazla, ha?"

"Sanırım," diye kabul etti, küçük omuzları hafifçe gevşedi. Bir esnemeyle Shelby Yikkers'ın göğsüne döndü ve daha da sokuldu.

Shelby başının arkasını kavradı, buruşuk yüzü üzüntüden gevşemişti. "O sadece bir çocuk. Elimden geldiğince ona bakmaya çalışıyorum, Kate'e de, ama Jimmie Page tehlikeli bir adam ve ben ancak bu kadarını yapabilirim..."

"Onu buldun mu?" Yumuşak bir sesle sordum, çünkü Kleopatra'nın gözleri kapalıydı ve hemen ardından yumuşak bir horlama duyuldu.

Shelby çenesini küçük kıza doğru eğdi. "Annesi meşgul olduğunda bazen ona ben bakıyorum. Beni almaya geldi. O piç ve arkadaşları Kate'e bunu yaparken küvette saklandı."

Sikeyim.

Diğer insanlar bunu nasıl yaptı? Acı çekmeyi görün ve dayanılmaz bir empati olmadan dayanın.

"Bayan Kay'e göz kulak olacağım ve uyandığında size haber vereceğim," diye söz verdim, sanki bu aileye bir faydası olacakmış gibi.

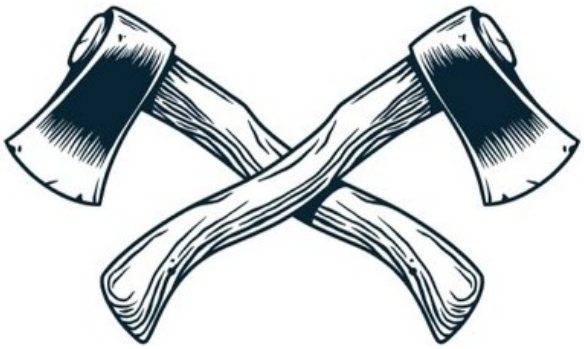
Shelby, yılların zahmeti ve trajedisiyle yıpranmış gözleriyle bana baktı. "Burada yeni misin?"

Başımı salladım.

"Ah, şey, sanırım yakında tekrar görüşeceğiz." Ve gördüm.

Katherine Kay sonraki on sekiz ay boyunca altı kez daha hastaneye yatırıldı ve son seferinde yırtılan rahminin alınması için ameliyat olması gerekti; bu ameliyat onu yirmi beş yaşında kısır yaptı.

Taburcu olduktan bir gün sonra onu karım yaptım.

"HENNING?"

Buzlu sulardan çıkan bir yüzücü gibi uykudan fırladım, gözlerimi açtığım anda nefes nefese ve tetikteydim.

"Öyle mi?"

Dr. Pandey, benim yanımda sık sık takındığı o yumuşak, trajik gülümsemesiyle bana baktı.

"Mei Zhen Marchand ameliyattan çıktı. Ailesine haber verildi ve yoldalar ama sen ve Cleo'nun... onu görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Elim içgüdüsel olarak Cleo'nun başını omzuma yasladığı saçlarını okşadı, tişörtümün üzerindeki gevşek ağzının altında soğuk bir salya birikintisi vardı.

"Evet, evet, bu iyi olur." Sesim çakıl taşı gibi sertti ve boğazımdan geçerken de bir o kadar acı veriyordu. "O iyi olacak mı?"

"Fiziksel olarak öyle." Becky Pandey, Cleo'ya bakarken içini çekti. "Ama zihinsel olarak? Bir kadının öldürülüşünü izledi, Hen. Bunu atlatabileceğinden şüpheliyim."

"Evet," diye homurdandım, ayaklarının dibinde kırık bedeninin üzerinde beceriksizce yatarken Kate'in eline nasıl yapıştığını hatırlayarak.

Mei on iki yaşındaydı ve bir cinayete tanık olmuştu.

Cleo on iki yaşındaydı ve şimdiye kadarki çılgın, berbat hayatındaki tek kalıcı demirbaş olan annesini kaybetmişti.

Kızımın mis kokulu saçlarına bir öpücük kondurdum ve milyonuncu kez ölmüş karımla yer değiştirebilmeyi diledim.

"Henning?" Becky Pandey sordu. "Ailesi birazdan burada olacak ve ondan sonra onu görmeni isteyeceklerinden emin değilim."

Çünkü kızlarını korumakta başarısız olmuştum.

Kendi kızlarına bile zar zor zaman ayıran Marchand'ların daha fazla suçluluk duygusuyla baş edemeyecek kadar dolmuş durumdaydım.

"Glory," diye mırıldandım, omzunu hafifçe sallayarak. "Kızım, uyan."

Kıpırdandı, bana bir cankurtaran salı gibi yapıştı. Uykusu ağırdı ve uyanması birkaç dakika sürdü. "Baba?" Tamamen uyandığında titreyen bir nefes aldı ama gözlerini açmadı. "Kabustu, değil mi?"

Boğazım öyle sıkıştı ki bir daha nefes alamayacağımı sandım. "Hayır, tatlım. Annem hâlâ yok."

Beni kalbimden vuran bir inilti. Gözlerimi kapatıp kontrol için savaşırken başım plastik sandalyenin arkasındaki duvara çarptı.

Savaş bana çok önemli bir hayatta kalma tekniği öğretmişti. Her seferinde bir dakika.

Bundan daha fazlasını düşünmek üretkenlik için ölüm fermanıydı ve bunu kaybetmeyi göze alamazdım. Bakmam gereken bir kızım ve koridorun sonundaki hastane yatağında bana güvenen bir kızım vardı.

"Glory, Rocky uyandı," dedim ona, şokla gerildiğinde durakladım, sonra rahatlayarak bana yaslandı. "Gidip onu görmek ister misin?"

"Yapabilir miyiz?" diye yalvardı, yüzüme bakabilecek kadar uzaklaştığında gözleri yaşlarla dolmuştu. "O iyi mi?"

"İyileşmesi biraz zaman alacak ama biz onun yanında olacağız," diye söz verdim.

Ve son yirmi dokuz saat içinde olan her şeyden sonra bile, Kate'in bana en büyük hediyesi gözlerimin içine onun kahramanıymışım gibi baktı.

"Tamam baba, gidelim."

Henüz büyümemiş tay gibi uzun bacaklarının üzerinde ayağa kalktı ve ben de ayağa kalktığımda omzuna atmak için hemen kolumu yakaladı. Elimi omzuna doladım ve onu kendime çektim. Aramızdaki önemli boy farkı nedeniyle biraz garipti ama bu şekilde muşamba koridorda Mei'nin odasına doğru yürüdük.

Cleo kapalı kapının önünde durmuş, kaküllerinin altından bana bakıyordu. Gözleri kızarmış ve çok uzun süre hıçkırmaktan şişmiş olsa bile, tatlı ve güven dolu yüzü bana Kate olmadan da yaşayacak çok şeyim olduğunu hatırlatıyordu. "Korkuyorum."

"O iyi olacak," diye söz verdim, ama acaba o anda ona herhangi bir söz verip vermeyeceğimi ve bunda ciddi olup olmadığımı biliyor muydu?

"I..." Yağmur suyu gözlerinden yaşlar fışkırdı ve yanaklarından aşağı süzüldü. Sesi sanki perişan bir fısıltı gibiydi.

Konuştuğunda boğazı konuşamayacak kadar sıkıydı. "İkisini birden kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

"O iyi olacak--" Söylemeye başladım ama sonra kızımın akıllı olduğunu ve kısa hayatında çoğu yetişkinden daha çok şey gördüğünü hatırladım. Mei'nin fiziksel yaralarının iyileşmesi ama ruhsal yaralarının iyileşmemesi ihtimalinin olduğunu biliyordu. Bu ölüm gününden bir zombi gibi kalkabilirdi, canlı ama bütün değildi. Ve benim tatlı, yufka yürekli Cleo'm annesini ve en iyi arkadaşını aynı anda kaybetmeye dayanamazdı.

Ani ve keskin bir acıyla bir daha asla ebeveynlik konuşmaları için Kate'e başvuramayacağımı fark ettim. Ben sadece üvey baba olduğum için gemiyi hep o idare etmişti ama şimdi Cleo'nun sahip olduğu tek şey bendim. Bu sorumluluğun ağırlığı omuzlarıma çökeceklerini düşünene kadar baskı yaptı.

Ama o geniş gözlerdeki bakış bana Cleo'nun bana inandığını hatırlattı.

Tek yapmam gereken ona bunu yapmaya devam etmesi için bir sebep vermekti.

Yüzünü ellerimin arasına alabilmek için kolumu omzundan indirdim ve dizlerimi bükerek birbirimizle göz hizasına yaklaştık. Her santimimdeki samimiyeti okumasını istiyordum.

"Artık sadece sen ve ben varız, Glory." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve dilimde acı bir tat bıraktı. Cleo hıçkırıklara boğuldu ve bileklerime yapışmak için uzandı. "Ama hiçbir şey bizi ayıramayacak. Beni duyuyor musun? Aynı kanı paylaşmıyoruz ama umurumda değil. Biri bizi birbirimizden ayırmaya çalışırsa, onu öldürürüm. Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır," dedi hemen, bana bunun bir fahişe tarafından büyütülmüş ve on iki yaşındaki çoğu çocuğun gördüğünden daha karanlık şeyler görmüş bir kız olduğunu hatırlatarak. "Göreceğini biliyorum."

"Annene yaptıklarını yapan o insanlar mı? Kim olduklarını bulacağım ve onlara bunu ödeteceğim," diye yemin ettim çünkü Cleo'nun doğması gereken baba ben değildim, bir minivan ve muhasebe diploması olan bir banliyö adamıydım. Günahlarının kefaretini şimdi doktor olarak hayat kurtararak ödemeye çalışan eğitimli bir katildim ve bu tam da olmam gereken türden bir babaydı.

"Tamam," diye nefes aldı, omuzları hafifçe dikleşti. "Sana inanıyorum."

"Ya Mei? O da artık ailemizin bir parçası. Önceden de öyleydi ama trajedi insanları birbirine bağlıyor. Bat Amca ve Cedar Amca'yı biliyor musun? Savaş sırasında yaşadıklarımızdan dolayı onlar benim kardeşlerim, şimdi de Mei ve sen bugün yaşadıklarınızdan dolayı kardeş gibisiniz. Hiçbir şey bunu ikinizden alamaz. Demir gibi ateşte dövülen hiçbir şey bu kadar kolay kırılamaz."

"Sence?" diye fısıldadı, gözleri Mei'nin odasının kapalı kapısına kaydı.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Ona da yardım edeceksin, değil mi?" diye sordu, bileklerime yapışmış, annesiyle paylaştığı o büyük yeşil-gri gözleriyle bana yalvarıyordu. "Tıpkı anneme ve bana yardım ettiğin gibi."

"Söz veriyorum," dedim ve Cleo bana bir bıçak verseydi bu sözü kendi damarımdan akan kanla yazabilirdim. Kate'in sevmem ve bakmam için bana emanet ettiği bu kız için dünyada yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Kate'le evlendiğim günü hâlâ hatırlayabiliyordum.

Adliye binasında, hem annenin hem de kızın gözlerindeki huşu ve güven parlıyordu. Bu anı artık buruktu ama yine de aklımın bir köşesinde tutuyordum. "Benim gözetimimdeyken aileni daha fazla kaybetmeyeceksin, tamam mı?"

"Tamam baba," diye mırıldandı ve sanki Tanrı'ya ettiği dualar kabul olmuş gibi yüzüne bir rahatlama yayıldı.

Bana olan inancı uzun ve zor bir an boyunca nefes almamı zorlaştırdı. Sadece iki kişi bana böyle inanmıştı. Kate ve üvey annem Lin, bana ailenin kandan daha kalın olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi öğretmişti.

"Hazır mısın?" Tüm dünyama sordum.

Cleo son bir kez yüzüme baktı ve kapıyı açmak için dönmeden önce başıyla onayladı.

Mei o beyaz odadaki beyaz hastane yatağında küçücük görünüyordu, siyah saçları yastığın üzerine dökülmüş bir mürekkep gibi tek renk noktasıydı. Parçalanmış burnunu düzeltmek için yüzünün bir kısmını kapatan metal plakalar sayesinde yaz güneşinden kalan soluk çilleri ya da gülümsediğinde ortaya çıkan gamzesi görülemiyordu. Güzel bir çocuktu ama o yatakta ölüme yakın görünüyordu, çok erken bir mezara bir adım kalmıştı.

Cleo sessiz gözyaşlarına boğuldu, yanaklarından aşağı süzülen ıslaklık bir günü aşkın süredir giydiği tişörtünün içine akıyordu. Mei'nin yanına koşmak için beni bıraktı, yüzü acı ve suçluluktan oluşan bir pastiş gibiydi. Arkadaşının kül rengi yüzündeki bir tutam saçı geriye itmek için uzattığı eli titriyordu ve sanki izin istiyormuş gibi bana baktı.

"Ona dokunabilirsin Glory," diye fısıldadım yatağının yanına iki sandalye getirip birine otururken.

"Ne zaman uyanacak?" Cleo, Mei'nin saçlarını okşarken fısıldadı, sonra eğilip alnından öptü. Gözyaşlarından biri Mei'nin yanağına düştü ve çenesinden yuvarlandı.

"Hazır olduğunda."

"Bekleyebilir

miyiz?"

Senin için her şeyi yaparım, diye düşündüm, ne kadar kırılgan olduğunu inceleyerek. "Tabii ki, ailesi gelene kadar."

Biz de öyle yaptık.

Cleo uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorulduğunda, yanında kavisli bir kalkan olan Mei ile birlikte dikkatlice yatağa girdi. Parmaklarını nazikçe birbirine doladıktan sonra hemen uykuya daldığında Alberta büyüklüğünde bir yumru boğazımda düğümlendi.

Yataktaki iki savunmasız genç kızı inceledim ve sonunda kendimi saf bir ıstırap anına bıraktım. Evlilik yüzüğümü avuçlarımın arasında tutarak üzerine eğildim ve dua etmeye başladım. Tanrı'ya pek inanmadığım için nasıl dua edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bu iki genç kızın hayatında iyilik olması için dileklerimi elimden geldiğince uzağa gönderdim.

Onları içeri girebilecek kişilerden korumak için sandalyemi yatağın diğer tarafına, kapıya en yakın yere çektim.

Onların sadece sevgi, neşe ve başarıyla dolu bir geleceğe sahip olmaları için dua ettim.

Kate'e bunu veremediğim gibi onlara da bunu verebilecek kadar güçlü olmak için dua ettim. Sadece Cleo'ya değil, bu zavallı kız meşgul ailesi tarafından o kadar unutulmuştu ki Kate'in ikinci kızı haline gelmişti.

Onlar için en kötüsünün gelip geçmesi için dua ettim ve dürüst olmak gerekirse, ruhumun yorgun bir parçası benim

için de aynı şekilde dua etti.

Dua etmeyi bitirdiğimde, başımı bir saniyeliğine yatağa koydum, bir elim o ince inciklerin her birinin üzerindeydi ve kederin acısının beni huzursuz bir uykuya sürüklemesine izin verdim.

CHAPTER FIVE

MEI

UYANDIĞIMDA HISSETTIĞIM ILK ŞEY ACIYDI. BU BIR
İçimdeki uyuşturucunun muffled kaplaması altında donuk davul sesi

ama yine de dişlerimi kenetleyecek kadar rahatsız ediciydi.

İkinci şey Cleo'ydu.

Burnumda Vera Wang Princess parfümü, yanağımı gıdıklayan yumuşak saçları ve parmaklarının benimkilere dolanması.

Gözlerimi açtığımda beyaz bir tavan, beyaz duvarlar ve iki Axelsen gördüm.

Cleo yanıma kıvrılmıştı, yanaklarında tuz izleri vardı ama onun dışında mutlu ve huzurlu bir uykudaydı.

Henning ayaklarımın üzerine uzandı, bir eli kaval kemiğimdeydi, diğeri Cleo'nunkine sarılmıştı. Koca vücudu bu şekilde ikiye bükülmüşken rahatsız olmuş olmalıydı ama yakınımda olduğu için minnettardım.

Onsuz bir daha kendimi güvende hissedip hissedemeyeceğimi merak ettim.

On iki yaşındaki aklım için onu kahraman rolüne sokmamak zordu. Kate'i sorunlu geçmişinden ve Cleo'yu tehlikelerle dolu bir çocukluktan nasıl kurtardığının hikayesini duymuştum ve şimdi Kate'i kurtaramamış olsa bile beni kurtarmıştı.

Geriye dönüp baktığımda, bu benim için her

şeyin başlangıcıydı. Ona aşık olmak.

Hayatını mahvediyor.

Bir ve aynı olacaklardı, ama şu anda bu saf ve basitti.

Onu bir çocuğun bir süper kahramanı sevdiği gibi seviyordum.

Zihnim Kate'in ölümünün dehşetiyle dolup taşarken, bu odadan ve bu insanlardan ayrılmak zorunda kalacağım için büyük bir paniğe kapıldım. Elim Cleo'nun elini öyle şiddetle sıktı ki uykusunda itiraz etti. Elimi uzattım

Henning'in uzun ve dalgalı saçlarına dokunarak bir parçasını parmağımın etrafında kıvırdım, böylece ikisiyle de kendimi sabitleyebildim ama bu onu uyandırmaya yetti.

Kan çanağına dönmüş ve ağırlaşmış turkuaz bir göz, bana bakmak için açıldı.

"Hey, Rocky," diye mırıldandı, eli kaval kemiğimde esniyordu. "Hey, Henning."

"Nasıl hissediyorsun? Doktoru çağırayım."

"Hayır!" Fısıltıyla bağırdım, kaburgalarım itiraz edince yüzümü buruşturdum. "Bir dakika içinde, tamam mı?"

Henning yavaşça doğruldu, bu yüzden elimi saçlarından kurtarmak için zamanım oldu, ama elimi sıkmak için uzanarak beni telafi etti. "Ailen gelene kadar hiçbir yere gitmiyoruz, tamam mı?"

Başımı salladım. Babam ve annem petrol ve gaz konulu bir konferans için Toronto'daydılar, bu da dönmelerinin neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyordu. Hafta sonu Axelsen'lerde kalmam gerekiyordu.

"O gitti, değil mi?"

Henning'in yüzü öyle derin bir acıyla kasıldı ki, yirmi sekiz yerine seksen yaşında görünüyordu. "Evet, Rocky, o gitti."

"O insanlar bunu ona neden yaptı?" Kelimeler şişmiş boğazımın garburatöründe çiğnenip duruyordu.

Dudakları inceldi. "Hiçbir fikrim yok. Polis de şu anda herhangi bir ipucu bulmuş gibi görünmüyor."

"Daha önceki kötü adamlardan biri olabilir mi?" Tereddütle sordum.

Her ne kadar bilmemem gerekse de Kate'in Henning'le tanıştığında bir fahişe olduğunu biliyordum. Bir sürü yara izi vardı.

Eski pezevengi Jimmie Page'in ve onun müşteri olarak gönderdiği serserilerin güzel vücudunda bıraktığı izler.

"Belki," diye kabul etti ama çenesi bıçak gibi sertti ve bu konuda daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi. "Yaralandığın için üzgünüm."

"Onu kurtaramadığım için üzgünüm," dedim ona, nedense ağlayamayacak kadar üzgün bir şekilde.

Düşüncelerinin ağırlığını taşımak aniden imkânsız hale gelmiş gibi başı boynunun üzerinde gevşedi. "Evet," dedi öksürük gibi sert bir sesle. "Evet, ikinizi de kurtaramadığım için üzgünüm."

"Beni kurtardın," diye şiddetle karşı çıktım. "Eğer hemen gelmeseydiniz ölebilirdim. Bizi nasıl buldun?"

"Cleo'ya göz kulak olurken artık onun ekibinde olmadığını fark ettim. Bazı arkadaşlarla buluştum ve ikimiz seni ararken içlerinden biri onlarla kaldı." Durakladı, gözleri kapandı. "O Korku Evi'nin ağzından çığlık attığını duydum ve sen olduğunu iliklerime kadar hissettim."

İkimiz de ne kadar şanslı olduğumu ve Henning'in bizi birkaç dakika önce bulamamış olmasının Kate için ne kadar şanssızlık olduğunu düşünürken uzun bir süre sessizlik oldu.

"Ne kadar kötü?" Çenemi alçılı koluma ve bacağıma doğru sallayarak sordum.

"Kırık kol, kırık ayak, şiddetli bir beyin sarsıntısı, birkaç kırık kaburga, parçalanmış burun ve yırtılmış bir dalak," diye sıraladı. "Kendini daha iyi hissettiğinde dişçinin senin için düzeltmesi gereken kırık bir dişin de var."

Kate'i düşünerek, "O kadar da kötü değil," diye mırıldandım.

"Hayır," diye yavaşça onayladı, kalın bir parmağı alçımın çizgisini izliyordu. "Bunu arkadaşlarına imzalatabilirsin."

Gülüşüm içi boş bir havlamaydı. "Hangi arkadaşlar?"

Henning'in ağzı inceldi. Cleo'nun benim için o olduğunu biliyordu.

Kişiliğimde mi bir eksiklik vardı yoksa kalbimde mi bir sorun vardı emin değildim ama insanlarla kolayca bağ kuramıyordum. Kalp oyunlarında ya hep ya hiçti ve ailem dışında kendi kalbime güvendiğim tek insanlar Cleo, Kate ve Henning'di.

"İşte," diye mırıldandı ve her zaman yanında taşıdığı keçeli kalemlerden birini bulana kadar kot pantolonunun cebini yokladı. "Seni başlatayım."

Kolumun üzerine eğildi, keten saçları sarp yüzünün iki yanında dalgalı bir perde oluşturuyordu. El değmemiş alçıya bir desen çizmeye başlarken alnı konsantrasyonla çatılmıştı.

"Ne çiziyorsun?" Bir dakika sonra sordum.

Kalemin kaba sıva üzerinde çıkardığı yumuşak ses garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Henning'in ne çizdiği umurumda değildi; her zaman iyi bir ressam olmuştu, o kadar iyiydi ki Cleo ve ben ona bizim için çizim yapması için yalvarırdık, böylece genel boyama kitaplarını kullanmak yerine onları boyayabilirdik.

"Koi balığı."

Uyuşmuş kalbim acı içinde sızladı, uzun bir dondan sonra canlandı.

"Neden?" Fısıldadım.

"Sen söyle," diye karşılık verdi dikkatini resimden ayırmadan.

"Benim kültürümde koi balığı bir güç göstergesidir," dedim usulca. "Akıntıya karşı yüzer ve akıntıya karşı yaptığı uzun, zorlu yolculuğun sonuna ulaştığında bir ejderhaya dönüşür."

Henning'in yüzünün sert kenarlarında çok küçük bir gülümseme saklıydı. Dudaklarını kıvırmıyor ya da gözlerini aydınlatmıyordu ama oradaydı, sadece benim için yazılmış şifreli bir mesajdı.

"Bir gün ejderha olmak istiyorsun," diyerek bana karnavaldaki konuşmamızı hatırlattı, saatler değil yıllar önceymiş gibi gelen bir konuşmaydı bu.

"Peki neden bir ejderha çizmedin?"

Sonra başını kaldırdı, bitmiş tasarımı incelerken kalemi başparmağıyla kapattı, sonra dünyanın tüm sırlarını biliyormuş gibi görünen gözleriyle bana baktı.

"Herkes bir yerden başlamak zorunda. Ama bugün sen zaten olağanüstü bir çocuk olduğunu kanıtladın, Rocky." Sözleri benim için her şeyi ifade eden kaba, cilasız mücevherlerdi. "Tanıdığım en cesur kız olabilirsin."

Gözlerimin hemen arkasında bekleyen gözyaşı girdabında erimemeye çalışarak kalın kalın yutkundum. Alçımın ortasında iki siyah hatlı koi balığı yüzüyordu, başları kuyruğa gelecek şekilde bir tür yin ve yang oluşturuyorlardı. O kadar güzel ve anlamları o kadar derindi ki, ağlama isteğiyle burnum kaşındı.

"Kate sana ve Cleo'ya göz kulak olmamı söyledi." Bunu onunla neden paylaştığımdan emin değildim. Bunu kutsal bir sır olarak saklamak niyetindeydim ama orada kambur otururken o kadar yalnız ve kırılmış görünüyordu ki onu teselli etme dürtüsüne karşı koyamadım.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Hayır, Rocky, çocuklar böyle şeyler için endişelenmez. Bunu bana bırak."

O daha sözünü bitirmeden ben başımı sallıyordum. "Ne dediğin umurumda değil." Kantonca konuştum ve muhtemelen anlayabileceğini bildiğim halde kabaca tercüme ettim. "Zor zamanlarınızda size destek olan ailenizdir."

Henning'in yüzündeki geniş, neredeyse ürkmüş ifadeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki kapının gıcırdayarak açıldığını duymadım ya da içlerinden biri konuşana kadar içeri girenleri fark etmedim.

"Axelsenler senin ailen değil," diye azarladı Florent Marchand kapı aralığından, kolunu karısı Daiyu'ya dolamıştı.

Annemle babama baktım ve bir çocuk kampı yarışmasındaki ip gibi kalbimi çekiştiren bir çatışma hissettim. Onları görmek çok güzeldi ama aynı zamanda sürekli uzakta oldukları için onları görmek de güzeldi. Babam Kanada'nın en büyük petrol ve gaz şirketlerinden birinin CEO'suydu, annem ise ülkenin en iyi kalp cerrahlarından biriydi. En güçlü çift onlardı ve on iki yaşındayken bile onlara o kadar hayrandım ki neredeyse onlardan ve üzerime düşürdükleri uzun gölgeden korkuyordum. Dört saatlik bir uçuştan sonra, gerginlik ve endişeden buruşmuş yüzleriyle bile güzel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyorlardı.

Öte yandan, karnavalın ve Kate'i kaybetmenin yarattığı travma yüzünden içimde alev alev yanan bir kızgınlık vardı. Tabii ki Kate'in en az Daiyu kadar benim annem olduğunu anlayamazlardı. Beni okuldan alan ve ergenlik çağındaki bir kızın günlük dramını dinleyen kişi oydu. Kötü bir günün ardından bana sarılan ve tuhaflıklarımla sevgiyle dalga geçen oydu.

Onu kaybetmek o kadar acı verdi ki, bunu onlara açıklamaya bile başlayamadım ve içsel anlayış eksikliklerinin aramızda zaten var olan boşluğu daha da derinleştirmesi beni çileden çıkardı.

Elbette on iki yaşındayken tüm bunları ifade edemiyordum, ancak yıllar sonra hepsi benim için çok açıktı.

Sadece bunun onlar için açık olmasını dilerdim.

"Florent, Daiyu..." Henning onlara hitap etmek için ayağa kalktı. "Mei benim gözetimim altındayken yaralandığı için çok üzgünüm." "Olmalısın," diye çıkıştı babam tüm gücüyle.

saygı görmeye alışmış bir adamın öfkesi.

Annem adamları görmezden geldi ve bana ulaşmak için Henning'in etrafından dolandı. Yasemin parfümünün yumuşak kokusu üzerime sinmişti ve açıklanamaz bir şekilde ağlamak istedim.

"Bebeğim," diye Kantonca mırıldandı, o cerrahi özenli parmaklarıyla yüzüme dokunarak. "Benim tatlı incim. Oh, bebeğim, çok üzgünüm."

Onun sesinin ninnisi üzerine babamın öfkeli sözleri bir gelgit dalgası gibi yükseldi. "Daiyu'ya Mei'mize bakmaya uygun olmadığını söyledim ama bana senin bir doktor olduğunu ve saygı gördüğünü söyledi." Gözlerini bariz bir şüpheyle Henning'in üzerinde gezdirdi; uzun saçlarını, bileğinin iç tarafındaki dövmeyi ve kıvrılmış manşetlerini inceledi. "Mei senin o iğrenç Fallen Motosiklet Kulübü ile bir bağlantın olduğundan bile bahsetti."

"Kardeşler," diye düzeltti otomatik olarak, babasının tutkusuna kapılamayacak kadar yorgundu. "Kum havuzunda tanıştığım adamlar."

Babam sinirlendi. "O zaman dün gece eğitimin neredeydi? Küçük kızımızın başına bunun gelmesine nasıl

izin verdin? Verdin mi?

Kızımın saldırıya uğramasının nedeninin onlarla olan ilişkiniz olabileceğini düşündünüz mü?"

"Baba!" Bağırışım, toplayabileceğimi bildiğimden daha büyük bir güçle içimden koptu. Kaburgalarım şiddetle ağrıyordu ve bir an sonra acıdan kusacağımı sandım. Yanımda, Cleo nihayet sarsılarak uyandı ve içgüdüsel olarak bana doğru kıvrıldı. "Sakın buna cüret etme!"

Sesim histerikti, panik ve öfkeyle öylesine titriyordu ki, karnımdaki cehennemden boğazıma doğru buharlaştığını hissettim. Kaburgalarım ve karnım ağrıyordu, kanım parmağımdaki ve ayağımdaki kırık kemiklere çok sert çarpıyordu ama ilaçla hafifletilmiş acıdan memnundum. Kate hayatta değilken bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

"Onunla böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Henning ve Cleo Kate'i daha yeni kaybetmişken bunu nasıl benimle ilgili yaparsın? Ben de Kate'i kaybetmişken. Bunların hiçbiri senin başına gelmedi, o yüzden kapa çeneni. Kapa çeneni! Ve hepimizi rahat bırak."

Patlamamın ardından gelen sessizlik, atom bombasının ardından gelen mantar bulutu gibiydi. Babam sarsılmış ve solgun görünüyordu, normal soğukkanlılığı benim alışılmadık patlamamla bozulmuştu. Annem hastane yatağımın kenarına oturup beni dikkatlice kollarının arasına alırken ve alnımdan öperken ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlattı.

Henning şoka girmiş gibi görünüyordu ama bence bunun Kate'i kaybetmekle ilgisi vardı.

"Kalmak istiyorsan," diye devam ettim, sesim titriyordu ama babamla göz göze geldiğimde çenem dik duruyordu. Çinlilerin evlerinde büyüklerin arkasından konuşulmazdı. Babam Fransız-Kanadalı olmasına rağmen, onun kültüründe ve Marchand'ların evinde de durum neredeyse

tamamen aynıydı,

Anne ve Yaşlı Ejder tüneği yönetiyordu. Yine de bu konu açıklığa kavuşturulamayacak kadar önemliydi. "Henning ve Cleo'ya iyi davranmalısın. Onlar Kate'i yeni kaybetmişken bunu sana neden söylemem gerektiğini bilmiyorum ama sanırım söylemek zorundayım." Durakladım, ağzım sergilemekten utandığım bir surat ifadesiyle kıvrıldı. "Hayatta olduğum için mutlu olmalısın ve bunun için Henning'e teşekkür etmelisin."

"Kalıyoruz," dedi Ma hemen, yastıklara yaslandı ve bir kolunu uzatıp Cleo'nun başına koydu. "Florent, otursana."

Babam duraksadı, kara gözleri bariz bir düşmanlıkla Henning'e dikildi.

"Şimdi," dedi annem yumuşak bir sesle, ama sözlerinin arkasında demir vardı.

Babam Henning'in terk ettiği sandalyeyi aldı ama o oturdu.

Ve ben tekrar uyuyana kadar hepsi o odada kaldı.

Ne yazık ki bu, babamın Henning'e tutabileceğini kanıtlayacağı bir söz verdiğini duyamadığım anlamına geliyordu.

"Eğer kızım bir daha senin yanında zarar görürse Axelsen," diye uyardı gözlerini uyuyan bedenimden ayırmadan. "Senin sonunu getiririm."

Florent Marchand, Henning gibi değildi. Bir adamı kırk beş farklı şekilde nasıl öldüreceğini ya da bir o kadar farklı şekilde nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

Ama bir damla kan dökmeden bir adamın hayatına nasıl son vereceğini biliyordu.

Ve beş yıl sonra, tam olarak söz verdiği şeyi yaptı.

CHAPTER SIX

HENNING

BEŞ YIL SONRA
2015

ÇOCUĞUM OKULDAN BABASI TARAFINDAN ALINAMAYACAK KADAR BÜYÜKTÜ,
Ama yine de ilk günün başında ısrar ettiğimde hiçbir şey söylemedi.

On ikinci sınıftayken her gün onu almak için orada olacağımı söylemiştim. Cleo insanlar konusunda zeki, sessiz ve keskin gözlemciydi. Onu herhangi bir şeyden, hatta her gün eve on mil yürümek gibi zararsız bir şeyden bile koruma ihtiyacını neden hissettiğimi açıklamama ihtiyacı yoktu.

Yaşam ve ölümün ön cephesinde, zor işlerde çalışan doktor ve hemşirelerin kızlarını okuldan alma lüksleri yoktu.

Bu yüzden artık doktor değildim.

Teknik olarak hâlâ bu unvana sahiptim. Okulda zamanımı geçirdim, sınıfımı geçtim, sınavları geçtim ve üç yıl ihtisas yaptım.

Ama sonra Kate öldü.

Öldü ve beni hayatı boyunca tek değişmezi annesi olan on iki yaşındaki kederli kızıyla baş başa bıraktı.

Saatlerce hastanede çalışırken ona nasıl tek ebeveyn olabilirdim? Bok gibi para kazanırken, çünkü evet, doktorlar ciddi para kazanıyordu, ama ihtisaslarını ve uzmanlıklarını bitirene kadar değil, ve ben hala bundan iki yıl uzaktaydım. Kate'le evlendikten sonra babamın hayat sigortası poliçesini Kate'in borçlarını ödemek, şehrin kenar mahallelerindeki derme çatma evimizi satın almak ve Kate'in GED ve emlakçılık kurslarının masraflarını karşılamak için kullanmıştım.

Böylece doktorluğa ve orduda yedek subaylığa veda ettim.

Okulumu bitirdikten sonra askeri doktor olarak onlara karşı olan yükümlülüğümü yerine getirmeden okul harcımı karşıladıkları için onlara geri ödeme yapmak üzere orduyla olan sözleşmemin geri kalanını satın almak zorunda kaldım,

Ama Lin ve ben bunu yapacak parayı bir araya getirebildik. Cleo'ya bakmak, onun için gerçek anlamda orada olmak, birikimlerimden çok daha önemliydi.

Hayatım boyunca olmak istediğim tek şeyin bir doktor olduğu düşünüldüğünde, sandığınız kadar zor bir seçim değildi. Zor değildi çünkü trajedi bir erkeği çaresiz hissettirir, özellikle de bu trajedi iyi bir kadını ondan aldığında ve onu küçük bir kızın tek bakıcısı olarak bıraktığında. Kate'in öldürülmesini takip eden haftalarda Cleo'nun gözyaşları içindeki zayıf yüzüne baktığımda, bu karar bana geceleri uykusuz ve yalnız yatarken döktüğüm gözyaşları kadar kolay geldi.

Böylece tıbbı bıraktım ve her zaman sevdiğim ama esnek saatleri ve makul maaşı olan bir iş arayana kadar kariyer yapmak için yeterince pratik olduğunu düşünmediğim bir şeyle değiştirdim.

Sanat.

Elbette, galerilerde sergileri olan ve sadece delicesine zenginlerin alabileceği şeylere binlerce dolarlık fiyat etiketleri koyan süslü bir ressam değildim. Ama mallarımı satan bir sanatçıydım ve Battle Scars Ink'te dövme sanatçısı olarak yeni işimde sadece iyi olmadığım Cleo, Lin ve Mei'den çok beni şaşırttı.

Bayıldım.

Birini yaşayan, nefes alan, yürüyen bir sanata dönüştürmek. Bir tasarımın et üzerinde esnemesi ve yeniden şekillenmesi, pigmentlerin farklı cilt tonlarında nasıl değiştiği ve yaşla birlikte vücutla birlikte nasıl evrimleştiği. Kendini beğenmiş her sanatçı, eserlerinin herkesin görmesi ve hayranlık duyması için dünya üzerinde sergilenmesine bayılırdı. Her empati kuran kişi

Müşterinin kalbinden bir şey çekip koluna işlediğinizde müşterinin gözleri.

Çok güzeldi ama daha çok benim için bir tür terapiydi.

Bir doktor olarak görmeyi sevdiğim şifa ile beni her zaman sanata çeken özgürlük ve ifadenin bir evliliği.

Cleo'yu okula bırakmayı ve öğleden sonra onu almayı daha da çok seviyordum. Onu elimden geldiğince iyi yetiştirmek için zamanım olmasını seviyordum. Ben Kate değildim. Anne değildim. Cleo regl olduğunda ve beyaz bikinili arkadaşlarının önünde başına gelenler yüzünden havuz partisinden ağlayarak beni aradığında, onunla dalga geçen çocukları neredeyse eşek sudan gelinceye kadar dövmüştüm ve Cleo arabada beklerken benimle birlikte eczaneye gidip ihtiyacı olan malzemeleri seçmeme yardım eden kişi Mei'ydi. Muhtemelen çok katıydım (Cleo'nun biriyle çıkmasına asla izin yoktu) ve tam tersine çok yumuşak (kızım iyi bir çocuktu, tüm notları A değilse ve brokoli yemeyi sevmiyorsa bana ne, ben de sevmiyordum). O kadar çok hata yaptım ki bazen geceleri nefes alamayana kadar peşimi bırakmadılar.

Ama elimden geleni yaptım.

Cleo'nun yasal vasisi olarak bunu yapmak zorunda olduğum için değil. Çünkü ben istedim.

Cleo kan bağı dışında her yönden benim kızımdı ve itiraf etmeliyim ki kan bağı yürekle desteklenmediği sürece hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunu bana öğreten Lin olmuştu.

Kate'in ölümünden sonra kalan tüm kalbim, melek yüzlü, gri-yeşil gözlü kızıma aitti.

Son zil çaldıktan sonra ana binanın kapılarından dökülen genç kalabalığın arasında belirdiğinde "Baba," diye bağırdı.

Beni gördüğünde hep böyle ağlardı.

Bir keresinde, serseri bir çocuk onunla dalga geçmişti, ama onunla ilgilenmek zorunda kalmadan önce, Mei öne çıkmış ve kafasının yan tarafına bir cilt ile vurmuştu.

Kimse Cleo'yu bu konuda bir daha rahatsız etmedi.

Kız arkadaşıma sırıttım ve kollarımı açtım, kıçımı Harley'imin yan tarafına yaslamış bir şekilde duruyordum. Cleo tam zamanında öğrencilerin arasından fırladı ve kollarıma atılarak beni sıkıca kavradı. Onu kendime çektim, gözleri kapalı gülümsemesine ve yanağını deri kaplı göğsüme bastırırken yüzünde beliren huzur ifadesine baktım.

Bu. Lanet

olsun.

Ebeveynlerin çocukları için tekrar tekrar fedakârlık yapmalarının nedeni buydu. Bu fedakârlıkların muazzam yerine yarı yarıya hissedilmesinin nedeni buydu. Bu yüzden her sabah uyandım ve elimden gelen en iyi adam olmak için çok mücadele ettim.

Böylece bu kız, benim kızım, bir ömür boyu acı çektikten sonra biraz huzur bulabilirdi.

"Hey, Glory," diye mırıldandım kafatasının arkasını avuçlayıp uzun, dalgalı kahverengi saçlarını okşarken.

Bir cevap mırıldandı ve bana sarılmaya devam etti.

Bunun zor bir gün geçirdiği anlamına geldiğini biliyordum ve dağılan kalabalığın içinde Mei'yi gördüğümde bu durum daha da pekişti.

Yüzünde acı dolu bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Tamamen siyah giyinmişti, bir

Cleo'nun en yakın arkadaşı her zaman yaptığı gibi onu izliyordu. Aramızda bir tür el değiştirme vardı. Cleo okuldan önce ve sonra bendeydi, Mei de gündüzleri ondaydı.

Sağlıksız olabilecek ama birlikte yaşadığımız trajedi göz önüne alındığında açıklanabilir bir şekilde, birbirimize şiddetle bağlanmıştık. Mei ve ben Cleo ve onun hassas kalbi etrafında parantez açtık. İkimiz, kızımızın başına bir daha asla kötü bir şey gelmesine izin vermeyecektik.

Bunu hiç konuşmamıştık ama konuşmak zorunda da değildik.

Cleo insanlar hakkında zekiydi, ama Mei lanet biriydi. Akıllıca.

Çocuk oldu ve en parlak içinde onu yıl ile bir Ülkenin en iyi üniversitelerinden bazılarına erken kabul.

Bunun ötesinde, Mei ve ben birbirimizi

anlıyoruz. Her zaman öyleydik.

Çivi gibi sertti ama peri masallarından fırlamış bir yaratık gibiydi. Büyük, parlak gözleri, küçük kırmızı ağzı ve ince, kısa yapısı vardı. Bir model ya da aktris olabilirdi, en azından sınıfındaki en popüler kız olabilirdi.

Onun yerine, o bizim Rocky'mizdi.

Tırnaklarında yontulmuş siyah cilalar ve şehir merkezindeki dövüş sanatları salonunda neredeyse her gün yaptığı dövüşlerden dolayı parmak eklemlerinde çürükler olan kız. Kate'in ölümünden beri sanki sürekli yas tutuyormuş gibi sadece siyah giyen kız. Son iki yılda üç kez kötü davranışlarından dolayı uzaklaştırma alan kız, kendisinden muhtemelen bir kafa uzunluğunda ve en az elli kilo ağırlığında genç adamlar olmalarına rağmen zorbaları dövdüğü için.

Savaşçımız.

Mei'nin o mutlu ve ilgisiz öğrenci grubunun içinde tek başına durmasını izlerken göğsümde bir şeyler daraldı. Oraya uymuyordu ve uymak da istemiyordu. Bunu anladım. Cleo'nun bekçi köpeği olmaktan memnundu, ama bu ona ne bırakıyordu?

Cleo'nun liseden sonra ne yapmak istediğine karar vermesini beklediğini biliyordum, ta ki babasını hayal kırıklığına uğratacak şekilde üniversite konusunda kendi kararını verene kadar. Bencilce, sevinmiştim. Cleo taşınmaya karar verirse, Mei'nin ona göz kulak olmak için orada olduğunu bilerek onu uğurlayabilecektim.

Ama bunun sağlıklı olmadığını biliyordum. Bu ikisinin arkadaşlığı. Yapışık ikizler gibi birbirlerine bağımlıydılar. Aralarında sevgi ve şefkatten başka bir şey yoktu. Ergenlik başladığında ve erkekler sahneye çıktığında bile, ikisinin hangi filmi izleyeceklerinden daha önemli bir şey için kavga ettiklerini hiç görmemiştim. Yine de Mei on yedi yaşındaydı. Kendi hatalarını yapmalı, erkeklerle öpüşmeli ve geleceğine odaklanmalıydı.

Axelsen ailesine odaklanmıyorum.

On metre öteden Mei, erkeklerin sessiz bir iletişimi onaylamak için yaptıkları gibi küçük çenesini bana doğru kaldırdı. Gülümsememin kenarını ısırdım ve benimkini de ona doğru eğdim.

Bir saniye sonra kalabalığın içinde kayboldu.

"Eve gitmeye hazır mısın, Glory?" diye sordum.

Cleo alt dudağını kaşıyordu. "Mei yine ceza aldı ve babası Montreal'de. Müdür Rice onun yerine sizinle konuşup konuşamayacağını sordu."

Mei'nin sadece ismen babası olan Florent Marchand'dan bahsedilince karnımdaki öfke alevlendi. En azından benim görüşüme göre. O piç kurusu kızına hiç zaman ayırmadı,

Eşi ve annesi Daiyu'ya dördüncü evre beyin kanseri teşhisi konmuş olsa bile.

Çaresizlik öfkemin alevlerini körükledi.

Kate'in ölümünden sonraki gün Cleo ve Mei'nin hayatlarında bir gün daha trajedi yaşamamaları için çok dua etmiştim ve her zamanki gibi Tanrı beni görmezden gelmişti.

Daiyu ölüyordu ve Mei bir annesini daha kaybedecekti.

Rol yapmasına şaşmamalı. Zaten çok şey kaybetmişti; kendisine dağıtılan kötü ele kızmaktan başka nasıl bir şey yapabilirdi ki?

"Evet," dedim huysuzca, alnına bir öpücük kondurmadan önce bir elimle saçlarını düzelttim. "Beni burada mı bekleyeceksin?"

"Emma ile alışverişe gitmemin bir sakıncası var mı? Bir saat içinde evde buluşabiliriz."

"Emma iyi bir sürücü mü?" Gözlerimi kısarak sordum çünkü Emma Cleo'nun arkadaşları arasında en akıllısı değildi.

"Baba," diye itiraz etti gençlerin bir heceyi on dört heceye çıkarma tarzıyla. "O iyi. Lütfen. Balo için iyi bir elbise istiyorum ve Mei'nin alışverişten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Peki, tamam. Ama bir saat içinde evde ol," diye izin verdim.

Cleo'yu balonlu naylona sarıp evde kilitli tutmamak zordu ama artık on sekiz yaşında ve teknik olarak kendi özerkliğine sahip bir yetişkin olduğunu anlıyordum.

Beni megawatt gücünde bir sırıtış ve yanağıma kondurduğu şapır şupur bir öpücükle ödüllendirdikten sonra göğsümü iterek uzaklaştı. Arkasına baktığında sadece birkaç adım gitmişti.

omzunun üzerinden, kahverengi saçları uçuşan, Kate'e o kadar benziyordu ki içim sızladı ve "Mei'ye fazla yüklenme, tamam mı?" diye seslendi.

Gözlerimi devirdim, bu da onu güldürdü ve sonra okulun kapısına yönelmeden önce Emma'nın gümüş rengi sedanına binmesini ve yavaşça otoparktan çıkmalarını bekledim.

Bu Müdür Rice'la konuşmak için çağrıldığım ilk sefer değildi çünkü Florent denen orospu çocuğu çocuğuyla ilgilenme zahmetine katlanamıyordu. Ona göz kulak olmayı umursamıyordum ama bu Florent'i rahat bıraktığım anlamına gelmiyordu. Akıldan çok parası vardı. İşin, hastanede ölen karısından ve her şeye anlam vermeye çalışan kızından daha önemli olduğunu nasıl düşünebilirdi?

Ağır adımlarım zaten boş olan okulun koridorlarında çınladı. Gençler zilden sonra fazla oyalanmıyordu ve koridorda sadece birkaç kişi kalmıştı. Müdürün odasının bulunduğu koridorun hemen aşağısındaydım ki açık bir dolapta ateş eden bir çift dikkatimi çekti.

"Bunu yaparsan belki sana söylerim." Sümüklü bir genç esmer bir kıza bakıyordu, yüz ifadesi gençlere özgü bir şehvetle doluydu. Ellerinden biri kızın kıçına tünemiş, daha önce hiç bir kadına dokunmamış gibi sıkıyordu.

"Bunu yapabilirim." Mırıltısı pratik, nefes nefese ve cinsel vaatlerle doluydu.

Bir gencin böyle konuşmayı bilmesi beni şaşırttı.

"Bana sonunda onunla tanışabileceğimi söyle," diye devam etti o boğuk sesiyle. "Beni sürekli hatta tutuyorsun.

aylar. Onunla tanışmak istiyorum."

Adam güldü, ben yaklaştıkça kara gözlerini bana dikti ve bir sonraki konuşması fısıltıyla oldu: "Senin gibi bir kız ne iş yapıyor ki?"

"Belki de fazladan para kazanmam gerekiyordur."

Homurdandı. "Baban Barrington Grouse Oil'in CEO'su. Bir boka ihtiyacın yok."

Şok omurgamdan aşağı sıçradı.

O nefes alan küçük sürtük Mei'ydi.

İçgüdülerimi dizginleyemeden çocuğa doğru ilerledim ve bir avucumu omzuna koyarak onu çocuktan uzaklaştırdım. Bana doğru döndü, benim olduğumu görene kadar küçük kırmızı ağzını bir hırıltı kapladı.

Ve sonra bir hayalet gibi bembeyaz oldu.

Bu da uygundu çünkü onu öldürmek üzereydim.

"Kaybol," diye ısırdım, kendini seksi bir uyuşturucu satıcısı sanan, ürkmüş, sivilceli yüzlü gence.

Aceleyle kendi ayağına takıldı ve açık dolaba çarptı. Düşüşünü izledim, sonra ayağa fırladı, panik içinde bana baktı ve koşmaya başladı, ancak pantolonu çok düşük olduğu için tekrar takıldı.

Ancak o kapıdan çıkıp arka sahaya doğru uçtuğunda öfkeli bakışlarımı en başta okulda bulunma sebebime yönelttim.

Mei bana baktı, çenesini haklı bir şekilde havaya kaldırma cüretini gösterecek kadar soğukkanlılığını toplamıştı.

"Öğrencileri böyle korkutmamalısın, Henning."

Erimiş öfke alevleri topuklarımı yaladı. Dişlerim öyle sert sıkıldı ki acı çeneme yayıldı.

Hâlâ omzuna dolanmış olan elimi kullanarak onu kontrollü bir güçle dolaplara doğru ittim ve diğer elimi boğazının hemen altına, narin köprücük kemiklerinin arasına yerleştirdim. O kadar ufak tefekti ki, hiç yorulmadan tüm vücudunu saatlerce orada sabitleyebilirdim. Bunu fark etmek beni daha da sinirlendirdi.

Çok narindi, çok gençti. Bunun ne kadar kırılgan olduğunu anlamıyor muydu? Ne kadar değerli olduğunu?

"Canım ne zaman isterse seni korkuturum," diye homurdandım, 1.80'lik boyumun tamamını onu alt etmek için bir araç olarak kullandım. "Serseri bir uyuşturucu satıcısıyla ne halt ettiğini sanıyorsun, Mei Zhen? Lütfen bana bu boka bulaşmadığını söyle."

Sadece beni kızdırdığında tam adını kullanırdım. Cleo'ya bunu bile yapmadım, ama yine de kızım altın bir çocuktu ve uzaktan kumandayı yanlış yere koymaktan daha kötü bir şey nadiren yapardı.

Efsanevi sakinliğimi bozabilen yalnızca Mei ve Mei'ydi.

Bana "Bu seni ilgilendirmez" deme cüretini gösterdi.

"Gözlerimin içine bakıp bunu bir kez daha söylemek ister misin? İşine geldiğinde aileden değilmişiz gibi davranmak istiyorsan Mei, o zaman biz gerçekten aile değiliz."

"Pekala." Bana küçük, düz dişlerini gösterdi. "Sen benim babam değilsin."

"Tanrı aşkına, ben öyle olduğumu söyledim mi hiç?" Karşı çıktım. "Florent pisliğin teki ama o senin baban."

"Peki sen nesin?" diye sordu ve birdenbire tartışmayı unutmuş gibi hissettim. İri, kapüşonlu gözlerindeki kırılganlık, kalbimin tellerine kötü vurulmuş bir akor gibi çarpıyordu.

"Arkadaşın," dedim, ama bunu söylerken çok da sert değildim çünkü öfkesinin altında neden üzgün göründüğünü merak etmeden duramıyordum.

"Evet," diye alay etti. "Sen aslında beyaz şövalye kompleksi olan bir adamsın. Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok Henning, o yüzden neden geri çekilmiyorsun?"

"Sanki bilmiyorsun."

"Brian'la başa çıkabilirim."

"Seni kendinden kurtarmak gerek," diye çıkıştım, elimi göğsüne götürdüm, böylece bir anlığına dolaplara yapıştı, sonra onu bıraktım ve geri çekilip iki elimi saçlarımda gezdirdim. "Kendine bu kadar zarar veren biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Böyle biriyle ne halt etmeye takılıyorsun?"

"Biri senin için de aynı şeyi söyleyebilir," diye kaşlarını kaldırarak deri ceketimi ve motosiklet botlarımı, ceketimin kolunun ucundan sızan dövmemi gösterdi.

Herkes kitapları kapaklarına bakarak yargılamanın ötesindeymiş gibi davranmak istiyordu ama gerçek şuydu ki, hepimiz yargılamak için yetiştirildik ve yargıladık da. Bir kişi ile diğeri arasındaki fark, başkalarını yargılamak için normal tanımlarının ne olduğuydu.

Cleo ve Mei'nin zengin lisesinde ben norm değildim.

The Fallen'a katılmadan önce hastanede çalışırken bile, Harley yerine kompakt sedanlar kullanan ve nadir izin günlerinde eski kot ve çatlak deri yerine buruşuk pololar giyen asistan arkadaşlarımla uyum sağlayamayacak kadar farklıydım.

"Sakın bu konuda konuşmaya kalkma," diye uyardım. "Ben ciddiyim, Mei. Önce Cleo yine ceza aldığını söyledi, sonra da bu mu? Sana neler oluyor böyle?"

Çenesini havaya kaldırdı, kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. Kafasına koyduğunda bir keçi kadar inatçı olabiliyordu ve benimle hiçbir şey paylaşmak istemediği açıktı.

Bu yeniydi.

Kate öldükten sonra Mei karıma olan tüm sevgisini bana aktardı. Bana umutlarını ve hayallerini, onu korkutmaya cesaret eden o birkaç şeyi anlattı. Kıvrak zekasını, komik mizah anlayışını, cömert ruhunu ve sevecen doğasını paylaştı.

Ama son altı ayda bir şeyler değişmişti.

Daiyu'nun doktorları iyileşmeyeceğini söylemişti.

Tanıdığım Mei de onunla birlikte yavaş yavaş ölüyordu.

İçindeki pervasızlık artmıştı, derisinin altında onu seğirten bir titreşim vardı, hoşnutsuzluğa kapılmaya çok hevesli, kavgaya balıklama dalmaya çok hazırdı.

"Hey," dedim, tavadaki tereyağı gibi yumuşamıştım, uzanıp Mei'nin başının arkasını tuttum ve biraz salladım. "Eskiden benimle konuşurdun. Ben hâlâ buradayım. O çılgınca parlak beyninde neler oluyor?"

Dudakları kıpırdadı, gözleri uzun bir süre yüzümü taradı. Sonunda konuştuğunda kelimeler o kadar yumuşaktı ki anlamak için dudaklarını okumam gerekti. "Anneme yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok ama yine de Kate'i kimin öldürdüğünü bulmaya yardım edebilirim."

Zıt duygular aynı anda bana saldırdı. Bu genç kadının Kate'e, Cleo'ya ve bana bu kadar sadık olmasından, adaletin peşinde kendini riske atmasından duyduğum isteksiz bir gurur. Ve dilimi ağzımın içinde uyuşturan, zehirin ağzıma ve onun üzerine dökülmesine neden olan çaresiz bir öfke.

"Beni dinle Mei Zhen. Kate'i geri getirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok ve on yedi yaşında iki anne kaybettiğin için tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm. Ama hiçbir koşul altında Kate'in ölümüyle ilgili herhangi bir şeye karışmayacaksın. Bir grup katille başa çıkabileceğini düşünmenin aptallığı, senin IQ'n hakkında ciddi ciddi düşünmeme neden oluyor. Beni anlıyor musun?"

Bir inatçı bakış daha.

Elimi başının üzerinde kaydırarak ensesini sıkıca kavradım. "Beni anladın mı?"

"Sana Kate'in Kantonca konuştuğunu hatırladığımı söylemiştim," dedi aceleyle, anlamam için yalvaran gözlerle. "Ama sanırım beni tekmeleyen adamın ayak bileğinde bir dövme olduğunu da hatırlıyorum. Birkaç ay önce bu rüyadan uyandım ve tam olarak neye benzediğini biliyordum! Daireler içinde bir dizi daireydi. Araştırdım ve--"

"Yeter!" Sözcük içimden havlayarak çıktı ve Mei irkildi, korkuyla değil ama bir şekilde daha kötü bir şeyle.

Reddedildi.

İçimde yanan ateşi görmezden geldim ve mutsuz bakışlarımı ona diktim. "Bunu yapmayacaksın. Kate'i öldüren o insanlar suçluydu ve eğer Çinli bir çeteyseler, ciddi suçlulardı. Böyle insanlarla uğraşamazsın."

"Kate ve hastaneye istismara uğramış ve kırılmış olarak gelen bazı kadınlar hakkında bilgi edinmek için The Fallen MC'yi kullandın," diye belirtti. "Şimdi sen de onlardan birisin. Aynı mantığı kullanarak senden uzak mı durmalıyım?"

"Bu tamamen farklı. Ben yetişkin bir adamım ve eğitimli biriyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ben de yapabilirim! Biliyorsun Shaolin kung fu'da altın kemerimi yeni aldım ve beş yıldır MMA eğitimi alıyorum."

"On yedi yaşındasın," diye bağırdım, sesim boş salonda çınlıyordu. Ellerim aniden omuzlarını kavradı, onu hafifçe salladım ve ayaklarından kaldırıp göz hizama getirdim. "Sen sadece bir çocuksun. Sen de mi kendini öldürtmek istiyorsun?"

"Kimsenin umurunda bile olmaz!" diye bağırdı, gözlerindeki hüzün tüm yüzünü kaplamış, neredeyse acıyla grotesk bir hal almıştı. "Annem ölüyor ve babamın umurunda bile değil, ben yaşıyorum."

"Peki ya Yaşlı Ejderha?" diye sordum ama içimdeki ateş sönmüş, göğsümde için için yanan bir kül yığını bırakmıştı. Kahretsin, ama bu kızın küçük bedeninde çok fazla trajedi, çok fazla zehir vardı. Bir parçam onun her bir yarasından zehiri emmek, o içmek zorunda kalmasın diye kendim içmek istiyordu. "O yaşlı moruğun seni özlemeyeceğini mi sanıyorsun?

Deli mi? Peki ya Cleo? O kız seni bu dünyada benden başka herkesten daha çok seviyor. Sensiz nasıl yaşayacağını bilemez."

Mei bana göz kırptı, ince burnu ağlamamak için gösterdiği çabayla kırışmıştı.

"Umursamayacağımı mı sanıyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum, kelimeler boğazımı bıçak gibi kesiyordu. "Sana sevildiğini kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor Mei?"

Bakışları, deri ceketimin ve tişörtümün altında Cleo ve Kate'in isimlerinin ateşten bir halka şeklinde dövmeli olduğu sağ pazuma kaydı.

"Mei..." Başka ne yapmam gerektiğini bilmediğim için dedim.

Akrabam olmadığı halde on yedi yaşında bir kızın adını vücuduma dövme olarak yazdırmamın imkânı yoktu.

Mei zihnimi okudu ve ifadesi tamamen kapandı, o etkileyici koyu gözlerin ve hareketli ağzın üzerindeki demir kapılar kapandı. Onu bırakana kadar kollarımda debelendi ve bana bakmadan atılmış sırt çantasını almak için döndü.

"Anlıyorum." Sözleri sessizdi, zedelenmiş et gibi yumuşaktı ve bunu duymak beni öldürdü çünkü Mei asla bu şekilde konuşmazdı. "Ama Kate beni sevdi, ben de onu sevdim. Hoşuna gitse de gitmese de bu benimle onun anısı arasında."

O koridorda ceza için müdürün odasına doğru yola çıktığında, ben hala orada bir piç gibi durmuş, onu zaten sevdiğimden daha fazla sevmem sosyal olarak kabul edilemezken, sevgiye umutsuzca ihtiyacı olan bir kızı nasıl seveceğimi anlamaya çalışıyordum.

CHAPTER SEVEN

HENNING

DEDIM KI MEI IÇIN BIRAK ARIYORUM KATE'IN KATILLER, AMA O durduğum ya da duracağım anlamına gelmiyordu.

Polis soruşturmasında hiçbir şey bulamadı. Cinayete yerel bir Çinli çetenin karıştığını varsaymaya yetecek kadar şey buldular ve bunu fark ettiklerinde kuyruğu kıstırıp eski bir fahişenin cinayetinden mümkün olduğunca uzağa kaçmaya karar verdiler. Kate'in ölümünü geçmişindeki günahlara -hoşnutsuz ya da psikopat eski bir müşteriye ya da Kate'in öldürülmesinden sadece aylar önce hapisten çıkan Çinli-Kanadalı pezevenk Jimmie Page'in bir üyesine- bağlamak, Çin bağlantılı çetelerin bataklık ve tehlikeli sularına dalmaktan daha kolaydı.

Ama onlarla olan bağlantı çok açıktı.

Alışılagelmiş organize suç örgütlerine kıyasla Çin çeteleri hakkında bilinen hiçbir şey yoktu. İtalyan, İrlanda ve Rus mafyaları hakkında tüm Calgary şehrini dolduracak kadar film ve kitap yazılmıştır. Motosiklet çeteleri, Meksika ve Latin Amerika Kartelleri ve taşralı Amerikan uyuşturucu satıcıları bile bir ton kitap, dizi ve film üretecek kadar araştırılmıştı.

Ama Çin üçlü sistemi değil.

Bu orospu çocukları o kadar çok gizemle örtülüydü ki, bulabildiğim tek bilgi neredeyse rüzgarda söylendiği anda kayboldu.

Yine de kesin olan bir şey vardı ki, Kate'i öldürme şekilleri ritüelistikti. İhanetin cezası, üçlünün beş yıldırım yemini kavramına dayanıyordu. Lingchi olarak bilinen "bin" kesikle ölümün halka açık, sembolik bir cinayeti, diğerlerine onun yaptığı gibi çuvallamamaları için bir uyarı olarak hizmet etmek.

Aradan beş yıl geçti ve ben hâlâ karımın nasıl çuvalladığını bilmiyordum.

Muhtemelen Katie Kay'imin Çinli bir çeteyle ilişkisi olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı içindir. Bu kadarını bilmemin tek nedeni dolaylı olarak Mei'ydi.

Cinayetten neredeyse bir yıl sonra, polisle yaptığım görüşmeler, Calgary'deki The Fallen MC ile olan bağlantım ve o gün panayırda bulunan bazı tanıklarla yaptığım, yumruklarımı da kullandığım birkaç uzun konuşma sayesinde öğrendiğim soruşturmayla ilgili elimdeki her şeyi gözden geçiriyordum.

Hiçbir şeydi. Bir yığın hiçbir şey.

Dirseklerimi masaya dayamış, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyordum ki Yaşlı Ejder ofisime girdi, belli ki Mei'yi Cleo'yla takıldığı yerden almaya gelmişti. Yaşlı adam yanıma gelip omzumun üzerinden bana baktığında ondan uzaklaşmadım.

Aramızda kelimelerle asla teyit edilemeyen bir uyum vardı.

Onun gözlerindeki şeytanlar benim gözlerimdeki şeytanlarla eşleşiyordu.

İkimiz de ailelerimizin asla öğrenemeyeceği şeyler yaptık ve bu yükü metanetle taşıdık.

Bu yüzden, Yaşlı Ejder'in şaşırtıcı derecede güçlü eli omzuma kenetlendiğinde, enerjisindeki değişikliğe anında dikkat kesildim.

Bir şey tanıdı. Ya da, öyle

görünüyor ki, birini.

"Bu adam," diye mırıldandı, işaret parmağının ucunu Kate'in kolunu sardığı fotoğrafa bastırarak

Satıldı tabelasının önünde bir müşteri. Tırnağı, sanki belgelenmek istemiyormuş gibi çekimin arka planında dikkatle oyalanan bir adamın boynuna yarım ay şeklinde bir kesik attı. "Bu adam Hong Kong Kuans'tan Kasper Kuan."

Kısmen gömülü olan fotoğrafı çıkardım ve görüntüyü daha net görebilmek için lamba ışığına tuttum. "Bu isim neden bir şeyler çağrıştırıyor?"

Yaşlı Ejder homurdandı. "Hong Kong'daki herkes bu ismi duymuştur. Kanada'da memleketle bağı olan herkes bu ismi bilir. İş dünyasındaki herkes. İstediğinizi seçin."

"Neden Kate'le bir fotoğrafta yer alsın ki?" Çinli iş adamının pikselleşmiş yüzünü incelerken mırıldandım. Yüzü dikkatle fotoğrafçıdan uzaklaştırılmıştı, görünüşe göre bir telefon görüşmesi yapıyordu. Bileğinde parıldayan geniş bir saat ve özel dikim takım elbisesi onun son derece başarılı olduğunu göstermeye yetiyordu.

"Çin'de toprak sahibi olmak yeterli değil," diye açıkladı Yaşlı Ejder yorgun bir ifadeyle, masamın etrafından dolaşarak bir sandalyeye oturdu. Yaşlılık lekeleriyle lekelenmiş elini önce kel tepesinin üzerinde, sonra da yüzünde gezdirdi. Elinin arkasına saklamaya çalıştığı ifadenin korku olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. "Güçlü adamlar genişler, anlıyor musun? Kendileri ve Çin için."

"Ve Kanada'ya doğru genişliyor," diye bitirdim. "Gayrimenkul satın almak için vekiller kullanıyor."

Yaşlı Ejder ellerini gevşekçe kucağında kavuştururken gözlerini kırpıştırdı, kurnaz bir adam için sıradan bir pozdu. "Bu o kadar da alışılmadık bir durum değil."

"Ve o kadar da yasal değil," diye belirttim, Kate öldükten sonra bilgisayarından aktardığım dosyaları kontrol etmek için çoktan bilgisayara dönmüştüm.

Her iyi emlakçı gibi birlikte çalıştığı herkesin kayıtlarını ve adreslerini tutmuş, Noel kartları göndermiş ve tekrar almaları ya da satmaları gerektiğinde akıllarında kalmasını sağlamak için kontroller yapmıştı.

"İsimler arasında Kasper Kuan'ı ya da kardeşi Jiang Kuan'ı bulamazsın," dedi Yaşlı Ejder küçümseyerek. "Bu kardeşler kaplan Henning, kolayca kesime götürülen koyunlar değil."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama Kate, Mei ve benim sayemde yeterince iyi Kantonca konuşuyordu. Ona birden fazla kişi göndermiş olması mantıklı. Calgary'de Çince konuşan pek fazla emlakçı yok."

Ben dosyalar arasında gezinirken Mei'nin büyükbabası mırıldanarak beni onayladı. Sonunda, varsaymaya başladığım şeyin kanıtını buldum.

"Şuna bir bak." Bilgisayar ekranını ona doğru çevirdim, parmağım topladığım isim listesinde geziniyordu. "Kate geçen yıl yirmi ev satmış, bunların on beşi Çinli soyadlı alıcılara ait."

"Tesadüf mü?" diye takıldı, ama beni test ettiğini, doğru yolda ilerlemem için dürtüklediğini hissettim.

"Vancouver'da, belki, Çinli Kanadalıların ve Çinli göçmenlerin nüfusunun toplumun yüzde yirmisi gibi bir şey olduğu yerde. Burada mı? Hayır, sanmıyorum."

Kalbim hızlı ve sert atıyor, sistemime adrenalin pompalıyordu.

Bir ipucu.

Bir yıl boyunca hiçbir şey yapmadıktan sonra lanet bir liderlik.

"Sence neler olduğunu anladı mı?" Yaşlı Ejderha dik parmaklarını ağzına götürerek sordu.

"Aptal değildi Kate'im," diye mırıldandım, onun parlak gözlü meraklı doğasını d ü ş ü n e r e k . Evine gitmeye, ona yemek getirmeye ve pezevenginin onunla işinin bittiği mesajını alması için kapısında nöbet tutmaya başladığımda, Kate hiçbir şeyi sorgulamaya korkuyordu. Öldüğünde, yirmili yaşlarının sonundaydı ve benim himayemde gelişecek kadar güvendeydi, her şeyi sorguluyordu. Gökyüzü neden maviydi? Google'da araştırır, bulduklarını Cleo ve bana açıklardı. İlk arabayı kim icat e t t i? DVD oynatıcıda o gece izlememiz için bir belgesel hazır beklerdi.

Kasper Kuan'ın ne yaptığını öğrenebilirdi. Asıl soru şuydu: Neden onu emlak kuruluna ya da polise ihbar etmemişti?

"Gözlerindeki bakıştan pek hoşlanmadım," diye mırıldandı Yaşlı Ejderha, seksen iki yaşına inat ani bir çeviklik ve zarafetle öne doğru eğilerek. "Bu senin beyaz adam cüssenle dövebileceğin düşük seviyeli bir haydut değil. Bu Kasper Kuan. O tek bir adamdan çok daha büyük bir şeyin parçası."

"Yani Çin onu destekleyecek mi?"

"Demek istediğim," dedi yavaşça, gözleri karanlıktı ve alçak ışıkta parlıyordu, "gölgelerde ışıktan daha çok korkulacak şey var. Triadlar hükümetin yapamadığını yapabilir."

"Triad'dan," diye onayladım, tüylerim diken diken oldu, soğuk bir korku seli.

"Yedi Şarkı," diye onayladı Yaşlı Ejderha. "Senin bulaştığın grup değil, hmm? Uzun zamandır bir şekilde varlar.

iki yüz yıl. Bu rakip bir bisiklet kulübü ya da bir kartel değil Henning. Bu vahşet ve zekaya dayalı köklü bir çete. Ölümcül bir kombinasyon. Bu işin peşinden tek başına gidersen ölürsün."

"O zaman yalnız olmayacağım," dedim kolayca, Fallen MC'nin Calgary bölümünün başkanını aramak için telefonumu açmıştım bile.

"Henning," diye bağırdı Rooster Cavendish tek bir zil sesinden sonra telefona.

"İyi akşamlar Horoz," diye saygıyla karşılık verdim, çünkü onun gibi sicili kabarık bir kanun kaçağına ancak böyle hitap edilebilirdi, ama aynı zamanda bunu talep eden türden bir adam olduğu için. "Kate'in katilleri hakkında ipucu bulmalıyım."

Bunu uzun bir sessizlik izledi.

"Bu senin için bir alışkanlık haline gelmeye başladı Axelsen." Horoz'un o yumuşak ve alçak seslerinden biri vardı, akışkan ve bükülebilir bir şeydi, siz farkında bile olmadan sizi tuzaklarından birinde bir ilmik gibi sıkıca sarabilirdi. "Biliyorsun, karşılığında bir şey almadan vermem ve buradaki defterimiz zaten çok dengesiz."

Dişlerimi sıktım. "Senin için elimden geleni yapıyorum."

Kardeşlerinden biri bir çatışmada yaralandığında kulübün yardımına gitmek için tıbbi lisansımı birden fazla kez riske atmıştım.

"Evet, ama bu artık yeterli değil," dedi basitçe. "İstediğin bir tür destek, bu kulüp saçmalığı. Gördüğüm kadarıyla sen bir takılansın. Deriye işlenmiş bir üye değilsin. Gerçek bir kardeş değilsin."

"Senin adamlarından bazılarıyla savaştım," diye karşılık verdim, sesimdeki öfkeyi tutmaya çalışarak.

"Ben değil, sen yapmadın. İyilik istiyorsan, bunu Zeus Garro üzerinde dene." Gülüşü iğrenç, kaygan bir şeydi. "O adam çivi gibi serttir, ama birlikte turneye çıktığın şu silah arkadaşına karşı zaafı var. Belki bir sokak köpeğine kemik atar."

Yeraltına kulak veren herkes The Fallen MC'nin başkanı Zeus Garro'nun ana bölümünü duymuştu. Bu statüyü elde etmek için kendi amcasını öldürmüş ve bunu yaparken de kulüpteki bir ton üyeyi tasfiye etmişti.

Horoz adamdan nefret ediyordu.

Kulübü bir korkak gibi yönettiğini, ama bunu sadece Zeus'a ispiyonlamayacağını bildiği insanların duyabileceği şekilde yaptığını söyledi. Bu saçmalığı adamın yüzüne söyleyecek kadar taşaklı değildi. Entrance, BC'deki başkanın çıplak elleriyle adam öldürdüğü biliniyordu.

Ama Horoz haklıydı, her ne kadar asla olmayacağını düşündüğü bir şeyle benimle alay ediyor olsa da. Zeus'un Bat Stephens'a karşı bir zaafı vardı, eski silah arkadaşım, savaş günlerimden kalma birkaç arkadaşımdan biriydi. Kate'in öldürüldüğü gün kasabayı ziyaret eden adam.

Hatta Zeus'la yıllar önce Bat in Entrance'ı ziyaret etmek için çıktığım bir yolculukta tanışmış ve kulüplerindeki birkaç adamla tanışmıştım. Deri yeleklerinin üzerindeki %1'lik çağrışıma rağmen her biri dik duran adamlar gibi görünüyordu. Hatta Zeus'un sırf hapse girmesin diye uyumsuz bir genci kanatları altına almasını bile izlemiştim. Yetişkin bir insanı çıplak elleriyle parçalayabilecekmiş gibi görünen bir adama göre, kulübündeki adamlara astları gibi değil, aileleri gibi davranıyordu.

Bat ve ben kulübe katılma olasılığım hakkında konuşmuştuk ama ikimiz de Horoz'un başkan olacağına hiç inanmıyorduk ve sırf Kate'in katilini bulmak için Düşmüşler'in kaynaklarına erişebilmek için Cleo'yu kökünden söküp başka bir eyalete taşıyamazdım.

Yani gerçekten, tek seçeneğim bildiğim şeytandı.

Hayal kırıklığıyla iç çekerken neredeyse öğürecektim. "Yama yapmamı istiyorsun."

"Zamanı geldi," diye onayladı Horoz.

Hay sikeyim. Tam olarak kulübe katılma fikrine karşı olduğumdan değildi. Daha çok, biri sizi Düşmüşler'in armasında görür görmez suçlu olduğunuzu anlıyordu. Resmim yerel karakoldaki bir ilan panosuna asılacaktı. Sırf kulüp istedi diye ben söylemeden yasadışı işlere katılmam beklenirdi.

Bat'ın babası da bir üyeydi ve en iyi çocukluk arkadaşı Zeus da biz denizaşırı ülkelerdeyken bize katılmıştı, dolayısıyla savaştan döndüğünde onun da aynı şeyi yapması mantıklı geliyordu. Ayrıca, asker olarak geçirdiği on yıl, üstelik bir keskin nişancı olarak, Bat'i işlevini yerine getirmek için belli bir miktar tehlikeye ihtiyaç duyan bir adam haline getirmişti.

Rick "Hazard" Elsher birlikte görev yaptığım ve Afganistan'da bir tur attıktan sonra benden önce terhis olan tek kişiydi. Bir araba bombalamasında ayağını kaybetmiş ve onurlu bir şekilde terhis edilmişti. Ama ayağından daha fazlasını kaybetmişti. Lanet olası insanlığı gibi bir şey. Calgary Fallen MC'nin başkan yardımcısı olarak onu zar zor tanıyordum. Öfkeli, kavgacı ve küstahtı ve azılı bir suçlu olarak yeni hayatından zevk alıyor gibiydi. Son bildiğim,

Kokain dağıtmaktan on sekiz ay hapis yatmıştı ve bu onun parmaklıklar ardındaki ilk cezası değildi.

Calgary'deki The Fallen'da "Cedar" olarak bilinen Johnny Hopper da bizim birimdeydi. Bana kulübün ona ordu dışında kardeşlik, örgütlenme ve ordu tarafından hayal kırıklığına uğratılıp atıldıktan sonra inanacağı bir şey verdiğini söyledi. Aksi takdirde hiçbir boka sahip olamayacakken ona bir aile vermiş. Kate'in öldüğü gece de oradaydı, ben Kate ve Mei'yi almak için cehenneme inerken Cleo ve arkadaşlarıyla ilgilenmişti.

Benim gerçek ailem.

Kate gitmiş olabilirdi ama Cleo ve üvey annem Lin hâlâ yanımdaydı.

Mei bile.

Anladığım kadarıyla Düşmüşler, Horoz'un liderliği altında tam bir karmaşa içindeydi. Sokaklarda olduğundan daha fazla kardeş hapisteydi. Barlarda sivillerin yaralanmasıyla sonuçlanan aptalca kavgalara karışıyorlardı, bazı adamların tecavüzcü olduğu söyleniyordu ve kulübün bir bütün olarak ünü o kadar kötüydü ki, çoğu insan yanan kafatası ve kanatlı motosiklet armasıyla karşılaştıkları anda ürküp kaçıyordu.

Ama...

İhtiyacım olan bağlantılara sahiptiler, normal sivil hayatın yeraltı dünyasında gözleri vardı. Kasper Kuan'a nasıl ulaşacaklarını biliyorlardı ve eğer onlardan biriysem ve onun işini bitirmek istiyorsam arkamı kollayacaklardı.

Ve eğer Cedar ve Bat organizasyonda yer alıyorsa, her şeyin kötü olamayacağına inanmak zorundaydım.

İkiz noktalar yanağımı yaktı. Masamdan başımı kaldırdığımda Yaşlı Ejderha'nın bana baktığını gördüm, ince kaşları düğümlenmişti.

Hayır, diye mırıldandı başını yavaşça sallayarak. "Böyle olmaz. Bunun bitmesinin tek yolu ölüm."

Onu görmezden geldim.

Tanıdığım en zeki adamlardan biri olan onu görmezden gelmek gülünç derecede kolaydı, oysa günaha girmek bana bu kadar yakın, olgun ve tehlikeli bir meyve gibi sallanıyordu.

Bir asker olarak size kötülüğün parça parça ortadan kaldırılabileceği öğretildi. Önce bir bölgede bir hedefle, sonra bir başkasıyla ve bir başkasıyla.

Belki de bu yüzden Kate'in ölümünün yarattığı şeytani trajedinin, bundan sorumlu olan adamı ortadan kaldırarak daha iyi hale getirilebileceğine bu kadar ikna olmuştum.

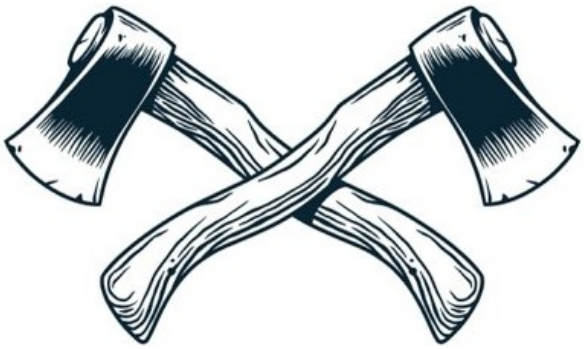
Basit bir düşünce.

Bir askerin düşüncesi, bir generalin değil.

Ama ben asla liderlik etmek için yetiştirilmedim ve o zamanlar kederden aptallaşmış ve kadınlığın eşiğindeki bir kızı büyütmekle başım dönmüşken, bildiğim tek şeytanla bir anlaşma yaptım.

"Peki," dedim Prez Horoz Cavendish'e. "Beni istiyorsan, ben varım. Tek şartım, karımın katilini bulmama yardım etmen."

Horoz'un kahkahası telefona geldiğinde, pençelerim gibi içime işledi. "Tamamdır."

DÖRT YIL SONRA, NEDEN BÖYLE DAVRANDIĞIMI HATIRLAMAK ZORDU.

Lanet olası aptal.

Her şey yeterince masum başlamıştı. Maden arama yılı sıkıcı bir işti, yamalı kardeşler için bir köpek gibi bir şeyler getirip götürmek, bozuk olanları tamir etmek ve çoğunlukla yollarından çekilmek. Diğerleriyle birlikte kiliseye girip kararlar almama ya da dinlememe izin verilmiyordu ve uyuşturucu işine gittiklerinde onlarla birlikte gidemiyordum. Hiçbir şeyin gerçekten değişmesi gerekmediğine inanmak için kendimi kandırmak kolaydı. Yaşam tarzımın değil.

Ben değil.

Ama sonra bir yıl doldu ve ben Düşmüşler'in bir üyesi oldum.

Tabii ki her şey değişti, özellikle de ben.

Keyifle gezen motorculardan oluşan neşeli bir kulübe katılmamıştım. Kendi misyonları ve gündemleri olan şehir tipi bir milise katılmıştım. Kendi sayısız düşmanı vardı, çoğu Horoz'un görev süresi boyunca tahakkuk etmişti.

Müttefiklerimizden çok onlardan vardı ve yıllar geçtikçe daha da kötüleşti.

Calgary şehri de Afganistan gibi bir savaş alanına dönüşmüştü. Sivil hayata geri dönmek için engellemeye çalıştığım dürtüler yüzeye çıktı ve savaş öncesi zihniyetimden kalan ne varsa boğdu. Cleo'yla birlikte kafam bir karış havada, mısır gevreği reyonunda saldırgan aramadan markete gidemiyordum. Sıradan vatandaşlar bana kötü biriymişim gibi bakıyordu ve onların kınamalarının derime işlemiş gibi görünmesi komikti. Kate öldüğünden beri taşıdığım keder, kanun kaçağı hayatının sertliğiyle birleşti ve beni daha yeni, silahlanmış bir versiyonuma dönüştürdü. Horoz'un emirlerine karşı gelmek, Henning ve Axe olarak iki hayatım arasındaki mesafeyi korumak zorlaştı. Aradaki mesafe azaldıkça kendimi kapana kısılmış hissetmeye başladım; gecenin köründe boğazımı sıkan bir klostrofobi.

Nasıl dışarı çıkabilirdim ki?

Özellikle de kulüp şehirdeki en korkunç çetelerden biriyle topyekûn bir savaş başlatmışken.

"Yükleyin şunları," diye emretti Horoz, bisikletine doğru giderken kardeşlerinin her birinin yanından geçerken etli bir elini sırtıma vurarak.

Motorlarının yanına dizilmiş on adam, eroin tuğlalarını heybelerine yerleştirmeyi bitirirken anlaşarak homurdandılar. Ekibimizin diğer yarısı ilk yükü alıp yola koyulmuştu bile, motorların farları yanmıyordu, Harley'ler arpa sıralarının arasındaki toprak yollardan geçiyordu, böylece Calgary'ye geri dönen ana otoyollardan kaçınabileceklerdi.

Hırsızlık yaptığınızda ve yasadışı mal taşıdığınızda, tedbirli olmak işe yarıyordu.

Geri kalanımız farklı bir rota izleyecek, doğuya doğru ilerleyip arka yollardan şehre dönecekti. Şehrin güneyinde kendi güvenlikli depomuz vardı ve kaçak malları güvenli bir şekilde şehir dışına dağıtana kadar burada tutuyorduk.

"Shrap o kadar çok Red Bull içmeyi bıraksa daha iyi zaman geçiririz," diye homurdandı Hazard yanımdan, bisikletine binip eldivenlerini düzelttiği yerden. "Adam hamile bir kadın gibi işiyor."

Şarapnel zalimce, "Küçük kaltağını henüz hamile bırakamadın," diye karşı çıktı. "Kullanmadığın testosteronun acısını benden çıkarma."

Hazard'dan dalga dalga yayılan öfke beni öylesine etkiledi ki midem bulandı. Karısı, bizzat Horoz tarafından ona hediye edilmiş lanet olası bir çocuk gelindi. Daha geçen yıl evlendiklerinde on altı yaşındaydı ve şimdi sadece on yedi yaşındaydı. Cleo ve Mei ile aynı yaştaydı. Çocuk özlemi çekmediği sürece çocuk sahibi olmak için çok gençti ve ben öyle olmadığını biliyordum.

Biliyordum çünkü üvey annemin güzellik salonunun arkasındaki park yerinde ona her üç ayda bir gizlice doğum kontrol iğnesi yapan bendim.

Bu bir riskti. Hazard ve Rooster müdahale ettiğim için beni öldürürlerdi ama doktorluk eğitimi almış bir adam olarak bir kadının geri kafalı babası ve kocası tarafından çocuk doğurmaya zorlanmasına seyirci kalamazdım.

Hayatta olmaz.

Düşmüşler'e katılmak ruhumu geri dönülmez bir şekilde lekelemişti, ama hala dürüstlük kalıntılarım vardı. Hayatımı kaybetmek anlamına gelse bile onları kaybetmeyi reddettim. Mei ve Cleo, olmadıkları kadar kaygısız kızlar gibi kıkırdarken, tuvalette otururken, arka bahçede bira kırarken, bunun ironisi bana garip geldi. Ruhumu şeytana satmak ve onların ahlaksız işlerini yapmak, onurumdan geriye kalanlara aptalca bağlanmama neden oldu. Seçtiğim bu hayatta öldürülmek için kesin bir yoldu ama bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Kate'in katillerini bulmak için girmiştim ve bunu başarana kadar da ayrılmayacaktım.

Bunu yapmak için ruhumu tehlikeye attım, ama Cleo'nun tam bir canavar tarafından yetiştirilmemesini sağlamak için onurumdan geriye kalanları savunurken de ölebilirdim.

"Axe," diye bağırdı Horoz ve ses tonundan bir süredir benimle konuşmaya çalıştığını anladım. "Çocuklarla işi bırakacaksın, sonra da eve gidip şu kağıt kesiğine bakacaksın. O pisliğin seni atlattığına hâlâ inanamıyorum." Kahkahası sert bir havlamaydı. "Kağıt kesiği" sol tarafımdaki sığ bir bıçak yarasıydı. Cedar tişörtünü kesiğimin altına sararak gövdemi bağladıktan sonra kanama yavaşlamıştı ama yine de çok acıtıyordu. "Yarın Pryor'ı ziyaret etmen gerekiyor. Ona bize ciddi bir pasta borcu olduğunu hatırlat. Eğer lanet olası Yedi Şarkı bölgemize tecavüz ediyorsa, onlarla savaşmak için hazırlıklı olmalıyız."

Bir iç çekiş ciğerlerimde çınladı ama dudaklarımdan sızmasını engelledim. Horoz aptal bir adam değildi. Hiçbir kanun kaçağı MC lideri, hemen hapse atılmadan aptal olamazdı. Ama o apaçık biriydi. Her şey

siyah ve beyazdı, ya onun yolu ya da otoyol. Horoz bana baktığında, 1.80 boyunda, 40 kilo ağırlığında, mükemmel bir kas gücü örneği gördü.

Ne zaman birinin sarsılması, korkutulması ve kulübe teslim olması için sindirilmesi gerekse beni kullanırdı.

Bazı açılardan, ordunun beni kullandığı yöntemin aynısıydı.

Kanada'nın öcüsü.

Fallen'ın silahı. Bu

yüzden motorcu ismim.

Balta.

Tek amacı insanları ikiye bölmek olan bir adam.

Horoz, emirlerimi yerine getireceğime dair benden herhangi bir güvence istemeden kendi motoruna bindi. Bana güvendiği için değil -güvenmiyordu- ama Horoz'a itaatsizlik edersen seni gebertirdi.

Geçen yıl hastaneden ilaç çalmayı ya da eski reçetelerimi kullanarak yasadışı ilaç almayı reddettiğimde Horoz aidatlarımı iki katına çıkarmış, bu gibi işlerden aldığım payı azaltmış ve en kötüsü de hayatımdaki kadınlarla ilgili sıradan tehditler savurmaya başlamıştı. Eğer onu ciddi bir şekilde sorgularsam Cleo'ya, Lin'e, hatta belki de Mei'ye zarar vermekten bir an bile çekinmeyeceğini biliyordum.

Horoz, Düşenler'in dışındaki hayatımı bana çok görüyordu. Sadece Horoz'un ailesine, oğlu Red ve kızı Faith'e sahip olmasına izin veriliyordu ve onlar bile Horoz'un emriyle kulüpte yer almaya zorlanıyorlardı. Red daha on beş yaşındaydı ama şimdiden kulüpte daha fazla takılmaya başlamıştı.

ve Faith... Hazard'la evlenmeye zorlanmıştı. Horoz çocuklarının kulübe sıkı sıkıya bağlı olmalarını, hayatlarındaki her kuruş ve arkadaşlık için başkanlarına borçlu olmalarını istiyordu. MC'nin yaşlı kadınlarla birlikte olma geleneği kesinlikle desteklenmiyordu ve sadece üç erkek kardeşin eşleri her zaman evde kalıyordu. Onlardan biri olan Cotton'ın umurunda olmayan bir çocuğu vardı, bu yüzden her günün sonunda kulüp binasında takılmak ve Rooster'ın tüm ihtiyaçlarını karşılamak yerine eve giden tek kardeş bendim.

O benden, başkanımdan nefret etti, ben de ondan nefret ettim.

Ama ben onun için aforoz edilemeyecek kadar değerliydim ve artık benimle ilgili çok fazla şey vardı.

Motosikletime binerken, bedenimin altındaki gücün mırıltısını hissederken, gözlerimi kapatıp ruhumu temizlemek ve bir kez olsun kötü adam değil de olmak istediğim kahraman gibi hissetmek için imkansız bir dilek dilemek yarım saniyemi aldı.

Devrilen Harley'lerin kakofonisi soğuk gece havasını yırtarak, yerel Çinli üçlü Seven Song'un eroinlerini sakladığı endüstriyel büyüklükteki siloların yanından geçen boş park alanında yankılanıyordu.

Baskın yapıp yağmaladığımız silolar.

"Savaş," diye mırıldandı Cedar önümüzdekiler otoparktan çıkarken bisiklet borularının alçak uğultusu altında bana. "Bunu unutma kardeşim. Horoz az önce hepimiz için savaş satın aldı."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ama kulüpte hoşlandığım tek adama cevap vermedim. Aynı fikirde olmadığım için değil, o kadar bariz bir şey söylemişti ki, kabul edilmesine gerek yoktu.

Daha önce itirazlarımı dile getirmeye çalıştığımda, Horoz bunu benim için yaptığını iddia etmişti.

Karını öldüren o orospu çocuklarını alaşağı etmek. Tıpkı istediğin gibi.

Ama hayır.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Horoz bu savaşı başlatıyordu çünkü Seven Song gittikçe büyüyor ve güçleniyordu. İki yıl içinde Calgary'de her şeyi onlar yönetecekti ve Rooster, bağnaz ve gururlu biri olarak buna katlanamazdı. Myanmar ormanlarının derinliklerindeki üretim tesislerinden tonlarca ürün ithal ederek metamfetamin ve eroin piyasasını çoktan tekellerine almaya başlamışlardı. Bizim o seviyede bir ürün üretebilmemizin imkânı yoktu ama Horoz mantığı umursamıyordu.

Kümesteki en büyük horoz olmayı önemsiyordu.

Kate'in cinayetinin triad ile bağlantılı olduğunu biliyordum ama bu onun için lanet olası bir savaş başlatmak istediğim anlamına gelmiyordu. Kulüpteki kardeşlerimle fazla vakit geçirmesem de hepsinin öldüğünü görmek de istemiyordum.

"Sence bir şeyler yapmalı mıyız?" diye mırıldandı alçak sesle, sadece benim için.

"Ne gibi?" Dilimi kesecek kadar keskin kelimelerle sordum. "Bunun için imza attık dostum. Horoz'un nasıl bir başkan olduğunu biliyorsun. Ona karşı duracak kişi olmak ister misin?"

Eski dostum sessizleşti ve bir çarşaf gibi bembeyaz oldu.

Belki diğer kulüplerde ve Düşmüşler'in diğer bölümlerinde demokrasiye benzer bir şey vardı ama Düşmüşler'in Calgary ekibinde Horoz'un sözü kanundu. Son kez bir kardeş ona karşı konuşmuştu,

aforoz edilmiş, kulüp dövmesi lanet bir sığır damgasıyla derisinden kazınmıştı.

Bu çeteye katılmanın hapsedilmek ya da ölmek anlamına gelebileceğini her zaman biliyordum, bu yüzden Cleo için önlemlerimi çoktan almıştım. Arka bahçedeki kulübenin altına nakit olarak küçük bir servet gömmüştüm ve eğer bana bir şey olursa, Lin'in Cleo'yu Vancouver'a götürmesi gerekiyordu, orada yerleşene kadar yanlarında kalabilecekleri bir ailesi vardı.

İşin o noktaya gelmemesini umuyordum ama hayatımda bir yedek planım olmayacak kadar çok şey görmüştüm.

Horoz, grubumuzun önündeki bisikletine bindi ve motoru çalıştırıp gecenin içine dalarken alçak sesle, hırıltılı bir sevinç çığlığı attı. O da bir veterinerdi. Ama Cedar ve benim aksime, o savaşı geride bırakabilecek türden bir adam değildi. Her zaman bir sonraki savaşa susamış, yanaklarına sıçrayan, ellerini ıslatan başka bir adamın kanını özlemişti.

Şiddet onun diliydi ve susturulmayı reddediyordu.

"Bundan hoşlanmadım, kardeşim," dedi Cedar, elindeki gece gözlükleri. "Ben bu bok için kaydolmadım. Bat eskiden MC hayatından bahsederken böyle değildi."

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Bu hayattan çıkmanın tek yolu ölüm ya da aforoz. Dövmenin etinden kesilmesini mi istiyorsun?"

"Belki," diye karşılık verdi. "Kafatasımda bir Çin kurşunu olmasındansa çirkin bir yara izi olmasını tercih ederim. Belki de Horoz'un kafasının üstünden geçmeliyiz. Zeus ana bölümün başkanı. Ülke çapındaki bir triada karşı bir kulüp savaşına ne der sence?"

İyi bir şey değil. Ama Horoz'un kafasını aşmak, öğrenirse bizimkini de kaybetmek anlamına gelir.

"Çılgınca bir şey yapmadan önce Yaşlı Ejder'le konuşayım. Triad ile eski bağlantıları var. Belki bir tür görüşme ayarlayabiliriz," diye homurdandım ve motorumu vitese takarak ekin sıralarının arasındaki toz izini takip ettim. "Olmazsa Zeus Garro'yu arayacağım. Bu savaş bir sonuca varırsa zaten ölürüz. Kaosun içine dalarak ölmektense barışı korumaya çalıştığım için ölmeyi tercih ederim."

Beslemem ve sevmem gereken bir çocuğum vardı. Bazı MC'lerin aksine, Rooster bu gece ortalığı dağıtmadan önce kardeşlerden oy almamıştı. Hiç ilgim olmayan bir kulüp savaşını başlatmıştı. Kulübün bir parçası olmamın tek bir sebebi vardı.

Kate'in katilinden intikam almak.

Yine de her nasılsa, son dört yıl boyunca, görevim kulüp hayatının günlük işleri ve zorluklarıyla karışmıştı. Elbette, yeraltı dünyasında bağlantıları vardı, ancak Yedi Şarkı üçlüsü çoğundan daha zeki görünüyordu, yaklaştığım anda dağılan sis kadar zordu. İntikamın neden yavaş yavaş kulübe kaptırdığım ruhumun bedelini ödemeye değer olduğunu hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu.

CHAPTER EIGHT

HENNING

BU EV OLDU YANDI YUKARI NE ZAMAN BEN ÇEKTIM. IÇINE VE ÇATLAMIŞ

ama kapının kilidini açıp küçük ön salona adım attığımda sessizdi. Bu

Geç olmuştu ve Cleo erken yatıp erken kalkan bir kızdı. Uyumuş olurdu.

Ama sessizlikte bir kalite vardı, birinin benim için oturduğu gerçeğine beni uyaran bir uyanıklık. Lin yakınlarda oturuyordu ama bizimle yaşamıyordu ve bu saatte beni bekliyor olamazdı.

Boyun eğerek derin bir iç çektim ve koridordan mutfağa doğru yürüdüm.

Beklendiği gibi Mei, küçük alanın köşesine sıkıştırılmış Formika yemek masamızdaki rahatsız tahta sandalyede kıvrılmış oturuyordu. Dizlerini çenesine dayamış, siyah kot pantolonunu perdeleyen saçlarıyla başını siyah parmaklı bir elinde tuttuğu eskiz defterine doğru eğmişti. Kalemi sayfanın üzerinde geziniyor, ucu, kahkahanın ortasındaki Cleo'ya çok benzeyen ağır gölgeli bir yüze takılıyordu. İçeri girdiğimde gözleri bana doğru yükseldi, pencerenin ötesindeki gece yarısı gölgelerinden daha karanlıktı.

"Kanaman var," dedi hemen, gözleri beni takip ediyordu, bir annenin çocuğunun asi kıyafetlerini çekiştiren parmakları kadar keskindi.

İç çekme sırası ondaydı, eskiz defterini masanın üzerine bıraktı ve soğuk laminat üzerinde ayaklarının ucuna basarak yanıma doğru yürüdü. Hep böyle yürürdü, tam bir dansçı yürüyüşü değildi ama ona benzer bir şeydi, yıllarca dövüş sanatları ve jimnastik çalışmaktan gelen hazır bir zarafet. Yanıma uzandığında, ellerini avucumun bir hareketiyle uzaklaştırdım ve homurdandım. Söylemek istediği keskin kelimeleri ağzında tutmak için dudakları dişlerinin altında yuvarlandı. Onun yerine, kesiğimi çıkarıp yere atarken tıslamamı izledi.

Masa. Yüzünde bir yardım teklifi damgası vardı ama ben bunu görmezden geldim. Yetişkin bir adamdım ve kendimi bu karmaşanın içine en başta sokan bendim. Sonuçlarıyla kendim başa çıkabilirdim.

"'Mei Zhen Marchand pervasız bir bağımsızlık sergiliyor,'" diye usulca alıntı yaptı ellerini tezgâhın üzerine koyup zıplayarak otururken, ayakları altındaki dolaplara hafifçe vuruyordu. "Amirleri ve meslektaşlarıyla aynı fikirde olmadığında hiçbir şey dilini tutamaz. Doğru olduğuna inandığı şey ya da doğru olduğuna inandığı şey için yüksek sesle konuşur. Yanılıyor olsa bile, sessiz kalmak daha nazik ve akıllıca olsa bile."

"Yine o falcılara mı gidiyorsun?" Kuru bir sesle sordum. Derme çatma bandaj, eskiden siyah şimdi gri olan eski bir asker tişörtü, yaraya yapışmıştı ve onu sökmek çok acıtıyordu.

"Seni sersem," diye tısladı Mei, tezgâhtan aşağı atlayıp beni oturduğu sandalyenin karşısındaki sandalyeye itti. Ben yere düşer düşmez topuklarının üzerinde döndü ve lavabonun altında sakladığım büyük ilk yardım çantasını almak için koridordaki banyoya gitti. "Son karnemdeki yorumlardan biriydi," diye açıkladı sonunda önceki yorumunu. "Bunu kötü bir şeymiş gibi gösteriyorlar. Gerçeği aramak. Ama ikimiz de çok az şeyin bundan daha asil olduğunu biliyoruz."

Homurdandım. "Ben pek asil değilim, Rocky."

Gülümserken sol yanağındaki gamze ortaya çıktı, mutfağa yeniden girerken yüz ifadesini benden kısmen gizlemek için başını eğdi. "Beyaz bir ata binmek yerine bir Harley kullanıyor olabilirsin ama bu seni

daha az asil değil. Başka bir adamın kızını kendi kızından daha iyi yetiştirecek çok fazla erkek tanımıyorum. Ona verebileceği en iyi hayatı vermek için her şeyini tekrar tekrar feda edecek birini." Dudakları kendisiyle alay edercesine inceldi. "Üvey kızının en iyi arkadaşına da katlanabilecek bir adam."

Çantayı yanımdaki masaya bıraktı ve bir askeri doktor edasıyla ihtiyacı olanı aldı.

Elim ağır bir şekilde onunkinin üzerine indi, o kadar büyüktü ki tüm elini bir avuç içinde yutabilirdim. Sakinleşmeden önce temastan ürkmüş gibiydi. Ona gerçeği söylemeden önce gözlerimin içine baktığından emin oldum, "Cleo ve ben Kate'i kaybetmeyi sensiz atlatamazdık. Kendini hafife alma."

Buna verecek bir cevabı yoktu ama ben şaşırmadım. Mei kendi duygusal sorunları hakkında konuşmayı sevmezdi, bunun yerine başkalarından öğrenmeyi tercih ederdi. Elini sıktım, benim belagat eksikliğimden ve onun anlayış eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Son zamanlarda onu yüzüstü bıraktığım, bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım hissinden kurtulamıyordum. Daiyu hastalandıkça daha da içine kapanmaya başlamıştı ve yaptığım hiçbir şey ona ihtiyacı olan teselliyi vermiyor gibiydi.

Metal kutudan bir makas aldı ve yarama ulaşmak için tişörtümü yakasından etek ucuna kadar kesmeye başladı. İşi bittiğinde tişörtün parçaları etrafımızda yere düştü. Neyse ki Cleo hep üşürdü, bu yüzden gecenin bu saatinde bile mutfak sıcacıktı.

"Kendim dikebilirim," dedim yumuşakça ama içimdeki mücadele bitmişti.

Çok yorgundum.

Kate'in ölümünden bu yana geçen yıllar, Cleo ve Mei'nin kurumuş kalbimden sürekli gülümsemeler çıkaran varlıkları dışında karanlık bir şekilde sürünüyor gibiydi. Gerçek şu ki, Kate hayatımın aşkı değildi. Bu bir sır değildi. Onunla onu kurtarmak için evlenmiştim ve bunu yaparken o da beni kurtarmıştı. Gerçekten tanıdığım tek aile ben ordudan ayrıldıktan sonra benden koparıldığında bana yaşamaya değer bir aile vermişti. Fizikselliğe ve tutkuya dayalı bir ilişkimiz yoktu ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Birbirimizi seçmiştik. Birbirimizi kurtarmıştık.

Ta ki o gece karnavalda onu kurtarmayı başaramayıp işimde başarısız olana kadar.

İnce parmaklar kirli çenemi sıktı ve bakışlarımı kalın, düz kirpiklerle çevrili karanlık, dipsiz gözlere çevirdi. "Kes şunu."

Soru sormak için kaşlarımı kaldırdım.

"Düşüncelere dalmak," diye açıkladı ve görevine odaklanmam için beni serbest bıraktı. "Kızların bunu neden seksi bulduğunu bilmiyorum. Bence bu sadece somurtkanlık." Yüz ifademi inceledi ve kaşlarımı çatmama güldü. "İşte böyle, böylesi çok daha iyi."

"Sen bir veletsin."

Bir omzunu silkti ve bıçak yarasına yaklaşmak için iki yana açılmış kalçalarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü. Kan sol tarafımdan aşağıya, kot pantolonumun bel bandında büyüyen lekeye doğru sızıyordu. Onu orada görmek beni mantıksız bir şekilde sinirlendirdi.

"Yapabileceğimi söyledim," diye homurdandım, bana dikiş atmaya çalışırken bileğini yakaladım. "Kalk oradan."

"Hayır." Elini çekti ve bana öyle soğuk ve kararlı bir bakış fırlattı ki içim ürperdi. "Büyük, kötü motorcular bile bazen kendilerine bakacak birine ihtiyaç duyarlar."

Kaşlarımı çattım ama devam etmesine izin vermek için arkama yaslandım, gözlerimi kaçırdım, böylece onun karanlık, ipeksi kafasını kasıklarıma bu kadar yakın izlemek zorunda kalmadım. Bu beni sadece Mei'nin yapabileceği şekilde rahatsız, sinirli ve öfkeli yaptı. İğnenin ilk baskısı beni sertleştirdi ama sesimi çıkarmadım. Küçük bir bıçak yarası, Afganistan'da sağ tarafımı neredeyse paramparça eden bir el yapımı patlayıcının şarapneliyle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

"Ne oldu?" diye sordu usulca, asil parmakları hızla çalışıyordu.

Gözlerimi kapattım, başımı duvara yasladım. "Kağıt kesiği."

Boğazının arkasından etkilenmemiş bir ses çıkardı. "Biliyorsun, artık çocuk değilim, değil mi? Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Öyle mi? Brian sana bundan biraz bahsetti mi?" Karanlık bir şekilde sordum.

Gözlerim kapalı olmasına rağmen kayıtsızca omuz silktiğini biliyordum. "Olabilir. Fallen'ın ciddi bir iş olduğunu biliyorum. Çoğu kötüdür."

"Bir bok bildiğin yok."

"Seni tanıyorum," diye mırıldandı, daha yumuşak bir sesle. Sağ kalçama binen ani bir ağırlıkla kaskatı kesildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Mei'nin kucağıma tünediğini, tıbbi aletleri bıraktığını, bir elini kalbimin çok güçlü çarptığı çıplak göğsüme hafifçe bastırmak için kaldırdığını gördüm. "Bazen sonuçların araçları haklı çıkardığını biliyorum."

"Bir bok bilmiyorsun," diye acımasızca tekrarladım, midem kendi kendine dönüyordu, bu yüzden öfke ve suçluluktan hasta olacağımı düşündüm. Taze dikişlerimi sızlatsa da onu çok nazikçe üzerimden ittim. "Sen benim

sırdaşım değilsin,

Mei ya da kızım. Size hiçbir açıklama borçlu değilim, bu yüzden beni sıkıştırmayı bırakın."

Aylardır mükemmelleştirdiği o sakin maskeye bürünmeden önce yüz ifadesinde bir an için acı parladı. "Pekâlâ, o zaman buradan çıkıp sizi rahatsız etmeyi bırakayım. Cleo'ya onu okulda göreceğimi söyle."

Topuklarının üzerinde hızla döndü, saçları kısa siyah bir pelerin gibi arkasından uzanıyordu.

Böyle bir pislik olduğum için kendime lanet etmeden önce üç adım atabildim.

"Rocky," diye seslendim, ayağa kalkmıştım ve yanımdaki keskin acıya rağmen hızla ilerliyordum.

Durmadı ama ben yine de onu yakaladım ve tüm vücuduyla sarılabilmek için kendime doğru çektim. Bir tahta parçasını kucakladıktan bir saniye sonra, bana karşı yumuşadı ve burnunu kolumun kıvrımına çevirdi. Gözyaşlarının serin nemini tenimde hissettim ve kendime bir kez daha lanet ettim.

"Ben bir pisliğim," dedim ona, çenemi başının üstüne dayayarak.

"Evet," diye kolayca kabul etti ama elleri kollarımı kavramak için yukarı kalktı. "Ama sen bizim pisliğimizsin."

"Öyleyim," dedim, bu tehlikeli olsa da.

Ona bu şekilde sarılmayı, Cleo'ya yaptığım gibi kolayca ve gelişigüzel dokunmayı, bir kızdan bir kadına dönüşmeye başladığı zaman bırakmıştım. O şekilde benim için hiçbir şey yapmadı. O bir çocuktu, Cleo'nun en iyi arkadaşıydı, ona karşı başka duygular geliştirmek için çok keskin hissettiğim bir sorumluluktu, ama bizi biraz uzaklaştırmak için iyi bir alıştırmaydı.

Bunu, basit bir kucaklaşmayı özleyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Yalnız olmadığını kanıtlamak için bir jest. Daiyu sarılmayı severdi ama kızını istediği gibi kucaklayamayacak kadar güçsüzdü ve Florent da işiyle ve kendi çılgın kederiyle Mei'yi teselli etmeyi düşünemeyecek kadar meşguldü ve bunu asla ama asla istemezdi.

Gururu ve Kate'i kaybetmenin yaraları buna izin vermezdi.

Böylece, gecenin bir yarısı mutfakta, yaramdan akan kan onun tişörtünü ıslatırken, tüm vücudum onun zayıf bedenine büyük bir destek olurken, ona sıkıca sarıldım ve ikimizin de özlemini çektiğimiz o bağlantı anını yaşamamıza izin verdim.

"Sana güveniyorum," dedi yumuşak bir sesle, o kadar yumuşaktı ki kelimeleri zar zor duyabiliyordum. "Sen güvenmesen bile ben sana güveniyorum Henning. Her zaman doğru olanı yapacağını biliyorum. Seni bu kadar düşünceli yapan da bu. Bir kahraman asla yanlış yapmayan bir adam olmak demek değildir. Sonuçları ne olursa olsun gerçeği ve adaleti arayan bir adam olmak demektir. Yaptığın her şeyin Kate için adaleti sağlamak ve Cleo'yu güvende tutmak için olduğunu biliyorum."

On yedi yaşındaki hiçbir kızın sahip olmaması gereken sırların ağırlığını taşıyan bir duraklama. Kısa, siyah tırnakları ön koluma battı. "Biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum." "Ama ben bir erkeğim ve sen bir çocuksun," diye düzelttim, onu kollarımın arasında döndürdüm, böylece omuzlarını avuçlarımın arasına alıp o inatçı yüze bakabiliyordum. "Okul aşklarına, mezuniyet balosuna, üniversiteye, ne bileyim, makyaja, sosyal medyaya ya da çocukların sevdiği şeylere odaklanmalısın. günler. İntikam ve cinayet üzerine değil, değil mi?"

Dudaklarını dişlerinin altında döndürmekle yetindiğinde

onu sertçe salladım. "Beni duyuyor musun, Rocky? Bir kadın olmaya odaklan.

çocuk, Tanrı aşkına."

"Kate'in öldüğü o cehennemin merdivenlerinden düştüğümde çocuk olmayı bıraktım," diye karşılık verdi, çenesini havaya kaldırarak. "Ben normal, güvenli ya da sıkıcı değilim. Acıdan ya da ölümden korkmuyorum Hen. Sadece sevdiğim birkaç insanı kaybetmekten korkuyorum." Gözyaşları kanallarında kabardı ve titredi. "Başlangıçta bu kadar azken sizi daha fazla kaybetmeyi göze alamam."

"Cleo ve benim nasıl hissettiğimizi sanıyorsun?" Karşılık verdim ama kızgın değildim, sadece kemiklerimin süngere dönüştüğünü hissedecek kadar yorgundum. Kendi ağırlığımı taşımak zordu. "Bir hayalet için kendini riske atma."

Bana baktı, kendi sözlerimle benimle alay etti.

Böyle bir şeyi çözemezdik, ne şimdi ne de belki hiçbir zaman. Birbirimize çok benziyorduk, kendimize sevdiklerimizden daha fazla değer veremeyecek kadar aptaldık.

"Gitme," dedim, bir bardak su almak için onu bırakmadan önce omuzlarını sıktım. Kanamak insanı her zaman susatır. "Cleo sen yanındayken daha iyi uyuyor ve geç oldu."

"Henüz yorulmadım," dedi bir an sonra, inatçılığından bir parça kalmıştı.

Yüzümü ona dönmeden önce gülümsememin kenarını ısırdım ve tezgâha yaslandım. "Aç mısın?"

Ağzı düz kaldı ama gözleri ısındı. "Evet, yiyebilirim."

"Güzel, sen pişir." Masaya doğru ilerledim ve inleyerek oturdum.

Bıyık altından güldü ama bize yiyecek bir şeyler bulmak için dolaplara yöneldi. O sırada

Bunu yaptıktan sonra eskiz defterini çektim ve son yazıya geldim.

Cleo'nun çizimi mükemmeldi, o kadar gerçekçiydi ki on yedi yaşında bir kızın yaptığına inanmak zordu. Birkaç yıl önce beni dikkatle izledikten, parmaklarımın kalemi sayfa üzerinde nasıl hareket ettirdiğini inceledikten sonra çizmeye başlamıştı. Çoğunlukla kalemlerle çalışmayı severdim, çocukken peçetelere ve restoran menülerine çizmeye başladığım ayrıntılı çizgi çizimleri, üvey annem sonunda beni sanat kursuna yazdırmayı düşünene kadar. Çizimlerim dövmeciliğe çok yatkındı ve yeteneklerim eyalette bir tür kült yaratmıştı, insanlar benim tarafımdan dövülmek için şehir dışından g e l i y o r l a r d ı . Ayrıca garajın yarısını yarı sanat stüdyosuna dönüştürmüştüm ve burada boyalarla uğraşmaya başlamıştım.

"Bu iyi bir şey," diye mırıldandım, parmağımı kızımın yüzünün kıvrımlarında gezdirirken.

Mei küçümseyici bir ses çıkardı, ama kitabı elimden almadı, biri onun sanat eserlerine bakmaya çalıştığında genellikle yaptığı şey buydu.

Sayfayı çevirdiğimde kırışıklıklar, gölgeler, damarlar, şarapnel izleri ve kordonlu tendonlarla tamamlanmış bir erkek elinin ayrıntılı bir görüntüsünü gördüm. Bu elin benimkinden başka bir şey olduğunu düşünmek mümkün değildi.

Çizim defterinin üzerinde dumanı tüten bir fincan hazır erişte belirdi ve başımı kaldırıp Mei'nin bana meydan okurcasına baktığını gördüm.

"Eller kurnazdır," diye açıkladı savunmacı bir tavırla.

Ucuz ama lezzetli Nongshim Soon Noodle'larını bir elime alıp, diğer elime de Nongshim Soon Noodle'larını koyarak "Öyleler" dedim.

soğutmak için. "Otur."

Mei dudaklarını büzdü, eskiz defterini alacakmış gibi baktı ama sonunda oturdu. Dövüş sanatları eğitiminden dolayı parmak eklemlerinin üzerinde oluşan hafif nasır dışında eli pürüzsüz bir deriye sahipti. Elini çekiştirdiğimde biraz irkildi, sonra laminat masanın üzerine öylece bıraktı.

"İzin verir misin?" diye sordum, çoktan atılmış kalemini almış, uzattığı parmaklarının narin çizgilerini izlemeye başlamıştım.

Kötü bir gece, kötü bir hafta geçirmiştim. Sinirli ve huzursuzdum, üçlü ile olan savaştan ve Mei'nin devam eden isyanından duyduğum korku, kaşıyamadığım ateş karıncaları gibi derimin altında kaşınıyordu. Ama bu, karşımdaki kızın sessiz gücü ve güveni ve sanatta kendimi kaybetme fırsatı, umutsuzca ihtiyaç duyduğum merhemdi.

Mei cevap olarak sadece koltuğuna rahatça yerleşti ve kısık gözlerle beni izledi.

Elini çabucak bitirdim, acelemden parmaklarıma neredeyse kramp girecekti. Yine de kalbimdeki çirkinliği sayfada yaratabileceğim güzellikle temizleme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Böylece omzundan başladım, köprücük kemiğinin narin kanadından, büyük tişörtünün kayarak fildişi gibi pürüzsüz soluk tenini ortaya çıkardığı yerden. Bir sürü ince, ipeksi siyah saçı vardı, göğsünün üst kısmına kadar düz yapraklar halinde dökülüyordu. Bir tutamı yüzüne düşüyor, uzun düz kirpiklerle birleşiyor, mükemmel bir virgül oluşturuyordu.

Daha önce kendime hiç izin vermediğim bir şekilde güzel olduğunu fark ettim. Sadece güzel kızlar gibi değil. Hayır, onun güzelliği iliklerine kadar işlemişti. Onun eğiminde

Dik bir şekilde oyulmuş yanaklar ve altlarındaki belli belirsiz çukur. Dolgun kaşlar, karanlık ama sıcak, hayat dolu iri gözlerin üzerinde zarifçe kemerli. Yıldızsız bir gece yerine yeni işlenmiş toprak. Neredeyse kırılgan görünüyordu, ama karakterinin gücünü o inatçı çenesinde, kaşlarının örgüsünde ve dolgun ağzının ince bir çizgi halinde düzleşmesinde buldum. Kaslarla oyulmuş ince uzuvlar, siyaha boyanmış keskin tırnaklar. Yumruklardan payına düşenden fazlasını almış, şaşırtıcı derecede güçlü bir çene hattı.

Canlı bir tezat, Mei Zhen. Bizim Rocky.

Hem güzel bir incinin hem de ünlü bir hayali boksörün adını taşıyan bir kız.

Daha önce de birçok gece böyle birlikte oturmuş, kendi kitaplarımızda birlikte çizimler yapmıştık; kâğıttaki kurşun çizikleri ve nefesimizin yumuşak rüzgârı ortak uykusuzluğumuzun tek müziğiydi. Ama hiç böyle olmamıştı. Odak noktam ve sanatım Mei'yle ilgiliyken hiç böyle olmamıştı.

Görmezden gelmeye çalışsam da göğsümün sıkışmasına neden olan bu yeni şekilde ona bakmamı sağladı.

Yaratmanın puslu hazzına daldım, kendimi kalemin kâğıt üzerindeki hünerine ve dansına kaptırdım, sadece kullandığım kalem eskiyince Mei'nin uzattığı daha keskin başka bir kaleme uzanmak için oyalandım. Gözlerim yoruldu, kaşındı ve acılaştı, ama yine de Mei'nin defterinin sayfalarını onun resimleriyle doldurdum, bütün olarak değil, çünkü bu konuda midemi sıkıştıran bir şey vardı, ama onun sayfaları dolduran bölümleri, alnının bir köşesi, keskin küçük çenesinin kenarı, sol yanağını bölen o küçük gamzenin tam şekli.

Sonunda kafamı kaldırıp baktığımda, çöp kamyonunun dışarıda homurdanarak çöplerimizi topladığını gördüm.

Bir, iki kez göz kırptım, yaratıcılığın verdiği sarhoşlukla.

Kalem aniden uyuşan parmaklarımdan düştü, Mei'nin takma adını geleneksel Çince ile çizdiğim sayfaya çarptı, karakterler sadece kurşun kalemin sert baskısıyla yapmış olmama rağmen fırça darbeleri kadar kalındı.

Tekrar göz kırptım, halsiz ve sersemlemiştim.

Bir şey elime dokundu, sert vuruşlarla parmaklarımı yumuşattı, gerginliklerini aldı.

Mei'ye baktığımda yüzü yıllardır görmediğim kadar yumuşaktı.

"Hey," diye fısıldadı aramızda uzayıp giden ağır, kadife sessizliğin içine.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçmişti.

"Üç saat," dedi sanki aklımı okumuş gibi, parmaklarımı sertçe çekerek inlemek istememe neden oldu. "Bence buna ihtiyacın vardı. Senin gibi bir adam için, bence resim yapmak terapiye en yakın şey."

Ağzım alaycı bir sırıtışla büküldü. "Seni geç saate kadar ayakta tuttum. Beni durdurmalıydın."

"Hayır," dedi kolayca. "Genelde kimsenin yardımını kabul etmezsin. Bunu senin için yapabildiğime sevindim." Gamzesi patladı. "Seni inatçı keçi."

Öksürük gibi sert bir kahkaha attım. "Yatağına git, Mei."

"Yatağına git Henning," diye karşılık verdi, sesine küstahlık geri dönmüştü. Asla uzun süre kaybolmazdı.

Ayağa kalktı ve çizim defterine uzandı. "Bunlar bende kalacak. Verilen hizmetlerin bedeli."

Bir elimi yüzüme sürerken homurdandım.

Uzun bir sessizlik anı oldu. Ellerimi bıraktım ve onun adımlarının ortasında durduğunu, hafifçe dengesini kaybettiğini, gözlerinin adının Çince karakterlerinin yanındaki sayfaya dikildiğini gördüm.

Çizecek Mei parçaları kalmamıştı ve onun yerine onunla ilişkilendirdiğim sembolleri çizmeye karar verdim.

Çin ejderhası dokuza on iki inçlik sayfanın tamamını köşeden köşeye kaplıyordu. Uçuşun ortasındaymış gibi kıvrılıyordu çünkü Çin ejderhaları kanatsızdı ve durgun sulardaki bir yılan gibi havada dalgalanıyordu. Bu ejderha vahşiydi, evet, ama aynı zamanda sevimliydi; omurgasındaki çıkıntılarda bir yumuşaklık, muazzam, kaslı formunun akışında bir zarafet vardı. Bir Çin ejderhasının pençe sayısı tarih boyunca tartışmalı olmuştur ama Mei'nin ejderhasına beş tane vermiştim çünkü en kutsalı olarak kabul ediliyordu.

Ve Rocky benim için her ne ise, kutsaldı.

"Beni böyle mi görüyorsun?" diye fısıldadı, kelimeleri sanki vücudundan oyup çıkarmış ve kanlar içinde bana uzatmış gibi çiğdi.

Boğazımdaki taşa rağmen yutkundum, birdenbire bu çizimlerin onda olmasının ne kadar savunmasız olduğunun farkına vardım. Kalemimin içgüdülerini süzgeçten geçirmediğim için akılsızcaydılar. Lin'in de dediği gibi, ruhla çizilmişlerdi ve şimdi Mei'nin elinde ruhumun bir parçası vardı.

Sonunda hiçbir şey söylemedim, ama söylememe gerek kalmadı çünkü Mei sonunda bana baktı ve cevabı okudu

isteksiz ifademi. Masanın üzerinde bilinçsizce yumruk yapmış olan elimde.

Parmakları sayfanın üzerinde ejderhanın kıvrımlarını hafifçe çizerken, tüm yüzü göğsümü sızlatan bir şeyle doluydu.

"Tuhaf," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine, ben de kıpırdamadan durdum, birdenbire gizemlerini açığa vurarak onu ürkütmekten korktum. "Bana baktığında olmak istediğim her şeyi görebilmen." Kitabı kapatıp göğsüne bastırdı, gözleri karanlık ve anlamsız bir şekilde bana dikilmişti. "Kötü olduğu kadar iyi de hissettiriyor. Böyle görülmek." Dudakları düzleşti. "Canlı canlı derisi yüzülmek gibi."

"Seni incitmek istememiştim."

"Hayır," diye kabul etti. "Görmedin, pek sayılmaz. Sanırım tanınmak istemek başka bir şey, saklanmaya çalıştığında bile birinin seni görmesi başka bir şey." Kahkahası kabaydı, ama kitabı sahte bir selamla alnına kaldırıp topuklarının üzerinde dönerek kapıdan salona doğru ilerlerken gülümsemesi tuhaf bir şekilde utangaçtı.

"Rocky, teşekkür ederim," diye seslendim hafifçe, boğazım ağrısa da. "Beni gördüğün için de."

Sadece adımlarındaki belli belirsiz bir aksama beni duyduğunu gösterdi ve sonra koridorda kayboldu ve ben mutfakta bir yanım, daha da ağrıyan bir elim ve göğsümün derinliklerinde bir yerde en büyük ağrıyla oturuyordum.

CHAPTER NINE

MEI

BAZI INSANLAR KANLARINDA ISYANLA DOĞARLAR.

Genetik bir
anomali. Kaderin
bir cilvesi.

Nasıl sınıflandırmak isterseniz sınıflandırın, bazı insanlar belayı kahvaltı niyetine yiyor ve toplumsal geleneklerin omurgasını nasıl sindireceklerini bilmiyormuş gibi tükürüyorlar.

Biliyorum çünkü ben de onlardan biri olarak doğdum. Bana Mei Zhen adını verdiler.

Güzel inci.

Zarif ve rafine bir şey, baskı altında geliştirilmiş.

Kısa sürede kumdan başka bir şey olmadığımı anladıklarında, yavaş yavaş daha değerli bir şeye dönüşeceğimi umarak daha fazla baskı uyguladılar.

Marchand adına yakışır bir şeye.

İsimleri ya da onlara uygun yaşamayı hiç önemsemedim. Ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, insanların benim hakkımda ne düşündüklerini önemsemeyi asla öğrenemedim.

Neden mükemmel yabancıların hayatım üzerinde herhangi bir etkisi olsun ki?

İnsanların neden önemsediğini ancak yaşlanınca anladım.

İnsanlar neden toplumun onlar için koyduğu çoğu zaman arkaik olan kurallara uyarlar.

Çünkü sen söz dinlemediğinde kötü şeyler oldu.

Cezalar umurumda değildi. Ailem her şeyi denedi: zaman aşımları, şaplaklar, teknoloji yasakları, halkın önünde utandırma... hiçbir şey işe yaramadı.

Cleo'ya kadar değil.

Babam onun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığı an, onu hem bir tehdit hem de bir yem olarak kullandı. Eğer onu görmek istiyorsam, annemin altı yüz köfte açmasına yardım etmeliydim.

Evden attıkları küçük bağış toplama aracı, fizik sınavımdan en az yüzde doksan almak, Kuzey Amerika'daki en iyi üniversitelere başvurmak ve girmek ve ailemin iyiliği için kendime bir şeyler yapmaktı.

İkisi de aileyi her şeyden üstün tutmalarına rağmen babamla annemin aile anlayışlarının farklı olması çok tuhaftı.

Eski paralı Quebec'li olan ve petrol zengini Albertan ekonomisinde bir şeyler yapmak için üniversiteden yeni mezun olarak batıya taşınan babam için aile, ortak bir aile idealine bağlılık ve sadakat anlamına geliyordu. Onun durumunda bu, Marchand'ın itibarını tertemiz ve şık tutmak anlamına geliyordu. Ortak kasayı doldurmak ve doğru insanlarla arkadaşlıklar kurmak anlamına geliyordu. Bu, ailesinin onlarca yıldır inşa edip tırmandığı sosyal merdivene bir basamak daha eklemek anlamına geliyordu.

Annem ve Yaşlı Ejderha için bu, meşgul olduğumuz zamanlarda bile haftada en az bir kez birlikte akşam yemeği yemek anlamına geliyordu. Her sabah kahvaltıdan önce bir bardak sıcak su ve limonu paylaşmak demekti. Birbirimize göz kulak olmak demekti. Parayla, evet, onurla ama aynı zamanda şefkatli bir sevgiyle.

Aileni korumak için her şeyi yapmak anlamına geliyordu. Bu bende erken yaşlarda yankı uyandırdı.

Bu, ailemin bana istedikleri şekilde aşı l a d ı k l a r ı tek ve yegane dersti.

Sadece geri tepeceğini tahmin etmediler.

Ortak kanı olmayan üç yabancıyı en az onlar kadar ailem olarak görmem için.

"Baban seni seviyor, biliyorsun değil mi?" Annem, en sevdiği filmlerden birini oynatan, tepsisinin üzerine kurduğum dizüstü bilgisayardan gelen kısık sesler arasında uykulu bir şekilde mırıldandı.

Ona gözlerimi kırpıştırdım, bu anlamsız söz karşısında irkildim.

Elimi tuttu, teni yıpranmış bir kâğıt kadar yumuşaktı. Soluk etinin altındaki soluk lavanta ve mavi damarları sayabiliyordum ve parmak kemiklerinin topuzları çok belirgindi. Hastalığı yenemeyeceği belli olduğunda kemoterapiyi haftalar önce bırakmışlardı. İlaçlar onu hasta etmişti ama kanser son evrelerinde onu içten dışa doğru yiyip bitiriyordu.

Yanağımı elinin arkasına sürtmek için elini elime aldım.

"O seni seviyor," diye kararlılıkla tekrarladı, sonra da öksürdü. "Bunu bilmeni istiyorum, benim güzel kızım. Ben öldüğümde sadece birbirinize ve Yaşlı Ejderha'ya sahip olacaksınız. Babanla iyi geçinmelisin."

"Sorun bende değil," diye espri yaptım.

Uzun bir süre gözlerini kapadı ve açtığında gözleri sevgiyle sıcacıktı. Kemoterapi yüzünden saçları kirpiklerine kadar dökülmüştü ama yine de hayatımda gördüğüm en güzel, en yumuşak bakışlara sahipti. "Baban geleneksel bir adam. Quebecli olabilir ama bazı açılardan idealleri benim kültürümün gelenekleriyle örtüşüyor. Kızının nazik, dengeli, ağırbaşlı ve sessiz bir şekilde başarılı olmasını bekler." Gülümsemesi genişti, en sevdiğim ifadesi, sadece bana özel bir sırıtıştı. "Doğduğun andan itibaren ciyak ciyak bağıran ve seni kollarında zorlukla tutabileceği kadar sert tekmeler atan Florent, seninle ne yapacağını bilemedi."

Başparmağını avucuma sürterek iç çekti. "Baban senden nefret etmiyor Mei Zhen, hatta hayal kırıklığına uğramış bile değil. Senin için korkuyor çünkü seni anlamıyor ve akıllı bir adam için bilmediği şeyden daha fazla korkacak bir şey yoktur."

"Oturup beni tanımaya çalışabilir," diye yumuşak bir şekilde önerdim ama kalbim bir dede saatinin tik takları gibi kaburgalarıma doğru sert ve yavaş atıyordu. İçimden bir ses, babamla aramızdaki anlaşmazlıkları şimdi, annem aramızda işleri kolaylaştırmak için dururken çözmezsek, asla çözemeyeceğimizi söylüyordu.

"Ah," diye mırıldandı. "İkinizde de ortak olan bir şey var, Marchand'ın inatçı gurur damarı."

Buna itiraz edemezdim ama herhangi bir şekilde birbirimize benzediğimizi kabul etmeyi de reddettim. Sessizliğimi bozduktan sonra annem titrek bir nefes verdi. "Daha yakına gel."

Yatağının kenarına tüneyebilmek ve açık avuçlarına doğru eğilebilmek için tepsi masasını dışarı ve uzağa doğru salladım. Yanaklarımın üzerine kapandılar, serin ve kuruydular.

Bu hissin tadını daha iyi çıkarmak için gözlerim kapandı. Çocukluğumdan beri annem bana önemli bir şey söyleyeceği zaman yüzümü bu şekilde ellerinin arasına alırdı.

Tanrım, bunu özlerdim.

Onları tekrar açtığımda, zayıf yüzü yumuşacıktı ve o kadar çok sevgiyle doluydu ki, teninden yayılan sevgiyi hissedebildiğimi hayal ettim.

"Seni seviyorum kızım," diye fısıldadı Kantonca. Bu aşk itirafı her gün karşılaşılan bir durum değildi. Her zaman "seni seviyorum" demek belirgin bir Batı alışkanlığıydı. Yaşlı Ejderha ve Ma için aşk her gün

küçük yollarla ailelerine bakıyorlar. Soğukta palto giymemi hatırlatıyorlar. Her beş dakikada bir bana yemek ikram etmek. Bana özenle aktardıkları hikayeler ve geleneklerle atalarımı benimle paylaştılar. Her ne kadar onların sözsüz gösterilerine alışkın olsam da, daha uzun süre yanımda olmayacağını bildiğim bir zamanda sevgisinin teyidini duymak bana ölçülemeyecek kadar iyi geldi.

"Sana karşı sert davrandığımızı biliyorum. Belki de çok zor. Çok fazla çalıştım ve seni çok sık yalnız bıraktım. Ama doğduğun gün hayatımın en mutlu günüydü. Keşke dünyada başarılı olacağın tüm yolları görecek kadar uzun kalabilseydim, ancak başarının tıpkı güzel kızım gibi cesur, asi, renkli ve vahşi olacağından hiç şüphem yok."

Gözlerimin arkasına iğneler batıyor, annemin kemikli parmakları arasından yanaklarımdan aşağıya engelsiz akan sıcak gözyaşları üretiyordu.

Ellerimi onunkilerin üzerinde kenetledim ve boğazımı sıkan duyguların arasından sesimi bulmaya çalıştım.

"Sana duyduğum aşkı taşımaya yüz kalp yetmez," diye mırıldandım Kantonca.

Ma gülümsedi. "Sana duyduğum sevgi ve gururu taşımak için yüz kalp asla yeterli olmaz, Mei Zhen'im. Bunu daima hatırla."

"Yaşlanıp bunadığımda bile unutamam," diye şaka yaptım, göğsüm kalbimin etrafına bir maden kuyusu çökmüş gibi hissederken hafifletmeye çalıştım.

Annem yanaklarımı sıkabildiği kadar sıktı, ki bu hiç de zor değildi, sonra yüzünü buruşturarak beni bıraktı

yastık yığınına geri döndü. "Şimdi, filmde birkaç dakika geriye git. Çok şey kaçırdık."

Islak ıslak güldüm. "Anne, sen bunu yaklaşık dört milyon kez gördün."

"Arkadaşlığınızın tadını çıkarırken olduğu gibi, asla çok fazla izleyemem," dedi burnunu çekerek.

Bunu sadece beni güldürmek için yaptığını bilsem de işe yaradı ve güldüm.

"NEREYE GITTIĞINI SANIYORSUN?" FLORENT BIKKINLIKLA SORDU Annemin hastane odasının kapısından.

Saatler sonraydı. Annemin hastane yatağındaki tepsisinde çalıştığım ödevlerimi toparlıyordum, kucağımın üzerinde sallanıyordu ve ben de onun yanında bir sandalyeye oturmuştum. İşimi bitirirken başımı kaldırıp ona bakmaya zahmet etmedim. Hastane sessizdi, özellikle de darülaceze koğuşunda - sadece monitörlerin sabit bip sesi, önlüklerin fırçalanması ve koridordaki yastıklı ayakkabıların şıpırtısı, ara sıra

Başka bir odada çalan bir televizyonun mırıltısı ya da kederli bir sevilenin ağlaması. Ama Florent'la aramdaki hava özellikle boştu, Osoyoos çölündeki hava gibi, düz ve muffled.

Daiyu ne derse desin, babamla aramızda aşılmaz bir uçurum vardı ve bu uçurum o kadar uzun süredir vardı ki, artık onu düzeltmek umurumda bile değildi.

"Annem çok yorgun; son bir saattir uyuyor ve ben de ders çalışmayı yeni bitirdim. Okul kapandığından beri buradayım. Eve gitmem gerek."

"Yemek sipariş edeceğim," dedi tartışmaya mahal vermeyecek bir şekilde. "Burada bir aile olarak birlikte yiyebiliriz."

"Yaşlı Ejderha okuldan sonra bana ananaslı çörekler getirdi ve onları annemle birlikte yedik."

Babam sessizdi çünkü onu nasıl dışarıda bıraktığımı duyacak kadar akıllıydı. Kendisini yine dışarıda bıraktığını.

"Önemli bir toplantım vardı, Mei."

"Eminim." Sırt çantamı tek omzuma attım ve çıkmadan önce anneme döndüm.

İncecikti, vücudu çarşafta zar zor bir çentik oluşturuyordu. Babam pahalı yataklar, kabarık yastıklar ve annemin en sevdiği uğurlu kırmızı renkte kadife bir battaniye getirmişti ama hiçbir şey çürük derisinin altında kolayca görülebilen kırılgan kemiklerinin dehşetini azaltamazdı. Ölmekte olduğu ve nefes aldığı her bir saatin bir mucize olduğu gerçeğinden.

Derin bir nefes çektim ama göğsümdeki boşluğu dolduracak kadar oksijen yoktu.

"Seni yüz kalpten daha çok seviyorum anne," diye fısıldadım ona Kantonca, alnının ortasına bir öpücük kondurmadan önce.

Geri çekildiğimde babam kuru, kırmızı çerçeveli gözlerle bana baktı. Yatağın etrafında yürüdüğümde irkildi, sanki bir hayalet gibi sahneyi izlemediğini ve duyarlı olduğunu unutmuş gibiydi.

"Uyanırsa diye bilgisayarda In the Mood for Love'ı açtım," dedim ona. "Bugün zaten izledik ama..."

"Bu onun en sevdiği film," diye bitirdi acı dolu bir nefesle.

Başımı salladım, omzunun üzerinden bir yere bakarken dudağımı ısırdım. Gözlerine bakmaya cesaret edemeyeli haftalar olmuştu. Göz teması kurmazsam hissettiğim öfke ve terk edilmişlik duygusunu kontrol edebileceğimi fark ettim.

"Benim de içten içe öldüğümü biliyorsun," diye fısıldadı, kelimeler daralmış ve nefes nefese kalmıştı, sanki çok sıkı bir boğazdan zar zor konuşabiliyordu. "Hayatının aşkını öylece izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun..." Elini anlamsızca çırptı.

Nadiren duygularını gösterirdi. Haksız yere, bugünkü toplantının kötü geçip geçmediğini merak ettim. Mantıklı olarak, Ma'yı çok sevdiğini biliyordum. Diğer herkese karşı bu kadar soğuk ve mesafeli olduğunda bazen bunu unutmak kolaydı. Özellikle de bana karşı.

Bakışlarım yüzüne kaydı, tenindeki eski ter parıltısı, acıyla gerilmiş ağzı ve gözleri... pişmanlıkla kararmış gözleri.

Öfke içimde o kadar derinden tutuştu ki, yanığın dudaklarıma ulaşması biraz zaman aldı. "Hayatımın aşkının ölümünü izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor muyum? Hayır. Hayır, sanırım bilmiyorum. Çünkü daha on yedi yaşındayım baba. Ama annemin ölümünü izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve bunu babasız yaşamanın nasıl bir şey olduğunu da çok iyi biliyorum."

"Mei Zhen Marchand," diye tersledi ve ben yanından hızla geçmeye çalışırken neredeyse acı verecek şekilde kolumu tuttu. "Ailenle böyle saygısızca konuşamazsın."

"Haklısın," diye kabul ettim, tenimde hissettiğim tüm meydan okumayla ona bakıyordum. "Annemle böyle konuşmam. Yaşlı Ejderha'yla ya da Henning ve Cleo'yla. Sadece seninle."

Babamın gözleri parladı. "Şimdi ona mı gidiyorsun?"

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Bu tür bir nefret sadece Henning için ayrılmıştı.

"Hayır, ama gerçekten, bu seni ilgilendirmez. Sen benim için ondan daha yabancısın."

Kolumu onun elinden çekip aldım ve aralık kapıdan geçerek koridora çıktım. Koridorda ilerlerken siyah Converse'im muşambaya çarptı, her zaman yaptığım gibi hemşirelere teşekkür etmek için durmak yerine sadece saygıyla başımı salladım.

İçimde yoktu.

Sahip olduğum tek şey babamın duyarsızlığına, annemin çöküşüne ve beş yıl önce diğer annemi benden koparan trajediye karşı çaresiz bir öfkeydi.

Sadece, ikincisine karşı çaresiz değildim. Pek sayılmaz.

Çünkü bir planım vardı.

Ve bunu düzgün bir şekilde harekete geçirmenin zamanı gelmişti.

BIR SUÇLU OLMAK SANDIĞINIZDAN DAHA ZORDU.

İnan bana, bunun için biraz çaba harcadım.

Çünkü bu sadece yasaları çiğnediğiniz anda yakalanacak bir suçlu olmak demek değildi. Bu, yasalara uyan ve alenen suç işleyenler arasındaki gölgeli girintide seyahat eden bir gölge, bir hayalet olmakla ilgiliydi.

Bu ince marja girebilmek için temelde doğru kişiler tarafından davet edilmeniz gerekiyordu.

Bu insanları bulmak, hatta karanlık tarafa davet edilmelerini sağlayacak kadar saygılarını kazanmak neredeyse imkânsız bir görevdi. Bu adamlar ve kadınlar hayatlarını radarın altında kazanıyorlardı, bu yüzden onları telefon rehberinde arayamazdım.

Belayı bulmanın tek yolu, tedbiri elden bırakıp satın almaktı.

İşte bu yüzden Calgary'nin küçük Çin Mahallesi'ndeki Golden Door Inn'in bodrumunda Kang Li ile buluşmayı beklerken buruk tadı hoşuma gidiyormuş gibi bir sigaranın ucunu emiyordum.

Okulda ecstasy ve kokain satıcılığı yapan Brian'dan başlayıp, onun takıldığı Paul Yang'a kadar uzanan aylarca süren bağlantılardan sonra, nihayet gençlik çetelerinin başı Ashes Li ile tanışıyordum; Ashes Li sonunda bizim "Mavi Fenerler "den (inisiye edilmemiş üyeler) Seven Song'un güvenilir piyadeleri olan 49er'lere (inisiye edilmiş üyeler) geçmeye layık olup olmadığımıza karar verecekti. O güne kadar bizler sadece leng jai, yani ceplerinde silah ve uyuşturucu olan "küçük çocuklardık".

Çin çetelerinin diğerlerinden farklı bir yapısı vardı.

Yetişkin çeteler genellikle genç çeteler tarafından beslenirdi; uyuşturucu ticareti yapan, hırsızlık yapan ve bölge için rakipleriyle zaman zaman şiddete başvuran çocuklar. Eğer çocuklar uyuşturucu yüzünden parçalanmaz, hırsızlıktan hapse girmez ya da bölge savaşlarında öldürülmezlerse, triad'da bir asker olarak gerçek para kazanma fırsatı elde ediyorlardı. Bu da triadlara bir grup kolay günah keçisi sağlıyor ve çocukları erkenden telkin etmelerine imkan veriyordu.

On yedi yaşındaydım ve bir kızdım, bu yüzden Kate'i kimin öldürdüğünü ve sonra da infaz ettiğini öğrenmek için Seven Song üçlüsüne ulaşamazdım. Ama Centre Street Crowd'a girebilirdim.

Paul kırmızı bir sandalyeye uzanıp ayaklarını masaya koyduğu yerden, "Geç kaldı," diye yakındı. Kendisine ait olmayan bir mekânda böyle bir şey yapmak saygısızlıktı ama

Paul'ün çetede olduğunu hissetmesinin nedeni, elinden gelen her şey üzerinde güç gösterisinde bulunmayı sevmesiydi.

Brian masanın karşısından, "O bizim dai lo'muz," diye düzeltti. "Tam zamanında gelir."

Gözlerimi devirdim ama bunun tek nedeni iki salağın beni görememesiydi.

Dai lo, "ağabey" için kullanılan bir terimdi ve bu durumda patron anlamına geliyordu.

Üretken eroin satıcılığı nedeniyle bu lakapla anılan "Küller" Li, Centre Street Crowd çetesi ile Seven Song üçlüsü arasındaki tek bağlantıydı. Ağabeyi Kang Li, triadın Kızıl Kutup infazcısıydı ve en küçük Kuan kardeşle en iyi arkadaş olduğu söyleniyordu. O benim altın biletimdi.

Brian başını çevirerek kara gözlerini bana dikti. "Biliyorsun, bu boku istiyorsan, ciddi olmalısın, Mei."

"Başka bir şeye benziyor muyum?" Kaşlarımı bakışlarımın üzerine kaldırarak sertçe sordum.

Gözlerini hızla kaçırdı çünkü o bir koyundu. "Hayır, ama ciddi olmak demek ellerini kirletmek demek. Buna hazır mısın? Ailenin itibarının umurunda olmadığını söylediğini biliyorum." Duraksadı, saygısızlığım için bir an sessizlik oldu. "Ama satıcılık tehlikeli bir iştir. Islahevine gönderilebilirsin."

Brian yaptığı maskaralıklar yüzünden henüz tutuklanmadıysa, benim tutuklanacağımdan şüpheliydim. O tam olarak bir roket bilimcisi değildi. Ama endişesini anlıyordum. Brian için uyuşturucu satmak bir zorunluluktu. Bekâr annesi yerel bir restoranda çalışıyordu ama aynı zamanda engelli durumdaydı ve ekstra paraya ihtiyaçları vardı.

Doğuştan belalı biri değildi, bu yüzden zengin küçük benim neden yasadışı faaliyetlerde bulunmak istediğimi anlayamadı.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim," dedim ona. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bu doğru mu?" dedi kapı aralığından yeni bir ses.

Başımı sese doğru çevirdim ve kendimi tutamayarak biraz soluklandım. Çünkü kapıdaki sadece Ashes Li ve Kang Li değildi.

Jiang Kuan da orada duruyordu.

Onu hemen tanıdım. Suç dünyasındaki ya da iş dünyasındaki çoğu insan, Jiang henüz çocukken Kanada'ya taşınan ve kendi imparatorluklarını kuran yirmi üç ve otuz üç yaşındaki kardeşleri tanıyordu. Kardeşi Alberta'daki Seven Song üçlüsünün Ejderha Başıydı. Patron. Terfi çeklerinizi ya da ölüm fermanlarınızı imzalayan adam.

Jiang onun silahı ve sağ koluydu, Öncü olarak bilinen bir pozisyondu.

Jiang henüz on iki yaşındayken bir Çin Yeni Yılı kutlamasının ortasında rakip bir gangsterin şakağına bir yemek çubuğu saplamak için nasıl kullandığına dair ünlü bir hikaye vardı.

Bir ürperti omurgama buz kıracakları gibi saplandı.

Sadece tehlikeli olduğu için değil, şaşırtıcı bir şekilde muhteşem olduğu için de.

Uzun boylu, zayıf kaslı, cam gibi elmacık kemikleri ve ince, neredeyse narin yüz hatlarıyla bir pop yıldızı ya da aktör olabilirdi. Bunun yerine, pahalı giysileri, belindeki silahın ağırlığıyla noktalanmış bir suç ağasıydı.

kolunun altında ve kemerine takılı bir karpuz doğrayıcı bıçak.

Çok geç, kendimi hatırladım ve bana bir soru sorduğunu fark ettim. Ayağa kalktım ve çenemi yukarı kaldırıp "Evet, yapabilirim" demeden önce ona küçük bir saygı selamı gönderdim.

Ashes bir sigara yakıp bardaki bir taburede kamburunu çıkararak sırıtırken o boş gözlerle bana baktı. Kang Li, canlı bir gölge gibi Jiang'ın arkasından bir milim bile kıpırdamadı.

Brian aceleyle, "Onun için üzgünüm," dedi, sandalyesi yere sürtünüp gıcırdayarak aniden ayağa kalktı. "Babası beyazmış."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Yarı Çinli olmak beni annemin halkının gelenekleri ve kültüründen daha az haberdar yapmıyordu. Kaba davranmıyordum, kendime güveniyordum ve ikisi arasında önemli bir fark vardı. Sadece saygıdeğer Jiang Kuan'ın da bunu bildiğini ummak zorundaydım.

Brian'ı tamamen görmezden gelerek bir süre bana baktı. Onun sinir bozucu bakışları altında kıpırdanmak istedim, ama titizlikle kıpırdamadan durdum ve onun doyasıya bakmasına izin verdim.

Sonunda gözlerini kırptı ve üzerimdeki tuhaf etkisini kırdı. Ceketini çıkarıp kol düğmelerini çözerken kaşlarımı çattım.

Brian ve Paul'e hafifçe, "Biraz yer açın," diye emretti.

Onun dediğini yapmak için neredeyse birbirlerine çelme takıyorlardı; masaları kenara itip sandalyeleri üst üste koyduklarında omuzları çarpışıyordu, böylece restoranda küçük, kare şeklinde bir boşluk oluşuyordu.

Beyaz atleti, blazer ceketi ve gömleği Kang'ın uzattığı kolun üzerine özenle yerleştirildiğinde Jiang kaşlarını kaldırarak bana baktı ve hafifçe öne doğru bir adım attı.

"Kendini idare edebileceğini mi söylüyorsun?" Başımı salladığımda dudaklarını büzdü ve Wing Chun dövüş sanatları uygulayıcılarının tercih ettiği hazır pozisyonuna zarifçe yerleşti. Sağ elini bana doğru kaldırdı ve parmaklarını ileri geri hareket ettirerek beni çağırdı. "Bunun ne kadar doğru olduğunu görelim."

"Bay Kuan," diye itiraz etmeye başladı Brian, endişesi her zerresine işlemişti. Onun hakkında bu kadar kötü düşündüğüm için kendimi biraz kötü hissettim.

Paul onu susturmak için elini göğsüne bastırdı ve Brian başka bir şey söylemedi.

Jiang Kuan'a baktım. Henning gibi aşırı uzun boylu ya da kaslı değildi, ama fiziğinde ölçülü ve titiz bir şiddetten söz eden kırbaç benzeri bir güç vardı.

Beni öldürebilirdi, biliyordum. Kolayca, çabucak ve daha da kötüsü, hiç tereddüt etmeden.

Ama bu alıştırmanın amacının bu olduğunu düşünmüyordum. Benimle ilgili bir şey onun ilgisini çekmişti, atılganlığım,

Bu, geleneksel düşünceye sahip ailelerde, özellikle yabancılara ve yaşlılara karşı kaba olarak yorumlanabilir ya da belki de bir genç olarak suçlu bir arkadaş aramaktaki cesaretim.

Her neyse, bunu boşa harcamayacaktım. Bu benim şansımdı, muhtemelen tek şansımdı, bu insanların arasına girmek için.

Yavaşça, siyah Converse'lerimi çıkardım.

Kuan'ın yüzünde bir şeylerin titreşimi -bir gülümseme, bir alay- parladı.

Siyah deri ceketimi omuz silkerek çıkardım ve ayakkabılarımla birlikte oturduğum sandalyenin üzerine düzgünce yerleştirdim. Dar kot pantolonum rahat hareket edebilmem için yeterli esneme payına sahipti ama uzun kollu tişörtüm dövüşte giymek için fazla boldu. Kumaştan tek bir tutuşla beni kontrol etmek kolay olurdu, bu yüzden bir an tereddüt ettikten sonra başımın üzerine çektim ve yığına ekledim.

Brian beni siyah, tam kapsamlı bir spor sütyeniyle görünce kısık bir ıslık çaldı, ama Paul intikam almak için ona vurdu.

Bu arzu edilir olmakla ilgili
değildi. Ölümcül olmakla ilgiliydi.

Saçlarımı yüksek bir topuz yaptım ve Kuan'ın hazır pozisyonuna uymak için öne doğru adım attım, uzun yıllar süren eğitimimden bahseden bir kolaylıkla içine battım.

Tam nefes almaya hazırlanırken saldırdı.

Uzaktaki eliyle doğrudan karnıma bir yılan darbesi indirdi. Wing Chun stilindeki hazır pozisyonuna rağmen, Kuan profesyonel bir kung fu dövüşçüsü gibi dövüşmüyordu.

Çin dövüş sanatları zayıflatmak yerine gösteriş yapmakla ilgiliydi. Profesyonel olarak eğitilmiş iki kung fu dövüşçüsünü izlemek, vücutları imkansız açılara ve sıçramalara ulaşan iki dansçıyı, akrobatı izlemek gibiydi.

Kendinizi savunmayı öğrenmek istiyorsanız, diğer pek çok dövüş biçimi sizi daha iyi hazırlayacaktır. Belli ki Kuan bunlardan birkaçını biliyordu.

Ne mutlu ki, sokak dövüşü tarzı beni şaşırtmadı.

Geleneksel kung fu kurallarını bilen ya da uygulayan bir dövüşçüyle asla karşılaşmayacağımı biliyordum. Hayatın

için savaşıyorsun

benim kwoon'umdaki minderli minderlerde dövüşmekten farklıydı.

Bu yüzden geleneksel Çin dövüşümü karma dövüş sanatlarıyla desteklemiştim.

Kuan'ın yumruğundan uzaklaştım ve yumruğa doğru eğildiği tarafa bir tekme indirmek için döndüm. Darbeyi karşıladı ve ben geri çekemeden bileğimi yakaladı. Tutuşunu destekledim ve çenesine bir kırbaç tekmesi indirmek için diğer bacağımdan fırladım. Hassas ayak bileğim çarptı ve acı ayağımda patladı. Vuruşu yapmak için vücudumu döndürmek zorunda kaldım ve o da dizimi acıdan patlayana kadar bükerek avantaj sağladı. Dişlerimi sıkarak beceriksizce ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Kaba dudaklarında küçük bir kıvrım, gözlerinde bir parıltı vardı.

Bu hoşuna gitti.

Bir elini güçlü tekmeyi attığım çenesinin üzerinde gezdirirken onu izledim.

"İlginç," diye mırıldandı Kantonca, yumruk ve tekmelerle üzerime atılmadan önce.

Biri yan tarafıma çarptı ve ben ondan yuvarlanıp uzaklaşırken bile havayı yumrukladı. Sırtım bir masanın ayağına çarptı ve hızla altından geçerek diğer tarafa ayaklarımın üzerinde çıktım.

Kuan zor nefes almıyordu bile.

Ben alıyordum ama sadece

efordan değil. Bu eğlenceliydi.

Gerçek bir rakiple, gerçek bir riskle dövüşmemiştim.
ve kaslarımı ve zihnimi esnetmek iyi hissettirdi.

Bir elimi masaya dayayarak yüzeyde kaydım ve Kuan'a makas tekmesi attım. Kolayca savuşturdu ama zaten amaç da buydu. Dikkat dağıtmak. Neredeyse kaçıyormuş gibi dönerek uzaklaşırken, beni yakalamak için öne doğru eğildiğini gördüm. Olabildiğince hızlı bir şekilde, uzanan kolunun altından eğildim ve sağ tarafına, tam böbreklerinin üstüne bir yumruk indirdim.

Nefesi homurdanarak onu terk etti, gövdesi hassas noktayı korumak için eğildi.

Daha da yaklaştım, tek elimle engellediği bir dizi darbe indirmeye çalıştım ve sonunda boğazının yan tarafına iyi hedeflenmiş bir darbe indirdim. Nefes nefese kaldı ve bir an için onu yakaladığımı sandım.

Ne aptalım.

Tam zaferle sırıtmak için gardımı indirmiştim ki, göz açıp kapayıncaya kadar hızla öne fırladı ve bacaklarımı altımdan çekti. Sırt üstü yere düştüm, nefesim bir şeytan çıkarma ayini gibi bedenimden çıktı. Nefes nefese, beni yere sabitlemeden önce sadece hafifçe yan tarafıma yuvarlanabildim, ama bu çalışmak için yeterli bir alandı. Eğer beni iki omzumdan sırtıma doğru sıkıştırmış olsaydı, her şey bitmiş olacaktı.

Ama uzun zamandır erkeklere karşı bir kadın olarak antrenman yapıyordum.

Yani henüz bitmemişti.

Uzun bir süre onun ezici ağırlığı altında yattım ve Kuan'ın kazandığını düşünmesini sağladım.

Sonra ellerimi vücudunun bir tarafına, gövdemi saran sol bacağına dayadım ve karşı bacağımı sol ayağının üzerinden geçirmek için kullandım. Onun ağırlığıyla

sol ayağını bacağımın iç tarafına doğru çekebildim ve ellerimi kullanarak onu dengesini bozmak için ittim, sol bacağını yanımdan bacaklarımın arasına doğru kaydırdım. Pozisyonumu sol tarafıma doğru yeniden ayarladım, bacaklarımı hala onunkilerden birinin etrafında kilitli tutuyordum ve sonra kaçmak için vücudunun altından çıktım.

Ayağa fırladım, saçlarımın yarısı topuzdan kurtuldu, göğsüm kabardı ve başladığımız hazır pozisyonda Kuan'la tekrar yüzleştim.

Elleri ve dizleri üzerinde uzun süre kalmadı ama ayağa kalkarken vücudunun kıvrılmasında kıvrımlı ve yavaş bir şey vardı. Avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi tehlikeli bir hesaplama.

Hayatıma mal olacak bir hata yaptığımdan korkarak dilimin arkasındaki safrayı ısırdım.

Bu sadece Calgary Dövüş Sanatları Derneği'nde yapılan bir antrenman maçı değildi.

Bu, triad sistemindeki en güçlü adamlardan biri tarafından verilen bir testti. Beni yere sermekte tereddüt etmeyecek bir adam.

O bana doğru ilerlerken Kate'i ve onun güzel yüzünü, Cleo'yu ve onun kaybını, Henning'i ve onun benim bir ejderha olacağıma olan inancını düşünerek içimdeki cesaretin her zerresini kullandım.

Kuan elini uzatıp gevşek saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldığında mucizevi bir şekilde kusmadım. Bakışları dar ve karanlıktı, tamamen anlaşılmazdı.

"Kim demiş kadınlar erkeklerle rekabet edemez diye," diye mırıldandı Kantonca ve ben bu cümleyi

Hua Mulan operası annemin en sevdiği operalardan biriydi.

Gerginliğim yavaşça dağıldı ve yüzümü pervasız bir sırıtış kapladı.

"Asker olmak istiyorsun," dedi soru olması gereken ama olmayan bir şekilde.

Yine de başımı salladım.

"Peki o zaman." Saçımı bıraktı, topuklarının üzerinde döndü ve Kang Li'den eşyalarını topladı. "Öyle olsun."

"Ama o bir kadın," dedi Brian ve haklıydı.

"Erkekler kadınlarla kavga etmez" şeklinde popüler bir atasözü vardı ve geleneksel olarak onları korumak erkeklerin göreviydi. Ancak Çin'de değildik ve Kanada'da eşitlik neredeyse centilmenlik ve tüm şövalyelik davranışlarının aleyhine uygulanıyordu.

Kuan'ın Kanada felsefesinin bir kısmını benimsemiş olmasına şaşırmadım. İş için iyi olurdu. İnsanlar kızların suçlu olduğundan pek şüphelenmezdi.

Kuan elmas kol düğmelerini yeniden takarken ve ceketini silkelerken ona hiç bakmadı. "Kang sana paketi verecek. Gelecek hafta bu saatlere kadar toplam miktarı satabilirsen, kendini Centre Street Crowd olarak görebilirsin. Eğer yapamazsan... bir daha yüzünü görmeyeyim."

Kang'ı genç askerlerine işlerimizin ayrıntılarını anlatması için bırakıp odadan çıkarken ürperdim ama içimi bıçak gibi kesen sadece korku değildi.

İntikamın sonunda kavranacak kadar yaklaşmasının karanlık, tatlı sevinciydi.

CHAPTER TEN

MEI

"APTAL KEÇI," DIYE MIRILDANDI LIN SAÇLARIMLA UĞRAŞIRKEN.
"OTUR
Hala."

Mutfak sandalyesine bir kez daha oturdum ve yüzümü ekşiterek Cleo'nun karşımdaki sandalyede kıkırdamasına neden oldum.

Balo gecesiydi, lise kariyerimizin son dansıydı.

Gitmektense kendi gözbebeklerimi kızgın bir demirle oymayı tercih ederdim ama Cleo bana yalvardı ve tabii ki ona hayır diyecek iradeyi kendimde bulamadım. Güzel bir kızdı ve popülerdi ama hâlâ utangaçtı ve annesinin başına gelenlerden korkuyordu, bu da onu sosyal ortamlardan çekinir hale getiriyordu. Benimle gelmesi onu daha iyi hissettirecekse, bekçi köpeği olarak seve seve giderdim.

Lin nefesinin altından Kantonca bir şeyler mırıldandı ve düz saçlarım bir türlü kıvrılmadığı için küfretti.

"Bırak gitsin," dedim ona, sıcak bir namlunun etrafına başka bir kilit sarmaya çalışan çevik parmaklarına vurarak. "Sadece onu yıpratacağım."

Henning'in üvey annesi bir adım geri çekilip kaşlarını çatarak bana baktı, ince buruşuk yüzü kaşlarını çatarken bile güzeldi. "Bazen bir kız olmayı denemelisin, hmm? Belki o zaman bir erkek arkadaşın olur."

Lin bana neredeyse her hafta aynı şeyleri söylerdi. Aslında bunun bir erkek arkadaşım olmasını istemekle ilgili olduğunu düşünmüyordum, daha çok kadınsılığımın eksikliğinden duyduğu umutsuzluktu. Bol siyah kıyafetlerim ve hantal botlarım onun özenle makyajlanmış yüzünün, cilalanmış el ve ayak parmaklarının ve sürekli yüksek topuklu ayakkabılarının antiteziydi. Yetenekli bir estetisyendi ve beni güzelleştirmesine izin vermememden nefret ediyordu.

Lin'in sevgi dili insanlara bok atmaktı, ben de güldüm. "Erkekler umurumda değil, Lin."

Henning o sırada mutfağa girmiş, boya bulaşmış ellerini eski bir bezle kuruladıktan sonra kot pantolonunun arka kemerine sokmuştu. Saçları başının arkasında dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı, bal, karamel ve altın rengi çizgiler lavabonun üzerindeki büyük pencereden sızan gün batımının kızıl-altın ışığında parlıyordu. Elmacık kemiğinin üzerinde bir parça kırmızı akrilik boya lekesi ve kirli çenesinde biraz turkuaz vardı. Geniş göğsüne çok sıkı gerilmiş tişört eskiydi, yoğun kasların düzlemlerini ve çukurlarını izleyecek kadar inceydi. Onu görünce ağzım kurudu.

Lin, "Erkekler, belki," diye mırıldandı.

Bakışlarımı Henning'den kaçırdım ama Lin çoktan Cleo'nun yemek masasının üzerine serdiği makyaj malzemeleriyle uğraşmaya başlamıştı.

"En azından biraz ruj," diye teşvik etti, bir tüpü dramatik bir şekilde kaldırarak.

Gözlerimi devirdim.

Cleo, hayatım boyunca bana çok şey katmış olan o yumuşak, lirik sesiyle, "Biraz rujla güzel görüneceğini düşünüyorum," dedi. "Her zaman güzel görünmediğinden değil. Ama bu özel bir gece Rocky."

Henning elinde bir birayla buzdolabından çıktı ve koca yumruğuyla bir vuruşta biranın kapağını tezgâhın kenarında patlattı. Sessiz bir meydan okumayla bir yudum alırken kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Ruj süreceğimi düşünmemişti.

Güzel bir elbise giyip bir geceliğine çocuk olabileceğimi.

Onu, yüz ifadesindeki her kelimeyi okuyabilecek kadar uzun zamandır tanıyordum ve bu durum ona ters ters bakmama neden oldu.

Dudakları bira şişesinin ağzının etrafında bir gülümsemeyle kıpırdadı.

"Peki," dedim dudaklarımı büzerek. "Elinden geleni ardına koyma Lin." Yüzü neşeyle aydınlandı. İstanbul'da küçük bir salonu vardı.

Çin mahallesinde saç, makyaj ve tırnak yapan bir yerdi ve daha önce saçımdan başka bir şey yapmasına izin vermemiştim.

Rujun üst kısmını açtığı ve kırmızının parlak bir tonu ortaya çıktığı anda kararımdan pişman oldum ama artık çok geçti.

Arkasından Henning kıkırdadı.

Lanet olası manipülatif piç.

Cleo'ya, "Dansa gitmek için araca ihtiyacın olduğunda bana haber ver," dedi ve muhtemelen garajdaki stüdyosuna dönmek üzere odadan çıkmaya başladı.

"Belki Zander bizi götürebilir diye düşünmüştüm." Cleo tereddütle sordu.

"Sikeyim hayır."

"Ama baba--"

"Hayır."

"Baba, cidden--"

"Kleopatra," dedi, alçak ve kurşuni bir sesle, tartışmaya yer bırakmadan. Ona doğru gidip kocaman elini saçlarının üzerinde gezdirdikten sonra boynunu avuçlamasını izledim. "Hayır. Sana kulüpte işlerin kötüye gittiğini ve tetikte olduğumuzu söyledim, tamam mı? Sadece bu da değil, ehliyeti bile olmayan serseri bir çocuğun kızlarımdan ikisini kullanmasına izin vermeyeceğim ve bu gece içmeyi planladığından hiç şüphem yok, ama bu senin için büyük bir

gece. Annenin burada olamayacağını anlıyorum.

Glory, beni öldürüyor. Ama ben buradayım, Lin de öyle. Biz de bu gecenin bir parçası olmak istiyoruz çünkü bu senin için önemli. Beni anlıyor musun?"

Cleo başını onun kucağına doğru eğdi, boğazımı sıkan küçük bir güven hareketiydi bu.

"Evet, tamam baba," diye kolayca kabul etti. "Zander'a mesaj atarım." "Güzel." Başının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Brian seni alacak mı?" Cleo bana sordu, çoktan randevusuna mesaj atmak için telefonuna uzanmıştı.

Henning stüdyoya dönerken adımlarının ortasında durdu. "Bu şey için bir randevun mu var?" diye sordu bana, kaba bir şekilde.

İnanılmaz.

Burnumu çekerek ona baktım. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Dişlerinde ruj izi var," diyerek çenesini salladı. "Yani, evet, biraz. Bununla pek ilgilendiğini düşünmemiştim."

"Baba." Cleo Güldü, sallamak onu Başını. "O on yedi yaşında bir kız. Tabii ki bununla ilgileniyor."

Ama Henning haklıydı. Ben gitmiyordum. Baloya Brian'la "gidiyordum" çünkü bunu Kang emretmişti. Tek başıma gitmeme izin verilmeden önce ilk uyuşturucu anlaşmam için gözetime ihtiyacım vardı ve Brian bariz bir seçimdi.

"Ayrıca," diye ekledi Cleo, attığı bombaların farkında olmadan, "Brian çok tatlı."

"Brian?" Henning homurdanarak birasını yavaşça tezgâhın üzerine bıraktı. Yine de bira yüzeye büyük bir güçle çarptı ve köpürdü. "Dolabında birlikte olduğun o lanet olası uyuşturucu satıcısı mı?"

"Uyuşturucu satıcısı mı?" Cleo gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak sordu. "Yok artık."

Henning o canlı mavi-yeşil gözleriyle bana bakarak, "Evet," diye ısırdı. "Ne oluyor Mei? Sana o çocuktan uzak durmanı söylemedim mi?"

İçim çalkalanmış gazoz gibi fokurduyor ve dolup taşıyor olsa da rahatça omuz silktim.

"İyi ki babam değilsin."

Henning'in çenesi gerginlikten patladı. "Evet, iyi bir şey, yoksa kıçını bronzlaştırırdım."

"Baba!" Cleo şaşkınlıkla haykırdı, sonra güldü. "Bana hiç şaplak atmadın. Bir kere bile."

"Evet, bunu asla hak etmedin," diye mırıldandı karanlık bir sesle, kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ne yapmaya çalışıyorsun Mei? Başını belaya sokacak bir şey mi yapıyorsun?"

Yani, Kate'in eski pisliğine burnumu sokuyor muydum? Aynen öyle.

Ama bunu Henning'e söylemeyecektim, yoksa muhtemelen beni bodruma kapatırdı.

Bu yüzden, Cleo'nun Zander'dan hülyalı bir şekilde bahsederken yüzünde sık sık gördüğüm ifadeyi yüzüme yerleştirmeye çalıştım. Gözlerim geniş, dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yumuşak, bakışlarım uzaklara dalmış.

"Ondan hoşlanıyorum," dedim iç çekerek. "Çok tatlı biri." Cleo bana gülümsedi. "Gördün mü baba, sana söylemiştim."

Henning pek ikna olmamıştı. Bana dik dik baktı, boyun eğmeyeceğim belli olana kadar bir Meksika hesaplaşması yaptı.

"Seni kesinlikle sürüklüyorum," diye homurdandı odadan çıkmadan önce.

Garajın kapısı arkasından çarptı.

Cleo kocaman gözlerle bana döndü. "Brian gerçekten uyuşturucu satıcısı mı? Eğer öyleyse, babamın neden kızgın olduğunu anlıyorum, Mei. Neden bu işe bulaşmak isteyesin ki?" Bir an durakladı, endişesi ve hatırladığı acıyla narin ve titriyordu. "Annemin ölümü sana bir şey öğretmedi mi?"

Boğazıma takılan taşı yutmaya çalıştım ama nafile.

Tabii ki bu bana bir şey öğretti, itiraf etmek istedim. Bana sevdiklerimi ne pahasına olursa olsun korumayı öğretti. Haksızlıklar için intikam almayı öğretti.

Bu bana, insanlar cezalandırıldıklarını görmek için kendilerini riske atacak kadar cesur olmadıkça hiçbir yanlışın cezalandırılmayacağını öğretti. Ama bunların hiçbirini söylemedim çünkü Cleo'ya sırlarımı ve utancımı yüklemek istemedim. Annesi ölmüştü, evet, ama o odada, aramızda akan kanın üzerine Kate'e göz kulak olacağına dair yemin etmemişti.

ne olursa olsun sevdiklerini.

Bu sorumluluğu ciddiye aldım ve bu gece, beş yıl önce Axelsen ailesinin başına gelen trajedinin nedenini bulmaya büyük bir adım daha yaklaşmış olacaktım.

Oraya ulaşmak için ruhumun bir kısmını satmak zorunda kaldım.

BIR SAAT S O N R A , CLEO VE BEN BIR PIZZAYI ÖZENLE SEÇTIKTEN SONRA

Çok gergin olduğumuz için -iki farklı nedenden dolayı- çok fazla yemek yiyemedik, baloya gitmeye hazırdık.

Henning'in bizi eski Ford pikabıyla götürmeden önce temizlik yapmasını beklerken Lin bizi birkaç fotoğraf için ön bahçeye çıkardı. O kadar küçüktü ki, fotoğraflarda doğru açıyı yakalayabilmek için Cleo ona üzerinde durabileceği küçük bir tabure getirmişti.

Kollarımızı birbirimize dolayarak poz verirken Cleo gülümseyerek, "Baloya gitmektense kolunu kesmeyi tercih edeceğini biliyorum," dedi.

İçimden güldüm. "Aslında daha önce kendi gözbebeklerimi kızgın bir demirle oymayı tercih edeceğimi düşünüyordum."

"Vay canına, yaratıcılığa puan" diye takıldı, bizi balo fotoğrafları için tipik "randevu" pozu verecek şekilde çevirdi, arkamda dururken kollarını ortama doladı. "Sadece teşekkür etmek istedim. Benim için normalde yapmak istemeyeceğin pek çok şey yaptığını biliyorum ve bunun benim için anlamı çok büyük."

Kalbime tuhaf bir şey oldu, göğsümde genişliyormuş gibi çok sıkı bir his.

"Benim için çok şey ifade ediyorsun, o yüzden önemli değil."

"Hayır," diye karşı çıktı ve ellerimi avuçlarının arasına almak için beni tekrar çevirdi. "Mesele de bu zaten, Mei. Bu büyük bir mesele. Gerçek şu ki, sensiz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. Beni güvende hissettiriyorsun, anlıyor musun?"

Göğsüm o kadar doluydu ki zar zor nefes alabiliyordum. Kendimi toparlamak için bir an durdum ve ellerini sıktım. "Evet, biliyorum. Aynısı geçerli."

Kıvrılmış işaret parmağını ve başparmağını aramızda kaldırmadan önce gülümsedi. "Hayat boyu en iyi arkadaşlar."

"Ömür boyu en iyi arkadaşlar," diye kabul ettim, kıvrılmış işaret ve başparmağımı onun yarısına ekledim, böylece çocukluğumuzdan beri yaptığımız küçük bir ritüel olan parmaklarımızla bir kalp şekli oluşturduk.

Lin'in gürültülü sesi anımızı böldü ve ikimiz de döndüğümüzde onu bir mendille dikkatlice gözlerini silerken gördük.

"Ne?" diye tersledi. "Ben artık bir büyükanneyim. Bebeklerim büyük anlar yaşadığında ağlamaya hakkım var."

Cleo ve ben Lin'e sarılmak ve onu öpücüklere boğmak için birlikte ilerlemeden önce bakışlarımızı paylaştık. Her anından nefret ediyormuş gibi yapıyordu ama sanki bizi bırakmak istemiyormuş gibi her birimizin üzerinde bir eli vardı. İyice boğulduktan sonra, ortanca çalısının yanında Cleo'nun birkaç fotoğrafını çekerken ben bir kenara çekildim. Bu erteleme için minnettardım çünkü fotoğrafımın çekilmesinden nefret ederdim.

Bu gece için giderek daha fazla mide bulantısı hissetmem de yardımcı olmuyordu. Daha önce hiç uyuşturucu kullanmamıştım, o halde bu geceki partide öğrencilere nasıl satacaktım?

Dikkatimi dağıtmama yardımcı olan tek şey Cleo'nun yüzündeki neşeydi. Düşünceli, çekingen ve sessizdi ama gülümsediğinde etrafındaki herkesi ışığıyla ısıtıyordu.

Cleo yarı yukarı kalkık stiliyle uğraşırken Lin, "Muhteşem görünüyorsun," diye söz verdi, altın sarısı saçları göğsünün ve sırtının etrafında kabarık dalgalar halinde kıvrılmıştı.

Haklıydı da. Cleo, gözlerinin gri-yeşilini ve teninin lekesiz altın rengini ortaya çıkaran adaçayı yeşili elbisesinin içinde ışıl ışıl ve tam anlamıyla annesinin kızı gibi görünüyordu.

Henning kapıyı ve fırtına kapısını iterek ön bahçeye çıktığında ve üvey kızına sessizce bakmak için en üst basamakta durakladığında bakış açımdan memnundum. Şaşırtıcı bir şekilde, hastanede çalışırken giydiği kömür grisi pantolonlu eski takım elbisesini ve geniş göğsünü hafifçe geren beyaz düğmeli ceketini giymişti. Saçları kulaklarının etrafında parlak dalgalar halinde taranmış ve dövmeleri kapatılmış halde, yıllar önce, trajedi ve koşullar onu daha sert ve kaba bir hale getirmeden önce ilk tanıştığım Henning'e benziyordu.

Cleo onun için döndü, saten eteği kabardı. "Ne düşünüyorsun?"

Sertçe yutkunmasını izledim, bir, iki kez ve sonra başını salladı. Cleo'nun gülümsemesi biraz duraksadı, kafası karışmıştı.

Ama Henning'i ve onun doğru zamanda doğru kelimeleri bulmak için verdiği mücadeleyi biliyordum. Konuşmaktan çok eylem adamıydı, bu yüzden yaşadığı şoku atlatıp merdivenlerden inerek kızın yanına gelmesi beni hiç şaşırtmadı. Uzun bir dakika boyunca ona baktı, güneşin son ışıkları gözbebeklerine nüfuz ederek onları deniz camı gibi yarı saydam ve yeşil hale getirdi.

Kocaman ve yaralı bir el yavaşça yukarı uzandı ve Cleo'nun yanağına hafifçe kıvrıldı.

"Çok güzelsin," dedi huysuzca. "Annene çok benziyorsun. Kahretsin, olduğun kadınla çok gurur duyardı Glory. Neredeyse benim kadar gurur duyardı."

En iyi arkadaşımın gözleri yaşardı. "Baba, yapma. Makyajımı mahvederim."

"Güzelliğinle ilgili hiçbir şeyi mahvedemezsin," diye kolayca karşılık verdi ve onu narin, kırılabilir bir şeymiş gibi kollarının arasına aldı.

Lin yanıma yaklaştı ve aralarındaki hassas anı izlerken omzuyla beni dürttü.

"Çocuk sahibi olacağını hiç düşünmemişti," diye mırıldandı. "Dünyanın yükünü her zaman omuzlarında taşıyan bir çocuk, sanırım bunun onun için çok fazla olacağını düşündü. Her zaman çok derinden hissederdi. Babasını deli ederdi. Sanki bu bir suçmuş gibi Henning'e 'çok yumuşak' derdi. Bence Hen bu yüzden askere yazıldı, babasının istediği gibi bir adam olduğunu kanıtlamak için. Bu onu neredeyse öldürüyordu, sadece fiziksel olarak değil. Geri döndüğünde... tıp okumak yardımcı oldu ama Kate ve Cleo'yu kurtarmak... tüm farkı yaratan buydu. Gerçekten, onu onlar kurtardı. Kate'i kaybettiğimizde, bu yükün altında ezilebileceğini düşündüm."

Kucaklaşmalarını kameraya kaydederken bir duraksama oldu. "Şimdi, ona bakın."

Bakıyordum. Aslında, yan tarafta bir bomba patlasa kafamı çevirip bakabileceğimi sanmıyordum.

Kendim için istediğim şey buydu.

Tam olarak babamdan değil. Bunun ne bizim için ne de Florent'ın bana verebileceği bir şey olmadığını biliyordum. Babamdan almıştım.

Bana zaman ayırdığında annemdi, ama... benimle böyle anları paylaşamayacak kadar hastaydı, şimdi ve muhtemelen bir daha asla. Yaşlı Ejderha'yla da bir nebze paylaşmıştım ama o farklı bir kuşaktan geliyordu.

Hayır, o tür bir aşk istemedim.

o.

Bir adamın gücünü tutarken titremesini istedim.

Bana camdan yapılmışım gibi dokunmasını istedim, zayıf olduğumu düşündüğü için değil, değerli olduğumu düşündüğü için. Bir erkeğin kariyerini değiştirmesini istedim çünkü bu benden çok fazla zaman ayırması anlamına gelecekti, bunu ondan asla istememiş olsam bile. Sırf benim cinayetim için adaleti sağlamak amacıyla motosikletli bir suç çetesine katılacak bir adam istedim. Kendimi sabote etmeye çalıştığımda bile her zaman beni kurtarmaya çalışacak bir adam istedim.

Cleo'nun sahip olduğu şeyi istiyordum ama nasıl

sahip olduğunu değil. Henning'i istedim.

Bir baba figürü olarak

değil. Ama bir erkek

olarak.

Adamım benim.

Nefesim ciğerlerim göğsümde sıkışana kadar uzun bir vızıltıyla bedenimi terk etti ve bir daha asla nefes alamayacağımı düşündüm.

Tanrım, Henning Axelsen'e aşık olmuştum.

Henning sanki gerçekliğimin değişen tektonik plakalarını hissetmiş gibi Cleo'dan başını kaldırıp doğrudan bana baktı.

Nefes almaya çalıştım ama yine başaramadım.

Çünkü o çok güzeldi, gördüğüm en güzel adamdı.

Neden kadınlar erkekler hakkında böyle konuşmuyordu? Bu kadar güzel olmak sadece kadınsı değildi. Onun iyiliğinden, kalbinin cömertliğinden ve nazik, keskin bakışlarının gücünden bahsediyordu. Gerektiğinde yumuşak davranabilecek kadar kendine güvenen ve sevdiği biri tehlikedeyse tüm dünyayı karşısına alabilecek kadar güçlü bir adamdan bahsediyordu.

Tanrım, çok güzeldi.

Ve o anda, hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevemeyeceğimi anladım. Hayatımda yaşadığım iyiliklerin çoğu Henning'in ellerinden çıkmıştı ve bunu daha da dokunaklı kılan şey, bana karşı kesinlikle iyi olma zorunluluğunun olmamasıydı. Ben hiç kimseydim, ona kan ya da evlilik bağıyla bağlı değildim, sadece onu tanımadan önce ölen karısı ve kızıyla kurduğum ilişki vardı. Bu şekilde kendimi değerli hissetmemi sağladı. Böyle bir adamın nezaketini ve sevgisini kazanabiliyorsam, aşırı başarılı ailemin gözünde çoğu zaman kendimi değersiz hissetsem de bir değerim olmalıydı.

Gerçi bundan daha fazlasıydı.

Bakışları beni bir bıçak gibi kesip açıyor gibiydi, sanki metal bir levhanın üzerinde yüzükoyun yatıyordum ve o da duygusal bir otopsi yapıyordu. Ondan saklayabileceğim hiçbir şey yoktu, hiçbir güvensizlik, hiçbir gizli umut ya da gizli hayal. Belki de aşk bu kadar basitti, görmek ve görülmek. Çok basit ve inanılmaz derecede karmaşıktı çünkü Henning'in şu anda bildiklerimi bilmesine katlanamazdım.

Onu sevdiğimi.

Şefkatle değil, bir şarkı ya da şiir gibi yumuşakça değil.

Onu tüm karanlık yerlerimde sevdim. Onun için öleceğim, kendimi onun böğrüne saplanacak bir kılıca saplayacağım şekilde. Onun için öldüreceğim şekilde - mutlu bir cinayet, dişlerimde aşk ve günah tadında kanla kıkırdayarak bir ölüm.

Bana bu kadar yasak olması ne kadar zalimce, trajik bir ironi.

En iyi arkadaşımın babası.

Benden 16 yaş büyük.

Aramızda imkânsız bir uçurum gibi hissettiren beş metre varken göz göze geldik.

Onu sonsuza dek seveceğimi anladığım kadar çabuk, ona asla sahip olamayacağımı da anladım.

Henning kalbimin şişmesini ve kırılmasını izledi, gerçekliğin sert kayasına karşı bir dalga. Kaşlarını çattı, hemen Cleo'dan uzaklaştı, yanıma gelmeye çalıştı çünkü bir bakışta, bir anda acı çektiğimi biliyordu.

Bir elimi göğsüme bastırdım, içim bu aşkın etrafına sığmak için kendini yeniden düzenliyordu. Bu kederin.

"Mei Zhen," dedi Lin, elime uzanıp sıkmak için. Kuru, pürüzsüz teni beni toprakladı. "Nefes al, Mei Zhenette Raisinet."

Lakap karşısında biraz sırıttım. Kantonca'da verilen bir ismin sonuna lakap olarak "ette" eklenebilirdi ve Lin yıllar önce bu aptalca sevgi sözcüğünü bulmuştu. Hatta her doğum günümde bana kocaman bir kutu Raisinet şekeri alırdı. O zaman nefes aldım ve neredeyse boğulduktan sonraki ilk nefes gibi hissettim. Acı ve tatlı.

"Rocky," dedi Henning, aniden karşıma dikilmişti, benden o kadar uzundu ki bakışlarını görebilmek için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldım. "İyi misin?"

Hayır, bağırmak istedim, sana aşığım ve bu bana hücreye hapsedilmiş bir hapis cezası gibi geliyor çünkü sen de beni asla sevmeyeceksin.

Onun yerine zayıfça gülümsedim. "Sanırım makyaj midemi bulandırıyor."

İfadesindeki endişe keskin bir kahkaha ile kayboldu. Kolunu bir kement gibi omuzlarıma dolayarak beni önüne çekti ve o parlak kahkaha fıçı göğsünde yuvarlanırken beni tuttu. Bir anlığına yanağımı göğüs kafesine bastırıp kalp atışlarının tenime vuruşunu ve titreşimini izledim.

"Buna ihtiyacın yok," diye beni temin etti, kırışık gözleri ve gülümseme çizgileriyle bana bakarak. "Ama çok güzel görünüyorsun."

O kadar kayıtsızca, o kadar hazırlıksız söylenmişti ki samimiyetinden şüphe edemedim.

"Teşekkür ederim," dedim yanaklarımda hissettiğim sıcaklıktan utanarak.

"Vay canına, seni hiç kızarırken görmemiştim," diye alay etti Cleo küçük topluluğumuza katılırken.

Kaşlarımı çattım. "Buna alışma."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak sırıttı. "Tanrı Mei Zhen'i yumuşak ve sevimli olmaktan korusun."

"Çok doğru," diye onayladım ama Cleo'nun tatlılığının bir kısmı, aşkımın ve kalp kırıklığımın zehirliliğiyle savaşmak için anti-zehir gibi derimin altına sızdı. "Kimse bir ejderhaya sevimli diyemez."

"Sanırım Cleo az önce yaptı," diye espri yaptı Henning, kadınlarıyla bir arada dururken gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Yanaklarımdaki sıcaklığın yeniden canlanmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Her neyse."

Cleo ve Henning benim harcamalarıma baktılar ama bu sevgi dolu bir bakıştı.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Lin, bizi beyaz ortanca fidanının önüne götürürken ellerini hızlı hızlı çırparak. "Hadi üçünüzün bir fotoğrafını çekelim."

Henning, Cleo ve beni iki uzun kolunun arasına aldı, belimize doladığı eliyle bizi kendi tarafına sabitledi. O güçlü elin ağırlığının elbisemin ince satenini yaktığını, etimin altından kemiklerime kadar işlediğini hissettim. Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ama kendimi onları kırpıştırmaya ve bu anın tadını çıkarmaya zorladım.

Kate'in orada ailesiyle birlikte bu anın tadını çıkarıyor olması gerekirdi ve eğer o burada olamasaydı, ben ikimize yetecek kadar keyif alırdım.

Lin fotoğraf makinesini kaldırdı ve flaş patladı.

"Gülümse," dedi Henning, hafifçe bana doğru eğilerek ve ağzının kenarından konuşarak. "Çok güzel görünüyorsun, Mei."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, tatlı zehri yuttum ve sonra kendimi daha parlak gülümsemeye zorladım.

Eli belimin kıvrımını sıktı. "Daiyu senin için burada olamayacağı için üzgünüm, Yaşlı Ejder onunla kalmak zorunda." Onunla kaldığını eklemedi çünkü öldüğünde yalnız kalmasını istemiyorduk ve bu her an olabilirdi. "Çok kötü bir ikame olduğunu biliyorum ama bunu seninle de paylaşamazsak Cleo ve benim için aynı şey olmazdı."

Beni öldürmeye çalışıyordu. Çok açık.

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Kate'in yerine ona ve Cleo'ya bakmaya kendimi adadığım halde Henning'i arzuluyordum. Ne tür bir bencil yaratıktım ben?

"Kate burada olamadığı için üzgünüm," diye yineledim, kelimeler dilimde kırılganlaşıp parçalara ayrılıyordu. "Çok kötü bir ikame olduğunu biliyorum ama siz olmadan bunu yapamazdım çocuklar."

Henning, saçlarıma bir öpücük kondurmak için dönmeden önce boğazının arkasından küçük bir sempati ve anlayış sesi çıkardı. Cleo başını onun yanından uzattı ve bana sırıttı. Dilimi ona doğru uzattığımda kıkırdadı ve Lin o anı yakalarken bir flaş daha patladı.

Lin kameranın ekranındaki fotoğrafa baktı ve sırıttı. "Henning ve kızları."

Henning ve kızları.

Ve işte oradaydım, onun kadını olma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Kahretsin, bir gün cehenneme gidecektim.

Ve belki de daha iyi bir insan olsaydım, imkansız erkekleri arzulamayan biri olsaydım, caddede biraz fazla yavaş ilerleyen renkli camlı siyah sedanı fark ederdim, arka camdan bir kamera lensinin parıltısı parlıyordu.

Ama yapmadım ve yapmıyordum.

Ve o gece sadece ruhumun değil, her şeyin cehenneme döndüğü geceydi.

CHAPTER ELEVEN

MEI

BRIAN BENI AYAĞA KALDIRDI.

Cleo buna inanamadı ve ben de biraz tatmin oldum.

görmek benim tatlı arkadaş Yani Öfkeli. O Hatta

öfkeyle topuklu ayağını yere vurdu ve yumruğunu kızgın bir İtalyan gibi havada salladı.

Dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi.

Brian her zaman nargile suyu ve sigara gibi kokardı. Onunla dans etme fikri bile midemi bulandırmaya yetiyordu, bu yüzden dans etmeyi dört gözle beklemiyordum.

Ama o pisliğin Turner Çiftliği'ndeki parti sonrası için bana yardım etmesi gerekiyordu. Uyuşturucu satıcılığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve doğrusu, Brian pis işleri yaparken ben de yanında dururum diye düşünmüştüm. Bu işe para kazanmak için girmemiştim. Kate'e ne olduğunu anlamaya yetecek kadar itibar kazanmak için yapıyordum.

Ve şimdi, dolabımda bekleyen kokain ve marihuana dolu bir sırt çantasıyla tek başımaydım.

Ben de yalnızdım, beyaz örtülü bir masada oturmuş, Cleo ve flörtünün dans pistinde dönüp durmasını izlerken plastik bir bardak aşırı tatlı punçtan yudumluyordum. Spor salonu ışıltılı flamalar, mavi ve gümüş balonlar ve üzerinde Tebrikler 2015 Sınıfı yazan büyük bir pankartla süslenmişti. Tüm bunlar bana çok sevimsiz ve çocukça gelmişti. Daiyu'nun yatağının yanında, Yaşlı Ejderha'nın yanında olmak isterdim. Axelsen'lerin evinde Cleo ile televizyon seyretmek ya da Henning ve Lin ile mutfak masasında sohbet etmek. Her yer buradan daha iyi hissettiriyordu. Uyum sağlamaya çalıştığım için bile kendimi sahtekâr gibi hissediyordum.

Ama annem gitmem için beni teşvik etmişti. Babamın aksine benim tipik bir liseli kız olmadığımı bildiği halde mümkün olduğunca çok normal lise deneyimi yaşamamı istiyordu.

Sadece bir kez yaşarsın, dedi ve bakımevinde yatan

annemden gelen bu duygu beni kendime getirmeye yetti.

Dizlerimi.

Orada otururken hem Daiyu'nun hem de Kate'in ağırlığını yanımda hissettim, sanki her iki omzuma güven veren ellerini bastıran hayaletler gibiydiler. İkisi için de yaşamak, olabildiğince çok deneyim edinmek istiyordum çünkü ikisi de çok genç yaşta hayattan koparılmışlardı.

Birkaç cesur insan beni dansa kaldırmak için yanıma gelmişti ama onları geri çevirdiğimde şaşırmış gibi bile görünmediler. Dokunulmaktan hoşlanmıyordum ve çok fazla vücut spreyi sıkmış, terli bir genç tarafından yakın tutulma fikri iğrençti. Ayrıca, onların sadece makyajımdan ve annemin internetten sipariş etmeme yardım ettiği kırmızı saten askılı elbiseden etkilendiklerini biliyordum.

Kırmızı, diye ısrar etmişti, şans için.

Bu gece için şansa ihtiyacım olan tek şey parti sonrası uyuşturucu satmaktı ve annemin aklındaki şeyin bu olduğunu sanmıyordum ama yine de bunu giymek bana kendimi iyi hissettirdi. Axelsen'in evinden onu ve Yaşlı Ejder'i birkaç dakikalığına facetime'la aramıştım ve beni en sevdiği renkte görünce ağlamıştı. Neredeyse ben de ağlayacaktım, çünkü ailemin benimle gurur duyduğunu görmek nadir bir duyguydu ve bunun annemin eline geçecek son fırsatlardan biri olduğunu biliyordum.

Sıkıntılı ve asık suratlı düşüncem, siyah çantamdaki telefonumun vızıltısıyla bölündü.

Henning: Cleo bana o pislikten bahsetti. İyi misin?

Gülümsemem anlıktı, o kadar genişti ki yanaklarımı acıtıyordu.

Mei: "Sana söylemiştim" yok mu?

Henning: Söylemeye gerek yok diye düşündüm.

Güldüm, sonra futbol takımından tanıdığım bir adamla göz göze geldim ve onu yanıma çağırdığımı düşünmesin diye yüz hatlarımı ters bir bakışa dönüştürdüm.

Henning: Cidden, iyi misin?

Kahretsin, o çok iyi bir adamdı. Kulüp derilerini giydiğinde insanların ona yan gözle bakması beni hep eğlendirirdi, yamalar onu cesurca %1'ci, kanun kaçağı ilan ederdi. Yine de Henning'in umurunda değildi, Cleo'nun da benim de. O tanıdığımız en iyi adamdı. Beyaz bir şövalye sadece parlak bir zırhla gelmezdi. Benim şövalyem deri giyerdi.

Mei: İyiyim. Sadece biraz sinirliyim çünkü herkes için elbise giymem ve bu dans son derece sıkıcı.

Henning: Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Dışarı çık.

Mei: ??

Henning: Bir kez olsun, soru sormadan sana söyleneni yap, Rocky.

Küçük bir arzu titremesi omurgamdan aşağı kaydı. Özünde bir asiydim ama bu Henning'in zaman zaman otoriter tavırlarına itiraz ettiğim anlamına gelmiyordu.

Masadan kaydım ve yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerine kolayca indim. Cleo dans pistinden gözüme ilişti, ona ihtiyacım olduğundan endişelenmişti. Kızların soyunma odasındaki çıkıştan spor salonundan çıkmak için dönmeden önce küçük bir gülümsemeyle ona el salladım.

Bir çift dolaplara yaslandı ama onları görmezden geldim, topuklarım yere vurarak geçtim ve ılık, nemli yaz havasına girdim. Güneş çoktan batmıştı ama otopark sarı sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı ve dans komitesi ana yürüyüş yoluna inen kafes boyunca ışıklar dizmişti.

Henning'in pırıl pırıl parlayan beyaz ve siyah Harley-Davidson Road King'ine yaslandığını görmek için fazlasıyla yeterli ışık vardı. Bizi bırakırken giydiği takım elbiseyi çıkarmış, her zamanki koyu renk kot pantolonunu, ağır deri botlarını, uzun kollu beyaz tişörtünü giymişti. Dalgalı, uzun saçları yaz esintisinde altın buğday gibi dalgalanırken, barın önünde dolaşıp sorun çıkarmayı bekleyen bir asiye benziyordu.

Onu içime çekerken her santimim zonkluyor, her molekülüm onu özleyen kalbimin vahşi atışına uyum sağlıyordu. Ne kadar garip ve güçlüydü, bilmenin her atomumu dünden bugüne değiştirmesi. Onun sadece en iyi arkadaşımın babası olduğu günlere asla geri dönemeyeceğimi biliyordum. Sadece bir çeşit arkadaşım. Sadece Hen.

Artık onu, ismine iliştirilmiş bir dilek olmadan ne düşünebilirim ne de görebilirim.

"Merhaba," dedim, topal ve yumuşak bir sesle, çünkü buna alışık değildim.

Benden bu kadar uzak bir adamı sevmenin getirdiği utangaçlığa.

Bana sırıttı, beyaz dişleri koyu altın sarısı kirli sakalında parlıyordu ve bisikletten inip bana doğru yürüdü.

"Hey, Rocky," diye mırıldandı, alçak sesle ve yavaşça, kanımın ısınmasına neden olacak şekilde.

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkti, ama fazla parlak mavi-yeşil gözlerinin kenarlarında eğlence kırışıklıkları vardı. "Brian'a aklından ya da yumruklarından bir parça vermek için peşine düşmediğinden emin olmak için kontrol etsem iyi olur diye düşündüm." Ben biraz gülünce durakladı. "Ve eğer hala buradaysan, tüm zamanını Cleo'yu izleyerek geçireceğini ve kendin için hiç eğlenmeyeceğini düşündüm."

Dudağımı ısırdım çünkü elbette haklıydı. Anlayabildiğim kadarıyla Zander iyi bir adamdı ama Cleo'nun yörüngesine bazı ciddi serseriler girmiş gibiydi çünkü onun tatlılığından birazını emmek istiyorlardı. Dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

"Biliyorsun, ikimiz de onun daha fazla bağımsız olmasına izin vermeyi öğrenmeliyiz," diye düşündü, ağzını alaycı bir şekilde bükerek. "On sekiz yaşında ve hata yapmak için iyi bir yaş. Henüz bunu pek yapmadı."

"Hata yapabilir," diye karşı çıktım. "Ben sadece sonrasında ona yardım etmek için orada olacağım."

Bana baktı, ifadesi yumuşamıştı. "Evet.
Evet, öyle olacağını tahmin ediyorum."

Aramızdan anlayış geçti, Cleo'ya ve belki biraz da birbirimize duyduğumuz ortak sevgiden söz eden nazik bir sadakat akımı.

"Yine de," dedi sonunda, biraz doğruldu ve sonra elini aramızda kaldırdı. Kocaman bir eldi; uzun, kalın parmakları ve geniş bir avucu vardı. Sırtında mayın şarapnelinin açtığı yaralar ve ön kolunun iç tarafında İskandinav tanrısı Thor'un dövmesi vardı. Acımasız görünen bir eldi, deriye sarılmış bir tehditti ama ben onu tutarken yumuşacıktı.

otomatik olarak elimi onun elinin içine kaydırdım. "O kırmızı elbisenin içinde seninle en az bir kez dans etmemek büyük bir suç olurdu."

Sonra beni çekiştirdi, hızlı bir sarsıntıyla topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengemi kaybedip sertçe göğsüne düştüm. Diğer kolunu kalçalarıma dolayıp beni dansa kaldırırken kıkırdaması içinden geçip içime işledi.

"Bir bok söyleyemiyorum," diye itiraf etti. "O yüzden müzik çaldığını hayal etmeniz gerekecek."

Çok uğraşmama gerek kalmadı.

Kalbimin gümbürtüsü derin bir bas, kulaklarımdaki kan akışı bir telli senfoni ve nefesimin keskinliği akustik bir gitarın tınısı gibiydi. Otoparkın ötesindeki caddede arabaların alçak gürültüsü ve spor salonunun kapılarının altından gelen belli belirsiz sesler, bizi tamamen yalıtılmış gösterecek kadar sessizdi. Dünyada sadece Henning ve ben vardık.

Tehlikeli bir duyguydu, cesaret etmem gerekenden daha cesur ve umutlu hissettiren bir duyguydu.

"Tekrar aşık olabileceğini düşünüyor musun?" Kendimi ona sorarken buldum.

Adımının ortasında durakladı, sonra bakışları başımın üzerinde sabitlenmiş bir şekilde usulca devam etti. "Bu karmaşık bir soru."

Dilimin arkasında suçluluk ve umudun tatsız bir karışımı olan safra birikti.

"Sen karmaşık bir adamsın, bu yüzden daha azını beklemiyordum."

Dolgun, solgun ağzında bir seğirme. "Böyle düşünen tek kadın sen olabilirsin. Bütün hayatım boyunca bana basit bir adam

hayat."

"Kim tarafından?"

Biraz omuz silkti, ama yüz ifadesinde hatırlanan bir acı vardı, geçmişten gelen bir acının yankısı. "Hayal kırıklığına uğramış bir babası olan tek kişi sen değilsin."

Bu beni şaşırttı. Henning'in birini hayal kırıklığına uğratabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ülkemiz için savaşa katılmış, hastalara yardım etmek için tıp okumuştu ve tanıdığım en zeki, en nazik adamlardan biriydi. Öfke midemi bulandırdı çünkü her zaman çok başarılı olmanıza rağmen başarılarınızdan asla memnun olmayan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyordum.

"Belli ki aptalın tekiydi," diye sonuca vardım.

Memnuniyetle kıkırdadı ve beni tekrar kendine çekmeden önce kolunun altında döndürdü. "Öyleydi. Lin için Tanrı'ya şükürler olsun."

Ona baktım, bakışlarımla cevap arıyordum. Derin bir iç çekti. "Merak kediyi öldürür, Rocky." "İyi ki kedi değilim o zaman."

Bir gülümseme daha. "Babam Soren iyi bir adam değildi. Danimarka'daki bir skandaldan kaçıp buraya göç etmiş. İlk ay içinde bir kızı hamile bırakmış, ben doğduktan bir ay sonra da çekip gitmiş. Her zaman beni doğurduğu için kendimi şanslı hissetmem gerektiğini söylerdi ama bence doğurmasaydı daha kolay olurdu."

"Sana zarar verdi mi?" Fısıldadım çünkü bu fikir inanarak konuşmak için çok iğrençti.

Yine sert bir omuz silkme. Beni daha yakına, göğüs göğüse çekti, ama bunun nedeninin onun yüzünü görmemi istememesi olduğunu biliyordum.

Yüzünü. Deri kesiminin ve çam kokulu kolonyasının kokusu midemdeki bulantıyı yatıştırdı.

"Bazen. Kemerini yumruklarından daha çok severdi. Lin'le tanıştıktan ve Lin yanına taşındıktan sonra bir süreliğine durdu. Lin onun şiddetinden hoşlanmıyordu ve Lin'i bilirsiniz, ona bunu kesmesini söylemekten çekinmezdi. Gerçi adam içkiciydi ve çok geçmeden Lin'e de zarar vermeye başladı. Çoğunlukla günlerce, haftalarca uzak durdu, içti ve kuzeniyle birlikte oldu. Dışarıda başka Axelsen piçleri varsa şaşırmam. Ben askere gittiğimde, o sadece birkaç ayda bir ortaya çıkıyordu. Sanırım bir noktada bir şey için gönderildi, muhtemelen saldırı. Lin, ben mezun olup askere gidene kadar benimle ilgilendi. O orospu çocuğu olmadan daha mutluyduk. Yaptığı tek iyi şey hayat sigortası yaptırmaktı. Öldüğünde parası Lin ve bana kaldı. On dokuz yaşındaydım. Üniversitenin büyük bir kısmını ordu karşıladı, ben de sigorta parasını masraflar ve geçim için kullandım. Ondan sonra geriye evin ve Kate'in emlak lisansının parasını ödemeye yetecek kadar para kaldı."

"Bunda karmik bir şey var," diye karar verdim. "Yıllarca üzerine yığdığı pislikten çiçekler açıyor."

Bir kahkaha. "Aynı anda hem şiirsel olup hem de küfredebilen tanıdığım tek kadın sensin."

Ona sırıttım. "Ben böyle çok yetenekliyim."

"Öylesin," diye kabul etti ve sonunda bakışlarını benimkilere dikti. Şaşırtıcı derecede kasvetliydi. "Rén zhōng zhī long."

İnsanlar arasında bir ejderha.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Hen... Ben o kadar iyi değilim. Güven bana."

"Güveniyorum," dedi kolayca. "Cleo konusunda sana güveniyorum ve o benim tüm kalbim."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Onun için her şeyi yapacağımı biliyorsun.

İkiniz için de."

Sesimdeki bir şey onu anlamımın ciddiyeti konusunda uyarmış olmalı çünkü nazik ritmimizi durdurdu ve çenemi kavramak için elimi bıraktı. Yüzümü yukarı kaldırdığında o kadar yakındı ki loş ışıkta bile parlak gözlerindeki çizgileri sayabiliyordum. O kadar güzeldi ki neredeyse nefes alamayacaktım.

"Sadık olmak, sevdiğinin yanlışlarını düzeltmek için dünyayı karşısına almak demek değildir Mei. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Elbette anlıyordum ama buna inanmıyordum.

Karnaval kabusları her gece beni rahatsız ediyordu. Ağzımda Kate'in adı ve dilimde hayali kan tadıyla uyandım. Kalbim göğüs kafesimin iç tarafındaki bir dövmeyi dövüyordu ve diyordu ki bunu düzelt, bunu düzelt.

Zamanda geriye gidemezdim ama Henning ve Cleo'nun bu olayı kapatmalarına yardım edebilirdim. Kate'in hayaletinin huzur bulmasına yardım edebilirdim.

Henning beni omuzlarımdan hafifçe sarstı, sonra sadece parmak uçlarım yere değene kadar beni kendisine doğru kaldırdı. Yüzü bir hırıltıya dönüştü ama korkmadım çünkü bana asla zarar vermeyeceğini iliklerime kadar biliyordum.

"Soylu bir aptal olma, beni duyuyor musun?"

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye karşılık verdim.

Sonra birbirimize baktık, birbirimize karşı duramayacak kadar benziyorduk. Çince'de bir deyiş vardı, ejderha ile kaplan arasında bir kavga, ikisinin de zaferiyle sonuçlanmayacak kadar eşit bir çatışma.

Henning'i ilk kez bu şekilde düşünmüyordum. Bir kaplan olarak, aynı zamanda onun burcu ve benim dengim. Ve bu son da olmayacaktı.

Hâlâ çok yakındaydı, vücudumun üzerinde bir kalkan gibi kıvrılmıştı. Belki de bu yüzden yapmıştım. Ya da belime doladığı kolunun daralmış olmasıydı, bu yüzden onunla aynı hizadaydım, bedenlerimiz arasında sadece dar bir ısı şeridi vardı.

Muhtemelen, henüz on yedi yaşında olduğum ve hayatımda ilk kez aşık olduğumu anladığım gerçeğiydi.

Sebep her ne olursa olsun, tedbiri elden bırakacak cesareti buldum, tekrar ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve onu öptüm.

Yüzündeki kıllar kabaydı ve ağzının benimkinin üzerindeki yumuşaklığıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde tenime batıyordu. Dudaklarını dilimle ayıracak cesaretim yoktu ama nazik temas ruhumu ateşlemeye ve seksime giden yeni yolları yakmaya fazlasıyla yetti.

O zaman tek bir öpücüğün önemi hakkında neden bu kadar çok şiir ve şarkı yazıldığını ve hiçbirinin iki dudağın basit ama son derece derin buluşmasının hakkını veremediğini anladım.

Sadece üç kalp çarpıntısı, kemik titreten an sürdü, ama tüm hayatımın en saf anlarıydı.

Hemen ardından en utanç verici olanı geliyor.

Henning beni kabaca itti, sanki onu bıçaklamışım gibi sendeleyerek geri çekildi. Yüz ifadesi dehşetle ve titreyen kalbimin dayanamayacağı kadar iğrenç bir şeyle parçalanmıştı.

"Ne oluyor Mei Zhen?" diye sordu, sadece bana kızdığı zaman yaptığı gibi ilk adımı kullanarak.

Dudaklarımı yaladım, bilinçsizce onun tadının peşine düştüm.

Bu sadece kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu.

"Özür dilerim--" Kendimi kestim çünkü üzgün değildim. Aslında hayatımda hiçbir şeyden bu kadar az utanmamıştım. "Hayır, hayır, değilim. Bunu yapmak istedim."

"Ne zamandan beri?" diye tersledi, sanki orada zehir bırakmışım gibi elinin tersiyle ağzını ovuşturdu.

"Fark eder mi?"

"Evet, gerçekten de önemli. Yıllardır benim çatım altında uyuyorsun, aslında yarı zamanlı olarak benim evimde yaşıyorsun ve eğer bu yeni bir gelişme değilse, senin... senin aşkını daha önce fark etmediğim ve onu geçerken kesmediğim için kendimi hasta hissedeceğim."

Ellerim hafifçe titriyordu, bu yüzden onları arkamda tuttum. "İyi. Bu... yeni bir gelişme."

"Şükürler olsun." Gözlerini kapadı ve kurtuluş için dua eder gibi başını gökyüzüne doğru eğdi. "O zaman onu durdurmakta zorlanmayacaksın."

"Neyi durdurmayı? Sana olan hislerimi mi?"

"Siktir." Küfür o kadar şiddetliydi ki irkildim ve o da karşılığında irkildi, otomatik olarak bana uzandı çünkü o kadar uzun zamandır içgüdüsel bir teselli kaynağıydı ki. "Kahretsin, Mei. Neden?"

Boğazımı tıkayan acı bir kahkaha attım. "Neden? Bence asıl soru neden olmasın olmalı. Sen tanıdığım en iyi adamsın Henning. Önce Kate ve Cleo'yu kurtardın ama beni de kurtardığına hiç şüphe yok. Karnavalda olanlardan sonra hayatta kalamazdım.

Sen olmasaydın. Sen olmasaydın ben de annemin hastalığından kurtulamazdım."

"Kahramana tapınmayı hak etmiyorum ama inanmanız gereken buysa bununla yaşayabilirim. Bununla yaşayamam ve yaşamayacağım... az önce her ne olduysa," dedi, kelimeleri bulmakta zorlanıyor ve bu yüzden daha da sinirleniyordu. "Senin lanet olası baban olacak yaştayım!"

"Pek sayılmaz," diye alay ettim. "On altı yıl o kadar da uzun bir süre değil."

"Mei," dedi sessiz bir kükremeyle, sonunda bana tekrar dokundu ama sadece omuzlarımdan bir kez daha sarsmak için. "Aramızda yıllardan daha fazlası var. Seninle kıyaslandığında ben koca bir ömür yaşadım. Lanet olası savaşa gittim, adam öldürdüm ve ölümlerini izledim. Eve döndüm, bir kadınla evlendim ve bir kız evlat edindim. Sen daha liseden mezun olan bir gençsin ve kızımın en iyi arkadaşısın. Böyle bir şey olmayacak."

"Beni yaşadığım yıllara indirgemeyin. Sevdiğim bir kadının öldürülmesini ve ölmesini izledim. Kendi annemin her gün acı çekmesini ve yok olup gitmesini izliyorum," dedim çenem eğik, gözlerim kafatasımın içinde yanıyordu. "Sana olan hislerime karşılık vermek zorunda değilsin, hatta hoşuna bile gitmeyecek ama hissettiklerimden utanmayacağım. Sen benim beyaz şövalyemsin ve çok yaşlı, çok kanun kaçağı ya da bana atmak istediğin başka bir şey olman önemli değil. İliklerime kadar biliyorum ki senin için hep böyle hissedeceğim. Sen beni görüyorsun Henning, kendimi görünmez hissettiğimde bile, umutsuzca görünmez kalmak istediğimde bile. Bu senin için bir şey ifade etmeyebilir ama benim için her şey demek."

Bana baktı, hafifçe titriyordu, gözleri yüzümde gezinirken öfke ve şaşkınlıktan neredeyse paniğe kapılmıştı.

"Beni romantikleştirme. Ben kanun kaçağı bir motorcuyum, Tanrı aşkına Mei."

"Beyaz olmayan bir şövalye o zaman," diye kabul ettim, ama çenemi daha da yukarı kaldırdım, böylece tekrarlarken burnumun ucuyla ona bakabiliyordum. "Ama yine de benim beyaz olmayan şövalyem."

Ondan uzaklaştım, elleri omuzlarımdan düşüp yanlarında gevşekçe asılı kaldı. Spor salonuna doğru geri çekildim, arkamda körü körüne topuzu aradım ve sonra bir cankurtaran salı gibi ona tutundum.

"Sana olan sevgim, senin de beni sevmene bağlı değil," dedim ona, kalbim, başım ve tüm ruhum ağrısa da. "Yani sen istemedikçe bu aramızdaki hiçbir şeyi mahvetmeyecek. Umarım istemezsin. Bu şekilde asla senin olamayacağımı biliyorum ama hayatımda olman hiç yoktan iyidir. Ben... Sevdiğim çok fazla insan yok ve zaten çok fazla insan kaybettim."

Bana göz kırptı, zor nefes alıyordu, sanki kafamdan yılanlar çıkarmışım ve bakışlarımla onu şaşkına çevirmişim gibi bakıyordu.

Onu öylece bıraktım, kapıyı açtım ve başka bir şey söylemeden soyunma odasına girdim. Dansa geri döndüğümde kendimi daha önce hiç olmadığım kadar yalnız hissettim.

CHAPTER TWELVE

HENNING

GENELLIKLE, CALGARY'NIN GECE SOKAKLARINDA BIR GEZINTI

Bisikletim beni sakinleştirirdi. Kate'in cinayetini takip eden günlerde, Lin düştükten sonra Cleo ile evde kalırken, ben gecenin küçük saatlerinde boş şehirde uzun süre bisiklet sürdüm.

Uyuyordum. Ruhumda her zaman huzursuz ve özlem dolu bir şeyler vardı ve bu sadece altımdaki güçlü metal canavarın titreşimi ve kulaklarımdaki Harley borularının homurtusuyla yatıştırılıyordu.

O gece içimi kasıp kavuran duyguların felaketini durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Stop lambaları bana Mei'nin canlı kırmızı elbisesini ve boyalı ağzını hatırlattı, her zamanki siyahından çok farklıydı. Yıldızsız gökyüzü, omuzlarına dökülen ve beni öperken yanağıma değen ipek saçlarının mürekkebini hatırlatıyordu.

Beni öptü.

Ne düşünüyordu ki?

Bir bakıma aileydik ve ben ondan on altı yaş büyüktüm. En iyi arkadaşımın kızıyla romantik bir ilişki kurma fikri yanlıştı ve kesinlikle imkânsızdı.

Sadec

e...

Sadec

e...

Motosikletimin arkasında düşüncelerimle baş başa kaldığımda, onun bana karşı neden bir şeyler hissetmiş olabileceğini anladığımı kendime isteksizce itiraf edebildim.

Haklıydı.

Birbirimize sahibiz.

Mei sadece Cleo için değil, benim için de bir mihenk taşı ve koruyucuydu. İkimizin de uyuyamadığı gece geç saatlerde mutfakta birlikte sessizce çizimler yapıyor ya da arka verandada Longjing çayı içerken yıldızlara bakarak dertleşiyorduk. Kate'in ölümünün yarattığı travma sırasında kurduğumuz demir bağ, son beş yıldır paylaştığımız anılar ve giderek büyüyen bir bağla yeniden güçlenmişti.

Toplumsal olarak kabul edilmiş rollerimizin parametrelerinden ayrı bireyler olarak birbirimizi anlamak.

Mei kızımın en iyi arkadaşından daha fazlasıydı ve uzun zamandır öyleydi.

Bu, beni öpmesinin sorun olmadığı ya da bunu tekrar yapmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Deneyimleri ve olgunluğu hakkında ne düşünürse düşünsün, o benim için bir çocuktu, kızımla aynı yaştaydı. O kadar sınırların dışındaydı ki, beynim onun ve benim birlikte olabileceğimiz alternatif bir gerçekliği bile hesaplayamıyordu.

Ama aramızdaki somut bağı inkâr edemezdim. Bu kız benim için Lin, Kate ve Cleo k a d a r önemli hale gelmişti ama hayatımda tanımlanabilir bir rolü yoktu.

Benim için kafa karıştırıcıysa, onun için cehennem kadar karmaşık olmalıydı.

Bu yüzden, aklımdan çıkmayacağını bilsem de öpücüğünü affedebilirdim. Bana aşık olduğunu düşündüğü için onu affedebilirdim çünkü paylaştığımız aşkı doğru düzgün etiketlenmiş bir kutuya koymak çok zordu.

Yine de bundan bir şey çıkmaz.

Mei ve Cleo birlikte üniversiteye gidecek ve aşık olacakları ve kalplerini kıracakları yeni erkeklerle yeni bir ortamın tüm yeniliklerini ve mucizelerini yaşayacaklardı. Mei bana karşı olan hislerini unutacaktı çünkü dürüst olalım, ben onun sevgisi için en az kabul edilebilir nesneydim ve diğer erkekler resme girer girmez bunu fark edecekti.

Yine de bu mantıklı sonuca varmanın bile içimde bir yerlerde çürük bir kaburga kemiği gibi sızlaması garipti. İstemeden de olsa Mei'nin acı çekmesine neden olmak istemiyor olmalıydım. Umarım reddedilmem

İlişkimizi tamamen değiştirdim çünkü onsuz bir hayat fikri bana derinden ve belki biraz da tedirgin edici bir şekilde yanlış geliyordu.

Neyse ki bu durum üzerinde uzun süre düşünmeme gerek kalmadı çünkü Yaşlı Ejder benim için bir şeyler yaptı ve Seven Song üçlüsünden biriyle buluşmamı sağladı.

Ejderha Başı'nın kendisi değil ama yakın.

Golden Door Inn, Çin Mahallesi'nde bir restoran ile bir terzi dükkânı arasında sıkışmış iki katlı dar bir binaydı. Kapının üzerindeki Çince tabelada boş yer olmadığı yazılıydı ve bunun aksinin yazıldığından da şüpheliydim. Burası "bilenler" dışındakiler için bir yer değildi ve bilenler de Seven Song üçlüsünde yer alan kişilerdi.

Bisikletimi hemen dışarıdaki bir sokak lambasının sodyum ışığı altına park ettim ve kürek kemiklerimin arasındaki boşluk üzerimde birden fazla göz olduğu hissiyle kaşınsa da sorunsuz bir şekilde binaya girdim.

İri yarı sarışın bir adam Çin Mahallesi'nde bir bara girdi... Kulağa korkunç bir şakanın başlangıcı gibi geliyordu ama ana fuayeye girip göğsünüze silah doğrultmuş üç Çinli gangsterle karşılaşmanın komik bir tarafı yoktu.

"Merhaba, Bay Axelsen." Ters üçgenin ortasındaki adam, diğer ikisinin bir adım gerisindeydi ama güç sahibi olduğu belliydi, mükemmel bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, elmas kol düğmeleri bileklerinde göz kırpıyordu, kulaklarında da eşdeğerleri vardı.

Gangsterlerin şatafatını hiç anlamamıştım. Motorcular gümüş yüzükler ve cüzdan zincirleriyle, yumruklarımızı daha keskin ve hırsızlık olasılığını son derece düşük hale getiren pratik aksesuarlarla gerçekçi davranırlardı. Etrafta yuvarlanmak

Altın ve gösterişli tasarımcı markaları içinde tüm yanlış türden insanların dikkatini çekiyordu - hırsızlar ve polisler.

"Merhaba, Bay Kuan," diye Kanton dilinde kibarca karşılık verdim. "Benimle buluşmanız ne güzel."

Büyüklüğüne rağmen ukala bir gülümseme. "Bana bu kadar açık bir şekilde yanlış yaptıktan sonra ne tür bir adamın iş yerime gireceğini görmem gerekiyordu. Eğer büyük taşaklarınız ya da küçük bir beyniniz varsa."

Oyun oynamakla ne kadar ilgilenmediğimi göstermek için kaşlarımı kaldırarak, "Belki de ikisi birden," dedim.

Gülümsemesi daha da kıvrıldı. "Olabilir. Gel, otur."

Odanın sol tarafı, küçük masalar ve ağırlığım altında buruşacakmış gibi görünen yıpranmış ahşap sandalyelerin bulunduğu küçük bir bar ve oturma alanına açılıyordu. Masalardan birinin etrafına otururken bir tanesini çıkardım ve arkaya doğru çevirerek sırtına oturdum. Küçük bir şeydi ama ahşap hiç yoktan daha iyi bir kalkandı ve bu orospu çocuklarına hiç güvenmiyordum.

"Bu ziyaret başkanınızın emri üzerine mi?" Yaşlı bir kadın elinde bir şişe pirinç şarabı ve iki bardakla yanımızda belirirken Jiang sordu.

Onları verimli bir şekilde doldurdu ve bir tanesini önüme koydu.

Yiyecek ya da içecek teklifini fark ettim ve istemediğim halde hoş bir sek şaraptan küçük bir yudum aldım.

Jiang kaşlarını kaldırarak benim hareketimi taklit etti, açıkça memnun olmuştu.

Onun huzurunda beş dakika geçirdim ve uzlaşma ritüeli beni çoktan yormuştu.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Ama Horoz tarafından onaylanmış olsaydı oturma talebimi kabul edeceğini sanmıyorum."

"Hayır," diye kolayca kabul etti Jiang, sonra hafifçe doğruldu, yüz hatlarını tilki gibi ve yarı yarıya zeki görünene kadar sinsi bir ifade uzattı. "Karınızla ilgili olabilir mi?"

Öfke gözlerimin arasına vurdu, beni geriye doğru salladı ve gerçeklik duygumu yok etti. Uzun bir süre boyunca, Kate'den bahsettiği için, onun cinayetini lanet olası bir çay partisindeki dedikodu gibi gündeme getirebileceğini düşündüğü için adamı boğazlama ihtiyacına odaklanabildim.

Yumruklarım masanın altında sıkıldı ve çözüldü.

"Hayır," diye bağırdım, gırtlağımı acıtacak kadar gırtlaktan. "Yine de, adamlarınızdan birinin karıma suikast düzenlediğine dair bir bilginiz varsa, bu konuda açık olmanız iyi olur. Eninde sonunda öğreneceğim."

"Yapacak mısın?" Yumuşaklığı her şeyi saldırganlaştırıyordu, sanki durumla ilgili hiçbir şey ilgi çekici ya da değerli değilmiş gibi. Kırmızının görüşümü ve muhakeme yeteneğimi gölgelemesini engellemek için ciddi çaba sarf etmem gerekti.

Jiang'ın uzun, ince parmakları beni düşünürken küçük toprak pirinç şarabı küpünü okşadı. "Gücendirmek istemedim. Sadece, yanlışlığın bizim kapımızın önünde olduğuna inandığınızı duydum ve oldukça yanılıyorsunuz. Ölümünden sonra sorumlunun Seven Song olduğu söylentisi yayılınca ben de biraz araştırma yaptım ve sizi daha fazla aşağılama riskini göze alarak, karınızın birçok müşterisi olan bir fahişe ve düşmanları olmasıyla ünlü bir pezevenk olduğunu belirtebilirim."

Öfke iliklerime kadar işlemişti, bu yüzden içten dışa doğru yanacakmışım gibi hissediyordum. Nefes almaya odaklandım, dört kez aldım, yedi kez tuttum ve sekiz kez verdim, sonra bakışlarımı Jiang'a çevirdim ve kendimi tüm hislerden acımasızca kopardım. Çocukken babam bana yumruk attığında öğrendiğim bir numaraydı bu ve orduda yıllarca aldığım taktiksel nefes çalışması eğitimiyle daha da pekişmişti.

"Dediğim gibi, bunun için burada değilim. Şu anki sorunlara odaklanmak için buradayım. Bunlar da seninle Düşmüşler arasındaki bu kan davasıdır ki, başka türlü müreffeh bir oyun alanında bir ot gibi bitmiştir."

"Eroin ve meth'e dalarak değiştirdiğiniz bir oyun alanı."

"Önce satıcılarımızdan bazılarını çalarak ateşe verdiğiniz bir oyun alanı."

Bana göz kırptı ve şaşkınlık içindeydi. Onun sataşmalarından bu kadar rahatsız olmayan, şatafatı ve tehditkâr durumu karşısında bu kadar sakin birini beklemiyordu.

Benim hakkımda araştırma yapardı. Doktor, okul terki, dövme sanatçısı, bekar baba ve dul. Ama bir insanın ruhunu bir rapordan okuyamazsınız. Karakterlerinin gücünü internette bulduğunuz bir dizi bilgiyle test edemezsiniz.

Ben sadece bir haydut değildim ve o da bunu bekliyordu.

Başka koşullar altında, ortak karar k a r ş ı s ı n d a iç çekebilirdim.

Öte yandan, Axe a d ı n ı k u l l a n a n b i r adam silahtan başka bir şey olarak görülmeyi nasıl bekleyebilirdi ki?

"Tam olarak ne öneriyorsunuz Bay Axelsen? Başkanınızın ağırlığı sırtınızda olmadan burada oturmak,

Ateşkes için pazarlık yapacak durumda değilsin." "Aslında öyleyim."

Jiang bir kaşını kaldırdı.

Derin bir nefes aldım, her şeyimi bu konuşma üzerine kumar oynamaya hazırdım. "Horoz bok çuvalının teki ve kardeşlerin çoğu ondan memnun değil. Onun desteğine sahip olmayabilirim ama Düşmüşler'in ana bölümünün desteğine sahibim ve Zeus Garro'dan daha yüksek bir otorite yok."

Jiang hafifçe irkildi, omurgasındaki gerginlik duruşunu daha da dikleştirdi. Şekillendirilmiş bir tutam saç alnından sağ gözüne düştü ve gözlerini düzeltmeden önce bir an için gözlerinde şaşkınlık ve yüz hatlarında gençlik vardı, genç bir adam gibi görünüyordu. Çin Mahallesi'ndeki biraz harap bir handa oturan bir çocuk.

"Ve Zeus Garro'nun onayını arkanıza alarak tam olarak ne öneriyorsunuz?"

"Mal paylaşımı. Eroin ve metamfetamin ticareti sizde kalsın; biz esrar ve silahlarla ilgileniriz. Birbirimizin alanına girmeyeceğiz ve bunun dışında herhangi bir anlaşmazlığımız olursa, beyefendiler gibi oturup konuşacağız."

"Kanun kaçağı beyler?"

Ona değerlendiren bir bakış attım. "Bunu tepeden tırnağa tasarımcı kıyafetleri giyen adam söylüyor."

Başını sallarken gözleri parlıyordu ve eğlendiği her halinden belliydi. Hangi koşullar onu suça itmiş olursa olsun, bu işin kirli yanlarından zevk alıyordu.

Bu bakışı tanıdım, belki de, çünkü utanç duygularıma rağmen ben de tanıdım. Orada

Savaşın yüksek risklerini, dilinizin arkasındaki adrenalinin metalik ısırığını, gerçek hayatta suç hayatı gibi taklit etmenin bir yolu yok.

"Roket bilimi değil ama cesetlerin birikmesini önleyecek," diye izin verdim. "Kabul ettiğiniz sürece temiz ve düzenli."

"Bu konuda Horoz'un arkasından iş çevirir misin?" diye mırıldandı, kapıda bekleyen haydutların dışında yalnız olmamıza rağmen mahremiyet için hafifçe öne eğildi.

Parmak eklemlerimi hafifçe masaya vurdum. "Eğer kardeşinin arkasından gitmeye hazırsan."

Daha fazla şok, pirinç şarabından bir yudum alırken göz kapaklarının kapanmasıyla oldukça iyi korunuyordu. Aralarındaki gerginliği bilmemi beklemiyordu.

Doğrusu, emin değildim.

Ama Yaşlı Ejderha bana Hong Konglu meşhur Çinli kardeşler hakkında biraz bilgi vermişti. Kasper on yaş daha büyüktü, daha köklüydü ama aynı zamanda daha kararlıydı. O Kanada'ya yetişkin bir adam olarak gelmişti, Jiang ise henüz bir gençti. Bu bir fark yaratıyordu ve ideolojilerde küçük bir fark olsa bile, lanet olası bir levyeyle açmam için yeterli bir çatlaktı.

"Bunu söylüyorsunuz çünkü kardeşimin beyaz adamlarla çalışmadığını biliyorsunuz. İntikam fikrinden sessizce uzaklaşmayacaktır. Bizden birini öldürdün ve bizden çaldın. Ben ondan daha bağışlayıcı bir adamım."

"Çalınanları geri vereceğiz. Zaten o uyuşturuculara ihtiyacımız yok. Kasper'la boşuna konuşmuyorum Jiang. Sana geldim çünkü kardeşin Seven Song'un Ejderha Başı olabilir ama burası Hong Kong değil ve sanırım

Bunu ondan daha iyi anlıyorsun. Kanada'da motorcularla, Quebecois mafyasıyla, yerli çetelerle ve diğerleriyle birlikte hayatta kalmak istiyorsanız, gerektiğinde iyi oynamayı öğrenmelisiniz."

"Kantonca konuşuyorsunuz. Eşiniz emlak işi aracılığıyla Çinli yabancı uyruklular ve Çinli-Kanadalılarla iş yaptı. Bu yüzden kültürümüz hakkında bir şeyler bildiğinizi düşünüyorsunuz sanırım? Orada öylece oturup benden kardeşimin güvenine ihanet etmemi istiyorsan bu doğru olamaz. Henning Axelsen, aile her şeyden önce gelir. Ve onur da çok yakın bir ikinci sıradadır."

"Öyle," diye kabul ettim, kozumu ortaya çıkarmak için avuçlarımı açtım. "İşte bu yüzden burada oturmuş senden kardeşine karşı değil, ondan bağımsız bir karar vermeni istiyorum. Eğer bu çatışma tırmanırsa, Calgary sokaklarında elimizde bir çete savaşı olursa, kimse güvende olmaz. Ne seni ne de beni, biz bu işe bulaştık. Peki ya kızım ne olacak?" "Peki ya erkek arkadaşın Eero?" diye fısıldadığımda aramızda bir duraklama, küçük bir sessizlik cebi patladı.

Jiang bir anda şakağıma dayadığı silahıyla masanın karşısındaydı.

Ne mutlu ki, bunun geleceğini biliyordum, bu yüzden pirinç şarabı bardağını parçaladım, elimde bir seramik parçası vardı ve yaklaşık aynı süre içinde şahdamarına kaldırdım.

Derin bir nefes aldı, masanın üzerinde gerilmiş bir yay, benim tehdidim karşısında tüm korku ve öfkesini serbest bırakmaya hazırdı.

Hiç ürkmedim.

Gözümü bile kırpmadım.

Bu size kum havuzunda öğrettikleri bir şey. Bir isyancının karşısına çıkarsan, asla korku göstermezsin.

Hatta

kesin ölümden önceki an.

Ve içimde bir yerlerde, Altın Kapı Hanı'nda Jiang Kuan'ın ellerinde ölmeyeceğimi biliyordum.

"Sence kardeşin hangisiyle daha çok uğraşır? Beyaz bir adamı beceriyor olman mı, yoksa senin beyaz bir adamı beceriyor olman mı?" Kapıda silahlarını çekmiş ama odanın diğer ucunda durup patronlarından bir işaret bekleyen haydutların farkında olarak mırıldandım. "Ondan saklanman akıllıca."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye hırladı, silahın şakağıma yaptığı baskı soğuk ve acı verici bir ısırıktı. "Bunu nasıl öğrenebildin ki?"

"Bir hayduda eğitim verirseniz ne yapacağını bilemezsiniz," dedim usulca. "Söz konusu ailesini korumak olduğunda, neredeyse her şeyi yapar."

Jiang uzun bir süre gözlerimin içine baktı, yüzündeki her kas gerilmişti. Orada her ne bulduysa bir şeyleri yatıştırmış gibi görünüyordu ve yavaşça sandalyesine geri oturdu, ancak altın kaplama tabanca kolayca ulaşılabilecek şekilde masanın üzerinde kaldı.

"Yaşamaya devam etmek istiyorsan, bu bilginin bir daha ağzından çıkmamasını sağlamanın bir yolunu bulacağına eminim," dedi beni tehdit etmiyormuş gibi kibarca.

"Hepimizin yaşamaya devam etmesini istiyorsun, eminim ne önerdiğimi görmenin bir yolunu bulacak ve dostane bir çözüm bulmak için benimle birlikte çalışacaksın," diye cevap verdim kolay bir gülümsemeyle.

Göğüs kemiğimin altında kalbim makine ateşi gibi çarpıyor olsa da.

Jiang, sanki ona birlikte yaşayabileceği bir seçenek sunmuşum gibi sandalyesinde arkasına yaslandı, sanki bunu bana getiren oymuş gibi

"Konuş benimle." dedi. Ben de konuştum.

Bu bir kumardı, hem de çok büyük bir kumar.

Jiang, sırrını bildiğimi ortaya çıkardığım için beni oracıkta öldürebilirdi. Derinizin rengi ya da suçlu kıyafetiniz önemli değildi, eşcinsellik her tür haydut tarafından acımasızca görülmeye devam ediyordu. Jiang'ın hayatı ellerimdeydi ve yaşamama izin verecekse benim de aynı derecede savunmasız olduğuma güvenmek zorundaydı.

Ne yazık ki ya da şans eseri, planım Horoz'un başının üstünden tüm Fallen MC'nin lideri Zeus'a gitmeyi içeriyordu, bu da beni ve benimkini Jiang kadar kötü bir duruma soktu.

Bana göre, Calgary sokaklarında kan nehirleri akmadan bu lanet festivali çözmenin tek yolu buydu. Seven Song ürünlerini geri alacak ve sert uyuşturucu ticareti üzerinde tartışmasız bir hakimiyet kuracaktı ve The Fallen da silah kaçakçılığımıza ve ot üretimimize devam edecekti.

Sadece Jiang'ın kardeşini bunun akıllıca bir fikir olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

Konuşmamı bitirdiğimde Jiang gözlerinde saygıya benzer bir şeyle bana baktı ve "Zuk nei hou wan, Axe. Buna ihtiyacın olacak. Beni tehdit eden erkeklerden hoşlanmam... ya da benimkilerden," dedi ve erkek arkadaşı konusunda haklı olduğumu yüzünü ekşiterek kabul etti.

Yeni Ay Yılı için Yaşlı Ejder'e pahalı bir şeyler alacağıma dair sessiz bir yemin ettim. Jiang'ın cinselliğini nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yaşlı adamın hâlâ yeraltında bağlantıları vardı ve bunları benim için kullanmaktan çekinmedi.

"Bu gece onunla konuşacağım ama söz vermiyorum. Kendisine ait olmayan fikirleri pek hoş karşılamaz. Sorun şu ki," diye devam etti Jiang, neredeyse sohbet edercesine, kadehine biraz daha pirinç şarabı doldurarak, "Üçlüden ben sorumlu değilim. Kasper sorumlu."

"Kulağını bükebilirsin."

"Düşündüğünüz kadar değil," diye alaycı bir şekilde itiraf etti. "O benden çok daha yaşlı ve bu işi uzun zamandır kendi bildiği gibi yapıyor. Ben kas gücüyüm, akıl değil. Sanırım içinde bulunduğum durumu çok iyi anlıyorsunuz. Bir Öncü sadece farklı türde bir infazcıdır."

Başımı onaylarcasına eğdim. "Aklın ve kasların tek bir bedende kontrolü ele almasının daha iyi olup olmayacağını sık sık merak etmişimdir."

Jiang'ın gülümsemesi kalçasına sabitlenmiş dao kılıcının kenarı kadar keskindi. Pirinç şarabı kadehini bana doğru eğdi ve "Sen ve ben, her ikimiz de," demeden önce bu jeste karşılık vermemi bekledi.

CHAPTER THIRTEEN

HENNING

BU DÜŞMÜŞ KULÜP EVİ OLDU A BOKTAN BINA ÜZERINDE VE

Şehrin dışında, sanayi bölgesinde. Bir zamanlar burası bir çeşit depoymuş, ancak kulüp burayı derme çatma bir barla tamamlanmış bir ana oda ve arka tarafta bir dizi ranza odasından oluşan bir kulüp binasına dönüştürmüş. Bir sıra motosiklet, kulübün bir kenarı boyunca özensiz bir şekilde park edilmişti.

Binanın önünden geçerken, park alanının üzerinde beliren devasa endüstriyel lambaların ışığında krom sırtları sert bir şekilde parlıyordu.

Cuma gecesiydi, bu yüzden mekânın kardeşler ve motorcu gruplarıyla dolu olması gerekirdi ama hava durgun, sıcak ve ürkütücü bir sessizlikle doluydu. Kapıyı itip içeri girdiğimde, derme çatma barı, rahat ve iyi kullanılmış mobilyaları ve lekeli ahşap zeminiyle ana oda tamamen boştu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Prez?" Seslendim, çınlayan sessizlikte botlarım döşeme tahtalarına çarparak aşırı ses çıkarıyordu.

"Buraya gel Axe."

Odanın içinden geçerek arka koridora ve sola, toplantılarımızı ve resmi törenlerimizi yaptığımız şapele doğru ilerledim. İçeri girdiğimde kapı uğursuzca gıcırdadı.

Horoz uzun metal masanın başında oturmuş, yanında Hazard olduğu halde purosunu tüttürüyordu. Kalın bir adamdı, devasa omuzları olan ve boynu olmayan bir minotor gibi yapılmıştı. Yüzünde uzun yıllarını yollarda geçirmiş bir motorcunun kumlanmış, çatlamış hali vardı, bu yüzden elli yaşından bile daha yaşlı görünüyordu. Dizlerindeki kireçlenmeyle mücadele ettiğini ve bisikletine her binip inişinde dizlerinin balonlu naylon gibi patladığını biliyordum. Şimdi sol dizini ovuşturuyordu, sinirli bir ifadeyle.

Bir şeyler yanlıştı.

Yine de bu hayatta bir şeyler hep ters gidiyordu.

Bir de huzursuz endişelerimi başkanıma yansıttığım düşüncesi vardı. Eğer o da benim bir ateşkes görüşmesi yaptığımdan şüphelenirse

Yedi Şarkı onsuz, deponun arkasındaki kirişlerden sallanan bir ilmikte boynuma geçirirdi.

Abartmıyorum.

Daha önce yapıldığını görmüştük.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı bana bakmadan; bu, ondan ne kadar aşağı olduğumuzu göstermek için uyguladığı bir taktikti. "Otur yerine. Haberlerimiz var."

Puro dumanının gözlerimi yakmasına aldırmadan sağ tarafındaki boş koltuğa oturdum.

Horoz ancak o zaman bana baktı, sanki hiç bağlamım olmayan bir konuşmaya başlamamı bekliyormuş gibi. Uzun bir süre bekledi çünkü söyleyecek önemli bir şeyim olmadıkça konuşmazdım.

"Görünüşe göre bu orospu çocuklarının bizi hedef almasının bir nedeni var," diye başladı Horoz. "Karının ölmeden önce Seven Song'un bir üyesiyle yattığını biliyor muydun?"

Kelimeler gözlerimin ortasına bir kurşun gibi saplandı. Koltuğumda geriye doğru sallandım, zihnim beyaz gürültü ve acıyla karardı.

Elbette Kate'in eski müşterilerinden birinin 49'lu olma ihtimalini her zaman biliyordum, üçlü çetenin piyadelerinden biri, belki de daha yüksek rütbeli biri. Ben ona ders vermeye başlamadan önce bile Kantonca'yı iyi kötü biliyordu ve her zaman Mei ve Lin'in kültürüne ilgi duymuş, küçük kültür selamlarını ve geleneklerini aile dinamiğimize entegre etmişti. Bunun Lin'in benim için önemli olmasından kaynaklandığını düşündüm, bu gelenekler sadece kan bağıyla annem olmayan bu kadın sayesinde hayatımın bir parçası olmuştu ama içimden bir ses hep merak etmişti.

Cinayetle ilgili pek bir şey anlamadım.

O kadar kişiseldi ki. Çok korkunç ve kasıtlı.

Aşk gibi bir neden olmadan birini böyle öldüremezsin.

Ancak ölümünden sonra kişisel eşyaları arasında onu belirli biriyle ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu ve Seven Song üçlüsü beyazlardan nefret etmesiyle ünlüydü.

Kate'i o hayattan çekip çıkardıktan sonra uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin verdiğim gerçeğine ilk kez lanet etmedim. Evet, bu onun hayatına devam etmesini kolaylaştırdı ama kızının ve benim onsuz ya da ölümünün ardında bıraktığı lanet olası soruların cevapları olmadan hayatımıza devam etmemizi imkânsız hale getirdi.

"Hayır," dedim sonunda. "Benden önce bir hayatı vardı. Bunu pek tartışmazdık."

Horoz'un yumruğu küçük bir haşlanmış jambon büyüklüğündeydi, masanın üzerinde büzülürken pembe ve etliydi. "Birini sikti, sonra da diğerini sikti. İşte bu yüzden bu orospu çocukları şimdi kulübümün peşinde. Sen ve orospu eski karın yüzünden."

Öfke gözlerimin arkasında patladı, kulaklarımın arasında çınladı. Kendini beğenmiş suratını masaya çarpma dürtüsüne karşı tüm kaslarımı güçlendirdim ve burnunun metale çarparak yumurta gibi kırılmasının verdiği hazzı hissettim. Hazard, lanet olası kahverengi uşağı olaya dahil olacaktı ama ben onu halledebilirdim. Mei ve Cleo'nun okulunda silah taşırken yakalanmak istemediğim için silahım yanımda bile değildi ama Horoz ve Hazard'ı haklamak için ona ihtiyacım yoktu.

Ordu beni tek başıma yeterince silah haline getirmişti.

Ama hayır.

Aynı anda hem koca bir motosiklet kulübünü hem de Çinli bir çeteyi alt edemezdim. Evde bana ihtiyacı olan bir kızım vardı. Horoz'un beni şiddete teşvik etmek için konuştuğundan hiç şüphem yoktu.

Sadece nedenini bilmiyordum.

"Ölen karımın on yıl önceki eski sevgilisinin kulübü - ülkedeki en kötü şöhretli, ölümcül haydut motosiklet kulübünü- hedef alacağından şüpheliyim, çünkü hâlâ kırık bir kalbin acısını çekiyor," diye söylendim ama zihnim yarışıyordu.

Horoz neden bunu benim üzerime yıkmaya çalışıyordu? Haftalardır ona Seven Song'un bölgesinden uzak durmasını ve en iyi yaptığımız işe odaklanmasını söylüyordum. Bir ton pasta kazandık ve sadece bizimle uğraşmaya çalışanlarla uğraştık. Lanet olası bir çete savaşı başlatmak intihardı.

Horoz bana ters ters baktı ama Hazard gerginmiş gibi sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

"Sanırım Triad, depolarını basıp küllerden atlamaya ve eroin satmaya karar vermemizi pek hoş karşılamadı," diye devam ettim. "Eğer endişeleniyorsan, Prez, bence oradan başlayalım ve onlar depo saldırısına misilleme yapmadan önce bu pisliği sert bir şekilde geri çevirelim."

Dürüst olmak gerekirse, çoktan üzerimize gelmemiş olmalarına şaşırmıştım. İntikamla uğraşacak türden bir organizasyon değillerdi.

"Her zamanki gibi bir bok bilmediğini gösteriyor Axe," diye böbürlendi Horoz. "Oğlum ve Hazard, Çin Mahallesi yakınlarındaki bir barda bir fahişeye aşık olan ve neredeyse tüm triadı yok eden 'Beyaz Yılan' hakkında konuşan bir adamdan haberdar oldular."

"Ve doğal olarak bir fahişeden bahsedildiğinde Kate'ten mi bahsediliyor?" Horoz'u tanımama rağmen odun gibi sordum. Kulübün adını almasının bir nedeni vardı. Herkes her kelimeye kilitlenene kadar hikâyelerini uzatmayı ve bilgiyi idareli bir şekilde vermeyi severdi, bu yüzden ona güvenmek zorundaydınız. Her zaman dikkatlerin kendi üzerinde olmasını isteyen ukala bir pislikti.

Bana sorarsanız bir suçlu için iyi bir özellik değil, ama kimse yapmadı.

"İşte bu kadar, görünüşe göre Beyaz Yılan'ın karınla bir bağlantısı varmış. Adam bu kaltağı lanet olası bir yaz festivalinde dao kılıçlarıyla parçalara ayırdığından bahsetti."

Boğazımın arkasındaki safra o kadar hızlı yükseldi ki neredeyse kendimi masaya fırlatmaktan alıkoyamıyordum. Kate'le ilişkilendirilen bu Beyaz Yılan da kimdi? Kasper Kuan'la çalıştığını biliyordum ama o da Çinli sayılırdı ve bu isim askerin beyaz bir adam olduğunu ima ediyordu.

Kate'in bir ilişkisi mi vardı?

Buna inanamıyordum. Tutkulu bir fiziksel ilişkimiz olduğu için değil, olmadığı için. Pezevengi Jimmie Page ve müşterilerinin ellerinde yaşadığı cinsel istismar ve sakatlanmadan sonra, Kate sadece cinsel eylemlerden korkmakla kalmadı, aynı zamanda istese bile tahrik olmasını temelde imkansız kılan acıları hala devam ediyordu. İhtiyaçlarımı gizlice karşılayabileceğim bir anlaşma yapmıştık, ama asla geceyi başka bir kadınla geçirmedim ya da bir kadını birden fazla kez görmedim.

Buna rağmen Kate ve ben birbirimizi öyle sevmiştik ki her ikimizin de hayatını kurtarmıştı. Ordudan terhis olduktan sonra depresyona girmiş ve yalnız kalmıştım, o ve Cleo bana odaklanmamı ve yaşamam için bir neden verene kadar hastanede aldığım canların kefareti gibi kendimi bir çeşit erken mezara sokuyordum. Kate de cehennemin dibine o kadar batmıştı ki başka bir şey ummayı unutmuştu. Aramızdaki bağ sıradışıydı, evet, ama kandan daha derindi.

Yani, bir ilişki mi? Akıl almaz bir şeydi.

"İkna olmuş görünmüyorsun," dedi Horoz. "Peki, sana şunu söyleyeyim. Hazard onu arka sokakta yakaladığında, piç herif orada bir çocuk olduğunu bile itiraf etti. Onun da muhtemelen o gece öldüğünü düşünmüş."

Mei.

Sikeyim.

Hemen zihnimde Mei'nin ayakta zor durduğu, iki eliyle Çin dao kılıcını tuttuğu, bir kolundan kemik parçası çıktığı, kafasından ve burnundan kan aktığı görüntüsü canlandı. Kanlar içinde, kırık dökük de olsa Kate'in önünde durup onu savunmaya çalışacak iradeyi kendinde bulmuştu.

Kalbim yeniden çalışmaya çalışan bir motor gibi göğsümde döndü.

"O yaptı." Sözcükler benden bir taş gibi ağır ve emin bir şekilde döküldü.

Horoz'un sırıtışı, ince ağzının yavaş ve acımasız bir kıvrımıydı. "O yaptı kardeşim. Ve bu gece, o orospu çocuğuyla yüzleşme şansını yakalayacaksın."

Sağ elimdeki ağır gümüş halkalar masanın üzerinde tıkırdarken, içimdeki enerjinin bir kısmını serbest bırakmak için parmaklarımı davul gibi çalıyordum.

"Nerede?"

"Bu akşam Turner Çiftliği'nde bir parti var. Dunkirk ve Whitey'i dağıtmaları için gönderecektim ama senin de gitmen gerektiğini düşündüm."

Eski bir ordu mensubunun uyuşturucu ticareti, kanunlara karşı gelme ve genel kanun dışı kültürle bir sorunu olacağını düşünürsünüz ama gerçek şu ki, motosiklet kulüpleri ordudan ayrılmış pek çok gaziyi kendi saflarına çekiyordu. Emirlere nasıl uyacağımızı biliyorduk ve bir yapı duygusundan hoşlanıyorduk, ancak uzun zaman önce ne için savaştığımızı unutmuştuk ve kendi mali ya da benim durumumda kişisel kazancımız ellerimizi kirletmek için iyi bir nedendi. Tanrı biliyordu ki bize denizaşırı ülkelerde yapmamız söylenenlerden sonra bir daha asla temiz olmayacaklardı.

Bir de savaşa bir kez gittiğinizde bir daha asla geri dönemeyeceğiniz basit gerçeği vardı. Bir parçanız her zaman bir sonraki kavgayı arıyor, içinizdeki buharı dışarı atmak için bir tür şiddet istiyordu.

Bu yüzden Düşmüşler'in yaptıklarının yasadışı olmasıyla ilgili bir sorunum yoktu. Sadece bu konuda ne kadar aptal olduklarını sevmedim.

"Sana söyledim, dışarıdan satıcılara ihtiyacımız var," diye hatırlattım ona. "Sokaklarda kendi malımızla yakalanmak çok zor. Özellikle de aileleri sokağa çıkma yasağı için eve gelmelerini bekleyen kızların ve erkeklerin olduğu lanet bir partide."

"Taşınacak malımız var, nasıl taşındığı umurumda değil, ama gitmeli," diye homurdandı.

"Calgary'de triad boku satmak için hava çok sıcak. Bu işi başka bölümlere yaptırdığımızı sanıyordum." Bir duraksama oldu ve gerçek kafama dank etti. "Kahretsin, kimse bu işi üstlenmek istemiyor."

Başkanım bana ters ters baktı ama görmezden geldim ve "Kulvarımız bize ait. Orada iyiyiz. Neden başka bir şeride geçip çarpışarak her şeyi riske atalım?"

"Benden daha zeki olduğunu mu sanıyorsun, Axe?" diye tısladı, kızgın bir boğa gibi dişlerinin arasından duman üflüyordu.

Hiçbir şey söylemedim, ama bu onun için yeterli bir cevaptı.

Horoz bana kaşlarını çattı ve sonra yavaşça, gözleri benimkilere sabitlenmiş bir şekilde, kiraz uçlu purosunu masanın üzerinde duran elime doğru indirdi. Uzaklaşmadım ve yanan ucu serçe parmağımın boğumuna değdiğinde de irkilmedim. Çözülen etin cızırtısı ve patlamasını yanık saç ve deri kokusu izledi.

Sadece kulüpteki erkekleri aşağılamak söz konusu olduğunda yaratıcılığı olan bir adamdı. Bir keresinde bir aday adayının yüzünü kulüp binasının dışındaki kaldırımda bulunan köpek pisliği yığınının içine soktuğunu ve Horoz'un kendisi için istediği bir grup kızla yattıktan sonra ranzada uyuyan bir kardeşinin yüzüne işediğini görmüştüm.

"Bana cevap vermeye devam edersen Axe, Asyalı pisliklere karşı beslediğin bu küçük kan davasında sana yardım etmeyi uygun görmeyeceğim, duydun mu beni?" diye tehdit etti ve sonunda puroyu elimden aldı.

Elimdeki acıyı ve derimin altında isyan eden öfkeyi belli edecek en ufak bir seğirmeye bile izin vermedim.

Hiçbir zaman büyük bir asker olamamış olan yanım, küçük bir itme daha olmadan buna izin vermeyecekti. "Sence güvenli mi? Depolarını yağmaladığımızdan beri Seven Song'dan haber alamadık. Diğer ayakkabı düşene kadar saklanacağımızı düşündük. Geçen gün bunu doğrudan senin ağzından duydum."

Hazard sandalyesinde kaydı. Sadece küçük bir tahta gıcırtısı ve sert deriye değen kumaş hışırtısı ama gözümü çekmeye yetti. Benimkini görmezden geldi, sanki porno oynuyormuş gibi masaya baktı.

Burada bir şeyler oluyordu. Bunu, fırtına öncesindeki elektrikli havada ensenizdeki tüylerin diken diken olması gibi biliyordum. Henüz göremediğim bir tehdide karşı vücudumun verdiği tepkide yazılı bir uyarı.

Horoz beni takip ettirmiş olabilirdi ama düşünmedim. Jiang'la buluştuğumu bilseydi çoktan ölmüş olurdum.

Hayır, bu suçluluk gibi bir şey kokuyordu.

Horoz purosundan bir nefes çekti ve dumanı doğrudan yüzüme üfledi. "Ben yaptım. Ve bugün diyorum ki, sen, Whitey, Dunkirk ve Cedar'ın bu lanet partiye gidip uyuşturucu satmanızı istiyorum. Size yarım kilo ot, otuz beş gram kokain ve taşıyabileceğiniz kadar eroin veriyorum."

Bir üniversite partisi için tonlarca mal vardı. Polisler tarafından yakalansaydık, basit bir bulundurmadan daha fazlası için hapse girecektik. En azından herif beni Cedar'la gönderiyordu, kulübün tek üyesiydim.

aslında bir kardeş olarak görür ve arkamı kollayacağına güvenirdim.

"Neden bu kadar çok?"

Horoz bana kaşlarını çattı. "Çünkü ben öyle dedim."

Kaşlarımı kaldırdım ama başka bir şey söylemedim çünkü bir kez daha yanmak istemiyordum ve bu plan içime sinmese de şimdilik yeterince zorlamıştım.

"Bu gecenin Kate ile ne ilgisi var?" Sorma cüretini gösterdim çünkü Horoz'un canı cehenneme. Bu kulübe girmemin tek nedeninin Kate'in katilleri hakkında bilgi almak olduğunu çok iyi biliyordu ve bu bilgi konusunda hiç de ileri gitmemişti, ama şimdi nihayet biraz bilgi almıştı.

Beni bekletirken elindeki bozuk puroyu attı, yeni bir puro açıp ucunu kesti ve yaktı. Güzel bir nefes çektikten sonra dumanı doğrudan yüzüme üfledi.

Öfke içimde yuvarlandı ve yıllar boyunca etrafına ördüğüm duvarlara sertçe çarptı. Babam öfkeli bir orospu çocuğuydu ve çoğunlukla, kendimin de aynı olmasına izin vermeyi reddettim. Kendimi sakinleştirmek için parmaklarımı hızlı hızlı ve sertçe vururken fark ettim ki, gerçekten iyi bir kavga edeli çok uzun zaman olmuştu. Yumruklarımın altında derimin yarıldığını ve kanımın tenime değdiğini hissettiğimden beri.

Bu gecenin bunu değiştireceğini düşünmüştüm.

"Aradığınız adam da dahil olmak üzere Song'un bu gece bu partide olacağına inanmak için nedenlerimiz var. Onları görürsen en az birini yakala ve Shrap'in sorgulaması için kulüp binasına geri getir. Anladın mı beni? Operasyonlarıyla ilgili ihtiyacımız olanı aldıktan sonra, karının öldürülmesinde payı olan o orospu çocuğuna istediğini yapmakta özgürsün."

Kontrolümü kaybetmemek için dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim. Horoz, Kate hakkındaki bu bilgiyi ne zamandır saklıyordu? Onun ve Seven Song üçlüsünün Horoz'un bölgesine girdiği ve Giriş bölümünün gelirini ve gücünü gölgede bırakma hayalini tehdit ettiği sırada Kate'in cinayetine karışan birinin adını öğrenmelerinin tesadüf olmadığını adım gibi biliyordum.

Hediye atın ağzına bakmakla ilgili ne demişlerdi?

"Adı ne?" Gitmek için ayağa kalkmışken sordum. Horoz, muhtemelen benimle çok fazla şey paylaştığı için Hazard'a ve otoritesinden fazla bağımsız olduğum için bana kızgındı. Onun kulübünde asla teğmen olamayacaktım, çünkü benden o kadar çok korkuyordu ki, bana bir iyilik yapamıyordu.

kullanın.

Ben onun silahıydım ve bu gece beni iyi kullanmak istediği belliydi.

"Kang," dedi. "Kang Li."

CHAPTER FOURTEEN

MEI

TURNER ÇIFTLIĞI ÇOK ÜRKÜTÜCÜYDÜ.

Ahırın ve kütük evin yanındaki boş arazide yanan şenlik ateşi ve ip ışıklarının aydınlattığı ortam bile ürkütücüydü; güzel kızların önce öldüğü bir korku filmi için bariz bir seçimdi. Harap çiftlik evinin patlamış pencerelerinde gümbürdeyen müzik eşliğinde kıvranan bedenler, kırmızıya karşı gölgelenmiş dış hatlar

Birinin dışarıda gürültüyle çalışan bir jeneratöre taktığı ışıklar. Bir tür içki turnuvasının yapıldığı ahırın duvarlarında büyük tahta parçaları eksikti ve onları göremesem de evin arkasındaki uzun otların arasında sevişen insanları duyabiliyordum.

Daha önce bu yoldan hiç geçmemiştim ama burayı duymuştum. Calgary'nin dışında, ıssız bir yerde olduğu için reşit olmayanların katıldığı partiler için popüler bir seçimdi. En yakın kasaba Fort Normandeau'ydu, bir iki turistin geldiği ama neredeyse hiç kalıcı sakini olmayan terk edilmiş bir kale.

Seven Song üçlüsü için yaptığım ilk iş için mükemmel bir yerdi.

İlaçları aramızda paylaşırken Kang bana kuru bir sesle, "Önemli olan gergin görünmemek," dedi.

Mezuniyet balosundan sonra beni şık siyah bir BMW'yle, camı açık, dudaklarının arasında bir sigara ve bileğinde Rolex'i parlayarak alan oydu. Çinli gangsterlere hak vermeliydim. Gösterişli ve stil sahibiydiler.

Bana Kırık Diş adını kullandığını da söylemişti. Ona neden böyle anılmak istediğini sorduğumda, sadece omuz silkti ve üçlü çetedeki çoğu adamın böyle lakapları olduğunu söyledi.

Mahremiyet için, demişti, ama aynı zamanda kardeşlik duygusu için.

Henning'in bana Rocky demesi gibi.

Lakap takmanın ve almanın büyülü bir bağı olduğunu inkar edemezdim.

İnsanların neden çetelere yöneldiğini daha önce hiç anlamadığım bir şekilde anlamaya başlıyordum. Kendinizi yalnız ve toplum tarafından yanlış anlaşılmış hissediyorsanız, sadece bir grup tarafından kabul edilmekten değil, aynı zamanda sizi en başta reddeden aynı toplum tarafından korkulmaktan daha iyi bir duygu olamazdı.

"İyi olacağım," diye yalan söyledim, toz ilaçlarla dolu küçük plastik torbaları kabul ederken inandırıcı olmaya çalışıyordum.

"Rahatlamak için bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu, seyahat cüzdanının ceplerini fermuarla kapattıktan sonra gömleğini kaldırarak gövdesinin etrafında sabitledi. Uyuşturucuları gizlerken üzerinde tutmanın akıllıca bir yoluydu.

"Hayır, uyuşturucu kullanmıyorum."

Kang soğuk bakışlarıyla beni sabitledi. İçimdeki kıpırdanma dürtüsüne karşı koydum ve onu kendi haline bıraktım. Kırmızı elbisemi çıkarmış, her zamanki siyah kot pantolonumu, deri ceketimin altına siyah bir atlet ve topuklu deri botlarımı giymiştim. Uyuşturucular vücudumda taşıdığım küçük siyah bir çantanın içindeydi.

"Neden Centre Street'in bir parçası olmak istiyorsunuz?"

Güzel bir soruydu, hazır olduğum bir soruydu. "Hayatım boyunca ailemin beklentileri tarafından kapana kısıldım. Hayatımı kendim için yaşamak istiyorum. Onların arasına asla uyum sağlayamadım ve kendi yolumu ve kendi insanlarımı bulmak istiyorum."

"Ve sen de bir suçlu kıyafetinin senin kaderin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, sesi boya gibi soyulacak kadar kuruydu.

Gözlerimi devirdim. "Beni dövüşürken gördün, Kuan. Daha önce bunu yapan bir kız gördün mü?"

Tereddütü yeterli bir cevaptı.

"Güven bana, olmam gereken yer burası," dedim ve sözlerimde yeterince gerçeklik payı vardı ki net ve doğru bir şekilde çınladılar.

Kang'in Kate'i öldüreni bulmak için burada olmam gerektiğini bilmesine gerek yoktu.

Ancak cevapları bulmaya bu kadar yaklaşmışken, onları bulursam ne yapacağım sorusu aklıma geldi.

Onu öldüren adamlar ve vur emrini veren kişi.

Hapse atılmalarını istiyor muydum ve hangi kanıta dayanarak? Yıllar önce öldürülmüştü ve izler uzun zaman önce kaybolmuştu.

Ölmelerini mi istedim?

Kalbim göğsümde biraz titredi. Korkuyla değil, karanlık bir zevkle.

Evet. Ölmelerini istedim. Kate yaşamazken onlar yaşamayı hak etmiyordu.

Daha da ötesi, acı çekmelerini istedim.

Ve belki de bu beni kanun kaçaklarıyla saygın toplum insanlarından daha iyi uyum sağlayan bir insan yapıyordu. Suçun barbarlığı bana mantıklı geliyordu.

"Tamam, ben yakınlarda olacağım ama sen ahırı al, ben de evi. İki saat sonra tarlanın arkasında buluşup kontrol edeceğiz. Eğer bir şeyler satmayı başaramadıysan, bu senin sonun olur."

Bu kez bir korku ürpertisi, soğuk bir fermuar omurgamı kapatıyor.

"Her neyse," dedim hissetmediğim kayıtsız bir omuz silkmeyle.

Omuzlarımız birbirine değdiğinde bir ürpertiyi bastırarak yanından geçtim. Kang'la ilgili bir şey beni tedirgin etmişti. Gözlerini kırpmıyordu, yırtıcı bakışları hiç kırılmıyordu. İçimdeki ilkel bir şeyi, kaçma dürtüsünü harekete geçirdi.

Bu adama güvenme, diye bağırdı içgüdülerim.

Aslında güvenmiyordum ama bu partide başka kime güvenebilirdim ki?

Brian'ın baloya neden gelmediğini dehşetle merak ediyordum. Uyuşturucu satıcısıydı elbette, ama dans için heyecanlıydı. Hatta aldığı ve kendisini Charlie Chan kadar şık gösterdiğini düşündüğü beyaz takım elbiseyle durmadan övünüyordu.

Banyodan çıkar çıkmaz parti beni yuttu. Her yerde insanlar vardı, köhne evin arterlerini tıkamışlardı, yanlarından geçerken bile zar zor hareket ediyorlardı. Mezun olduğumuz sınıftaki herkes orada gibiydi, büyük bir devlet okuluna gittiğimiz için yüzlerce çocuk vardı. En azından Cleo evde Lin'le birlikteydi. O yanımdayken bunu yapabilmemin imkânı yoktu.

Dışarı çıktığımda yüzüme çarpan ilk serin hava hoş bir rahatlamaydı. Gölgeler her şeye yapışmıştı, çimenlerin bazı kısımlarında o kadar derindi ki sanki evren bahçenin tüm bölümlerini yutmuş gibi görünüyordu. Karanlıkta çok ahlaksızca şeyler yapan gürültülü grupların ve birkaç çiftin etrafından dolanarak onlardan uzak durdum. Ürkütücü ortamdan mı yoksa şenlik ateşinin yaydığı tuhaf ışıktan mı emin değildim ama herkes insandan çok hayvana benziyordu, dişleri kırmızı kırmızı parlıyor, yüz hatları gölgeyle uzuyordu.

Deri ceketimin içinde titreyerek ahıra daldım. Michael Hannigan'ı hemen tanıdım, lisede her zaman başarılı olan ve mezun olduktan sonra kaybolan sporcu tiplerinden biriydi. Sanki ihtişamlı günlerinin sonunun yaklaştığını kendisi de biliyormuş gibi bir tür çılgın enerjiyle hareket ediyordu. Heyecanında bir şey vardı.

bana. Kalabalık bir grubun ortasında duruyordu, bu da ona yaklaşmayı riskli hale getiriyordu, ama Cal Oaks Lisesi'nin Kralı'nın benim mallarımdan almasını sağlayabilirsem, diğerlerinin de onu takip edeceğini düşündüm.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve bu geceye kadar bir kez bile konuşmadığım popüler kalabalığa doğru ilerledim.

Michael hemen gözüme çarptı, etrafındaki insanların çoğundan omuzları ve başı daha uzundu. Gözleri bir iblisinki gibi kırmızı-siyah parlıyordu ve bir an için ağzı zalim bir vaatle kıvrıldı.

Tamam, buraya gel ve oyna der gibiydi.

Ondan daha kötü rakiplerle karşılaştığımı bilmiyordu. Jiang Kuan'la dövüşebildiysem ve Henning Axelsen'e karşı durabildiysem, Bay Popüler'le de korkusuzca yüzleşebilirdim.

"Selam Hannigan," diye çenemi kaldırarak selam verdim ve küçük grubunun hemen yanında durup ahşap bir direğe rahatça yaslandım. Hafif ağırlığımın altında uğursuzca gıcırdadı.

Kendi çenesini sallamadan önce bir süre daha bana baktı. "Marchand, ne oldu?"

Hepsi de neredeyse hiçbir şey giymemiş olan kızlardan birkaçı bana uyarı bakışları attı. Michael'ın peşinde olduğum fikrine neredeyse burun kıvıracaktım. Henning'den hayal edebileceğim kadar uzaktı ve bu nedenle romantik olarak ilgimi çekmiyordu.

"Maalesef pek bir şey yok," diye başladım iç çekerek. "Sadece çok sıkıldım. Bu parti çok sıkıcı."

"Evet," diye yavaşça kabul etti, yüzünü bana doğru dönmek için biraz daha döndü. "Bunu nasıl düzeltebileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Yüzümde erimiş balmumu gibi yavaş ve sıcak bir gülümsemenin dolaşmasına izin verdim. Saçlarım omzumun üzerinden kayarak mürekkepli ipekten şık bir tabaka oluşturdu ve Michael'ın gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yalayarak her şeyi içine almasını izledim.

"Belki," dedim dudağımın kenarını ısırarak. "Ne kadar sıkıldığına bağlı... ve ne kadar ödemek istediğine?"

Hızlı bir havlamayla güldü. "Şimdi de fahişelik mi yapıyorsun, Marchand? Baban çok zengin değil mi?"

Michael öyle olduğunu biliyordu. Yıllar önce, daha iyi öğrenmeden önce, zengin ve popüler kalabalık beni kendi saflarına katmaya çalışmıştı. Florent Marchand'ın kızı teoride onlar için mükemmel bir uyum olurdu. Gerçekte ise ne onlar ne de onların kendileri umurumdaydı.

Gözlerimi devirdim ve yorumunun biraz fazla komik olduğunu düşünen twitter kızlarının üzerinden konuştum. "Kendimi teklif etmiyordum. Sadece küçük bir parti iyiliği..."

Küçük çantamın fermuarını açtım ve parmaklarımın arasına küçük bir torba beyaz toz sıkıştırdım. Ona doğru göstermek kolaydı, sadece ilgisini çekmek için hızlıca bir göz atacaktım.

Gözleri irileşmiş, karanlıkta neredeyse grotesk bir hal almıştı. "Ne kadar?"

"Ne kadar istiyorsun?"

Ekibine baktı; yirmi küsur kız ve erkekten oluşan bu grup, etrafında asılı bir şekilde duruyor ve onun işaretini bekliyordu. Arkadaşlarından biri sırtını sıvazladı ve sırıttı.

"Neyse ne," diye karar verdi. "Elinde ne varsa alacağım. Bu bizim liseli olarak son gecemiz, en iyisi

"

Ağzımı kaplayan gülümsemeyi yaratmak zorunda değildim ama acaba biri bana bakıp da vahşi olmadığımı, terk edilmiş bir ahırda gençlere uyuşturucu satmanın çok ötesinde bir kötülük yapmaya niyetli olmadığımı düşünebilir miydi?

Koleksiyonumu boşaltmadılar ama büyük bir çentik attılar. Lise partilerine hiç gitmemiştim, bu yüzden üç torba kokain alıp bir kızın çantasından çıkardığı küçük bir aynada temiz küçük çizgilere bölmeye başladıklarında uzmanlıklarının kolaylığı karşısında şok oldum. Başka bir adam bir poşet ot aldı ve sigara içmeyi alışkanlık haline getirmiş birinin iyi yağlanmış hareketleriyle bir esrar sarmaya başladı.

Bu beni şok etmemeliydi. The Fallen'ın muhtemelen her zaman gençlerle uğraştığını biliyordum, ancak yaşıtlarımın sağlıklarını, güvenliklerini ve potansiyel olarak geleceklerini biraz kimyasal eğlence için riske atmak istemeleri bana saçma geldi.

Michael düzgünce bir kola çekti, sonra köşede durup onları izlediğim yere, bana baktı. Yüzünde acımasız bir ifade belirdi ve kayboldu.

Bana yirmi dolarlık bir banknot uzatarak, "Bir sıra al," dedi.

"Ben iyiyim."

"Bu bir soru değildi." Bir adım daha yaklaştı ve yüksek fiziğiyle beni duvarın içine hapsetti. Erkeklerin bunu her zaman yapıyor gibi görünmeleri, vücutlarını çoğu kadının asla yapamayacağı şekilde korkutmak için kullanmaları beni rahatsız ediyordu. "Babasının iyi kalpli küçük kızı benimle kokain çekemeyecek kadar namuslu mu? Senin bir tür narkotikçi olmadığını nereden bileceğim?"

Öfke tenimi titretti. Rasyonel olarak, beni manipüle

ettiğini anladım, ama yine de tetiklendim, benim

Mantıkla dengelenemeyecek kadar ani bir duygusal tepki. Daha düşünmeye bile fırsat bulamadan yirmiliği elime almıştım.

"Çünkü o benimle birlikte."

Cevap benden ya da Michael'dan gelmedi.

Ama o sesin tam olarak kime ait olduğunu dönmeden biliyordum. Henning'in sesinin alçak, sessiz ağırlığı bana su altında tanıdık gelebilir ya da arızalı bir telefon hattından fısıldanabilirdi. Onu kendiminkinden daha iyi tanıyordum.

Ama o neden buradaydı?

Arkamı dönmeme fırsat kalmadan, iri bir el omzumun üzerinden uzanıp Michael'ı düğmesinden tuttu ve sağ tarafımdaki duvara çarptı. Henning'in vücudu benimkine sürtünerek kafesteki avına doğru ilerledi, profili hırıltılı bir tehditti.

"Kadınları kafayı bulmaya zorlamaktan hoşlanıyorsun, böylece onlardan faydalanabiliyorsun?" diye Michael'ın yüzüne doğru hırladı.

Henning'i hiç böyle görmemiştim. Tam bir kanun kaçağıydı. Deri kesimi, sırtındaki The Fallen'ın yanan kafatası motorsiklet arması, çenesinin etrafındaki dalgalı saçları, güçlü ve keskin dişlerinin üzerinden geriye doğru soyulmuş dudaklarıyla, insan bedenine hapsolmuş bir kurda benziyordu. Kopmak üzere olan bir hayvan.

Omurgamda küçük bir ürperti oluştu ama bu seferki karanlık bir uyarılma akımıydı.

"Bu boku bana o sattı, dostum," diye karşı çıktı Michael, Henning'in tutuşuna karşı mücadele ederek.

Buna karşılık Henning diğer elini onun boynuna doladı. Henning'le kıyaslandığında Michael'ın sadece bir çocuk olduğunu düşünmem ne kadar garipti.

"Saldırgan köpeğini geri çek," diye tısladı kızlardan biri, adının Felicity olduğunu sanıyordum, kolumu çok sıkı kavrayarak.

Yaşadığım şoku atlatmak için soğuk suya dalmaya ihtiyacım vardı.

Henning'in kasları taş gibi gergin sırtına bir elimi koymak için öne çıktım. "Hey, hey, sorun yok."

Başını yavaşça çevirip yüzüme baktı ve vahşi ifadesi değişmedi. "Seninle birazdan ilgileneceğim Mei Zhen. Çekil."

Hemen geri çekildim.

Henning şimdiye kadar kabul ettiğim tek otoriteydi ve o böyle görünürken ona itaatsizlik etmek imkansızdı.

Cinayet işleyebilir.

Michael'a döndü ve ben de onun ellerinin nasıl esnediğini, tendonlarının nasıl sıkıldığını ve gencin boynunu nasıl sıktığını izledim.

"Beni dinle," diye tısladı Henning. "The Fallen MC'yi hiç duydun mu?"

Michael sertçe başını salladı. Fallen uluslararası bir örgüttü ama aslen Kanadalıydı ve her vatandaş motosiklet kulübünü tanıyordu. Kültürel yeraltının bir parçasıydı. Ebeveynlerin çocuklarına yatmadan önce anlattıkları uyarıcı, korkutucu hikâyelerdi.

"Güzel. Mei Zhen'in saçının tek teline dokunursan, senin saçının her bir telini kafa derinle birlikte alırım. Anladın mı beni?"

Michael'ın yanaklarından yaşlar süzüldü ama yine başını salladı ve Henning onu serbest bıraktı. Tehditlerini bitiren Hen bana döndü, elimi tuttu ve beni dışarı sürükledi.

tereddüt etmeden ahıra girdim. Michael'ın iyi olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım ama bir kız kalabalığı etrafını sarmıştı ve onun iyi olacağını biliyordum.

"Henning," diye tersledim, kolumu onun elinden kurtarmak için ayaklarımı samanlarla kaplı zemine sokmaya çalışıyordum. "Kes şunu, bir kafir gibi davranıyorsun."

Sözlerimi kabul etmedi. Bizi gölgelerin mürekkep gibi yoğun ve sessiz olduğu ahırın uzak ucuna götürürken ona ayak uydurmaya odaklandım. Elimden tutup beni kamçıladığında ve sonra binanın ıslak, eğri büğrü tahtasına doğru ittiğinde ağzımdan küçük bir nefes çıktı. Dişleri boğazımın yanında şakladı, somutlaştıracak kelimeleri bulamadığı fiziksel bir tehditti bu.

"Hey," diye yatıştırmaya çalıştım, ellerimi beni sıkıştıran şişkin kollarımda gezdirdim. "Hey, Henning, ben iyiyim."

"Sence bu normal mi?" diye alay etti, öfkesi yüzüne granit gibi kazınmıştı. "On yedi yaşında bir uyuşturucu satıcısı olmanın iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Karnımda öfke kıvılcımları çaktı. Burnumun ucuyla ona bakmak için çenemi yukarı doğru eğdim. "Kate'i kimin öldürdüğünü bulmak için gerekeni yapmanın sorun olmadığını düşünüyorum. Beni tartaklaman ve bana zorbalık yapman değil."

Henning vahşice küfretti ve elleri saçlarını karıştırarak dar bir daire çizmek için beni itti. Olduğum yerde donup kaldım çünkü bana asla zarar vermeyeceğini bilsem de onu bu şekilde, bu kadar... çözülmüş görmek beni farklı bir şekilde korkuttu. Kalbimde bir çarpıntı vardı ama aynı zamanda daha aşağıda, uyluklarımın arasında.

"Neye bulaştığın hakkında en ufak bir fikrin yok," diye hırladı sonunda, botunun üzerinde sertçe dönerek beni tekrar sıkıştırdı. "Akıllı bir çocuğa göre bu konuda tam bir aptalsın. Neden bu işin peşini bırakmıyorsun? Yapabiliyorken çocuk ol. Bu kan davası saçmalığıyla hayatını mahvediyorsun." "Bu bir kan davası değil," diye tükürdüm, bu fikir beni aşağılamıştı. "Bu adalet. Kate cinayeti için hiçbir şey alamadı ve onun arafta bir yerlerde sıkışıp kalması fikri aklımdan çıkmıyor. Ona seninle ve Cleo'yla ilgileneceğime dair söz verdim ama kendime de olanlara cevap bulacağıma dair bir söz verdim. ona."

"Sen on yedi yaşında bir çocuksun," diye kükreyerek yumruğunu başımın yanındaki duvara indirdi. "Yeraltı dünyasında benim gibilerle ve lanet olası triadla birlikte çalışmak senin için kabul edilebilir bir seçenek değil."

"Sen benim babam değilsin!"

"Hayır," diye bağırdı, şimdi acı çekiyordu. "Hayır, değilim. Olmak da istemiyorum. Ama senin için ne olursam olayım, bana bundan daha fazla saygı duyduğunu sanıyordum. Cleo'yu, aileni ve Yaşlı Ejderha'yı, yani beni bundan daha çok sevdiğini sanıyordum. Uyuşturucu satmaktan hapse girersen neler yaşayacağımızı hiç düşündün mü? Ya da daha kötüsü, bu orospu çocukları senin sadece onları gözetlemek için uyuşturucu sattığını öğrenselerdi?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ses tonundaki ve turkuaz gözlerindeki ıstırabı görünce şok oldum.

"Tanrım, Mei," diye mırıldandı, içindeki buhar aniden söndü, böylece büyük omuzları sarktı ve başı aşağı eğildi, sıcak nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakındı. "Benden bir şey istiyorsun, sana verecek gücüm yok ama

Bu, kalbimde sana karşı büyük bir sevgi olmadığı anlamına gelmez. Bana sevdiğin başka birini kaybetmeye dayanamadığını söylemiştin. O zaman bana da aynısını yaşatma."

Aramızda titreyen, yara bere içinde bir sessizlik oluştu. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Sözleri göğsümü sızlattı ama yıllarca geleceğimi ve kimliğimi her ne pahasına olursa olsun adaleti arama fikri etrafında şekillendirmiştim. Bundan vazgeçmek istemiyordum ve bu kadar ilerlemişken vazgeçebilir miydim bilmiyordum.

"Bu benim sınavım ve sonra varım," diye açıklamaya çalıştım ona, ceketinin yakalarına tutunarak. "Jiang Kuan'la dövüştüm ve onu etkiledim, Hen. Bunu yapabilirim."

Gözlerini öyle sıkı kapattı ki canı yanıyor gibiydi ve tekrar açtıklarında bir alevin içindeki mavi gibi parladılar.

"Beni duydun mu Mei Zhen, bu şerefsizlere bulaşmayacaksın."

"Bunun için artık çok geç," diye fısıldadım.

"Onların kabul törenini yaptın mı?"

"Hayır..."

"O zaman çok geç değil. Seni buradan çıkarıyorum ve eve döndüğümde ciddi bir konuşma bekliyor olsan iyi edersin evlat. Bu iş çığırından çıktı. Boğazına kadar boka batmışsın, ne kadar boka battığını görmek için aşağıya bile bakamıyorsun."

Alt dudağımı ısırmadan önce alışılmadık bir yalpalama hissettim. Hen'in gözünde çaresiz, aptal bir salak gibi hissetmek acı veriyordu ama neden böyle hissettiğini anlamak daha da acı veriyordu.

Umursamaz davranıyordum, evet, ama elim kolum bağlı oturup dünyanın kendi boktan yollarında dönüp durmasına nasıl izin vereceğimi bilmiyordum.

Henning beni hafifçe sarstı ve dikkatim kaşlarının gölgesinde bile parlak olan akuamarin gözlerine geri döndü. "Bir kez olsun dediğimi yapıp buradan gidecek misin? Lütfen, Rocky."

Daha sonra yaptığı şey beni çözdü.

Geniş alnı benimkine değecek şekilde eğildi ve gözlerini kapattı, kaba hatlarında acı dolu bir ifade vardı.

Ve beni asla benim onu sevdiğim gibi sevmeyeceğini biliyordum. Sanki nefes almak için ihtiyacı olan oksijen benmişim gibi.

Ama en azından beni böyle seviyordu.

Beni kaybetmek, yarım bir ciğerle yaşamak gibi.

"Tamam," dedim, hayatımda ilk kez otoriteye boyun eğiyordum ama bunu özgürce yapıyordum çünkü bu Hen'di ve zorlarsam onu, hatta belki Cleo ve Lin'i bile kaybedeceğimi biliyordum. "Buraya arabayla gelmedim ama eve bırakmanızı isteyeceğim."

Rahatlamadan önce bir kasılma yüz ifadesini burktu. Gözleri tekrar açıldığında karanlık ve anlamsızdı.

"Teşekkür ederim," diye Kantonca fısıldadı ve az önce kendi öpücüğünün konduğu alnıma bir öpücük kondurdu.

Ben bir şey söyleyemeden, bir gölge donuk karanlıktan uzaklaşarak Henning'in başının arkasındaki mısır tarlasını yuttu. Onu uyarmak için ağzımı açtım ama çok geç kalmıştım.

Kang yumuşak bir sıçrayışla karanlığın içinden çıktı, vücudu bir ok gibi akıcıydı. Helikopter bıçağının sapını Henning'in şakağının yan tarafına indirdi ve her zaman yıkılmaz olduğunu düşündüğüm adam yere yığıldı.

Ben daha bir şey söyleyemeden, şok ve dehşet içinde donup kalmışken, Kang bana hınzırca sırıttı, dişleri elindeki bıçak gibi parlıyordu.

"Güzel bir yüze sahip olmanın işimize yarayacağını biliyordum." Kısık sesle kıkırdadı ve pahalı görünümlü siyah kovboy çizmesinin burnuyla Henning'in iri bedenini dürttü. "Bu dinsizler kendi bölgelerinde uyuşturucu satan bir adam olsaydı önce seni vurur, soruları sonra sorarlardı."

Kang, Henning'in ellerini birbirine bastırmak için eğilip, büyük bileklerini birbirine kilitlemek için zar zor sığan bir fermuarlı kravat çıkarırken kabaca yutkundum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim zayıftı.

Sanki akıl sağlığımı sorguluyormuş gibi bana baktı. "O Düşmüşler'den bir gweilo." Henning'in göğsüne tükürmeden önce dudakları büzüldü. "Onlar iki hafta önce depolarımızdan birini basıp üç adamımızı öldüren ırkçı pisliklerdir."

Kang dizlerinin üzerine çöküp homurdanarak Henning'in iri gövdesini omuzlarına alıp sendeleyerek ayağa kalkarken, "Muhtemelen yalnız değildir," diye aceleyle söyledim. "Bu motorcular hep sürü halinde gezerler."

"Neyse ki biz de öyle," dedi yüzünü buruşturan bir sırıtışla, harcadığı efordan dolayı saç çizgisinde boncuk boncuk terler oluşmuştu.

Henning'in ağırlığı altında ayakta kalmaya devam etti. Dürüst olmak gerekirse, kendisinden daha iri olan adamı taşıyabilmesi şok ediciydi.

Hızlı düşünmeye çalıştım. Kendimi de tehlikeye atmadan ve ikimizi de dayağa, işkenceye ya da daha kötüsü ölüme mahkûm etmeden Henning'i bu durumdan nasıl kurtarabilirdim? Avuçlarım terliyordu, kader çizgimin derin kıvrımından aşağıya, sonra orta parmağımdan aşağıya bir nem damlası süzülüyordu.

Bana yıllar önce panayırdaki Çinli falcıyı hatırlattı.

Çok katı ve inatçı olmamalı, ölüme ve karanlığa çok fazla odaklanmamalısınız.

Eğer bunu öğrenmezseniz, hayatınızdaki trajediler sizi ele geçirecektir.

Sikeyim.

Şeytanla yaptığım bu anlaşmaya Kate, Cleo ve Henning için adaleti sağlamak için girmiştim, Axelsen ailesinin ayakta kalan diğer üyelerini mahkûm etmek için değil.

"Ürünün geri kalanını satmak ne olacak?" Kang'ı mısır tarlasının gölgelerine doğru takip ederken paniğimi kelimelerimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

Kang'ın kahkahasının içi boştu, karnından gelen bir şey yerine bir öksürüktü. "Oh, Öncü seni affedecektir. Beyaz balinayı yakaladın Mei Zhen. Merak etme, cömertçe ödüllendirileceksin. Cezalandırılmayacaksın."

Boğazımdan dehşet verici bir kıkırdama yükseldi ama acı dolu bir yutkunmayla onu bastırdım. Eğer Kang, Henning'i kaçırmanın intikam hırsım için en kötü cezadan başka bir şey olduğunu düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

Ölümcül olduğunu düşündüm çünkü Hen'e bir şey yapmasına izin vermeden önce Kang'ı öldürmüştüm.

Kendimi tehlikeye atmadan bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum ama o zaman da gecenin benim için nasıl sonuçlanacağı umurumda değildi.

Önemli olan tek şey tanıdığım tek kahramanı kurtarmaktı.

CHAPTER FIFTEEN

MEI

BIZI MISIR TARLASININ ORTASINDA BIR ARABANIN IÇINDE BEKLIYORLARDI. küçük Temizleme kesilmiş etrafında üç Çürük ve Tahta direklere sabitlenmiş yırtık pırtık korkuluklar.

Koyu gri bir takım elbise içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş olan adamlardan biri, kalıntıları kesmekle meşguldü.

Kang ve ben mısır saplarının arasından açıklığa doğru ilerlediğimizde orta haçtaki korkuluk. Yarım ay şeklinde, bacaklarını açmış, kollarını gövdelerinin önünde kavuşturmuş, dimdik duran dört meçhul gangster hazır ol vaziyetindeydi.

Şüphesiz, eyaletteki en azılı iki triad üyesinden emir bekliyordu.

Kasper ve Jiang Kuan.

Kasper'la daha önce hiç tanışmamıştım ve tanışmayı da hiç ummuyordum. Calgary'deki tüm operasyonun Ejderha Başı olarak, onun huzuruna çağrılmaya layık olabilmem için yıllarca Seven Song'a bağlı kalmam gerekecekti. Şimdi onu karanlık bir mısır tarlasında, sadece tepedeki parlak ay ve yıldızlarla ve mısır tarlasına sürdükleri şık siyah bir SUV'un farlarıyla aydınlatılmış olarak görünce, ne kadar etkileyici göründüğüne şaşırdım. Orta boylu, çenesinin altında ve yanaklarında, iyi kesimli takım elbisesinin altında bile fark edilebilen ekstra ağırlık taşıyan, seyrelmiş siyah saçlarıyla herhangi bir Çinli işadamı gibi görünüyordu. Onun Ejderha Başı olduğunu bilmemin tek nedeni, konumunun ona tanıdığı hürmet ve sanki adamlarından birinin tasarım ayakkabılarını kirletmemesi için bir su birikintisinin üzerine uzanmasını beklermiş gibi kendini taşıma şekliydi.

Onun yanında, uzun boylu, güçlü ve bir pistte yürüyebilecek kadar güzel olan Jiang, Tanrı gibi görünüyordu.

Yine de Kasper'ın normalliğinde tüyler ürpertici bir şey vardı. Bu bana bir zamanlar okuduğum kötülüğün sıradanlığıyla ilgili bir alıntıyı hatırlattı. Ve karanlıkta suç patronuna baktığımda, onun özel bir tür kötülük olduğuna hiç şüphe yoktu.

Kang, Henning'i artık boş olan haça götürdü ve oradaki diğer adamla birlikte Henning'i tahtaya dayayıp homurtular ve ağır düğümlü iplerle oraya sabitlediler. Henning'e nasıl yardım edeceğimi öğrenene kadar dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için çemberin kenarındaki gölgelerden uzak durdum.

Jiang Kantonca, "Bu hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı sessizce. "Sana bunu halletmenin başka bir yolu olduğunu söylemiştim."

Bir şey bekledikleri hissine kapıldım. Herkes çemberin diğer tarafına giden patikaya sabitlenmiş gibiydi, şüphesiz bu patika Turner Çiftliği arazisinin diğer tarafındaki bir yola çıkıyordu.

Titredim, mısır saplarının derinliklerine doğru kayarken kendime sarıldım.

"İşler hep buraya varacaktı," dedi Kasper, sesi gençliğinde günde bir paket sigara içmiş gibi tuhaf bir şekilde sertti. "Sana karşı çıkan biriyle başa çıkmanın tek yolunun onu toprağa gömmek olduğunu öğrenmelisin Dai tai."

Jiang, ahşap haçtan ürkütücü bir süs gibi sarkan Henning'i işaret etti. "Ve o bizim düşmanımız mı? Neden başkanı öldürüp bu işi bitirmiyorsunuz? İkimiz de kulübe bizden çalma emrini kimin verdiğini biliyoruz."

"Ambarda Başıboş Köpek'i öldürdüğünü söyledikleri adam bu." "Hiç şüphesiz Horoz Cavendish'in emriyle."

Kasper zarifçe omuz silkti. "Hiç şüphe yok."

"O zaman neden?"

İçini çekti, küçüğünün aptallığı yüzünden kuşatılmış bir ağabey gibi. "Çünkü korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Kadınlarını hiçbir şey olmamış gibi aldık. Onlar teslim olduktan sonra

bu adamı onların önünde öldüreceğiz. Korkmuş, Dai tai ve uysal bir şekilde ayrılırlar. Ürünümüzü taşımak için her zaman katırları kullanabiliriz."

"Sana kardeşlerden biriyle anlaşma yaptığımı söylemiştim. Bu saçmalığı bir lise partisinin arka bahçesinde yapmamıza gerek yok Kasper. Bir kez olsun beni dinle."

Kasper kardeşine bile bakmadan soğuk bir tavırla, "Ben ne dersem onu yaparız," diye karşı çıktı. "Bu, tüm kalıcı derslerin olması gerektiği gibi, barışla değil kanla öğretilecek bir ders."

Jiang bir şey söylemek için ağzını açtığında, Kasper onu durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır, Dai tai, tek bir kelime daha duymayacağım. Seninle konuşulduğunda konuşabilirsin ve ben tekrar saygı görmeye layık olduğuna karar verene kadar bu böyle."

Jiang'ın elini yumruk yapıp sıkmasını izledim ama başka bir şey söylemedi.

Saniyeler sonra, bekledikleri şeyi duydum. Harley borularının belirgin gürültüsü.

Gürültüden etkilenmiş gibi, sol tarafımızdaki saplar hışırdadı ve Fallen kesimli üç adam ortaya çıktı, içlerinden birini tanıdım. Henning ailesi dışında yalnız bir kurt sayılırdı ama Calgary'de en iyi bir arkadaşı olduğunu söylemem gerekseydi, bu kişi iki kaba suratlı motorcunun arkasında, ezilmiş otların arasında yürüyen Cedar olurdu. Bakışları Henning'e kaydı ve yüzünü buruşturdu ama onu kurtarmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Damarlarımda buz gibi su dolaşıyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Arkamızda, sadece yüz elli metre ötede, mezuniyet sınıfım ne olduğunu bilmeden eğlenmeye devam ediyordu.

Bu alanda gerçekleşen suç çatışması. Yeterince yüksek sesle bağırırsam bir işe yarayıp yaramayacağını merak ettim ve buna karşı çıkmaya karar verdim. Bu muhtemelen hem Henning'in hem de benim daha hızlı öldürülmemden başka bir işe yaramayacaktı.

Yer şimdi güçlü Harley motorlarının titreşimiyle gümbürdüyordu. Mızrağın ucunda maymun gidonlu kocaman bir motor belirdi. Daha motorundan inip kaskını açmadan adamın kim olduğunu anlamıştım.

Rooster Cavendish birkaç adım ilerledi ve Kuan kardeşlere bakarken kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturdu. Arkasında beş adam daha motosikletlerini park etti ve içlerinden biri kapüşonlu bir adamı yolcu koltuğundan çekip öne doğru sürükleyerek Horoz'un ayaklarının dibine fırlattı. Adam dizlerinin üzerine çökmeye çalıştığında, Horoz adamın yüzüne sert bir tekme attı, çelik çizme küçük açıklıkta duyabildiğim ıslak bir çıtırtıyla birleşti.

Adam anında sakinleşti.

Başka bir adam, loş ışıkta Hazard olabileceğini düşündüm, Henning'in de savaştığı kardeşlerden biriydi, heybelerle dolu bir kolla öne çıktı ve onları yüzüstü yatan adamın yanına attı.

"Senin lanet olası China White'ın ve yakalanmasını istediğin bok parçası," diye homurdandı Horoz, ayakları yere sağlam basıyordu, yüzü sert bir kaş çatmayla sabitlenmişti.

Dehşet verici görünmesi gerekirdi ama yüzünden ter akıyordu ve bir yumruğunda gergin bir tik vardı, sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyordu. O bir

Calgary'deki The Fallen MC'nin başkanıydı ve çok korkmuş görünüyordu.

Titredim, bakışlarım lanet olası direğe bağlı Henning'e kaydı. Kendine gelmeye başlamıştı, yüzü acıdan spazm geçiriyordu, yüzündeki kan pul pul, koyu kırmızı-siyah bir renge dönüşmüştü.

Uyan, uyan, diye düşündüm umutsuzca, sanki bunun yardımı olacakmış gibi.

İlk kez Henning'in bana boyumu aşan işlerle ilgili ne anlatmaya çalıştığını anlamıştım.

"Kadınlar nerede?" Cedar, Horoz'a ve diğer kardeşlerine ulaşmak için açıklığın çevresini geçerek talepte bulundu. Başı dönmüş, etrafını saran karanlığı görmeye çalışıyordu.

Sol tarafımda, Jiang gözle görülür bir şekilde hareketsizleşirken, Kasper tahta bir kahkaha attı.

"Onları saklamayı düşünüyorum." Kıpırdamadı, üzerlerinde silah ve bıçak kılıfı taşıdıkları çok belli olan motorcuları incelerken gözlerini bile kırpmadı. Hava durumu hakkında konuşuyor olabilirdi. "Bugünlerde kadınlar için iyi bir fiyat alabilirsiniz, özellikle de kızınız gibi genç olanlar için."

Hazard boğazından sessiz bir kükreme gibi bir ses çıkardı ve ileri doğru bir adım attı, ancak Horoz omzuna vurdu ve bacağına bir ayak sokarak genç adamı dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Kal," diye sertçe emretti.

Ve Hazard, yetişkin bir adam, kanun kaçağı bir motorcu, başı öne eğik, dizleri yerdeki çamur ve saman pisliğinde ıslanarak öylece durdu.

"Bana kadınlarını aldığını söylemedin," diye mırıldandı Jiang Kanton dilinde o kadar sessizdi ki, sadece bir buçuk metre arkasında olduğum için onu duyabiliyordum.

Kasper ona bir bakış bile atmadı. "İyi o zaman, sana rapor vermiyorum."

"Bunu benden neden saklıyorsun?" Jiang ısrar etti. "Sarışın motorcunun bana bir anlaşmayla geldiğini biliyorsun. Durumu zaten kontrol altında tuttuğumuzu bilmek yardımcı olabilirdi."

"Beni sır saklamakla mı suçluyorsun, Dai tai?" Kasper o kadar alçak sesle söyledi ki, neredeyse hiç ses çıkmadı ama şiddetin titreşimi havada hissedilebiliyordu.

Açıklığın karşısında Horoz bağırdı, "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz? Ne istediysen verdim."

"Teknik olarak, silodaki adamımızı öldüren motorcuyu bulan benim Kızıl Kutup'umdu," dedi Kasper o düz, metalik monoton sesiyle ve dişlerimi diken diken etti.

Sözleri karşısında keskin bir nefes aldım.

"Onu buraya getiren bendim, değil mi?" Horoz talep etti. "Şimdi kadınları teslim et, yoksa tetikteki kardeşlerimden bazılarının sorumlusu ben olmayacağım."

Vay anasını. Horoz onlara Henning'i bir çeşit ödeme olarak veriyordu. Tahta direğin üzerine yığılmış sevdiğim adama baktım ve onu kurtarması için Tanrı'ya, atalarıma, aklıma gelen herkese dua ettim.

Kasper kaşlarını kaldırdı. "Bu tehdit boş. Ateş açarsanız biz de karşılık veririz ve hiçbirimiz bu çiftlikten ayrılmayız." Kasper kararını mırıldanırken ve sonra parmaklarını şıklatırken hava durmuş gibiydi. "Peki, onları öne getirin," diye Kantonca emretti.

Bir adam sağındaki haydut grubundan sıyrıldı ve sapların arasında kayboldu.

"Biz beklerken..." Kasper, boynunda 438 rakamının dövmesi bulunan ve esasen Kasper'ın başkan yardımcısı olan Dağ Ustası Yardımcısı rolünü ifade eden bir adama çenesini eğerek baktı ve kapüşonlu adamı almak için ilerledi.

Eroin dolu heybeleri toplayan iki kişi daha onu takip etti.

Ama bakışlarım Kasper'ın ayaklarının dibine fırlatılan kapüşonlu bedene sabitlenmişti. Yanındaki Jiang, yüzü ağarmış bir halde, büyük bir şokla figüre bakıyordu.

"Kim o?" diye fısıldadı.

"Ellerimi kirletmek zorunda kalmamak için Düşmüşler'den toplamalarını istediğim çöpler," dedi Kasper yumuşak bir sesle ve başını sallayarak, Dağ Usta Yardımcısı adamın kafasındaki başlığı çıkarmak için uzandı.

Jiang daha önce sadece bir kez duyduğum bir ses çıkardı, Henning'in Kate'i Korku Evi'nin bodrumunda asılmış ve kan kaybından ölürken gördüğünde çıkardığı sesin aynısıydı. Göğsünde bir şey ölmüş gibi bir ses.

Kasper'ın ayaklarının dibindeki adamın bilinci gidip geliyordu, nefesi hasarlı ciğerlerinden ıslak bir şekilde boğazında tıkırdıyordu. Yüzü şişmiş et, çürükler ve kurumuş kandan oluşan benekli bir karmaşaydı. Bir zamanlar belki de çekiciydi ve belki de geceyi atlatırsa tekrar çekici olabilecek kadar iyileşebilirdi.

Ama içimde geceyi atlatamayacağına dair çok belirgin ve iç burkan bir his vardı.

Jiang parçalarını bir araya getirmeye çalışırken titredi. Konuştuğunda sesi tıpkı kardeşininki gibi çıplaktı. "Nasıl?"

"Nasıl?" Kasper küçümseyerek sordu, sonunda duygularını göstermişti ve bu duygu derin bir tiksintiyle yoğrulmuş bir öfkeydi. "Ben her şeyi bilirim, Dai tai. Bunu o tavşan kafana ne zaman sokacaksın? Benden hiçbir şey saklayamadın ve asla da saklayamayacaksın."

"Neden o zaman?" Jiang sordu, çaresizlik ses tonuna sinmişti. "Gerek yok... Onu bir daha görmeyeceğim."

Kasper neredeyse hoş bir şekilde, "Olmayacak," diye onayladı ve sonra, ben daha gözümü kırpmadan, Dağ Usta Yardımcısı'nın elinde inci mineli bir silah vardı ve tetiği çekiyordu.

Patlama sesi Jiang'ı birkaç adım geriye itti ve ben de onunla birlikte dehşetten uzaklaşarak sapların derinliklerine doğru kaydım. Beni unutmuşlardı, şimdilik, ama ben acemiydim. Yedi Şarkı'ya katılma yemini etmediğim sürece geceyi atlatmama izin vermeyeceklerdi ve şimdi, nihayet, daha kötü bir kader düşünemiyordum.

Çünkü Jiang'ın sevgilisi olduğu belli olan zavallı adam yerde ölü yatıyordu, kan ve gri madde çürük domatesler gibi etrafına saçılmıştı.

Ya Jiang?

Tek bir kasını bile oynatmadı, gözünü bile kırpmadı, nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Yine de çaresizliğini vücudumun her zerresinde hissedebiliyordum. Açıklık boyunca yankılandı ve bir geri besleme döngüsü içinde geri döndü.

Kasper aralarındaki cesedin üzerinden hiçbir şey yokmuş gibi geçti ve küçük kardeşinin yanağına hafifçe bir tokat attı.

"Bir daha benden sır saklama, Dai tai. Eğer bunu yaparsan, sevgilinle olması gerekenden çok daha erken tanışırsın."

Üçlü askerlerin Düşmüş kadınları açıklığa getirirken çıkardıkları kargaşa dikkatimi önümdeki dehşet verici sahneden uzaklaştırdı. Yaşları yaşlılardan gençlere kadar değişen bir avuç kadın açıklığa doğru koşuyordu ama içlerinden biri Cleo değildi. Henning'in nihayet uyandığı anda ben de derin bir nefes verdim.

"Bu ne lan!" diye bağırdı, bağlarına karşı öyle bir mücadele etti ki çürümüş ahşap direk tehlikeli bir şekilde sallandı.

Horoz'la göz göze geldiğinde durgunlaştı, durumu kavrarken gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Kendinden birine ihanet mi ediyorsun?" diye sordu yumuşak bir hırıltıyla.

Horoz alay etti. "Sanki başkan olarak yerimi almak için çalışmıyormuşsun gibi. Seni görüyorum Axe, her zaman benim lanet otoritemi sarsmaya çalışıyorsun."

"Çünkü işin bu noktaya gelmesini istemedim," diye bağırdı ve ipleri kan kaplayana kadar kollarını büktü.

Kadınlar arkasındaki adamlara doğru koşarken Horoz, "Ah," diye söylendi. Yanından geçen genç bir kızın omzunu okşamak için durakladı ve ardından Henning'e manik bir sırıtış attı. "Bu kaçınılmazdı. Lanet olası üçlü çete piçleri bizi alt edebileceklerini mi sanıyorlar? Yanıldıklarını anlayacaklar."

"Horoz," diye kandırmaya çalıştı Henning, ama artık çok geçti. Horoz kendi gündemiyle gelmişti. Aptalca bir şey, Şiddetli ve kanlı bir gündem, ama yine de bir gündem.

Omuzundaki kılıftan bir silah çıkardı ve Kasper Kuan'ı karnından vurdu.

Bir anda her şey kaosa dönüştü.

Bu bir çete savaşıydı ve ben mısır saplarının arasında saklanan on yedi yaşında bir kızdım. Henning'in sesi kafamın içinde yankılanıyor, bana sadece bir intikam şansı için güvenliğimi rüzgara bırakan aptal bir kız olduğumu söylüyordu. Bir an için, silah sesleri açıklığa yayılırken, gözlerimi sıkıca kapadım ve her şeyin bitmesini diledim.

Sonra Henning'in hâlâ iki grubun ortasında lanet bir direğe bağlı olduğunu ve artık ikisinin de onu korumayacağını hatırladım.

Hareket ettiğimi fark etmeden önce ayağa kalkmıştım, elim botuma yerleştirdiğim kısa taktik bıçağın etrafında kıvrılmıştı.

İki asker Kasper Kuan'ın tarladan çıkıp Turner Çiftliği'ne ve araçlarına doğru gitmesine yardım ediyordu. Uzakta, mezuniyet partisinin hala devam ettiği yerde, mermi sesleri arazide yankılanırken kadın çığlıklarının başladığını duyabiliyordum. Birkaç çatışma daha yaşanırken Jiang, Hazard ile göğüs göğüse çarpışıyordu. Horoz, ölü kardeşlerinden birinin destekli cesedini kendine siper etmiş, Kasper'ın geri çekilen bedenine ateş ediyor ve intikam vaatleriyle bağırıyordu.

Ve tüm bunların ortasında, ıslak tahtaya bağlanmış Henning, onu tutmanın zorluğundan yıpranmış direk.

Cesaretimi toplamaya çalışarak derin bir nefes aldım ve bunu başaramayınca Kate'in kafamın içindeki sesini ve ailesini korumak için verdiğim sözü hatırlamaya çalıştım.

İleri atıldım, Hazard'ı yere indirirken Jiang'ın etrafından dolandım ve sonra Henning'e doğru koştum. Sol kalçasındaki kurşun yarasından kan kaybediyordu ama

Onun dışında zarar görmemiş gibiydi. Ona doğru koştuğumu gördüğünde yüzünde bir şey değişti, keder ve dehşete kapıldı.

Rocky, diye mırıldandı.

Kanımı elektriklendiren adrenalin sayesinde hızımı kesemeyerek direğe çarptım. Henning'in ayaklarını bağlayan iplere karşı kaldırıp indirdiğim helikopter bıçağı elimde titriyordu. Bir darbe daha aldıktan sonra ipler gevşedi ve ben de parmak uçlarımın üzerinde elini kesmeye başladım, plastiği kesiyordum çünkü Hen'e zarar vermeden kesmek için iyi bir açım ya da yeterli kaldıracım yoktu.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı. "Git buradan, Mei Zhen. Şimdi."

"Sensiz olmaz." Sesimi tanıyamadım bile, o kadar tiz ve dehşetten zayıftı ki. Kalbim gözlerimdeki giderek seyrekleşen silah seslerinden daha yüksek sesle atıyordu.

Sonunda ipler çözüldü ve Henning'in ellerinden biri serbest kaldı. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve kan akışını devam ettirmek için bileğini bükmesini izledim. Tam diğer eli üzerinde çalışacaktım ki adımı haykırdı ve beni sertçe yere itti.

Anında sırtüstü döndüm ve Kang'ın dao kılıcını kaldırmış Henning'e doğru uçtuğunu gördüm. Yalnız, iki saniye önce olduğum yerde duruyor olsaydım Henning'e değil, bana doğru uçuyor olacaktı.

Kang benim için gidiyordu, şüphesiz Henning'i serbest bıraktığımı gördükten sonra.

Kang, motorcuya isabet ettiremeyeceği kadar uzaktaki hamlesini ıskalayınca boğazımdaki safra kabarmasını yuttum. Henning bıçağa kalın tabanıyla tekme attı.

ama Kang onu iyi kavramıştı. Taktik değiştiren Hen bir adım daha yaklaştı; Kang'ın helikopter bıçağıyla düzgün bir vuruş yapamayacağı kadar yakındı ama Asyalı adamın çenesine sert bir yumruk indirebilecek kadar yakındı. Kang'ın kafası duyulabilir bir şekilde geriye gitti.

Henning'in arkasında Horoz, kaçan Kasper'ın peşinden ateş etmekten vazgeçmiş ve dikkatini yerde yuvarlanan Jiang ve Hazard'ın dışında kalan tek dövüşçü olan Kang ve Henning'e çevirmişti.

"Sana Kate'in katiliyle yüz yüze görüşmeni sağlayacağımı söylemiştim," diye böbürlendi Horoz, düşen kardeşinin cesedini yere bırakıp, silahlarını kaldırmış iki kardeşin eşliğinde kendi geri çekilişini başlatırken. "Verdiğim sözleri her zaman yerine getiririm Axe."

Henning cevap vermedi ama bu bilgiyi sindirirken içindeki gerilimin nasıl arttığını görebiliyordum.

Kang, Kate'i öldüren üçlü askerlerden biriydi.

İfşaat beni gözlerimin arasından vurdu. Beni ürküttüğünü biliyordum ama bundan daha fazlasıydı. O tıslayan fısıltısını daha önce Korku Evi'ndeki merdivenlerin başında duymuştum. Beni basamaklardan aşağı iten oydu.

Ayağa fırladım, terli avucumu bıçağımın ağzının etrafında kıvırdım ve Kang ile Henning arasındaki kavgada bir boşluk olmasını bekledim. Bir an sonra, Kang kılıcının kabzasıyla Henning'in kaburgalarına vurduktan ve Henning de Kang'ın boğazına bir yumruk atıp nefessiz kalmasına neden olduktan sonra harekete geçtim.

Yıllardır dövüşleri ağır çekimde görmek, rakiplerimi okumak ve zayıflıklarından yararlanmak için antrenman yapıyordum. Benim

Adrenalin ve on yıllık pratik acıyı, korkuyu, endişeyi bastırdı ve geriye kalan tek şey intikamın soğuk bıçağıydı.

Derin bir hamle yaptım, kolumu uzatarak bıçağı olması gerektiği gibi kestim, bir karpuzu ikiye böler gibi güçlü bir yan kesik attım. Sadece Kang'ın karnının yumuşak tarafını derinlemesine kesti, kaburgasının alt çıkıntısına çarpana kadar yumuşak bir şekilde. Bıçak oraya saplandı ve Kang acıdan başını çevirdiğinde sapı parmaklarımdan koparak beni silahsız bıraktı.

Kang'ın yere düşmesini bekleyerek bir an aptalca durdum. Yere düşüp ölmesini.

Filmlerde hep böyle oluyordu.

Ama Kang bir Kızıl Kutup üçlüsüydü, Seven Song'un infazcısıydı. Benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir savaşıyordu ve onu acıya taşıyacak kendi adrenalin zenginliğine sahipti.

Yere düşmedi. Bunun yerine geri tepmeyi kaldıraç olarak kullanıp gövdesini geriye doğru savurdu, dao kılıcı açılı bir şekilde boğazıma inmek üzere havaya kalktı.

İnsanlar ölmeden önce hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini söylerler, ama benimki öyle olmadı. O anda tek düşünebildiğim Henning'di. Onun hayatı için korkuyordum. Bu Allah'ın belası araziden sağ çıkmasından ve benim ölümümün onu sonsuza dek yaralamamasından.

Bıçak boynumdan bir adım ötede durdu, parmak eklemleri boyunca "aşk" dövmesi olan ve parmaklarında şarapnel izleri bulunan kocaman, güçlü bir elin yan tarafına saplandı.

Henning eliyle bıçağı durdururken acı içinde homurdandı ve bıçağı yakalamak için ağırlığını vücuduma verdi.

baskın olmayan sol eli. Kang daha sert iterek Henning'in serçe parmağını tamamen kopardı.

Fokurdayan kanlı kütüğün görüntüsü beni tekrar harekete geçirmeye yetti. Kang'ın dalgınlığından yararlanarak bıçağımı ıslak, emici bir sesle yanından çektim. Son bir vuruş için bıçağı geri çektiğimde kanlar uçuştu.

Bu kez, helikopter bıçağı Kang'ın etine battığında, şahdamarını kopardı ve hemen dizlerinin üzerine çöktü, boğazına dolan kanla boğuşmaya başladı.

Uyuşmuş parmaklarım bıçağı düşürdü.

"Rocky." Henning'in sesi çıplaktı, ham teller elektrikle kıkırdıyordu.

Yüzümü ona döndüğümde omzunun üzerinden Horoz'u gördüm. Boğazımdan ciyaklamaya benzer bir ses çıktı ama Horoz gülmeden ve Henning'i kanlı elinden tutup geri çekmeden önce değil. Tahta haçın dibine çöktü ve küçük, zararsız bir şakayla Henning'i oraya kelepçeledi.

"Umarım domuzlar gelmeden önce kan kaybından ölürsün," diye Henning'in bembeyaz kesilmiş yüzüne alaycı bir ifadeyle baktı. "Ama eğer ölmezsen, bu karmaşa için umduğumdan daha iyi bir kurban olursun."

Kendimi Horoz'a doğru fırlattım, bacağının yan tarafına tekme attım, böylece büyük bir patlama ve çatırtı ile kırıldı. Bacağı kırıldı ve bir dizinin üstüne düştü. Hafif ağırlığımın her zerresinden yararlanarak yumruğumu Horoz'un yanağına sertçe indirdim.

Öfke ve hiddetten kör olmuş bir halde devam edecektim ama suratını dağıtamadan biri beni ondan çekti.

"Mei, dur." Bir başka Düşmüş kardeş başkanının ayağa kalkmasına yardım etmek için eğilirken beni Horoz'dan uzaklaştıran Cedar'dı. "Seni aptal kız, dur amına koyayım."

"Öldürün onu," diye emretti Horoz, acıdan rengi atmış bir halde.

"Hayır." Bu kez, altın tabancasını Horoz'a doğrultmuş halde Hazard'ın yüzükoyun yatan bedeninin üzerine doğru adım atan kişi Jiang Kuan'dı. "Bu gece başka bir masumu daha öldüremeyeceksin."

Yeni çatışmanın sessizliğinde, uzaktan gelen siren seslerini duydum. Rengi solmuş ama hâlâ canlı bir kalkan gibi etrafımda kıvrılmaya çalışan Henning'le ilgilenmek için Cedar'ın elinden kurtuldum. Ona izin verdim ama elini sarmak için gömleğinden bir şerit koparmaya odaklandım ve kan akışını durdurmaya çalıştım.

"Seni durduğun yerde vurabilirim," diye teklif etti Jiang. "Ya da kaçmana, sevdiklerine veda etmene ve senin için geleceğimi bilerek son bir gece yatmana izin verebilirim."

"Lanet olası korkak," diye tükürdü Horoz. "Buna cesaret edemezsin."

Jiang bir an için onu inceledi, bir omzunu eğdi ve ardından bir mermi ateşlendi.

Silahı ateşleyenin Jiang değil, Henning olduğunu anlamam bir anımı aldı. Tanıdık olmayan bir Glock sağ elinde sabit duruyordu, namlu hâlâ eski başkanına çevriliydi. Horoz kardeşinin kucağında yığılmıştı, göğsünün sağ tarafındaki delikten kan sızıyordu.

Horoz'u destekleyen kardeş adamı yere bırakıp kendisi de Harley'ine atlayıp oradan uzaklaşırken Jiang bize baktı.

Bir süre sonra bize "Polisler birkaç dakika içinde burada olacaklar" dedi ve biz cevap veremeden

topukladı, eğilerek sevgilisinin cesedini dikkatlice kollarına aldı ve sonra karanlıkta kayboldu.

"Mei'yi al."

Cedar'ın elleri beni tekrar kaldırana kadar Henning'in ne söylediğini ya da kime söylediğini fark etmemiştim.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

Henning omzumun üzerinden Cedar'a bakıyordu, bakışları ciddiydi. "Annen için yapman gerekeni yaptın dostum, ama lanet olsun, bunu benim için yap. Mei'yi buradan çıkar."

Cedar, parmakları omuz kemiklerimin etrafında daha sıkı kıvrılmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve beni önüne doğru çekti.

"Çok üzgünüm kardeşim. Bu... bu şekilde olmasını istemezdim. Ama annem vardı ve biliyorsun, her şeyimi ona borçluyum."

"Bu saçmalık için zamanım yok, Cedar. Lütfen, Mei'yi alırsan affedilirsin."

"Hayır!" Bağırdım, nihayet adrenalin ve şokun yarattığı bulanıklığın içinden neler olduğunu görebiliyordum. "HAYIR! Seni burada bırakmayacağım, Hen! Cleo'nun sana ihtiyacı var. Lin'in sana ihtiyacı var. Eve dönmezsen ne yapacaklar? Lütfen, lütfen, kalk. Seni o kelepçelerden nasıl kurtaracağımızı bulabiliriz--"

"Rocky," dedi, o kadar yumuşaktı ki sesi, akşamın tüm şiddetinden sonra şefkatli bir okşayış gibiydi.

Titredim ve dizlerimin üzerine çöktüm, Cedar'ın elinden kurtuldum, böylece dizlerimin üzerinde Henning'e doğru yürüyebildim. "Beni seni terk etmek zorunda bırakma."

"Senin için her bedeli öderim," diye fısıldadı şiddetle, kana bulanmış elleri yüzümü öyle sert kavrıyordu ki neredeyse

incinmiş. "Bu sevgi senin için yeterli mi, Rocky?"

Çok fazlaydı. O kadar çok ki içinde boğuluyordum, gözlerinin turkuazının altında kalbimin kıvrımlarında saklı derin, karanlık farkındalığa batıyordum.

Onu bu yüzden seviyordum, çünkü sevdikleri için yapmayacağı şey yoktu.

Bu kadar ileri gitmesi neredeyse çılgıncaydı. Ama anlayan biri varsa o da bendim. Onun güvende ve mutlu olması için kalbimi göğsümden söküp atabilirdim.

Kanlı ellerini yanaklarımdan geçirip kulaklarımın üstündeki saçlara doğru uzattı, böylece başımın tamamını avuçlamış oldu. Ancak o zaman öne doğru eğildi ve alnını alnıma bastırarak fısıldadı, "Uzun sürmeyecek. Kasıtsız adam öldürme ya da onun gibi bir suçtan en fazla beş yıl. Girişteki Zeus'tan kulübünün avukatını kullanmasını isteyeceğim. Her şey yoluna girecek, Rocky kız."

"Olmayacak," diye hıçkırdım. "Sana ihtiyacımız var. Bunu hak etmiyorsun."

"Sen de öyle," diye hatırlattı, o kadar sakindi ki ona öfkelenmek istedim. "Düşünmen gereken bir annen ve geleceğin var. Bunu ikimiz için de yap, tamam mı? Sen boyundan büyük işlere kalkıştın ama ben buradayım ve seni asla yarı yolda bırakmayacağım."

"Hayır," diye yalvardım, kalın bileklerine yapışarak. "Lütfen, bunu yapma. İkimiz de kaçabiliriz."

"Hayır, yapamayız. Ama siz yapabilirsiniz. Cleo'ya iyi bakın lütfen. Ve Lin'e. O sert bir yaşlı kuş, ama üzerine titreyecek insanlara ihtiyacı var, tamam mı?"

"Henning," adı boğazımdan patlarcasına bir hıçkırıkla döküldü. Başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim ve sadece zonklamasını hissetmek için dudaklarımı nabız noktasına bastırdım.

"Gitmen gerek. Şimdi, Mei."

"Seni seviyorum." Kelimeler karnımı ve boğazımı ejderha ateşi gibi yaktı.

Henning öpücüklerin sıcaklığından ürperdi ve kendi öpücüğünü alnıma bastırmak için beni çekti. Sanki bir rahip tarafından kutsanmış, kutsal bir meshedilmiş gibi hissettim.

"Seni seviyorum," diye söz verdi ve bu bir yemindi.

Arazinin ön tarafındaki çiftlik evinin hemen önünde sirenler havada feryat ediyordu. Kırmızı, beyaz ve mavi ışıklar, tepedeki siyah gökyüzünde görüntüler oluşturuyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Cedar ve beni Henning'den uzaklaştırmak için koluma yapıştı.

"Hayır!" Ayaklarımı çamurun içine sokmak için çabalayarak çığlık attım.

Henning, arkadaşı ve haininin beni sürükleyerek götürmesini sadece sessizce izledi. Eli hâlâ direğe kelepçeliydi, eskiden serçe parmağının olduğu yerde bir çıkıntı vardı ve derme çatma bandajdan hâlâ kan sızıyordu.

Cedar'ın kolunu ısırdım, o küfrederken ağzıma kan doldu. Kaçmama fırsat vermeden beni ayağımdan çekip bir patates çuvalı gibi omzuna attı, Faith ve annesi Denise'in de peşinden gelmesiyle çimenlerin arasında ilerlemeye başladı.

Henning'e bakmak için başımı eğdim, mısır sapları etrafımızı sarana ve o gözden kaybolana kadar göz temasını kaybetmeyi reddettim.

Gözlerimden akan yaşlar saçlarımı kavurdu ve nefes almakta zorlanırken sümük burnumu tıkadı. Fedakârlığın, suçluluğun ve kalp kırıklığının acısı binlerce sıcak bıçak gibi içimi parçaladı. Ne olduğunu bile bilmiyordum.

Sonra bunun Henning Axelsen'i sekiz uzun yıl boyunca son görüşüm olacağını ve onu bir daha gördüğümde, bir zamanlar beni sevdiği kadar benden nefret edeceğini düşündüm.

PART II

"A KRİZ o bir fırsat sürme ve tehlikeli rüzgar."

- Çin atasözü

CHAPTER SIXTEEN

MEI

SEKIZ YIL SONRA
2023

SEKIZ YILDIR HASTANEYE GITMEMIŞTIM VE ÜÇ KIŞI
beni bunu değiştirmeye zorlayabilirdi.

İçlerinden biri o gün ağlayarak beni aramıştı.

"Mei," demişti Cleo, bir müridin Tanrı'sının merhameti için hıçkıra hıçkıra ağladığı gibi adımı haykırarak. "Hastanedeyim ve sana ihtiyacım var."

Cleo'yu altı aydan fazla bir süredir görmemiştim. Artık Vancouver'da yaşadığım için birkaç ayda bir buluşmaya devam ediyorduk ama bunlar Tripadvisor'da düşük puanlı restoranlarda gizli buluşmalardı çünkü Henning'in hâlâ konuştuğumuzu bilmesini istemiyordu.

En iyi arkadaşım tarafından bir sır gibi saklanmak, benden nefret eden ama yine de çok sevdiğim bir adamdan saklanan yasak bir şey olmak acı veriyordu.

Ancak içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, bana sahip çıkılması hak ettiğimden çok daha fazlaydı, bu yüzden Cleo Vancouver'a ne zaman gelirse gelsin, saat ya da gün fark etmeksizin onunla buluştum. İşim olsa bile, onun için orada olmanın bir yolunu buldum.

Ondan aldıklarımdan sonra bunu ve çok daha fazlasını ona borçluydum.

Bunun için kendimi hiç kötü hissettirmedi. Aksine, devam eden arkadaşlığımızı gizli tutma arzusundan dolayı utanmış ve üzülmüş görünüyordu.

"Sensiz yaşayamam," derdi bazen, küf kokulu bir kafede elimi sıkıca tutarken. "Ama o seni hala gördüğümü bilerek yaşayamaz."

Henning Axelsen oluyor.

Benim yaptıklarım yüzünden suçu üstlenen ve üç yılını hapiste geçiren adam.

Cleo'nun açmazını anlıyordum ve ona her zaman onun küçük karanlık sırrı olmayı umursamadığımı söyledim. O benim için hayatımda kalan herkesten daha değerliydi, Yaşlı Ejderha hariç.

Onun için her şeyi yaparım.

Bu, Daiyu'nun Calgary'de bakımevinde ölmesinden bu yana ilk kez bir hastaneyi tekrar ziyaret etmek anlamına gelse bile.

Hayatımda yaptığım en büyük hatayla yüzleşmek ve Henning'i tutuklattığımdan beri ilk kez görmek anlamına gelse bile.

Kaskımı çıkarıp bisikletimin gidonuna takarken ellerim titriyordu. Otomatik kapıdan hastaneye girdiğimde de titremeye devam ettiler; antiseptik ve hastalık kokusu ciğerlerime zehirli bir karışım gibi yayılıyordu. Altıncı katın düğmesine bastım, Cleo bana hayatta kalmak için geçirdiği yedi ayrı ameliyattan sonra iyileştiğinden emin olmak için onu bir hafta daha tutacaklarını söylemişti. Vücudundan rahminden geriye kalanları almışlar, vahşice yaralanmış cinsel organını dikmişler, on bir bıçak yarasından kaynaklanan iç hasarı düzeltmişler ve her birini dikerek kapatmışlardı.

Gözlerimi o kadar sıkıca kapattım ki göz kapaklarımın karanlığında beyaz lekeler oluştu. Şimdi onun için güçlü olmalıydım. İçinde bulunduğu durumu gördüğümde ağlamayacaktım. Güçlü, emin ve bir yaz esintisi kadar nazik olacaktım. Onun en iyi arkadaşı, bakıcısı, annesi ve kız kardeşi olacaktım. Cleo'nun bana ihtiyacı olan her şey olurdum.

Odasına vardığımda yavaş ve düzenli nefes alıyor, düzensiz kalp atışlarımı normal bir hale getirmeye çalışıyordum.

Yine de kapıdan içeri adımımı atıp onu gördüğüm anda her şey boka sardı.

Cleo hastane yatağında yatıyordu, beyaz çarşaflar kadar solgundu, yüzü benek benekti ve solan morluklarla şişmişti.

Çürük bir meyvenin derisi gibi. Sol bacağı battaniyenin dışındaydı, kalçasından bileğine kadar alçıya alınmıştı ve her iki elinde de hastane önlüğünün yakasının altından görünen bandajlar vardı.

Ölüme yakın görünüyordu.

Bunu biliyordum çünkü annemin hastane yatağında bu şekilde öldüğünü görmüştüm.

Daiyu'nun ölümünden yıllar sonra hala kalbimde yankılanan her ikisinin yankısının üzerine yeni bir korku ve ıssızlık bindi ve uzun bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum.

Tüm bedenim Cleo'ya o kadar odaklanmıştı ki, çok geç olana kadar bir adamın iri cüssesini fark etmemiştim.

"Kimsin sen?" diye sordu alçak, pürüzsüz bir erkek sesi, kapının yanındaki duvara itilmemden saniyeler önce, ciğerlerimdeki havayı yumruklayarak.

Yıllarca eğitim aldıktan sonra verdiğim tepki otomatikti.

Dizimi kasıklarına doğru salladım ve aynı anda parmak eklemlerimi boğazına geçirdim.

Bunu beklemiyordu.

Yine de çoğu insan 1.80 boyuma ve ince yapıma bakıp kendimi nasıl savunacağımı bildiğimi düşünmezdi.

Adam acı içinde soluyarak kendi üzerine çöktü. Ceketimi kalçalarımdan aşağıya doğru çekerek adamın bedeniyle duvar arasından çıktım.

"Ben Mei," dedim ona soğuk bir şekilde. "Cleo için buradayım."

Ben ileri adım atamadan beni yakaladı, yıldırım hızıyla. Ön kolumu kavrayışı acıyla yanıyordu, ama ben

yüzüne baktığımda yüzünü buruşturmasına izin vermedim.

Oh.

Muhteşemdi.

Bir an için kendimi unutup ona baktım, Cleo'nun odasında sadece bu kadar güzel bir Yerli değil, aynı zamanda Fallen motosiklet kulübünün renklerini taşıyan birini bulduğum için şok olmuştum. Beyazların çoğunlukta olduğu motosiklet çetelerinde renkli insanları görmek pek alışıldık bir durum değildi.

Bana sertçe kaşlarını çattı ama bu onun yakışıklılığını hiç etkilemedi. Aksine, güçlü hatlara sahip yüzü ve uzun siyah saçları düşünceli ifadesine çok yakışıyordu.

"Kimsin sen?" Biraz önce sorduğum kadar sert bir şekilde sormadım.

Çünkü Cleo için nöbet tutan bu adamı sevdim. Kimsenin, mütevazı görünen bir kadının bile hastane odasına girmesine izin vermemesini sevdim.

Omzumun üzerinden bir fısıltı "Bu Kodiak," diye cevap verdi. "Onu görmezden gel. Deniyorum."

Topuğumun üzerinde döndüm ve kolumu acı içinde onun elinden kurtardım.

Çünkü Cleo uyanıktı.

Gri-yeşil gözleri vahşileşmiş yüzünde neredeyse yarı saydamdı, tüm renklerden yoksundu, sanki suları çekilmiş gibiydi. Ama bakışlarımız kilitlendiği anda gözyaşlarıyla doldular ve ben bir anı seline kapıldım: Votkayı ilk kez denediğimde Cleo'nun gülmesi ve ikimizin üzerine tükürmesi, Cleo'nun benimle birlikte ağlaması

Annemin teşhisi, Cleo yanımda uyuyordu, yüzü rüyalarla tatlıydı, kirpikleri yanaklarına uzun gölgeler düşürüyordu.

Aşk, patlamaktan başka çarem kalmayana kadar içimi doldurdu.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı hızla ve sessizce düşüyordu, onunkinin aynadaki görüntüsü gibi.

"Glory," diye fısıldadım, kelimeleri çok dar boğazımdan zorlayarak.

Ona uzanırken elim titredi, kalçalarım yatağa değene kadar yaklaştım ve elimi başına bastırabildim. Ağırlığını dokunuşuma verdi ve gözlerini kapattı, dudaklarında gözyaşlarının parlattığı titrek bir gülümseme oluştu.

"Geldin," diye mırıldandı.

"Her zaman," diye söz

verdim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı nefes nefese, göz kapakları panikle açılıp gözleri ortaya çıktı. "Sana ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam. Günlerdir deniyorum ama yapamıyorum..." Teselli edilemez hıçkırıklara boğuldu ve iyileşmekte olan bedenini saran acıdan tısladı.

Yatağın kenarına oturdum ve yüzünü boynumun kıvrımına bastırmak için belimden beceriksizce eğildim, o ağladıkça başının arkasını avuçladım. Gömleğim sırılsıklam oldu, boynum onun kuruyan gözyaşlarının tuzuyla sıkıştı, ama fark etmedim bile. Önemli olan tek şey Cleo'nun hayatta olması ve benim onunla birlikte olmamdı.

Uzun bir süre sonra hıçkırıkları iniltiye ve hıçkırığa dönüştü. Bir eliyle ceketimi tuttu, parmak eklemleri saldırgana karşı koyduğu anlamına geldiğini anlayabileceğim şekilde morarmış ve yarılmıştı. Kalbim göğsümde açık bir yara gibi zonkluyordu, ama kendi eriyişimi daha sonra yalnız kalana kadar tuttum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ona, yağlı ve mat saçlarını okşayarak. "Seni kurtarmak için orada olamadığım için çok üzgünüm."

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Arkamda koca bir motosiklet kulübü vardı ve beni kurtaramadılar. Bir süper kahraman olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunu da üstlenme. Tamam mı?"

İstediğini yapabileceğimden emin olmasam da başımı salladım.

"Çok aptaldım," diye fısıldadı, gözleri kapalıydı, vücudu yorgunluktan gevşemişti. "Çok aptaldım, Mei. Ona inanmakla ne kadar aptallık ettiğim için ölmek istiyorum."

"Aptal değil," diye tersledim, çok sertti. Kodiak, onu kızdırırsam müdahale etmeye hazır bir şekilde pencerenin yanındaki sandalyeye oturduğu yerde yarı ayakta duruyordu.

İçimi çektim ve Cleo'nun saçlarını öptüm. Saçlarında hâlâ küçükken kullandığı Vera Wang parfümünün hafif bir izi vardı. "Sen aptal değilsin. Sen tanıdığım en tatlı, en nazik, en sevimli insansın. Ve o psikopat senden faydalandı."

"Sadece kendime ait birini istedim," diye itiraf etti, hızla uykuya dalarken kelimeler bulanıklaşıyordu. "Çok aptalım. Ölmeyi hak ettim."

"Sakın böyle söyleme," diye tekrar bağırdım, biraz fazla yüksek sesle, ama Kodiak bu kez kıpırdamadı. "Bunu asla kendin için söyleme. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın, tamam mı?"

Cevap vermedi çünkü uyuyordu.

Onu rahatsız etmemek için dikkatlice, köşedeki küçük sandalyeye kıvrılmış dev motorcuya bakmak için döndüm. Eğilmişti, kollarını kalçalarına dayamıştı, elleri bacaklarının arasından sarkıyordu, başı omuzlarının üzerindeydi, saçları

dramatik bir perde gibiydi

gölgeli yüzünü çerçeveliyordu. Bakışlarımı hissettiğinde, perili gözlerle bana baktı.

"Çok sık böyle konuşuyor mu?" Ona sessizce sordum.

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Sanki başına gelenleri hak etmiş gibi mi?"

Bir baş sallama daha. Tüm vücuduyla zorladığı sert bir yutkunma.

"Ah Glory," diye fısıldadım, eğilip alnından öptüm. "Benim tatlı kızım."

"Ne kadarını biliyorsun?" diye fısıldadı uzun bir süre sonra kabaca.

"Sadece gazetelerde okuduklarım," diye itiraf ettim biraz ürpererek.

"Bundan daha kötüydü." Ölü bir ses, yüzünde siyah volkanik kayalar gibi ölü gözler. "Yazdıklarından çok daha kötüydü."

Sesindeki tekinsiz tonu tanıyordum çünkü Kate öldüğünden beri kendi sesimde de bu tonu taşıyordum ve Turner Çiftliği'ndeki o geceden sonra daha da kötüleşmişti.

Belki de oradaydı ya da Cleo'nun bir deli tarafından vahşice öldürülmüş olarak bulunduğu o yere düşmesine neden olacak bir şey yapmıştı ya da yeterince yapmamıştı.

Cleo'nun başına, şakağının yanındaki kırpılmış saçlarına bir öpücük daha kondurdum. Uykusunda daha da kıpırdandı, ben yanağını okşamadan önce alçak sesle mırıldandı ve bir kez daha sakinleşti.

Kodiak aynı alçak ve soğuk sesle, "Kim olduğunu bilmiyorum," diyerek beni şaşırttı. "Ama onu hiç görmedim.

Bu olay olduğundan beri çok hareketli. Onunla kalacaksın, değil mi? O...lanet olsun, alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var."

Hıçkırmamak için derin bir nefes aldım ve sonra başımı salladım. "Evet, onunla kalacağım."

Cleo sert bir solukla irkildi, elimi öyle sıkı tuttu ki tısladım. Bakışlarıyla karşılaştığımda paniklemişti, göz bebekleri kocaman açılmıştı.

"Beni bırakma," diye yalvardı bir kâbustan gerçek olduğuna inanarak uyanan birinin aciliyetiyle. Ne yazık ki Cleo için öyleydi. "Lütfen Rocky, benimle kal, tamam mı?"

Yıllar önce Korku Evi'nin bodrumunda Cleo'nun annesinin bana aynı çaresizlikle baktığı o geceye geri döndüm.

Onlara iyi bak, diye yalvarmıştı.

Orada, yıllar boyunca tutamadığım bir yemin etmiştim ama Cleo'nun sevgili ve vahşileşmiş yüzüne bakarken bu yemini yeniledim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ona ciddiyetle, onu nazikçe kollarıma alabilmek için dikkatlice yatağın kenarına uzandım. "Sen beni istediğin sürece seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Bunun ne anlama geldiği umurumda değildi. En iyi arkadaşıma verdiğim sözü tutmak için her şeyi yapardım, bu Henning'le neredeyse on yıl sonra ilk kez yüzleşmek anlamına gelse bile. Kate'e verdiğim ilk yemini tutmak için son sekiz yılda yaptığım tüm çalışmalardan ödün vermem anlamına gelse bile.

Cleo'yu kendime yakın tuttum, burnumda hastane kokusu, zihnimde ölmüş annelerimizin anısı vardı ve onlarla birlikte Cleo'yu da kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum.

CHAPTER SEVENTEEN

AXE-MAN

BIR KERESINDE, BIR PSIKOLOG KULÜP BINASININ ETRAFINI KOKLAMAYA GELMIŞTI,

Kanun kaçağı kompleksi hakkında yazdığı bir makale için bazı erkek kardeşlerle röportaj yapmak istiyordu. Erkeklerin nasıl suçlu olduklarını çözmeye çalışıyordu. Neden çetelere ve kıyafetlere pervaneler gibi çekildiklerini.

Ona sordum, başına gelen en kötü şey neydi?

Ve ne dedi biliyor musun?

Ben dokuz yaşındayken ailemizin köpeği Daisy öldü. Yıkılmıştım.

Arkamda Wrath, psikoloğun üç adım geri gitmesine neden olan zalim, sırıtan bir kahkaha attı.

Gülmemiştim ya da alay etmemiştim. Sadece o kaltağa defolup gitmesini söyledim. Kendi trajedisi hakkında bu kadar az bilgiye sahipken bu kardeşlikteki erkeklerden herhangi birini anlamasına imkân yoktu.

Çünkü hepsi buydu.

Bizi diğer her şeye karşı tek bir birim olarak bir araya getiren yapıştırıcı, katalizör ya da alevli şey.

Trajedi.

The Fallen MC'deki her bir adam cehennemden geçmiş ve isteyerek ya da istemeyerek geri dönmüştü. Tek bir zorluğumuz, küçük bir keder hikayemiz yoktu. Korkunç bir tespihin siyah boncukları gibi bir dizi vardı.

Bu adamların çoğu onarılamayacak kadar kırılmıştı. İyi bir kadının aşkını bulanlar bile, bağlandıkları kadın tarafından mucizevi bir şekilde onarılmadılar. Bu aşk sadece nefes almayı biraz daha tatlı hale getirdi çünkü onlara uğruna yaşayacakları bir şey verdi.

Hepimiz kırılmıştık ve birbirimizle ilgili hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmadık.

Kaçınılmaz olarak başımıza gelen dünyanın tüm trajedilerine karşı birlikte durduk ve birbirimiz için hayatlarımızı riske atmak anlamına gelse bile, imkansız görünse bile, yükümüzü elimizden geldiğince hafifletmeye çalıştık.

Zeus Garro'nun yanında eski dostum Bat'le birlikte Fort Hudson Hapishanesi'ne geldiği günü hâlâ hatırlayabiliyordum. İri yarı bir adamdı, tanıdığım herkesten daha iriydi. Eğer komik bir şey bulabilecek bir yerde olsaydım, onu küçücük telefon kabinine tıkıştırırken izlemek komik olurdu.

"Kardeşim," demişti plastik telefona, kocaman pençesinde küçücük bir şey. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu ve söylemeliyim ki, bunun daha iyi koşullar altında olmasını tercih ederdim."

Ona baktım.

"O zaman doğrudan konuya gireyim. Calgarianlı piçlerin sana düşman olduğunu biliyorum, içlerinden biri." Sesinde biriken öfke kükremesini yutmak için durakladı, öfkenin boyunduruğunu ıslak bir köpeğin üzerindeki su gibi silkeledi. "Bunun icabına bakıldığını bilmeni isterim."

"Nasıl halledildi?" Whitey, Dunkirk ve Horoz'u çoktan erkenden mezara koymuştum. Halledilecek başka ne vardı?

"Orayı temizlemeleri için ekibimden bazı kardeşlerimi Bat ile birlikte gönderdim. Sıfırdan başlıyoruz. Adamlarımdan biri yeni bir ekip kurmaya yardım etmek için geride kaldı. Bu onun uzmanlık alanı, bu yüzden Calgary artık Horoz'un başkanlığında olduğundan daha emin ellerde olacak."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü hapse girmeden önce sessiz bir adam olsam da şimdi neredeyse sessizdim.

Zeus beni kurnaz gözlerle değerlendirdi, kaşlarını indirerek keskin bir zekâyı gizlediğini bildiğim bir bakış fırlattı. "Sana yaptıkları doğru değildi kardeşim. Horoz ölmemiş olsaydı, o işi ben yapardım. Düşenler, Düşenlere sırtını dönmez."

Kaşlarımdan biri küçük bir kuşku gösterisiyle kalktı. Zeus'un ana bölümün başkanlığını kazanmak için kendi lanet amcasını öldürdüğü kulüp efsanesiydi.

Karşılık olarak kurt gibi sırıttı ve cama doğru eğildi. Sinir sistemimdeki bazı temel insani içgüdüler, bölmeyle ayrılmış olsak bile yırtıcı hayvandan uzağa eğilmem için bana bağırıyordu.

"Bazı şeyler kandan daha kalındır ve bu kardeşlik de onlardan biri. Biri benimkilerden birine yanlış yaparsa, bunu hayatıyla öder ve bu ödeme zor yoldan yapılır, anladınız mı? Kulübün başka bir bölümünde olsa bunu görürdünüz ama özellikle benim kulübümde. İnsanlar motorcuların ahlaki kurallarının biraz zayıf olduğunu düşünür ama ben her şeyi çok net görüyorum. Fallen'ın iyi insanlarıyla uğraşanlara kötülük yapılmaz. Benim halkım. Diğer kulüpler, çeteler, siviller, hepsi bunu biliyor çünkü ünüm benden önce geliyor." Bir vahşi sırıtma daha. "Yani benimle çalışan adamlar ve aileleri güvende. Ya da bizim yaşadığımız türden bir hayatı yaşarken güvende olabilecekleri kadar güvende."

Bakışlarım Bat'ı buldu, ellerini sessizce bana doğru açtı. teklif ediyorum. Sadece ne teklif edildiğini daha sonra anladım.

Zeus hareketi yankıladı, ellerini açmak için arkasına yaslandı ve sözde kayıtsızca omuz silkti. "Dinle, geçmişim hakkında pek konuşmadık ama ben de bir süre hapisteydim ve çocuklarım var. Onlardan ayrılmanın ne demek olduğunu bilirim." Yumruğunu acımasızca göğsüne vurdu. "Her lanet gün seni öldürüyor."

Kalın bir şekilde yutkundum ama tek kelime etmedim. Cleo'yu düşünmediğim ve endişelenmediğim bir dakika bile geçmedi.

"Buraya gelip siz içerideyken kızınıza göz kulak olmayı teklif etmek istedim. Yıllar önce birbirimizi tanımak için sadece iki hafta geçirdiğimizi biliyorum ama Bat'i ve Smoke'u tanıyorsun. Onlar iyi adamlar ve kulübümüz onlarla dolu. Bat bana kızın ve üvey annenin taşınmak istediklerini söyledi. Kulübün Entrance'da iyi bir bölgede bir evi var. İstiyorsan, onlarındır. Birkaç adamın da çocukları var, iyi çocuklar. Cleo'nla tanışmaktan mutlu olurlar. Onun yaşlarında bir kızım olduğundan bahsetmiyorum bile ve kim bilir, kızımın hayatında biraz daha iyiliğe ihtiyacı olabilir."

"Neden?" Dişlerimi sıkarak talep ettim, yumruğum masanın üzerinde sıkılıp gevşedi.

Kimseye güvenmemeyi birçok kez zor yoldan öğrenmiştim. Bat'le birlikte savaşmış, onun kadar benim de arkamı kollamış olsam da, bu adama ve hatta dünyada kalan tek sevdiklerime göz kulak olması için arkadaşıma güvenmeyi öğrendiğimi umduğum her şeye ters düşüyordu. Şiddetinin ve saldırganlığının altında iyi bir adam, acımasız yumruklarını destekleyen keskin bir zekâya sahip bir adam olarak bende bıraktığı izlenimin şu anda benim için pek bir önemi yoktu.

Zeus bana baktı, gözleri gümüş bıçaklar gibi parlıyordu. Tüm boyuna ve kilosuna, parmak eklemlerinde görünen yara izlerine ve gömleğinden görünen dövmelerine rağmen, ifadesinde bir tür nezaket vardı. İnsanlara pek sık sunmadığı bir şeyi bana açıyormuş gibi bir açıklık.

"Bir gün size tüm hikayeyi anlatacağım, ama sadece bir keresinde kulübüm tarafından becerildiğimi söyleyeyim. Yaptıkları şey yüzünden hapse girdim.

bir gün bana bunu yaptırdı. Bunun iyi bir kardeş olduğunu bildiğim bir adamın başına geldiğini görmek hoşuma gitmiyor. Sağlam bir adam olduğunu bildiğim bir kardeşime."

"Ne yani, kızlarıma sen bakacaksın ve ben dışarı çıktığımda senin bölümüne geçip kirli işlerini mi yapacağım? Horoz için bir baltaydım. Bir daha asla olmayacağım."

Zeus omuz silkti. "Ne sikim istiyorsan onu yapabilirsin dostum. Dışarı çıkarsan ve kulüpte takılmak sana uyarsa, sunduğumuz kardeşlik hakkında bir fikir edinirsen, o zaman evet, bu harika olur. Senin gibi bir adamı aramıza kattığımız için çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Kulüpteki her kardeş nasıl bir rol oynamak istediğini ve bu rolün onun güçlü yönlerine nasıl uyacağını seçmelidir. Balta olmak istemezsin, zaten bir infazcı için bıçağımız var. Her haltı yapabilirsin. Ama dışarı çıkıp kulüple ilgili her şeyi yapmak istiyorsan, evet, tabii. Anlıyorum. Bir bölüm seni becerdi, belki de çok yanmışsındır. Burada hiçbir bağ yok, gerçekten. Buradayım çünkü ben nasıl bir adamsam, bir hücrede korunmasız kızı için endişelenen iyi bir adam olduğunu bilemezdim."

Göz göze geldik, birbirimizin ölçüsünü aldık. Hapishanede geçirdiğim altı aydan sonra, insanları okumak hakkında istediğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim ve o adamın yüzünde samimiyetten başka bir şey görmemiştim.

"Düşünmen için seni yalnız bırakayım," dedi, parmak eklemlerini veda eder gibi cama vurarak.

Ayağa kalktı, Bat'i omzundan alkışladı ve sonra kapıya giderek gardiyanın onu dışarı çıkarmasını sağladı.

Bat onun yerine geçti ve ahizeyi kaldırarak şöyle dedi: "Gün ağarmasını beklerken soğukta binaların tepesinde yatıp yıldızlara baktığımız geceleri hatırlıyor musun? Ne için savaştığımızı merak ederdik. Sadece on sekiz yaşında, hiçbir fikri olmayan çocuklardık."

Daha yakına eğildi, burnu neredeyse pleksiglas cama değiyordu. Yüzü hayatımın pek çok tehlikeli anında gördüğüm bir yüzdü, kaosun ortasında bir mihenk taşı. Ona sadece askerlerin birbirine güvenebileceği şekilde güveniyordum; kir ve şiddetle, kan ve gözyaşıyla, terle ve geri kalan her şeyi unutturacak kadar kör edici bir korkuyla örülmüş bir bağ. Yıllar geçtikçe yaşlanmış ve değişmişti ama o yüzdeki siyah gözler, on sekiz yaşımdan beri arkamı kollayacağına güvendiğim gözlerdi.

"Artık uğruna savaşacak birden fazla şeyim var," diye devam etti. "Oğullarım Steele ve Shaw, tıpkı senin Cleo'ya sahip olduğun gibi. Ama aynı zamanda bir kardeşliğim var, terhis olduktan sonra kaybettiğimiz türden; parmaklıklar ardında otururken sana çok yabancı gelen türden çünkü seni oraya bir piçler kardeşliği koydu. Düşmüşler bana evsizken, Afganistan ormanlarında bir yerlerde kaybolmuşken, ruhum bir hayalet kadar zayıfken bir yuva verdi. Jonathon Booth adındaki o sümüklü gence farklı bir hayat şansı verdiğini gördünüz ve o adam artık bir kardeş, çok iyi ve bizim payımızı giyerek gelişiyor. Bunu sana da verebilirler kardeşim. Sana, Lin'e ve Cleo'ya. Sadece o dehşet verici ilk adımı atmalı ve ihanete uğradıktan sonra birine tekrar güvenmelisin."

O zaman bir cevap almadan beni terk etmişti.

Ancak üç hafta sonra Lin ve Cleo, Entrance, BC'ye taşındı.

Ondan iki buçuk yıl sonra da iyi halden erken çıktığımda onları takip ettim.

Kate'le evlenip Cleo'yu evlat edinmekten sonra verdiğim en iyi karardı.

En kötü kâbusum gerçekleştikten ve kızım, Glory'm, seri katil bir psikopat tarafından tecavüze uğrayıp ölüme terk edildikten sonra bu düşüncem daha da pekişti.

Seth Linley, "Kahin" ölmüştü. Kulübümüzün infazcısı Rahip McKenna tarafından öldürülmüştü. Bunun bana kendimi iyi, rahatlamış ya da haklı hissettirmesi gerekirdi, ama bunun yerine öfkem beslenmemiş bir şey gibi kireçlendi. Öfkem beslenmek istiyordu ve çocuğumu neredeyse öldürmekten sorumlu olan adamın kanıyla beslenmeyip de neyle beslenebilirdim ki?

Saldırıdan iki hafta sonraydı. Kodiak ve Priest onu bir tarlada, Bat'in ölü karısı Amelia'nın yanında bulduktan sonra. Priest'in Bea'yi o delinin elinden kurtarıp onu alaşağı etmesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti.

Ama bu lanet öfkeyi kontrol edemiyordum.

Kardeşlerim olmasaydı, Giriş'te vahşi bir gözyaşı döküyor olurdum, ruhumda kuduran canavarı beslemek için ellerime biraz kan bulma şansı için eski düşmanları arardım.

Bu durumda, Wrath'ın kanı yeterli olacaktı.

Yumruğum çenesinin sert kenarına çarptı ve kafasını bir şangırtıyla geriye savurdu. Wrath Marsden büyük bir adamdı, neredeyse Zeus kadar büyüktü, o da lanet bir devdi,

Gençliğinden beri sokaklarda haydutluk yapan kötü bir orospu çocuğuydu. Onu vurmak lanet olası bir mucizeydi, muhtemelen buna çok ihtiyacım olduğu için bana izin vermişti.

Curtains ve Boner ringin dışından yuhalayıp bağırarak bizi devam etmeye teşvik ettiler.

Box n' Burn Wrath'ın spor salonuydu ve kulüp tarafından destekleniyordu. King, Wrath tamamen iyileştiğinde bunu önermiş, bunun iyi bir iş fikri olduğunu ama aynı zamanda kulüp için de harika bir fikir olduğunu söylemişti. Gerektiğinde biz asabilerin stres atabileceği bir yer.

Çoğunlukla, kendi kadını yıllar önce öldürülmüş olan Wrath'a, o gittiğine göre artık hayatında yapacak bir şey vermek içindi.

Wrath kolunu kanlı ağzına götürdü ve kırmızıya boyanmış dişleriyle bana sırıttı. "Yaşlı bir adam için hiç fena değil."

Ona dişlerimi gösterdim ve kafasına bir kombinasyon fırlattım - yumruk, yumruk, sağ çapraz, üst kesik. Hepsinden kaçtı ya da engelledi, sonra hemen kendi güçlü vuruşlarıyla karşılık verdi. Bir tanesi böbreklerimin hemen üzerinden yan tarafıma isabet etti ve patlayıcı bir nefesle vücudumdaki havayı dışarı attı.

"Şimdi iyi hissediyor musun?" Gazap alay etti.

Parmak eklemlerimdeki kanı savaş boyası gibi yanağıma sildim ve ona vahşice sırıttım. Göğsümde, Wrath gibi zorlu bir rakibe karşı bile olsa, sahte bir dövüşte temizleyemeyeceğim kadar çok öfke ve korku vardı ama hiç yoktan iyiydi.

"Hey, Axe-Man," diye seslendi Heckler ofis kapısından. "Sana bir telefon var."

Ona doğru hamle yapmadan bir saniye önce Wrath'a "Bir sonraki vuruş kazanır," dedim.

İçgüdüsel bir geri adım attı, bunu hesaba katmıştım çünkü ciğerli ayağım topuğunun hemen arkasındaydı. Geriye doğru tökezledi, halata düştü ve yumruğumun yanağına inen darbesiyle karşılaşmak için mükemmel bir zamanlamayla hafifçe geri sıçradı.

Ona doğru yaklaştım, nefes nefese kalmıştım, terim tuzlu yağmur gibi üzerimden akıyordu. Ayağa kalkıp çenesini çalıştırdığında, eldivenleri dişlerimle yırttım ve ona elimi uzattım.

"Pis oyun," diye övdü Wrath, eldivenlerini çıkarıp benimle el sıkıştı. "Bu ringe ilk adımını attığın zamanki kural tanımaz halinden çok daha uzun bir yol kat ettin."

Gözlerimi devirdim. "Çoğu spor salonu görgü kurallarını över. Kirli oynamayı değil."

Wrath sırıttı, gözlerine tam olarak ulaşmayan o huysuz dudak kıvrımı. "Evet, şey. O spor salonları Fallen'a ait değil."

"Axe-Man," diye tekrar bağırdı Heckler, telefonumu havaya kaldırarak. "Seni arıyorlar, dostum."

"Kim o?"

"Kodiak."

Anında vücudumu bir ürperti kapladı. Boks ringinin üzerinden sıçradım ve kaşlarımı çatarak ona doğru yürüdüm.

"Lanet olası hatta Kodiak'ın olduğunu bilmek istemeyeceğimi mi sandın?" Hırladım. "Cleo'nun yatağına bakıyor."

Heckler omuz silkti ama yüz ifadesinde çocuksu bir huysuzluk vardı, bu da karnımdaki öfkeyi biraz daha sıkılaştırdı. Onu duvara ittim ve cep telefonumu elinden aldım.

"'Lo," dedim hoparlöre. "Sorun nedir?"

Kısa bir duraklama oldu. "Tam olarak yanlış bir şey yok. Cleo'yu ziyarete gelen bir kız var."

İçimi çektim, aniden bitkin düşmüştüm. "Kızımın bir sürü arkadaşı var. Onu üzmedikleri ya da başka bir şey yapmadıkları sürece, arkadaşlarının olması onun için iyi."

"Evet, dostum, biliyorum. Sadece... Bunu tanıyamadım. Son birkaç haftadır her zamanki kızlar gelip gidiyordu ama bu yeni."

"Emin misin?"

"Kadının unutamayacağınız bir yüzü var. Saldırıya uğrayan ve benim için çok şey ifade eden bir kadının başucunda nöbet tuttuğumdan bahsetmiyorum bile. Cleo ile bağlantılı bir yüzü unuttuğum bir zaman olursa, bunun en azından birkaç on yıl boyunca olmayacağını düşünüyorum."

Kendi kendime homurdanarak kabul ettim, sonra telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım, böylece spor çantamı kapıp tişörtümü içinden çıkarabildim. Başıma geçirirken pamuk tenime yapıştı ama acelem vardı. Eğer Cleo'nun yanında yabancı bir kız varsa, kontrol etmek için oraya gitmemem mümkün değildi.

"Yirmi beş dakika içinde orada olurum," dedim. "Cleo iyi mi?"

Kodiak o kısık sesiyle, "Bu kız ellerini üzerine koyar koymaz uykuya daldı," dedi.

İkimiz de Cleo'nun kazadan beri hiç uyumadığını biliyorduk. Sadece hemşirelerin ağrıları için verdiği ilaçlar işe yarıyordu ve yakında taburcu olduğunda ne yapacağımızdan korkuyordum.

Yanındaki kız da kimdi?

Cleo, Entrance'daki yerel gazetede muhabirdi ve Bea ve The Fallen'daki diğer Yaşlı Hanımlar kadar yakın olmasa da bir sürü arkadaşı vardı. Eğer yanında onlardan biri yoksa, gazeteden daha önce hiç tanışmadığım bir kadın olduğunu düşünürdüm. Orada kızımla birlikte çalışan kızlar ben etraftayken ortalıkta görünmeme eğilimindeydiler. Benim payımdan da olabilirdi, kulüpten de, ama King ya da Nova Cleo'nun yanında nöbet tutarken ziyaret etmekte sakınca görmüyorlardı, bu yüzden bunun başka bir şeyden çok benim mizacımla ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

"Bir değişiklik olursa beni ara," dedim kardeşime, o da telefonu kapatmadan önce homurdanarak onayladı.

"Her şey yolunda mı?" Perdeler arkamdan sordu.

Kızıl saçlı hackerımıza döndüm, bir elimi yüzümde gezdirdim ve dövüş için arkadan bağladığım saçlarımı geriye doğru taradım. Bant gevşedi ve ağır altın kütlesi omuzlarımdan aşağı süzüldü.

"Cleo için yeni bir ziyaretçi."

Perdelerin solgun yüzünde kocaman yeşil gözler vardı, bakışları taze deniz camı kadar keskindi. "Biraz kazı yapmamı ister misin?"

Buz gibi göğsümde bir sıcaklık seli. Curtains yanımda çocuk sayılırdı ama kulüpteki en yakın kardeşlerimden biri olduğunu inkâr edemezdim. İkimiz de kendimize göre inektik. Bizim bölümdeki tek erkek bendim.

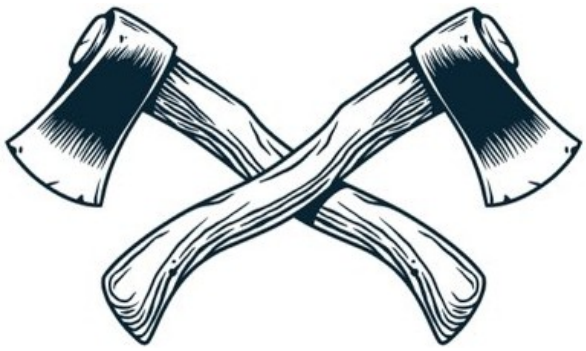
King'den başka üniversiteye gitmiş kimse yoktu ve Curtains bir tür dahi olarak doğmuştu. Birbirimizi anladık ve kulüp finansmanı ve iş özellikleri üzerinde birlikte çalıştık.

Ama bu olmadan bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

İçimin rahat etmesi için birini araştırmamı teklif etti.

Çocuğun omzuna vurdum ve sıktım. "Evet, oraya gidip kim olduğunu öğreneyim. Cleo'nun ofisinden tatlı bir kız olabilir."

"Olabilir," diye kabul etti ama ikimiz de içinde yaşadığımız dünyada kolay cevaplar bulma ihtimalimizin zayıf olduğunu biliyorduk.

BEN GELDIĞIMDE ZEUS BEKLEME ODASINDAYDI.

Hastanede, elinde minyatür görünen ince bir strafor fincan kahveyi yudumluyordu. Yakınlardaki bir grup kadın hemşire, tanınabilir deri kesimli kocaman adamı incelerken birbirlerine fısıldıyordu. Korkmuşlardı, evet, ama daha çok merak ediyorlardı, şehvetle

Merak ettim. Korkunun arzuyla bu kadar iyi birleşmesi beni hiç şaşırtmamıştı. Beni fark ettikleri an, titremeleri arttı.

Zeus'a kaşlarımı kaldırıp sorduğumda omuz silkti ve benimle birlikte koridorda Cleo'nun odasına doğru yürümeye başladı.

"Kodiak aradı. Kötü hissettiğini söyledi."

Omurgamdan aşağı bir endişe dalgası yuvarlandı. Adımlarımı hızlandırdım.

"Nedenini söyledi mi?"

Zeus omuz silkti, bir eliyle sakalını ovuşturdu. "Ayı'yı bilirsin, sadece bir şeyler hissettiğini söyledi."

Evet, Kodiak'ı ve hislerini bilirim. Hiçbir zaman iyi bir şeye işaret etmediler.

Cleo'nun odasının açık kapısına ulaştık ve bakışlarım yatağında uyuyan Cleo'ya kilitlendiğinde içimdeki gerginlik düğümü gevşedi. Aslında her geçen gün daha iyi görünmesine rağmen onu o halde görünce nefesimi ciğerlerime zorla doldurmak zorunda kaldım. Gerçi çocuğunu hastane yatağında perişan halde gören hiçbir ebeveyn rahat nefes alamaz. Bir daha böyle bir şey yaşayacağımdan şüpheliydim.

Hayatımdaki en önemli iki kadını yüzüstü bırakmıştım ve bununla yaşamak neredeyse imkânsızdı.

"Seni endişelendirmek istememiştim," dedi Kodiak nöbetçi pozisyonundan sessizce. "Düzgün düşünemiyordum. Tabii ki seni ben tetikledim."

Omuz silktim, sakin bir nefes alırken bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Zararı yok. Tedbirli olmak işe yarar."

Bakışlarımı tekrar yatağa, Kodiak'ın örümcek hislerini harekete geçiren kıza çevirdim. Zayıftı, soluk teni büyük deri ceketinin kollarından görünen siyah desenlerle boyanmıştı, koyu renk saçları sert yastık kılıfının üzerinde siyah ipek gibiydi.

Bakışlarımdan etkilenerek başını Cleo'nun boynundan çıkardı ve bunca zaman sonra bile çok iyi tanıdığım güzel yüzünü ortaya çıkardı.

İçgüdüsel olarak geri adım attım ve kapıya çarparak duvara sertçe vurdum. Gürültü her iki kızı da uyandırdı, biri soluk yeşilimsi gri, diğeri siyah olan iki çift göz bana dikilmişti.

Kan kulaklarımda uğulduyor, diğer tüm sesleri bastırıyordu. Kaslarım seğirdi, o kadar sıkı sıkılmışlardı ki serbest bırakma dürtüsüyle savaştılar. Duygular içime hücum etti, eski yaraların dikişlerini yırttı, uzun zaman önce çözülmesi gereken dikişleri söktü.

Önce siyah saçlı kız toparlandı, Cleo'yu itip kakmamak için yavaşça yataktan kalktı ve sonra ayağa kalktı. Daha yaşlıydı, onu son gördüğümden sekiz yaş daha büyüktü, ama lanet olsun, aynı görünüyordu.

Kaygan siyah saçları kara yağmur gibi omuzlarında dolaşıyor, narin kanatlı kaşlarının altında geniş gözler. Nar suyu kadar pembe görünen bir ağız. Tek fark, ön kollarının alt kısmında görünen dövmeler, sırtından boynunun yan tarafına doğru uzanan bir başka dövme ve yüzündeki son çocuksu dolgunluğun da eriyip gitmesi, elmacık kemiklerinin çıkıntısının yanaklarındaki belli belirsiz çukurların üzerinde keskin bir şekilde kalmasıydı. Beynimin uzak bir kısmı onun gerçek bir güzelliğe dönüştüğünü fark etti. Seni yere seren

Kalbiniz göğsünüzden çıkacak kadar güzel, kırmızı kanlı hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı türden.

Mei Zhen Marchand'ın ete kemiğe bürünmüş hali.

"Henning," dedi o yumuşak, kadınsı sesiyle ve içimdeki gerilim bir anda koptu.

Düşünmeden hareket ediyordum, aramızdaki boşluğu yiyor ve sonra onu deri ceketinin yakalarından tutup havaya kaldırıyordum, bir gün Cleo ve benimle Calgary'de bir ikinci el dükkanında bulduğu ceketin aynısı. Onu hiç de nazik olmayan bir şekilde duvara doğru ittim ve yüzüne hırlamak için yaklaştım, ama kokusu yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Kiraz çiçekleri, taze ve tatlı.

Bu beni paylaştığımız tüm kucaklaşmalara, mutfak masasında karşılıklı oturduğumuz anılara, çizim yaparken kalemin kağıda sürtünmesine, Cleo'nunkiyle karışan kahkahasının sesine, Kate'in öldürülmesinden bir gün sonra ikisinin başka bir hastane yatağında yin ve yang gibi birbirine kıvrılmış görüntüsüne geri götürdü.

Keder ve öfke içimde ateş ve benzin gibi birbirine karıştı, boğazıma kadar yükseldi, bu yüzden konuştuğumda sözlerimin sıcaklığı onun irkilmesine neden oldu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Yüzüne doğru hırladım. "Sana bizden uzak durmanı söylemiştim."

"Cleo'nun bana ihtiyacı vardı," dedi, tamamen sakin ve soğukkanlıydı.

Gözleri uzaktan her zaman siyah görünürdü, ama yakından sıcak ve canlı bir şey gibi zengindi - işlenmiş toprak, çam kabuğu, vizon.

Ona dişlerimi gösterdim, ikimize de öfkeliydim. "Sekiz yıl önce ikimize de ihtiyacı vardı ama sen siktir olup gittin. Ne oldu?

Şu anda ihtiyacı olan şey huzur ve sen bunun ne olduğunu hiç bilmiyorsun."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o ağızdan bir kelime daha çıkmasına dayanamadım, bu yüzden bir elimi ağzına bastırdım ve daha da yaklaştım, burnum onunkine değdi.

"Ailemden uzak dur, Mei Zhen. Seni bir daha buralarda görürsem, hapishanenin beni ne kadar değiştirdiğini öğreneceksin, anladın mı? Ben senin dostun değilim ve sen de beni düşman olarak görmek istemezsin."

"Baba," diye araya girmeye çalıştı Cleo ama ben gözlerimi elimde hapsolmuş hayaletten alamıyordum.

"Kate'e onunla ilgileneceğime söz verdim," diye fısıldadı Mei, gözleri yalvarırcasına ve kocaman. "İkinize de."

"Evet, o yemini tutmak için sekiz yıl geç kaldın," diye hırladım. Onunla işim bitmişti, kalbimin kaburgalarıma yumruk gibi çarpmasıyla işim bitmişti, Mei'nin hafif gövdesini itfaiyeci hamlesiyle omzumun üzerinden yukarı fırlattım.

Kapıdan çıkıp koridordan merdivenlere doğru yürürken Cleo'nun itirazları beni takip etti çünkü asansörü beklemiyordum. Merdivenleri ikişer ikişer indim, neredeyse bir basamaktan diğerine atlıyordum. Mei'nin üzerimdeki hissi kıyafetlerimden tenime ve kemiklerime kadar işliyordu.

Daha sonra, hiç mücadele etmediğini fark ettim. Tanıdığım kız benim cüssem karşısında bile iyi bir mücadele verebilirdi, ama o sadece bir patates çuvalı gibi omzumun üzerinde yatıyordu.

Ana kata ulaşıp kabul bölümüne doğru ilerlediğimde birkaç hemşire itiraz etti ama Fallen MC kesiğimi görür görmez sessizleştiler ve temkinli davrandılar.

Otomatik cam kapıları geçip kaldırıma çıktığım anda, onu kararsızca yere bıraktım.

Göğsüm ağırlaşıyordu, kalbim göğsümde öyle çılgınca çarpıyordu ki onu yakalayıp daha düzenli bir tempoya sokmak için hiçbir umudum yoktu. Mei'nin doğruluşunu izlemek, kıpırdamamak için hafifçe titreyen dudağının ucunu ısırışını görmek canımı yaktı. Omuzlarını dikleştirip bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdığında yüz ifadesindeki o tanıdık eski meydan okumanın parlayışını izlemek canımı yaktı.

Kendi acımın bana geri yansıdığını görmek canımı yaktı; yıllarca süren kafa karışıklığı, kayıp ve öfke, yaşlı bir ağacın kökleri kadar karışık ve derindi.

"Bana ihtiyacı var," dedi, sesi güçlü ve emindi. "Az önce yaşadıkları... lütfen Henning, onu yalnız başına iyileşmek zorunda bırakma."

"Yalnız kalmayacak." Artık var olmayan bir evi çağıran kederli bir kurt gibi bağırmak istedim. "O hiçbir zaman yalnız olmadı. Her zaman onun arkasındaydım ve şimdi bizi asla terk etmeyecek bir ailemiz var. Hiçbir şey için. Sen bunun bir parçası değilsin ve bir daha asla olmayacaksın. Bu yüzden pişman olacağım bir şey yapmadan önce git ve sakın geri dönmeyi aklından bile geçirme."

Bana baktı, çenesi on iki yaşındayken mükemmelleştirdiği kibirli açıyla eğilmişti. Ancak, ölen karımın önünde elinde dao kılıcıyla, ikisini de savunmaya hazır, kırık ve kanlar içinde duran on iki yaşındaki kız değildi.

Artık kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bilmek de istemiyordum. Onu bir daha hiç görmesem bile

Yeterince. Onun beynimden silinmesini, adının silinmesini, varlığının yok edilmesini istedim.

Onu sevmenin ve ondan nefret etmenin ıstırabından ve ikisi arasındaki ince çizgide ortaya çıkan kafa karışıklığından kurtulmak istedim.

"Özür dilerim," dedi, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordum. "Olan her şey için özür dilerim. Hapse girmenin sebebi olduğum için, seni çok geç olana kadar göremediğim için ve sen benden nefret etmeye başladığın için. Pek çok şey için özür dilerim ama en çok seni incittiğim için özür dilerim. Sen hâlâ tanıdığım en iyi adamsın ve sana yaptıklarımdan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sizi son gördüğümden beri ikinizi de uzaktan sevmediğim bir gün bile olmadı. Tamam, gideceğim ve sizden uzak duracağım ama Cleo için burada olmayacağıma söz veremem. Bana ihtiyacı olduğunda değil."

"Onu rahat bırak," diye bağırdım, yumruklarımı sıkarak öne çıktım. "Ciddiyim, Mei."

Elleri gülünç derecede büyük deri ceketinin ceplerinde, geri çekilmeye başlarken gülümsemesi ince ve kendisiyle alaycıydı. "Hatırlamıyor musun, Hen? Emirlere uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Topuklarının üzerinde döndü ve binanın yan tarafındaki park alanına doğru hafifçe koşmaya başladı, siyah saçları rüzgârda parladı ve onu son görüşüm oldu. Yine de uzun bir süre orada durdum, sıkışmış bir boğa gibi nefes aldım, kalbimde yeniden açtığı yaranın etrafında var olmaya çalıştım. Belki başka bir zaman, kızım tecavüze uğramamış ve ölüme terk edilmemişken, eski dostumun, eski çöküşümün görüntüsünden etkilenmeden kalabilirdim.

Ama zırhım ayaklarımın etrafında paramparça olmuştu, Cleo'yu koruyamadığım için hissettiğim başarısızlık ve dehşet duygusu yüzünden paramparça olmuştum. Mei'nin yeniden ortaya çıkışının bıçağı beni zaten zayıflayan kalbimin tam ortasından delip geçmişti ve şimdi tek yapabildiğim St. Katherine hastanesinin girişinde, içerideki doktorlar ya da hemşireler tarafından kurtarılma umudu olmadan kan kaybından ölmekti.

"Demek Mei'ydi."

Arkamda Z'nin sert hırıltısını duyduğumda şaşırmadım ama yine de gerildim, zayıf olduğum bir anda başka bir yırtıcının yaklaşmasına hayvani bir tepki olarak.

Tek cevabım homurdanmak oldu.

Uzun bir süre sessiz kaldı, dayanışma içinde yanımda durdu. Bir silah gibi inşa edilmiş bir adamın, çetesini yatıştırmak için mükemmel bir yol bulması beni hiç şaşırtmamıştı.

"Çok komik," dedi uzun uzun, elini omzuma sıkıştırarak. "İblislerimiz nasıl bu kadar güzel suratlara sahip olabiliyor ve bize bu kadar acı çektirebiliyor?"

"Cleo'nun kalbini kırdı." Sesim zayıftı, içimi parçalayan duygular yüzünden çıplak kalmıştım.

"Seninkini de kırdı," dedi, ağır ve sert bir sesle, böylece onunla tartışmam için yer kalmamıştı.

"O bunu yapana kadar kırılacak pek bir şey kalmadı," diye yarı inkâr ettim.

Z'nin duraksaması, yalana yakalanmış bir çocuk gibi kıvranmama neden olacak kadar uzundu. Ben Entrance'a gelmeden önce kulüpte kimse geçmişimle ilgili bir şey bilmiyordu, Zeus ve Bat dışında. Şimdiye kadar bildiklerine pişman olmak için bir nedenim olmamıştı.

"Tanıdığım en büyük kalplerden birine sahipsin Axe-Man, bu yüzden bu saçmalığa katıldığımı söyleyemem. Ama bazen zor zamanları atlatmak için kendimize yalanlar söylememiz gerekir, bu yüzden seni rahat bırakacağım."

"Minnettarım," diye mırıldandım alaycı bir şekilde, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı rahatlamayla dağılmış olsa da.

Zeus istediğinde, adam bu konularda kemikli bir köpek gibiydi ve ben Mei hakkındaki sorularla başa çıkacak bir ruh halinde değildim.

"Sadece şunu söyleyeyim," diye ekledi ve son darbeyi indirmek üzere olduğunu bildiğim için tekrar gerildim. "Cleo belli ki çocukla iletişim halindeydi. Belli ki onu Cleo'nun kalbindeki herkesi sevdiği gibi seviyor. Toplar duvara, bin ya da öl. Kızınız tıpkı babası gibi verici. Bana öyle geliyor ki, Mei'yi aradıysa, şu anda ona ihtiyacı olduğu içindir. Ve şu anda ona ihtiyacı var çünkü bu dehşetten kurtulmak için nasıl bir yol izleyecek? Bir şeyler yapması gerekecek ve Cleo'nun bunu rahatlıkla yapabileceği sadece bir avuç insan var. Anladın mı beni?"

Boğazıma düğümlenen taşı yuttum ve yumruklarımı açmak için aktif bir şekilde çalıştım.

Evet, biliyordum.

Travmanın birbirine bağladığı ruhlar arasındaki bağın ne kadar sağlam olduğunu ilk elden biliyordum. Kızlar arasındaki normal bir çocukluk arkadaşlığının, Entrance'a taşınıp King ile Mute'u, Boner ile Curtains'i, Harleigh Rose ile Lila'yı, Cress ile Lou'yu, Zeus ile Bat'ı ve Bat ile Dane'i izleyene kadar hiç görmediğim türden bir ilişkiye dönüşmesini izlemiştim. Bazı arkadaşlıklar asla ölmez,

Onları diri diri gömdüğünüzde bile içimden Cleo ve Mei'ninkinin de onlardan biri olduğunu biliyordum.

Beni korkuttuğu kadar sinirlendiren şey, bugün Mei'yi gördüğümde verdiğim tepkiden sonra, ilişkimizin de onlardan biri olduğundan endişelenmemdi.

Ve o tabuta son çiviyi çakmak için gereken güce sahip olup olmadığımı bilmiyordum, tıpkı eskiden sevdiğim o kızın bir ihanetine daha katlanıp katlanamayacağımı bilmediğim gibi.

CHAPTER EIGHTEEN

MEI

BU SÜRÜCÜ ITIBAREN VANCOUVER IÇIN GIRIŞ DEĞILDI. UZUN,

Özellikle de British Columbia kıyısı boyunca dağların etrafını saran dolambaçlı arteri tıkayan trafik olmadan ve manzara zamanın yeterince hoş geçmesini sağlayacak kadar muhteşemdi.

Ne yazık ki ne dağlar ne de kış bulutlarıyla kaplı gökyüzünün altındaki okyanusun gümüşi mavisi grisi

ya da kaskımdaki Bluetooth'tan Labrinth'in tatlı melodileri aklımı yaklaşan kıyametten uzaklaştırabilir.

Ve öyle de olacaktı çünkü Henning Axelsen tarafından hor görüldükten sekiz yıl sonra, tam da onun kapısına gidiyordum.

Evde olsaydı kapıyı suratıma çarpacağından hiç şüphem yoktu.

Belki polisi bile arardı. Ama kendime umursamadığımı söyledim.

Sekiz yıl geçmiş olabilir ama zamanın insan kalbinin depolama kapasitesi üzerinde nasıl bir etkisi olabilirdi ki? Annem neredeyse on yıl önce ölmüştü ve ben onu her gün özlüyordum. Kate için de durum neredeyse aynıydı. Cleo ve ben birbirimizi uzun zamandır görmüyorduk ve o, psikopat bir seri katilin onu içten dışa doğru kesip biçmesinden ve nadasa bırakılmış bir tarlada ölüme terk etmesinden günler sonra beni hastane yatağından aramıştı.

Sekiz saniye, sekiz yıl, seksen yıl, umurumda bile değildi.

Cleo'mun bana ihtiyacı vardı, onun yanında olmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Bu, hayatımda yaptığım en büyük hatayla yüzleşmek zorunda kalmam anlamına gelse bile.

Deri eldivenlerimin içinde avuçlarım terden kayganlaşmıştı ve vücudumun altındaki motosikletin uğultusu beni her zamanki gibi rahatlatmıyordu. Bir Kawasaki Ninja motosiklet kullanıyordum, bir Harley'in hırıltılı gürültüsünden çok farklıydı ama bugün bana Henning'in motosikletinin arkasında olmayı, onun güçlü vücudunun verdiği hissi çok fazla hatırlatıyordu

Ağır makineleri kolaylıkla kullanırken, sırtındaki deriden içime işleyen sıcaklığını hissediyordum.

Cleo ve ben e-postalar, Skype aramaları, mesajlar ve ara sıra mektuplarla ve Vancouver'a taşındıktan sonra seyrek kahve randevularıyla düzenli olarak iletişim halinde olsak da, hayatımdaki varlığının kaybını her gün hayalet bir uzuv gibi hissediyordum, bu yüzden onu tekrar görme, ona sarılma ve yaşadığı bu yeni kabustan sonra ona bakma fikri ne olursa olsun değer vereceğim bir hediyeydi.

Altı hafta önce beni hastanede gördüğünde verdiği şiddetli tepkiden sonra Henning'le yüzleşmek anlamına gelmesi önemli değildi. Yüzünde böyle bir öfkeyi daha önce sadece iki kez görmüştüm. Kate'i Korku Evi'nin tavanında asılı bulduğu gün ve Horoz'un Düşmüş Adamları'nın ona ihanet ettiği gün.

Benden de Rooster Cavendish'ten ya da Kate'i öldüren insanlardan nefret ettiği kadar nefret edebileceğini düşünmek içimi asitle doldurdu.

Ama hiçbir zaman yüzleşmekten çekinecek türden bir kadın olmadım, önemli bir şey için savaşırken bile.

Ve Cleo benim için neredeyse herkesten daha önemliydi.

İki hafta önce haftalık kontrolümüz için beni aradığında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu büyük, göz yaşartıcı hıçkırıklar tüm göğsünü yarıyor gibiydi. Yanında olmam için bana yalvarmadı ama çok yaklaşmıştı ve Cleo'nun daha önce hiçbir şey için yalvardığını duymamıştım. Vücudu iyileşiyordu ama saldırıdan beri sürekli bir korku içinde yaşıyordu. Bir keresinde korku ve travmanın insanları daha önceki bir duruma geri döndürdüğünü okumuştum. Hastane hastaları sıklıkla

En sevdikleri çocukluk oyuncaklarını ya da annelerini sordular.

Cleo annesine sahip olamadı ama ben onun pelüş tavşanının yerine geçmekten mutluydum. İyileşme yolculuğunda yanında olmamı isterse, ben de orada olurdum. Bunun için öz babasıyla savaşması gerekse bile.

Deri ceketimin içinde titredim ve gazı biraz daha açtım.

Yıllar önce, olanlardan sonra Henning'e yazmıştım.

Mektuplar ve e-postalar, o kadar çoktu ki "gönderene iade" zarflarıyla dolu bir çekmecem ve gelen kutumda muhtemelen hiç açmadığı e-postalarla dolu Henning etiketli bir klasörüm vardı.

Hapishaneye yaptığım ilk ziyaretten sonra beni ziyaretçi listesine eklemeyi reddetti ve üç yıl sonra hapisten çıktığında onu tekrar ziyaret etmeyi deneyemeyecek kadar korkak biriydim.

Kararını açıkça belirtmişti.

Benim için kılıcını çekmişti ama bunun sonucu hayatından ebediyen sürgün edilmek oldu.

Bazen, o zamanlar yaptığım hataların sonuçlarına katlanmama izin vermesini diliyordum, sadece onun iyiliği için değil, bencilce, kendi iyiliğim için. Belki o zaman hala onun için önemli biri olurdum.

Bu haliyle o hâlâ benim her şeyimdi.

Yirmi beş yaşındaydım ve sadece bir kez aşık olmuştum ve belki de bunu söylemek bile yanıltıcıydı. Sadece bir kez aşık olmuştum çünkü hala ona aşıktım.

Tanıdığım en iyi adamdı.

Florent beni Turner Çiftliği'ndeki o geceden sonra gönderdiğinde, günlük terapi seanslarına zorlanmıştım. Benim

Oradaki terapist Bay Cox, Henning'e sadece ailem dışında bana şefkat gösteren ilk erkek olduğu için aşık olduğumu düşündüğümü ilan etmişti. Ona psikoloji diplomasını veren üniversiteden parasını geri alması gerektiğini çünkü berbat bir terapist olduğunu söylemiştim.

Birine sırf iyi olduğu için aşık olmadınız. İyi olmak, sosyal bir ayrıcalık olmalıdır. Birine aşık oldunuz çünkü derinizin ve kemiklerinizin arasından ruhunuza kadar görebilen tek kişi gibi hissettiniz ve her şeyinizi bilse bile - iyi, kötü, lanet olası çirkin- sizi yine de kabul etti.

Henning'le ve dolayısıyla yaptığım en büyük hatayla yüzleşmekten ne kadar korkuyorsam, onu tekrar canlı olarak görme fikri de o kadar başımı döndürüyordu. Artık kırk yaşındaydı, hastanede sindirmeye fırsat bulamadığım şekilde yaşlanmıştı, sonunda cevaplayabileceğim soru işaretleriyle dolu bir hayat yaşıyordu.

Henning'in dışarı çıktıktan sonraki hayatıyla ilgili sadece temel bilgileri biliyordum çünkü Cleo onun hakkında kasıtlı olarak belirsiz konuşuyordu. Hapisten çıktıktan sonra, kulübü kadar kötü şöhretli olan Zeus Garro adında bir adam tarafından yönetilen The Fallen MC'nin kötü şöhretli ana bölümüne transfer olmuştu. British Columbia eyaletinin tamamını hayati bir arter gibi birbirine bağlayan asfalt şerit olan Sea to Sky Otoyolu'nun sahibiydiler ve kıyı boyunca uyuşturucu ve silah ticareti yapıyorlardı. Vancouver'da başka çeteler, Vancouver Adası'nda birkaç küçük çete olabilirdi ama Düşmüşler'in tüm eyalette sahip olduğu kaleye rakip olabilecek hiçbir şey yoktu.

Birçok kişi denemiş olsa da.

Horoz'un Calgary şubesinde başına gelen felaketten sonra Henning'in kulübe geri döneceğini öğrendiğimde şaşırmıştım. Benim tahminime göre hiçbir zaman doğuştan suçlu ya da asi olmamıştı, benim gibi değil. Yine de son duyduğuma göre, Cleo'dan değil, Henning kulübün mali işlerini yürüten ve paralarını aklayan bir sayman ve sekreterdi.

Doktorluktan kara para aklayıcılığına.

Bu değişimin büyük ölçüde benim yüzümden gerçekleştiğini biliyordum.

Onu bir suçluya dönüştürmüştüm, bu yüzden yıllar sonra bu yolda devam ettiği için onu gerçekten yargılayabilir miydim? Hangi hastane sabıka kaydıyla çalışmasına izin verirdi ki?

Dik bir yokuştan yukarı doğru uzun bir virajı döndüm ve sonra solumda kurtlar ve ayılar ile oyulmuş ahşap bir tabela belirdi.

Entrance, BC'ye hoş geldiniz.

Yerleşim yerlerinin bulunduğu sokaklara ve ardından Ana Cadde'ye girdiğimde kasaba kendini bir kartpostal gibi sundu. Tuhaftı, binalar eski ve özenle korunmuş, sokak lambaları antika ve ana meydan soğuk kış aylarında bile güzelce düzenlenmişti. Soğuk hava, dalgaların üzerinde sallanan yelkenlilerin üst kısımlarını seçebildiğim koydan yükselen okyanusun tuzlu suyuyla kokuyordu. Cleo'nun burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Bir resim kadar güzeldi.

Tek uyumsuz ayrıntı, Stella'nın Lokantası adlı bir yerin önüne park etmiş parlak arkalı motosikletlerden geliyordu. Büyük ön pencerelerin içinde, deri kesimli adamlarla dolu iki kabin görebiliyordum, birinin arkasında açıkça ateşli kanatları olan bir kafatası ve üst kısmında

rockçı The Fallen'ı okuyordu. Motosikletimin sesi kapıya yakın olanları varlığımdan haberdar etmiş olmalıydı çünkü siyah saçlı, kaslı bir adam kırmızı ışıkta beklediğim camdan beni incelemek için pencereye doğru yürüdü. Uzaktan bile yakışıklıydı, onunla ilgili bir şey zihnimin arkasını gıdıklıyordu.

Ben daha fazla düşünemeden ışık yeşile döndü ve telefonumdaki GPS'in kaskımdaki Bluetooth aracılığıyla Cleo'nun artık evim dediği yere doğru bana yol tarif etmesine izin vererek ilerledim.

Gözlerden uzak adrese ulaşmak yirmi dakika daha sürdü ama sık ormanda bir mola verilir verilmez Henning'in evlerini yapmak için neden burayı seçtiğini anladım. Büyük göl gri ışıkta parlaktı, Henning'in gözleriyle aynı tonda, erimiş akuamarin renginde cilalı bir havuzdu. Kenarında bir ev vardı; koyu renkli ahşaptan yapılmış, ön kapısı yeşile boyanmış rustik bir kulübe. Ayrı garajın önüne park etmek için çakıllı araba yoluna girdiğimde, ön kapı açıldı ve tanıdık bir figür boşluğu doldurdu.

Cleopatra Joan Axelsen.

Tek bir akıcı hareketle bisikletten indim, giderken eldivenlerimi çıkardım. Kaskı çıkarırken saçlarım kaska takıldı ama acıyı görmezden geldim ve kovayı yere atarak merdivenlere doğru koşmaya başladım.

Onları ikişer ikişer aldım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki ona ulaşamadan bayılacağımı sandım.

Ne mutlu ki, yapmadım.

Hastanede ziyaret ettiğimden bu yana sadece altı hafta geçmişti ve birbirimizi görmeden çok daha uzun süreler geçirmiştik.

ama bu şartlar altında altı hafta çok fazlaydı. Vancouver'dan ayrılıp ona daha yakın olabilmek için geçici olarak buraya nasıl taşınacağımı düşünmem bile iki hafta gibi uzun bir süre almıştı.

Adımlarımın ortasında ona doğru uzandığımda gözyaşlarımın etkisiyle görüşüm bulanıklaşmıştı, ama hemen arkasından uzanıp beni ön kolumdan kavrayarak vücuduna çektiğini fark ettim. Güverteye düşen bir şeyin çıkardığı şangırtının hayal meyal farkındaydım ama bunun bir çift koltuk değneği olduğunu ancak daha sonra anlayabildim.

Cleo hala çok zayıf olduğu için hafifçe birbirimize bastırdık, ama moleküllerimiz o kadar sıkı bir şekilde birbirine kaynaştı ki organik görünüyordu, iki mıknatıs yıllar sonra bir araya geldi. Her zaman olmamız gerektiği gibi bir kez daha birleştik.

İlk hıçkıranın kim olduğundan emin değildim, gözlerinden ve soluk soluğa ağzından yaşlar fışkırıyordu, ama diğeri hemen onu takip etti.

Soğukta verandanın önünde durduk, bedenlerimiz arasında boşluk kalmayacak kadar sıkı sarılmıştık, onun yüzü benim boynumda, benimki de onunkindeydi. Ağlamak için o kadar çok neden vardı ki çok ama çok uzun süre ağladık. Ayrılığımız ve onun vücudunun benimkinden farklı oluşu için ağladım, haftalardır yemek yememiş gibi kırılgan ve zayıftı. Ona yapılanlar ve ondan alınanlar için ağladım. Onu korumak için yanında olamamanın utancına ve ayrı geçen onca yıldan sonra Vera Wang parfümü gibi hala aynı kokmasına ağladım.

Çoğunlukla ağladım çünkü ona sarılmak eve dönmek gibiydi.

"Mei'm," diye mırıldandı saçlarıma, canımı acıtacak kadar sıkı sarılmıştı bana, tırnakları deri ceketimde kıvrılıyordu. "Benim Mei'm."

Şakağına bir öpücük kondurdum ve bir öpücüğün yetmeyeceği belli olunca başının yan tarafına daha fazla öpücük kondurdum. Hastanede yüzünü benek benek yapan morluklar en azından şimdi gitmişti ve sadece sağ şakağındaki silik yara izi hâlâ görünüyordu. Sanki dudaklarım o izi silebilecekmiş gibi üç kez öptüm.

"Merhaba Glory," diye fısıldadım, kelimeleri çok dar boğazımdan zorlayarak. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için çok özür dilerim. En başta burada olmadığım için de."

Boğazından hayvani bir inilti çıkararak inanılmaz derecede yaklaştı. "Artık buradasın. Sadece... sadece daha önce yaptığın gibi bir daha gitmeyeceğine söz ver. Sana ihtiyacım var."

Kalbim taze bir yara gibi sızladı. Cleo'nun güzel, zayıf yüzünü avuçlarımın içine almak için geri çekildim ve bir zamanlar annesine söz verdiğim sesle söz verdim, "Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Ellerini benim yüzümün üzerine koydu, bir kolu koltuk altından bileğine kadar uzanan alçı nedeniyle keskin bir açıyla bükülmüştü. "Teşekkür ederim."

Kapı aralığında Cleo'nun arkasından biri boğazını temizledi. Hiç düşünmeden Cleo'nun önünde duracak şekilde döndüm ve yabancıyla yüz yüze geldim.

Kadının Cleo'nun evinde onunla birlikte olduğu düşünüldüğünde, koruma içgüdülerim biraz gülünçtü ve cezayı gördüğümde daha da gülünç oldu-

Orada duran kemikli, neredeyse çelimsiz bir sarışındı. İnanılmaz derecede güzeldi, neredeyse oyuncak bebek gibiydi, iri mavi gözleri ve pembe kazak elbisesinin göğsüne doğru kıvrılan gür, soluk saçları vardı. Bir elinde kolayca kavradığı keskin bıçak, tıpkı elbisesinin altındaki hamile göbeğinin kabarıklığı gibi, üzerinde tamamen yersiz görünüyordu. Sadece anne olmak için çok genç görünmekle kalmıyor, genç bir anne olmak için de gülünç derecede saf görünüyordu. Tertemiz bir gebelik olup olmadığını merak ettim.

"Ah," diye küçük bir kahkaha attı Cleo, elimi tutmak için yanıma geldi. "Mei, bu benim en iyi arkadaşım Beatrice Lafayette. Bea, bu da benim Mei Zhen Marchand'ım."

Bea ve ben uzun bir süre birbirimize baktık, ikimiz de Cleo'ya verdiğimiz önem konusunda savaşıyorduk. Artık onun en iyi arkadaşıydı ama yine de bana sanki onun için doğmuşum gibi "benim" diyordu. Karşılık verdiğim bir duyguydu.

Cleo'nun ne kadar değiştiğini merak ediyordum, çünkü yeni en iyi arkadaşı ironik olmayan bir şekilde pembe giyiyor ve bir tür Barbie bebek gibi görünüyordu, oysa eski en iyi arkadaşı boktan bir ayakkabı ve benim gençken giydiğim eski deri ceketi giyiyordu.

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Mei," dedi Bea, sesi imajına mükemmel bir şekilde uyan şekerli pasta kadar tatlıydı. Bol süveterinin eteklerini kaldırarak bıçağı kalçasına sarılı demetine geri soktu ve Cleo'nun atılmış koltuk değneklerini almak için eğildi. Değnekleri ona uzattıktan sonra bana ince bir el uzattı, bir anlık tereddütten sonra elimi sıktım. "Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

Başımı salladım, çünkü söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Neyse ki Cleo'yu içeri sokma ihtiyacımız dikkatimizi gariplikten uzaklaştırdı. Bırakın soğuğu, yataktan bile çıkmaması gerektiğini hemen fark ettim. Çok zayıftı, kemikleri derisini delip geçmekle tehdit eden cam gibi sert parçalardı. İki büyük alçının ağırlığıyla manevra yapmak bile onun için zordu. Kulübenin ana odası oldukça büyüktü; arka duvarda büyük bir ada ve üzerinde asılı bakır tencereler bulunan mutfak, sağda oturma odası ve solda devasa bir ham ahşap masanın bulunduğu yemek odası yer alıyordu. Mutfağın üzerinde ikinci katın açıkta kalan koridoru vardı, ahşap bir korkuluk zemini alt kattan ayırıyordu. Kaba yontulmuş büyük ahşap kirişler başın üzerinde kemer oluşturuyor ve evin her iki yanındaki devasa pencereler bir tarafta göl, diğer tarafta orman manzarasını gözler önüne seriyordu. Mobilyalar mekanın ölçeğine uyacak şekilde büyüktü; koyu renkli ahşap, koyu çikolata rengi deri ve kanepenin üzerine atılmış el örgüsü bir battaniye ve farklı yüzeylerde şurada burada kitaplar gibi ev dokunuşları.

Henning ve Cleo'nun Calgary'deki küçük bungalovuna hiç benzemiyordu ama onlara -Henning'e- mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Cleo beni L şeklindeki deri koltuğa götürürken, her şeyi içime çekerken nefesim kesildi, kelimenin tam anlamıyla kısa, keskin nefesler aldım. Parmaklarım minderlerin üzerinde mürekkebin izini sürdü, Henning'in renkli mürekkepli kalemlerdeki uzman eli tarafından yapıldığını bildiğim girdaplı desenler.

Ancak yan yana oturduğumuzda, dizlerimizi birbirine bastırdığımızda, ellerimiz birbirine dolandığında

Sonunda Cleo'nun kendisindeki değişiklikleri fark ettim. Ve bu yüzden nefesim daha da kesildi. Belli ki iyi değildi.

Mesajlarından, medyanın "Peygamber" olarak adlandırdığı seri katilin saldırısından sonra iyileşmekte olduğunu biliyordum, ama sanki sadece bir umut ve dua ile bir arada tutulmuş gibi görünüyordu. Bir zamanlar muhteşem olan kalın altın sarısı saçları, bir erkek çocuğununki kadar kısa, dağınık ve berbat bir şekilde kesilmişti ve kemikleri cildine çok sert bir şekilde baskı yapıyordu; elmacık kemiklerinin altında ve geniş, donuk adaçayı yeşili gözlerinin etrafında derin çukurlar vardı.

Hıçkırığımı bastırmak için bir yumruğumu ağzıma bastırdım ve bunu yaparken Cleo'nun ince elini de yanıma aldım.

Yüz ifadesi kendi içine çöktü, dudakları titriyor, kaşları çatıktı. "Biliyorum... Artık o kadar da güzel görünmüyorum."

"Her zaman güzel olacaksın," dedim ona dürüstçe. Diğer kız, Bea, üç adım ötede bir sandalyede oturmasına rağmen tamamen unutulmuştu. "Ama bu... Tanrım, sana bakarken bile kalbim kırılıyor. Sana ne yaptı...?" Soru retorik olduğu için geçiştirdim ama Cleo ciddiye almış gibiydi.

"Her şey," diye fısıldadı. "Herkes bu konuda biriyle konuşmam gerektiğini söylüyor. Hastanede bir travma psikoloğuyla birkaç görüşme yaptım ama... kelimeleri nasıl bulabilirim?"

Bana doğru sallandı, yüzünü boynuma dayayarak yürek parçalayan sözlerini kulağıma fısıldadı. "Rahmimi benden aldı, Mei. Asla çocuğum olmayacak."

Gözlerim öyle sıkıca kapandı ki patlayan yıldızları gördüm. Boş boş, acaba kalbimin parçalara ayrılışını mı izliyorum diye düşündüm.

Cleo her zaman çocuk sahibi olmak istemişti. İyi, nazik, istikrarlı bir işi olan bir adamla evlenmeyi, beyaz çitli bir evde yaşamayı ve iki buçuk çocuk sahibi olmayı düşünerek büyüyen bir kızdı. Sağlıklı bir çevrede, sağlıklı insanlar tarafından yetiştirildiği için değil, yetiştirilmediği için sağlıklıydı.

Tatlı Cleo'mun tek hayali huzurdu.

Ve onun için huzur, sevgisini ve iyiliğini sunabileceği büyük bir aile demekti.

Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim bile. Asla vazgeçemeyeceğimi bildiğim bir şekilde sevdiğim adam henüz on yedi yaşımdayken benden alınmışken nasıl yapabilirdim?

"Keşke seninle yer değiştirebilseydim," diye mırıldandım çaresizce, kollarımı ona dolayarak. "Keşke başına gelen her kötü şeyi senden alabilseydim. Seni korumak için burada olmalıydım."

"Sen ve babam birbirinize çok benziyorsunuz," dedi titrek bir nefes vererek. "Birini kendi özgür iradesinden koruyamazsın. Bu yola girmek benim kararımdı ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım."

"Yalnız değilim," dedim.

"Hayır," diye kabul etti, daha da yaklaştı, yüzünü boynuma o kadar sıkıca bastırdı ki nasıl nefes alabildiğini merak ettim. "Çok aptaldım Mei. Etrafımdaki herkes aşık oluyordu ve ben bunu o kadar çok istiyordum ki, büyük bir romantik aşk yaşamamış olabileceğimi ama bunun sevilmediğim anlamına gelmediğini unuttum."

"Asla," diye kabul ettim, boğazımı saran duyguların boğuculuğunda konuşmaya çalışarak. "Seni seven o kadar çok insan var ki. Ve son sekiz yıldır yeterince yanında olamasam da, seni düşünmediğim ya da nefes alamayacak kadar özlemediğim tek bir gün bile olmadı."

"Seni özledim," dedi, bir rahibe çaresizce itiraf eder gibi nefes nefese. "Babamın bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama sana ihtiyacım var. Senden burada olmanı istemek adil olmasa da umurumda değil. Seni ya da onu incitmesi umurumda değil. Hiçbir şeyim kalm a d ı . . . " Sert bir nefes çekti. "İhtiyaçtan başka bir şeyim kalmadı. Bunun ne kadar yanlış bir his olduğunu biliyor musun?" "Evet, çünkü sen tanıdığım en verici, en sevgi dolu insansın." Bunu kendisinden öğrendiğine şüphe olmayan Henning'l e beraber. "Ama artık senin de ihtiyacın var."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı kırık bir sesle. "O kadar boşum ki. Kendimi nasıl dolduracağımı bilmiyorum."

Göğsümü ezen acıya rağmen kendimi yavaşça nefes almaya zorladım. Elim saçlarını okşayarak yatıştırıcı bir ritim buldu ve onu da yanıma alarak yastıklara uzandım, böylece büyük kanepede boylu boyunca uzanıyordu.

"Gwaan hai kavramını biliyor musun?" Ona sordum.

"İşle ilgili bir şey değil mi?"

"Olabilir. Ancak Çince gwaan hai'nin temel anlamı, her iki tarafın da birbirlerine yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğu kişisel ilişkiler kurmaktır. İki taraf arasında ahlaki bir yükümlülük hissi uyandırır. İş dünyasında çok kullanılır ve insanlar bunun nasıl yolsuzluğa yol açabileceğinden, birbirlerinin sırtını kaşıma fikrinden bahseder. Ama ben

sahip olmaya değer her ilişkinin gwaan hai'ye dayanması gerektiğine inanıyorum. Birini seviyorsam, ona mutluluk, başarı ve neşe getirmek için ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazırım. Peki ya seni sevme şeklim? Bu bir zorunluluk değil, bir onurdur. Bu yüzden lütfen size ihtiyacınız olan her şeyi ve her şeyi vermek istediğime güvenerek beni onurlandırın. Sadece sana olanlardan dolayı değil. Sadece Kate'e sana bakacağıma söz verdiğim için değil. Ama seni öyle seviyorum ki, sana sunduğum her şeyi kabul etmeni istiyorum, yani sonunda bana veren yine sen olacaksın."

Sözlerimi sindirirken Cleo'nun nefesi yumuşak, ılık bir puf gibi şahdamarıma çarpıyordu. Önemli bir şeyi anlamak için hâlâ zaman ayırmasını ve söylediği sözlerin hâlâ bu kadar ağır olmasını seviyordum.

"Tamam, Rocky," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

"Teşekkür ederim, Glory." Saçlarının tepesini öptüm. "Şimdi, bu uzun yolculuktan sonra ihtiyacım olan şey biraz kestirmek. Bunu halledebilir misin sence?"

Gülüşü sadece uzun bir nefes vermeydi ama bir hediye gibi hissettirdi. "Evet, bununla başa çıkabilirim."

"O zaman sus."

Cleo'nun derin bir uykuya dalması yaklaşık üç dakika sürdü, vücut ağırlığı tamamen yanıma gömüldü. Ancak o zaman yanımızdaki sandalyede oturan unutulmuş arkadaş Bea öne doğru kayarak kollarını kalçalarına dayadı ve bana bakmaya başladı. Kalçasına bağlı olduğunu bildiğim bıçağıyla bile ciddiye alınmayacak kadar güzel, pembeler içinde çok tatlıydı ama ağırbaşlılığını takdir ettim.

Bea sessizce, "Kendine geldiğinde söylediği ilk şeylerden biri senin adındı," dedi. "Daha önce de senden bahsetmişti ama bu farklıydı. Sanki içindeki panik ateşini söndürebilecek tek şey sendin."

"Çok şey atlattık."

Bakışları daraldı. "Evet, biliyorum. Ama bu sekiz yıl önceydi. O artık farklı ve seni buraya çağırmasından endişeliyim çünkü travma insanların ileriye değil geriye gitmesine neden oluyor. Gittiğin sekiz yıl boyunca sana ihtiyacı olmadı ve şu anda da sana gerçekten ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"O gitmemi söylemedikçe gitmeyeceğim," dedim dişlerimi sıkarak.

Ama bu fikir göğsümün boş bir mağaradaki yankı gibi zonklamasına neden oldu. Yardıma bu kadar ihtiyacı varken Cleo'yu bu şekilde terk etme fikri bana iğrenç geliyordu. Herhangi bir zamanda gitmemi isterse giderdim ama o zamana kadar Henning ve Bea gibi soğuk sarışınlara ve Entrance'ta hayatımı zorlaştırmak isteyen herkese katlanabilirdim. Bu benim rahatımla ilgili değildi. Cleo'nun rahatlığıyla ilgiliydi.

"Umarım öyledir," diye itiraf etti Bea pişmanlık duymadan. "Umarım yarın, bugün, uykusundan uyandığında ihtiyacı olan her şeyin zaten Giriş'te olduğunu ve senin sadece geldiğin yere geri sürülmesi gereken bir hayalet olduğunu anlar."

"Saçında fiyonk olan biri için ağır sözler."

"Bir kitabı kapağına göre yargılama." Burnunu çekti ve arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı, böylece kısa elbisesi yukarı sıyrılarak kınlı bıçağının alt kenarını ortaya çıkardı. "O canavar

Cleo'ya bunu yapan benim peşimdeydi. Yüzünde gördüğüm parıltıdan yüz kat daha fazla suçluluk hissetmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Artık onu eskisinden daha iyi koruyacağım, bu onu güvenebileceğini düşündüğü birine karşı korumak anlamına gelse bile."

"Onun için ölürüm, o yüzden bana güvenden bahsetme," diye hırladım usulca.

"Belki," diye yavaşça kabul etti. "Ama senin hakkında, nasıl biri olduğunu bilecek kadar çok şey duydum Mei Zhen. Ve bazen iyileşmek için kılıcını bırakıp iç yüzünü ortaya çıkarman gerekir. Onun için ölebilirsin ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil ve senin de onun için yumuşayacak kadar güçlü olduğunu sanmıyorum."

"Eğer hakkımda bir şeyler duyduysanız, eskiden neredeyse her şeyden çok değer verdiğim bir adam yüzümü bir daha görürse olacaklardan hoşlanmayacağımı söylediğinde, bu kasabaya kalmak niyetiyle gelmemin nelere mal olduğunu da biliyorsunuzdur."

Soluk bir kaşını kaldırdı ve Cleo'nun Giriş'teki en iyi arkadaşının Düşmüşler'in infazcısıyla takıldığından bahsettiğini hatırladım; gözünü budaktan sakınmayan, acımasız şiddetiyle yeraltı dünyasında o kadar kötü şöhretli bir adamdı ki insanlar ona Ölüm Rahibi diyordu. Şimdi biraz ona benziyordu, saçında pembe bir fiyonk olan ve geniş mavi gözlerinde şiddet parıldayan bir sarışın.

"Lafı açılmışken, bununla nasıl başa çıkmayı planlıyorsun? Axe- Man seni burada istemiyor. Geri kalanımız da seni burada istemiyor çünkü zaten çok şey yaşamış iki iyi insana getireceğin tek şeyin drama ve acı dolu anılar olduğunu biliyoruz. Yanıldığımı söyle."

Ona Axe-Man dendiğini duymak garipti. Calgary'deki kulüp adının Axe olduğunu biliyordum ama yeni lakabını ve ikisi arasındaki farkı merak ettim. Ayrıca buradaki herkesin tanıdığı bu Axe-Man'in içinde benim tanıdığım Henning'in var olup olmadığını da merak ettim.

"Drama olmayacağına söz veremem." Henning'in inatçılığını biliyordum çünkü benimkiyle birebir örtüşüyordu. Her iki adımda bir engel çıkarmadan hayatlarına geri dönmeme izin vermeyecekti. "Ama bir şeyin ne zaman uğruna savaşmaya değer olduğunu bildiğime söz verebilirim. Bunu zor yoldan öğrendim ama aptal değilim ve artık öğrendim. Cleo uğruna savaşmaya değer."

"Ya Axe-Man?" diye sordu, kelimeleri bana hançer gibi fırlatarak.

Kaburgalarımın arasından geçtiler ve o kadar acı verdiler ki neredeyse nefesim kesiliyordu.

Acının ardından öfke kabardı, küçüklüğümden beri bilediğim içgüdüsel, savunmacı bir tepkiydi bu. Eğer tehdit edilirsem, ben de tehdit ederdim. Ama Bea bunu biliyor gibiydi. Cleo'nun yaşadığı travmanın ardından Axelsen'ler için yumuşak bir yer olma yeteneğime gölge düşürecek kadar iyi biliyordu.

Zihnimin bir köşesinde küçük, sinir bozucu bir şey onun haklı olduğunu düşündürse de onu haklı çıkarmayı reddettim.

Çenemi eğdim ve ona soğuk bir bakış fırlattım. "Elimden geldiğince Henning'in yolundan uzak durmaya çalışacağım. Eğer çalışıyorsa, o gittiğinde Cleo'yla birlikte burada olacağım ve o eve gelmeden çok önce ayrılacağım. Artık onu incitmek için burada değilim. Kimi nerede iyileştirebilirsem iyileştirmek için buradayım."

Bea, Henning'in gözleriyle aynı renkte parıldayan mavi-yeşil göle bakmadan önce, yüzü tamamen amansız bir şekilde uzun bir süre bana baktı.

"Gerçek adını bilmiyordum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine, ağzının kenarına küçük bir yüz buruşturma takılmıştı.

Ben bir şey söylemedim. Henning'in paylaşmaması beni şaşırtmadı. Sohbet etmeyi hiç sevmezdi ve kendi tercihiyle yalnızlığı seçmişti. Sıkı bağlarıyla ünlü bu bölüm bir yana, kulübe tekrar katılmasına şaşırmamın bir başka nedeni de buydu.

"O her zaman güçlü, sessiz bir tip olmuştur," diye yumuşak bir sesle devam etti Bea, şişmiş karnını düzelten ellerine bakarak. "Yıllar boyunca bu evde yüzlerce saat bulundum ve en iyi arkadaşımın babası hakkında sadece birkaç şey biliyorum." Ağzı buruştu. "Şimdi bunlar oldu ve bizim tek istediğimiz onlara yardım etmek. Cleo ve Axe-Man. Cleo, yapabilirim." Tekrar bana döndü, gözleri inançla parlıyordu. "Onu seviyorum ve onu ilk senin sevmiş olman önemli değil. Ben de onun için burada olacağım, bu yüzden barışmamız gerekecek. Belki birlikte onu hayata geri döndürebiliriz.

"Ama Axe-Man? Ona nasıl yardım edeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Onun gibi burnunun dibinde kızı saldırıya uğramış ve sakatlanmış bir adama mı?" Başını salladı ve acı içinde tısladı. "Onu bu acının altından nasıl çıkaracağıma dair en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, hastanede yaptığı taşkınlığın haberi saflarımızda hızla yayıldı ve buna dayanarak, bana göre o

senden nefret ediyor. Ve Axe-Man, bırakın bu şekilde davranmayı, fazla duygularını belli eden bir adam bile değil. Bu yüzden bana ondan olabildiğince uzak duracağına söz ver, yoksa Mei, Cleo'nun arkadaşı ol ya da olma, adamım sana şehir dışına kadar eşlik edecek."

Gülümsemesi tekinsizdi. "Ve inanın bana, o benden çok daha korkutucu ve inandırıcı."

"Bitti mi?" Cleo'nun saçlarını okşarken ellerim biraz titrese de yumuşak bir şekilde sordum.

Bea'nın kahkahası sonlarda kesildi, akortsuz bir piyanoda uyumsuz notalar çalındı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Axe-Man'in hapse girmesine senin sebep olduğunu artık hepimiz biliyoruz, bu yüzden dostça bir karşılama partisi beklemeyin. Cleo'nun iyiliği için onun yanındayken sana katlanacağız ama onun dışında tek başınasın."

Bu kez kabaca gülen bendim, kan tadında bir öksürük. Bea'nın tehdidi hiç de tehdit sayılmazdı. O kadar uzun zamandır tek başımaydım ki başka bir şey ummamıştım.

En azından artık değil.

CHAPTER NINETEEN

AXE-MAN

ELIMDE VIZILDAYAN BIR DÖVME TABANCASIYLA BAT'IN GÖVDESINE EĞILMIŞTIM.

Yakın zamanda ölen karısının anısına ağlayan meleği bitiriyordu. Kaburgalarının sol tarafının altındaki deriye henüz gölge düşürmüştüm ki kapı zili çaldı ve ardından pahalı ayakkabıların ahşap zemin üzerindeki tıkırtısı duyuldu.

Street Ink Dövme Salonu dünya çapında ünlüydü.

Bunun en büyük nedeni, Fallen MC'deki diğer kardeş Nova Booth'un lanet olası bir yeteneğe sahip olmasıydı. Adam müşteriden gelen en saçma fikri bile saf bir sanata dönüştürebiliyordu. Göze hoş görünmesi de c a b a s ı y d ı. Dükkânın sosyal medyası onun dövme yaparken ya da çeşitli soyunma hallerinde çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu.

Bu aynı zamanda onun kadını Lila Meadows yüzündendi. Son beş yıldır onun etrafındaydım ve bu zamanın hiçbiri onun güzelliğinin etkisini azaltmamıştı. Kalbinizin hızlı atmasına ve aletinizin sertleşmesine neden olan o çarpıcı, şehvetli, doğuştan kadınsı güzelliğe sahipti. Yıllar önce Nova o derin bronzlaşmış altın tenine düzinelerce çiçek temalı dövme yapmaya başladığında Street Ink'in yüzü olmuştu. Hayranları ona Çiçek Çocuk diyordu ama bunu ilk yapan Nova'ydı. Şimdi Nova kafasını kıçından çıkardığına ve nihayet birlikte olduklarına göre, mutlulukla, açıkça öyle, çift olmaları Street Ink'in daha da dikkatini çekmişti. Lila, sosyal medyada bir milyondan fazla takipçisi olan bu çiftin hesaplarından birini yönetiyordu.

Üçüncü ve son olarak da ben.

Evet, eski asker, bir zamanlar doktor olan Henning Axelsen artık saygı duyulan bir dövme sanatçısıydı.

Kimin aklına gelirdi?

Calgary'de geliştirmeye başladığım itibarım hapishanede hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü kafesten önceki hayatınızın çoğu içeride boka batmak anlamına geliyordu. Ancak şartlı tahliye edilmeden önce beş yıllık cezamın üç yılını geçirdiğim Harper Islah Tesisi, Kanada Ceza İnfaz Kurumu'nun bir pilot program için seçtiği beş yerden biriydi.

hapishane içindeki salonlar. Bir doktor olarak bunun HIV ve diğer enfeksiyonların agresif yayılımını azaltmak için akıllıca bir yol olduğunu düşündüm. Bir mahkum olarak, çok heyecanlandım.

Hapishanedeki dövmeler motosiklet kulüplerinin armaları gibiydi. Mahkumların çoğu, istemeseler bile, görüldükleri yerde gruplarıyla ilişkilendirilebilmek için dövme yaptırırdı. Bu bir koruma, kimlik belirleme biçimiydi ve kendini ifade etmenin neredeyse ölümüne engellendiği bir yerde, kim olduğunuzu ve neyi savunduğunuzu kendinize hatırlatmanın bir yoluydu.

Tabii ki, buradaki ilk haftamda iş detayları için kaydoldum ve Zeus'un bağlantıları sayesinde, o gıpta edilen yerlerden birini aldım.

Eski teçhizatımız ve az sayıda malzememiz vardı ama program çok popülerdi ve her gün meşguldük. Bir sanatçı olarak sahip olduğum beceriler ve Battle Scars Ink'te geçirdiğim zaman, buradaki en çok talep gören sanatçı olduğum anlamına geliyordu. Beyaz bir motosiklet kulübüyle ilişkili olmama rağmen, her ırktan mahkûm mürekkep yaptırmak için bana geliyordu.

Arkadaş edinmek ve kendimi korumak için harika bir yoldu.

Daha da ötesi, hapishane hayatının monotonluğunda ve çocuğumdan ayrı kaldığımda aklımı başımda tuttu.

Serbest bırakıldıktan sonra Entrance'a taşındığımda Nova ile tanıştım - yıllar önce Zeus'un kanatları altına aldığına tanık olduğum çocukla aynı çocuk - ve gerisi tarih oldu.

İyi türden.

Evet, işte oradaydım, Kuzey Amerika'nın en ünlü kuruluşlarından birinde bekleme listesinde olan bir dövme sanatçısıydım

Kolumdan daha uzun ve randevular altı ay önceden alınmış.

Demek istediğim, pahalı giyimli bir müşterinin dükkana girmesi garip değildi. Bu duvarların içinde bir sürü film yıldızı ve rock yıldızı vardı. Bu müşteri ensemdeki tüyleri diken diken etmemeliydi.

Ama oldu.

Davetsiz misafiri görmek için arkamı dönmeden, bir şeylerin yanlış gittiğini anladım.

Yarasa gerildiğimi hissetti ve vücudu sandalyede bir silah gibi dönerek kendini uyardı.

Kapıya bakmak için tekerlekli taburemin üzerinde döndüm ve döndüğüm anda anladım.

Mei'nin yeniden ortaya çıkışı bir şekilde tüm şeytanlarımın yeniden ortaya çıkışının habercisiydi.

Jiang Kuan, o anda telefonda olan resepsiyon görevlisiyle konuşmayı bekliyormuş gibi resepsiyon masasında durdu.

Ama gözleri benim

üzerimdeydi. Ve

gülümsüyordu.

Orospu çocuğu.

Dövme tabancasını kapattım ve ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeden önce bir şangırtıyla istasyonuma çekilmiş metal çalışma masasına fırlattım.

Jiang topuklarının üzerinde dönüp sakince salondan çıkmadan önce gözünü bile kırpmadı.

Bat, Nova ve sanatçılarımızdan biri olan Jae Pil'in arkamda olduğunun farkında olarak onu takip ettim.

Jiang, Street Ink ile yandaki giyim mağazası arasındaki küçük ara sokağın köşesinde durdu. Etrafı dört iri adamla çevrili olmasına rağmen, Seven Song üçlüsü üyesi bacaklarını iki yana açmış ve elleri bin dolarlık takım elbisesinin ceplerinde, rahat bir şekilde duruyordu.

"Henning, uzun zaman oldu," diye mırıldandı Kantonca. "Keşke iyi göründüğünü söyleyebilseydim ama..." Tek omuzlu bir omuz silkme. "Dürüstlük, bir erdemdir."

"Burada ne halt ediyorsun Jiang?" Kardeşlerimin yararlanması için İngilizce havladım. "Senin bölgenden biraz uzakta, değil mi?"

Dövme dükkânının yan tarafındaki duvar resmine baktı, Lila'nın bir çiçek karmaşası içindeki devasa görüntüsü ve altında benimle evlen yazıyordu ve bakışlarıma karşılık vermeden önce biraz sırıttı.

"Alberta'yı kastediyorsanız, biz... son birkaç yıl içinde taşındık. Belki hapiste olduğunuz için fark etmemişsinizdir."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Beş yıldır dışarıdayım," dedim.

Her zaman iri bir adamdım, çocukken bile.

Büyük, yavaş ve aptal, derdi babam.

Orduda geçirdiğim yıllar bu cüsseyi geliştirmişti ama içeride geçirdiğim üç yıl beni Cleo'nun deyimiyle bir mamuta dönüştürmüştü. Kollarımı bu şekilde kavuşturmak, vücudumun her zaman oluşturduğu boş tehdidi vurguluyordu.

Jiang'ın bakışları beni boydan boya süzdü ve omuzlarının çizgisi gözle görülür bir şekilde gerildi.

Aynı zamanda tehdit içeren bir sırıtışla göz kırpışını izledim.

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Yıllar boyunca sana göz kulak oldum elbette. Bu da beni şimdi buraya getiriyor. Başkanınızla görüşmek istiyorum."

Nova arkamdan kuşkulu bir kahkaha atarken kaşlarımı kaldırdım.

"Peki bunu neden ayarlayayım ki?" Kuru kuru sordum.

Jiang avuçlarını gökyüzüne doğru açtı, altın saatin kayışı binaların arasına sıkışmış loş ışıkta parlıyordu. "Düşmanlığa gerek yok Henning. Sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, karının ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Homurtularım burun deliklerimi yaktı. "Öyle demiştin. Ama benim kasıtsız adam öldürmekten içeri girmemde senin çok büyük payın var."

"Ve sevgili Mei'ni üçlü grubun karanlık kucağına götürdüğün için mi?" diye devam etti, biraz fazla tatlıydı, bana yem atarken gözleri parlıyordu.

Bir, iki, üç, dört.

Burnumdan derin ve sabit bir nefes çekerken saydım, ama içimde yanan alevleri bastırmak için pek bir işe yaramadı.

"Buluşmayı ne için istiyorsun?" Sesimin çıkış şekliyle gurur duyuyordum: soğuk, tek bir duygu ya da tonlamadan yoksun.

Jiang sırıttı, ince dudakları mükemmel bir şekilde kapanmış beyaz dişlerinin üzerinden keskin bir şekilde çekildi. Cleo'nun izlemeyi sevdiği k-dramalardan birindeki gibi bir hareketle ceketinin içinden katlanmış bir kâğıt koleksiyonu çıkardı ve aramızda sallandırmadan önce onları açtı.

Onları almadığımda iç çekti. "Gerçekten Henning, yapabilecekleri en kötü şey sana bir kağıt kesiği vermek olur."

"Bana öyle deme," dedim ve elindeki kâğıtları kaptım. "Adım Axe-Man."

Kıs kıs güldü. "Siz motorcular ve takma adlarınız, hep burnunuzun ucundasınız."

"Peki Kırık Diş öyle değil miydi?" Kang Li'ye atıfta bulunarak acımasızca sordum.

Yumuşak bir onay sesi çıkardı ama ben dinlemiyordum çünkü gözlerim belgeleri tarıyordu ve buldukları şey hiç de iyi değildi.

"Bunun geçmesine imkân yok," diye homurdandım ve kâğıtları yanımdaki Bat'in göğsüne ittim.

Onları yakaladı ama ben Çinli gangstere odaklanmıştım.

Jiang gülümsemedi ama gözleri zevkten kararmıştı. Bu gözdağı verme işini seviyordu, kancasında vahşi adamlar olmasını seviyordu.

Onun parıltısı, bu lanet olası konuşma ve Yedi Şarkı'nın hayatımda yeniden ortaya çıkması bittiğinde, her zaman kemerimden sarkıttığım baltanın kılıfını açtım ve göz açıp kapayıncaya kadar silah elime geçti ve havada Jiang'a doğru dönmeye başladı.

Küçük balta yüzünün birkaç santim sağındaki butik evin ahşabına saplandığında tepki veremeyecek kadar yavaş davranarak geriye doğru tökezledi. Kendini toparlayamadan üzerine atıldım, elim silahın pürüzsüz, yıpranmış kabzasındaydı, vücudum Jiang'ın küçük formunun üzerine eğilmişti, dişlerim beyazlamış yüzünün birkaç santim ötesinde şaklıyordu.

"Dinle beni," diye homurdandım, boştaki elim onun tasarımcı gömleğini yumruklamak için havaya kalkmıştı. "Artık Calgary'de değiliz ve ben de bir zamanlar piçlerle birlikte olduğunu bildiğin adam değilim.

kardeşler ve ahlaki bir vicdanın kalıntıları. Ben lanet olası Fallen MC'nin ana bölümünün bir kardeşiyim ve eğer bana, bize saldırırsan seni Noel jambonu gibi doğramaktan çekinmem. Anladın mı beni?"

Jiang kalın bir sesle yutkundu ama gözleri parladı. "Buraya iş adamları olarak konuşmaya geldim, savaşın eşiğindeki dinsizler olarak değil."

"Yap. Sen. Anladın mı? Beni?" Homurdandım, baltayı tahtadan çıkardım, böylece keskin kenarını çenesinin menteşesine bastırabilecektim.

İç çekişi boynumda tüyler ürpertti. "Bir hayvanla iş yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Evet, anlıyorum. Şimdi çekil ve sözlerimi başkana ilet. Kararları gerçekten veren adamla konuşmak istiyorum. Onu koruyan kas gücüyle değil."

Kardeşlerimin arkamda olduğunu hissedebiliyordum, gerginlikten titriyorlardı, aksiyona katılmak istiyorlardı, ama gösteriyi benim yönetmeme izin vermek için geri çekildiler.

Jiang'ın yüzüne doğru kıkırdadım. "Dediğim gibi Vanguard, ben senin tanıdığın adam değilim. Bana Axe derlerdi çünkü ben sadece bir silahtım. Şimdi ise The Fallen'ın saymanıyım ve kulüp için iş kararlarını 'gerçekten veren' adamım. Buluşmak istiyorsan, bunu düşüneceğim. Ve o zamana kadar, şehir sınırlarını terk etmek için sekiz dakikan var, yoksa bir baltadan daha fazlasıyla peşinden gelirim."

Onu ittiğimde, Jiang kendini duvardan yavaşça sıyırdı, sanki orada sıkışmaya karar vermiş gibi rahat bir şekilde yaptı. Kelepçelerini düzeltti, altın halkalar ışıkta göz kırparken hafifçe gülümsedi.

"O katille talihsiz karşılaşmasından sonra kızınız nasıl?" diye sordu, tıslar gibi yumuşak bir sesle.

İleri atıldım ama bu sefer o benim için hazırdı. Eski bir kovboy filminden fırlamış gibi duran gümüş bir tabancayı aniden sakallı çeneme dayadı.

"Uh, uh, uh," diye mırıldandı Jiang. "Sözlerim bir tehdit değil, zeytin dalıydı. Yıllar önce karınızın başına gelenleri unutmadığınızı biliyorum. Uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin verecek türden bir adam değilsin bence."

"İstersen beynini dağıtırım Axe-Man," dedi Bat soğukkanlılıkla ve her zaman yanında olan Colt M45A1'inin Jiang'ın kafasına doğrultulmuş olduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek kalmadı.

Jiang'a "Bir daha kızımdan bahsedersen dilini keserim," dedim.

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı ama tehdidime saygı göstererek gözlerini indirdi. "Elbette, Axe-Man. Ben sadece bir teşvik öneriyordum. Zeus Garro ile bu buluşmayı ayarlarsan, sana karının öldürülme sebebinin adını veririm."

Silahının boğazıma dayandığının farkında olduğum için ona doğru bir hamle yapmadım ve o da benden ve duvardan uzaklaştı, ellerini rahatça ceplerine sokmuş, gözlerini bana dikmiş bir şekilde ara sokakta geri geri gitti.

"Her zaman olduğu gibi, sizinle iş yapmak bir zevkti," diye seslendi topuklarının üzerinde dönüp köşede kaybolmadan önce.

Kardeşlerime dönüp bakmadan, "Ona şehir dışına kadar eşlik edin," dedim.

Tek kelime etmeden, Nova'nın bisikletini almak için binanın yan tarafına doğru hafif düzensiz adımlarla ilerleyişinin sesini duydum. Çinli suç patronunu şehir sınırları dışına kadar takip etmesine yardım etmesi için kardeşlerimizden en yakın olanını arayacağını biliyordum.

Bat kılını bile kıpırdatmadı ama yanıma gelip kollarını kavuşturmadan önce Jae Pil'in içeri girmesini bekledi.

"Nasıl oluyor da kabuslar hiç ölmüyor?"

Elimi yüzüme sürerek homurdandım. "Bunun cevabını bulursan bana haber ver. Yıllardır onları öldürmeye çalışıyorum."

Bat elini omzuma atıp hafifçe salladı. "Evet kardeşim, ben de."

"Uğraşacak daha fazla pisliğe ihtiyacımız yok," diye mırıldandım, geçmişimin ağırlığının sadece benim değil, sadece Cleo ve Lin'in değil, kulübün de üzerine çöktüğünü hissediyordum. Evim haline gelen bu kardeşler grubu, onların kadınları ve çocukları. "Uğraşacak yeterince şeyimiz var zaten."

"Bu bok asla durmayacak, adamım. İmza attığımız hayat? Alçakların en alçağıyla dolu," diye belirtti, her zaman olduğu gibi, herhangi bir erkeğin olabileceğinden daha bilge. "Ama onunla birlikte en yüksek zirvelere de sahibiz ve bunlara tutunmalıyız. Evine git ve kızına sarıl. Bu geceyi, aramızdaki lanet olası bir seri katilin diğer tarafından kızınız sağ olarak çıktığımıza şükretmek için değerlendirin. Yarın, başımıza geleceklerle başa çıkacağız. Her zaman yaptığımız gibi ve kardeşim, her ihtimale karşı eski şehit saçmalıklarını yapmayı düşünüyorsan, bununla bir kulüp olarak başa çıkıyoruz, beni duyuyor musun?"

"Tam bir baş belasısın, bunu biliyor muydun?" Sözlerinin göğsümde bir yer bulduğu, bir şeyi, bir apseyi, hiç iyileşmeyen bir yarayı deldiği gerçeğinden uzaklaşmak için sordum, bu da biraz daha rahat nefes almamı sağladı.

"Evet." Sırıttı, sonra ayıldı ve omzumun üzerinden birçok hayaletinden birine baktı. "Şimdi git buradan. Cleo'ya benim için bir öpücük ver."

Sadece ayrı kaldığımız her seferinde kızıma sarılıp neredeyse kaybetmek üzere olduğum şeyi hatırlamak istediğim için değil, Bat'ın Peygamber'e birini, kendi karısını kaybetmiş olması nedeniyle de sarılırdım. Ve kardeşime her baktığımda, birbirimizin yerinde kolayca olabileceğimizi biliyordum. Ve sevdiğimin hayatta kaldığını bilmenin suçluluğunu her hissettiğimde, Bat'in buna sahip olduğum için mutlu olduğunu bilmek bana yardımcı oldu.

"Z'ye söyleyecek misin?"

Yarasa güldü. "Nova'nın buradan ilk aradığı kişi olmadığını düşünüyorsan yanılıyorsun." Cebinden titreşimli telefonunu çıkarıp ekranda Z'nin iletişim bilgilerini gösterdiğinde yine güldü. "Git, bu gece bununla ben ilgilenirim, yarın kulüp binasında buluşuruz."

Onu kendime çektim, hızlı bir teşekkür jestiyle alnımı alnına bastırdım ve sonra topuklarımın üzerinde dönerek bisikletime doğru ilerledim.

Şehir dışında bir eskortum olsa bile, Cleo'nun eve sağ salim döndüğünü kendi gözlerimle görmeden rahat edemezdim.

CHAPTER TWENTY

MEI

"SAÇINLA ILGILI GERÇEKTEN BIR ŞEYLER YAPMALIYIZ, GLORY."

Cleo ve ben kulübenin ana katındaki yatak odasının bitişiğindeki buharlı banyodaydık. Günlerdir duş almayı reddettiği her halinden belli olan bir şekilde reddetmesine rağmen duş alması için ısrar etmiştim. Bea'nın düşük gözlü bakışları bunu doğruladı. Tatlı ve ekşi sarışın bir doktor randevusuna gitmek için ayrılmak zorunda kalmıştı.

Ölüm taciri onu almak için korkunç kızıl saçlı ihtişamıyla ortaya çıkmıştı ve ben en iyi arkadaşımla yalnız kaldığım için mutluydum. Benimleyken daha yumuşaktı, saldırıdan beri sahip olduğu o parlak enerji daha kolay bir frekansa düşüyordu. Bu onu banyoya yönlendirmemi ve ben el tipi duş başlığının sıcaklığını ayarlarken onu büyük bir resim penceresinin önündeki görkemli ayaklı küvetin kenarına oturtmamı kolaylaştırdı.

Onu iç çamaşırlarına kadar soyduğumda telaşlanmadı bile, ama sonra, küvete oturmasına yardım etmeden önce onları çıkarmaya çalışmadım. Saldırıdan sonra çıplak olmaktan hoşlanmayacağını düşünmüştüm ve onları çıkarmaktan vazgeçtiğimde alt dudağındaki hafif titreme çok şey anlatıyordu.

Şimdi gözleri kapalıydı, ben ılık suyu ve köpüklü bir bezi cildinin üzerinde nazikçe gezdirirken vücudu büyük küvetin beşiğinde gevşekti. Bazen küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor, bazen de yeni iyileşmiş yaraların taze pembeliklerinin üzerinden geçerken irkiliyordu. Vücudunun her yerinde, bir kadının etinin en yumuşak yerlerinde o kadar çok bıçak izi vardı ki -on bir tane- sanki Peygamber onu kadınlığı için cezalandırmaya çalışıyordu.

Ben konuşurken bir kapağın arkasından baktı.

"Saçım mı?" Elini omzunun üzerinde uzanması gereken uçlardan tutmak için kaldırdı ve havadan başka bir şeyle karşılaşmadı. Eli aniden suya geri düştüğünde bir sıçrama oldu.

Kalbim ölü bir adamdan intikam almak için kendini parçaladı.

"Evet," dedim rahatça, şampuanı almak için uzanıp ellerimin arasında köpürttükten sonra küvetin arkasına geçtim. Çıplak ayaklarım küvetin dibine doğru kaydı ama Cleo beni sabitlemek için ayak bileklerimden tuttu ve sonra beni bırakmadı. "Şirin bir mavi peri kesimi hakkında ne düşünüyorsun? Bunu başarabilecek kadar güzelsin ve bahse girerim Lin sana dokunmaya bayılacaktır."

Parmaklarımı kafa derisinde gezdirmeye başladığımda burnu kırıştı. "Çılgın renkli saçları çekebileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Omuz silkmesi küvetin kenarına su çarpmasına neden oldu.

Başını ellerimle geriye yatırdım, kafatasının tabanına masaj yaptım, böylece bana bakarken göz kapakları zevkle dalgalandı.

"Sana ilk dövmemi neden yaptırdığımı söylemiş miydim?"

Yeşil-gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bir anda tetikte ve ilgiliydi. "Hayır. O zamanlar pek konuşmuyorduk. Hep merak etmişimdir."

"Sorabilirdin," dedim ona nazikçe, sadece onun için nazikçe. "Bu bende var."

Siyah gömleğimin eteklerini kaldırmak için sabunlu bir el kullandım. Göbek deliğimin etrafında biri kırmızı, diğeri siyah iki koi balığı bir tür yin ve yang içinde yüzüyordu.

Cleo daha iyi görebilmek için hafifçe döndü, ıslak parmağı neredeyse tasarıma dokunacak kadar uzandı. "Babam bunu annem öldükten sonra... hastanede alçının üzerine çizdi."

Başımı salladım. "Hayatımın iyi bir dönemi değildi, Kate'i kaybettikten sonra ve bunu aldığımda, seni ve Henning'i kaybetmiştim. Mücadele ediyordum ve beni kendime getiren tek şey

Bana huzur veren şey, işlerin sadece oradan daha iyiye gidebileceği fikriydi. Sadece oradan daha iyiye gidebilirdim. Dibe vurmak cehennem gibi bir yer, ama sadece oradan yukarı çıkabileceğinizi bilmek biraz huzur veriyor, anlıyor musunuz? Bu yeni bir başlangıç. Kendini yeniden keşfetmek için mükemmel bir zaman. Koi ancak uzun, genellikle tehlikeli ve acı verici bir yolculuğun sonuna ulaştıktan sonra bir ejderhaya dönüşür."

"Senin de bir yerinde ejderha dövmen var mı?"

Fiziksel acının beni duygusal tokattan uzak tutabilmesi için dudağımı ısırarak irkildiğimi gizlemeye çalıştım.

"Hayır," diye mırıldandım. "Henüz oraya varmadım."

Koi balıklarına, göğüslerimin altından geçen örümcek ağına, onların altından geçen zincir halkalarına ve aralarındaki boşluklarda büyüyen çiçeklere uzun, sessiz bir bakış attı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, anlamsızdı, hayal bile edilemeyen bir acının muammasıydı.

"Acıdı mı?"

"Bazen. Kolların iç kısmında, uylukların üst kısmında, kaburgalarda deri incedir."

"Hayır," dedi usulca, gerçekten konuşmak yerine kelimeleri ağzında geveleyerek. "Hayat hikâyeni herkesin görmesi için tenine yazdırmak acı verdi mi? İnsanlar onlara baktığında ve bildiklerinde canın acıyor mu?"

Banyo suyunun serinliğiyle ilgisi olmayan küçük bir ürperti omurgamın tabanını ısırdı.

"Biraz," diye itiraf ettim, köpüklü saçlarını durulayabilmek için onu nazikçe küvete doğru geri çektim. "Ama iyi de hissettiriyor. Utanmadan yüklerle yaşamak yeterince zor. Birinin bana ne olduğunu bilmesinden korkmamak tatmin edici bir his."

Cleo o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hassas düğmelere çok mu sert bastım diye merak ettim. Bakışları küvetin sağ tarafındaki büyük pencereden dışarı, göl kenarındaki arazilerinin arka tarafını kaplayan karanlık ağaçlara sabitlenmişti.

Onu durulamayı bitirip fişi çektiğimde nihayet "Zor," diye itiraf etti. "Şimdi biri bana baktığında. Sanki..." O kadar derin bir nefes çekti ki ciğerleri patlayacak kadar dolunca irkildi. "...sanki bana ne olmasına izin verdiğimi söyleyebilirlermiş gibi."

Durdum, elimdeki havlu bir fısıltıyla yere serildi. Gözyaşlarım gözlerimin arkasıyla acımasızca savaşıyor, düşmeye çalışıyordu. Bir hıçkırık boğazıma bıçak gibi saplandı.

Dizlerim tutmadı, sertçe arduvaz zemine düştüm ama acıyı hissetmedim. Havluyu bıraktım ve onun güzel, trajik derecede solgun, cılız yüzünü avuçlamak için uzandım.

"Sana bir şey olmasına izin vermedin," diye fısıldadım ve sesim acı çeken öfkemle kaybolmuş olsa da, kelimeler inançla doluydu. "Onunla flört edip etmediğin umurumda değil. Sana kendini özel ve görülmüş hissettirmiş ve sen ona aşık olmuşsun. Yapmaman gerekirken onunla gizlice buluşmayı kabul etmiş olman umurumda değil. Bunların hiçbiri benim için ya da başına gelen mutlak trajediyi duyacak herhangi biri için önemli değil Kleopatra. İyilik, sevgi ve nezaket asla şiddet ve nefretle ödüllendirilmemelidir. Bazen en kötü türden insanlar en iyi türden insanlara pervanelerin ateşe çekilmesi gibi çekilirler, çünkü ışığınızı emmek ve onu bozmak isterler. Bunun suçlusu her şeyle ilgilidir

Seth Linley ve onun kırık zihninin senin bunu hak etmenle hiçbir ilgisi yok. Beni anlıyor musun?"

Çiy damlaları gibi kocaman gözyaşları alt göz kapaklarında toplandı, solgun yanaklarından parmaklarıma ve avuçlarıma düşmeden önce uzun saniyeler boyunca orada titredi. Titredi, bileklerimi kavramak için uzandığında elleri titriyordu.

"Söz veriyor musun?" diye sessiz hıçkırıklar arasında nefes nefese kaldı.

"Ah Glory," diye nefes aldım, onun ıstırabıyla paramparça olmuştum. "Yemin ederim. Senin için söylediğim ya da yaptığım her şeye inanıyorsan, lütfen buna da inan. Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelmesinin, karanlık tarafından yutulan biri için inanılmaz derecede çekici olacak kadar parlak olmalarından başka bir nedeni yoktur."

"Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti, şimdi daha çok titriyordu, bana o kadar sıkı sarılmıştı ki ellerimdeki hissi kaybettim. "Uyanıyorum ve Amelia gibi ölmem gerektiğini hissediyorum. Bu bedende ve bu zihinde yaşamaktan çok daha kolay olurdu. Sanki... sanki bana ihanet etmişler gibi hissediyorum."

"Onlar yapmadı. Sen yapmadın. O yaptı."

Gözleri yüzümü aradı, neşter gibi keskin, derinin, kanın ve kemiğin ötesini arıyordu, sanki gerçek etimin altında derinlerde bir yerde gizliymiş gibi.

"Bana öyle söylüyorlar," dedi odun gibi bir sesle. "Ama onlara inanmak zor. Anneme olanlardan sonra düşünmemek elde değil... belki de Kay kadınları lanetlidir, ya da belki biz bir şey yapıyoruz--"

"Hayır." Sözcüğüm boşlukta bir silah sesi gibi patladı ve Cleo'nun şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu. "Kesinlikle hayır. İkiniz de başınıza gelenleri hak etmiyorsunuz, Glory.

Eğer ben

hayatımızın geri kalanında her gün sana söylemek zorunda kalırsam, bunu yaparım. Çok acımasız olabilirim, biliyorsun."

Küçük bir gülümseme titredi ve ağzında kayboldu. "Biliyorum."

"Ayrıca sen artık bir Kay değilsin ve uzun zamandır da değilsin. Sen bir Axelsen'sin ve ikimiz de Axelsen'lerin bambu gibi olduğunu biliyoruz. Sert rüzgarlar altında bükülebilirsin ama asla kırılmazsın."

Cleo başını eğip alnını benimkine yaslamadan önce bileklerimi daha sıkı kavradı. Dizlerim ağrımasına rağmen uzun bir süre öyle kaldık. Eğer buna ihtiyacı olsaydı günlerce orada kalabilirdim.

Ancak ahşap zemindeki küçük bir gıcırtı ikimizi de irkiltti ve kapıya doğru dönmemize neden oldu.

Henning orada duruyordu, iri vücudu tüm kapı çerçevesini kaplıyordu. Kollarını kavuşturmuş, parlak dövmeli teni ve dar tişörtünün altında kasları ağır ipler gibi kıvrılmıştı. Deri kesimi içinde kesinlikle korkunç görünüyordu. Kalın, özenle bakımlı sakalı onu hatırladığımdan daha da dinsiz gösteriyordu, saçları daha uzundu ve omuzlarının etrafına dağınık dalgalar halinde dökülüyordu. Belki de bu onu yumuşatmalıydı. Bunun yerine, vahşi gözlerle bize bakan vahşi bir adam gibi görünüyordu. İçeride sıkışıp kalmış bir yırtıcı.

"Henning," dedim şok olmuş bir sesle.

Yüz ifadesindeki yumuşaklık, ağzımdan çıkan gerçek isminin sesiyle yok oldu.

"Seni uyarmıştım Mei Zhen," diye homurdandı usulca, neredeyse mırıldanır gibi. "Sana uzak durmanı söylemiştim."

"Gelmesini ben istedim," dedi Cleo, tek sağlam kolunu ve bacağını kullanarak kendini beceriksizce ayağa kaldırarak. Üzerinde sırılsıklam bir spor sütyeni ve erkek şortu vardı, kısa, ıslak saçları arkaya kaymıştı, solgun uzuvları soğuktan titriyordu ama orada dururken öyle kararlı görünüyordu ki nefesim kesildi.

"Cleo--" Henning tartışmaya başladı ama kadın ona fırsat vermedi.

"Hayır," diye ısrar etti dişleri hafifçe gıcırdasa da. "Hayır. Mei'den hastaneye gelmesini istedim ve sonra beni bir daha terk etmeyeceğine dair söz verdirdim. Seni inciteceğini düşündüğüm için sana hiç söylemedim ama Mei'yi yıllardır birkaç ayda bir görüyorum. O benim ailem. Bizim ailemiz. Daha önce ne olduğu umurumda değil." Sesi güçlü ve kendinden emin olsa da gözyaşları yüzüne dalga dalga yayıldı. "Kalbi her zaman doğru yerdeydi ve öyle de olmalı. O doğru yer burası baba. Benimle birlikte."

Bizimle konuşulmadan havada asılı kaldı.

Hâlâ dizlerimin üzerindeydim, Cleo'nun güç gösterisi ve Henning'in bana duyduğu korkunç, titreşimli nefret karşısında olduğum yerde donup kalmıştım. Sonsuza kadar orada kalmak istediğim kadar kaçmak da istiyordum.

O zaman ona nasıl baktığını görmek için mükemmel bir bakış açısıydı. Duyguların korkunç ağırlığının yüzünde oynaştığını görmek için: öfke, hayal kırıklığı, çaresizlik, korku ve son olarak, yüzünde ağzının ve gözlerinin yanında yeni çizgiler oluşturacak kadar derin bir keder.

Büyük ellerini açtı, anlamsızca, onunla mücadele ediyordu. Sanki avuçlarındaki çizgilerde cevaplar varmış gibi onlara baktı ve cevap bulamayınca bana baktı. Bu

eski bir bakıştı, yalvaran bir bakış. Sekiz yıl önce Cleo vermek istemediği bir şey istediğinde, ikisi arasında tercümanlık yapacağımı bildiğinde bana bakmış olabileceği gibi.

Sürçtüğünü fark edince bakışlarını kaçırdı ve kaba bir elini uçları parmaklarına dolanan saçlarında gezdirdi. Saçları artık çok daha uzundu, omuzlarının üzerinden köprücük kemiklerini geçerek altın sarısı dalgalar halinde uzanıyordu. Ona bakarken, son derece uygunsuz olsa da, parmaklarımı o saçlara doladığımı hayal etmemek imkânsızdı. Yan taraflarımda seğirdiler ve tırnaklarım etimi yarım ay şeklinde kesecek şekilde onları sıkı yumruklar halinde kıvırdım. Acı beni toprakladı.

"Lütfen baba. Ona burada ihtiyacım var," dedi, daha az emin değil ama daha yumuşak bir sesle. Koltuk değnekleri olmadan dengesiz bir şekilde ayaklarının üzerinde biraz sallandı. Ayağa kalktım, dizlerimin bağı çözüldü ve havluyu ona sardım, sonra da kolumu uzatarak küvetten çıkmasına yardım ettim.

Henning ikimizi izledi, bakışları artık uzakta, maskesi sıkıca yerindeydi. Bu Axe-Man'di, Henning değil. Yeni bir canavar, hiç deneyimim olmayan bir canavar. Benden elle tutulur bir kinle nefret eden biri.

"O sadece ben yokken burada," diye mırıldandı sonunda, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Ve yalnız değil. Kardeşlerden biri ya da onların kadınları da burada olacak."

Cleo, "Baba," diye itiraz etmeye çalıştı ama bu kez Henning'in işi bitmişti.

"Seninleyken ona güvenmiyorum," dedi ve bakışlarını benimkine çevirerek şiddetli bir darbe indirdi. Göğüs kemiğime bir yumruk telaşı gibi inişini, titreşimini izlemek için

Çatladığını duyduğumu sandığım ana kadar kalbimin içinden geçti. "Yani onu burada istiyorsun, tamam. Ama gözetim olmadan ve onunla aynı havayı solumak için burada olmam gerekirken olmaz. Bu yeterli olsun, Glory. Bu benim rahatça verebileceğimden daha fazlası, duydun mu?"

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı Cleo, yanımdaki küvetten çıkarken bir kolunu belime doladı. Ekstra desteğe ihtiyacı olduğu için olabilirdi ama ben daha çok bunu bana teklif etmekle ilgili olduğunu düşündüm.

"Harleigh Rose seni görmeye geldi," diye homurdandı. "Giyinmene yardım etmesi için onu içeri göndereceğim, sonra da akşam yemeği yiyeceğiz. Lin ev yapımı barbekü ördeği getirecek ve seni akşam yemeğine davet edecek."

Karnıma bir yumruk daha. Çin kültüründe yemek paylaşmak her şeydir. Beni kasıtlı olarak yemeğin dışında bırakarak -Lin'in lanet olası lezzetli yeşil soğan krepleriyle birlikte- bir noktaya değiniyordu.

Cleo benim onun ailesi olduğumu düşünebilirdi ama Henning'e göre kesinlikle değildim.

"Gitmeden önce dışarıda bir konuşalım," diye emretti bana, çoktan sert adımlarla ayrılmak için arkasını dönmüştü.

Cleo ve ben tam bir dakika boyunca hareketsiz ve sessiz durduk, kalan öfkesinin dağılmasını bekledik.

İkimiz de aynı anda "Özür dilerim," demeye başladık.

Bu eşzamanlılığa geçmişte olduğu gibi gülmedik. İkimiz de böyle küçük bir şeyi komik bulamayacak kadar çok şey yaşamıştık ama yine de iyi hissettirdi.

"Yine de üzgünüm. Bana kızmakta haklı ve bunca zaman sonra beni tekrar görmek kolay olmasa gerek. Olanlardan sonra..."

Cleo iç geçirdi, yorgunluktan gevşeyen bir şerit gibi. "Biliyorsun, başlangıçta o kadar kızgın değildi. Hapishanedeki o ilk birkaç hafta bile. Sanırım senin ortaya çıkmanı bekledi. Ancak sen gelmeyince, bizi terk ettiğini anlayınca senden böyle nefret etmeye başladı."

Bunu duymak göğsüme tehlikeli bir şey yaptı. Bir aydınlanma, içimde süzülen ve ürkütücü bir şekilde umut gibi hissettiren bir his.

Çünkü eğer Turner Çiftliği'ndeki o gece onu bu duruma soktuğum için benden nefret etmediyse, eğer ben kaçırıldıktan sonra polis gelip beni kelepçeleyerek karakola götürdüğünde benden nefret etmediyse, eğer Florent Marchand onu sonsuza dek göndereceğine söz verdikten sonra adam öldürmekle suçlandığında benden nefret etmediyse ve bu haklı öfkeyi ancak ben sonsuza dek ortadan kaybolduğumda hissetmeye başladıysa, bu ne anlama geliyordu?

Sizin için hapse girmeye razı olan bir adamı sevmemek imkânsızdı ama bir kız için hapse girmeye razı olan bir adamın kalbini hiç düşünmemiştim.

Çünkü Henning gibi bir adam herhangi biri için hapse girmez.

Kesinlikle bir aile üyesi. Belki Bat gibi onun için aynı şeyi yapan ya da yapacak olan bir arkadaş.

Ama böyle bir adamın benim gibi bir kız için hapse girmesinin tek nedeni, belki de bir parçasının onu sevgilisi olarak görmesiydi. Romantik olarak değil, hayır, ama yine de aile gibi güçlü bir şey, birbirimiz için seçtiğimiz aile.

Kalbim gümbürdedi ve aniden nefes alamaz oldum.

Henning'in o ilk birkaç ay boyunca karanlık bir hücrede oturup ziyaretime gelmesini beklediğini, beni sevdiği ve benim de onu sevdiğime inandığı için orada olmamı istediğini, ancak yavaş yavaş yanıldığını anladığını düşündüm.

Ve ben yapmadım.

Kalbimi bir kez daha kırdı.

Babamla en son konuştuğumda, bana bir daha yüzünü gösterirse onu dövmekle tehdit etmiştim. Şimdi onu görebilmeyi, bu zehirli öfkeyi onun aptal, kibirli yüzünden çıkarabilmeyi diliyordum.

"Rocky?" Cleo mırıldandı. "Babamın kötü olduğunu biliyorum ama ona güvenme. Havlıyor ama ısırmıyor."

Gülüşüm tek heceli bir öksürüktü. Tanıdığım Henning bunun tam tersiydi; havlamaz ve ciddi bir şekilde ısırırdı. Hapishanede geçirdiği bir süre ve Kuzey Amerika'nın en azılı kanun kaçağı MC'siyle geçirdiği neredeyse on yıldan sonra o acımasız dişlerini kaybettiğinden şüpheliydim ama bunu söylemesi çok hoştu.

Henning evin içinde bir yerden, "Mei Zhen," diye bağırdı.

Cleo dudağını ısırdı. "Gitsen iyi olur. Ama yarın geri geleceksin, değil mi? Babam Street Ink Dövme Salonu'nda çalışıyor. Benimle birlikte olmak için çok fazla izin aldı ama bence rutinini sürdürmesi onun için iyi. Benim için de iyi. Her sabah işe gitmeden önce spor salonuna gitmek için saat on gibi izin alıyor, ondan sonra görüşürüz?"

"Yapacaksın," diye söz verdim, kollarımı dikkatlice onun hala havlu giymiş vücuduna dolayarak ona sarıldım. "Sana verdiğim sözden bir daha dönmeyeceğim, tamam mı?"

Uzaklaştığımda, kıvrılmış işaret parmağımı ve uzanmış başparmağımı ona uzattım. Bir gülümseme parıltısı onu çekti

Dudaklarım parmaklarımın aynasıyla buluşmadan önce, gençken sık sık yaptığımız gibi bir kalp oluşturdu.

Geri çekilmeye başlarken, "Söylediklerimi bir düşün," diye ısrar ettim. "Ne de olsa ben Yaşlı Ejder'in torunuyum, bu yüzden çok bilgeyim, biliyorsun değil mi?"

Bu sefer tam bir gülümseme. "Elbette

öylesin." "Ve saç, bunu da düşün."

"Pembe," diye ağzından kaçırdı, kendi kendine biraz şaşırmıştı, gözleri yuvarlaktı, sonra omuz silkmeye çalıştı, bir kolu alçılıydı ve ıslanmasını önlemek için buruşuk plastikle sarılmıştı. "Ben yapsaydım pembe olmasını isterdim."

Ona gülümsedim. "Pembe boya ve kahve yarın sabah 10:00'da, Glory. O zaman görüşürüz."

Mutfağa doğru yürürken bile, bir iskeleye yaklaşıyormuşum ve nefret dolu Henning Axelsen'le konuşacakmışım gibi hissederken, kendimi yıllardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum. Çünkü Cleo'yu üç kez gülümsetmiştim ve bu onunla daha ilk günümdü.

AXE-MAN

MEI'NIN CLEO'YU BANYODA SAYGIYLA TUTTUĞUNU GÖRMEK,

Cleo'nun kendisine saldıran psikopata aşık olarak yanlış bir şey yapmadığına dair söz verirken kızımla göz hizasında olmak için affedilmez arduvaz döşemenin üzerine diz çökmesi, yaşadığım günlerin geri kalanı boyunca beynime kazınacaktı. Sadece Cleo'nun Bea dışında kimseye izin vermemesi değildi,

Harleigh Rose, Cressida ve ben saldırıdan beri ona dokunmadık. Büyükannesi Lin bile. Loulou, Lila ya da Buck'ın karısı Maja bile. Sadece Bea, çünkü onlar en iyi arkadaşlardı ve Seth Linley denen hasta herifle olan ilişkileri yüzünden birbirlerine bağlanmışlardı. Sadece Harleigh Rose, çünkü eski boktan erkek arkadaşı Cricket tarafından saldırıya uğramış, sonra d a ona bıçak saplayıp hayatına son vermişti. Sadece

Cressida, çünkü geçen yıl King'i aylarca kaybettiğini düşündükten sonra sendeleyen kederin ağırlığını biliyordu ve çünkü o Cressida'ydı, kulüpteki herkesin mihenk taşıydı - kız kardeş, anne, arkadaş - olağan şekillerde bağ kurmayanlar için bile.

Cleo'nun hastaneden eve döndüğünden beri banyo yapmayı reddetmesi bile değildi ve bunun yarı çıplak bir halde herhangi bir süre savunmasız kalmakla çok ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Cleo ve Mei arasındaki bağın güzelliğini sekiz yıldır görememiştim. Her nasılsa, tarihin katmanları altında gömülü olduklarını ve birbirlerini nasıl parlattıklarını unutmuştum.

Mei'nin güçlü iradeli ruhunda Cleo'yu rahatlatan bir şey vardı, sanki arkadaşına dünyanın acımasızlığıyla başa çıkma konusunda güveniyordu, böylece kendisi de bu yükü taşımak zorunda kalmayacaktı. Cleo'nun güveni ve nezaketiyle ilgili bir şey de Mei'nin sık sık kalkan olarak kullandığı huzursuz, belli belirsiz düşmanca aurasını hafifletti.

Birlikte çok güzeldiler. Her zaman öyleydiler.

Mei'yi artık umursamadığım düşünülürse, belki de beni bu kadar sarsmamalıydı. Koridordan mutfağa ve oturma odasına doğru yürürken kendime bunun sadece onu tekrar görmenin şoku olduğunu söyledim.

Ama kalbim göğüs kafesimin içinde bir dövme gibi atıyordu ve nasıl bir şekil alacağını bilmiyordum, onunla ilgili bir şey olmasından korkuyordum.

Korumak için hapse girdiğim kız.

Bizi terk eden kız.

"Dur bakalım." Harleigh Rose'un sesi düşüncelerimi böldü ve bakışlarımı kasap adasında oturup dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir parça Hubba Bubba sakızını çiğnediği yere çekti. "Çıplak ellerinle birini öldüresiye dövmeye hazır görünüyorsun."

Homurdandım, içimde dönüp duran her şey için kelime bulamayacak kadar hüsrana uğramıştım.

Ama ellerimi lavabonun önündeki tezgâha dayayıp Mead Gölü'nün sakin turkuazına bakarken gözlerinin beni takip ettiğini hissettim. Araziyi satın almamın ve kulübü çevredeki araziye yatırım yapmaya teşvik etmemin nedeni buydu. Bu güzellik, müteahhitler tarafından bozulmadan kalmayı ve Entrance'ın dağların tepeleri arasındaki vadiye yavaş yavaş yayılmasını hak ediyordu.

Calgary'de geride bıraktığımız onca çirkinlikten sonra Cleo ve benim hak ettiğimiz türden bir güzellikti.

"Axe-Man?" Harleigh Rose şimdi daha yakındı, dokunmuyordu, çünkü öyle biri değildi, ama rahatlatacak kadar yakındı, sesi her zamanki küstah ve kendinden emin tonu yerine alçak ve yumuşaktı. "Seni hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum, Cleo'yu bulamadığımız zamanı saymazsak. Neyin var? Babamı arayayım mı?"

"Hayır," dedim, çünkü Zeus muhtemelen bunun berbat bir kader olduğunu ve bundan kaçamayacağımı düşünerek gülerdi. Sabıkalı ve eli kanlı bir kanun kaçağı için Zeus Garro tuhaf bir şekilde romantikti.

Öte yandan, Loulou ile olan aşkı herkesi lanet olası bir ahmağa dönüştürebilir.

H.R. tereddüt etti, sonra kalçalarını benimkilerin yanına yerleştirdi, vücudu mutfağa doğru ters yöne bakıyordu. "Bu ruh halinin birkaç hafta önce Cleo'yu hastanede ziyaret eden güzel Asyalı kızla bir ilgisi var mı?"

"Lanet olası kardeşler," diye mırıldandım. "Liseli çocuklardan bile daha kötü dedikodu yapıyorlar."

Güldü, başı tıpkı babası gibi geriye eğikti. "Bu doğru değil mi? Boner onu bir an bile göremediği için çok kızmıştı. Tekrar ortaya çıkarsa nerede olduğunu söyleyene elli dolar teklif etti."

Kaşlarım çatıldı, bakışlarım H.R.'ye kaydı ve onun beni kaşlarını çatarak izlediğini gördüm, ağzında o bildik, kadınsı gülümsemelerden biri vardı.

"Bir zamanlar senin için bir şey ifade ediyor muydu?" diye sordu, çünkü Mei'nin ziyaretinin haberi yayılmış olsa bile, Bat, Smoke ve Z'nin geçmişimi izinsiz paylaşmayacaklarını biliyordum ve merak etsem bile, Cleo'nun başına gelen her şeyle uğraşırken hiçbir kardeş ya da kadınları beni dedikodularla rahatsız etmek istemiyordu.

"Bir kez," diye onayladım ters bir şekilde.

Mırıldandı, pembe bir baloncuk üfledi ve sonra bir çırpıda patlattı. "Çözülmemiş tarihin bize musallat olmak için geri dönmek gibi bir yolu var."

"Bilgelik taslamak için biraz gençsin, H.R."

"Hey, yaşın bununla hiçbir ilgisi yok. Altı hafta içinde hayatımın aşkıyla evleniyorum, harika bir işim, harika bir köpeğim ve evim var ve genel olarak harikayım. Hayat tavsiyesi için bana yalvarıyor olmalısın."

Homurdandım çünkü Harleigh Rose'dan etkilenmemek mümkün değildi. Bütün hayatı boyunca motorcuların etrafında büyümüştü.

Bu yüzden bir motorcunun ve kulübünün dilini ve dinini biliyordu. Onunla konuşmak, kardeşlerden biriyle atışmak gibiydi, sadece duyguları ve her zaman kelimelere dökmekte zorlandığım şeyleri sanki dilinde doğmuş gibi anlayan kadınlar gibi zekiydi.

Bu tehlikeli bir kombinasyondu çünkü ona açılmak istiyordun ve ben kapalı olmayı seviyordum.

"İşleri kendin yapmayı sevdiğini biliyorum," dedi, o ürkütücü şekilde zihnimi okuyarak. "Günün sonunda güvenebileceğin tek kişinin kendin olduğunu düşündüğünü biliyorum ve bunu biliyorum çünkü ben de eskiden öyleydim. Bazıları sana şehit diyebilir belki ama bence o kadar uzun süre yalnız kaldın ki gözünün önündekini göremiyorsun." Yer değiştirdi, o parlak mavi gözleri kırık bir cam kadar keskin, kalbimi kesiyordu. "Arkanı kollayan bir kardeşlik ve bir aile."

"Hastanede uzun bir vardiyadan sonra, kızımın topluma ihtiyacı olduğu için onunla birlikte olmak için buraya geldiğinde bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Düşündüğümden daha aptal görünüyor olmalıyım."

"Aptal değil," diye düşündü ağzını bükerek. "Sadece inatçı."

"Kaplan Yılı."

H.R.'nin elinde kasaptan aldığı bıçak vardı ve ben hareket edemeden Mei'ye doğru yöneldi.

"Kimsin lan sen?" diye sordu ve sonra sonuca kendisi varmış gibi göründü çünkü "Mei?" derken sesinde biraz merak vardı.

Mei'nin gülümsemesi düzdü ve preslenmiş teneke gibi dayanıksızdı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Gücendirmek istemedim" - bıçağı işaret etti

-"Kaplan yılı dediğimde. İnatçı ve yalnız olmak onun doğasında var."

Bir şey göğsümde alev aldı, boğazımı yaktı. Dilimin arkasında acı bir tat bırakan bir şey.

"Artık bir bok bildiğin yok," dedim ona soğuk bir ifadeyle, bıçağı H.R.'nin elinden dikkatlice alıp yerine koyduktan sonra ona hitaben. "Cleo seni banyoda bekliyor. Ben bununla konuşurken onun giyinmesine yardım eder misin?"

Mei ve benim aramda bakışları daraldı ve bir an için reddedip reddetmeyeceğini merak ettim. Doğma büyüme motorcu bir kızdı, müstakbel kocası Lion Danner'dan başkası için pek de itaatkâr ya da yumuşak başlı sayılmazdı.

Ama sonra ağzı yumuşadı ve çok şey ifade eden küçük bir dostluk gösterisiyle omzuyla beni dürttü. Ona ihtiyacım varsa, Cleo'nun ona ihtiyacı varsa, bu ihtiyaçları karşılamak için her şeyi yapardı.

"Elbette, Axe-Man," diye mırıldandı küçük bir sırıtışla, sonra bu ifade Mei'ye yönelttiği ve mutfaktan geçip koridorda Cleo'ya doğru yürüdüğü süre boyunca sürdürdüğü şüpheli bir bakışa dönüştü.

"Düşmüşler'in ana bölümünde herkesin güzel ve bir yılan kadar kötü olması gerektiğine dair bir emir mi var?" Mei, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi tahta bir sütuna yaslanmış bir şekilde espri yaptı.

Yıllar önce yaptığı yorum beni gülümsetirdi. Ne kadar küçük bir şey, ne kadar güzel bir şey ve ne kadar sivri bir dili var. İçimden bir ses, bu kızın

Çünkü bir bakıma haklıydı. Buradaki herkes çiçek açmış bir kaktüs gibiydi, insanlara yakın ama dokunacak kadar yakın değillerdi.

Tıpkı onun gibi.

Ön kapıya doğru ilerleyip kapıyı açarken, "Her halükârda çok da önemli olmayacak kadar çok zaman geçirmeyeceksin," dedim ve dışarıda bana eşlik etmesini işaret ettim.

Direği itip kapıdan dışarı süzülmeden önce uzun bir süre bana baktı, sırf bu hareketin benim emrimle değil de kendi seçimiymiş gibi davranmak için.

Kiraz çiçeği kokusu arkasında havada asılı kalmıştı. Kapıyı arkamdan çarparak içeri girerken nefesimi tuttum.

Şaşırtıcı derecede soğuk, gökyüzünün bulutlardan arınmış ve yıldızların parlaklığına karşı kadife gibi koyu olduğu Mart sonu gecelerinden biriydi. Göl dövülmüş metal gibiydi, pırıl pırıldı ve hafif esintiden kaynaklanan küçük dalgalanmalarla oluklu hale gelmişti.

Çok güzel.

Kendini asla diriltmemesi gereken bir hayaletle konuşmak için berbat bir ortamdı. Onun varlığı Cleo ve benim için oyduğum bu huzurlu cennetin kutsiyetini bozdu. Mantıken, bunca zaman sonra bile, yaptıklarından sonra bile, Mei'nin Cleo'yu ve beni doğrudan tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını bilmeme rağmen, bir şekilde onu güvensiz hale getirdi.

Daha çok onun anılarının burada olmasını istemiyordum. Yarın işten sonra merdivenlerden çıkarken gözümün ucuyla onun serabını göreceğimi biliyordum.

Deri ceket gölgeler tarafından yutulmuş ama yine de çok uzun süre bakarsanız gözlerinizi acıtacak bir şey gibi parlıyor.

"Burası çok güzel," dedi, bu aptalca nostalji kokan romantizmden sıyrılmak ve en başta kendimi neden onunla birlikte buraya koyduğuma gelmek için ihtiyacım olan ipucuydu.

"Buna alışma," diye homurdandım ve sert sözlerimden dolayı biraz sarsıldığını görmenin acı tatlı zevkini yaşadım.

Çenesi sıkılmıştı, açısı keskin ve hafif kareydi. Bana bakmadı ve bunun benim iyiliğim için mi yoksa onun iyiliği için mi olduğunu merak ettim.

"Bilmelisin ki, evime adım atmana izin vermemin tek nedeni Cleo'nun daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için şeytanla anlaşma yapmam. Her şeyi ondan almak için her şeyi feda edebilirim. Seni içeri almak..." Evi kastetmiştim ama ikimiz de bundan daha fazlası olduğunun farkındaydık. Eve, Cleo'nun hayatına, tekrar benim alanıma. "Benden uzak durman ve Cleo'nun seninle geçirdiği her günün altın değerinde olduğunu bildirmesi şartıyla, duydun mu beni?"

"Seni duyuyorum," diye fısıldadı.

Elini parmaklığın yanındaki direğe doladı ve dik durmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi direğe doğru eğildi. Ay ışığı yüzünün yan tarafına vuruyordu ve her zaman bu kadar zarif olup olmadığını hatırlayamıyordum. Ay ışığında o kadar güzel görünüyordu ki, sanki ona dokunmaya çalışsam eriyip gidecekmiş gibi ruhani görünüyordu.

Yumruklarımı sıktım ve yeniden odaklandım.

"Bugün dükkana bir ziyaretçi geldi. Kim olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Gözleri bana doğru kaydı, sonra aynı hızla uzaklaştı. "Kim?"

"Eski bir arkadaşın, Jiang Kuan."

Bunu izliyordum ve sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen, bir zamanlar yüzünü tüm ifadelerini okuyacak kadar iyi tanıyordum, bu yüzden gözlerinde ortaya çıkabilecek bir sırrı bastırmaya çalışıyormuş gibi göz kapaklarının nasıl titrediğini yakaladım.

"Oh," dedi ve hepsi bu kadar.

"Hâlâ o kalabalıkla mı takılıyorsun?" Ben talep ettim.

Cleo'yla birlikte olduğu zamanlardan kalma yumuşaklığı ya da suçluluk duygusundan kaynaklanan itaatkârlığı göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Çenesi eskiden çok aşina olduğum o lanet olası inatçı açıyla öne doğru çıkmıştı ve bana yan gözle baktı, ağzı huysuzlaşmıştı.

"Bana esasen siktir olup gitmemi söyleyip sonra da hayatım hakkında bilgi talep edemezsin Henning."

"Bana bir kez daha Henning dersen, seni Cleo'dan uzak tutarım. Seni istemesi umurumda değil. Neredeyse on yıl boyunca sensiz hayatta kaldı. Bunu yine yapabilir," diye karanlık bir tehdit savurdum.

Tehdidi sonuna kadar götürecek yüreğe sahip olduğumdan emin olmadığımı bilmiyordu ve ben de minnettardım.

Uzun bir iç çekiş, uzun otların arasından gelen soğuk esintiden daha yüksek sesle. "Yaşlı Ejderha ve ben bir süre önce Vancouver'ın Çin Mahallesi'ne yerleştik. Jiang'ı bazen buralarda görüyorum. Bu kaçınılmaz."

İçimden bir ses yalan söylediğini söylüyordu ama ay ışığının aydınlattığı karanlıkta onunla yalnız kalmaktan bıkmıştım, bu yüzden zorlamadım.

"Onunla bundan daha fazlasını yaptığını öğrenirsem, bundan hoşlanmayacaksın," diye uyardım.

Yorgun bir iç çekiş daha. "Biliyor musun Axe-Man, seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ama yeniden bir araya gelmeyi düşündüğümde, beni bu kadar çok tehdit etmene gerek yoktu."

"Hayal gücünüz zayıf olmalı."

Başını sallamadan önce dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve parmaklıklardan uzaklaşarak nihayet benimle yüzleşti. Gözlerimin içine bakmak yerine sağ kulağıma baktı ve nedense bu beni rahatsız etti. Küçük çenesini kaldırıp bakışlarını benimkilere dikmeye zorlamak istedim.

Kısa tırnaklarım avuç içlerime battı ve deriyi kırdı ama onları gevşetmedim.

"Aramızda sekiz yıllık sırlar ve sıfır güven var. Cleo'yla birlikteyken yanımda bir kardeş istemeni anlıyorum. Ona zarar verip vermeyeceğimi ya da onu tehlikeye atıp atmayacağımı merak etmen beni öldürmüyormuş gibi bile davranabilirim. Ama benimle ilgili bir şey hatırlıyorsan, şunu unutma..."

Gözleri bana doğru parladı ve obsidyen bir bıçak gibi içimi kesti. "Onun için ölürüm, tıpkı senin için öleceğim kadar mutlu olurum. Hiçbir zaman bunu değiştiremez. Ve hiçbir nefret de."

Başka bir şey söylemeden, sahte bir hizmetkâr edasıyla beni hafifçe selamladı ve ardından merdivenlerden inerek ağaçların arasındaki düz bir arazinin altında neredeyse gözden uzak bir yere park edilmiş Kawasaki Ninja'ya doğru ilerledi. Siyah kaskını takmasını, çevik bir bacağını motosikletin selesine doğru sallamasını ve uzun süredir motosiklet kullanan birinin rahatlığıyla seleye yerleşmesini izledim.

Motor devrildi. Bir Harley'in tatlı homurtusu gibi değildi, ama motorculuğumda hala yankılanan başka bir şey vardı-

sevgi dolu bir kalp. Çakıl taşlı arsanın etrafında döndüğünde, bunu yetenekle yapıyordu, taşlar geniş bir kavisle arkasından püskürüyor, küçük tıkırtılarla sundurma merdivenlerinin kenarına yağıyordu. Ağaçlarla çevrili yolda gözden kaybolana kadar arka farlarının parıltısını izledim.

Kapı arkamdan açıldığında şaşırmadım ama yine de hazırlandım. Harleigh Rose yaşlandıkça babasına daha çok benzemeye başlamıştı ve yapacağı yorumun Mei'nin son bakışı kadar hızlı olacağını biliyordum.

"Lion'dan bir hediye," diye mırıldandı yanıma yaklaşıp yarısı dolu bir bardağın kenarını koluma vururken. "Bir bardağa ihtiyacın olabilir gibi görünüyordu."

Homurdandım ama bardağı kabul ettim ve yumuşak viskiden uzun bir yudum aldım. "Şişenin tamamını dene."

"Sen söyle, biz de o kızı kasabadan kovalım," diye kolayca teklif etti.

Göğsümdeki yanma biraz hafifledi çünkü bunu yapacaklarını biliyordum. Tüm lanet olası kulüp, Mei'yi tekmeleyerek ve çığlık atarak Giriş'ten çıkarmak için topluca dışarı çıkacaktı. Bu hayal beni sırıttırdı.

"Ama bunu söylemeyeceksin," dedi bir elinde dirseği, diğerinde viski kadehiyle. "Sırf Cleo'nun ona ihtiyacı var diye senin alanını ve huzurunu işgal etmesine izin vereceksin."

"Hey," dedi yarı gülerek, ben ona ters ters bakınca biraz omuz silkti. "Seni anlıyorum Axe-Man. Kararına katılmıyor bile değilim. Sadece dikkatli olmanı söyleyeceğim. Sekiz yıl bir insanın iyi ya da kötü yönde çok fazla değişmesi için uzun bir süre."

"Nasıl değiştiği umurumda değil. Ben ondan uzak duracağım, o da benden uzak duracak."

"Mmm," diye mırıldandı. "Tecrübelerime göre, hayaletler öldükleri yeri terk ettiğimizde bile peşimizi bırakmazlar. Bazen onları kovmak mümkün olmuyor."

"Senin on sentlik bilgeliğin için para ödemeyeceğim," diye homurdandım.

Güldü ama ipucunu anladı, sessizleşmeden önce biraz yanıma eğildi. Yeğenim gibi gördüğüm bir kızla güzel bir viski yudumlamak, Mei'nin düzenli hayatımda yarattığı kaostan sonra ihtiyacım olan huzurdu. Seth Cleo'yu aldığından beri tek bir gece bile yalnız kalmamıştım, bir erkek kardeş, yaşlı bir kadın ya da onların çocukları her zaman yiyecek, içecek ve bir ton rahatlıkla evimizde dönüp duruyordu. Düşmüşler'in Giriş bölümüne transfer olduğumdan beri geçen beş yıl içinde bininci kez, hak etmenin bir yolunu bulabileceğimden emin olmadığım bu hediye için minnettar hissediyordum.

AXE-MAN

GIRIŞ OLDU GIBI BIR ŞEY DEĞIL CALGARY. BU OLDU A KÜÇÜK AMA

Hallmark filmlerinde ya da çocuk kitaplarında görebileceğiniz türden bir cazibeye sahip, büyüyen bir kasabaydı. Ana Cadde, yeşil alanlar ve parklarla iç içe geçmiş, tuğladan ya da pastel veya toprak tonlarında boyanmış çeşitli canlandırma stillerinde miras binaların yedi blokluk bir uzantısıydı. Mart ayının sonlarıydı, dağların tepeleri hariç her yerden kar çekilmişti ve çiçekler çoktan açmaya başlamıştı

kiraz ağaçlarında, pembe tomurcuklar sabahın soğuk havasıyla donmuş.

Lanet olası bir cennet gibiydi ve bir an bile bunu hafife almadım.

Fort McMurray'in dışındaki bir karavan parkında hiçbir şeyi olmadan büyümüş bir çocuk olarak, British Columbia'nın ve evimiz haline getirdiğimiz bu kasabanın güzelliğini her zaman takdir etmişimdir.

İnsanlar da öyleydi.

Box n' Burn'ün sahibi olan ve her sabah benimle birlikte doksan dakika spor yaptıktan sonra caddenin karşısındaki Stella's Diner'a ya da yolun aşağısındaki Honeybear Café & Bakery'ye kahve ve sandviç içmeye giden kardeş, Wrath, her iki yer de beni sırıtarak ya da başını sallayarak karşılayan müşterilerle doluydu.

Ben. Eski bir mahkum, kötü şöhretli kanun kaçağı motosiklet kulübünün renklerini gururla taşıyor.

Elbette bazı vatandaşlar bana kötü gözle baktı ama çoğunlukla kasaba halkı kulübü sevdi. Yardım etkinlikleri düzenledik, anlaşmazlıklarda arabuluculuk yaptık çünkü rüşvetçi Başçavuş Danner'ın iki yıl önce Kral Kyle Garro'yu öldürmeye çalıştığı ve bir polis arkadaşını, Riley Gibson'ı öldürdüğü için tutuklanmasından sonra kimse polise pek güvenmedi ve diğer suçluların kasaba sınırları içinde zarar vermesini engelledik.

Tam olarak olduğum kişi olduğum için kabul edilmek, hatta takdir edilmek iyi hissettirdi. Bu, hayatım boyunca mücadele ettiğim bir şeydi ve burada bunu bulmak bana uzun zamandır özlemini çektiğim bir tür huzur verdi.

Antrenmandan sonra Honeybear Café'ye girdiğimde, duştan yeni çıkmıştım ve adrenalinle doluydum.

iyi bir antrenman, müdavimler dışında tanıdığım birini görmeyi beklemiyordum.

Kapının üzerindeki zil çaldığında kapı yanımda kapandı, ama ben kapı aralığında donmuş bir şekilde durdum ve Mei Zhen Marchand'ın tezgahın arkasındaki Lauren Hatfield'a gülümsemesine baktım. Yine o lanet deri ceketi giymişti, hava buz gibi olmasına ve zayıf vücudunu sıcak tutacak neredeyse hiç yağ olmamasına rağmen yarı saydam siyah bir bluzun üzerine fermuarını açmıştı. Boynundaki siyah, çizgilerle kazınmış dövmeleri ve tişört ile düşük belli siyah kot pantolonu arasındaki et şeridini ortaya çıkarıyordu. Boğazının yan tarafında nabzımı hızlandıran küçük bir balta fark ettim. Omuzlarının üzerinde parıldayan mürekkep karası saçları, kaymak taşı gibi teni ve dudaklarındaki tek renk lekesiyle Pamuk Prenses'in Asyalı versiyonu gibi görünüyordu.

Onun görüntüsü dişlerime ve yine lanet olası karnıma tekme attı.

Çünkü güzel bir çocuktu ama muhteşem bir kadındı.

Arzunun uygunsuz yumruğu ve öfkenin hızlı sağ yumruğuyla savaşırken dişlerim birbirine çarptı.

"Burada ne halt ediyorsun?" İlerlerken homurdandım.

Mei'nin güzel gülümsemesi durakladı, sonra bana bakmak için döndüğünde yüzünden düştü. Yüz hatlarında sadece bir saniyeliğine yıkım vardı, sonra onları alaycı bir sırıtışla yeniden düzenledi. Kağıt kahve fincanını bana doğru eğdi.

"Sabah yiyeceği. Cleo bana buranın şehirdeki en iyi yer olduğunu söyledi. Daha önce hiç kirli chai latte denemedim ama söylemeliyim ki..." Bir yudum aldı, ağzı beyaz kapağın üzerinde kırmızı bir iz bıraktı. Gözlerimin önünde, aynı lekenin benim tenimdeki görüntüsü canlandı. "Çok lezzetli."

"Burası benim evim. Buraya girmek yasak," dedim ve kollarımı kavuşturarak bu noktayı vurguladım.

Sıcak, karanlık bakışları inatçı duruşumun üzerinde gezinirken kahkahalar dans ediyordu. "Oh-tamam... Yeni favori içkimi benden alman çok sert oldu ama sanırım bir dahaki sefere Stella's Diner'a gidebilirim."

"Hayır, o da benim."

Kaşlarını kaldırdı. "Kasabadayken açlıktan ölmemi mi istiyorsun, Axe-Man?"

Bana böyle hitap etmesini istemiştim, peki neden yanlış hissettiriyordu? Onu şehrimde görmek neden bu kadar istilacı, derimin altında acı verici bir şekilde sürünen bir şey gibi hissettiriyordu?

"Sadece sevmediğim yerlerden uzak dur," dedim kibarca. "Sırf seni orada görmek iştahımı kaçırdı diye patronluk taslamayı bırakmam yerel işletmeler için iyi olmaz. İkimiz de seninle kayıplarını telafi etmeleri için yeterince uzun süre kalmayacağını biliyoruz."

İrkilmesi küçüktü ama daha önce irkildiğini hiç görmemiştim. Böyle bir pislik olmak bana göre değildi, ama Mei her zaman doğamın daha agresif tarafını ortaya çıkarmayı başarmıştı, yakın olduğumuz günlerde bile.

"Doğru," diye fısıldadı, fincanına kazınmış küçük bal ayısına baktı ve başparmağını onun üzerinde gezdirdi.

gülümsemesini silebilirdi. "Egzersiz sonrası yemeğinizi mahvetmeden buradan gideyim."

Lauren tezgâhın arkasından boğazını temizledi, taze yağ lekeleriyle çoktan ıslanmış bir kâğıt torbayı bana uzatmadan önce kaşlarını çattı. "Kahvaltı sandviçleriniz. Cleo'ya onunkine fazladan avokado koyduğumu söyle, olur mu? Kabul ederse ona sevgilerimi ilet, tamam mı?"

Mei çantayı kabul ederken dudağını ısırdı ve başını salladı, kapıya doğru ilerlerken ipeksi saç perdesinin arkasına eğildi.

O beni geçemeden elim kolunu yakaladı. Büyük, dövmeli avucumun onun ince bileğine dolanmış görüntüsüne bir an bakakaldım çünkü ona dokunmak istememiştim. Onu durdurmak istememiştim.

"Dinle, benden uzak dur, sana burada sorun çıkarmayacağım," dedim, biraz sertçe çünkü bu onun alabileceği en yakın özürdü.

Bana bakmadı, sadece başını salladı ve dikkatlice elimden kurtuldu. "Elbette, Axe-Man. Her neyse."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım, o çekik gözlü bakışları tekrar benimkine çekebilecek, içimde hissettiğim ateşi onda da yakabilecek herhangi bir şey, ama fırsatım olmadı.

Dükkânın arka tarafından gelen bir çığlık odayı yırttı.

Anında herkes hareket etti.

Diğer kahve arayanlar eğildi ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Mei ve ben aynı anda çığlığın kaynağına doğru ilerledik. Baltamı kılıfından çıkarmıştım.

Pürüzsüz ahşap sapı bir avucumda, silahım diğerindeydi. Mei botundan kötü görünümlü bir bıçak çıkarmak için eğilmişti, bıçak yeni sabah güneşinin ışığını gözlerime tutuyordu.

"Kaldır şunu ve defol git buradan," dedim, kasanın etrafından dolanıp arka mutfağa açılan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Mei cevap vermedi ama onu sırtımdaki ateşin sıcaklığı gibi hissedebiliyordum.

Mutfakta iki fırıncı ve bir ön büro görevlisi sağdaki ofisin girişinde toplanmıştı. "Herkes iyi mi?" "Herkes iyi mi?" diye seslendim, silahı zemin.

Kimse beni görünce irkilmedi ama sanki midelerini bulandıracak bir şey görmüşler gibi hepsi yemyeşildi.

"Evet," dedi Lauren'ın sesi ofisin içinden, zayıf ve cılız bir şekilde. "Ama bunu görsen iyi olur, Axe-Man."

Küçük kalabalık benim için ayrıldı, böylece Lauren'ın masasının önünde durduğu ofise geçebildim. Onun görüş açısını takip ederek, satır benzeri bir bıçakla bir resim çerçevesine tutturulmuş başsız bir rakunun kanlı leşine ulaştım.

"Not mu?" Tahmin ettim, bir adım öne çıktım.

Mei'nin arkamda olduğunu hissedebiliyordum, kapıda gezinip durum değerlendirmesi yapıyordu.

"Bu sabah erken saatlerde ofisi açmaya vaktim olmadı çünkü Judy gelemedi. Kerry'ye yardım etmek için hatta atladım ve öğle yemeği telaşına kapıldım... Bu şeyin ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyorum." Lauren'ın

Kana bulanmış kâğıdı bana uzatırken eli yeni doğmuş bir kuş gibi titriyordu.

Çince karakterler bana tanıdık geliyordu.

Takip edin ve itaat edin.

Yüzünün tüm rengi solmuş olan Mei'ye baktım. "Bu konuda bir şey biliyor musun?" diye sordum.

Bakışları ani ve vahşiydi. "Ne oluyor lan? Tehdit Çince yazıldığı için benim de işin içinde olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Eee?"

"Siktir git, Axe-Man."

"Sen ortaya çıktığında ve birdenbire kıçımdan triad tehditleri gelmeye başladığında ne düşünmem gerekiyor, ha?" Kâğıdı ona doğru sallamak için bir adım öne çıkarak talepte bulundum.

Yanağına bir rakun kanı sıçradı ve başparmağıyla öfkeyle kana vurduğunda, gözünün altında bir savaşçının izi gibi kırmızı bir çizgi oluştu.

"Yardım etmek için buradayım, sana sorun çıkarmak için değil," diye tersledi, sanki ondan bir baş daha uzun ve yüz kilo daha ağır değilmişim gibi keskin pençeli parmağını göğsüme sokabilmek için benimle burun buruna geldi.

"Bunu daha önce de söylediğini hatırlıyor gibiyim ve bu benim üç yıl demir parmaklıklar ardında kalmamla sonuçlanmıştı."

Eli, kendisinin bir uzantısı gibi tuttuğu taktik bıçağın kabzasında sertçe büküldü. "Görüyorum ki yaşlılık seni aptallaştırmış, çünkü yarım beyni olan herkes benim bu hafta geldiğimi ve bugüne kadar bu kapıdan içeri hiç adım atmadığımı bilir."

"Yalan söylemekte her zaman iyiydin."

O anki irkilmesi, toparlanmadan önce sadece bir göz kapağı seğirmesiydi. "Lauren, ilk kez bu sabah tanıştık, değil mi?"

"Evet," diye titreyerek cevap verdi, şüphesiz ofisinde neden kümesteki iki kedi gibi kavga ettiğimizi merak ediyordu.

"Bana inanmıyorsan güvenlik kayıtlarını kontrol et," diye çıkıştı Mei. "Ya da ikimizin de vaktini boşa harcamak yerine, yardım etmeme izin verebilirsin."

"Demek bu konuda bir şeyler biliyorsun." Lauren'ın masasındaki yeni öldürülmüş hayvanı işaret ettim.

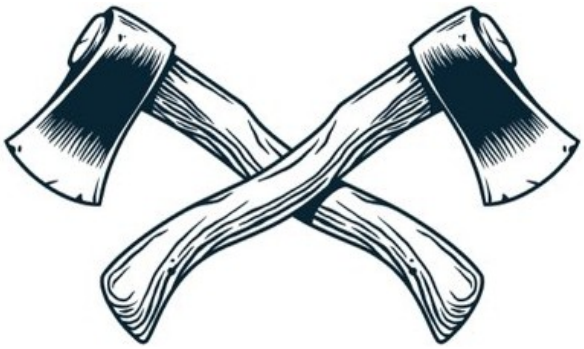
"Beden buradaysa, başın başka bir yerde olduğunu biliyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi telefonum titremeye başladı. Cebimden çıkardım ve gözlerimi Mei'den ayırmadan aynı hareketle silahımı yeniden kılıfına yerleştirdim.

"Öyle mi?" Cevap verdim.

"Axe-Man," diye yanıtladı Bat, sesi her zamanki suratsızlığından daha da suratsız çıkıyordu. "Stella az önce aradı. Görünüşe göre bu sabah lokantadaki banyo aynasına çivilenmiş lanet olası bir rakun kafası bulmuş."

Karşımda, Mei'nin gülümsemesi yüzünü kanlı bir çizgi gibi kesiyordu.

DÜŞMÜŞLER YERLEŞKESI, SANAYI BÖLGESI BÜYÜKLÜĞÜNDE BIR BLOĞU KAPLIYORDU.

Şehrin "kibar" tarafının eteklerinde, büyük evleri ve bakımlı çimleriyle düzenli üst sınıf mahalleleri ile diğer tarafta zincir çitleri ve Köpekten Sakının tabelaları olan küçük kraker kutusu evler arasında. Horoz'un Calgary'deki kulüp evi gibi bir yer değildi.

Birincisi, burası bir iş merkeziydi.

Edge Truckin', mülkün en sol tarafında, on metrelik çitin içinde kendi kapısıyla faaliyet gösteriyor ve mesai saatleri dışında mülkü halka kapatıyordu. Yanında, ön avluya açılan dört büyük bölmesiyle Hephaestus Auto & Garage, tamirat ve özel motosikletler üzerinde çalışan kardeşleri barındırıyordu. Motorcu camiasında ünlüydü, sadece kötü şöhretli bir MC'nin sahibi olduğu için değil, Zeus ve Bat adı altında orada çalışan kardeşler çok güzel işler çıkardıkları için.

Sonra arazinin arkasından geçen nehre doğru sıkışmış kulüp binası. Tek katlı, tuğla ve harçla örülü bu binanın ön cephesinde Nova'nın sprey boyayla çizdiği yanık ve yırtık kanatlı bir kafatası ile Düşmüşler'in ambleminin devasa bir tasviri yer alıyordu. Düzenliydi, Lila tarafından bakılan pencere kutuları ve asfalt alanın bir tarafında piknik masaları bulunan küçük bir bahçesi vardı.

Hiçbiri suç gibi görünmüyordu ama zaten amaç da buydu.

Üyelerini davetsiz misafirlerden ya da meraklı gözlerden korumak için kullandığı küçük yöntemleri sadece kulüp ve polisler fark edebiliyordu. Hafif şeffaf siyah perdelerle desteklenen yüksek çitler görüşü engelliyordu ve iki giriş noktası güçlü sürgüler ve şifrelerle kilitlenen uzaktan kumandalı mekanizmalarla çalışıyordu. Binaların ağır ve metal kapıları, zorla girişi önlemek için sadece dışa doğru açılıyordu ve kulüp binası, arkadan sinsi bir yaklaşımı önlemek için nehir tarafından çok yakından destekleniyordu ve aynı zamanda sıkışıp kaldığımızda alternatif bir kaçış yolu sunuyordu.

Her şeyden öte, ikinci bir evdi. Hayatlarında yaptıkları ya da yapmak zorunda bırakıldıkları seçimler nedeniyle "normal" toplum tarafından alay edilen ya da cezalandırılan erkekler için kutsal ve güvenli bir yerdi.

Buna bayıldım ve ön avluya girip beyaz Harley'imi kulüp binasının yanındaki motosiklet sırasına soktuğumda omuzlarımdaki gerginlik düğümü hafifçe çözüldü.

"Axe-Man," dedi King, piknik masalarından birinin üzerine tünemiş, her zaman yanından ayırmadığı defterlerinden birine bir şeyler yazarken. Yerleşik motorcu şairimiz. "Herkes içeride bekliyor."

"Ama sen," diye not ettim, Zeus'un en büyük çocuğuna doğru ilerlemeden önce kovamı gidona tutturdum, artık bir adamdı, çoğundan daha çok saygı duyduğum biriydi.

Bana sırıtırken rüzgâr sarı saçlarını yüzüne doğru itti, sahte bir masumiyet jestiyle ellerinin üzerine yaslandı. "Temiz havayı seviyorum."

"Hava çok soğuk ve sen de bunu biliyorsun."

Sırıtışı düştü, yerini yetişkin erkekleri ustalıkla parçalarına ayıran o araştırıcı bakış aldı. İçimden başka tarafa bakmak geliyordu ama kendimi bunu yapmamaya zorladım.

Telafi etmem gereken çok şey vardı ama geçmişimden utanmayı reddettim, özellikle de kulübüme musallat olma tehdidi altındayken.

"Dün iki ziyaretçin olduğunu duydum," dedi. "Senin için alışılmadık bir durum."

Homurdandım ama kalçamı masanın kenarına yasladım ve kollarımı kavuşturdum. King'in söyleyecek bir şeyleri vardı ve onu aceleye getirmenin bir yararı olmazdı.

King, "H.R. onun muhteşem olduğunu söyledi," dedi.

Demek önceliği buydu. Jiang ve kulüp işi değil. Honey Bear Café'deki ölü rakun değil. Romantik biri için kız her zaman önce gelirdi.

"O daha çocuk," diye tek omuz silkerek azarladım.

Ve öyleydi. Yirmi beş yaşındaydı. Benden 16 yaş daha gençti.

Cleo'nun en iyi arkadaşı.

Ve bu lanet olası sorunlarımızın en küçüğüydü.

"Cress de ilk başta benim için aynı şeyi söylemişti." Gözleri soluk kış güneşinde parlıyordu, o kadar açık bir maviydi ki

neredeyse şeffaf görünüyordu. "Ta ki ben onu aksi yönde ikna edene kadar."

Homurdandım. "Evet, bunu daha önce bir kez denedi ve işe yaramadı."

"Hı-hı," diye mırıldandı King, ama ses tonunda zengin bir zafer vardı ve herhangi bir şeyi, özellikle de ona verdiğim için kendime lanet ettim. "Demek bir zamanlar seni sevmiş."

"Ne demek istediğini bilmiyordu," diye mırıldandım, hem ikimize hem de bu konuşmanın kaynağı olduğu için Mei'ye kızgındım. "On yedi yaşındaydı ve kafası karışıktı."

"Loulou babamla on yedi yaşında evlendi," dedi amansızca, sanki on adım ötedeymişiz ve silah çekmeye hazırmışız gibi bana bakarak. "Sence kafası karışık mıydı?"

Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki çenem uğursuzca patladı. Loulou Garro'yu tanıyan hiç kimse onun on yedi yaşında kayıp ve kafası karışık biri olduğunu söyleyemezdi. İki kez kanserden kurtulmuş, babası tarafından fiziksel saldırıya uğramış, kendisinden on dokuz yaş büyük bir suçluyu mektup arkadaşı olarak kabul edecek kadar ailesi tarafından ihmal edilmiş olan Loulou, yaşının ötesinde bir olgunluğa sahipti.

"Mei, Loulou değil."

"Hayır, sanmıyorum," diye düşündü King, ama bu bir tuzaktı ve ben bunu biliyordum. Güzel yüzü ve rahat tavırları, bıçak gibi keskin bir zekâya sahip olduğunu gösteriyordu. "Ama Cleo onu yanına çağırdıysa, kendi çapında yeterince özel olduğunu düşünüyorum."

Çocuğa ters ters baktım, yumruklarımı sıkarken kollarımdaki kaslar uğursuzca zıplıyordu. "Kız kardeşin kulübün onu şehirden kovmasını teklif etti ve sen buradasın, sanki onun için kırmızı halı sermek istiyormuşsun gibi davranıyorsun."

King bana baktı, başparmağı defterinin sayfalarını karıştırıyordu, gözlerinin arkasında okuyamadığım bir şeyler vardı. Sonunda, ancak yirmi yaşlarında bir gencin başarabileceği zarif bir hareketle masadan atladı ve kulüp binasına gitmeden önce beni omzumdan alkışladı.

"Bu kulüpte şeytanları olmayan tek bir adam bile yok, Axe- Man. Bir adamın onları kovmak için eline nadir bir fırsat geçtiğinde, uzun süreli bir mutluluk bulmak istiyorsa bunu değerlendirmek zorundadır."

"Neden ona siktirip gitmesini söylediğimi sanıyorsun?" Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederken mırıldandım.

Bir an gülümsedi ama başka bir şey söylemedi ve sessizliği kendini beğenmişlikti. Yirmi üç yaşında bir çocuk için bu kadar çok şey görmemesi, bu kadar çok şey bilmemesi gerekirdi ama onunla ilk tanıştığım andan beri hep böyleydi. O soluk gözler neşter gibiydi, insan etini kesip biçiyor ve kemikleri kazıyarak insanların kalbine ulaşıyordu.

Çok ürkütücüydü.

Kulüp binasında ilerlerken King'i ve Mei'yi aklımdan çıkardım, oymalı ahşap kapıların açtığı ve adayımız Carson'ın yönettiği uzun yan odaya geçtim.

Tek kelime etmeden telefonum için küçük karton kutuyu uzattı.

King ve ben onları içeri bıraktık ve dumanla dolu odaya ve kardeşlerim tarafından çelenkle süslenmiş uzun ahşap masaya geçmeden önce çocuğu omzundan alkışladım.

Zeus, Başkan olarak masanın başına oturdu. Sağında, kulüpten geriye kalan tek eski başkan yardımcımız Buck oturuyordu.

Z, amcasını Başkanlıktan indirmeden önce. Altmışlı yaşlarının başındaydı ama hâlâ bir ayı kadar iri ve formdaydı, saçları kalın parmaklarındaki yüzükler kadar parlak gümüş rengine dönmüştü. Onun karşısında, Z'nin solunda eski dostum Bat oturuyordu, silah arkadaşımızdı ve onun yanındaki koltuk da sayman için boş bırakılmıştı.

Ben.

Zeus bana kulübünde bir yer teklif ettiğinde, eğer istersem, hangi yeri seçersem seçeyim, Horoz'un bir zamanlar beni zorladığı gibi infazcı rolünü üstlenmek zorunda kalmayacağım için çok rahatlamıştım. Bu rolü, muhtemelen gelmiş geçmiş en korkunç orospu çocuğu olan Rahip McKenna üstlenmişti, tıp eğitimime dayanarak düşmanlarımızı parçalamaktan, çoğu erkeğin iyi bir hamburgeri parçalamaktan hoşlandığı gibi hoşlanan, dürüst bir psikopat olduğunu bildiğim bir adamdı. Birkaç yıl önce Wrath Marsden'ı aramıza kattığımızdan beri, ikinci bir infazcı daha eklemiştik. Onun büyüklüğü, öfkesi ve şiddet geçmişi, Priest'in ruhani, soğuk ve mekanik vahşiliğine karşı iyi bir tezat oluşturuyordu. Masanın diğer ucunda yan yana oturuyorlardı, gece ve gündüz kadar farklıydılar ama yine de bir şekilde uyumluydular.

Kendi halime bırakıldığımda, kulübün Saymanlığı ve Sekreterliği görevine doğal bir şekilde, hatta biraz da minnettarlıkla gelmiştim. Ana dalımı matematik üzerine yapmıştım ve tıpkı sanata olduğu gibi sayılara da her zaman ilgi duymuştum. Bu yüzden kulübün defterlerini tutma, paramızı nasıl temizleyeceğimizi, yasal işlere nereye yatırım yapacağımızı ve yasadışı çıkarlara nereden ulaşacağımızı bulma rolümden keyif aldım. Street Ink'te Nova'nın muhasebe işlerini bile ben yaptım.

Ve bu işte de çok iyiydim.

Başa geçtiğimden beri, Zeus'un ve daha sonra King'in yaşlandıkça ve babası hapse girdiğinde yardımlarıyla, kulübü milyonlarca dolarlık bir organizasyon haline getirdik.

Zeus'un diğer bölümlere kendi iş girişimlerini kurmalarına yardımcı olmak için hizmetlerimi teklif ettiği noktaya geldi.

Ancak bugünün konusu kulüp varlıkları ve tahsisleri değildi. Yeni tehditlerle ilgiliydi.

Daha spesifik olarak, kulübümün kapısına getirdiğim tehditler.

"Günaydın," diye mırıldandım kardeşlerime, sandalyeme oturup gözlüklerimi kesimin içinden çıkarırken.

"Hey, kardeşim," dedi Boner, grubun geri kalanından gelen "heys" korosundan daha yüksek sesle. Masanın üstünden bana doğru eğildi, genç yüzü istekli ve merakla parlıyordu. "Yeni bir kadın sevgilin olduğunu duydum."

"O benim lanet olası sevgilim değil," diye tersledim.

Karşımdaki King güldüğünü gizlemek için öksürdü ve Buck benim alışılmadık öfke gösterime kaşlarını kaldırdı.

Boner dönerek, "Oh ne güzel," dedi. "Yani ona bir göz atmamın, takip etmeye değer olduğuna karar vermemin ve ona saldırmamın bir sakıncası yok, öyle mi?"

Perdeler en iyi arkadaşının kafasının arkasına bir tokat attı. "Aklını başına topla, olur mu? Konuşacak, fitilini kime batırabileceğinden daha önemli şeylerimiz var."

Boner suratını astı. "Ben sadece durum tespiti yapıyordum. İyi bir kardeş oluyorum. Axe-Man'in pay sahibi olduğu bir eteğin peşine düşmek istemiyorum."

"Sadece bir 'kazığım' yok," diye homurdandım, sakin kalmaya çalıştım ama başaramadım. Son yirmi dört saat sabrımı iyice tüketmişti. "Benim yanımda bir daha o 'etek' lafının geçmesini istemiyorum. Anladın mı beni?"

Boner bana göz kırptı, saldırganlığım karşısında şok olmuştu. "Anladım. Beni mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından tekrarladım. "Evet, dostum."

Bakışlarımı masadaki diğer kardeşlerin üzerinde gezdirdim, onay aradım ve bunu bir dizi şaşkın ya da eğlenmiş baş sallama ve çene kaldırmada buldum.

Zeus sandalyesine yaslanmış, parmaklarını ağzının üzerinde birleştirmiş bir halde, "Artık şakalaşma faslı sona erdi," diye düşündü. "Belki de artık işe koyulabiliriz."

"Dünkü misafirim," diye bitirdim. "Ve bugün Honey Bear Café'deki o lanet tehdit."

"Evet, ama bence başka bir şey daha bağlantılı olabilir," diye ekledi ve Bat'e konuyu ele almasını işaret etti.

"Stella burada, Loulou ile birlikte garajın ofisinde," diye başladı Bat. "Bu sabah üzerinde çalıştığım Harley'in koltuğuna fırlattığı kanlı bir paket servis çantasıyla öfkeyle geldi. İçinde kesik bir rakun kafası vardı. Kendi mutfak bıçaklarından biriyle bıçaklanmıştı."

Rahip söz konusu kanlı torbayı çıkardı ve ıslak bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı.

"İğrenç," diye mırıldandı Boner.

"Parçalanmış insanlara gözünüzü kırpmıyorsunuz ama bir rakun iğrenç mi oluyor?" King sordu.

"Dostum, rakunların bir ton hastalığı var," diye karşı çıktı, burnu kırışmıştı.

Zeus, sık sık yaptığı gibi, onları görmezden geldi.

"Bir not vardı." Bat'in bıraktığı yerden devam etti ve buruşuk beyaz çizgili kâğıdı masanın ortasına iten Wrath'e çenesini salladı.

Onu kaptım.

Yazı sıkışık ve dikenliydi. Gözlüklerimi düzelttim ve okudum: "Takip et ve itaat et. Lauren'ın fırınında da aynı lanet şey yazıyordu."

"Görünüşe göre, herifin biri birkaç haftadır Stella'ya işi satması için baskı yapıyormuş. Her Çarşamba sabahı saat gibi kahve almaya geliyor. Dostça başlamış ama giderek tırmanmış. Geçen hafta, Stella tekrar satmayı reddedince kahve fincanını o kadar sert sıkmış ki fincan tezgâhın üzerinde patlamış."

"Neden biri Stella'yı bu kadar çok satın almak istesin ki?" King sordu. "Çok iyi bir lokanta ama sıra dışı bir şey değil."

"Bal Ayısı Kafe de aynı şekilde," diye ekledi Curtains.

"Cress bu konuda sana karşı çıkabilir ama haklısın," diye kabul etti King, kafası karıştığında yapmaya eğilimli olduğu gibi uzaklara bakarak.

"İkisi de iyi iş yapıyor," diye izin verdi Buck. "Ama böyle lanet bir devralmayı gerektirecek düzeyde değil."

"Yalnız değil belki," diye düşündü Curtains, dizüstü bilgisayarından bir şeyler açıp masanın bizim tarafını göstermek için döndürmeden önce. "Ama Stella onun Asyalı bir adam olduğunu söylemişti, değil mi? Bir şirket Crest Caddesi'nde altı ev, Bones'un Berber Dükkânı ve Sea to Sky Otoyolu'nun hemen dışında Stoneridge ile aramızda bir alışveriş merkezi satın aldı."

Curtains'in bilgisayarını yaklaştırmak için masaya doğru eğildiğimde bir önsezi ürpertisi omurgamdan aşağı buz gibi süzüldü. Okuma gözlüğüme uzanmadan önce ekrana bir an için gözlerimi kıstım.

"Hay sikeyim. Sanırım bir araştırma yaparsanız, aynı şirketin bizim sahip olduğumuz arazinin hemen yanındaki iki blokluk depo bölgesine ve Angelwood Çiftliği'ne bitişik bir tarım arazisine teklif verdiğini göreceksiniz." Şakaklarımı ovuşturdum. "Bu iyi şeyler söylemiyor."

Endüstriyel arazi silah depomuza ev sahipliği yapıyordu, ancak sadece Priest, Zeus, Bat ve ben kilit altında tutmak için tam yerini biliyorduk. Angelwood Çiftliği sorgulamalar, dayaklar ve düşmanların cesetlerini dinlendirmek için en sevdiğimiz yerlerden biriydi. Her iki yerde de rakip bir suç örgütünün komşumuz olması savunulamazdı.

"Ne düşünüyorsun, kardeşim?" Zeus sordu, adam iki kez hapse girmiş, karısı kaçırılmış, kızı saldırıya uğramış ve oğlunun altı aydan fazla bir süredir ölü olduğuna inanıldığı için çok sinirli görünüyordu. Bu bok onun için hiçbir şeydi. Bu daha az umursamayacağı anlamına da gelmiyordu. Z'yi sadece bu bölümün değil, tüm Fallen imparatorluğunun en iyi lideri yapan şey, lanet olası aklını kaybetmeden her şeyi umursama yeteneğiydi.

Bu işte çok fazla çılgınca ve korkunç şey oldu. Pazartesi günü işe başlarsınız ve Perşembe günü delirirsiniz.

"Dün Seven Song'dan eski bir tanıdığımın beni ziyaret ettiğini düşünüyorum ve bugün yerel işletmelere yönelik tehditler aldık... Belli ki bağlantılılar."

"Triad ile bir geçmişin var mı?" Wrath ilk kez konuştu, kalın kollarının üzerinde öne doğru eğildi.

"Biraz."

Kaşlarını kaldırdı. "Gençken Red Dragons gençlik çetesinde çalıştım. Çinli çeteler dalga geçmez. Eğer Giriş'e geliyorlarsa, gözleri burada bir ödülün üzerinde demektir."

"Belki de Vancouver'daki potansiyellerini çoktan tüketmişlerdir," diye önerdi Curtains. "Kumarhaneleri ve gayrimenkulleri paralarını aklamak için kullanıyorlar, sadece Kumar Kurulu son zamanlarda onları fark etti ve şehirde konut fiyatları tavan yaptı. Yeni fırsatlar aramak için Denizden Gökyüzüne taşınmaları mantıklı."

"Bu lanet koridorun tek sahibi biziz," diye homurdandı Zeus. "Ve T-Squad yerel kumarhanenin sahibi. Triad'ın bu nakit ineğe girmesine izin vermeleri mümkün değil."

"Hayır," diye kabul etti Curtains. "Ama aslında Thunderbird Squad ile çalışmalarına gerek yok," dedi yerel yerli çeteye atıfta bulunarak. "Sadece kumarhaneye gönderdikleri saman adamlar aracılığıyla yeterince para aktarmaları gerekiyor. Kendi gangsterlerini kullanmadıkları sürece, ki bunu yapacak kadar aptal değiller, iyi miktarda nakit aklayarak paçayı kurtarabilirler."

"Siktir," diye mırıldandı Bat.

Zeus, "Yaklaşık olarak bu büyüklükte," diye onayladı. "Pekâlâ. Curtains, kasabada arazi satın alan bu şirketin hangi üçlüye bağlı olduğunu bulmak için biraz çalış. Kızıl Ejder ve Yedi Şarkı iki farklı canavar ve kiminle uğraştığımızı bilmemiz gerekiyor. Son duyduğuma göre birbirlerinden nefret ediyorlarmış. Aralarında eskiye dayanan bir husumet varmış. Bunu araştırın,

Hem de çok. Onlara karşı kullanabileceğimiz her şeyi alın. Yabancıların Giriş'i toptan satın almasını istemeyiz ve başka bir sendikanın lanet olası mezarlığımızın yakınında arazi satın almasını kesinlikle göze alamayız. Pigeon, Carson ve Ransom'a kasabada tur attıralım, bakalım başka işlerle ilgilenmişler mi? Ya Axe-Man? Jiang Kuan hakkında ne biliyorsun?"

"Seninle görüşmek istediğini söyledi. Adamı en son sekiz yıl önce, Seven Song ve Calgary bölümü savaşırken kendi kıçımızı kurtarmaya çalıştığımızda görmüştüm. Açıkçası işler umduğumuz gibi gitmedi. O ve kardeşi birlikte çalışıyorlar ama eskiden pek anlaşamıyorlardı." Carson'ın arkamda durduğunu bildiğim için duraksadım. "Jiang'ın o zamanlar beyaz bir erkek sevgilisi vardı. Kasper her ikisini de onaylamadı. Olayın olduğu gece -ben öldüm- Kasper kardeşinin adamını onun gözü önünde öldürdü. Gerekirse bunu kullanabiliriz."

Arkamda Carson'ın ayak seslerini duydum ve ona hitap etmek için döndüm. "Bunu Kasper'a karşı kullan kardeşim. Jiang'ın cinsel tercihlerini Jiang'a karşı kullanma. Anladın mı beni?"

Carson bir an için bakışlarıma cevap vermedi, botlarına bakıyordu. Hâlâ gençti ve lise aşkı Benny'ye fena halde aşık olsa da, Zeus Garro'nunki kadar ilerici bir MC'de bile eşcinsel bir erkek olmak zordu. Sonunda, tanıdık bir inatçı ifadeyle başını kaldırdı ve bana başıyla onay verdi.

"Jiang kurnaz biri ama ağabeyinden daha batılı. Ne istediğini ve Kasper Kuan'ın istediğiyle aynı şey olup olmadığını anlamaya değer olabilir," diye önerdim.

Zeus uzun bir süre bana baktı ve yılların verdiği tecrübeyle yüz ifadesini okuyabildim.

Bu sana hayaletleri hatırlatıyor. Üzgünüm ama yine de sana ihtiyacım olacak.

Çenemi ona doğru kaldırdım ve başımı salladım.

"Buluşmayı ayarla. Yarın şafak vakti, bizim bölgemizde bir yerde. O zamana kadar, şehirde üçlü kan için gözünüzü dört açın."

"Onları fark etmek çok kolay, gösterişli piçler," diye mırıldandı Wrath ve kendime rağmen sırıttım, çünkü bu lanet olası bir gerçekti.

"Başka bir not daha," dedi King. "H.R. ve Danny altı hafta içinde evleniyorlar ve biz hala adama bir bekarlığa veda partisi vermedik."

"İstemediğini söylüyor," diye mırıldandı Zeus. "Ve ben de bunun için varım."

Boner gözlerini devirdi. "Tam bir babasın. Adamın bir bekarlığa veda partisine ihtiyacı var. O güzelim bekar hayatına düzgün bir uğurlama yapmadan veda etmek doğaya karşı işlenmiş bir suç sayılır."

"Yani striptizciler," diye onayladı Buck.

"Evet," diye kabul etti Boner. "Bu işi bana bırak, ben hallederim." "Ben onun sağdıcıyım, yani bana yardım edebilirsin. Eğer bu işi

Sen olsaydın, her şeyi bir tür bacchanalia'ya çevirirdin," diye düzeltti King.

"Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama kulağa seksi geliyor."

"Konuşun hakkında Bu Bok üzerinde bizim kendi zaman. Kilise ertelenmiştir," diye ilan etti Zeus yumruğunu masaya vurarak.

Herkes ayağa kalkıp şapelden dışarı süzülmeden önce onun hareketini yankıladı.

Diğer herkes giderken Bat ve ben masada kaldık.

"Bugün yine Kodiak yok," diye not
düştü Bat. "O evde."

Arkadaşım bana bir bakış attı. "Her şey ters gittiğinden beri kendini Cleo'nun bekçi köpeği ilan etti."

Yapmıştı ve ben de bundan şikayetçi olmayacaktım. Kodiak sessiz bir orospu çocuğuydu ama zeki ve acımasızdı. Yanında olamadığım zamanlarda kızımın başına bir şey gelmesine izin vermezdi ve ondan uzakta olduğum zamanlarda onun arkamda olduğunu bilmek paniğimi azaltıyordu.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Z dedi ki. "Biz öyle adamlarız ki, bizde bu tür bir sadakat uyandıran biri genellikle başka türden duygulara da ilham verir."

Ona dişlerimi gösterdim. "Kızım saldırıya uğradıktan sonra ona asılacak değil ya. Kodiak bunu söylemeni bile hak etmiyor."

Zeus bana sakince göz kırptı ve ellerini masanın üzerinde açtı. "Yapacağını söylemiyorum. Sadakat ve aşkın aynı madalyonun iki yüzü olduğunu söylüyorum. Durum daha farklı bir hal alırsa şaşırma."

Başımı salladım. "H.R.'nin bir kez saldırıya uğradığını biliyorum ama Cleo'ya olanlar... bu farklı. Annesine olanlar gibi. Sanmıyorum..." Göğsümdeki aciz öfke ve ıstırapla savaşarak dişlerimin arasından derin bir nefes çektim. "İnsanın bir daha böyle bir aşka düşecek kadar güvende hissedecek şekilde geri dönebileceğini sanmıyorum. Umarım yanılıyorumdur, ama şimdiden Kay kadınlarının bir tür laneti olduğunu söylüyor."

Masayı kaplayan sessizlik sadece ana odadaki kardeşlerin sesleriyle bozuluyordu.

"Belki," diye onayladı Zeus, ağzı mutsuz bir çizgide sıkıca bastırılmıştı. "Ama Cleo'nun iyiliği için öyle olmamasını umalım. Arkasında koca bir belalı aile var ve her zaman da olacak. Umarım bu ona kendini yeniden güvende hissetmesi için gereken kalkanı sağlar."

"Sonunda," diye kabul etti Bat kendi alaycı sırıtışıyla. "Sen nasılsın? Çocuklar nasıl?" Z sordu.

Peygamber, Bat'ın karısı Amelia'yı öldürmüş ve ikiz çocuklarını annesiz bırakmıştı.

Yarasa bir elini siyah saçlarında gezdirdi ve uzun bir iç geçirdi. "Tempest ve Dane için Tanrı'ya şükürler olsun diyelim."

"Motorcu gruplarından birinin bu kadar iyi bir dadı olacağı kimin aklına gelirdi?" Z kıkırdadı.

Yarasa yapmadı.

Ters ters bakarak, "Tempest hiçbir zaman lanet bir hayran olmadı. O sadece zor durumda olan bir kızdı. İnanın bana, bizim onu kurtardığımızdan çok o bizi kurtardı."

Z teslim olmak için elini kaldırdı. "Alınmak yok, kardeşim. O iyi bir kadın."

Bat bana ters ters baktığında sadece sırıttım. "Onun hakkında söyleyecek iyi bir şeyim yok, dostum. Sanırım Dane şimdi onunla ve çocuklarla birlikte?"

Yüzünü bir an için buruşturdu ama sonra düzeltebildi. "Evet, iyi anlaşıyorlar ve çocuklar onları seviyor."

Z ve ben bir an için göz göze geldik, ikimiz de Bat'in en iyi arkadaşının dadısıyla birlikte olmasını nasıl karşılayacağını merak ediyorduk. Gerçi kulüp binasındaki diğer kardeşler gibi saçmalamak için bütün günüm yoktu. Kendimi zorluyordum.

sandalyeye oturdum, masaya yaslandım ve veda ederken parmak eklemlerimi masaya v u r d u m .

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Z sordu. "Bu sabah bazı rakamların üzerinden geçeriz diye düşündüm."

"Daha sonra. Yarınki toplantıdan önce Jiang Kuan hakkında bilgi almak istiyoruz, konuşmam gereken biri var."

CHAPTER TWENTY-THREE

MEI

PURGATORY MOTEL PEMBEYE BOYANMIŞ BIR CEHENNEM ÇUKURUYDU.

Neon tabela, metal direğinin üzerinde, çatlak asfalt otoparkın üzerinde sallanıyor, pembe ışık bir zamanlar beyaz olan kirli bir arka plan üzerinde titriyordu. Boş yer olmadığını ilan ediyordu, ancak sadece mekâna bakıldığında bile tüm varlığı boyunca hiçbir zaman tamamen dolu olmadığı belliydi. Uzun, alçak bina L şeklindeydi ve Sea to Sky Otoyolu'nun kenarındaki arsanın arka tarafına sıkışmıştı. Kapılar süslemelerle aynı iğrenç pembeye boyanmıştı, duvarlar ise kirli bir ağzın içi gibi daha soluk bir tonda. Park yerlerinden birinde paslı bir Harley-Davidson vardı.

Bir diğerinde ise pencerelerinde sararmış perdeler olan eski bir karavan.

Tam bir çöplük. Ben çok sevdim.

Ailemle birlikte Fairmont'larda, Four Seasons'larda ve Dogwood'larda kalarak büyümüştüm. Şık bir şekilde döşenmiş belboyları ve kusursuz bir şekilde giyinmiş resepsiyon personeli olan oteller.

Purgatory Motel'de masanın arkasında oturan göbekli adam, göğsündeki gür, gri saçlarını görebildiğim ince beyaz bir atlet ve boynunun kalın kıvrımlarına batan ağır bir zincir takıyordu. Otele giriş yaptığımda beni ismimle selamlamadı ya da yerel kültür veya aktivitelerin harikalarından bahsetmedi.

Bana homurdandı ve adımı bile sormadan eski moda bir anahtar uzattı, sadece teklif ettiğim para için açık yumruğunu uzattı.

Oda 7, L'nin sonundaki ikinci ve en yüksek kattaydı. Bana ulaşmak isteyebilecek herhangi biri için ulaşılması zordu ama kaçmak da zordu. Demir parmaklığın güvenliğini test ettim ve zemin kata olan mesafeyi hesapladım. Kendimi yavaşça korkuluktan aşağı bırakırsam, sorunsuz bir şekilde atlayabilirdim.

Sigara ve misk kokusu taşıyan pembe tüylü halıyı sıyırarak açılan kapıya omzumu dayamak zorunda kaldım. İki adet çift kişilik yatak, tek bir komodin ve çekmeceler ile sadece eski filmlerde gördüğüm gerçek tavşan kulağı antenleri olan küçük, kutu gibi bir televizyon vardı.

Spor çantamı bir yatağın üzerine bırakıp gizli kamera olup olmadığını kontrol etmek için mekanda dolaşırken güldüm

ve özellikle iğrenç bir şey yoktu. Banyodaki pembe küvet ve lekeli havlular dışında, böcek olmaması anlamında temizdi.

Yatağa oturduğumda küçük bir toz bulutu patladı, tekrar güldüm ve gıcırdayan bazanın üzerinde biraz zıpladım.

"Evet, bu doğru gibi görünüyor," diye mırıldandım ve arkama yaslanıp patlamış mısırlı tavana baktım.

Sekiz yıl önce Axelsen'lere yaptığım yanlışların kefaretini ödemek için Entrance'a gelmiştim. Bu gülünç derecede berbat yerde kalmak en uygunuydu.

Ayrıca, otoyolda hızlı bir kaçış ve herhangi bir nedenle eve çağrılırsam Vancouver'a kolay bir yolculuk imkanı sunuyordu.

Axe-Man'in beni şehirdeki saygın yerlere gitmekten men etmesinden ve başsız rakun fiyaskosundan sonra, Cleo'ya sandviçini ve öpücüğünü vermek için uğramış, o kocaman, sessiz ayı kardeş Kodiak'ı onu hastanedeki rehabilitasyon randevularına götürmesi için bırakmıştım, böylece Vancouver'da Yaşlı Ejderha'yı ziyaret etmek de dahil olmak üzere bazı işlerle ilgilenebilecektim.

Sonunda kendimi motele sürüklediğimde saat geç olmuştu, ikinci katın merdivenlerini çıkarken rüzgâr yüzümde ve saçlarımda soğuk pençe izleri bırakıyordu. Cleo beni hastaneden aradığından beri üzerimden atamadığım bir şekilde bitkin düşmüştüm. Suçluluk duygusunun ağırlığıydı, biliyordum. Sadece o gün onu psikopat katilin elinden kurtarmak için değil, ondan önce de onu daha farklı, daha az umutsuz bir yola sokmak için yanında olamadığım için. Belki de bencilce bir düşünceydi.

Bu farkı yaratabilirdi... Dünyadaki en iyi babaya, Lin'e, ironik olmayan bir şekilde pembe giyen yeni bir en iyi arkadaşa ve onu arkasına alan bütün bir motosiklet kulübüne sahipti. Ben ne fark yaratabilirdim ki, gerçekten?

En iyi niyetime rağmen dokunduğum neredeyse her şeyi mahvetmek dışında ne fark yarattım ki?

Daiyu hiçbir şeyi nazikçe yapmayı bilmediğimi söylerdi. Benim aşkım şiddetliydi. Kalbimi şüphelenmeyen tanıdıklarıma fırlatır, onlar yerden kaldıramadan kendim çiğnerdim ve yırtılmış, kirlenmiş, eskisinden biraz daha az çılgınca çarpan göğsüme geri soktuğumda, onu silme zahmetine bile girmezdim. Bu, umursamaz, tehlikeli bir aşktı ve beni incittiği kadar değer vermeye çalıştığım insanları da incitiyordu.

Yaşlı Ejder'in bana anlatarak büyüdüğü pek çok Çin folklor masalı gibi görünüyordu, Kelebek Aşıkların trajedisi ve Beyaz Yılan Efsanesi, hatta Madam Cheung'un o gece karnavaldaki kırmızı çadırda bana söylediği gibi, sevmeye ve yalnız yaşamaya mahkumdum. Vereceğim sevginin platonik ya da romantik olmasının bir önemi yok gibiydi. Belli ki iyi bir örnek değildim.

Odamın kapısını açtığımda kara kara düşünüyordum, bu yüzden normalde olduğu gibi dikkatimi vermiyordum.

Bu yüzden, büyük bir figür çevremde hareket ettiğinde, tüm hayatım boyunca eğitildiğim şekilde tepki verdim.

Şiddetle.

Oda karanlıktı. Davetsiz misafir beni daha iyi şaşırtmak için herhangi bir ışık yakma zahmetine girmemişti, ancak

Bir de baktım ki kocaman olmuş, en az benim iki katım. Bana doğru uzandığında kolunu tuttum ve vücuduna doğru döndüm, omurgamı hafifçe kıvırarak ona yaslandım. Pozisyonumu sağlama aldıktan sonra onun momentumundan yararlanarak ağırlığını sırtımdan yukarıya doğru savurdum. En yakındaki yatağa çarptı, bacakları duvara çarptı, çizmeli bir ayağı doğrudan alçı duvardan geçti.

Ama kolumu hâlâ tutuyordu, kurtulamadığım şiddetli bir kavrayış. Kolumu çekmeye çalıştığımda, dengemi kaybetmemden faydalanarak beni kendine doğru çekti, omuzlarının üzerinde yuvarlanarak güçlü kalçalarını gövdemin etrafına doladı ve beni yüzüstü yatan halinin üzerinden bacaklarının arasındaki yatağa fırlattı. Kötü bir şekilde yere düştüm, omzum pembe boyalı ahşap yatak başlığına çarptı.

Anında ayağa kalkmaya çalıştım ama o kadar iri bir adam için hızlı hareket etti, beni kalçalarıyla yatağa sabitlemek için ön tarafına döndü, iki sert avucu bileklerimi zincirledi.

Sonunda konuştuğunda ona kafa atmak üzereydim. "Bugünlerde kapına gelen herkesi bu şekilde mi karşılıyorsun?"

"Henning?" Nefesim kesildi, çünkü üstümdeki adam yeterince iriydi ama saçları koyu renk ve kısaydı.

Sinirli bir ayı gibi böğürerek ses çıkardı, bileklerimden birini diğer eline geçirdi, böylece ikisi de bir avuç içinde sabitlendi ve yanımızdaki korkunç fırfırlı pembe lambayı yakmak için uzandı.

Pembe ışık onun sarp yüzünü aydınlatıyordu ve üzerinde The Fallen MC arması bulunan siyah şapkası alnının üzerinden aşağı doğru sarkıyordu.

"Ah," dedim. "Özür dilemek istiyorsan, bir süre bekleyeceksin. Bugünlerde ne tür kızlarla takılıyorsun bilmiyorum ama her zamanki gibi bir kız, odasında davetsiz bir şekilde kocaman, yabancı bir erkek eti bulduğunda benim yaptığımın aynısını yapacaktır."

"Seninle ilgili hiçbir şey olağan değil ya da hiç olmadı," diye karşı çıktı.

O kadar yakındı ki, vücudu benimkinin her tarafına baskı yapıyordu. Çelik kadar acımasız kalın kalçaları kalçalarımı kavrıyor, kocaman bir eli bileklerimi kolayca kavrıyor, diğeri başımın yanındaki yastığa dayanıyordu. Tehditkâr bir pozisyon olması gerekiyordu ama şimdi onun olduğunu bildiğim için tehlikeli derecede seksiydi. Birkaç santim güneydeyken sikini kasıklarıma doğru sallayabilirdi, fermuardan fermuara, sürtünme çok lezzetliydi. Birkaç santim kuzeye gitse, göğsümün üzerinde oturup sikini açgözlü -şimdi salyaları akan- ağzıma sokmak için mükemmel bir pozisyonda olacaktı.

Bakışlarımı kasıklarından tekrar yüzüne çevirdiğimde, parlak gözleri ağzıma kilitlenmişti. Elini yavaşça düz yastıktan kaldırıp alt dudağımı dişlerimden ayırırken nefesimi tuttum. Başparmağının ucunda bir çizgi halinde kan vardı ve ikimiz de şaşkınlıkla, sanki yalayacakmış gibi ağzına götürmeye başlamasını izledik.

Dudaklarımdan beklenmedik bir şekilde nefes nefese bir inilti çıktı ve o an bir anda kesildi.

Axe-Man neredeyse üzerimden sıçradı ve odanın diğer tarafına geçerek televizyonun bulunduğu şifonyere alaylı bir şekilde yaslandı. Kollarını kavuşturdu ve sanki bana baktı

Onu kendim davet etmiştim ve odamda tam bir sürüngen gibi ortaya çıkmamıştı.

"Çok ürkütücü davranıyorsun," diye onu bilgilendirdim, belki farkında değildir diye.

Bir an için kaşlarını çattı, sonra dudakları kıpırdadı.

Sadece bir saniyeliğine.

Ama temelde bir gülümsemeydi.

Ya da sekiz yıl içinde elde ettiğim ve muhtemelen bir daha elde edemeyeceğim kadar yakın.

Bunu görünce kendimi Olimpiyatlarda altın madalya ya da Nobel Barış Ödülü kazanmış gibi muzaffer hissetmem neredeyse saçmaydı.

Dürüst olmak gerekirse, aramızdaki düşmanlık göz önüne alındığında, bir tanesini hak etmiş olabileceğimi düşündüm.

"Konuşmayı seven birisin. Bugün rakundan nasıl haberin oldu?" diye sordu.

"Oooh." O rahatmış gibi davranabiliyorsa, ben de yapabilirim diye düşündüm. Yatağa uzandım, pembe çarşafların üzerine yayıldım, saçlarım başımın etrafında vahşi bir siyah aura oluşturdu, kollarımı yastığın altına koydum. "Açıkçası, Kanada'nın Küçük Kasabası'na taşınmaktaki asıl amacım yerel esnafı korkutmaktı, bu yüzden erken kalktım, bir 'coon'u tuzağa düşürdüm, dilimledim ve doğradım ve parçaları ürkütücü bir çöpçü avı gibi kasabanın etrafına koydum."

"Kes şu saçmalığı," diye tersledi ve sanki beni fiziksel olarak durdurmak istiyormuş gibi bir adım öne çıktı.

Keşke yapsaydı.

Gerçi tanıdığım Henning bana karşı bile bu kadar çabuk öfkelenmezdi. O her zaman istikrarlıydı.

En vahşi koşullarda bile onu sakinleştiren bir ciddiyet.

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Benim bu olayla hiçbir ilgim yok."

Gözleri kısıldı. Belki de bir başkasına, koyu renk şapkası, onu %1'ci ilan eden deri kesimi ve kalçasında kılıflı baltasıyla gölgelerin arasında beliren korkunç biri gibi görünebilirdi. Ama onu neredeyse on yıldır görmemiştim ve onu görmeye, değiştiği ve değişmediği tüm yolları kataloglamaya susamıştım. Umutsuzca bir süre orada dinlenmesini ve onu çizmeme izin vermesini diledim.

"Mei." Dikkatimi çekmek için ellerini birbirine vurdu. "Kimin yaptığını biliyorsun dedim."

Omuz silktim. "Hayır, bilmiyorum. Ama tehdidin Çince olduğu düşünülürse, üçlü gruplardan biri olması mümkün görünüyor."

"Hangisi?"

Gözlerimi devirdim. "Tekrar söylüyorum, bilmiyorum. Bildiğim tek şey Kızıl Ejderler ve Yedi Şarkı'nın temelde savaş ilan ettiği. İkisinden birinin ya da her ikisinin de daha fazla güvenlik ve nüfuz için Vancouver'ın dışına uzanmaya çalışması beni şaşırtmaz."

"Bunu nereden biliyorsun? Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme Mei."

"Oh." Sahte bir şekilde ürperdim. "Büyük kötü motorcu bana zarar mı verecek?"

Sırıtışı, pembeye çalan gölgeler içinde beyaz, hınzır dişlerden oluşan bir kama gibiydi. "Sanırım bu çok hoşuna giderdi. Hayır, Cleo'yu görmeni yasaklayacağım."

"Yapamazsın." Ama emin değildim. Gerçekten de kızını sevdiği kadar beni de hor görüyor gibiydi. Kızının gerçekten istediği bir şeyi ondan esirgediğini hiç görmemiştim ama benim ilk olabileceğimi varsaymak mantıklıydı.

"Yaparım," diye hırladı usulca, kollarını açarak öne doğru yürüdü ve yatağın ayakucuna bir dizini koyarak üzerime doğru eğildi. "Ailemi sana karşı korumak söz konusu olduğunda, her şeyi yaparım."

"Cleo'ya asla zarar vermem."

"Kasıtlı olarak değil, belki. Ama sekiz yıl önce yaptın ve içimde bunu tekrar yapacağına dair bir his var."

"Artık beni tanımıyorsun," diye karşı çıktım ve elimi göğsüne koyup onu geri itmek için ayağa kalktım. "Eğer yardımımı istiyorsan, bunu kibarca isteyebilirsin."

"Senin lanet olası yardımını istemiyorum. Bencil hayatında bir kez olsun dürüst olmanı ve ailemi koruyabilmem için bana durum hakkında bildiklerini anlatmanı istiyorum," diye kükredi ve yatakların önündeki küçük pembemsi kahverengi halı şeridini adımlamak için yataktan kalktı.

Her ne kadar eğleniyor olsam da göğsümde kuruyup ölmüştü. Yatak başlığına doğru kayarak doğruldum ve kollarımı dizlerime doladım.

"Pek bir şey bilmiyorum Axe-Man. Bana ister inan ister inanma. Vancouver'da yaşadığım için bölge savaşını biliyorum ve polis medyayı bundan uzak tutmaya çalışıyor, ancak çete şiddeti tırmanıyor. Yaklaşık sekiz yıl önce, Kuan kardeşler operasyonlarını Vancouver'a genişletti ve onlarca yıldır şehirde olan Kırmızı Ejderhalar ile anında çatışmaya girdi. Ejderha Kafalar birbirlerinden nefret ediyor ama bu konudaki hikayeyi bilmiyorum." I

Boğazıma düğümlenen bu yalanı yutkunarak geçiştirdim. "Nedenini ya da Lauren ve diğer kadını korkutup korkutmadıklarını bilmiyorum. Sadece tam ölçekli bir savaşa hazırlanırken kontrollerini sağlamlaştırmanın yollarını arıyor olabileceklerini tahmin ediyorum."

"Bu konuda çok şey biliyorsun," diye suçladı, ama sesi yorgun ve sönük çıkıyordu.

Hiçbir zaman öfkeli bir adam olmamıştı, hatta hayatında yaşadığı onca şeye rağmen üzgün bile değildi, ama şimdi çok yorgun görünüyordu, neredeyse verecek hiçbir şeyi kalmamış gibi içi boştu. Onu doldurmak, acısını bir an olsun dindirmek için elimden geleni yapmak ve vermek içimi acıtıyordu.

En zor şey, sekiz yıllık ayrılığın bile öldüremediği gerçekle yaşamaktı. Onu hâlâ seviyordum. O adam benim için bir erkekten daha fazlasıydı ve her zaman öyle kalacaktı çünkü o aynı zamanda benim kahramanımdı ve mitolojik Jason ve Herkül, süper kahramanlar Batman ve Örümcek Adam nasıl bir sona sahip olurlarsa olsunlar, yaptıkları iyiliklerin etkisiyle sonsuza kadar yaşadılar. Henning'in iyiliği de benim içimde yaşamaya devam etti. Onun etrafında büyüdüm.

Ve şimdi onu görebiliyordum, bu yeni tehdit karşısında kulübü için, kasabası için, kızı için duyduğu endişenin ağırlığını taşımasını izliyordum. Bir adamın taşıyabileceği çok şey vardı, çok fazla.

Bu yükü taşımasına yardım etmek için duyduğum özlem göğsümde fiziksel, keskin bir sızıya dönüştü.

"Yaşlı Ejder'in hâlâ üçlü grupta arkadaşları olduğunu biliyorsun," diye hatırlattım ona. "Kulağım her yerde."

Bundan daha fazlasıydı ama ona söyleyemedim.

Beni asla affetmeyeceğini zaten biliyordum ama gerçeği öğrenirse benimle bir daha asla konuşmaz ve Cleo'yu görmemi yasaklardı. Bir yanım ona karşı dürüst olmak istese de, en iyi arkadaşımı görememe riskini göze alamazdım. Onun hayatında iyi bir etki bırakıp bırakmadığımdan emin olmayabilirdim ama iyi ya da kötü, o öyle değildi ve bana bu kadar ihtiyacı varken onu tekrar terk edemezdim.

"Senden tek istediğim bu işin dışında kalman," dedi parmak eklemlerini çatırdatarak. Dikkatimi sol eline, Kang'ın dao kılıcıyla kesmeden önce serçe parmağının olduğu yere çekti.

Bakışlarımın yönünü fark eden Axe-Man dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. "Evet, Mei. Seni aşan işlere bulaştığın son seferde bir parmağımı ve hayatımın üç yılını kaybettim. Belki bu sefer beni bir kez olsun dinleyecek ve burnunu bu işten uzak tutacak kadar öğrendiğine güvenebilirim."

Çenemi yukarı doğru eğdim ama refleks olarak yastığı kucağıma çekip sarılma dürtüsüne karşı koyamadım. "Yardım edebilirim. O zamanki on yedi yaşındaki kız değilim."

"Hayır mı? O zaman sana söyleneni yaparak bunu kanıtla."

"Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım," diye itiraf ettim, yırtık alt dudağımı tekrar ısırarak. "Özellikle de değer verdiğim insanlar risk altındayken."

"Kimse risk altında değil," diye hırladı, yumruklarını sıkarken parmak eklemleri bembeyazdı. "Bir daha hiçbir şeyin Cleo'ya zarar vermesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Eğlence için kadınları doğrayan dindar bir deli tarafından harap edildikten sonra lanet olası bir üçlünün kasabama yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bu

işte çıkarı olan benim, sen değilsin. Belki de

Cleo için buraya taşındık ama bir an bile buranın eviniz olacağını düşünmeyin."

Sözleri iğne yastığındaki iğneler gibi derime saplandı ve acı her gözeneğimden yayıldı. Başımı eğdim çünkü onun öfkesini ve kinini hak ediyordum. Ama gözlerimin arkasından akan yaşları görmesine dayanamazdım.

"Doğru," diye mırıldandım, yastığın kenarıyla oynuyordum. "Tamam. Ben karışmayacağım."

"Bu bir söz mü?" diye sordu ve bakışlarına karşılık vermeyince tekrar öne atılarak çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü yukarı kaldırdı. Bu hareket bir damla gözyaşını yerinden oynattı ve parmakları yüzümde hafifçe kasılırken gözyaşının yanağımdaki hareketini takip etti, sonra da öfkeli gözlerini benimkilere dikti. "Ve Mei, bana bir daha asla yalan söylemek istemezsin. Ben bir zamanlar tanıdığın o yumuşak adam değilim."

Ve ben de bir zamanlar tanıdığın o çaresiz kız değilim, demek istedim ama diyemedim.

Bunun yerine nefesimi içime çektim, parmaklarımı yastığın altında onun göremeyeceği şekilde birleştirdim ve bir kez daha Henning Axelsen'e yalan söyledim. "Elbette, söz veriyorum karışmayacağım."

Uzun bir süre yüzümü inceledi ve benden nefret etmesine ve bu nefreti yüz ifadesinin her santimetresinde belli olmasına rağmen, muhteşem yüzünün görüntüsünü içime çektim. Boğazım öyle bir keder ve arzu karmaşasıyla tıkanmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Bu sözünü tutacağım," diye yemin etti ve o göl suyu gözlerinde çözülmeden önceki buz gibi bir çatlama oldu.

"Bu senin de iyiliğin için, biliyorsun."

"Elbette." Başımı salladım ama bu sefer yanılıyordu.

Burada onunla ve Cleo'yla Entrance'ta olmak benim iyiliğim içindi. Onlarla ilgilenmek hayatımda yaptığım ya da yapmaya çalıştığım tek iyilikti. Varlığıma bir amaç veriyordu.

Axe-Man sertçe başını salladı ve sanki onu yakmışım gibi çenemdeki tutuşunu bıraktı. Kapıya doğru ilerleyip onu açarken elini kurnazca iki yana salladı.

O gitmeden önce, hiçbir zaman temkinli bir kız olmadığım için, "Ah, Axe-Man?" diye ekledim.

Durdu, kapı aralığında o kadar büyüktü ki burayı bir hobbitin evi gibi gösteriyordu.

"Stella ve Lauren beyaz oldukları halde notu neden Çince yazdıklarını hiç düşündün mü?" Düşüncelerinin fırtına bulutları gibi yüzünden geçişini izledim. "Şehirde olduğum için değil. Bence sen geldiğin için. Calgary'deki olayların üzerinden uzun zaman geçti, ama Kuan kardeşler asla unutmayan türden adamlar. Yeterince güçlü oldukları için nadiren unutmak zorunda kalıyorlar."

"Notun benim için olduğunu düşünüyorsun."

"Bence o zamanlar cevaplayamadığımız sorular hala güncelliğini koruyor."

"Kötü bir nokta değil," diye gönülsüzce kabul etti, gümüş yüzüklerini kapının pervazına vurarak. "Ama onlara cevap verecek kişi ben olacağım, sen değil."

"Başüstüne kaptan," dedim sahte bir selamla, öyle ki kapıyı kapattığında bunu bir bakışla yaptı.

O gider gitmez yatağa uzandım ve gürültülü bir hışırtıyla saçlarımı yüzümden savurdum.

"Peki," dedim patlamış mısırlı tavana. "Jiang Kuan'la çıktığımı öğrenmesi ne kadar sürer?"

CHAPTER TWENTY-FOUR

AXE-MAN

ENTRANCE BAY MARINA, LIMANIN SAĞ TARAFININ TAMAMINI KAPLIYORDU.

Körfez yıl boyunca balıkçı tekneleri, küçük ve büyük yelkenli tekneler ve büyükten devasa yatlarla doluydu. Tıpkı Giriş'in bir karmaşa olması gibi, farklı sosyal-ekonomik gruplar bir arada yaşıyor ama nadiren birbirine karışıyordu. Bu durum marinayı ilginç kılıyordu ve ağzında kümelenmiş kiremitli, soluk kırmızı ve lacivert binalar da bu estetiğe katkıda bulunuyordu. Z'nin kuzeni Eugene'in büyük bir balıkçı teknesi okyanusa bakan sarp kayalıkların yanındaki gölgeli iskeleye yanaşmıştı.

Jiang ve ekibiyle buluşmak için mükemmel bir yerdi. Şiddeti caydıracak kadar halka açık, ama yoldan geçen gürültücülerin burunlarını sokmalarını engelleyecek kadar da özeldi.

Zeus, Bat, King ve Wrath teknede benimle birlikteyken Priest ve Nova rampanın tepesinde misafirlerimiz geldiğinde üstlerini aramak için bekliyorlardı.

Curtains bilgisayarıyla birlikte geminin kaptan köşkünde saklanıyordu ve içimizden biri üzerlerine bir izleme cihazı yerleştirir yerleştirmez piçleri izlemeye başlamaya hazırdı.

King deri ciltli defterinden başını kaldırmadan, "Sert görünüyorsun kardeşim," dedi. Çocuk her zaman deftere bir şeyler yazardı, kapağı arkaya katlanmıştı, defteri dizine dayamıştı ve sık sık bir kulağının arkasına taktığı güdük bir kalemle bir şeyler karalıyordu. "İyi bir uyku çekmeni engelleyen bir şey mi var? Çünkü bebeği olan benim ve senden çok daha iyi görünüyorum."

"Sadece daha iyi görünüyorsun," diye kestirip attım.

King bana o film yıldızı gülümsemesini gösterdi. "Gerçek bu değil mi? Yine de kendine dikkat etmelisin dostum. En azından Cleo'nun iyiliği için."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Ben talep ettim. "Triad o lanet psikopatın peşinden şehre geliyor ve sen benim gözümü kırpmadan uyuyabileceğimi mi sanıyorsun?"

Bu ve daha fazlasıydı. King'e bir şey açıklayacağımdan değil, ama önceki gece Mei'yle olan münakaşam beni adım atamaz hale getirmişti.

Mei hakkında düşünmemeye çalıştım. Düşündüğümde, düşüncelerim geçmişimizin - hapishaneden önce tanıdığım kız ve beni oraya koyan kız- bölünmesi boyunca parçalanıyordu.

Önceki kız yıllardır günlük hayatımın demirbaşlarından biriydi. Kate'i kaybetmenin travması ve uyum sağlamak için çok uğraştığımız insanlardan farklı olduğumuz için hissettiğimiz yalnızlık bizi birbirimize bağlamıştı. Aramızda her zaman bu temel, temel anlayış vardı. Sanki kanımızda ve kemiklerimizde aynı dil yazılıymış gibi.

Cleo'yu bu dünyadaki her şeyden çok seviyordum, Kate ve Lin'i de seviyordum, onlara her şeyi borçlu olduğumu hissediyordum. Ama gece geç saatlerde küçük mutfağımda Mei'yle çizimler yaparken ve atışırken hissettiğim kadar anlaşıldığımı hiç hissetmemiştim.

Ama o gitmişti.

Şimdi, sekiz yıl ve bir ton yanlışlık bizi geri dönülmez bir şekilde ayırdı. Zihinsel olarak ona güvenilemeyeceğini biliyordum. Onun için hapse girmiştim, bunu mutlu bir şekilde olmasa da haklı olarak, gururla yapmıştım çünkü ona ve onun geleceğine kendiminkinden daha fazla değer vermiştim. Ve o bizi terk etti. Beni terk etti. Tek kelime etmeden.

On sekiz ay sonra, her şey değişmişken sanki hiçbir şey olmamış gibi hapishaneye geri dönmüştü.

Bu kızı tanımıyordum. O artık benim Rocky'm değildi, olamazdı. Yumuşak ve aptal olduğum bir geçmişe dair tehlikeli bir imaydı sadece. Artık böyle olmayı göze alamazdım, özellikle de onun için.

Beni bir kere kandır, falan filan.

Sorun kas hafızasıydı. Ellerimi ondan uzak tutamıyor gibiydim. Onunla bu şekilde boğuşmak zorunda değildim, küçük ama ince kıvrımlı ve kaslı formuna binmek, ellerini ve kalçalarını vücudumla sıkıştırmak

Bana bir erkek olduğumu ve onun artık bir kız olmadığını hatırlatan bir şekilde.

O her zaman muhteşemdi, ama şimdi...

Kendime onun güzelliğinin bir aldatmaca olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Güzelliğinin altında, tanıdığım en tehlikeli insanlardan biriydi. Dün gece beni sırt üstü çevirmenin bir yolunu bularak bunu kanıtlamıştı bile.

Bunu çok seksi bulmam sadece benim şansımdı.

Ve dün gece, üçlü hakkında, Cleo'nun akıl sağlığı hakkında, kulüp hakkında endişelenerek saatlerce yatakta dönüp durduktan sonra, sonunda Mei Zhen'in sikik Marchand'ıyla ilgili içgüdüsel, cinsel rüyalara dalmıştım.

Şimdi bile, geç bir kış güneşinin zayıf ışığında, ellerimdeki küçük göğüslerinin hayali hissini, dilime karşı amının dokusunu ve horozumun etrafına geldiğinde bilinçaltımın onun için ürettiği sesleri atlatamadım.

Tüm vücudumu saran bir iğrenme ürpertisi içimi sardı ve beni anılardan kurtardı.

King beni inceliyordu ve ürperdiğimi görünce yüzünü buruşturdu, bunu başka bir şey zannetti. "Evet, seni anladım. Yine de bu piçlerle başa çıkabiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Daha önce çetelerle uğraştın mı?"

Başını iki yana salladı. "Lanet olası kartelden daha kötü olamazlar."

Homurdandım. "Daha kötü değil belki ama aynı derecede ölümcül. Farklı. Stella's ve Honey Bear Café'deki rakun mu? Bizimle oyun oynuyorlar, King. Bir orospu çocuğu gibi oynuyorlar.

kaplan ile fare. Biz daha yeni giriyoruz ama onlar şimdiden üç adım öndeler. Bunu garanti ederim."

"Siktir," diye mırıldandı ve sonra gözleri omzumun üzerinden geçti ve not defterini arka cebine soktu. "Geldiler."

Jiang dört kişilik grubun en önünde hemen fark ediliyordu. Daha uzun boylu, daha zayıftı ve Cleo'nun çok sevdiği K-drama film yıldızlarından biri gibi giyinmişti. Gösterişli silahının altın rengi, trençkotunun kapağının altında parıldarken başımı salladım.

"Lanet olası bir kılıç mı takıyor?" King mırıldandı.

Yanıma yaklaşan Wrath kollarını kavuşturdu. "Birçoğunda var. Karpuz doğrayıcı denen daha kısa, düz kenarlı bir bıçakları var ama Jiang'ın gerçek bir dao kılıcı var."

"Onlar için çalıştığını hep unutuyorum," diye mırıldandım, gangsterler Priest ve Nova'nın incelemesinden geçip rampadan aşağı bize doğru götürülürken kendi kollarımı çaprazlayıp bacaklarımı askeri tarzda bağladım.

"Kızıl Ejder'in gençlik çetesi," diye düzeltti. "Yeni başlıyorlardı ve kas gücüne ihtiyaçları vardı, bu yüzden beni kulüplerinden birinde fedai yaptılar ve beyaz bir çocuk olmama rağmen kapıda kül atmamı sağladılar."

Jumpin' ashes, eroin satmak için kullanılan Çin argo terimiydi.

Kardeşime yan gözle baktım, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimizi milyonuncu kez fark ettim. Gerçekten de kulüp, kardeşlerinden herhangi birinin geçmişi hakkında ne kadar az şey biliyordu. Zeus Prez olduğu için en çok şeyi biliyordu ama bazen bize duyduğu güvene hayret ediyordum. Bu ayaktakımı suçlular grubu

Her ikisinin de dövmelerinin, sabıkalarının ve kötü davranışlarının altında altın gibi bir kalpleri vardı. Bunu nasıl hissetti?

Mei'nin beni hapiste çürümeye terk ettiği sıralarda bu tür şeyler için içgüdülerime güvenmeyi bırakmıştım.

"Sizi tanıyacaklar mı?" Zeus yanımıza yaklaşırken sordu, Yarasa ve King diğer tarafını tuttu, böylece onu kuşattık.

Wrath bir kurdun sırıtabileceği gibi sırıttı, dişleri ve arkaya doğru soyulmuş dudakları vardı. Adam o kadar yakışıklıydı ki, kasabadaki bekar kadınların, hiçbirinin dikkatini çekmese bile, motorcuyla bir gece geçirmek için şeytanla bile anlaşma yapabilecekleri bir şakaydı. Ama ben bunu göremiyordum.

Adam tanıdığım en korkunç orospu çocuğuydu.

Priest eskiden bu konuda çok başarılıydı ama artık Bea vardı ve küçük bir çocuğu olacaktı. Bu onu daha tehlikeli yapıyordu çünkü artık kaybedecek bir şeyleri vardı, ama aynı zamanda onu daha önce hiç olmadığı şekilde insan yapıyordu.

Wrath, birkaç yıl önce kadını öldürüldüğünde kalbiyle birlikte insanlığını da kaybetmişti.

"Ben olsam endişelenmezdim," diye bize güvence verdi, sonra grup bizim tekne sıramıza geldiğinde yüzündeki gülümsemeyi sildi ve Priest ile Nova onları kalasların üzerinden bizim teknemize götürdü.

Jiang merdivenden tekneye çıkarken neredeyse dostça bir ses tonuyla, "Sizinkiler dururken bizim silahlarımızı almak pek misafirperverce değil," diye seslendi.

Zeus omuz silkti. "O çirkin suratını hiç görmemeyi tercih ettiğim bir zamanda buluşmak istedin. Dilenciler seçici olamaz."

Bir eli kalçasında, boş kılıflarını göstermek için trençkotunu geriye iterken, diğeri parmaklarını kalçasına vurarak poz verirken Jiang'ın gülümsemesi zayıftı. "Kötü şöhretle uğraşırken taviz veririz ve siz de kötü şöhretlisiniz Başkan Zeus Garro. Sizinle kanlı canlı tanışmak ne büyük bir zevk."

Zeus'un yanıtı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak ve kaşlarını çatmak oldu.

Jiang sevinçle güldü. "Kesinlikle ününüzün hakkını veriyorsunuz."

"O zaman beklentilerinizin umurumda olmadığını söylemem sizi şaşırtmayacaktır. Buluşmamızın tek nedeni, lanet olası kasabama gelip lanet olası kasaba halkımı ve lanet olası kardeşimi tehdit etmen. O yüzden rol yapmayı bırak ve sakinleş. Buluşmak için neden bu kadar çaresizsin?"

Jiang'ın kişiliği bir saniyeden diğerine değişti. Şimdi bir çubuk gibi dimdik duruyordu, yüzünü bize dönmüştü, çenesi aşağıya eğikti, böylece bize kısık gözlerle bakabiliyordu. Konuştuğunda tıslıyordu. "Ben olsam tavrını bir kez daha düşünürdüm Garro. Buradayım çünkü bir zamanlar, çok uzun zaman önce, ortağın Axe-Man bana yardım etmeye çalıştı, ama çoğunlukla bunu bir arkadaşıma iyilik olsun diye yapıyorum. Aslında, bu küçük nezaketi göstererek kendi kıçımı bile kurtarabilirim. Onlara her zaman size yardım etmeye çalışmanın bir ineği ağaca tırmandırmaya benzeyeceğini söyledim."

İngilizceye tam olarak çevrilemeyen Çince bir ifadeydi ama hepimiz ne demek istediğini anladık.

Zeus hafifçe pozisyon değiştirdi, ayaklarının ucuna yuvarlandı, elleri gevşek yumruklar halinde kıvrıldı. Sevgilisine sahip olacaktı

Cebinde pirinç muştalar vardı ve onları kullanma arzusunu görebiliyordum.

Ben de hissettim. Elim yanımdaki baltanın sapına dolandı.

"Kime bir iyilik?" "Kime?" diye sordum, çünkü bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu.

Jiang, Zeus'a tekrar hitap etmeden önce kibirli bir küçümsemeyle iki kaşını bana kaldırdı. "Seni uyarmak için buradayım. Kardeşim gözünü Giriş'e dikti. Denizden Gökyüzüne geçişe hâkim olmak için iyi bir dayanak noktası olduğuna inanıyor ve bunu Yedi Şarkı için istiyor."

Zeus, "Evet, esnafımıza bıraktığı ölü hayvanlara bakarak bunu tahmin etmiştik," dedi. "Ne yazık ki bu yer on yıllardır Fallen MC'ye ait ve onun tarafından işletiliyor ve asla vazgeçmeyeceğiz."

Jiang dilini şaklatarak "Savaşmadan," diye düzeltti. "Çünkü kardeşim hayır kelimesini pek bilmez."

Sağ yanağındaki yara izine, hapse girdiğim gece Kasper'ın yüzünü kesmesini izlediğim yara izine nasıl dokunduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Tüm bunlardan sonra bile Jiang'ın hâlâ kardeşiyle birlikte çalışıyor olması beni şaşırtmamıştı. Çin kültüründe her şeyden önce aileye verilen önem o kadar derine işlemişti ki, Kasper sevgilisini öldürmüş ve Jiang'ı alenen yaralayıp küçük düşürmüş olsa da Jiang muhtemelen her şeyi ağabeyine borçlu olduğunu düşünüyordu.

Çok uzun zamandır Horoz'un yanında durmaya istekliydim ve o kanımdan bile değildi, bu yüzden nereden geldiğini anlamamış gibi davranamazdım. Temel olarak sadakat

Karakteristik iki ucu keskin bir kılıçtı, kendimi birçok kez kesmiştim.

"Bizimle kapışmak istediğine emin misin?" Zeus tırnaklarının altını temizlemek için bir bıçağı çevirerek söylüyordu. "Biz on yıl önceki Calgary bölümü değiliz. Biz Fallen MC'nin lanet olası ana bölümüyüz ve bu eyaletin her yerinde müttefiklerimiz var. Bizimle ve Kızıl Ejderhalarla savaşmak istiyorsan, buyur. Silahı ateşledikten bir saat sonra paramparça olacaksınız."

"Kimseyle savaşmak istemiyorum." Jiang sanki Tanrı'ya barış için yalvarıyormuş gibi avuçlarını gökyüzüne açtı. "İşte bu yüzden buradayım. Sizi uyarmak için. Marinaya erişim, kasaba üzerinde mali bir kontrol ve güç istiyor. Ama tek isteyen o değil. Kızıl Ejderler'in lideri Beyaz Yılan'ın da gözü Giriş'te. Reece Ross'un sahibi olduğu araba galerisi mi? Şu anda orayı almak için pazarlık yapıyorlar. Purgatory Motel ve Main Street B&B'de de gözleri var. Bildiğiniz şeytan," dedi kendi kendine dramatik bir şekilde. "Ya da tanımadığın şeytan. Onunla ve bizimle savaşa girebilirsiniz ya da bir anlaşmaya varabiliriz. Silahlarınızı ve esrarınızı kullanmanıza izin veririz ama eroin ve kokainimizi Washington sınırından Whistler'a kadar taşırsınız."

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi çünkü Kasper'ın kulübün kadınlarından bazılarını rehin aldıktan sonra Rooster'a kabul etmesi için şantaj yaptığı anlaşma da buydu.

Açık avucunu kaldırdı ve arkasındaki sessiz adamlardan biri içine bir yığın kâğıt koydu. Jiang pakete bakmadan kabul etti ve bize uzattı. "Bu

Her şey gayet açık. Adil şartlar ve yüzdeler belirledik ve sizin tek yapmanız gereken kabul etmek."

Kimse sözleşmeyi almak için öne çıkmayınca Jiang onu ayaklarımızın dibine fırlattı. Wrath tereddüt etmeden kemerinden matarasını çıkardı ve kâğıtların üzerine içki döktü. O daha işini bitirmeden ben cebimdeki Eugene's Bar kibrit kutusundan bir kibrit yakıp kâğıtların üzerine bırakıyordum.

Anında havaya uçtular, alevler ayaklarımızın dibinde çatırdıyordu. Teknenin güvertesi fiberglastan yapılmıştı, bu yüzden yangının yayılması konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

Ancak ondan sonra Z bana onay verdi.

Botlarım neredeyse alevlerin içindeyken öne doğru bir adım attım ve Jiang Kuan'a baktım. "Düşmüş MC ne şimdi ne de hiçbir zaman satılık değildir. Senin olmayan bir şeyi istiyorsan, onun için ölmeye hazır olsan iyi edersin."

Jiang bana, "Geçen sefer ilerlememizi durdurmaya çalışman senin için iyi gitmemişti," diye hatırlattı.

"Hayır, ama arkamda bambaşka bir kardeşlik var ve onlar özgür yaşamaktan ve önemli şeyler için ölmekten mutlu olan türden adamlar. Şimdi defol git kasabamızdan."

MEI

I YAPMADI DÜŞÜNDÜM	BILIYORUM ZIYARET ETMEK	NEDEN LIN'IN	I GÜZELLIK

Cleo'nun umutsuzca biraz şımartılmaya ihtiyacı olması ve Lin'i yıllardır görmemiş olmam dışında Emporium iyi bir fikir olabilirdi. Lin'i görme konusunda Axe-Man'i görme konusunda olduğu kadar endişeli değildim çünkü yıllar boyunca mektuplarıma ve e-postalarıma cevap vermişti. Eskisi kadar yakın değildik ve Axe-Man'den saklamanın yanlış olduğunu düşündüğünü söylemeden önce Cleo ile Vancouver'a beni ziyarete sadece bir kez gelmişti. Yine de, kendimi kesip açmama ve kan akıtmama gerek kalmadan beni anlıyor gibiydi.

Axe-Man'in hapse girmesinden sonraki on sekiz ay boyunca beni Axelsen'in yanından uzak tutan oldukça... korkunç şeyler olduğunu fark ettim. Yine de her yıl doğum günümde Cleo ile birlikte kocaman bir kutu Raisinets gönderiyordu ki bu da iyi bir anlama geliyor olmalıydı.

Belki de bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. En iyi arkadaşımla kuaföre gitmek ve Lin'le hasret giderirken tırnaklarımızı yaptırmak. Bunu lisede de yapardık, Cleo pastel ve güzel bir şeyler seçerken ben kırmızı ve siyah arasında gidip gelirdim. Lin'in eski salonunda ayak parmaklarımızı yaptırırken arkamıza yaslanabileceğimiz kocaman suni deri masaj koltukları vardı ve sonrasında manikürlerimiz için karşılıklı otururduk. Çok masum ve eğlenceliydi, her ay kendimizi şımartmak için yaptığımız küçük bir ritüeldi ama daha çok bağ kurmak içindi.

Böyle bir şeyi yeniden yakalamanın dumanı şişelemeye çalışmak gibi bir şey olduğunu bilmem gerektiği halde bunu tekrar istedim.

Cleo da o gün iyi bir durumda değildi. Hiçbir zaman huysuz bir kız olmamıştı, her zaman tatlıydı, sosyal ve cana yakın olmasına rağmen biraz utangaçtı, gülmeye ve eğlenmeye hevesliydi. Şimdi suratı asıktı, alt dudağı kıvrılmıştı, elleri Axe-Man'in eski Street Ink Tattoo Parlour kapüşonlarından birinin uzun kollarına sıkışmıştı. Alçı bunun altına sığıyordu ama vücudunu gizlemek için bunu seçtiğini düşündüm. Her zaman güzel şeyleri sevmişti ama saldırıdan beri onu renk uyumlu pijamalarla bile görmemiştim. Sanki güzelliğin ona ihanet ettiğini düşünüyordu.

"Eve gitmek ister misin, Glory?" Arabadan inmesine yardım edip koltuk değneklerini uzatırken sordum. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu."

Alt dudağı dişlerinin arasında kıvrılmadan önce titredi. "Hayır, hayır, evden çıkmam gerek. Kendimi hapishane gibi hissetmeye başladım. Bir akıl hastanesi." Yüzümü buruşturdum çünkü her iki durum da eve biraz fazla yakındı. "Nefes almam lazım, anlıyor musun?"

"Bayat güzellik salonu havası olsa bile mi?" Alay ettim.

Küçük bir sırıtış. "O zaman bile." Öyle derin bir iç çekti ki alnındaki düzensiz saç tutamları karıştı. "Sadece... kendimi her zaman çok yorgun hissediyorum. Sadece uykusuzluktan değil, sanki temelde kendim olmaktan yorulmuşum gibi. Bedenimde olmaktan ve aynı zamanda sadece ben olmaktan."

Bu tür bir acı ve kendinden nefret etme fikri karşısında boğazımda düğümlenen iniltiyi yuttum. Onu arabaya yaslamak için yaklaştım, yüzünü nazikçe kavradım ve her iki yanağına birer öpücük kondurdum. Axelsen'ler dışında hiç kimseye karşı fiziksel olarak şefkatli bir insan olmamıştım ve birlikte gerçek bir zaman geçirmemizin üzerinden sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen, bu dürtü içimde kurak bir tarlaya yağan yağmur gibi kabardı.

"O zaman neden bir iki saatliğine rol yapmıyoruz? Kim olmak istiyorsan o olabilirsin. İkimiz de olabiliriz."

"Kim olmak isterdin?" diye sordu, onu bu kadar iyi bir gazeteci yapan o meraklı kişiliği mutsuzluğunun arasından sıyrılıyordu. "Kendin olmak varken neden başkası olmak isteyesin ki?"

O kadar yüksek sesle güldüm ki, bizden birkaç park yeri ötedeki minibüste çocuğunu araba koltuğuna oturtan bir anne irkildi.

"Glory, beni hep çarpık bir şekilde gördün."

Yüzü dehşetle kasıldı ve başını eğdi. "Sanırım iyi bir karakter yargıcı değilim."

"Hayır, hayır." Çenesini yukarı kaldırdım ve sağlıklı bir dozda kendimle alay ederek gülümsedim. "Burada sorun benim. Sanırım tek odaklandığınız şey hatalarınız olduğunda kendinizi diğer insanların gördüğü gibi görmek zor oluyor."

Gözleri irileşti, sanki ona vurmuşum gibi başı geriye döndü. Kalın bir şekilde yutkunup başını sallamadan önce ağzından küçük bir nefes kaçtı. "Evet. Evet, bu doğru hissettiriyor."

"Pekâlâ, önümüzdeki bir saat boyunca neden benim Glory'mmişsin gibi davranmıyorsun? Tanıdığım en nazik, en tatlı, en zeki ve en meraklı kadın."

"Ve sen benim Rocky'im mi olacaksın?" diye sordu şüpheyle, sanki bunu kabul edeceğime inanmıyormuş gibi.

Ki bu adil bir şeydi. Uzun zamandır Cleo'nun Rocky'si gibi hissetmemiştim. Çok sevdiğim bir gömleği unutmuş gibiydim.

"Evet," diye kabul ettim, elimi yarım kalp şeklinde uzattım ve Cleo'nun elimi kendi eliyle birleştirmesini bekledim. "Yapacağım."

"Benim Rocky'm ukala bir baş belasıdır," diye hatırlattı bana kemerli kara kaşlarıyla. "Ama aynı zamanda çok sadık ve sevgi dolu bir kalbi var."

Kalın bir şekilde yutkunma sırası bendeydi, son sekiz yıldır hissettiğim kendimden iğrenme duygusunu gırtlağımdan aşağıya, karnımda yandığı yere itiyordum.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

"Biliyorsun," dedi koltuk değnekleriyle kaldırımdan yukarı doğru manevra yaparken ve camlı ön girişe doğru ilerlerken.

alışveriş merkezinin ortasında. "Buraya Bea ile gelirdim."

Ona kapıyı açarken hiçbir şey söylemedim çünkü kelimelerin kıskanç ve acı çıkmasından korkuyordum.

Ama Cleo topallayarak dükkâna girip ışıltılı gözlerini bana çevirdiğinde beni iyi tanıdığını kanıtladı. "Ama hiçbir zaman aynı olmadı, bu yüzden çok sık yapmadık. Kendi ritüellerimizi yarattık. Bizimkini çiğnemek yanlış geliyordu."

Birbirimizi bu kadar özlediğimiz için ikimiz de neredeyse utanıyormuşuz gibi küçük sırıtışlar yaptık.

"Mei Zhenette Raisinet!"

O tanıdık sese doğru döndüm ve bir saniye önce benden daha küçük biri bana çarptı. Lin beni sert ve sıkı bir şekilde kucaklarken kahkahalarım göğsümden dışarı fırladı.

"Lin," diye fısıldadım, onun etrafında kıvrıldım, burnumu saçlarına bastırdım ve saçlarının hâlâ hafif bir pirinç suyu koktuğunu fark ettim.

"Seni görmek güzel," diye fısıldadı Kantonca, bana hâlâ biraz fazla sıkı sarılıyordu.

Turner Çiftliği'ndeki olaylardan sonra o gece eve gittiğimde Yaşlı Ejder'in sözünü tutmayıp Lin'e tam olarak ne olduğunu anlatıp anlatmadığını hep merak etmişimdir. O zamanlar ortadan kaybolmamla ilgili bir seçeneğim olmadığını bilmeden hâlâ bu kadar... nazik olabilmesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama Cleo bilmiyordu, gerçekten bilmiyordu. Sadece Florent'in affedilemez bir şey yaptığını ve artık aramızda hiçbir ilişki kalmadığını hissediyordu.

Ve beni hala seviyordu.

Aslında yıllar geçtikçe, onun daha iyisini hak ettiğini düşünerek aramıza daha büyük bir mesafe koyan bendim.

Lin yüzümü incelemek için yanaklarımdan sıkıca tutacak kadar uzaklaştığında iç gözlemimden sıyrıldım.

"Çok solgun," diye açıkladı ellerini bırakarak. "Çok zayıf. İyi ki sana ay çöreği getirmişim. Tuzlu yumurta sarısı ve kırmızı fasulye."

Tam o anda karnım guruldadı ve üçümüz de kalabalık odanın ortasında Axe-Man'in Calgarian bungalovuna geri dönmüş gibi güldük.

"Senin ay keklerine asla hayır demeyeceğimi biliyorsun, Lin."

"Bana asla hayır demeyeceksin," dedi kaşlarını çatarak ve gözlerini kısarak.

Bizi neredeyse eskiden sahip olduklarına benzeyen uzun siyah masaj koltuklarına götürürken yine güldüm. Cleo'nun sandalyeye yerleşmesine yardım ettim, hala ağrıyan kaslarına ya da çürüklerine baskı yapmaması için masajdan vazgeçtim. Salon sabahın bu erken saatinde hâlâ nispeten boştu, bu yüzden içeri girmemiz gerektiğine karar vermiştim. Cleo'nun, insanların onun hakkında fısıldaştığını ya da iyi niyetli kasaba halkının sorularına muhatap olmak zorunda olduğunu hissetmesine gerek yoktu. Hoparlörlerden Taylor Swift çalıyordu ve salon, kırmızı boyalı bir duvar ve diğerlerinde birkaç büyük akrilik manzara resmiyle aydınlık ve neşeliydi.

"Bunlar muhteşem," diye mırıldandım, neredeyse farkına varmadan.

Ayak parmaklarımı boyayan kadın, Agatha, bana sırıttı. "Lin'in seni duymasına izin verme, övünmek için her bahaneyi kullanır.

"Oğlu hakkında."

"Lin!" Nefes nefese kaldım. "Biriyle mi çıkıyorsun?" Agatha, Cleo ve Lin bana güldüler.

"Korkarım dükkânı uzun zaman önce kapattım," dedi Lin mutlulukla, Cleo'nun kalıbından çıkan ayak parmaklarını ustalıkla ışıltılı, güzel bir mora boyarken. "Agatha Baltalı Adam'dan bahsediyor. Buradaki tüm resimleri o yaptı."

Cleo bana eskiden yaptığı gibi "Ağzını kapat," diye takıldı. "Orada balık yakalayabilirsin."

Tabloları tekrar ararken çenemi duyulabilir bir çınlamayla kapattım. Axe-Man Calgary'de akrilik boya ile resim yapmaya yeni başlamıştı ve garajdaki stüdyosu hakkında çok ketumdu, bu yüzden ne üzerinde çalıştığını hiç görmemiştim. Görünüşe bakılırsa muazzam bir yeteneği vardı. Tuvaller canlı ve detaylıydı, ancak onlarda duygu uyandıran neredeyse soyut bir şey vardı. Entrance Körfezi üzerindeki gün batımı tamamen şeftaliydi; pembeler, turuncular ve meyvelerin sıcak sarı tonları sanki güneş gökyüzünde olgunlaşmış gibi patlıyordu. Şimdi evinin yanındaki gölün aynısı olduğunu anladığım göl manzarası kasvetliydi; uzak kıyıdaki ağaçlar, ölmeyi ciddiyetle bekleyen askerler gibi pürüzlü ve kalabalıktı. Hüzünlü bir tablo olmalıydı ama tuhaf bir şekilde huzur vericiydi.

"Bunlardan bir servet kazanabilir."

"Onları satmıyor," dedi Cleo bana, sanki onu çağırıyormuş gibi göldekine bakarak. "Onlar hediye olarak veriliyor. Bazen biri için bir resim yapmaya koyulur. Bir doğum günü, Noel ya da Yeni Ay Yılı için. Ama bazen bir tane çizer ve farkına varmadan bunu biri için yaptığını fark eder."

Tişörtümün kolunu bileğimin üzerinden çekiştirdim, aniden ondan çaldığım sanat eserlerinin farkına vardım. Kendim de bir sanatçı olarak, onun eserlerini bu şekilde çalmanın etik olmadığını her zaman biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Göbeğimin etrafına koi balığı dövmesi yaptırdıktan sonra bağımlısı olmuştum. Artık vücudumun her yerinde, her biri Henning'in eliyle çizilmiş yirmi iki dövme vardı.

Axe-Man, kendime hatırlatmak zorundaydım, Henning değil. Artık eskisinden farklı bir adamdı.

O belli ki değişmemişken benim bu kadar değişmemiş hissetmem komikti. Sanki içimdeki bu ihtiyacın etrafında fosilleşmiş gibiydim. İsteklerim ve ihtiyaçlarım Henning Axelsen'e olan aşkımı keşfettiğim ve sonra aniden ondan koptuğum zaman ve yerde kireçlenmişti. Beni kazmaya, tanımaya çalışan herkes sonuçta başarısız oldu çünkü temel motivasyonumu bilemediler. Neden sabah kalkıp akşam yattığımı. Geri dönüşü olmayan yanlışları düzeltmeye çalışırken zamanın içinde sıkışıp kaldığımı bilemezlerdi.

İçimde ne kadar trajik bir karmaşa olduğunu bilemezlerdi, koruyucu bir şekilde kıvrıldığım tek net ve parlak şeyin Axelsen'lere olan sevgim ve onlara bakma ihtiyacım olduğunu bilemezlerdi. Uzaktan bile olsa. Garip, ahlaki açıdan gri ve biraz ürkütücü yollarla bile. Axe-Man'in benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesine neden olacak yollarla.

Yolumu değiştirmek için çok geç değildi. Değiştirmek istemediğim içindi.

Sorun kim ve neden olduğumu değiştirememem değildi. Değiştirmeyi reddetmemdi.

"Kız arkadaşı var mı?"

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Bu kadar açık olduğum için kendi dilimi kesmek istedim. Yine on yedi yaşında ve aptaldım, ama bu sefer daha kötüydü çünkü Axe-Man hâlâ en iyi arkadaşımın babasıydı ve şimdi beni görmeye bile dayanamıyordu.

Cevap veren Lin'di ve bunu yumuşak bir şekilde yaptı. Nazik bir şekilde, diye düşündüm ama bunun yerine beni daha da utandırdı. "Evet. Ama ciddi olarak değil. Uzun süre değil."

Cleo, "Her zaman sadece bize ihtiyacı olduğunu söylerdi," diye ekledi, ama bunu gençken sahip olduğu, onsuz geçen bir çocukluktan sonra onu seven bir babaya sahip olduğu için mutlu olan o kız gibi gururla yapmadı.

Sanki bu onu üzmüş gibi söyledi ama bunu daha yeni fark etmişti.

"Ben olsam fazla umutlanmazdım."

Etrafıma normal dikkatimi vermiyordum ama salon dolmuştu ve küçük bir grup kadın bizim sıra sandalyelerimize yaklaşmıştı. Öndeki kadın kesinlikle çok güzeldi. Bir dergiden ya da filmden fırlamış gibiydi, o kadar mükemmeldi ki neredeyse gerçek olduğuna inanamayacaktım. Konuşan o değildi, ama çekince dolu parlak mavi gözleriyle bana bakıyordu. Genç olmasına, hatta belki benden bile genç olmasına rağmen, aurasında ve duruşunda bir ciddiyet vardı, sanki lider seçilmiş gibiydi.

Yanındaki kadın, kıvırcık altın sarısı saçları olan bir bebek tutuyordu ve tombul küçük yumruğu annesinin zengin kahverengi saç tellerine sarılmıştı. Bebekli Madonna'nın modern zaman versiyonuna benziyorlardı, ikisi de

güzel, ikisi de dingin. Krem rengi örgü elbisesi ve süet patikleriyle, iri dalgalı saçlarıyla mavi gözlü sarışın kadar güzeldi ama aynı ilgiyi talep ediyor gibi görünmüyordu. Ve bir sonraki otobüsle şehri terk etmemi istiyormuş gibi görünmeyen tek kişi oydu.

Sadece son iki kadın sayesinde onların The Fallen ile bağlantılı olduklarını anladım. Deri giymişlerdi; en yaşlı kadın dar siyah deri pantolon ve ona uygun bağcıklı bir korse, diğeri ise havalı, eski kahverengi bir ceket ve motosiklet botları giymişti. İkisi de motorcuların eğilimli olduğu şekilde yıpranmış görünüyordu; rüzgârda savrulmuş, güneşte çatlamış, yaşam ve doğa koşullarına maruz kalmaktan yıpranmışlardı.

Tamamen yabancı biri olsaydım, onlara yaklaşmayı çok isterdim. Bir bakışta tam benim tarzımda insanlar gibi görünüyorlardı; soğukkanlı, sakin ve kendilerine özgü tarz ve kişiliklerine güveniyorlardı.

Ama benim hayatım hiç öyle olmadı.

Belli ki adımı duymuşlar ve duyduklarını da beğenmemişler.

"Evet, kaltak, seninle konuşuyorum." Tepeden tırnağa deri giysili kadın hırsla öne çıktı ve çenesini bana doğru salladı.

"Tanışmadık, bu yüzden adımı yanlış anladığın için seni affediyorum," diye cevap verdim kayıtsızca. "Benim adım Mei, sürtük değil. Bunu sakın unutma."

"Oh, kim olduğunu biliyoruz. Bu kasabadaki herkes öğle yemeğine kadar kim olduğunu öğrenmiş olacak.

Bundan sonra sana Honey Bear'dan bok satarım. Kimse seni burada istemiyor, anladın mı?"

"Winona," diye azarladı bebeği olan esmer kadın, bir yandan öne çıkıp bir yandan da huysuzlanan bebeğini sallıyordu. "Bu kadar yeter."

"Neredeyse değil," diye ekledi yaşlı sarışın, iyi bir önlem için bir bakışla.

"Onu burada istiyorum, Hannah." Cleo'nun sesi bir grup kadını arı kovanındaki duman gibi susturdu, titreşim neredeyse tamamen düzleşti. "Bu hiçbiriniz için önemli değil mi?"

"Tatlım." Hannah kaşlarını çattı ve ona doğru bir adım attı ama Cleo hafifçe titreyen elini kaldırdı.

"Hayır. Sanırım Mei'nin uzun zaman önce bazı şeylere bulaştığını duymuşsunuzdur. Ama bu sadece uzun zaman önceydi."

"Babanın hapse gönderildiği sıralarda," diye tersledi ilk saldırgan Winona.

"Evet," diye onayladı Cleo ve sakin bir soğukkanlılık takınmaya çalıştığını söyleyebilirdim ama titremeye başlamıştı ve sesinde kalbimi kıran hafif bir titreme vardı. Çatışmadan nefret ederdi, hep öyleydi, bu yüzden bu onun için zor olmalıydı. "Ama bu konuda ya da Mei'nin benim, babamın, Lin'in ve annemin ailesi olduğu yıllar öncesinde nasıl ve neden berbat durumda olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok, bu yüzden orada durup yargılamak için yeterli bilgiye sahipmişsin gibi davranma."

"Cleo," genç sarışın, bir tür otorite aşılayan güzel olan, öne çıktı ve Winona'nın alaycı bir tavır takınmasına rağmen daha agresif olan ikisi geri çekildi.

Biraz. "Sert çıkıyorlar ama iyi niyetliler. Hepimiz senin için endişeleniyoruz. Senin için en iyisini istiyoruz."

Gözleri bana kaydı ve söylediklerinin odada yankılanmadığını neredeyse duyabiliyordum.

Cleo titrek bir nefesle, "Ben de kendim için en iyisini istiyorum," diye itiraf etti. Dayanamayıp uzandım ve elini tuttum, onu bu şekilde üzdüğüm için kadınlara ters ters baktım. "Ve Mei de bunun bir parçası."

Hannah, "Son sekiz yılı onsuz gayet iyi idare ettin," dedi ama bu Winona'nınki kadar acımasız bir sevinçle değildi.

"Öyle mi yaptım? Merak ediyorum," dedi Cleo usulca, alçılı bacağına ve belki de harap olmuş rahmine bakarak.

Bebeği olan esmer kadın yaralı bir ses çıkardı ve sırtındaki suyu atar gibi omuzlarını silkeledi. "Bu kadar yeter, hepiniz. Cleo'nun ihtiyacı olan son şey herkesin önünde bir hesaplaşma. Biz de kızlar gibi buraya tırnaklarımızı yaptırmaya geldik. Onları kendi hallerine bırakalım. Prince feryat etmeye başlamadan önce sınırlı bir zamanım var ve Benny dükkânda yalnız."

Winona bana bir kez daha ters ters baktı ama Hannah bana sadece hoşnutsuzmuş gibi meydan okuyan bir bakış attı ve diğer sarışın da Cleo'ya sıcak bir şekilde gülümsemeden önce bana uzun, değerlendirici bir bakış gönderdi.

"Bu gece görüşecek miyiz?"

Cleo'nun gülümsemesi titrekti ama başını salladı. "Uzun zamandır doğru dürüst bir kızlar gecesi yapmamıştık, Loulou. Tabii ki hâlâ devam ediyor. Angel ve Monster'ı da görmeyeli çok uzun zaman oldu, onları da getireyim mi? Ayrıca Ares'e İngilizce projesini okuyacağıma söz verdim."

"Seni özlüyorlar," diye cevap verdi Loulou ve Cleo'ya ulaşmak için sandalyemin etrafından dolaşmakta tereddüt etmedi. Oraya vardığında, ona sarılmak için öne doğru eğildi. "Ben de seni özledim. Bize ihtiyacın olursa her zaman buradayız, tamam mı?"

Cleo mutluluktan kızararak, "Evet," diye fısıldadı.

Loulou başını salladı ve giderken bebeği esmer kızdan alarak uzaklaştı. Ona mırıldanmasını, gülümsemesini ve bebek seslerine gülmesini izledim. Onun iyi bir insan olduğunu ve bu huysuzluğunun sadece benim için olduğunu bilmek beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdi emin değildim.

"Biz korumacı bir grubuz," dedi esmer kız ve dikkatimi tekrar ona çekti. O da Cleo'ya doğru ilerledi ve bana hitap ederken sanki şefkat onun için ikinci doğaymış gibi saçlarını dalgınca okşadı. "Öyle olmak zorundayız."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü anladım, anladım ama yine de berbattı.

Cleo, Peygamber Seth Linley'i kastederek, "Onunla... onunla gerçekten aptalca bir hata yaptığımı biliyorum," diye mırıldandı. "Ama keşke insanlar bana dört yaşındaymışım gibi davranmayı bıraksa. Ben bir hata yaptım ve sonuçlarına katlanacak olan da benim. Sizler bana izin vermelisiniz. Bir şeyin kurbanı olduğum için birdenbire aciz olduğumu düşünmeniz moral bozucu."

Diğer kadın bunu düşünürken dudaklarını büzdü. "Haklısın tatlım. Bu farklı bir şey ama biz King'in..." Düşüncesi bile boğulacakmış gibi hissettiren acı dolu bir nefes çekti. "...öldüğümde, kederim yüzünden herkes bana değersizmişim gibi davrandı. Sanki yardım almadan ayakkabılarımı bile bağlayamıyormuşum gibi. Şimdi anlıyorum ki bunun sebebi sevdiklerimin de acı çekiyor olmasıymış. Sadece ben değil.

Çünkü onlar da King'i kaybetmişlerdi ama benim acı çektiğimi görmek onlar için ıstırap vericiydi. Onların başa çıkma yöntemi, çok fazla olsa bile bana yardım etmekti. Onlarla konuşacağım, ama aynı zamanda, eğer yapabilirsen, bunun seni çok sevdiğimiz için olduğunu unutma. Acının bir zerresini bile senden almak için hepimiz böbreğimizi veririz."

Cleo gözlerini kapadı, duygularını kontrol etmek için bir an derin nefes aldı ve ışıltılı gözlerini açıp arkadaşının elini sıktı. "Teşekkürler, Cress. Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Her zaman," diye onayladı Cress, ikimize de gülümsemek için geri çekilmeden önce kaşını öptü. "Şimdi, dürüst olmak gerekirse, tırnaklarımla ilgili bir şeyler yapmalıyım. Bir kitapçı işletmenin ellerinize ne kadar zarar verdiğine inanamazsınız ama hiç hoş değil." Zayıf kıkırdamalarımız için durakladı ve sonra tekrar yumuşadı. "Henüz tanışmadık Mei, ama ben Cressida Garro. Ana Cadde'de Paradise Found Kitabevi'ni işletiyorum. Bir ara uğrayıp bir fincan çay içmeli ve sohbet etmelisin. İçimde konuşacak çok şey bulabileceğimize dair bir his var."

Bu, şehre geldiğimden beri bana uzatılan ilk zeytin dalıydı ve etkisi karşısında şok olmuştum. Bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. Bu kadar nefretin arasında bu kadar basit bir nezaket hareketi bile şaşırtıcı gelmişti.

"Teşekkür ederim, yapacağım."

Cressida bana gülümsedi, Cleo'ya bir öpücük gönderdi ve sonra dükkanın diğer tarafındaki grubuna katılmak için döndü.

Cleo sert bir iç geçirdi ve sandalyesine daha da gömüldü. "Tanrım, bu çok zordu. Üzgünüm, Rocky."

Bir omzumu silktim. "Kırmızı halılarla karşılanmayı beklemiyordum, Glory. Bir bakıma, bu beni mutlu ediyor.

Senin ve Axe-Man'in sizi çok koruyan arkadaşlarınız olduğunu biliyorum."

"Evet," diye onayladı Cleo, gözleri bir grup kadının üzerinde gezinirken. "Biliyor musun, buraya ilk taşındığımda gerçekten de kırmızı halılarla karşıladılar. Babam hâlâ hapiste olduğu için Lin ve benim Ana Cadde'de küçük bir eve taşınmamıza yardım ettiler. Burada olmamasına, hatta şubenin bir üyesi bile olmamasına rağmen bizi kendi topluluklarına kattılar. Babam senin yeniden hayatımızda olmanla mücadele ediyor ama bunu atlatacak ve atlattığında herkes senin gibi bir arkadaşa sahip olmadıkları için ne kadar çok şey kaçırdıklarını görecek."

"İnancınıza hayranım," dedim kuru bir sesle çünkü
Bunun olduğunu görüyorum.

Cleo, Lin'in yapmaya eğilimli olduğu gibi gözlerini bana dikti. "Benim Rocky'm gibi davranıyorsun, unuttun mu? Ve benim Rocky'm kendine güvenir."

"Doğru, ben en iyisiyim. Beni tanıyan herkes şanslı sayılır.
Sadece nefes alarak bile etrafımdakilerin hayatlarını zenginleştiriyorum." "Biliyor musun, Yaşlı Ejder'in eskiden iğneleme için şöyle dediğini hatırlıyorum.
en düşük zekâ biçimiydi."

Güldüm çünkü büyükbabamdan bahsedince karnım sıkışsa da haklıydı. Beş yıl önce bunama belirtileri göstermeye başlamıştı ve bundan üç yıl sonra onu bir bakım evine taşımak zorunda kalmıştım çünkü tam zamanlı olarak çalışıp onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda değildim. Gerçekten güzel ve pahalı bir ev olmasına rağmen onu buraya taşımak beni neredeyse öldürüyordu ve ilk kez kim olduğumu unutup bana Daiyu dediğinde yine neredeyse ölüyordum. Yine de onu her gün ziyaret

ediyordum.

ve geçici olarak Entrance'ta yaşarken bile bunu yapmaya devam edeceğim.

Konuyu değiştirmek için "Esmer olan hoş görünüyordu," dedim.

"Cress çok tatlı. Her hafta sonu okumam için bana çizgi romanlar getiriyor, çünkü hâlâ şehre inmeye pek niyetim yok."

"Bir motorcunun karısına pek benzemiyor. Winona denen kişi ise klişeye çok iyi uyuyor..."

Cleo yüz ifadem karşısında güldü. "Genelde onunla fazla zaman geçirmezler çünkü o biraz... evet, biraz kaba ve her zaman olumsuzdur. Onları buraya gelirken kulüp binasında falan yakalamış olmalı. Bugün söylediklerinin aksine, Fallen bebekleri gerçekten naziktir. Winona'yla pek anlaşamasalar da onu dışarıda bırakmazlar."

"Ben Cressida'ya inanıyorum."

"Evet, aslında ilk tanıştıklarında King'in öğretmeniydi. Eskiden biraz yargılayıcıydı ama o zamandan beri çok şey yaşadı ve şimdi vücudunda zalim bir kemik olduğunu sanmıyorum."

"Üniversitede öğretmen mi?" Açıkladım.

"Lise," diye itiraf etti, sonra yüz ifadem karşısında tekrar güldü. Hala paslıydı, çatlak bir çanın tıngırtısı gibi biraz kırıktı ama Tanrım, çok değerliydi. "Biliyorum, tam bir skandaldı. Cress kovuldu ya da belki de istifa etti ama o zamandan beri birlikteler. Onları birlikte görmelisin, sanki..." İç çekti, gözleri hülyalıydı. "Gerçek hayattaki en destansı aşk hikayesi gibi."

"Sanırım Loulou da Zeus Garro'nun karısı Loulou Garro?"

"Evet. Başka bir skandal, başka bir destansı aşk hikayesi." Benim bakışımla biraz daha genişledi. "Zeus ondan on dokuz yaş büyük ve o on yedi yaşındayken evlendiler."

On dokuz yıl.

On yedi yaşında evlenmiş.

Birden Loulou ile konuşmak istedim. On yedi yaşında Zeus'u sevmek nasıl bir şeydi? Ömür boyu süren bir uykudan uyanmış gibi mi hissetmiştim? Bir anda kim olduğunu ve dünyaya neden geldiğini fark etmek gibi mi?

Peki karşılığında böyle sevilmek nasıl bir duyguydu?

Zeus Garro, toplum onlara yapmamalarını söylerken aşkın peşinden gidecek kadar cesur, ona ve kendisine karşı yeterince nazikti. Ve sonuçlara bakar mısınız? Evliydiler, Cleo'ya göre yaşayan bir aşk hikayesiydiler ve çocuklardan sanki kendi çocuklarıymış gibi bahsediyordu.

Benim de on yedi yaşımdan beri kurduğum bir hayali yaşıyordu. Sadece benim hayalim son derece olasılık dışı olmaktan çıkıp asla gerçekleşmeyecek bir hal almıştı.

"İyi misin?" Cleo bana sordu.

Boğazımı temizledim ve yanaklarımın arasına bir gülümseme yerleştirdim. "Vay canına. Burada suyun içinde bir şey mi var?" Şaka yaptım ama gerçekten kalbim göğüs kemiğime karşı çok sert atıyordu.

Cleo'nun zayıf yüzü daha da sıkıştı. "Evet, ben de bunu merak ediyordum. Daha önce de söylediğim gibi, sevdiğim herkes mükemmel eşini bulmuş gibi görünürken bu kadar yalnız hissetmek zordu. Bu onların suçu değil. Ben sadece zayıf ve aptaldım.

Gerçek yerine korkunç bir imaya kanacak kadar."

"Hey, benim Glory'm kendinden böyle bahsetmez, unuttun mu?" Kötü sözleri içine atmak istercesine dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdığında, içimi çektim ve elini uzatıp parmaklarımızı birbirine doladım. "Ne kadar özlem duyarsak duyalım, bu tür bir sevginin zorlanabileceğini sanmıyorum."

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordu, sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatarak başını eğdi.

Boğazımda kudurmuş, vahşi bir kahkaha yükseldi, ama yuttum ve "Sanırım hala beyaz şövalyemin gelip ayaklarımı yerden kesmesini bekliyorum" dediğimde sesim boğuldu.

Onunla çoktan tanıştığımı, onu çoktan sevdiğimi ve doğrudan çöp kutusuna gitmedikçe beni süpürüp götürmek isteyeceğine dair hiçbir umudum kalmadığını bilmesine gerek yoktu.

"Hey, şu koca ayı Kodiak'a ne dersin? O çok seksi," diye kaşlarımı sallayarak önerdim.

Cleo limon yutmuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Hayatta olmaz, çok otoriter ve kaba biri."

"On kelimeden fazla konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum ve her zaman sizin etrafınızda."

"Evet, sanırım hepsini bana patronluk taslamak için biriktiriyor," diye öyle homurdandı ki gülmek zorunda kaldım.

"Bence seninle ilgilenmeye bu kadar hazır olması harika," diye itiraf ettim. "Seveceğin ve seni seven bu kadar çok insan olduğunu bilmek beni biraz kıskandırsa da daha iyi hissettiriyor."

Lin'in bakışları tüm etkileşim boyunca olduğu gibi üzerimdeydi ve sanki beni yeniden öğrenmek istercesine beni izliyordu. Bir şey

Cleo'nun ayak parmakları kururken ayağa kalktı ve kısa bir süre sonra kağıt havluya sarılmış ay kekleriyle dolu bir kapla geri döndü.

Bana kabı uzattığında ağzım sulandı. Altın sarısı, taraklı kenarlı yuvarlak bir böreği kaldırdım ve tuzlu yumurta sarısının tadı dilimde çözülürken inleyerek zevkle ısırdım. Bunları genellikle sadece sonbahar ortası festivali için yapardı ve sevdiğimi bildiği için bugün getirme zahmetine katlandığını bilmek içimi iliklerime kadar ısıttı.

Lin bana "Halkın içindesin," diye hatırlatınca Cleo öksürerek güldü.

Mutluluktan gözlerimi devirdim ve daha da yüksek sesle inledim.

Bu kez, Cleo güldüğünde, salonun diğer tarafındaki Düşmüş kadınların duyabileceği kadar doluydu. Bu küçük bir kazançtı, ama yolculuğumuzun geri kalanını katlanılabilir kılmak için kalbimin buzlu girintisini yeterince ısıttı.

CHAPTER TWENTY-SIX

MEI

BU GECELER IÇINDE GIRIŞ VARDI UZUN. GERI AT EV IÇINDE

Vancouver'da geceleri çok çalışıyordum çünkü yaratıcılığım o zaman ortaya çıkıyordu ama motelin pis pembe duvarları sanat yapmaya elverişli değildi ve hakkında çizebildiğim ya da yazabildiğim tek şey Axe-Man'di. Hayatımı onun kurgulanmış bir versiyonunu yaratarak kazandığım düşünülürse, normalde amaç da buydu zaten. Ama bunlar editörüme sunabileceğim türden çizimler değildi. Sayfalar onun büyük elleri, küt uçlu parmakları ve beni kurtarmak için feda ettiği serçe parmağının sapıyla doluydu.

Avuç içleri sert nasırlarla kaplıydı ve denizaşırı ülkelerde aldığı şarapnel yaraları vardı. Her iki elinin parmaklarının arkasındaki dövmeler soğuk, gotik bir yazıyla yazılmıştı - aşk ve kayıp. Bir sanatçının aletlerine değil, çalışan bir adamın ellerine benziyorlardı. Hünerli, akıcı parmaklar değil, silahlar. Bu eller insanları öldürmüştü. Biliyordum çünkü o gece Turner Çiftliği'nde görmüştüm ve o zamandan beri zarar verdiklerinden hiç şüphem yoktu.

Peki neden onlara bu kadar takıntılıydım?

Belki de Axe-Man'in sanatçı ve vahşi ikileminin mükemmel bir sembolü gibi göründükleri içindir. Kısa bir süre için ona bu yüzden mi Axe-Man dediklerini merak ettim. Ona yakışıyordu ve ona bir daha asla Henning dememe fikrinden nefret etsem de, yeni lakabı olarak bunu seçmesi hoşuma gitmişti.

Yine de en çok ellerine takmıştım çünkü çok seksiydiler.

Sayfaların geri kalanı vücudumdaki o ellerin çizimleriydi. Boğazımı hafifçe sıkarak sarmışlardı. Kalçalarıma çok sert bastırdığı için belli belirsiz morluklar bırakmıştı. Düşündükçe bile onun için sızlayan kalçalarımın arasındaki boşluğu dolduruyorlardı.

Kalemimi yatak örtüsüne fırlattım ve yüzümü eskiz defterime gömdüm. Ne mutlu ki, yaklaşan bir teslim tarihim yoktu, ancak editörüm yine de birkaç haftada bir bir sonraki projemdeki ilerlemeyi görmek istiyordu ve şu ana kadar ona gösterecek (uygun) hiçbir şeyim yoktu.

Kapının çalınması beni telaşlı huzursuzluğumdan uyandırdı.

Sert şilteden yuvarlandım, ayaklarımın üzerine düştüm ve aynı anda komodinden taktik bıçağımı aldım. Ziyaretçi beklemiyordum ve yıllar içinde hazırda bir silahım olmadan yabancılara kapıyı açmamayı zor yoldan öğrenmiştim.

Zincir hâlâ takılıyken kapıyı çekip açtığımda Jiang Kuan'ın sigara içtiğini ve korkuluklara yaslandığını gördüm. Sodyum ışıkları dik açılı elmacık kemiklerini canlı sarıya, altındaki çukuru ise siyaha boyamıştı. Bir zombi-vampir melezinin Çin'deki karşılığı olan bir jiangshi'ye benziyordu. Tehlikeli derecede güzel bir pakete sarılmış, içinde canavarca ve ölü bir şey.

Onu içeri almamam gerektiğini bilmeliydim ama bu seçenek uzun zaman önce elimden alınmıştı.

"Mui mui, beni içeri almayacak mısın?" diye sordu bir süre sonra, kapıdaki çatlaktan doğrudan yüzüme duman üflemek için öne çıktı.

Hem kabalığına hem de bana hem küçük kız kardeş hem de kız arkadaş anlamına gelen bir sevgi ifadesi olan Mui mui demekte ısrar etmesine kaşlarımı çattım. Yine de kapıyı yüzüne kapatıp zincirini çözdükten sonra tekrar açtım ve onu gömleğinin yakasından tutup odaya sürükledim. Eğer Fallen MC'den biri onu kapımda görürse, ünümden dolayı önce beni vurup sonra soru sorabileceklerini düşündüm.

Jiang odaya çekilmesine izin verdi ve ardından masa ve kanepe olarak kullandığım ilk yatağa itildi. Sigarayı ağzından aldığımda, lavaboda söndürmek ve izmariti atmak için banyoya doğru yürürken itiraz bile etmedi.

Döndüğümde, bir dirseğinin üzerine uzanmış, çizimlerime bakıyordu. Piyano çalmak ya da ipek dikmek için tasarlanmış uzun, zarif parmakları vardı, ancak bunlar çoğunlukla işkence ve tek tük cinayetler için kullanılıyordu.

"Bir sonraki kitabın erotik olmalı," diye önerdi, Axe-Man'in kocaman ellerinin arka tarafımı avuçladığı görüntüyü yorganın üzerinden bana doğru iterek.

Popomu şifonyerin üzerine koydum, kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bir kızı biraz azgın olduğu için affedebilir misin? Erkek arkadaşım eşcinsel, bu yüzden bağlı bir ilişki içinde olmanın faydalarından bile yararlanamıyorum."

Jiang bana gülümsemedi ama sahte bir sıkıntıyla bana göz kırparken o kara gözlerinde neşe gizliydi. Doğal hali olmasına rağmen eşcinselliğinin hatırlatılmasından pek hoşlanmıyordu. Triad üyeleri arasında yıllarca süren bağnaz konuşmalar ve Kasper'ın sekiz yıl önce erkek arkadaşını öldürmesi onu garip bir arafta bırakmıştı. Sadece erkeklere ilgi duyuyor ve gerçek anlamda bir kadınla çıkmayı reddediyordu ama Kasper'ı yatıştırmak ya da sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Bu yüzden beni kullandı.

Son beş yıldır Jiang'ın kız arkadaşı olmaya çalışıyordum.

Kalbimin iyiliğinden değil, bir anlaşmamız olduğu için.

Gwaan hai.

Ben onun sırtını kaşıdım, o da benimkini kaşıdı. Bu bir iş anlaşması olarak başlamıştı ama yıllar geçtikçe Jiang'a gönülsüzce değer vermeye başlamıştım. Gerçek şuydu ki, Yaşlı

Dragon, o benim tek değişmezimdi. Vancouver'daki şık restoranlarda yıllarca süren halka açık buluşmalar ve yardım etkinliklerinde onun kolunda görünmek, kim olduğumuz ve hayattan ne istediğimiz hakkında gerçek konuşmalara yol açmıştı. İkimiz de aslında istediğimizi elde edebilecek türden insanlar olmadığımızı bilsek de.

Onun için üzüldüm ve birçok yönden onunla bağ kurdum. Olmak istediği kişi olamıyordu, gerçekten birlikte olmak istediği biriyle birlikte olamıyordu ve bu benim kendi kalbimde yankılandığını hissettiğim bir tür umutsuzluktu.

Dahası, ona çok şey borçluydum. Florent'in beni sürgün ettiği cehennem çukurundan çıkmama yardım etmiş, ilk yayın anlaşmamı sağlamak için çalışmalarımı doğru ellere göndermiş ve beni çaresizce yalnız hissetmekten kurtarmıştı. Birbirimize güveniyorduk ve hatta birbirimizi kendi yöntemlerimizle seviyorduk.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Gelmene izin veremeyeceğimi söylemiştim."

Bana uzun uzun baktı ve sonra tek omzunu silkerek sanatıma bakmaya devam etti. "Kasper dün gece seni sordu. Seni bir süredir görmediğimizi ve parmağına bir yüzük takmamın tam zamanı olduğunu söyledi."

"Bunun asla olmayacağını biliyorsun," diye hatırlattım ona. "Evlilikte sınırı çiziyorum. Özellikle de son zamanlarda anlaşmanın sana düşen kısmını tam olarak yerine getirmediğin zaman."

Anlaşmanın onun tarafı.

Kate'i kimin öldürdüğünü bulmak ve onlara ulaşmamı sağlamak.

Kimin yaptığını biliyordum. Jiang üç yıl önce bir gece Kasper'dan gerçeği öğrenmişti.

Beyaz Yılan, Kızıl Ejderler üçlüsünün Ejder Başı.

On altı yıl kadar önce Vancouver'da bilinmeyen biri olarak ortaya çıkan ve Çin Mahallesi'ndeki çeşitli maşaları kısa sürede Kızıl Ejderhalar adı altında birleştiren bir adam. Kasper ve Jiang doğudan gelene kadar şehirde tartışmasız hüküm sürmüştü.

Başta çok derli toplu olduğunu düşünmüştüm. Kasper, Kızıl Ejderhaları ezme arzusunu haklı çıkarmak için Beyaz Yılanı ele veriyordu. Ama sonra Beyaz Yılan'ın gerçek kimliğini Yedi Şarkı'nın eski varlığı, meşhur hacker Obsidian Swan sayesinde öğrendim.

Ön adı Maxwell Dutton'dı.

Bu bilgiyle donanmış olarak, eski Calgary Polisi kayıtlarını tarayarak onunla Kate arasında bir bağlantı buldum. Maxwell Dutton, Kate Kay'e cinsel saldırıda bulunmakla suçlanan bir adama karşı ağırlaştırılmış saldırı suçundan hapse girmişti. Rapora göre, Kate'i saldırgan tarafından kesilirken bulmuş ve onu neredeyse ölene kadar dövmüştü.

Peki Maxwell Dutton, Kate'e saldıran bir adamı dövmüş olsaydı neden onu öldürmüş olsun?

Kıskançlık bir nedendi ve cinayetler daha azı için işlenmişti.

Ama bu tören neden? Neden cinayetin belirgin Çin eğilimi? Lingchi tarafından öldürülmek eski usul bir cezaydı ve metalle öldürülmek, Çin'de öldürülmenin beş yolundan biriydi.

"beş yıldırım "a göre üçlü yemini bozan birini öldürmek.

Maxwell Dutton'ın o zamanlar bile çetelerle ilişkisi olduğu açıktı. Aksi takdirde, beyaz bir adam olarak asla Ejderha Başı rütbesine yükselemezdi, ama bulmacanın önemli bir parçasını kaçırıyordum. Yolculuk sırasında Kate'i öldürmek için küçük bir mola vererek A noktasından B noktasına nasıl gitti?

Jiang'ın bir teorisine göre Beyaz Yılan, Kasper ve Jiang'ın Kate'le emlak anlaşmaları aracılığıyla kurdukları bağlantıyı bildiği için suçu Seven Song'un üzerine yıkmaya çalışıyordu.

O kadar emin değildim.

İstediğim şey Beyaz Yılan'la yüzleşmek için bir fırsattı ama bu neredeyse imkânsızdı.

Şehir merkezindeki ofis binalarına girmeye çalışmıştım ama güvenlik o kadar sıkıydı ki Obsidian Swan bile alarmı tetiklemeden sistemi geçememişti.

Jiang onun Mott 32'de yemek yiyeceğini duymuştu, bu yüzden aynı gece için rezervasyon yaptırmıştık ama o gelmemişti.

Yıllar boyunca Kızıl Ejderhaların ele geçirilmesi zor liderinin yerini tespit etmek için sayısız girişimde bulundum ama asla yaklaşamadım. Kasper adamı on yıldan fazla bir süredir görmemişti ve Kuan kardeşler yeni bölgeler için pazarlık yapmak istediklerinde bile onunla görüşmeyi reddetmişti.

Bir çıkmaza girmiştik.

"Burada olmamın bir diğer nedeni de bu," diye itiraf etti Jiang. "Obsidian Swan Kızıl Ejder'in Tütsü Ustasının takvimine girmeyi başardı. Onun seyahat ediyor olması gerekiyordu.

Beyaz Yılan'la birlikte iki hafta içinde Whistler'a gidecekler. Perşembe gece yarısı Vancouver'dan ayrılıyorlar."

"Eğer hareket halindelerse, onları tespit etmek bir yana, onlara yaklaşmak bile zor olacak," diye karşı çıktım ama içimde bir heyecan kıvılcımı fitil gibi omurgamdan aşağıya doğru kıvılcımlandı.

"Bir yolunu bulursun," dedi kibarca ve kendime rağmen, beni bu kadar yetkin bulduğunu bilmek içimi ısıttı.

Anlaşmamızın doğası gereği aramızda taştan bir güven köprüsü vardı. Jiang'ı ben öldürebilirdim ya da tam tersi. Başka seçeneğimiz olmadığı için olsa bile, uzun zaman sonra biri tarafından güvenilmek iyi hissettirdi.

"Sadece Beyaz Yılan'ı ortadan kaldırmamı istiyorsun, böylece sen ve Kasper içeri dalıp onların bölgesini ele geçirebileceksiniz," diye belirttim, elektrikli su ısıtıcısını çalıştırmak için döndüm çünkü Jiang ve ben tanıştığımızda bir fincan yeşil çayı paylaşmayı severdik.

"Eh, bir taşla iki kuş." dedi keskin bir gülümsemeyle, kendini yatak başlığına doğru çekip bacak bacak üstüne attı. Üç parçalı takım elbisesi ve Ferragamo makosen ayakkabılarıyla böyle çirkin, pembe bir motel odasında biraz gülünç görünüyordu ama çevresinden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Hazır elin değmişken Zeus Garro'yu da halletmek istersen, tüm sorunlarımı çözmüş olursun."

"Düşmüş MC'ye asla dokunmayacağımı biliyorsun," dedim, dudağımın dişlerimin üzerine doğru kıvrılmasını engelleyemesem de sesimdeki ani öfkeyi tutmaya çalışarak.

Teslim olmak için iki elini de kaldırdı. "Bana birkaç kez söyledin, evet. Biliyorsun, bugün onunla tanıştım. Axe-Man'iniz bir motorcunun karikatürü olabilir."

"Ve sen de Çinli bir gangsterin karikatürü olabilirsin," diye not ettim, sıcak suyu şişirilmiş pirinç ve yeşil çay yapraklarıyla dolu süzgeçten geçirirken. "Bu seni daha az tehlikeli yapmaz. Konuştuğumuz gibi onlarla bir anlaşma yapmaya çalıştın mı?"

"Gerçekten alacaklarını mı düşündün?"

"Hayır, ama denemiş olman beni daha iyi hissettiriyor." Buharlı fincanı Jiang'a götürdüm ve kendi fincanımla önündeki yatağa bağdaş kurup oturmadan önce yanındaki masaya koydum. "Ben hâlâ üçlünün aynı anda hem Kızıl Ejderhaların hem de Düşmüşlerin peşine düşmesinin intihar olduğunu düşünüyorum."

"Kasper'a mantıklı geliyor ve biliyorsun ki benim tavsiyelerimi dinlemez."

Sekiz yıl önce Jiang'ın Eero ile olan ilişkisini keşfettiğinden beri Jiang sadece ismen Öncü'ydü. Tütsü Ustası, Dağ Usta Yardımcısı, Beyaz Kâğıt Yelpaze ve Hasır Sandal gibi iç mabedin toplantılarına davet ediliyordu ama girdileri takdir edilmiyordu. Kendisine direktifler verilir ve bunlara uyması beklenirdi.

"Buna neden katlandığını bilmiyorum," dedim usulca çünkü Jiang'ın yıllar içinde nasıl küçüldüğünü, bakışlarının karanlık merceğinin ardında ruhunun nasıl küçüldüğünü görmek beni incitiyordu. "Onun sana izin verdiğinden çok daha fazlası olabilirdin."

"Neden sarışın Viking'e özlem duyduğunu bilmiyorum, ama senin yapmadığın şeyler için kefaret ödemeye çalışmakta ısrar ediyorsun. Bunun için seni yargıladığımı görüyor musun?"

"Onu hapse ben attım Jiang," dedim yorgun bir sesle, elimi yüzüme sürerek çünkü bu konuşmayı o kadar çok yapmıştık ki

daha önce defalarca.

"Hayır, onu hapse ben attım. Rooster Cavendish onu hapse attı. Henning Axelsen kendini hapse attı. Sen hayatına devam edip yaşayabilesin diye, Mui mui, geçmişte yaşayıp eski hayaletleri kovmaya çalışarak hayatını boşa harcayabilesin diye değil."

"Kasper'a Eero'yu öldürmenin bedelini ödetme şansın olsaydı, bunu yapar mıydın?" Fısıldadım.

Jiang o kadar hareketsiz kaldı ki sanki canlılığı askıya alınmış gibiydi. Uzun bir dakika boyunca gözünü kırpmadı ya da nefes almadı.

"Ben bu tür şeyleri düşünmem," dedi sonunda sert bir sesle.

"Düşünüyorsun," diyorum, sesim kaburgalarının arasından kayan parlak bir bıçak gibi, onun rızası olmadan otopsi yapıyor. "Geceleri yatakta, yanınızdaki boşluk çok soğuk ve boş olduğunda bunu düşünüyorsunuz. Her yıl onun ölüm yıldönümünde ve ikinizin tanışmasının yıldönümünde bunu düşünüyorsun. Bakmadığına inandığın halde göz ucuyla Kasper'a baktığında bunu düşünüyorsun. Beni kandıramazsın Jiang, çünkü asla ölmeyecek şekilde sevmenin ne demek olduğunu bilirim. Ve eğer bu sevgi senden haksız yere alınırsa, hayatının amacı olarak intikamla yaşamanın ne demek olduğunu bilirim. İstediğin kadar Kasper'ı Eero'ya yaptıkları ve sana yapmaya devam ettikleri için bir gün alaşağı etmek istemiyormuş gibi davranabilirsin ama ben gerçeği her zaman bileceğim. Ve eğer, hayır, o gün geldiğinde, intikamını almana yardım etmek için burada olacağım. Anlaşmamızdan dolayı değil, o huzuru senin de en az benim kadar istediğini bildiğim ve bunu hak ettiğini düşündüğüm için."

Aradaki hava kalındı, gerginlikle uğulduyordu. Bunu söylediğim için bana zarar verme, bu kadar açık konuşmaya cüret ettiğim için bana vurma ya da beni boğma ihtimali vardı. Ama Jiang beni hiç incitmemişti ve şimdi gözlerinde şiddet kaynarken bile bunu yapabileceğini düşünmüyordum.

Bir ağacın kabuğunun altındaki özsu gibi zaten orada olan bir öfkeye dokunmuştum.

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım," diye cevap verdi sonunda, kelimeler aynı özsu gibi yavaştı, soğuk odada ağır ağır damlıyordu. "Ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan gideceğim."

"Bana zarar vermek gibi mi?" Hafifçe sordum.

Bana soğuk bir bakış fırlattı. "Sana sarılmak gibi."

Sıcak çayından uzun bir yudum aldıktan sonra kapıya gitmek için ayağa kalkmadan önce komodinin üzerine geri koyduğunda ağzım açık kaldı.

"Bunu arkamdan kilitle," diye emrederek gözlerimi devirmeme neden oldu. "Takip edilmediğimden neredeyse eminim ama Kasper bugünlerde paranoyaklaştı. Ona tatilde olduğunu söyledim ama tatilin Düşmüşler'in evinde olduğunu öğrenirse seni ben bile koruyamam Mui mui."

"Biliyorum."

"Beyaz Yılan hakkında ne yapmak istediğinizi öğrendiğinizde beni ocaktan arayın. Güvende kalın," dedi. "Ve akıllı ol. Ona zarar vermek zorunda kalmanızın nedenlerini dinlemeyecekse, o koca sersemden özür dileyerek kendinizi utandırmayın."

"Evet, Aşk Tanrısı," diye terslendim, ama alaycılığıma alışkın olan Jiang sadece kuşkulu bir iç çekti ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Bir süre sonra kapıyı çaldı ve arkasından kilitlemek için ayağa kalktığımda iç çekme sırası bendeydi.

On dakika sonra, çizimlerimi toparlamış ve yatakta yüzükoyun uzanmış, Jiang'ın yardımıyla Beyaz Yılan'ı nerede pusuya düşürebileceğimi bulmak için Haritalar'da Denizden Gökyüzüne Otoyolu'na bakıyordum ki kapı bir kez daha çalındı.

Bir an için pembe tahtaya baktım ve taşınabilir hoparlörümden gelen WILDES sesini doğru duyup duymadığımı merak ettim.

Bir vuruş daha, bu seferki daha ağır, parmak eklemleri yerine bir yumruğun yan tarafı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kapı gıcırdayarak iki santim açılmadan hemen önce komodinin üzerindeki bıçağıma doğru hamle yaptım, zincir davetsiz misafiri tutmak için zorlanıyordu.

Ayağa fırlayıp sağ elimdeki bıçağı göğsümün önünde açılı bir şekilde kaldırarak hazır pozisyona geçtiğimde kalbim göğsümde dört nala atıyordu. Peşimde kimin olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü çok fazla seçenek vardı.

Kasper Kuan ve Yedi Şarkı, Kızıl Ejderhalar, hatta Düşmüş MC.

Kapı ile çerçeve arasında bir metal parıltısı belirdi ve zincir kayıtsız bir çınlamayla koptu. Kapı bir saniye içinde patlayarak açıldı ve bakışlarında ölümcül bir niyet taşıyan devasa bir adam ortaya çıktı.

"Bana Jiang Kuan'ın az önce neden senin odanda rahat rahat oturduğunu söylemek ister misin?" Axe-Man elinde baltası, göğsü kabarmış, kaşları öfkeli gözlerinin üzerinde ağır bir şekilde örülmüş bir şekilde talep etti.

Hayatımda ilk kez Henning Axelsen'den gerçekten korktum.

MEI

KALBIM GÖĞSÜMDE O KADAR YÜKSEK SESLE ÇARPIYORDU KI, AXE-

Adam bunu müziğin alçak sesinden bile duyabiliyordu. Belki de duyabiliyordu çünkü benim bir anlık sessizliğim onun sorusuna yeterli bir cevap gibi görünüyordu. Duvarları sarsan bir takırtıyla kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce birkaç adım atarak odaya girdi. Deri Fallen MC ceketi, üzerinde Street Ink Tattoo'nun kafatası ve dövme tabancası amblemi bulunan beyaz tişörtü, belirgin göğüs kaslarını sıkıca saran koyu renk kot pantolonu ve ağır, gümüş aksanlı motosiklet botları içinde, kapımın kilidini kesmek için kullandığı baltanın tahta sapına sarılmış büyük eliyle

Her santimi motorcuydu. Gençliğimin kirli beyaz şövalyesine hiç benzemiyordu ve her şeyiyle bir gece avcısına benziyordu.

İçimi öyle bir ürperti kapladı ki, sanki korkunun eli omurgamı sırtımdan söküp almış gibi hissettim.

Sarı sakalının arasından ağzını kıvıran gülümseme, şimdiye kadar gördüğüm tüm bakışlardan daha acımasızdı. O ilerledi, ben de ona ayak uydurarak adım adım geri gittim. Yatağın başucundaki masanın üzerinde hâlâ hafifçe tüten çayı fark ettiğinde burun delikleri alevlendi. Bardağı almak için bir adım attı, seramik o hantal elinde çok küçüktü. Çayı kokladıktan sonra sessiz bir kükremeyle duvara fırlattı.

"Ne oluyor lan Mei Zhen?" diye sordu. "Şimdi de bu herifle mi yatıyorsun?"

"Onun eşcinsel olduğunu biliyorsun," diye boğulmayı başardım, saygınlığımı korumaya çalışıyordum ama başaramıyordum çünkü lanet olsun, adam dehşet vericiydi.

Ama bundan da öte, tahrik ediciydi.

Öfkesini içinde tutmanın verdiği rahatlıkla titreyen iri bir adamın görüntüsünden bu kadar etkilenmek yanlıştı ama bunda bir şey vardı. Belki de bu öfkenin dehşet verici doğası ile onun öfkesini demir gibi sağlam bir şekilde kontrol etmesi arasındaki tezat.

Bu hırçınlık ve kısıtlamanın başka bağlamlarda ne yapabileceğini merak ettim ve meme uçlarım ince siyah atletimin altında açıkça çakıllaştı.

"Bir bok bilmiyorum. Biseksüel olabilir, pan olabilir, her ne boksa olabilir, Mei. Asıl soru, neredeyse hayatını mahvedecek olan bu orospu çocuğuyla yatıyor musun? Madem lanet Yedi Şarkı'ya katılacaktın, neden çekip gittim ki?"

"Kimse senden benim için kendini şehit etmeni istemedi," diye tersledim. "Sana bunun benim pisliğim olduğunu söyledim ve bu yükü seve seve üstlendim. Reşit değildim. Kang Li'yi öldürdüğüm için en fazla iki yıl ceza alabilirdim ve kendimi savunduğumu iddia edebilirdim."

"Altı ay içinde on sekiz yaşına bastın. Triad ve motorcu çetesi savaşlarına karıştıktan sonra seni en üst seviyeye çıkarmayacaklarını düşünüyorsan, on yedi yaşında olduğundan bile daha aptalsın. Ve eğer o pisliğe bulaşmış olsaydın, annenle geçireceğin son günleri kaçırmış olacaktın. Sence ben böyle bir şeyi ister miydim?"

O son günleri özlediğimi zaten bilemezdi, ama yorumu son kısıtlamamı da kırdı. O kadar uzun zamandır dünyaya ama en çok da kendime duyduğum öfkeyle yaşıyordum ki, beni bu kaostan sadece ince bir bariyer ayırıyordu.

"Oh, siktir git!" Elimi sert göğsüne sokmak için ileri atılarak bağırdım. "Şu anda kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok ve umurundaymış gibi davranma. Senin de tıp hayallerini gerçekleştirebilmem için gençken olmak istediğim havalı tıp doktoruna dönüşmediğim için kahraman kompleksin mi yaralandı? Evli olmadığım, iki buçuk çocuklu ve beyaz çitli bir evim olmadığı için mi kızgınsın? Çünkü eğer öyleysen, 33 yaşında olduğundan daha da aptalsın demektir. Asla toplumun idealindeki gibi biri olmayacaktım. Florent'ın ideali. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekirdi çünkü ortak noktalarımızdan biri de buydu."

"Doktor olmaman sikimde bile değil," diyerek baltasını kemerindeki kılıfına geri soktu.

beni omuzlarımdan tutup hafifçe sarsabilirdi. "Hâlâ yanlış insanlarla takılıp intihara meyilli olman sikimde bile değil. Neden peki? Neden Jiang Kuan'ı gece yarısı sohbet etmek için odana davet ediyorsun ki? Horoz hâlâ hayatta olsaydı, lanet dolabında saklanıyor mu diye kontrol ediyor olurdum."

Ona hırsla baktım, çenem bir meydan okuma gibi öne doğru çıkıktı. "Bu seni ilgilendirmez."

Öyleydi. Aslında, daha fazla onun işi olamazdı çünkü bu onun içindi. Her zaman onun için ve Cleo için.

Axe-Man'in sakallı çenesi öfkesini daha küçük parçalara ayırırken sertçe çalıştı. "Eğer Kate için adaleti sağlamaya yönelik yanlış yönlendirilmiş bir girişim yüzünden onunla arkadaş kaldıysan, yemin ederim Mei, seni dizlerimin üzerine yatırır ve kıçını öyle bir kızartırım ki lanet olası bir yıl boyunca oturamazsın."

"Ben artık çocuk değilim, Axe-Man," diye alay ettim.
iki eliyle ona vurdu.

Kımıldamadı bile.

"Öyle olsaydın seni tokatlamakla tehdit eder miydim sanıyorsun?" diye sordu, sesi o kadar karanlık, o kadar zengindi ki, boğazıma biraz fazla sıkı bağlanmış siyah kadife gibi hissettim.

Aramızdaki hissedilir öfke titreşimi farklı, biraz daha ağır, çok daha elektrikli bir şeye dönüşüyor gibiydi. Sanki onun göğsüyle benim göğsüm arasında bir güç akımı varmış gibi hissediyordum ve çok ama çok dikkatli olmazsak ikimizden biri ya da her ikimiz de yanabilirdik.

"Beni korkutarak istediğini yaptırabileceğini mi sanıyorsun?" Tısladım. "Çünkü bunu sana söylemekten nefret ediyorum Bay Büyük ve Kötü, ama beni hiç korkutmuyorsun."

"Öyle mi?" Sesi boğazında bir yere takılmıştı, karnımı şişirecek şekilde gırtlaktan geliyordu. "Çünkü sen daha yumuşak bir adamla muhatap olmaya alışkınsın. Artık benimle ilgili yumuşak bir şey yok ve bunu hatırlasan iyi edersin."

"Yoksa ne olur?" Baş dönmesi ve şiddetli bir arzu içime doldu. Hafifçe titriyordum, gidecek bir yere ihtiyaç duyan aşırı bir enerjiyle doluydum. "Seni ya da seninkini tehdit etmiyorsa bir sineği bile incitmezsin."

"Evet," diye kolayca kabul etti, gözleri o kadar parlaktı ki turkuaz rengi, kutsal olmayan bir ışıkla parlıyor gibiydi. Gözlerinde o kadar kaybolmuştum ki, sözlerindeki acımasızlığı anlamam biraz zaman aldı. "Ama sen bir tehditsin. Sekiz yıldır karşılaştığım en büyük tehdit."

Yüzüm acıdan spazm geçirdi ve ben de öldüğüne ve gömüldüğüne yemin ettiğim on yedi yaşındaki Mei'ye geri döndüm. Öfkeyi hissetmek acıyı hissetmekten çok daha kolaydı. "Siktir git, Henning."

Elim beynimin bilinçli yönlendirmesi olmadan yanağına doğru uzandı. Hızlıydım; hayatım boyunca bunun için eğitilmiştim ama Axe-Man yine de beni bileğimden yakaladı ve bir anda elimi arkama büktü, vücudunu vücuduma bastırdı ve ağzını kulağıma dayadı.

"Sana bana öyle seslenme demiştim. Benimle taşak geçme Mei," diye homurdandı, nefesi boynuma değerek beni titretti ve sonra tekrar öyle bir titretti ki dudağımı ısırdım. "Beni zorlamak istemezsin."

Başımı geriye attım, onu dişlerinden yakalamayı umuyordum, ama benden o kadar kaçtı ki sadece

Çenesinin kenarı, kalın sakalının yumuşattığı darbe.

"Sanırım biliyorum," diye alay ettim, tıslayıp kalçalarını geri çekene kadar kıçımı kasıklarına doğru ittim. Ama uyarılmış bir sikin belirgin şişkinliğini hissetmeden önce değil. "Neden? Seninle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Artık gerçekten ne hakkında konuştuğumuzdan emin değildim. Laf kalabalığından daha pis bir şeye dönüşmüştü, rahmimi sıkan ve kalçalarımı titreten bir şeye. Üzerime kıvrılmış, beni hareketsiz tutan o büyük, güçlü beden beni utanç verici, gülünç bir şekilde ıslatmaya yetti. Nemin iç çamaşırımdan spandex egzersiz şortuma sızdığını hissedebiliyordum.

Hayatınızın yarısı boyunca birini istemişseniz, onun elinin teninize tek bir dokunuşu ruhunuzda bir şenlik ateşi yakabilir.

"Benimle yeterince uzun takılırsan, öğrenirsin." "Bu bir meydan okuma mı?" Neredeyse mırıldanıyordum ama Şiddetin sınırı hala karnımda kıvrılıyordu. Bir tür öfke ve çaresizlik, savaşmak kadar onu becermek de istememe neden oluyordu. Benden uzak durduğu için onu azarlamak ve yıllarca ona aç kaldıktan sonra onu diri diri yemek istiyordum. "Çünkü iyi bir cesarete asla karşı koyamayacağımı biliyorsun."

İhtiyatı elden bırakarak, dişlerimi göğüs kafesinin etli kısmına geçirmek için başımı sertçe çevirdim. Keskin bir şok çığlığı attı, beni uzaklaştırmak için bükülmüş kolumdaki elini kullandı, ancak bu sadece dişlerimi çapraz olarak göğsüne sürüklemeyi başardı. Çarpan kalbinin üzerindeki yere.

"Siktir!"

Beni hafifçe itti ve omuzlarımdan tutup döndürdü, böylece yüzüm ona dönüktü. Dişlerimin ince tişörtün bazı kısımlarını ve hatta derisini parçaladığını, küçük kan lekelerinin pamuğa bulaştığını fark edecek zamanım olmuştu ki bir ayağını bacağıma doladı ve bana çelme taktı. Beni tuzağa düşürebileceği yatağa doğru düşmek yerine, ivmemi yana doğru yuvarlayarak duvara çarptım. Ellerinin bana doğru geldiğini gördüğümde, kollarının altından eğildim ve vücudu ile duvarın arasından kayarak odanın diğer tarafına geçtim.

Ayak sesleri arkamda gürledi, çok yakındı. Kaçmak için kapıyı açamadan ya da onu odamdan çıkarmaya zorlayamadan, üzerime geldi ve beni kapıya sıkıştırdı.

"Hayatında bir kez olsun bana lanet olası gerçeği söyle. Neden hâlâ üçlü çeteyle uğraşıyorsun Mei?" diye homurdandı.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim," diye karşı çıktım, sertçe ayak bileğine bastım, böylece acı dolu bir homurtuyla beni bıraktı. "Zaten sana söylediğim hiçbir şeye güvenmeyeceksin."

"Doğru," diye homurdandı, onunla yüzleşmek için döndüğümde, elini göğüs kafesime bastırdı ve düzleştirdi, böylece kapıya geri dönmeye zorlandım.

Kalbim sanki Axe-Man'in cevap vermesini istercesine göğüs kemiğime yüksek sesle vuruyordu.

"Sen kendi bokun için endişelen, ben de kendi bokum için endişeleneceğim," diye hırladım ve yer açmak için iki elimi göğsüne bastırdım.

Sadece, o kıpırdamaz bir güçtü.

Hızlıca düşünerek, dokunmadığı onca zamandan sonra yakınlığından neredeyse paniğe kapılarak, ayaklarımı uyluklarına kadar getirmek için göğsüne dayandım ve vücuduna tırmanarak

kalçalarımı boynuna sarıp sıkabilirdim. Ne yaptığımı yeterince hızlı fark etmedi. Kasıklarıma doğru homurdanarak beni üzerinden çekmek için ellerini kalçalarıma doladı ama ben ayaklarımı birbirine kenetledim ve bırakmayı reddettim.

Kumaşla kaplı amcığıma sıcak bir şekilde küfredip nefes nefese kaldı ve aniden odağımı kaybettim, libidom üzerindeki etkisiyle tutuşum zayıfladı. Bundan faydalanarak beni omuzlarından kaldırdı ve tekrar kapıya çarparak beni yayılmış bir kelebek gibi tahtaya yapıştırdı.

Gözleri kısıktı, göz bebekleri simsiyahtı. İkimiz de o kadar çok nefes alıyorduk ki göğüslerimiz birbirine değiyor, göğüs uçlarım tişörtlerimizin inceliğinden onun göğüs kıllarına sürtünüyordu.

"Çekil üstümden Henning," diye bağırdım, ona karşı kıpırdanırken karnımda belirgin bir şekilde sertleşmiş bir sikin çıkıntısını hissettim.

Gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kaydı, ağzım bir karış açık kaldı.

Axe-Man sanki benim suçummuş gibi bana ters ters baktı. Eli omzumdan boğazıma doğru ilerledi ve her yerimi avuçladı. Başparmağının şah damarımdaki sert baskısı ve demir gibi sert kalçasının baskısı nabzımı hızlandırırken, elini tam kalçalarımın arasına yerleştirdi.

Nefesim kesildi, dengemi yeniden kazanmak için mücadele ederken başım kapıya çarptı.

Bakire değildim ve yatak odasında sert oyunlara yabancı değildim. Aslında, dövüş sanatlarının fizikselliğini sevdiğim gibi seksin fizikselliğini de seviyordum. Dövüşmek ve sevişmek, ısırmak ve emmek, inlemek ve sızlanmak istiyordum.

Ama bu... bu neredeyse çok fazlaydı, sanki derimin altındaki enerji beni dikiş yerlerinden ayıracaktı.

Ve artık ne yaptığımızdan emin değildim. Kavga ediyorduk, ama şimdi.

Axe-Man beni gerçekten siker miydi?

Gözleri ağzıma sabitlenmişti, o kadar yoğundu ki bu bakışın sıcaklığını bir yanık gibi hissedebiliyordum. Onu yatıştırmak için dilimi çıkarıp hassas deriyi ıslattım.

"Siktir git," diye fısıldadı kalın bir sesle.

"Sende o cesaret yok," diye meydan okudum, nefesim yetmediği için sessizdim ama yine de kararlıydım.

"Sen yaptığım en büyük hatasın," dedi bana, o kadar acımasız ve soğuktu ki, eli boğazımda nefesimi bir süreliğine kısıtlayacak kadar sıkıydı, sonra sıkmayı bıraktı.

Ayağa kalktım, alt dudağını öyle sert ısırdım ki derisi parçalandı ve kanı dilimin üzerinde patladı. Demir tadı beni inletti. Uzun zamandır ona o kadar açtım ki yamyamlıktan başka hiçbir şey beni tatmin edemeyecek gibi görünüyordu.

Ama belki de onu başka şekillerde bedenime almak bu dürtüyü dizginleyebilirdi.

Kanayan alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve uğultulu bir iniltiyle dilimi üzerinde gezdirdim.

Bir sonraki an, üzerimdeydi.

Boğazımdaki elini kullanarak boynumla omzumun kıvrımındaki deriyi ortaya çıkarmak için boynumu eğdi ve sert bir homurtuyla dişlerini oraya sabitledi. Titredim, vücudu ve dişleri tarafından kapıya sıkıştırılmıştım. Bacaklarımın arasından ıslak sular akıyordu ve sürtünmeden dolayı acı çekerek utanmadan kalçasına yapıştım. Bu adama karşı yıllardır duyduğum açlık kükrüyordu.

İyi inşa edilmiş bir şenlik ateşinin sıcakta kuruması gibi içimde canlandı ve onu tutuşturmak için yanan bir kibriti bekledi. O kadar güçlü, o kadar derindi ki, bir an için neredeyse kendi arzumdan korkuyordum.

Axe-Man geri çekildi, kalın kalçası beni bir anlığına dik tutan tek şeydi, parmaklarını atletimin boynuna geçirdi ve kumaşı ortadan yırtarak çekti. Üstüm kayıtsızca yanlarıma doğru savruldu, küçük göğüslerim ve çakıllı kahverengi meme uçlarım serin havaya ve Axe-Man'in şehvetli, nefret dolu bakışlarına maruz kaldı.

Manzarayı seyrederken dişlerini gösterdi, bir meme ucunu ağzına almak için başını eğdiğinde ellerim beni sabit tutmak için kalçalarımı buldu. Dişleri etrafını sardığında, odanın içinde yankılanan ve bana geri dönen hayvani, kaba bir sesle öttüm. Bacağına doğru kıvranarak, başım kapıya çarparak, göğüslerime yaptığı saldırıyı zerre kadar zarafet göstermeden savuşturdum. Akılsız bir zevke kapılmıştım, saçlarını tutuyor ve dikkatini orada tutabilmek için kendimi zorluyordum.

Birkaç dakika içinde boşalmaya hazırdım, ölüm sancıları çeken bir yaratık gibi kıvranıyordum. Axe-Man gerginliğimi hissetmiş gibiydi ve ıslak bir şapırtı sesiyle geri çekildi, dudakları nemli ve kırmızıydı, meme uçlarım onun ilgisinden dolayı gergin ve morarmıştı, göğüslerimin kabarıklığı o kadar sıcak görünen ısırık izleriyle doluydu ki onları görünce neredeyse orgazm oluyordum.

"O kadar da hızlı değil," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Bir avucunu göğsümün ıslak, morarmış derisine bastırarak beni orada tutarken, diğer avucuyla hızlıca

kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. Aletini göremeyeceğim kadar yakındı ama çıkarırken ağırlığının titreyen iç uyluğuma çarptığını hissedebiliyordum. Folyonun çıtırtısı bana cebini karıştırdığını söyledi ve bir saniye sonra prezervatif ambalajı güçlü, beyaz dişlerinin arasındaydı ve onu yırtıp açıyordu. Kullanılmış folyoyu yere tükürdü ve dişlerini gıcırdatarak kendini lateksle kapladı ve hemen şortumun ıslak koltuğuna bastırdı.

Temasla nefesim kesildi, ona sarıldım ama o küfrederek geri çekildi ve ellerimi vücudundan ayırdı.

"Bana dokunma," diye emretti, beni yere yatırıp şortumu ve külotumu bir çırpıda çıkarırken bile. Hâlâ hafifçe eğilmiş, hazır olup olmadığımı test ediyormuş gibi sırılsıklam amımı parmakladı ve sonra, kalçalarımdan aşağı sızıyor olmama rağmen görünüşe göre tatmin olmamıştı, klitorisime tükürdü.

Bunun ne kadar seksi olduğunu düşünerek ürperdim ama o çoktan ayağa kalkmış ve bana yaklaşmaya başlamıştı. Alçak bir hırıltıyla ıslak eklemini ağzına almasını ve sonra beni tekrar kapıya doğru kaldırmak için kıçımı avuçlamasını bir pus içinde izledim. Sıkıştırıldığım anda sikini kaygan girişime dayadı ve kabzasına kadar ileri itti.

Sessiz bir çığlıkla geri attığımda başım kapıya çarptı. Kolanının etrafında sarsıldım, amım çırpınıyor ve gevşemeyi başaramıyordu. Ellerinden biri ağırlığımı sabitlemek için yer değiştirdi, böylece diğeri başımın arkasını kavrayabildi, bilinçsizce yaptığını bildiğim içgüdüsel olarak koruyucu bir hareketti.

Daha derine indi, tabanındaki kıllar sürtünme ateşi başlatacak şekilde klitorisime sürtünüyordu.

"Siktir," diye soludum, kan akana ve tıslamasına neden olana kadar omuzlarını pençeledim.

"Al şunu," diye bağırdı, pençeleyen ellerimi avuçlarında topladı ve başımın üzerinde tutarak tüm ağırlık merkezimin bağlı olduğumuz yere odaklanmasını sağladı.

İçime girerken bir süs eşyası gibi orada asılı duruyordum, o kadar derine iniyordu ki, rahim ağzımı bir acı sancı ile öptü ve neredeyse anında zevke dönüştü. O bana doğru vurdukça kapı çerçevesi içinde yüksek sesle tıkırdadı, taşaklarının sırılsıklam amıma ıslak tokatları bas ritmine keskin bir alt çizgi oldu.

Boşaldığımda, o kadar ani oldu ki, sanki bir trenin çarpması gibiydi. Bir an akıl sağlığıma tutunmaya çalışıyordum ve bir sonraki an, o kaçak sikin etkisiyle parçalandım. Belli belirsiz, Axe-Man'in ellerimi serbest bıraktığını, birini ağzımdan dökülen çığlıkları bastırmak için kullandığını ve diğerini klitorisimi acımasızca sıkıştırmak için vücutlarımızın arasına sıkıştırdığını fark ettim. İlk orgazmın hemen ardından bu seferki daha keskin, neredeyse acı verici olan bir başkasını tetikledi.

Nefes alamayana kadar çığlık attım, Axe-Man'e ve kapıya doğru yığıldım, aşırı zevkten su yuttum.

Zihnim muhteşem, mutluluk verici bir şekilde boştu, bu yüzden Axe- Man hayvani bir tatminsizlik sesi çıkardığında, onu otomatik olarak daha derine kabul etmek için kalçalarımı eğdim. Her iki kıç yanağımı da ellerinin arasına alıp sıkıca kavradığında, tüm vücudumu zorla kalın sikine doğru yukarı ve aşağı sürüklediğinde, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve umutsuzca tutundum.

Dişlerini boğazıma geçirip morartacak kadar derinden ısırdığında, acıya maruz kalmak için boynumu aşağı eğdim ve her hamlesinde kendimi bir başka imkânsız doruk noktasına kadar zorladım.

"Kahretsin, sen tanıdığım en tehlikeli şeysin," diye homurdandı bir süre sonra, kendini köküne kadar içime sokarken hırladı, siki şişmiş duvarlarıma öyle sert vuruyordu ki gelmekte olduğunu anladım.

Kesinlikle çılgınca bir an için, içime boşalmasını, beni tohumuyla doldurmasını diledim, böylece kullanılmış amımdan çekildiğinde, kalçalarımdan aşağı sızacaktı. Bu görüntü beni dişlerimi sızlatan, kemiklerimi titreten başka bir orgazmın eşiğine getirdi.

Bir an için bilincimi kaybettim ve tekrar gerçekliği bulduğumda hareket ettiriliyordum. Henning beni kullanılmış bir prezervatif gibi aletinden çekip kapıya en yakın yatağa fırlattığında gözlerimi açtım. Vücudum bir, iki kez zıpladı, sonra gevşekçe yerleşti, kalemleri ve daha önce düzenlediğim eskiz yığınını yerinden oynattı, böylece yere düştüler.

Henning'in prezervatifi atmak için banyoya gidişini ve sonra fermuarını çekerken sinsice odaya geri dönüşünü bir tür füg halinde izledim. Bana hiç bakmadı. Kapıya doğru ilerleyip bana tek kelime etmeden kapıyı açıp dışarı adımını attığında kalbim boğazıma kaçmıştı.

Sadece son saniyede arkasına baktı, gözleri kezzapla öylesine kısılmıştı ki oksitlenmiş bakır mavisinden hiçbir şey göremiyordum. Baktı... Gözlerimiz buluşup kilitlendiğinde bir nefes çektim... Benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu.

Hayır, bu yeterince güçlü değildi.

Sahip olduğu tüm hayalleri öldürmüşüm gibi görünüyordu. Sanki ona geri dönülmez bir şekilde ihanet etmişim gibi. Sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi.

Ben.

Orada yatıyordum, uzuvlarım yatağın üzerindeydi, dişlerinden morarmış, sikinden ıslanmış ve şişmiştim, kırmızı tangam hala boş bir dolaptaki son askı gibi sol ayak bileğime bağlıydı.

Ve gerçek bir anda aklıma geldi, göğsüme inen bir çığ kadar şiddetli soğuk bir dalga. Nefesim kesildi.

Çünkü gerçek şu ki, o benim hikâyemdeki kahraman olabilirdi ama ben her zaman onun hikâyesini trajediye dönüştüren kız olacaktım. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Ne Kate'in katillerini bulmak, ne Cleo'yu sevmek ve onunla ilgilenmek. Yıllardır hayalini kurduğum şekilde onu becermem bile.

Gözlerini benden ayırdı, çenesi çalışıyordu ve sonra bana doğru geri dönerken bile başını salladı.

Kalbimi durduran, nefesimi kesen bir an için umut hissettim.

Sonra kullanılmış külotumu ayağımın ucundan çekip aldı, tenindeki lekeme dayanamıyormuş gibi ellerini külotuma sildi ve kapıdan çıkıp gitti. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı, içeri girmesi ve ateşli seksimiz yüzünden çerçevesi gevşemişti.

Orada öylece yattım, soğudum, son umudum da onun kötülüğünün sirkesinde eriyip giderken parçalandım. Tek bir damla gözyaşı gözümden saç çizgime doğru süzüldü ama kendime izin verdiğim tek şey buydu.

Ne de olsa bir parçam bunu hak ediyordu.

Bir parçam bunu arzuluyordu. Seks ve yaptıklarımın ve onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımın cezası.

Ama yine de yeterliydi.

Bir tür bağışlama eylemi olarak kendimi Axe-Man'in kum torbası haline getirmeyecektim. Tam olarak istediği şeyi yapacak ve ondan vebadan kaçar gibi kaçacaktım.

Bu Cleo'yu terk edeceğim anlamına gelmiyordu.

Ya da Kate için intikam yolculuğum, özellikle de nedenlerim bundan çok daha karmaşık hale gelmişken.

Ama Henning Axelsen'e olan özlemim resmen bitmişti.

Ölmüş ve Axe-Man adında tanımadığım ve sevmediğim bir adamın içine gömülmüştü.

MEI

I OLDU UYKUDA NE ZAMAN BENIM SONRAKI MISAFIRLER GELDIIÇIN ZIYARET EDIN.

Orgazmlarımın şiddeti ve Jiang'la etkileşimimin duygusal iniş çıkışları, Axe-Man'le nihayet seks yapmanın coşkusu ve kalp kırıklığıyla birleşti, ancak onun tarafından terk edilmek beni derin ve sıkıntılı bir uykuya sürükledi. Rüyamda gökyüzünde zarif bir dansla dalgalanan bir Çin ejderhası görüyordum, ta ki aniden ufukta bir baykuş sürüsü belirip karanlık bir ormanda ejderhayı kovalamaya başlayana kadar. Baykuşlar uğursuzluk, ölüm habercisiydi ve gökyüzündeki muhteşem yılanı yakaladıkları anda öleceklerini biliyordum. Sonunda, ben

Ejderha ve gece avcısı baykuşların keskin gagaları ve pençeleri üzerime inmiş, pulları parçalayarak etime derinlemesine işlemişti.

Acı dolu bir çığlıkla uyandım, oturur pozisyona geçtim ama tekrar yatağa itildim. Rüyanın zaten uyandırdığı panik, bir yanardağın ağzından akan lav gibi içime doldu. Etli bir el dudaklarıma yapışıp beni sertçe yastığa bastırmadan önce boğazımdan korkunç bir çığlık koptu.

Üstümdeki yüz tanıdıktı. Vancouver'daki Yedi Şarkı'nın Kırmızı Direği sırıtarak bana bir tilkinin yaptığı gibi, avını kapana kıstırmış bir yırtıcı hayvan gibi manik ve sersemlemiş bir şekilde baktı. Onun arkasında üç karanlık figür daha saydım ve bu durumdan zarar görmeden kurtulma şansımın olmadığını biliyordum.

"Merhaba Mei Zhen," dedi Ashes Li Kanton dilinde, serbest elindeki Çin silahını gösterip vurmak için kaldırmadan önce. "Kasper sana ve The Fallen MC'deki arkadaşlarına selamlarını yolladı."

Ayağa kalktım, keskin tırnaklarım yüzüne doğru yöneldi ve yanaklarından aşağıya doğru inerken yumuşak etle birleşti. Ben daha fazla saldıramadan, diğer adamlardan biri ellerimi toplayıp yastığa bastırdı.

Ashes bana sırıttı ve eğilerek kulağıma ateşli bir şekilde fısıldadı, "Kıpırdama. Bu sadece biraz acıtacak."

Çoğu çete üyesi gibi Ashes Li de bir yalancıydı.

Canım o kadar çok yandı ki, çok geçmeden soğuk, siyah bir unutkanlığa daldım.

CHAPTER TWENTY-NINE

AXE-MAN

ENTRANCE'IN GECE KARANLIĞINDAKI SOKAKLARINDAN GEÇTIM VE Saatlerce dağlara doğru. Cleo, Loulou, Lila ve Harleigh Rose ile birlikte evde güvendeydi ve muhtemelen kızımı şımarttığım Kaliforniya kral yatağına sarılmıştı. Nova ve Lion benim eve dönmemi beklerken ateş ediyorlardı.

Ama kendimi bisikleti Mead Gölü'ne doğru çevirmeye zorlayamadım.

Şeytanlarım karanlıkta beni kovalıyordu ve onlardan kaçmak için bildiğim tek yol sırtıma binmekti.

Harley-Davidson Softail Deluxe FLDE. Özel yapım güzel bir Bat'tı ve çocuklar onu hayalimdeki taş badanalı inci ve krom ata dönüştürmek için Hephaestus Auto'da haftalar harcamışlardı. Kulaklarımın arasında uğuldayan düşünceleri susturmaya yetecek tek şey motorun gürültüsüydü.

Gece nasıl bu kadar boka dönmüştü?

Priest ve Nova için, Seven Song triad üyeleri teknede bizimle buluştuklarında el koydukları silah kılıflarına takip cihazlarını yerleştirmek yeterince kolay olmuştu ve bizden ayrıldıklarında onları takip etmek daha da kolaydı. Jiang'ın uşakları dağdan aşağıya, ait oldukları yere, Vancouver'a geri dönmüşlerdi ama Jiang kuzeyde kalmış, öğleden sonra Whistler'a gidip bölgedeki satıcılarla görüştükten sonra Entrance'a geri dönmüştü.

Biliyordum çünkü onu takip eden bendim.

Aslında bu bir müşteri adayının işiydi ve Carson, Ransom ya da Pigeon gözden ırak bir yerde pratik yapabilirlerdi ama üçlünün Entrance'a ve kulübümüze olan ilgisinden kendimi sorumlu hissettiğim için bu işi ben üstlendim. Street Ink'teki resepsiyonistimiz Sara randevularımı yeniden planladı ve kızlar Cleo'ya eşlik etmek için eve gittiler.

Kendi kendime verdiğim sıkıcı bir ceza olarak başlayan bu yolculuk, Jiang'ı kıvrımlı Denizden Gökyüzüne Otoyolu'ndan Araf Moteli'nin sapağına kadar takip etmemle şiddetli bir hal aldı.

Mei Zhen Marchand'ı barındıran aynı pembe canavarlık.

Araf'ın park alanındaki acınacak kadar düşük ışıkların dışında, derin gölgeler içindeki bisikletin üzerinde oturdum ve Jiang'ın Mercedes'inden inip ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanışını izledim. Yedi numaranın kapısını çalmadan önce bir sigara yaktı ve kapı açıldığında aceleyle içeri çekildi.

İnsanın uzun bir ayrılıktan sonra sevgilisini kollarına alması gibi.

Midemde asit kaynadı ve boğazıma kadar yükselerek beni boğmakla tehdit etti. Jiang'ın bir zamanlar erkek bir sevgilisi olmuştu ama bunun ne önemi vardı ki? Kendi kulübümde bir ya da iki kez erkeklerle birlikte olmuş ama yine de kendilerini heteroseksüel olarak gören kardeşler tanıyordum. Belki Jiang cinsel yelpazenin ortasında bir yerdeydi ve kadınlardan hoşlanıyorsa neden Mei'yi istemesin ki?

O...

Sikeyim. Gerçek şu ki, kız tertemizdi. O kadar güzel yapılmıştı ki, aradan yıllar geçmesine rağmen parmaklarım hâlâ bir kurşun kalem, bir tükenmez kalem ya da bir parça karakalem alıp yüzünün ince ayrıntılarını kâğıda ya da tuvale dökmek için kaşınıyordu.

Jiang'ın suç işlemiş, kan lekeli parmaklarıyla onu lekelemesi fikri beni, Mei'nin üçlü ile temas halinde kalmak için benim fedakârlığımdan kaçınmış olabileceği fikrinden daha çok öfkelendirdi.

Ama neden?

Mei'nin kiminle yattığı umurumda değildi. O, kızımla arkadaş olmaktan başka benimle hiçbir ilişkisi olmayan yetişkin bir kadındı.

Ve ona dokunmak istediğimden de değildi. Dokunmuş olsaydım bile, on yıllardır önce isyancıları sonra da diğer suçluları öldürürken Jiang'ı kana bulanmış ve suçlu olarak nitelendirmek ikiyüzlülük olurdu.

Yine de, o Yedi Şarkı üçlüsünün öncülerini eğlendirirken ben karanlıkta oturup kırk dakika boyunca odasının kapalı kapısına bakarken içimdeki öfke alev alev yanmaya devam etti. Hayal gücümün benden uzaklaşmasına izin vermemeye çalıştım, ama hayatımı bir sanatçı olarak kazandığım göz önüne alındığında, bu kaybedilen bir savaştı.

Jiang kapıda belirdiğinde, sanki gitmek istemiyormuş gibi bir an oyalandığında, öfkeyle gümbürdüyordum.

Bu ne cüret? Tekrar tekrar düşündüm. Bunu yapmaya nasıl cüret eder?

Sanki yargılamaya hakkım varmış gibi. Sanki eskiden ona göz kulak olan aynı adammışım ya da daha kötüsü, onun kimi sevgili olarak kabul edebileceğine dair garip ve dehşet verici bir ilgi duyan yeni bir adammışım gibi.

Jiang park yerinden çıkarken kendimi bir başka ihanete daha kızdığıma ikna ettim ve dakikalar sonra asfaltın üzerinden yürüyerek pembe merdivenleri çıktım. İkişer ikişer çıktım, kanım efordan daha fazla pompalanıyordu. Kapısını çaldığımda duygularımdan çılgına dönmüştüm.

O kadar kızgındım ki, sanki başka bir adam tarafından ele geçirilmiş gibiydim.

O kadar nefret ve kafa karışıklığıyla doluydu ki doğru düşünemiyor ya da net göremiyordu.

Aynı adam, daha doğrusu canavar, Mei dürüst ve açık sözlü olmayı reddedince onunla kavga etti.

onun cevabıyla. Çok huysuzlandığında onu kapıya sıkıştırdı. Uzun, solgun sütun çok baştan çıkarıcı olduğu için dişlerini boynuna sabitledi. Çok temiz olduğu için etindeki izleri emdi. Göğüslerini parçaladı çünkü birdenbire mantık yabancı bir kavram haline gelmişti ve geriye kalan tek şey bedensel dürtüler ve şiddetli, bastırılmış arzulardı.

Ondan nefret ediyormuşum gibi becerdim. Onu kullanıyordum. Sikimi tam olarak kime soktuğumu unutmaya çalışıyordum ama o bana sayısız kaçınılmaz şekilde hatırlatmaya devam ediyordu. O lanet kiraz çiçeği kokusu. O kuzguni saçların saçma sapan ipeksi dokusu. Yeni keşfedilen kıvrımlarla dengelenen küçük, zayıf vücudundaki güçlü kaslar, her iki eliyle tamamen avuçladığı kıçının dolgunluğu ve beyaz, kırmızı uçlu memelerinin hafif ama güzel kabarıklığı.

Zehirli bir öfke ve şehvet bulutunun içinde kaybolmuştum, her şey etrafımızdaki motel gibi pembeye boyanmıştı. Biri bana adımı ve adresimi sorsaydı, sadece homurdanarak cevap verirdim.

Vahşi hayvani tepkimi, Peygamber'in kızıma saldırmasından bu yana sevişmemiş olmama bağlamak belki mümkün olabilirdi.

Öfkemi Mei'nin sekiz yıl önce beni kullanıp terk etmesine ve yaranın hiç iyileşmemesine, neredeyse on yıl boyunca dikiş atılmadan iltihaplanıp sızmasına bağlamak mümkün olabilirdi.

Ama bu bahanelerin hiçbirinin önemi yoktu.

Kendimi onun vücuduna bırakırken bile öfkemi körükleyen tek gerçek, onu istediğimdi.

Sade. Basit.

Kendimi onun içine gömmek istedim. Tüm o vahşi, pervasız enerjisini aletimle ve boğazında, göğüslerinde, tatlı küçük kıçında güçlü bir el ile evcilleştirmek istedim. Dudaklarımın, dişlerimin ve acımasız ellerimin rengiyle parlayana kadar o siyah mürekkepli, beyaz yıkanmış cildin her santimine sahipliğimi damgalamak istedim.

Bu öfkeyle ilgili değildi, gerçekten değildi, bu tehlikeli derecede şehvete teslim olduğum için kendime duyduğum öfke değilse. Taşaklarım o rahat, lezzetli amcığın derinliklerindeyken nirvanayı bulmuş gibiydim ve asla doyamayacaktım.

Beni iliklerime kadar korkutmuştu, bu yüzden ruhumun yarısını doruk noktamda kaybettikten sonra, onu atılmış bir çöp parçası gibi fırlatıp atmıştım, ellerimi külotunda yıkamıştım, sanki benden iğreniyormuş gibi, ve onu o korkunç pembe yatakta ıslak, şişmiş, günahın en iyi türleri kadar güzel bırakmıştım.

O kırmızı dantel parçasını cebime attığımı fark etmemişti.

Yatağın dibinde gevşek bir resim kâğıdı parçası fark ettiğimde ve daha sonra kot pantolonumun içine saklamak üzere iç çamaşırıyla birlikte buruşturduğumda gözleri kapalıydı.

Sonunda, gece boyunca amaçsızca at sürmemi engelleyen şey o kağıtta ne yazdığını görme dürtüsüydü.

Dağdan Mead Gölü'ne inen arka yollardan birinde kenara çektim, altımda dövülmüş metal gibi parıldayan, koyu renkli üçgen ağaçlarla çevrili suyun tamamı. Cebime girip çalınan eşyalarımı çıkardığımda ellerim titriyordu.

Dantel hâlâ ıslaktı, amının tuzlu ve tatlı kokusuyla kokuyordu. Pis bir ihtiyardım, ama onları yüzüme doğru kaldırdım ve kokusundan derin bir nefes çektim, sevişmemizden sahneler gözlerimin önünde parladı ve aniden tekrar çelik gibi sertleştim.

"Lanet olsun." İçimi çektim, iç çamaşırlarını tekrar cebime soktum ve eve gittiğimde onları atmaya karar verdim. Bir yanım atmayacağımı bilse de.

Gökyüzü açık olmasına, ay güneşin ışığını yakalayıp dünyaya parlak bir şekilde düşüren yuvarlak gümüş bir para olmasına rağmen buruşuk kâğıt parçasını ilk başta ayırt etmek zordu. Neredeyse Karanlık Çağ çizgi romanları gibi stilize edilmiş, derin boyutlarla gölgelendirilmiş bir resmim olduğunu fark ettiğimde nefesimi içime çektim. Saçım ve sakalım şu anda kullandığımdan daha kısaydı, ama bunun dışında beni net bir şekilde temsil ediyordu. Resimde gömleksizdim, kaslarım kabarmıştı, çenem sıkılıydı ve gözlerim kapalıydı, sanki kendimden geçmişim gibi başımı arkaya atmıştım. Arkadan bakıldığında bile belirgin bir şekilde Mei şeklinde olan bir figürün sikime bindiği düşünülürse bu çok mantıklıydı.

"Tanrım," diye mırıldandım, kot pantolonumun içinde kendimi ayarlarken. Ereksiyon olmuş bir halde bisiklete binmek çok rahatsız ediciydi.

Mei'nin beni arzuladığına dair kanıtları görünce içimi kemiren suçluluk duygusunun bir kısmı yatıştı. Motelde gerçek bir şehvetle tepki vermişti, ama ben yine de ona karşı sert davranmıştım, tıpkı hiçbir kız arkadaşıma ve sadece biraz da motorcu gruplara karşı davranmadığım gibi. Bu benim bir parçamdı, cinselliğimin o baskın, kaba ve biraz da acımasız yanı bana kendimi yanlış hissettiriyordu. Hayatım boyunca iyi bir erkek olmak için çok uğraşmıştım.

Hiçbir zaman yasal bir insan olmamış olsam bile ve o karanlık ihtiyaçlar her zaman bunu ortadan kaldırmakla tehdit etse bile.

Ama Mei'yle, vahşiliğimden neredeyse tahrik olmuş gibiydi. Dahası, benimle eşleşmişti. Sol göğüs kasımdaki diş izlerinin zonklamasını ve omuzlarımdaki çizik izlerinin acısını hâlâ hissedebiliyordum. Kendimi bu şekilde bırakmak inanılmaz derecede ateşliydi.

Onunla olmaması gerektiği halde. Ve olmayacaktı

da. Bir daha olmaz.

Aletim bana farklı bir şey söylese bile.

Sorun şu ki, eskisinden sadece ilgimi çekecek kadar farklıydı. Kendimi hala longan meyvesini sevip sevmediğini, bir şey çizmediği sürece oturmaya dayanamıyormuş gibi ayakta yemek yiyip yemediğini merak ederken buldum. Hâlâ kiraz çiçekleri gibi kokup kokmadığını, ki bu soruya saatler önce olumlu yanıt vermiştim. Daha çok gülüp daha az kavga etseydi. Şimdi ne iş yapıyordu? Her zaman hayal ettiği gibi doktor değilse, ona uygun olduğunu düşündüğüm daha fiziksel bir şey miydi - bir fizyoterapist, bir park bekçisi, hatta bir MMA dövüşçüsü?

Sorular beni aşırı derecede akılda kalıcı bir melodi gibi rahatsız ediyordu. Her gün aynı müzikle uyandım ve hala lanet olası beynimde takılı kalmış bir şekilde uyudum.

Gelmeden önce Mei'ye fısıldadığım şey doğruydu. O benim için bir tehlikeydi. Çünkü beni incitmiş, terk etmiş olsa da, ruhumun derinliklerinde onu önemsememi söyleyen o köklerin sonuncusunu da ayıklamayı başaramamıştım. Sonuç olarak, onu düşünmeden edemiyordum. Ondan nefret etmeyi bırakamıyordum ama sağlıklı olandan daha fazla ilgimi çekiyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım tekrar, elimi karışmış saçlarımın arasından geçirirken, çünkü Araf'tan cehennemden fırlamış bir yarasa gibi kaçarken kovamı takma zahmetine girmemiştim.

Yüzüme çarpan soğuk rüzgâr beni biraz sakinleştirdi. O kadar ki onu kırık dökük bir motelde açık bir kapıyla bıraktığımı fark ettim.

Uzun dakikalar boyunca kendimle savaştım. Onu bir daha görmek istemeyen, onun iyiliğini umursamadığına kendini inandırmaya çalışan yanımla, onu merak etmekten, onun için endişelenmekten asla vazgeçmeyen yanım. Cleo'ya olanlardan sonra, en azından Mei'yi tekrar kontrol etmeden rahat edemezdim.

Arabayla geçmek yeterli olur.

Kendimi iyi hissetmesem bile Lion ve Nova Cleo'yla birlikteydi, yani şafak sökene kadar Araf Motel'in yanındaki gölgelerde kendimi kontrol edemediğim için çıldırarak birkaç saat geçirebilirdim, başka bir yerde de geçirebilirdim.

Mei'nin Jiang'la ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu iyi bir şey olamazdı. Kahretsin, her zaman inatçı ve tek yönlü düşünen biriydi, ama gerçekten hâlâ Kate'in ölüm nedeninin peşinde olabilir miydi? Kate'in katillerinden biri olduğunu itiraf eden Kang Li'yi öldürdükten sonra bile mi?

Yan sokakta durduğumda park yeri sessizdi ama sabahın üçünde bu pek de sürpriz sayılmazdı. Yine de altıncı his gibi bir şey bana motorumdan inip Mei'nin kapısını kontrol etmemi, gece boyunca dayanacak kadar sağlam olduğundan emin olmamı, sonra da potansiyel müşterilerden birini mandalını tamir etmesi için göndermemi söyledi.

Resepsiyonun önünden geçerken ince pembe panjurlar kıpırdadı, bir yüz kumaşın arkasında kayboldu. Küçük bir

Önsezinin ürpertisi sırtımdan aşağı süzüldü.

Basamakları sessizce tırmanırken hızımı artırdım, açık hava koridorundan 7 numaralı son birime doğru ilerledim. Kapı çoğunlukla kapalıydı ama çerçeveye iyi oturmuyordu. Test etmek için boyalı ahşabı hafifçe ittim.

Yumuşak bir nefesle açıldı.

İçeride bekleyen birinden kaçınmak için hemen kapı çerçevesinden uzaklaştım. Daha durumu anlayamadan silahım bir elimde, balta da diğer elimdeydi.

"Mei?" Seslendim.

Sadece odaya giren rüzgârın ıslığı bana cevap verdi.

Sikeyim.

Çömelip hafifçe öne eğilerek çerçevenin etrafına baktım. İçeride görünürde kimse yoktu ama banyoda biri saklanıyor olabilirdi. Boş olduğunu hissetmeme rağmen dikkatli adımlarla odaya girdim ve banyoya gitmeden önce odayı temizledim. Köşede beklerken uzattığım tek kolumla kapıyı çarparak açtım ama kimse çıkmadı.

Yalnız olduğumdan emin olarak yataklara geri döndüm, banyoya en yakın olanın çarşaflarının gümbürdediğini fark ettim. Yastığın üzerinde kan lekeleri vardı. Birinin Mei'ye ciddi şekilde zarar verdiğini göstermeye yetecek kadar.

Kalbim midemde atıyor, uzun zaman önce yediğim akşam yemeğini midem bulanana kadar kusuyordum.

Onu düşünmeden güvenli olmayan bir yerde bırakmıştım çünkü sekiz yıllık bir ihanet yüzünden öfke nöbeti geçiriyordum. Nasıl bir adamdım ki onu kırık bir kapının ardında savunmasız bıraktım?

Mei, herhangi bir ateşli silahla yirmi metre öteden hareket halindeki bir hedefi vurabilen Tempest'ı saymazsak, muhtemelen tanıdığım en tehlikeli kadındı. Ama bu yeterince iyi değildi.

Birisi Mei'yi almıştı ve bu hissedilir bir şekilde benim hatammış gibi geliyordu.

Ya günler sonra onu bir tarlada yarı ölü, bıçakla yarılmış, kemiklerinden daha fazlası kırılmış bir halde bulurlarsa...

Ciğerlerimi sızlatacak kadar derin bir nefes çektim ve panik atak geçirmeden önce sakinleşmek için askerde bana öğrettikleri 4-7-8 tekniğini uyguladım.

Bu Cleo ile aynı durum değildi.

Mantıken bunu bilsem de, odayı ararken Mei'nin halıya serdiği eskizlerden birinin üzerinde kirli bir çizme izi bulduğumda kalbim göğsümde hasta, çürümüş bir şeydi. Bir adamın ayağı olabilecek kadar büyüktü.

Otomatik pilotta Zeus yerine Bat'ı aradım. Bat savaşta ve Kate'in ölümünde yanımdaydı. Her zaman aradığım ilk kardeşimdi.

"Kardeşim," diye cevap verdi, sesi uykudan pürüzlüydü ama hemen uyandı.

"Birinin Mei'ye ihtiyacı var."

Göğsümde çok sığ bir mezara gömülmüş paniği okuyan Bat usulca küfretti. "Purgatory'de misin?"

"Evet. Etrafa bir göz atacağım ama her yerde olabilir."

"Doğru." Arka planda çok yakından dinlemediğim bir ses vardı. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

"Yollar boş. On beş yap."

"On beş," diye kabul etti, zili çalmadan önce.

Kendisinin bazı aramalar yapacağını biliyordum ve aklımı motelin geri kalanını aramaya verdim. Resepsiyonda titreyen perdenin arkasındaki kişiyle başladım.

Bu sefer botlarımın metal merdiven basamaklarına vurmasına izin verdim ki geldiğimi anlasınlar. Resepsiyonun kapısını iterek açtığımda, kapı karşı duvara çarptı ve masanın arkasındaki adam çoktan kapının arkasına sinmişti.

"Ayağa kalk," dedim, bir elimde gevşekçe tuttuğum silahımla ilerledim.

Diğer elimle gömleğinin yakasına sarıldım ve onu masanın üzerine doğru sürükledim. Sıkıntılı bir ses çıkardı, ellerimi çekmeyi düşünürken kollarını salladı ve sonra uyum sağlamanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Belki de sandığımdan daha zekiydi. "Bu gece burada kim vardı?"

"Bilmiyorum. Gidiş gelişleri izlemiyorum. Yapacak daha iyi işlerim var."

Belki de aptalın tekiydi.

Eski Degrassi tekrarlarının oynatıldığı küçük televizyona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Elbette, biliyorsun. Şimdi bana son iki saat içinde kimin geldiğini söyle."

"Burası özgür bir dünya!"

"Bu bok çukuru Denizden Gökyüzüne Otoyol üzerinde, yani hayır, burası özgür bir dünya değil," diye tısladım ona, gömleğinden tutup sürükleyerek yüzüne doğru küçümsedim. "Burası Fallen MC'nin dünyası ve kuralları kim koyuyor biliyor musun? Orospu çocuğu ben. Konuşmaya başla yoksa bana neden Axe-Man dediklerini sana gösteririm."

"Siktir," diye tükürdü. "Bunun yerine Evergreen Gas'daki işi kabul etmem gerektiğini biliyordum."

Kahkaham bir havlamaydı. Cressida yıllar önce aynı yerden kaçırılmıştı ve burası eyaletteki seks, uyuşturucu ve insan kaçakçılığı rotaları üzerinde popüler bir çatışma noktasıydı.

"Çok geç. Şimdi konuş."

"Sizden önce süslü bir Mercedes'le Asyalı bir adam geldi, sonra sizi görmeden önce Harley'inizi duydum. Sen gittikten bir saat kadar sonra geldiler."

"Kim?"

"Senin için değeri ne kadar?" diye s o r d u bana bakarak.

Aptal, lanet olası pislik.

"Senin için değeri ne kadar?" Silahımı şakağına dayayarak homurdandım. "Bu konuşmayı uzattığın her saniye, değer verdiğim birinin ölebileceği bir saniye daha demek. Bana yardım etmezsen, bu öfkenin bir kısmını senden çıkaracağım. Buna ne dersin?"

Orta yaşlı pislik herif altına işerken keskin amonyak kokusu mekâna sinmişti.

"Yine birkaç Asyalı adam. Sanki kırmızı halıya falan gidiyorlarmış gibi takım elbise giymişler."

"7 numaralı odadaki kızı ziyaret ettiler mi?"

Bana ters ters baktı ama silahı şakağından hafifçe araladığı ağzına götürüp içine soktuğumda titredi ve namlunun etrafında konuşmaya çalıştı. Silahı çektiğimde, "Evet. Tamam." diye tükürdü.

"Onu bir yere götürdüler mi?"

"Yaklaşık yarım saat önce onunla birlikte arka tarafta kayboldular," diye mırıldandı.

Onu masanın üzerinden geri fırlattım. Sandalyesinin yarısına indi ve dirseğinin üzerine yere düşerek acı dolu bir çığlık attı.

"Lanet olası polisleri aramayı düşünmedin mi?" Polisler bu adamdan daha aptal olmalarına rağmen sordum. "Gecenin bir yarısı kaçırılan bir kız görüyorsun ve onun partiye gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Siktir git!"

"Hayır," diye mırıldandım, yumruğumu masaya vurarak. "Eğer bu kızın öldüğünü öğrenirsem boku yiyecek olan sensin çünkü sen bir ahmaksın. Eğer Tanrı'ya inanıyorsan, ben olsam dua etmeye başlardım."

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı çıktım. Motelin yan tarafı zifiri karanlığa gömülmüştü ve park alanının cılız ışığının ötesinde etrafı güvenli kılacak hiçbir ışık yoktu. Nefesimin altından küfrederek telefonumun fenerini açtım ve silahımı kaldırarak binanın etrafında dolaştım.

Yapının arkasında dik eğimli dağ yamacından aşağı yuvarlanmış toprak ve başıboş kayalardan başka bir şey yoktu.

Ta ki uzak tarafa ulaşıp çöplerle dolu iki büyük mavi çöp bidonu bulana kadar.

Ve birinde, Çinlilerin inanç, umut ve onur sembolleriyle mürekkeplenmiş soluk, ince parmaklı bir el.

"Siktir," diye bağırdım, çöp konteynerine doğru koştum ve kendimi kenarından pisliğin içine fırlattım, pisliği umursamadan. "Mei, Mei!"

Vücudundaki çöpleri attım, hasarın boyutunu araştırdım, yaralar derin ya da sakatsa onu hareket ettirmekten korktum.

Çıplak vücudunda çürükler oluşmaya başlamıştı bile ve başındaki çuvalı kaldırdığımda bir gözü şişmiş, iki elmacık kemiği ve alt dudağı yarılmıştı. Küçük bir kırık yoktu ama iç kanama olabilirdi çünkü onu bayıltana kadar dövdükleri belliydi. Çıplaklığının ona cinsel saldırıda bulundukları anlamına gelmediğini umuyordum ama bunu söylemek zordu çünkü sadece birkaç saat önce seks yapmıştık.

"Rocky," diye seslendim, onu uyandırmaya çalışıyordum.

"Axe-Man?" Yarasa'nın sesi park alanında yankılandı.

"Buraya gel!" Mei'yi dikkatlice toplarken bağırdım Kollarım.

Böyle çok küçük görünüyordu, çıplak ve gevşekti, her tarafı çürük ve yırtıklarla kaplıydı. Kalp atışları sabitti ama düşüktü.

Bir an sonra, Bat ve Dane uzak köşede belirdiler, silahlarını çıkarmış bana doğru koşuyorlardı. Çöp konteynırının yanında durduklarında ikisi birden küfretti. Başka zaman olsa gülerdim. Dane yıllarca denizaşırı ülkelerde kaldıktan sonra geri döndüğünden beri, Bat'le neredeyse etle tırnak gibi olmuşlardı. Sabahın bir buçuğunda birlikte ortaya çıkmalarına hiç şaşırmamıştım çünkü Dane, anneleri öldüğü için Bat'in ikizleri Steele ve Shaw'a yardım ediyordu.

Onun yerine, "Bat, ben buradan çıkarken onu al." diye emrettim.

Yarasa öne çıktı, böylece Mei'nin soğuk bedenini çöp konteynerinin metal kenarından nazikçe kaldırıp kollarına alabildim. Onu hemen, koruyucu bir şekilde göğsüne doğru kıvırdı. Dane beni kenardan kaldırması için elini uzattı.

"Lanet olsun dostum, bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Dane kesiğimi kabul ederek sordu, böylece tişörtümü silkip Mei'nin çıplaklığını örtmek için dikkatlice üzerine çekebildim.

Gömleksiz halimle silkindim ve onu tekrar kollarıma aldım, göğsüme bastırırken başını okşadım. Onu bayıltan şeyin sadece kötü bir beyin sarsıntısı olmasını umuyordum.

"Alnında Sharpie ile yazılmış üç karakterin Çince'de hain ya da dönek anlamına geldiğini düşünürsek, tahminimce lanet olası Seven Song üçlüsü," diye cevap verdim acımasızca, sıraya girip motorlara doğru yürürken.

"Kahretsin," diye küfretti Dane.

"Ne yapacaksın?" Bat, Mei'ye gerçek bir endişeyle bakarak sordu. Onunla Kate'in öldüğü gece, henüz on iki yaşındayken tanışmıştı ve Mei bundan çok daha fazla hırpalanmıştı.

"Onu eve götürün ve düzgünce kontrol edin. Acil servise ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ve domuzları bu işin dışında tutabilirsek, kendi yöntemlerimizle halledebiliriz. Peygamber cinayetlerinde çıkardıkları pislikten sonra onları işimize karıştırmaktan bıktım."

"Bir doktorun ona bakması gerekmez mi?" Dane sordu.

"Bir ömür önce ben de öyleydim," dedim ona, her ne kadar bu genellikle şapkamın altında sakladığım bir şey olsa da. Zeus dışında kimse,

Yarasa ve Smoke geçmişimle ilgili her şeyi biliyordu ve ben de bundan hoşlanıyordum. "Onun iyi olacağından emin olabilirim. Ama onu eve götürmeliyiz."

"Takip edeceğiz," diye teklif etti Bat.

"Birinizin ya da ikinizin resepsiyondaki o pisliğe bir ders vermesini istiyorum. Triad piçlerinin Mei'yi motelin arkasına sürüklediğini gördü ve hiçbir şey yapmadı. Buranın "sorma, söyleme" moteli olduğunu biliyorum ama işin içinde kadınlar olunca böyle olmuyor."

"Hadi canım," diye tısladı Bat, parmaklarını çıtlattı ve arka cebinden bir çift muşta çıkaran Dane'e baktı. "Biz seni koruruz kardeşim. Mei'yi eve götür, seninle orada buluşuruz. Nova ve Lion'ı aradım. Seni bekliyor olacaklar."

"Daha önce de savaş olmadıysa," dedim karanlık bir sesle, köşeyi dönüp park alanına girdiğimizde ve Dane SUV'sini sürerken Bat'in kamyonetini sürme öngörüsüne sahip olduğunu gördüm. Kamyona doğru ilerledim ve Mei'yi arka koltuğa yatırarak Bat'ten anahtarları aldım. "Şimdi oldu."

"Ama o Düşmüş bile değil," diye belirtti Dane, yargılamadan ama merakla.

"Hayır," diye kabul ettim, Ford'un içine girip arka koltukta yüzükoyun yatan Mei'ye baktım. "Ama bir zamanlar benimdi."

CHAPTER THIRTY

MEI

ZIL SESIYLE UYANDIM. SANKI BIR DÜZINE ÇAN ZIPLIYORDU.
Beynimin olması gereken kafatası boşluğumdan,

Öyle bir kakofoni içinde tekrar tekrar kemiğe çarpıyordu ki ötesini düşünemiyordum.

Gürültüyü kesmek için başımı tutmaya çalıştığımda, kaburgalarımdaki keskin ağrı ve gövdemin geri kalanındaki donuk zonklamayla boğazımdan uzun, acı verici bir inilti çıktı.

"Kımıldama."

İtaat etme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, bu yüzden elbette şaşkınlıkla sarsıldım, acıya tısladım ve sonra sırtımı yastıklayan yastık dağına karşı kendimi dik tutmaya çalıştım çünkü bu sesi tanımıyordum.

Yapışkan gözlerimi araladım ve yattığım yatağın yanındaki metal bir arabanın üzerinde serum torbası hazırlayan kadına odaklanmadan önce bir saniyeliğine dönen odanın durulmasına izin verdim. Cleo'yla Axe-Man'de geçirdiğim ilk gece gelen sarı saçlı motorcu hatunla aynıydı. Çok güzeldi, Rus bir süper model ya da motorcu bir fıstık gibiydi. Yüz hatlarında ya da tavırlarında yumuşak bir şey yoktu, sadece aynı yaşta olmamıza rağmen büyüdüğümde onun gibi olmak istememe neden olan havalı bir kız havası vardı. Demek istediğim, gecenin bir yarısı olmalıydı ve kız sanki podyumdan çıkmış gibi Kanada smokini giymişti.

Adının Harleigh Rose olduğunu hatırladım ve bunun uygun olduğunu düşündüm.

"Rüya mı görüyorum?" Mırıldandım ve boğazımı tırmalayan kelimeler bile canımı yaktı. "Eşcinsel olduğumu düşünmüyordum ama bunun bir tür seks rüyasının başlangıcı olup olmadığını merak ediyorum."

Harleigh Rose yaptığı işi bıraktı -Rolex saatindeki saate göre nabzımı kontrol ediyordu- ve o soğuk ifade göbek kahkahasıyla paramparça olmadan önce bana bir saniyeliğine göz kırptı.

"Şey," dedi, hâlâ kıkırdıyordu. "Bu, bir hastanın bilinç kaybından uyanırken söylediği en tuhaf şeylerden biri olmalı, ama iltifatı kabul ediyorum."

Gülümsedim ama bu hareket alt dudağımdaki bandajı çekti ve parlak bir şekilde acıdı. Tıslayarak yastıklara yaslanıp rahatlamaya çalıştım. "Burada suyun içinde bir şey olmalı. Hepiniz çok ateşlisiniz... ve uzunsunuz."

Tekrar güldü. "Böyle bir şey söyleyen ilk kişi sen değilsin aslında."

"Ne kadar kötü?" Mırıldandım, vücudumun her santimi bir disko partisi gibi zonklarken normal soğukkanlılığımı koruyamıyordum.

Tereddüt etti, bakışları aralık kapıya yöneldi. "Gerçek dünyada bir süre seks yapamayacak olman yeterince kötü."

"Lanet olsun."

Kıs kıs güldü. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet." Panik, bir hoparlördeki geri besleme gibi içimde patlarken kalın bir şekilde yutkundum. O ve uşakları beni sistematik olarak döverken Kızıl Direk'in beni tuttuğu hissi uzun süre geçmeyecekti. Çaresizlik hissi bir şekilde saldırıdan kaynaklanan acıdan bile daha kötüydü.

"Hazırlansan iyi olur. Cleo ve Axe-Man'in burada olmamasının tek nedeni babamın kulübün yarısıyla birlikte aşağıda olması ve ne yapacakları konusunda kavga ediyor olmaları."

"Benimle mi?"

Triad'la hâlâ gevşek bir bağım varken Entrance'a gelmek her zaman riskliydi ama Axe-Man'in kulübün beni şehirden kovmasına izin vereceğini, hatta bunu gerçekten isteyeceğini bile düşünmemiştim. Yine de, bir seri katilin Cleo'ya ellerini sürmesinden sonra, sanırım tanıdığı "en tehlikeli şeyi" şehirden giden ilk trende istediği için onu suçlayamazdım.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu durumda bisiklete binmemin imkanı yoktu.

Harleigh Rose'un yorganın altından bacağıma dokunan eli beni sarmalımdan çıkardı. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktığımda, başını eğmişti ve bakışları düşünüyordu.

"Seninle değil," dedi yavaşça. "Senin

için." Aptalca göz kırptım ona.

"Dinle, burada yeni olduğunu falan anlıyorum ama biz lanet olası Fallen'larız. Kimse bizden birini ciddi bir ceza almadan incitemez. Özellikle de bu kadınlarımızdan biriyse."

"İki hafta önce Axe-Man isterse beni seve seve kasabadan kovacağını söylediğini duymadım mı?" Dilim kalınlaşmış ve ağzımda uyuşmuş bir halde sordum.

Saldırıdan değil ama Düşmüşler'in bir parçası olabileceğim fikrinden dolayı bile şokta olabileceğimi düşündüm.

Hayır, The Fallen değil.

Axe-Man'in burada Giriş'te kurduğu ailede.

Gülümsemesi ince bir dilimdi, kan gibi kırmızıydı. O Zeus Garro'nun kızıydı ve o anda öyle görünüyordu.

gözlerindeki şiddet. "Baltalı Adam'ı hapse gönderen kız sen olabilirsin ama bir şeyi anlamalısın. Ben şimdiki nişanlımı göğsünden bıçaklayan kızdım. Bea kendi sapığı olan bir psikopattı. Loulou kendi piç babasını kafasından vuran kızdı." Sanki böyle şeyler normalmiş, bir geçiş ritüeliymiş gibi omuz silkti ve belki de motorcu bebek el kitabında öyleydi. "Eğer Axe- Man seni affediyorsa, biz kimiz ki geçmişi sana karşı tutalım?"

"Beni affettiğinden şüpheliyim," diye mırıldandım, ama bunun arkasında normal inancım yoktu çünkü sersemlemiştim. "Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorum."

Harleigh Rose başını salladı. "Affediyorsun. Ve o seni affetmeyebilir, bilemiyorum. O özel bir adam ve pek bir şey paylaşmaz. Ama eğer senin için kendini yere atıyorsa, bunun bir nedeni vardır."

"Muhtemelen Cleo için. Eminim çıldırıyordur. Ve...şey, o sadece iyi bir adam." En iyi adam. Benim beyaz olmayan şövalyem. Her zaman ve sonsuza dek kahraman, kendi zararına olsa bile, insanlar (benim gibi) bunu hak etmediğinde bile.

Aşağıdan sesler yükselirken "Öyle," diye onayladı. "Ama güven bana kızım, bu motorcular yapmak istemedikleri hiçbir şeyi yapmazlar."

"O korumacı biri ve Cleo'nun başına gelenlerden sonra bu içgüdüleri harekete geçmiş olmalı," diye açıkladım. "İnan bana, eğer Axe-Man bu kadar iyi bir adam olmasaydı, muhtemelen Triad'ın beni öldürüp onu bu dertten kurtarmış olmasını dilerdi."

Axe-Man odaya girip yatağa doğru ilerlerken, kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sen benim başımın belası bir insansın," dedi.

bana ters ters baktı. "Ama savaşta bulunmuş hiç kimse, sırf onlara katlanamadığı için kimsenin ölmesini istemez."

Omzunun üzerinden Harleigh Rose'a "sana söylemiştim" der gibi baktım ama o sadece başını eğip gülümsedi.

"Mesele sadece sen değilsin ama," diye devam etti, her zamanki gibi küstahlığımı görmezden gelerek. "Nova ve ben Jae Pil'den bir telefon aldık. Görünüşe göre üçlü bu gece Sara, Chloe ve Jae'nin de peşine düşmüş. Şehirden çıkarken beni senin odandan çıkarken gördükleri için şansları yaver gitmiş ve kulübe yazdıkları aşk mektubunu sana da yazarak uzatmayı düşünmüşler."

"Onlar iyi mi?" Harleigh Rose ile aynı anda ben de sordum.

"Jae'nin lanet olası eli kırıldı ve iyileşene kadar dükkânda çalışamayacak. Sara ve Chloe'yi hırpalamışlar ama senin kadar kötü değil. Çoğunlukla şişlikler ve çürükler. Doktorla birlikte King ve Cressida'nın evindeler. İyileşecekler. Gerçek şu ki, kulübü hedef aldılar ama özellikle Street Ink'te çalışan sivillerin peşine düşerek beni kızdırmak istediler."

"Lanet olası korkaklar," diye tısladı Harleigh Rose.

Axe-Man homurdanarak onayladı ama gözleri kafatasıma çakılmış çiviler gibiydi ve beni yastıklara sabitledi. "Bu gece seni neden öldürmediler Mei?"

İçimi çektim ama bu hareket kaburgalarımı o kadar acıttı ki irkildim ve nefes almak için bir an durmak zorunda kaldım. O sırada Zeus Garro odaya girdi, varlığı Axe-Man'in hissedilir hayal kırıklığıyla dolu olmayan alandaki tüm havayı kapladı. Onu Axe-Man'in arkadaşı Bat Stephens ve deri yeleği sayısız dövmeyle süslenmiş kızıl saçlı bir adam izledi.

Yamalardan birinde "Enforcer" yazıyor, diğerinde ise Azrail'in şekli var.

Demek bu meşhur Rahip McKenna'ydı.

Yirmi beş yıl boyunca pek çok suçluyla tanışmıştım ama o gözlerdeki ölü bakış, keskin bir ürpertiyle omurgamın biraz daha dikleşmesine neden oldu.

Bu ölü gözlü motorcuyu güzel sarışın Bea ile hayal etmek zordu, ama bir şekilde bunu yapmak beni rahatlattı. Cleo ışıkla doluydu, ama her zaman karanlığa çekilmişti ve bunu Bea'da bulduğunu bilmek yardımcı oldu. Bea ile ortak bir noktamız olduğunu bilmek ve Cleo'nun benim yokluğumda yeni tip arkadaşları olan yeni bir insan haline gelmediğini bilmek yardımcı oldu.

"Bu sorunun cevabını ben de duymak isterim," dedi Zeus yatağın ayak ucunda pozisyon alırken.

Büyük bir odaydı; sivri tavanlı, Fransız kapıları hafifçe açılarak verandanın esintisini içeri alan, Kaliforniya kral yatağı ve Axe-Man'in Viking savaşçısı bedenine uygun büyüklükte mobilyalar sığacak kadar büyük bir odaydı ama birdenbire çok küçük geldi.

"Sadece tahmin edebilirim," dedim yutkunduktan sonra, ellerime baktım ve tırnaklarımın altındaki deriyi ve kanı fark ettim. Dalgınca elime aldım. "Kasper Kuan sekiz yıl önce Calgary'de olanlardan sonra benden hiç hoşlanmadı ama yıllar geçtikçe bana alıştı."

"Neden?" Axe-Man talep etti. Elini sıktı ve tekrar tekrar esneterek açtı. Duygularını anlatmak için her zaman ellerine bakardım. Düşüncelerini ele vermelerini engelleyemezdi.

"Neden bana alıştı?" Omuz silktim, sonra omzuma bir ağrı saplanınca inledim. "Biraz daha ilaç alabilir miyim?"

Harleigh Rose başını salladı ama Axe-Man başını salladı. "Sorularıma cevap vermeyi bitirdiğinde."

"Baba, neyin var senin?" Cleo kapı aralığından sordu, belli ki Kodiak tarafından engelleniyordu. "Şu anda ciddi misin?"

"Cevaplara ihtiyacımız var Cleo," dedi ona bakmadan, ses tonunu değiştirmeden. "Entrance'a bela getirdi ve ona karşı nasıl korunacağımızı bilmemiz gerekiyor."

"Onlara karşı demek istemiyor musun?" Tatlı tatlı sordum.

Kaşları daha da aşağı indi. Bir dizi el daha sıkıştı.

"Barbarlık yapıyorsun," diye neredeyse bağıracak olan Cleo, Kodiak'ın kolunun altından beceriksizce eğilip koltuk değneğiyle odaya girdi. Yeterince yaklaştığında koltuk değneğiyle babasının dizinin arkasına vurdu ve kendisine dönmesini bekledikten sonra, "Mei daha yeni dayak yedi. Eğer biraz terbiyeniz varsa, bu sorgulamayı o biraz ağrı kesici alıp uyuyana kadar bekletirsiniz."

"Sorun değil Glory," dedim ama minnettarlık boğazıma düğümlendiği için kelimeler kifayetsiz kalıyordu. "Benim için sorun değil."

"Ben biliyorum," diye karşılık verdi.

Kazadan beri onu bu kadar canlı görmemiştim ve belli ki diğerleri de görmemişti çünkü hepsinin duruşunda gözle görülür bir yumuşama vardı. Axe-Man bile.

Düzensiz bir şekilde iç çekti ve Cleo'nun yüzünü okşamak için uzandı. "Sadece birkaç soru daha, sonra uyumasına izin vereceğiz,

Glory. Ama sadece kendi kıçını yatağa götürürsen. İyileşmek için senin de dinlenmeye ihtiyacın var ve bu gece çok yorucu geçti."

"Ben iyiyim," diye tersledi. Kodiak arkasından homurdandı ve o da dönüp ona baktı. "Ben iyiyim."

Bir omzunu silkerek kaldırdı ve umurunda değilmiş gibi esnedi.

"Sana biraz daha uyuşturucu getireyim," diye araya girdi Harleigh Rose, zaten gitmek için dönüyordu. "İyi şeyler."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sonra Cleo'ya, "Uyumalısın Glory. Yarın kanepede oturup Ay Savaşçısı izlemekten başka bir şey yapmayacağımız uzun bir gün bizi bekliyor."

Bir an için beni düşünürken ağzı düzleşti ama koltuk değneklerine dayanırken kollarındaki yorgunluk titremesini görebiliyordum. "Tamam, ama sadece Süper S. Orijinal sezonu sevdiğini biliyorum, ama Chibiusa harika."

Dudağımdaki yarık tekrar açılsa da güldüm. "Saçını pembeye boyamanın sebebi kesinlikle o, değil mi?"

Saçları uzunken yaptığı gibi başını savurdu ve bir an için saçlarının kesildiğini unuttu. "O iki kahramanın kızı ve kendi kahramanı oluyor. Bu çok ilham verici."

"Bu bir çizgi film," diye mırıldandı Kodiak.

Cleo ve ben aynı anda "Bu anime," diye karşılık verdik.

Fısıldamadan önce bir gülümseme daha paylaştık, "Üzgünüm, Rocky. Şu anda öyle davranmadıklarını biliyorum ama kulüp sana bunu yapan adamları bulacak ve onlara bunu ödetecek."

"Kraliçe Cleo istediği için mi?" Çok fazla gözün üzerimizde olduğunu ve beni değerlendirdiğini hissederek alay ettim.

"Çünkü yapılacak doğru şey bu," diye karşı çıktı ve odadan çıkmak için koltuk değneğine dönmeden önce başımı okşamak için tek ayağının üzerinde dengede durdu. Çıkmadan önce döndü ve adamların her birine bir bakış fırlattı. "Nazik olun lütfen. O benim en iyi arkadaşım."

Gözleri gülümsüyormuş gibi kırışmış olsa da Zeus ciddiyetle, "Yapacağım tatlım," diye söz verdi.

Sözsüz bir anlaşmayla, herkes Cleo odadan çıkana kadar bekledi, sonra onun ve Kodiak'ın arkasından kapıyı kapattılar ve dikkatlerini tekrar bana çevirdiler.

"Bu kadar yalan yeter Mei," dedi Axe-Man, duvara dayalı bir sandalye çekerek. "Bana her şeyi anlat."

Bir an için bunu gerçekten yapmayı düşündüm. Tüm sırlarımı, yıllar önce o gece Turner Çiftliği'ndeki suç mahallinden kaçtığımdan beri olan her şeyi ortaya dökmeyi. Ama kendimi bu şekilde canlı canlı yüzemezdim, özellikle de geleceğim tamamen güvencesiz görünürken. Yedi Şarkı üçlüsünün koruması olmadan, Kızıl Ejderhalara karşı resmen tek başıma mücadele ediyordum. Daha da kötüsü, eğer Kasper gerçekten ona ihanet ettiğime ve Düşmüşlerle çalıştığıma inanıyorsa, bu sadece bir uyarıydı.

Ona karşı gelirsem beni öldürür.

"Bu bir uyarıydı," dedim onlara. "Bu

gece." "Triad uyarı yapmaz."

"Genelde değil," diye kabul ettim, yüzümü buruşturarak yastıkların üzerine uzandım. "Ama Kasper bir keresinde kardeşinin sevgilisini öldürmüştü. Bence bir başkasını öldürmek, Çinli bir aile için bile aile sadakatini kırılma noktasına kadar germek olur."

"Yani onu beceriyorsun." Axe-Man'in ses tonunda herhangi bir dalgalanma olmamasına rağmen, tüm vücudu fırtınalı gözlerinin ardında işleyen bir duygu kütlesinin etrafında dikkatlice kenetlenmiş gibiydi.

"Hayır," dedim, birden o kadar yorulmuştum ki gözlerimi açık tutamıyordum. "Vancouver'a taşındığımda Jiang'ın sakalı olmayı kabul ettim. Her hafta ya da iki haftada bir 'randevulara' çıkıyoruz ve bazı etkinliklere onunla birlikte katılıyorum. Fiziksel bir ilişkimiz yok ama sanırım bunca yıldan sonra bir nevi arkadaş sayılırız."

İki sokak kedisinin arkadaş olduğu gibi, fare avlamak için bir araya gelen ama ayrı yatacak kadar birbirlerinden çekinen arkadaşlar.

"Jiang Kuan eşcinsel mi?" Bat kara kaşlarını saç çizgisine doğru kaldırarak sordu.

Ona havalı bir bakış attım. "Ne yani, gangsterler eşcinsel falan olamaz mı? Yirmi birinci yüzyıldayız."

"Eşcinsel olmasına şaşırmadım," diye düzeltti Bat. "Kardeşinin bunun için yaşamasına izin vermesine şaşırdım. Kuan eski kafalı bir orospu çocuğu olarak bilinir."

"Evet, ebeveynleri öldükten sonra Jiang'ı Kasper büyüttü. Ve aile karmaşıktır. Bu yüzden şu anda hayatta olduğumu söyleyebilirim. Ayrıca Axe-Man'i odamdan çıkarken görmüş olsalar da Fallen ile çalıştığıma dair ellerinde yeterli kanıt yoktu. Kasper, Calgary'de Axelsen'ları tanıdığımı biliyor. Şehirde Axe-Man'le karşılaşmış olmam ve onun da benimle yüzleşiyor olması mümkün."

Zeus, "Mümkün ama pek olası değil," diye belirtti.

"Jiang sadece kardeşi olarak değil, Seven Song için de değerli," diye itiraf ettim. "O Öncü, yani operasyonlardan o sorumlu. Temel olarak, Triad'ın büyük işlerinin çoğunu o koordine ediyor. Kasper beni öldürürse Jiang ona sırtını dönebilir, bu yüzden beni öldürürse her ihtimale karşı Jiang'ı da öldürmek zorunda."

"Kendini oldukça zor bir duruma soktun," dedi Axe-Man. "Geriye kalan tek soru, bunu neden yaptığın?"

Yorgunluk kemiklerimi kemiriyor, iliklerimi emiyordu ama yine de çenemi Axe-Man'e doğru uzatmayı ve soğukkanlılıkla "Benim nedenlerim bana ait" demeyi başardım.

"Şimdi değil, değiller. Benim evimdesin, kızımın etrafında dolanıyorsun, benim kasabamda sorun yaratıyorsun, bu yüzden nedenlerini bana borçlusun. Öde bakalım."

"Eskiden hiç bu kadar aptal değildin Axe-Man," dedim sırf o koca ellerin yumruk oluşunu izlemek için. "Lanet olası Fallen MC'nin ana bölümü burada ikamet ederken Entrance'a gerçekten sorun getirdiğimi mi düşünüyorsun? Kuan kardeşlerin British Columbia'ya yayıldıkları andan itibaren gözlerini sana dikmediklerini mi sanıyorsun? Rooster Cavendish'in Calgary'de onlara yaptıkları yüzünden Fallen'dan hâlâ nefret etmiyorlar mı sanıyorsun? Ben tek bir kızım, lanet dünyaların yok edicisi değil."

"Daha önce de benimkini mahvetmiştin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim."

"Siktir git," diye tıslamaya çalıştım ama fısıltı gibi çıktı çünkü yine karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum.

Zeus sessiz ve inatçı bir tavırla, "Baltalı Adam, dışarı çık," diye emretti.

Bir an için tartışacağını düşündüm ama Axe-Man bana doğru bir bakış fırlatarak sandalyeden kalktı ve odadan dışarı çıktı, kapıyı arkasından biraz sertçe kapattı.

Gözlerimi kapattım ve küçük bir kız gibi ağlamamak için nefesime odaklandım.

Yatak kalçamın yanında açıldı, deri ve biraz da vanilya kokusu burun deliklerimi doldurdu. Gözlerimi açtığımda Zeus yanımda oturuyordu. Bu kadar yakından, yüzündeki bronz çizgileri, kaz ayaklarını ve alnındaki bronzlaşmış teninden daha soluk olan sıraları görebiliyordum. Yıllarca bir bisikletin arkasında her türlü hava koşuluna maruz kaldığı için yıpranmıştı ve koyu kahverengi, sarı uçlu uzun saçlarında bazı gümüş iplikler vardı, ama tüm bunlar onun ne kadar yakışıklı olduğunu kanıtlıyordu.

Gözlerimi kırptım, kendime rağmen biraz gözlerim kamaştı.

"Axe-Man'i mazur görmelisin. Bir kadına nazik davranmaktan başka bir şey yaptığını hiç görmedim. Cleo'ya ne oldu? Onun için zor oldu ve kendinde değil."

Buna cevap vermeye tenezzül etmediğimde, küçük bir tebessüm etti ve kıkırdadı.

"Evet, kasabaya gelmen pek yardımcı olmadı. Ama sen akıllı bir kadınsın. Eminim aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylememe gerek yoktur. Seni bir zamanlar sevmişti, ama sekiz yıl sonra aranızda yaşananlardan sonra biraz değişmiş olması anlaşılabilir. Bence bu çizginin tam olarak neresinde durduğunu kendisi de bilmekte zorlanacaktır."

"Nefret sınırlarının çok ötesinde," dedim kuru bir sesle. "Ama sen ondan nefret etmiyorsun."

Göz kapaklarımı indirdim, ne kadar büyük olduğunu o zeki gümüş gözlerden sakladım. "Hayır."

"Ona ve Cleo'ya yardım etmek istiyorsun. Bu yüzden mi geldin?" "Evet," dedim yavaşça, şüpheyle.

"Ben de öyle," dedi kolayca, sanki bir şey saklamadığını kanıtlamak istercesine avuç içlerini göstermek için yaralı ellerini açtı. "Bu konuda birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum."

"Öyle mi? O nasıl?" Sesimde engelleyemediğim bir gerginlikle sordum.

Dudakları sakalının içinde kıpırdadı. "Bana neden Jiang Kuan'la çıkıyormuş gibi yaptığını söyle -gerçeği- ve Axe-Man bundan hoşlanmasa bile seni Seven Song üçlüsünden koruyayım."

Çenemi kapamadan önce bir süre ona bakakaldım. "Bunu neden yaptın ki?"

Bir dudak seğirmesi daha. Bunu örtmek için sakalını çekti. "Çünkü ben içgüdülerim tarafından yönetilen bir adamım ve bu bana senin söylediğinden daha fazlası olduğunu söylüyor. Bir adam bir kızı dövdükten sonra piç gibi davranıyorsa, bunun nedeni kızın o hale gelmesine izin verdiği için kendini dövmesidir. Kardeşimle bir geçmişiniz var, bu da benimle bir geçmişiniz olduğu anlamına geliyor."

"Bu kötü bir tarih," diye açıkladım sanki o bir moronmuş gibi.

Bu sefer doğrudan güldü. Karnından, başı geriye atılmış, bronzlaşmış boğazı çalışıyordu. Loulou'nun on yedi yaşında ona nasıl aşık olduğunu anlayabileceğimi düşündüm. Ve bu sadece muhteşem olduğu için değildi. Parçalanmaya ne kadar yakın olduğumu fark etmediğim zamanlarda bana karşı gerçekten nazik davranıyordu. Birkaç güzel söz

ama o noktada her şey işe yarıyordu.

"Sadece kötü çünkü bir noktada, orada çok fazla aşk vardı," diye tahmin etti. "Dürüstçe mi? Hepsi bu kadar. Sen başı dertte bir kadınsın ve bu benim ve benimkilerin seni koruması için yeterli bir sebep, değil mi?"

Hem bunu yapmak canımı acıttığı için hem de Axe-Man'in kocaman yatağında oturmuş, Axe-Man'in eski Street Ink tişörtlerinden biri olduğunu yeni fark ettiğim tişörtü giymiş ve Başkan Zeus Garro'nun keskin gözleri tarafından görüldüğüm için kendimi tamamen çiğ ve savunmasız hissettiğim için zayıf bir şekilde omuz silktim. Yıllardır içimde sakladığım tüm acıların, hem gerçek hem de mecazi anlamda, Triad'ın dayağıyla yüzeye çıktığını hissettim. Sanki hayatımın hikâyesini tenimde taşıyor gibiydim ama dövmelerimin aksine, hikâyeyi anlatan ses ben değildim.

"Axe-Man'in karısının nasıl öldüğünü biliyor musun?" Ellerime bakarak usulca sordum. İnanç sembolünün üzerinde okumayı imkânsız kılan uzun bir kesik vardı.

"Evet, sadece Bat ve ben, ama Priest tek kelime etmeyecek."

"O zaman muhtemelen Kate'i öldürenler hakkında bilgi alabilmek için Calgary'deki Centre Street Crowd'a girmeye çalıştığımı biliyorsundur. Büyükbabam ve Axe-Man'in Seven Song hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştum ve Kate ölürken onların adını mırıldandığını hatırlıyordum. Her neyse, Calgary'de olanlardan sonra Jiang bir süre sonra beni buldu ve bana bir takas teklif etti. Ben onun kız arkadaşı gibi davranacaktım, o da bana Kate'e suikast düzenleyen gerçek adam hakkında bilgi verecekti."

Bat nefesinin altından küfretti, başını salladı ve "Axe-Man bunu bilseydi aklını kaçırırdı, Mei. On yıl önce gerçekleşen bir ölümün intikamını almaya çalışırken öldürülmek mi istiyorsun? Jiang'ın seninle dalga geçmediğini ve vur emrini Seven Song'un vermediğini nereden biliyorsun?"

"Kesin olarak bilemem elbette ama Seven Song ise Jiang'ın bundan haberi olmadığı açık. Ona yakın olmak, Kasper ve üst düzey yöneticilerin etrafında şüphe duymadan dolaşabileceğim anlamına geliyordu. Jiang'ın bana yalan söylemek için bir nedeni yok, hele ki anlaşmamız birbirimize güvenmemiz ve birbirimizin sırlarını saklamamız ya da ölmemiz anlamına geliyorsa. Ayrıca, o noktada mesele sadece Kate'in intikamını almak değildi," diye açıklamaya çalıştım, o kadar mutsuz hissediyordum ki midem bulanıyordu. Kendimden ve sonsuz aptallığımdan. Çoğu zaman kalbimin doğru yerde olduğunu hissediyordum ama buna rağmen asla doğru seçimleri yapamıyordum.

Gözyaşlarımın yakıcılığına karşı gözlerimi sıktım ve kelimeler ağzımdan gereksiz bir vahşilikle fırladığında onları açtım, "Axe-Man'e, Cleo'ya ve Lin'e yaptıklarımın kefaretini ödemekle ilgiliydi."

Bunu takip eden sessizliğin bir dokusu vardı; hassas, zedelenmiş cildimi inleme isteği uyandırana kadar aşındıran bir pürüzlülük.

Sonunda Zeus boğazını temizledi ve bir pençesini hafifçe baldırıma dayadı. "Güçlü bir kadın olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu söylememden hoşlanmayabilirsin ama söylemem gerek. Affedilmek için savaşmak yerine affetmeyi hiç düşündün mü?"

"Henüz hak etmemişken nasıl isteyebilirim?" Ben de karşı çıktım.

Zeus uzun bir süre bana baktı, Yarasa ve Rahip sessiz ama dikkatliydi, derimin altında umutsuzca saklamaya çalıştığım şeyi okuyordu.

"İnatçılık konusunda Axe-Man'le boy ölçüşebilecek biriyle tanıştığımdan emin değilim." diyen Bat'ti.

"O inatçı, ben inatçıyım. Her zaman biraz karmaşık olmuştur," diye itiraf ettim.

Zeus ve Yarasa buna güldü, bu da midemi biraz rahatlattı. İnsanları güldürmek güzeldi, özellikle de itirafımın ardından.

"Lütfen ona söylemeyin," diye rica ettim, bunu kabul edeceklerinden şüphe etsem de.

Ben hiç kimse değildim. Axe-Man onların kardeşiydi.

Zeus hemen, "Yapmayacağım," dedi ve sonra benim şaşkın ifadem karşısında dudağı kıvrıldı. "Şimdilik. Ama yapacaksın Mei, yoksa senin yerine ben yaparım. Şimdi bana Jiang'ın sana Kızıl Ejderhalar hakkında ne bilgi verdiğini söyle."

"Neden?"

"Seni lanet olası bir kuleye kapatmadığımız sürece görevine devam etmeni engelleyemeyeceğimizi hissediyorum, tamam mı?" İsteksizce başımı salladığımda sırıttı. "Benim bir karım, beş çocuğum ve yönetmem gereken bir kulübüm var, bu yüzden seni bir ejderha gibi koruyacak zamanım yok. Ayrıca, Axe-Man'in bu rolü üstlendiğini düşünüyorum. Kendini belaya atacaksan, birinin arkanı kollaması gerektiğini düşündüm, bu da kulüp olabilir. Axe-Man'e biraz huzur vermek isteyen tek kişi sen değilsin."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim yavaşça. "Sadece Axe-Man'den sırrımı saklamakla kalmayacak, intikamımı almak için Kızıl Ejderhaları alt etmeme aktif olarak yardım edeceksin.

Kate, Axe-Man bunu yaptığımızı bilse çıldırırdı."

"Biz lanet olası bir motorcu kulübüyüz Mei, lanet olası bir rahibe manastırı değil. Eski moda bir intikama karşı olduğumuzu mu sanıyorsun?" Zeus bıçak sırtı kadar keskin bir gülümsemeyle sordu.

Bana o soğuk gözlerle bakan ve manik, kalp durduran bir sırıtışla sırıtan Priest'e baktım ve sonra parmak eklemlerini kıran ve üzerinde "Çavuş" yazan armasını yumruklayan Bat'e baktım.

"Silahları getireceğim," diye söz verdi.

Ben rahatlamış ve mutlu bir şekilde güldüğümde onlar da bana katıldılar. Uzun zamandır ilk kez iyi bir şeyin parçası olduğumu hissettim.

CHAPTER THIRTY-ONE

AXE-MAN

BEN GELIYOR GELEN BENIM SABAH SOĞUĞU
DIP IÇINDE VE GÖL,

Saçımdaki suyu bir köpek gibi silkeleyip üzerine bir havlu örttüğüm sırada bir kırılma sesi duydum. Bezi yüzümden düşürdüğümde Mei'nin mutfağın ağzında, elleri açık, seramik parçaları ve ayaklarının dibinde bir kahve havuzuyla durduğunu gördüm.

"Ne oluyor lan?" Ben talep ettim.

"Özür dilerim," dedi hemen, ellerini kapattı, sonra ne tuttuğunu hatırlayamıyormuş gibi onlara baktı. "Ben... kahretsin. Kupanızı kırdım. Size yeni bir tane alırım."

"Kupa umurunda değil Mei," diye mırıldandım, havluyu kapının yanındaki açık kancaya fırlattım ve ona doğru yürüdüm. Sahildeki taşlı patikada yürüdüğüm için bağcıksız botlarım hâlâ ayağımdaydı, bu yüzden itiraz eden ciyaklamalarına rağmen Mei'yi kollarıma alıp adaya taşırken kırık parçalara aldırmadım. Onu lavabonun yanına bıraktım ve ters ters baktım. "Demek istediğim, yataktan kalkmış ne halt ediyorsun? Lanet olası bir beyin sarsıntısı geçirmişsin."

Bana o kadar uzun süre boş boş baktı ki, gece boyunca ateşi çıkıp çıkmadığını anlamak için elimi alnına bastırdım. Pek olası değildi ama iç kanama konusunda yanılmış olsaydım onu acilen hastaneye götürmem gerekirdi.

"Kendini sıcak hissetmiyorsun ama belli ki kendinde değilsin. Ayakta dolaşmamalısın."

"Acıkmıştım," diye itiraf etti, bakışları çıplak göğsüme indi ve o kadar hızlı geri döndü ki neredeyse kaçırıyordum.

"Uyuyacağını düşündüm, bu yüzden spor salonunda rutinimi yaptım ve bir dalış yaptım, ama mesaj atabilirdin. Şunu temizledikten sonra sana bir şeyler hazırlayacağım."

Birkaç dakikalık sessizliğin tadını çıkardım, bu Mei'nin dayaktan ve beyin sarsıntısından dolayı hala ciddi acı çektiğini gösteriyordu çünkü hiç bu kadar kolay itaat etmemişti. Kırık fincanı ve kahveyi temizledim, sonra yeni bir demlik hazırlamak için makineyi çalıştırdım ve hiç düşünmeden pirinç, zencefil ve tavuk suyunu çıkarıp congee yaptım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe, ben pirinci duruladıktan sonra tencereye koyarken.

"Neye benziyor?"

"Congee."

Sekiz bardak tavuk suyunu eklerken kuru bir sesle, "Üçlünün beynini çok fazla sarsmadığını görmek güzel," dedim.

"Ama sen congee'den nefret edersin."

"İyi ki o n u n yerine protein içeceği içiyorum.
Bu senin için."

Uzun bir duraklama. Yüzüne bakmasam da kaşlarının arasında iki çizgi halinde beliren şaşkınlık ifadesini hayal edebiliyordum.

"Neden bana kahvaltı hazırlıyorsun?" diye sordu yavaşça, şüpheyle, sanki onu zehirleyeceğimi falan düşünüyormuş gibi.

"Tanrım, Mei, daha dün gece bir grup Seven Song haydudu tarafından sikilip bir çöplüğe bırakıldın. Sana kahvaltı için rahatlatıcı bir şeyler hazırlayabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım benden nefret ediyorsun ve beni Araf'tan kurtarmadan önce söylediğin son şey benim bildiğin en tehlikeli şey olduğumdu. Bu sabah biraz kafamın karışmış olması anlaşılabilir, özellikle de beni buraya geri getirdikten sonra bile bana kızgın göründüğün için."

Çok kızmıştım.

Hayır, sadece

kızgın değil.

Lanet olası bir öfke. Tanıdığım ve değer verdiğim birinin benim gözetimimde zarar görmesine özgü bir öfke. Ben eğitimli bir askerdim, lanet olası eğitimli bir doktordum,

lanet olası bir Düşmüş kardeştim ve hâlâ etrafımdaki insanların zarar görmesini engelleyemiyordum.

Kendime kızmaktan başka ne yapabilirim ki?

Dün gece vahşice davranmıştım. Mei'yi düşmanımmış gibi alıp sonra da hiç umursamadan bir kenara atmış, kapı o uyduruk zincirle kilitliyken bile onu güvenli olmayan bir yerde bırakmıştım.

Beni dibe çekmekle tehdit eden kendimden nefret etme akımına karşı gözlerimi kapattım. Derin nefes almakla o kadar meşguldüm ki, Mei'nin tezgahtan dikkatlice kayarak yanıma geldiğini duymadım. Sırtıma hafifçe dokunduğunda içgüdüsel olarak hareket ettim ve güveçleri karıştırmak için kullandığım tahta kaşığı bırakıp Mei'yi bileğinden kavradım.

İkimiz de donup kaldık. Ona doğru yaklaştım, her zaman böyle tehlikeli, kendi halinde bir görüntü çizerken ne kadar zayıf olduğunu hatırladım. Bu sabah tek gözü mor ve maviye boyanmış, dudağı şişmiş ve kelebek bandajla bir arada tutulmuş, yanakları her zamanki dik açısının ötesinde şişmiş, çok kırılgan görünüyordu. Hasar korkunçtu ve kendimi lanet olası bir piç gibi hissetmeme neden oldu.

Hiç düşünmeden bileğini tutuşum yumuşadı ve parmak boğumlarım yanağının gergin derisini sıyırıp geçti. "Bunu buzlamalıyım."

Kalın kalın yutkundu. "Evet. Ama şu anda bana verdiğin kırbaç darbesi beni daha çok endişelendiriyor. Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Kalbim göğsümde ağır bir leş gibiydi. "Hapishane ve diğer her şeyden sonra, saldırıya uğramış bir kadına şefkatle davranamayacak kadar farklı bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ben herhangi bir kadın değilim," diye neredeyse irkilerek düzeltti.

"Hayır," diye kabul ettim, başparmağımı kare çene çizgisinde gezdirdim, böylece çenesini sıkıştırıp onu gözlerimle buluşmaya zorlayabilecektim. "Sen hiçbir zaman sıradan bir kadın olmadın. Artık arkadaş olmayabiliriz Mei, ama bir zamanlar sen ailemdin. Bir zamanlar sana güzel bir hayat şansı verdiğimi düşünerek hapse girdim. Hak ettiğine iliklerime kadar inandığım bir hayat. Benimle konuşmayı neden bıraktığını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, artık bilmek de istemiyorum. O eski yaraları açmak zorunda değiliz. Şu anda, bu sabah, sen değer verdiğim ve değer verilmesi gereken bir kadınsın, hepsi bu."

"Bir saniyeliğine bile olsa nasıl unutabilirsin?" diye fısıldadı kalın bir sesle, uzun, düz kirpikleri morarmış yanaklarına gölgeler düşürüyordu.

Onu böyle incinmiş görmek içime saplanan bir bıçak gibiydi, acısı dinmek bilmiyordu.

"Şu anda senin acın benimkinden daha taze. Bunun aramızdaki ilişkiyi değiştireceğini söylemiyorum, sadece bir süre daha burada kalacağını söylüyorum. Ta ki böyle sallanmayacak kadar iyileşene kadar." İki elimi omuzlarına koyarak onu sabitledim, sonra boş ver dedim ve onu koltuk altlarından tutarak dikkatlice adaya yatırdım, böylece ben kahvaltısını hazırlarken o da dinlenebilecekti. "Bok çukuru olmayan bir yer bulana kadar."

"Purgatory Motel'in kendine has cazibesi var," diye itiraz etti ama mide bulantısından bembeyaz olduğu için zayıftı.

Çabucak kurutma rafından çelik bir kap aldım ve k a l ç a l a r ı n ı n arasına girerek saçlarının çoğunu aldım.

Kâseye kusmadan önce omuzlarını ıslattım. İşi bittiğinde, kaseyi lavaboya götürdüm, bir bezi ıslattım ve Mei için bir bardak su aldım, sonra kaseyi dışarı çıkarıp evin kenarında duruladım.

Döndüğümde su içiyordu.

"Dikkatli ol, yoksa yine kendini hasta edeceksin," diye uyardım. "Sadece orada otur ve bırak da pilavı bitireyim. Midene biraz yemek girince kendini daha iyi hissedeceksin."

Bakışlarını benimkilere kaldırmadan onaylar gibi bir ses çıkardı, kusmaktan utandığına şüphe yoktu.

"Ben doktordum, unuttun mu?" diye hatırlattım ona sobanın başına dönerken. "İlk kez kase tutmuyorum."

"Hayır, ama yine de..." Derin bir nefes çekti.

"Teşekkürler." "Lafı bile olmaz."

Tencereyi kontrol ettikten sonra lavabonun yanındaki pencereyi açtım ve ikimize de yeni bir fincan kahve doldurdum. Fincanı uzattığımda Mei titredi ve büyük beden tişörtümün içinde dondu. İçimden küfrederek çamaşır odasına gittim, nemli mayomu ve havlumu temiz bir gri eşofman altı ile değiştirdim ve Mei'ye setin bir parçası olan yeni bir fermuarlı kapüşonlu sweatshirt aldım.

Onu alıp döndüğümde biraz yüzü kızardı ama kapüşonu zorla giydirdiğimde itiraz etmedi.

Daha sonra ona kahve fincanını tekrar uzatırken, "Sarsıldım, felç olmadım," dedi.

"Üşümüştün."

"Neredeyse hiçbir şey giymiyorsun. Sen giymiyor musun?"

Çıplak göğsüme baktım, Mei'nin göğsümde ısırdığı diş izlerinin hâlâ pembe olduğunu dalgınlıkla fark ettim. Cleo bu sabah beni çıplak görmemişti çünkü Lin

Onu terapiye götürdüm ama eve gelip fark etmeden önce bir tişört giymesi için not aldım.

"Soğuk beni rahatsız etmiyor, hiç etmedi."

"Unutmuşum," dedi usulca. "Dışarıda kar yağarken sadece Fallen kesimini giyerdin."

Omuz silktim. "Vikin'in kanı."

"Cleo bu sabah nerede?"

"Terapideyim, birazdan dönerim. Sana kahvaltı verip yatağına yatıracağım, sonra da dükkana gitmem gerek. Sara, resepsiyonistimiz, saldırı yüzünden işi bıraktı. Onu suçlayamam tabii ki ama şimdi geçici birini bulmamız ve kırık eli yüzünden Jae Pil'in tüm randevularını yeniden düzenlememiz gerekiyor. İşleri yoluna koymak için birkaç saatliğine gidiyorum ama akşam yemeğinden önce dönerim. Lin herkes için güveç hazırlayacak."

"Yani..." Nazikçe durakladı. "Akşam yemeğine davet edildim mi?"

Koyulaşan lapayı karıştırmaya devam ettim. "Ben de öyle dedim."

Bu küçük haberi sindirmek için verdiği mücadele neredeyse hissediliyordu. Yemek paylaşmak her kültürde büyük bir olaydı ama Lin ve Mei için özellikle önemliydi. Buna dahil olmak onun için çok şey ifade ediyordu.

Onun tekrar aile masamda oturması fikri göğsümde tuhaf şeyler yaptı, aynı anda hem yeni yaralar açtı hem de asla doğru şekilde iyileşmeyen eski yaraları yatıştırdı.

"Peki üçlü hakkında ne yapacaksın?" dedi sonunda, daha rahat olduğu bir konuya dönerek, ki bu Mei'nin bir insan olarak kim olduğu hakkında çok şey söylüyordu.

Yaralıyken bile dünyaya meydan okumaya hazır bir savaşçı. Takdire şayan olduğu kadar aptalcaydı da.

Ona omzumun üzerinden bir bakış attım. "Bırak da bu konuda ben ve kardeşlerim endişelenelim."

"Yaralı olmam zor durumdaki bir genç kız olduğum anlamına gelmez, Axe-Man. Onlar için ne planladığını söylersen bayılmayacağım."

Göğsümü kaplayan sıcaklık karşısında şaşırarak güldüm. Böyle gülmek için bir nedenim olmayalı bir dakika olmuştu.

"Bayılacağından endişelenmiyorum. O aptal bisikletine binip onları kendin avlamandan endişeleniyorum. Senin bir genç kız olduğunu hiç düşünmemiştim Mei Zhen. Sen her zaman bir ejderha oldun."

Bu sözler karşısında kimin daha çok şaşırdığından emin değildim, Mei'nin mi yoksa benim mi? Ortak geçmişimiz odaya geri döndü, su seviyesi ikimizi de geçmişte boğmakla tehdit edene kadar yükseldi. Cleo, Lin ve Rocky'yle yediğimiz akşam yemekleri, gece geç saatlere kadar süren eskiz seansları ve okula gidiş gelişler aklımdan çıkmıyordu. Turner Çiftliği'nden önceki o son gece, Mei o kırmızı elbisenin içinde, kiraz çiçekleri ve bahar tazeliği gibi kokarken, balodaki tek dansı için loş ışıklı bir park yerinde kollarımdaydı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek o kadar ürkütücü ve yanlıştı ki, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmeme asla izin vermemiştim.

Ve sonra dün gece, onu hiç öpmemiştim ama daha fazlasını yapmıştım. Kırmızı uçlu göğüslerini ağzıma almış, o yüksek, dar kıçını avuçlamış, ıslak amının sıcaklığına dalmıştım. Bir kadını sikerken kendimi ne kadar güçlü hissetmiştim.

kendi vahşiliğine, kendi gücüne sahip bir kadın. Benim vahşiliğimi kendi vahşiliğiyle nasıl eşleştirdiğini ve ona daha fazlasını vermem için beni nasıl teşvik ettiğini.

"Sana dokunmamalıydım," diyordum ki fark ettim
o.

Hamur işi bitmişti, kalın ve parlaktı. Bir kaba doldurdum. ve biraz doğranmış taze soğan ve soya sosu aldı, sonra bunları Mei'nin yanındaki adaya dizdi, böylece onu istediği gibi giydirebilirdi.

Koluma hafifçe dokunduğunda arkamı dönüyordum. Yüzü hiç görmediğim kadar açıktı, gözleri genişti, karanlık havuzlar kendimi bana geri yansıtıyordu, dudakları yumuşak bir nefesle ayrılmıştı.

"Lütfen, yapma."

"İkimiz de bunun yanlış olduğunu biliyoruz."

"Hayır, yok." Bu ses tonu çok tanıdıktı, bir keçi kadar inatçı, kendi fikrinden şiddetle emin. Tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi ve her zaman da öyle olmuştu. "Bir daha olmayacağını biliyorum. Muhtemelen pişman olduğunu anlıyorum, ama lütfen ikimiz de bu konuda konuşmamaya karar verebilir miyiz? Kömürlerin üzerinde bunu konuşmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Seni incittiğim için mi?" Bunu gerçekten düşünmediğim için utanarak sordum. Onun tüm acılarının kendi ellerimden değil, üçlüden kaynaklandığını varsaymıştım, ama ben de acı verme yeteneğine sahiptim ve şehvetle yılların hayal kırıklığının birleşiminin kaynama noktasına ulaşmasıyla delirmek üzereydim.

"Hayır," dedi tekrar, bu sefer gözlerini devirerek. "Beni incitmedin. Ama olanları kötü bir şeye dönüştürürsen bu beni incitir. Sadece... öyleydi. İlişkimizin karmaşık olduğunu biliyorum ama beni böyle becermen

Bu uzun zamandır aldığım en basit zevkti. O yüzden bu anıyı benim için mahvetme, tamam mı?"

Gülümsemesi sıcak metal gibi bükülmüştü, yüzüne tam oturmamıştı ama sözleri yeterince samimi görünüyordu. Elbette eskiden bana aşık olduğunu biliyordum ama bu sekiz yıl önceydi. O zamandan beri muhtemelen bu aşkı çocukça bir fanteziye indirgeyecek kadar çok erkek olmuştu. Olanları delilik olarak nitelendirebilecek kadar cinsel olgunluğa sahip olduğunu bilmek beni rahatlatmalıydı ama yine de kendimi gergin hissetmeme neden oldu.

"Doğru, bir daha olmayacak. Benim çatım altındayken güvendesin, değil mi? Benim huysuz kıçımdan bile," diye şaka yapmaya çalıştım ama boşa gitti.

Ben hızlı bir protein shake'i hazırlamakla meşgulken Mei sadece bir kase congee'sini kabul etti.

"Duş almak için yukarı çıkıyorum, ama gitmeden önce seni tekrar yukarı çıkaracağım, böylece odamda dinlenebilirsin."

"Burada kalabilirim," diye karşı çıktı hemen.

"Hayır. Cleo ve Lin burada olacak ve senin de uyumaya ihtiyacın var. Misafir odası benim sanat eşyalarımla dolu ama kardeşlerden bazıları gelip senin için orayı temizleyecek. O zamana kadar, seni yatağın direklerine bağlamak zorunda kalsam bile yatağımda dinleneceksin."

Çevresel görüşümden onun şiddetli titreyişini yakaladım ve içimdeki karşılık gelen sıcaklığı bastırmaya çalıştım. Sanki öfkenin aramızdaki saygınlık perdesini yırtıp atmasına izin verdiğim için, Mei'nin artık on yedi yaşında olmadığı gerçeğinden saklanamıyordum.

Yirmi beş yaşındaydı, hâlâ benden on altı yaş küçüktü ama eskiden sahip olduğum önyargılara sahip olmak zordu.

Kulüpte bu kadar çok sağlıklı örnek varken, yaş farkları olması çok normaldi. Zeus ve Loulou arasında on dokuz yaş fark vardı ama birbirleri için yaratıldıkları çok açıktı. Yeni doğmuş iki bebek, ergenlik çağında bir evlatlık çocuk ve bakmaları gereken bir kulüp varken bile yeni evli çiftler gibi davranıyorlardı.

Lila ve Nova'nın arasında on iki yıl vardı ve ben her gün bu ikisinin arasındaki kimyaya tanıklık ediyordum. Li'yi sevmek Nova'yı değiştirmiş, onu karikatür gibi bir şeyden, Entrance'a ilk ziyaretimde tanıştığım, serseri bir grafiti sanatçısı olan adamın en gerçek, en iyi versiyonuna dönüştürmüştü.

King ve Cressida birçok yönden kulübün kalbi ve ruhuydu, her zaman dinleyen kulaklar, düşünceli arkadaşlardı ve bunun nedeninin sevgilerinin ürettiği barış cömertliği olduğunu düşündüm. O kadar çoktu ki, geri kalanımızın faydalanması için fazlalık vardı.

Rahip ve Bea bile, gece ve gündüz, kimsenin geldiğini görmediği çift, şafak vakti bir mezarlığın tuhaf ve sevimli atmosferi gibi garip ve güzel bir anlam ifade ediyordu.

Harleigh Rose ve Lion Danner'ın gelecek ayki düğününü kutlamaya hazırlanıyorduk ve tüm kasaba motorcu prenses ile kasabanın eski polisi, iyi adam arasındaki birliktelik için heyecanlı görünüyordu.

Eğer biri bana yaş gibi aptalca bir şey yüzünden bu çiftlerden birinin var olmaması gerektiğini söylemeye çalışsaydı, onları bir adım geri atardım, böylece yeniden düşünmek için daha iyi bir perspektifleri olurdu.

Bu yüzden Mei'nin çok genç olduğunu düşünmek yanlıştı.

Ama her zaman olduğu gibi hâlâ tehlikeliydi. Çok fırtınalı, çok pervasız ve inatçıydı, başkasının kılıcıyla düşmeye çok istekliydi çünkü hiçbir zaman gerçekten huzur hissetmemişti, ama bunu etrafındaki herkes için istiyordu.

Ve yeni şekillerde de tehlikeliydi.

Kaşıktan lapayı emerken onu izledim, pembe dili tortuları yakalamak için parlıyordu. Tüm bu ince işlenmiş güzelliğin, artık onun yapabildiğini bildiğim neredeyse vahşi şehvet seviyesiyle tezat oluşturması, kalbimin perili bir malikanenin kapı tokmağı gibi çarpmasına neden oldu. Beni eski hayaletleri yeniden ziyaret etmeye ve onları kovmaya teşvik ediyordu, böylece bir süre daha kalabilir, güzel göğüsleri, sadık kalbi ve büyük beyni olan bu eski-yeni kızı daha önce hiç cesaret edemediğim şekillerde keşfedebilirdim.

Gözleri, küçük dişlerinin sol göğüs kafesimde bıraktığı ize sabitlenmişti; pembe çizgiler, beni bir tişörtün içinden ısırmış olmasına rağmen kabarık ve öfkeliydi. İfadesinin yumuşayıp karardığını görmek, aramızdaki o birkaç metreye hücum etme, bedenime yer açmak için kalçalarını açmaya zorlama, ellerimi o zarif siyah saçların arasında gezdirme ve onu yağmalama isteği uyandırdı bende.

"Axe-Man?" diye nefes aldı. Bana Henning demek istediğini ama diyemediğini hissettim.

Kısa, çılgın bir an için, bana verilen ismi söylemesini istedim. "H" harfini söylerken nefes nefese kalışını ve "i-n-g" harfini söylerken inleyişini hayal ettim, sanki dudaklarının arasından çıkan sesimden zevk alıyormuş gibi.

Sikeyim.

Protein karışımımı su şişemde çalkaladım ve hafifçe döndüm, böylece gözlemci minx, hain horozumun gri eşofmanlarımın içinde nasıl sertleştiğini görmeyecekti.

"İşin bittiğinde seslen, sana üst katta yardım edeyim," diye mırıldandım soğuk bir duş almak için yatak odama doğru ilerlerken.

CHAPTER THIRTY-TWO

AXE-MAN

SONRAKI ON GÜN ACI VERICIYDI, ÇÜNKÜ MEI'N I N
tekrar evde olmak iyi hissettirdi. Yıllar geçmiş olsa da bir zamanlar Cleo ve Mei'nin sürekli ayak altında olması benim hayatımdı. İkisi de oturma odasındaki deri koltukta dinlenirken, anime şovları ve süper kahraman filmleri izlerken kıkırdamalarının sesi, Cleo'nun en sevdiği çizgi romanlardan birinin aynı kopyasını okurken sessizlik içinde birbirine dolanmış görüntüsü

Cleo'nun yüzündeki küçük gülümseme, Mei onu her canlandırdığında bir mucize gibi görünüyordu.

Fallen ailesi Mei'nin ev halkına katılmasını benden daha iyi karşılamış görünüyordu. Bea çoğu gün oradaydı ve ilk başta beni şaşırtmış olsa da Cleo'nun iki çılgınca farklı en iyi arkadaşı yeterince iyi anlaşıyor gibiydi. Bunun sebebinin Mei'nin görünmek istediğinden daha yumuşak, Bea'nın ise göründüğünden daha esmer olması olduğunu düşündüm.

En şaşırtıcı şekilde Curtains ve Boner ile bağ kurmuştu. O ve Curtains, Mei ve benim eskiden yaptığımız gibi çizgi romanlar ve garip biyolojik gerçeklerin yanı sıra Mei'nin aklına geleceğini hiç düşünmediğim online spor kumarı ve yaşlılık emekliliği yoluyla nasıl para aklanacağı gibi konularda da ineklik yapabiliyorlardı.

Boner'ı anlamak daha kolaydı ve onları birlikte izlemek göğsümü ağrıtıyordu. Çünkü Mei tanıdığım en kötü kız olabilirdi ama insanları güldürmeyi çok severdi. O ve Boner birbirlerine sataşmaya başladıklarında, hepimiz ciğerlerimize kadar gülerken yanlarımızı tutana kadar geri kalanımızı yörüngelerine çekti. Lin'le yediğimiz o ilk güveç yemeğinde kulübün neredeyse yarısı kocaman, yaralı ahşap masamızın etrafında toplanmıştı ve Mei ile Boner Cleo'yu öyle bir güldürmüşlerdi ki, Cleo burnundan et suyu püskürtmüştü. Bu bana Kate, Lin, Cleo, Mei ve benimle birlikte yediğimiz o kadar çok akşam yemeğini hatırlattı ki, neredeyse eski karımın masada bizimle birlikte bir hayalet olduğunu ve ona tam olarak ne olduğunu asla çözemediğimi hatırlattığını hissedecektim.

Cleo saldırıya uğradığından ve Peygamber başka biri tarafından öldürüldüğünden beri hissettiğim huzursuz tatminsizlik

Mei'nin hayatımıza yeniden girmesiyle daha da kötüleşti. Bu durum Kate'in sonunun adaletsizliğine yeniden odaklanmamı sağladı ve onun anısını düzgün bir şekilde dinlendirmek için ihtiyacım olan son cevapları aramam için bana güç verdi.

Sadece benim için değil, Cleo ve hatta Mei için de.

Ama Mei'nin benim alanımda olması sadece eski anılarla ilgili değildi.

Aynı zamanda yenileriyle de ilgiliydi.

Spor salonunda Wrath ile ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım ya da ne kadar geç saatlere kadar yorgunluktan rüyasız bir uykuya dalmaya çalışırsam çalışayım, Mei Zhen'in düşünceleri ve hayalleri her lanet olası günde beni rahatsız ediyordu.

Aslında, dördüncü gece, Ransom ve Carson misafir odasını temizlemeyi bitirdikten ve Cress ile Lila Mei rahat etsin diye daha güzel şeyler aldıktan sonra yatak odama geri taşındığım gece, daha kötüsü oldu.

Ondan çaldığım kırmızı dantel külotu çıkarıp sikimin etrafına sarmak için içimdeki dürtüye yenik düşmüştüm. Saat geç olmuştu, sabahın erken saatleriydi ve etrafımdaki ev sessizdi, bu yüzden o tatlı dantelin içinde mastürbasyon yapma ihtiyacıma boyun eğmek için yerim olduğunu düşündüm. Hâlâ onun gibi kokuyorlardı ve döllerimin onunkilere karışması fikri beni çelik gibi sertleştirmişti.

Kendimi sarsarken gürültü yapıyordum ama bu daha önce hiç önemli olmamıştı çünkü Cleo'nun yatak odası evin arka tarafındaki ana kattaydı. Şehvet dolu sayıklamalarım sırasında Mei'nin koridorun sonunda olduğunu unutmuştum.

Koridordaki ilk gıcırtıyı, pencerenin dışında bir bahar fırtınası ile ıslık çalan rüzgar olarak sayardım.

yapraklar ve çiçekler camlara vuruyordu, ama ikinci gıcırtı dikkatimi çekti.

Durmaya çalıştım, ama Mei'nin dantel tangası yana itilmiş, kumaş demeti klitorisine sertçe sürtünürken, üzerime sertçe boşalmasına yetecek kadar büyük horozuma bindiğini hayal etmeye çok yakındım.

Kendime gelmeme saniyeler kala, bir canavar gibi homurdanırken, yatak odamın kapısı hafifçe gıcırdadı ve Mei aralıkta belirdi. Salondaki gece lambası onu sarı bir parıltıyla göstermeye yetiyordu, kendi bedenim yatakta çıplaktı ve ay ışığıyla açıkça seçiliyordu. Bir an için geri çekileceğini düşündüm.

Daha iyi bilmeliydim.

Bunun yerine, rahatça kapı çerçevesine yaslandı ve beze sertçe boşalmamı izledi. Doruk noktası içimde gürlerken gözlerim kapandı, ama bitirdiğimde hala oradaydı. Yastıklara yığıldım, göğsüm ağırlaşmıştı ve terlemiştim, ne yapacağını bekliyordum.

Bir süre sonra çerçeveyi itti ve odanın içinde sessiz adımlarla yanıma doğru ilerledi. Karın kaslarımda soğumakta olan meninin içine bir parmağını sokup ağzına götürdüğünde, duyulabilir bir patlama ve küçük bir kedi yavrusu iniltisiyle emdiğinde gerildim.

Sonra kıvrılmış avuçlarımın içinde gevşekçe duran dölle ıslanmış külotunu aldı ve kapıya doğru geri çekildi. "Bir dahaki sefere," dedi alçak sesle, kadifemsi bir mırıltıyla. "Boşa harcama iç çamaşırıma boşaldı. Bunun için daha iyi yerler düşünebilirim."

Üç gün boyunca ondan olabildiğince uzak durdum. Şansıma, yapacak bir sürü şey vardı.

Hepimiz Yedi Şarkı'da keşif yapıyorduk ve sistemlerini çabucak çözdük.

Çin'den gelen yabancı uyruklu kişilerle ülkeye para akıtıyorlardı; bu kişiler bavullar ve evrak çantaları dolusu parayı Vancouver'daki kumarhanelerden birine ya da ne yazık ki bizim ve T-Kuş Ekibi için yerli kumarhanesi olan Lake Edge'e götürüp masalarda "yıkayan" saman adamlara teslim ediyorlardı. Biraz bahis oynayıp geri kalanını bozdurarak kirli paralarını taze kumarhane parasıyla değiştiriyorlardı.

Ayrıca kirli fonlarını gayrimenkule ve başarısız işletmelere ya da Stella's Diner ve Honey Bear Café örneğinde olduğu gibi kara para aklamak için iyi birer paravan olan işletmelere yatırım yapmak için kullandılar.

Çok zekiceydi ama çok da cesurcaydı. Eyalet kumar komisyonu onların peşindeydi, bu yüzden Lake Edge Kumarhanesi aracılığıyla para akıtmak için bölgeye doğru yola çıkmışlardı.

Yine de işe yaradı.

Ve polisler, Curtains'in tüm bunları Vancouver'ın Çin Mahallesi'ndeki küçük bir ticari alana bağlama becerisine sahip değildi.

The Golden Door Inn.

Kulağa tanıdık geliyorsa, bunun nedeni bir zamanlar Jiang ile buluştuğum Calgary'deki Seven Song üçlüsünün ön cephesiyle aynı isim olmasıydı.

Loulou'nun lisedeki eski erkek arkadaşı Reece Ross'a ulaşıp triadlara satış yapmaması için kulüpten kredi teklif etmesiyle başlayıp, yerel işletmelerdeki zayıflıkları azaltmaya çalıştık.

Perdeler, hedef alınan bazı vitrinlere güvenlik yerleştiriyor.

Street Ink Dövme Salonu da Jae Pil'in eli kırık olduğu için çok meşguldü. Vancouver'daki bir dükkandan güvendiğimiz bir arkadaşımızı boşluğun bir kısmını doldurması için getirmiştik ama zaten altı aylık bir bekleme listemiz vardı ve bu süre giderek uzuyordu. Sara'nın yokluğunda ön büroda geçici olarak çalışan ve bunu boğulduğunu belli edecek şekilde yapan biri olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kasabada sahibi olduğumuz Wet Lotus Striptiz Kulübü'nde siyah kadife bir kabinde oturmuş Nova'yla birlikte bundan şikâyet ediyorduk, görünüşte Lionel Danner'ın bekârlığa veda partisini kutluyorduk, bir gün boyunca Sea to Sky'da bisiklet sürdükten sonra Whistler'da bir et lokantasında öğle yemeği yedik ve öğleden sonra bazılarımız onun çiftliğinde ata bindik. Bölümün çoğuna göre bu mükemmel bir gün sonuydu, sadece Lion sahneden uzağa bakıyor, Wrath, Lysander, Buck ve Zeus ile poker oynuyordu. H.R. sahnede vücutlarını sergileyen kızları takdir ettiği için ona kızacak değildi - o doğma büyüme motorcu bir hatundu ve bu tür şeylere karşı çok soğukkanlıydı - ama Lion onun dışında kimseyi umursamıyordu.

Ve hayatımda ilk kez onu yakaladım.

Masamızdan beş metre ötedeki direkte dönen kadın, benim için arka planda sesi kısılmış bir televizyon kadar önemliydi. Nova, King, Bat ve Dane ile atışıyor olsam da tek görebildiğim Mei'ydi.

Hayatıma lanet bir hastalık gibi sızmıştı ve lanet bir panzehir olmadığından endişelenmeye başlamıştım.

Gerçek şu ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, odaya girdiğimde ilk fark ettiğim şey hep o oluyordu. Mesele güzel olması değildi, her ne kadar saf güzelliği bariz, neredeyse göz kamaştırıcı olsa da. Mei nerede olursa olsun ya da ne yaparsa yapsın, bunu kendine güvenerek yapıyordu. Bir amaç uğruna. Manyetik kişiliğinin gücüyle gözleri üzerine çekiyordu. Bir zamanlar Mei bana bir şey yapacağını söylese, ne kadar tuhaf olursa olsun, ona inanırdım çünkü on yedi yaşında bile o kadar güçlü, o kadar yetenekliydi. Şimdi büyüdüğüne göre, bu daha da hissedilir olmuştu.

Beni çok fazla izlediğini fark ettim ama ona çıkışamadım bile çünkü fark etmemin tek nedeni benim de onu izliyor olmamdı.

Nova, "Mei, Lila'ya onun yerini doldurmaktan mutluluk duyacağını söyledi," diyordu ve her ne kadar zon yapıyor olsam da Mei'nin adı her şeyi yeniden odak noktasına getirdi.

"Fena fikir değil," diye düşündü Yarasa. "Kızın yeterince dövmesi var. Dövme sanatı hakkında epey bir şey biliyor olmalı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hayatta olmaz," diye bağırdım, bu tartışmayı yapıyor olmalarına bile şaşırmıştım. "Mei Zhen'i her gün dükkânda tutmayacağım."

Nova benim dramatik tavrım karşısında gözlerini devirdi, muhtemelen rolü genelde bu olduğu için. "Sadece gerçekten kalifiye birini bulana kadar. Bugünkü salak, müşterimin istediği arka parçayı yapmak için üç saate ihtiyacımız varken altmış dakika için randevu aldı. İşe yaramazdan da beter."

Otomatik tepki öfkesiyle savaşmaya ve Mei'nin dükkânda olmasının neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu anlamaya çalışırken bir yudum bira içtim.

İşe yaramadı.

"O kız zaten benim şehrimde, lanet olası evimde, koridorun sonunda uyuyor. Sence onu işte de ister miyim?"

"Bu kadar büyütecek ne var?" King sordu, çok masumdu, gözleri bir çocuk gibi kocaman açılmıştı, oysa daha küçük bir çocukken babası ilk kez dibe vurduğunda erkek olmuştu. "O sadece kızının en iyi çocuk arkadaşı. Dikkatini dağıtacak biri değil, değil mi?"

"O bir kâbusun insan versiyonu," diye karşılık verdim.

Nova homurdandı. "Evet, becermek isteyeceğin bir kâbus." İşin özü de bu değil miydi zaten?

Yine de bu kadar belli ettiğimi fark etmemiştim.

"Evet, kardeşim," dedi Nova sahte bir sempatiyle, elimi okşayarak. "O kadar belli ki."

Yumruğumu zorla açtım. "Lanet olsun."

"Sorun tam olarak nedir?" Dane sordu. "Çok güzel bir kız, senden hoşlandığı çok açık ve Cleo'nun ikinizi de sevdiğini düşünürsek, bir şeyler yapmaya başlamanız onun umurunda olmaz."

"Bir şey mi başlattın?" Biraz fazla sert bir şekilde alay ettim. "Mei'nin... lanet olsun, düşünmeye hakkım olandan daha seksi olduğunu düşünmek bir şey. Ne yani, onu Yaşlı Kadın'ım mı yapmak istiyorum?"

Herkesin benim adıma konuşmasını bekledim, ama kanun kaçağı motorcular için bu piçler romantizme çok fazla inanıyorlardı.

Hatta Kral, kadınına kelimenin tam anlamıyla Kraliçem demiş ve ona şiirler yazmıştır.

Nova, Lila'dan hoşlandığını itiraf etmeden yıllar önce Lila'nın dövmelerinin içine aşk notları gizlemişti.

Boku yemiştim.

Bat ve Dane'e baktım, ama onlar sadece küçük bir gülümseme paylaştılar ve sonra bana başlarını salladılar.

"Hepiniz boku yediniz," diye

ilan ettim. Bana güldüler.

Nova, "Başka birinin mücadele ettiğini görmek iyi hissettiriyor," diye itiraf etti. "Artık tüm bilgeliğe sahip olan benim."

Bat, Dane ve ben alay ettik ama o sadece kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkti. "Hey, benim için her şeyi yapabilecek ateşli bir kadının evine giden benim."

Tırnaklarımın altında bambu gibi tünel açan bu kelimelerle ilgili bir şey.

Benim için her şeyi yap.

Bir keresinde Mei'nin Lin, Cleo ve benim için her şeyi yapacağını düşünmüştüm ama Turner Çiftliği'ndeki o geceden sonra ortadan kayboldu. On sekiz ay boyunca hiçbirimiz onu görmedik, hatta ondan haber bile almadık. O kafeste oturup birlikte geçirdiğimiz her anı gözden geçirdim ve nerede yanlış karar verdiğimi merak ettim.

Bu, her zaman paylaştığımızı düşündüğüm özelliklerden biriydi.

Sevdiklerimiz için her şeyi yapmaya istekli olmak. Birbirimiz için.

"O burada dostum," dedi Bat, yanıma yaklaşıp diğerleri şakalaşırken mırıldanarak. "Bilen bir adam olarak söylüyorum, bazen birinin yanında olmak en büyük sevgi gösterisidir."

"Mei beni sevmiyor," dedim ona. "Artık sevmiyor, eğer gerçekten sevdiyse bile. O lanet olası bir çocuktu ve Kate öldükten sonra büyükbabası dışında ona zaman ayıran tek yetişkin bendim. En iyi ihtimalle köpek yavrusu sevgisiydi. Cleo için burada."

"Bunun tamamen doğru olduğuna emin misin?" diye itti. "Dinle, ben lanet bir terapist değilim ve başarılı ilişkiler hakkında tavsiye verecek durumda değilim. Amelia yıllarca süren bir evlilikten sonra bana yabancı bir yaratıktı ve biliyorsun, sadece çocuklara hamile kaldığı için evlendik. Ama sadakati bilirim ve aileyi anlarım. O kız Cleo için hayatındaki her şeyi bıraktı, senin ondan nefret ettiğini bile bile."

"Cleo'yu o kadar çok seviyor," diye itiraf ettim, çünkü bunu hep biliyordum.

Mei ortadan kaybolup geri döndüğünde bile Cleo'ya görüşüp görüşmediklerini hiç sormamıştım çünkü bir yanım görüştüklerini doğrulamak istemiyordu. Mei benim için öldüyse, onun hiç var olmamasını istiyordum.

"Evet, ya da belki de sana tekrar yakın olabilmek için nefretine göğüs gerecek kadar seni seviyordur?" diye önerdi. "Her iki durumda da, parmak uçlarında dolaşmayı bırak, dostum. Onu istiyorsun. Aranızda ne olduğunu biliyorsun. Korkak olmak sana göre değil. Sadece ona ne olduğunu sor."

"Biliyor musun, senden hiç hoşlanmadım," diye homurdandım ama en eski arkadaşım sadece güldü ve beni kendine çekmek için kolunu omuzlarıma doladı.

"Evet, evet, ben de seni seviyorum, sikik."

Işıklar aniden karardı ve ana sahnenin yan tarafına bir spot ışığı tutuldu. Kulüpteki yirmi küsur adamın hepsi

Damat için ne tür özel bir gösteri hazırladıklarını merak ederek anında sustular.

Harleigh Rose sahneye kovboy çizmeleri, file çorapları, minik kot şortu ve ona uygun kot sütyeniyle çıktığında çoğumuz kahkahalarla güldük.

"Planda bir değişiklik oldu çocuklar," diye mırıldandı mikrofona, sahnenin ortasına doğru ilerlerken. "Damat geceyi en sevdiği striptizcinin özel şovuyla bitirecek. Ne yazık ki bu özel bir gösteri, bu yüzden hepiniz kaybolmak zorundasınız." Bir homurdanma korosu duyuldu, ama elini kaldırarak sessizlik istedi ve eli hemen havada kaldı. "Neyse ki ben zarif bir gelinim, bu yüzden hepinizin özel odalarda sizi bekleyen güzel hanımları var. Yaşlı hanımları olanlar, kendi içlerinde seksi ve tanıdık bir şeyler bulabilirler."

Nova kükredi, çoktan ayağa kalkmış ve kulübün arka tarafına doğru ilerliyordu. "Çiçek Çocuğum hangisinde?"

Harleigh Rose güldü. "İsimler kapılarda yazıyor.
Mutlu danslar, çocuklar. Şimdi ortalıktan kaybolun."

Zeus gözlerini kapatıp masalara doğru ilerlerken, "Buradan çıkana kadar bekleyin," diye bağırdı. Müzik yükseldiğinde, hoparlörlerden "Born to Be Wild" yükseldiğinde, küfretti ve oradan hızla uzaklaştı.

Lion güldü, sahneye daha yakın bir yere oturmak için ayağa kalkarken yüzü sevinçten paramparça oldu. Bu bağı görmek göğsümde bir şeylerin sızlamasına neden oldu, bunun hiç sahip olmadığım bir şey olduğunu biliyordum çünkü Kate ve ben birbirimizi kurtarmıştık ama hiç aşık olmamıştık.

Lion'ı sahnede onun için hareket eden Harleigh Rose'a bağlayan aşk gibi değil.

Açıklamak istemediğim bir şeyden etkilenerek, beni eğlendirecek güzel Lotus çiçeklerinden birini aramak için arka odalara gitmedim.

Bisikletimin arkasına atladım ve dağ yollarından Mead Gölü'ndeki evime doğru yola çıktım.

CHAPTER THIRTY-THREE

MEI

TÜM DÜŞMÜŞ KARDEŞLER VE KADINLARI IŞGAL EDILDI

O gece Lion'ın bekarlığa veda partisi vardı ama Cleo böyle bir şeye hazır değildi, bu yüzden Lin ile birlikte kızlar gecesi için kulübede kaldık. Kore yüz maskeleri yaptık, Lin Cleo'nun saçını ördü, ikisinin de ne kadar kötü göründüklerini haykırıp kıkırdamalarını duymak için komik karikatürlerini çizdim ve dondurma mochi ve ekşi sakızlarla ziyafet çektik. Yıllardır böyle bir gece yaşamamıştım, hatta Calgary'de geçirdiğim zamanın sonlarına doğru bile çünkü Old'a yardım etmekle o kadar meşguldüm ki

Dragon'un annemle ilgilenmesi ve ardından onu bakımevinde ziyaret etmem nedeniyle eğlenceye pek zaman ayıramadım.

Yaşlı falcı Madam Cheung'un bana söylediği gibi, ölüme ve karanlığa fazla odaklanmıştım.

İntikam ve adalet kimliğimin ayrılmaz bir parçası olduğu için bunlar her zaman zihinsel dünyamın bir parçasını işgal edecekti, ancak Axelsen'lerle Entrance'a geri dönmek bana neşeye de öncelik vermenin ne kadar önemli olduğunu hatırlattı.

En son ne zaman en iyi arkadaşım, çok fazla atıştırmalık ve Avatar: The Last Airbender bölümlerinden oluşan bir maratonla rahat bir kanepeye kıvrılmıştım?

"Daiyu'yu özlüyor musun?" Cleo bir ara, kalın yünlerden ördüğü krem rengi battaniyenin altında yatarken bana sordu.

Ayakları kucağımdaydı ve dalgınlıkla ayak parmaklarını kırarak kıvranmasını sağladım.

"Her gün," dedim kel bir sesle.

Lin eve gitmişti ve Cleo yarı uykulu sayılırdı, televizyonun titreyen ışıkları dışında oda karanlıktı. Her şey ana rahmindeymişiz gibi görünüyordu, Cleo ve ben kız kardeşler güvenli bir yerdeydik.

"Evet," diye fısıldadı. "Ben de annemi her gün özlüyorum."

"The Fallen'a sahip olmana sevindim," dedim ona, ilk kez değil. "Seni gerçekten önemseyen bu büyük aileye sahip olman çok güzel."

Dudakları büküldü, sonra yumuşadı. "Hayır, haklısın. Son zamanlarda kendimi biraz boğulmuş hissediyorum ama her biri olmadan hayatımı düşünemiyorum. Skell gibi bir pislik olan ya da her zaman kafası güzel olan Lab-Rat gibi kardeşlerim bile.

Sanki hayat ne kadar kötü olursa olsun, hepimiz birbirimizi güvende tutacağımızı biliyoruz."

Sesimi bulamadan kalın bir şekilde yutkundum. Tek istediğim buydu.

Yüzümde beni ele veren bir şey gören Cleo, boğazının arkasından yatıştırıcı bir ses çıkardı ve ayak parmaklarını uyluğumun altına itti. "Artık buradasın. Sen de tüm bunların bir parçası olabilirsin."

"Sadece sen ayağa kalkana kadar kalacağım."

"Ama anlamıyor musun? Anlamak zorunda değilsin. Benim için geldiğini biliyorum. Ve Lin için. Ve babam için, aranızda ne olursa olsun, ama kalmak için daha da fazla neden var. Sanırım son birkaç haftaya kadar ne kadar yalnız olduğunu fark etmemiştim, Rocky. Nasıl oluyor da kimse seni kontrol etmek için mesaj atmıyor? Ziyaret ayarlamak için seni arayan arkadaşların nerede? Neden bizden son ayrıldığından beri kendi kendini izole ettiğin hissine kapılıyorum?"

Çünkü bunu hak ettim, demek istedim ama yapmadım çünkü kelimeleri düşünmek bile acı veriyordu. Çünkü sahip olduğum tek aileyi hayal kırıklığına uğrattım.

Daiyu, son anlarında.

Axe-Man ve dolayısıyla Cleo ve Lin.

Yıllardır konuşmadığım ve bir daha asla konuşmayacağım Florent bile beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Ah Mei," diye nefes aldı Cleo, garip bir şekilde yer değiştirerek yanıma oturdu, yan tarafının tamamını benimkine yasladı, alçılı bacağını sehpaya dayadı. Başını omzuma yasladı ve elimi tuttu. "Olanlar yüzünden kendini hırpalamayı bırakacak mısın?"

"Hiç sanmıyorum. Sanırım sonsuza dek üzgün olacağım."

"Yanlış yaptığın insanlar artık üzgün olmanı istemese bile mi?"

Durakladım, nefesim ciğerlerimde titriyordu. "Belki özellikle o zaman."

"Ne olursa olsun, seni affediyorum. Bana göre affedilecek bir şey bile yoktu. Sen ve babam o gece seçimlerinizi yaptınız ve ikiniz de bana tam olarak ne olduğunu söylememiş olsanız da, motivasyonlarınızın her zaman saf olduğunu bilecek kadar ikinizi de iyi tanıyorum."

Homurdandım. "Saf aptallık, belki."

"Belki," diye kabul etti. "Aptalca seçimler yapmak hakkında biraz bir şeyler biliyorum. Sanırım hayatımın geri kalanında bu kadar aptal olduğum için kendimden nefret edeceğim, ama her gün kendimle yaşamamı mümkün kılan küçük gerçeği bilmek ister misin? İyi bir insan olduğumu biliyorum. Aptalca davranmış olabileceğimi biliyorum, ama bunu yapma nedenlerim iyi bir yerden geliyordu. Sevgi dolu bir yerden. S-Seth Linley iyiliğimi benden almaya çalıştı ama biliyorum ki..." Dalgalı bir nefes aldı ve ben de elini sıkıca kavradım. "Bunu asla yapamayacağını biliyorum. Benden çok şey aldı ama buna sahip olamaz. Bu yüzden her zaman yaralı, kırık ve çok korkmuş olabilirim, Rocky, ama sevgiye ve mutluluğa layık olmadığıma inanmayı reddediyorum. Bazen inanması zor oluyor ama ölmek istediğim günlerde bile bu bilgiye tutunuyorum. Başıma ne gelmiş olursa olsun mutluluğu hak ediyorum. Yaptığım seçimler ne olursa olsun. Ve sen de öyle."

"Glory," diye fısıldadım çok dar boğazımdan. "Koşullarımızı eşitlemek çok zor."

"Hayır," diye kabul etti. "Ama kalplerimizi eşitleyebilirim. Seni tanıyorum, seni görüyorum ve seni seviyorum, tamam mı? Burada yanımda olmana ihtiyacım vardı çünkü senden hiçbir zaman saklanmak zorunda kalmadım. Ne iyiyi, ne kötüyü, ne de çirkini... Çünkü beni bir saniye bile mutsuz görmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorum. Çünkü en kötü zamanlarımda bile bunu seninle paylaşmamın bir tür ayrıcalık olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Nefes alamıyordum, bu yüzden burnumu saçlarının arasına soktum ve ona daha sıkı sarıldım. "Evet."

"Evet," diye kabul etti. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. O yüzden benim için biraz bağlantı kurmayı dene. Kalbini aç ve gerçek bir şans verirsen burada neler inşa edebileceğini gör. Buradaki insanlar sandığınızdan çok daha fazla size benziyor. Toplumun deli, kötü ve tehlikeli bulduğu tüm bu karakterleri tanıyor musunuz? Hepsi de birbirleri için ölür." "Bu bizim hakkımızda ne söylüyor, ha? Ölçtüğümüz Birbirimiz için ölme isteğimizle mi?" Alay ettim.

Cleo o kocaman yeşil-gri gözlerini ciddiyetle kırpıştırdı. "Bence bu, cehennemi yaşadığımız ve içimizde ölmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimiz anlamına geliyor, bu yüzden değer verdiğimiz insanlar için ne bedel ödeyeceğimizi çok iyi biliyoruz."

"Kahretsin, çok akıllısın," dedim yarı şaka yarı hayretle.

Burnunu kırıştırdı, çilleri solgun tenine karşı silikti. "Sanırım Garros'larla çok fazla zaman geçirdim. Cidden, çılgın bir motorcu bilgelikleri var."

Kıkırdadık.

Cleo ön kolumdaki Çin fung wong anka kuşu dövmesinin izini sürerken, "Biliyor musun, öz babamın kim olduğunu hiç merak etmedim," diye düşündü. "Annem onun hakkında

hiç konuşmadı ve Henning resme girdiğinde oldukça küçüktüm ve

hayatımızı tamamen değiştirdi. Onsuz bir hayatı hayal bile edemezdim, etmek de istemezdim.

"Babam bana iyi bir hayat verdi," diye itiraf etti. "Bazen keşke o da bunu görebilseydi diyorum. Her şeyi omuzlarına alıyor ve o bir insan, bir titan değil. Biraz huzur ve mutluluğu hak ediyor. Bir de, eskiden sen yanındayken hep daha sakindi."

İçimden bir kahkaha patladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sanırım sadece benim yanımda sesini yükselttiğini duydum, o zamanlar bile."

"Evet, ama genelde her şeyi içinde tutar. İçini dökmek ona iyi geliyor, anlıyor musun? Şu anda bile bana olanlar yüzünden duyduğu suçluluk duygusuyla kendini yavaş yavaş delirttiğini düşünüyorum. Sen iyi bir dikkat dağıtıcı oldun." Ben homurdandığımda, ben ona bakana kadar elimi çekiştirdi. "Bence bir tür test olarak sana kötü davranıyor. Sanki seni uzaklaştırabilirse haklıymış ve sen bu zahmete değmezmişsin gibi. Ama eğer kalırsan... eğer kalırsan Mei, bence hepimiz yeniden mutlu olabiliriz. Bence burada bizimle bir yuva kurabilirsin."

Tereddüt etti, dolgun alt dudağını ısırdı, bakışları boğazıma kaydı. Morluklarım neredeyse solmuş ve kaburgalarımdaki ağrı sadece yanlış yönde çok hızlı hareket edersem donuk bir zonklamaya dönüşmüş olsa da, orada sahip olduğum karanlık izleri hayal ettiğini biliyordum. Axe-Man'in vahşi ağzından çıkan morluklar vardı ama onlar da boğazımın etrafındaki parmak izi morlukları tarafından gizlenmişti. Ya da ben öyle sanmıştım. Cleo'nun şimdi o üzgün, zeki gözlerle bana baktığını görünce, acaba sadece kendimi mi kandırıyordum diye düşündüm.

Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı ve ciğerlerimdeki nefesi tıkırdattı. Cleo babası hakkında ne hissettiğimi hiç bilmiyordu. Gerçekçi olmak bir yana, hiçbir zaman uygun bir aşk bile olmamıştı, bu yüzden ilişkimizi bununla zorlamak istememiştim. Şimdi, hislerim hakkında onunla konuşmakla hata edip etmediğimi merak ediyordum. Kalbin yolları konusunda her zaman benden çok daha zeki olmuştu.

"Birbirinizi mutlu edebileceğinizi düşünüyorum," diye bitirdi sözlerini, sanki kendi söylediklerinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi omuz silkerek. "Ben de uzun zamandır böyle düşünüyorum."

"Glory..."

"Hayır, bu konuya girmeyelim. Aranızda ne olduğunu, eskiden ne olduğunu ya da şimdi ne olduğunu bilmiyorum ama ne gördüğümü biliyorum. Babamla sekiz yıldır yaşadığınız acıyı, hayatınızdan sevgi eksik olmadan yaşayamazsınız. Bundan bahsetmek istedim çünkü eğer seni affederse, kendini affederse, o zaman beni hiçbir şey daha mutlu edemez, anlıyor musun?"

Kanımın damarlarımda sıcak ve sert bir şekilde aktığını hissedebiliyordum, sözlerinin çocukça fantezilerimi dinlendirdiğimi sandığım içimin derinliklerinde uyandırdığı umutla çılgına dönmüştüm. Tek bir kelimeyle ya da başımı sallayarak cevap vermesem de Cleo, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi felç halimden memnun görünüyordu. Tekrar minderlere yerleşti ve gözlerini kapatırken küçük bir gülümsemeyle iç çekti.

Her şey hakkında bu kadar Zen olabilmesi güzeldi.

Sanırım Axe-Man'in beni gerçekten affedebileceği düşüncesinin ruh sağlığıma, Axe-Man'i korumaktan bile daha fazla zarar verdiğini anlamadı.

Nefretinin statükosu. Çünkü onun için gerçekten bir anlam ifade etme şansım olsaydı, bunu bir daha kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. Ve aşk konusundaki şanssızlık geçmişimi göz önünde bulundurduğumda, denememenin daha kolay olabileceğini düşündüm.

SON BÖLÜM BITTIKTEN SONRA, ÇOK UYKULU OLAN

Cleo'yu odasına götürdüm, saçlarını okşayacak kadar uzun süre kaldım ve hemen derin bir uykuya dalmasını izledim. Daha sonra, korkunç çığlık ve hıçkırık sesleriyle uyanabilirdim, Cleo geçmişin kabuslarıyla uyanıyordu. Uyanık yatar ve Axe-Man'in ayaklarının ikinci kattaki koridorda ve merdivenlerden aşağı usulca vuruşunu dinlerdim. Bazen kızını yatıştırıp tekrar uyuturken sesinin alçak mırıltısını dinleyebilmek için kasanın tepesine çıkardım.

Bu gece uyuyabileceğini düşünmüştüm. Lin'in yaptığı akşam yemeğinin çoğunu ve yetişkin bir adamı derin bir komaya sokacak kadar atıştırmalık yemişti. Ben de

Kodiak onu "doğa maceralarına" götürdüğünde daha iyi uyuduğunu da fark etti. Bana bu gezintilerde pek konuşmadıklarını, ancak her zaman yanaklarında gerçek bir renkle döndüğünü ve manik hareketlerinin genellikle daha hafiflediğini söyledi.

Bu yüzden akşam için herhangi bir drama beklemiyordum. Cleo uyurken ve Axe-Man, The Fallen'ın sahibi olduğu striptiz kulübü The Wet Lotus'tayken olmazdı. Yazmakta olduğum yeni roman için yeni bir hikâye taslağı çizmeyi ve ancak yorgunluk beni zorladığında teslim etmeyi planlıyordum.

Ama misafir odasının kapısını açtığımda, Axe-Man yatağın kenarında oturuyordu, el boyaması Çin mücevher kutum yanında yerde açıktı, içindekiler halıya saçılmıştı ve bir tanesini dört parmaklı sol elinde tutuyordu.

Kan, vücudumun asansör boşluğundan aşağı düşüp ayaklarımın tabanına çarparken donup kaldım. Sersemlik o kadar hızlı indi ki bayılacağımı sandım.

Axe-Man mektupları bulmuştu.

Sadece mektuplar değil aslında, ön yüzünde "göndericiye iade" damgası olan açılmamış mektupları da, gönderdiğim e-postaların ve postaladığım kartpostalların çıktılarıyla birlikte kutuda sakladım. Kaybettiğim her şeyi hatırlatması için kutuyu taşındığım her yere yanımda götürdüm.

Kel özlemimin tüm kalıntıları ayaklarının dibinde yerdeydi.

"Ne yapıyorsun?" Boğazımı temizleyip tekrar denemeden önce fısıldadım. "Islak Lotus'ta olman gerekiyordu."

"Bunlar da ne böyle, Mei Zhen?" Sesi ufuktaki gök gürültüsü gibi alçak bir gümbürtüydü ve hemen sığınabileceğiniz türden bir fırtına vaat ediyordu.

Sadece benim barınağım onun eviydi ve şu anda benim yatağımda oturuyordu.

Uygun bir yalan düşünmeye çalışırken dudağımı ısırdım ve bunu başaramayınca omuz silktim. "Çok açık değil mi? Sana yazmaya çalıştım."

"Seni özlüyorum," diye okumaya başladı, sesi gergindi ve dizlerim neredeyse çöküyordu, bu yüzden kendimi duvara dayadım. "Çince ya da İngilizce, seni özlemenin içimi ne kadar kemirdiğini ifade edecek hiçbir kelime yok. Sanki yokluğun kuduz bir hayvan gibi, ne zaman savunmasız olsam benden büyük parçalar koparıyor, tam da yeni bir iyiliğe çok yaklaştığımı düşündüğüm anda topuklarıma yapışıyor."

Başını kaldırdı, o muhteşem mavi yeşil gözlü bakışlarıyla beni delip geçti. Ağzımı açtım, kapattım ve tekrar denedim. "Seni özlediğimi saklamaya çalışmıyordum."

"İlk günden beri," diye not etti, elindeki mektubu sanki boğmak istediği canlı bir şeymiş gibi sallayarak. "Neden göndermedin lan onları?"

"Yaptım," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "'Gönderene iade' yazısını fark ettin mi?"

"Bir buçuk yıldır bir bok göndermediniz," diye karşılık verdi. "Bunları neden hemen göndermedin? Neden beni ziyarete gelmedin? Ortadan kayboldun!"

"Artık bir önemi yok," diye mırıldandım, o kadar yorgundum ki kendimi yaşlı hissediyordum.

"Elbette, artık bir önemi var," diye kükreyerek ayağa kalktı ve mektubu diğerleriyle birlikte yere fırlattı. Bana bakarken yumruğu kalbinin üzerinde göğsüne çarpıyordu. "O gece Turner Çiftliği'nde sadece Kang'ın tarafını mı kestiğini sanıyorsun? O yara hâlâ kanıyor. Asla doğru dürüst iyileşmedi ve seni hastanede tekrar gördüğüm an sanki yeniden kesilmiş gibi oldum. O yarayı iyileştirecek imkanlara sahipsin ve bana iyileştirmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Gerçekten de seni neden terk ettiğimi bilmenin tüm o kötü kanı temizleyeceğini mi söylüyorsun?" Şüpheci bir alaycılıkla sordum. "Sen inatçı yaşlı bir kaplansın ve nasıl kin tutacağını biliyorsun."

"Hak edildiğinde," diye karşılık verdi, yavaşça ilerledi, ince tişörtünün ve yıpranmış kot pantolonunun altındaki iri vücudu bir orman kedisinin yürüyüşü gibi duyusal bir şekilde yuvarlandı ve sıkıştı.

Çenemi kavrayıp sırtını kıvırarak bakışlarını benimkilere indirdiğinde hızlı ve titrek bir nefes aldım.

"Bana vahşi Mei Zhen'in günahlarını itiraf edemeyecek kadar korkak olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Siktir git," diye tükürdüm, köşeye sıkışmış ve yabanileşmiş bir halde.

Cleo'yla yaptığım konuşmadan sonra zaten ham olan bedenimin bir de bununla yüzleşmesi çok fazlaydı. Öfkesi vücudumu karıştırdı, meme uçlarımın boncuk boncuk olmasına ve kalçalarımın sıkılmasına neden oldu çünkü bana motelde beni becerdiği hayvani vahşeti hatırlattı. Birden nefes nefese kaldım ve ellerim pençeler oluşturarak göğüslerini, etinde çoktan bıraktığım diş izlerini tırmıklamaya başladı. Bir uyarı ve bir cesaret.

Gel bana, diye bağırdı içimdeki her şey, kefaretimi mi istiyorsun, o zaman al onu benden.

Bunu içimde okuduğunda şaşırmamalıydım çünkü Axe-Man'in dillerle arası her zaman iyiydi ve Mei'nin kelime dağarcığı da bir istisna değildi.

"Dürüst olman için seni bir kez daha dizlerimin üzerinde döndürmekle tehdit etmem mi gerekiyor?" diye mırıldanarak beni kapının yanındaki duvara yasladı. Bakışlarımı kırmadan bir elini uzatıp dikkatlice boğazıma kapattı. "Gerçeği ağzından almamı istiyorsun, değil mi?"

"Bana bir daha dokunmayacağını sanıyordum?" Ateşle oynadığımı bilmeme rağmen alay ettim. Bu da yetmezmiş gibi, parmak uçlarımda yükselip alt dudağına yapıştım ve ince deriyi parçalayacak kadar sert bir şekilde ısırdım. Ağzından lal taşı gibi küçük bir kan damlası fışkırdı ve hiç düşünmeden onu yalayıp dilimde bıraktığı tatlı metalik tatla mırıldandım. "Beni görmeye dayanamadığını sanıyordum."

Gerçek şu ki, yanmak için, ellerimin ve ağzımın altındaki tüm o güç ve vahşetin tehlikesi için acı çekiyordum. Onun acımasızlığıyla ilgili bir şey dürüsttü ve bana temel bir şekilde değer verildiğini hissettiriyordu. Aramızdaki her şeye rağmen beni istiyordu ve bu beni güçlü hissettiriyordu.

Axe-Man'in gözleri şehvetle kararmıştı, sert başparmağını nabzımın attığı boğazımın sütununda aşağı yukarı gezdiriyordu. Vücudu benimkinin üzerine eğilmiş, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar büyük bir tehdit oluşturuyordu ama ben öfke ve korkudan daha fazla bir şeyle titreşiyordum.

"Yapamam. Beni kalbimden bıçaklamış olsan da, sana nasıl değer verdiğimi unutamıyorum. Dişlerinde kanım olsa bile, seni öpmek için duyduğum delice dürtüye karşı koyamıyorum. Belki de özellikle dişlerinde benim kanım, göğsümde senin küçük pençelerin varken. Benim için iyi olmayan şeyleri istemek gibi kötü bir huyum var."

"Sana zarar vermeyeceğim. Bir daha olmaz," diye düzelttim nefes nefese.

"Sen hâlâ ağzı keskin dişlerle ve sırlarla dolu lanet bir yalancısın. Senden nefret ediyorum Mei, ama içimde yine de seni isteyen bir çılgınlık var. İçimdeki bu öfke, sözlerim ve dişlerimle senden parçalar koparmak istiyor. Seni yaralıyorum çünkü canının yanmasını istiyorum ve seni işaretliyorum çünkü lanet olası aptal bir parçam benim olduğun zamanların nasıl olduğunu hatırlıyor."

"Ben asla bu şekilde senin olmadım," diye karşı çıktım. "Sen beni istemedin."

"Çok gençtin," diye karşılık verdi, dişlerini boğazıma geçirerek elinin oradaki kavrayışını sıyırdı. Sedir ve çam ormanı gibi kokuyordu ve yosunlu toprağın üzerinde yuvarlanan temiz, serin sis. Uzun, ipeksi saçları köprücük kemiğimi gıdıklıyordu. "Ama artık çocuk değilsin ve tüm o lanet yalanları unutana kadar seni becermek istiyorum. Daracık amını sikimle, bu güzel teni de dişlerimle cezalandırmak istiyorum. Senin beni mahvettiğin gibi ben de seni mahvetmek istiyorum."

"Öyleyse yap," diye meydan okudum, dişlerimi gösterdim ona, kanı hâlâ oluklara yapışmıştı. "Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana. Bunu kaldırabilirim."

Gürültülü bir iniltiyle dişlerini kulağımın hemen altındaki boynuma geçirdi ve nabız noktamı sertçe emdi. "Sen

"Sana yapmak istediğim şeyi kaldıramazsın."

"Dene bakalım. Yaralanalı neredeyse iki hafta oldu. Bana ne verirsen verebilirim." Ellerimi aramıza soktum ve arkamdaki kapının kaldıracıyla onu geri ittim. Sadece birkaç santim geri çekildi ama bu köşeden çıkıp odanın ortasına dalması için yeterliydi.

Yüzünü bana döndüğünde korkutucu görünüyordu, kasları derisinin altında ağır bir ip gibi kıvrılmıştı, göğsü kontrol için savaşırken ağır nefeslerle kabarıyordu. Gözlerim gövdesini sıyırarak kot pantolonundaki bariz şişkinliğe, kalın sikinin bir kalçasında sert bir şekilde uzanışına gitti. Ben onu izlerken, uzun aletini büyük bir avuç içinde sıktı.

"Beni becermek mi istiyorsun?" diye sordu, sesi soğuktu, o kadar kutup gibiydi ki tenimi ürpertti. "Benimle başa çıkabileceğini kanıtlamak mı istiyorsun? Kıyafetlerini çıkar ve yavaşça yap."

Siyah eşofmanımın kemerine uzanırken elim titredi ama sinirden değil. İstemekten, o anın gerçekliğinden, hayatımın yarısı boyunca istediğim adamın önünde durmaktan, onun için soyunmaktan heyecanlandığımı hissettim.

Çok seksiydi, savunmasızdı ama güçlüydü.

Axe-Man, eşofmanımın bel bandını yavaşça kalça kemiklerimin ve popomun kabarıklığının üzerinden geçirip ayaklarımın dibinde bir su birikintisine düşene kadar iterken gözünü bile kırpmadı. Ayaklarımı kumaşın dışına itmek için ikiye eğildim, giydiğim küçük siyah tanganın içinde popomun yuvarlak kıvrımını görebilsin diye hafifçe döndüm. Onun acı dolu açlık tıslaması ayak parmaklarımın halıya kıvrılmasına neden oldu.

Tekrar ayağa kalktığımda, siyah atletimin paçasını başımın üzerine çektim ve yüzüne doğru fırlattım.

Axe-Man pamuğu temas etmeden önce yakaladı, bakışları hala endişe verici bir şekilde neredeyse çıplaklığıma odaklanmıştı. Ağzı kalın sakalının içinde bastırılmış bir çizgiydi, yanakları kızarmış ve al al olmuştu.

Göğüs uçlarım serin havada boncuk boncuk oldu, gövdemdeki düzinelerce siyah mürekkepli dövme arasındaki tek renk noktasıydı. Axe-Man'in bakışlarıyla tasarımları -kendi tasarımlarını- izlediğini hissedebiliyordum. Göğüslerimin altındaki örümcek ağları ve zincir halkaları, göbeğimin etrafında yüzen koi balıkları, sol kalçamda sinsice ilerleyen devasa Çin kaplanı ve yan tarafımda kalp şekli oluşturan bir çift kadın eli. Vücudumun her yerinde sayısız dövme vardı, mürekkepsiz birkaç santim bile yoktu ama ilk kez onları inceleyebiliyordu. Hayatının üç yıldan fazlasını nasıl çaldığımı fark etmesin diye onun yanında hep gizlenmeye çalışırdım, sanatını da çalmıştım.

Alçak, hırıltılı bir hırıltıyla ilerledi, gözleri bedenime fiziksel bir dokunuş, rahatsız ediciye yakın bir sıcaklıkla bakıyordu. Bana yaklaştığında bir elini kalçamın üzerine koydu ve bir zamanlar adımı çizdiği, şimdi göğüs kafesimin dışına kazınmış olan Çince karakterlerin izini sürdü.

"Seni küçük hırsız," diye hırladı, meme ucumu sertçe çimdiklemeden ve beni yatağa devirmeden önce küçük göğsümün alt kıvrımına kadar başka bir tasarım izledi. "Her tarafını siktim senin."

Axe-Man beni göğsümün üst kısmına bir eliyle sabitlediğinde vücudum hâlâ yatağa çarpıyordu,

Diğeri kemerini ustalıkla kullanıyordu. Korkudan değil ama baş döndürücü, parlak bir beklentiyle nefes nefese kalmıştım.

Kemerini kaygan bir tokatla ilmiklerinden çekip tek avucunda birleştirdiğinde ağzım tamamen kurudu.

Ama o daha bir şey yapamadan ben omuzlarımı geriye doğru bastırdım ve bacaklarımı boynuna dolayarak onu yanımdaki yatağa düşene kadar döndürdüm. Yere düşer düşmez üzerine çıktım, dizlerimle kollarını pazularından yatağa sabitledim, bir elimi göğsünün ortasına, diğerini de boğazına bastırdım. Nabzı parmak uçlarımın altında titriyor, boğazı avucumun altında sert bir yutkunmaya çalışıyordu.

"Umarım bana şaplak atabilesin diye öylece yuvarlanacağımı düşünmemişsindir," diye alay ettim kulağına. "Buna boyun eğmemi istiyorsan daha çok çabalaman gerekecek." Temasımızda tehlikeli bir şekilde yüksekteydim, sanki gerçekliğin üzerinde yüzüyordum ve cüretimin sonuçları bana dokunamazdı. Bu yüzden daha da yaklaşıp kulak memesini dişlerimle sertçe çekmem şaşırtıcı değildi. "Eğer sana boyun eğmemi istiyorsan."

Axe-Man önce bir kolunu, sonra da diğerini dizlerimin altından çekip çıkarırken homurdandı. Serbest kalınca avucunu yankılanan bir şaplakla kıçıma vurdu. Dokunuşunun altında patlayan ısı kasıklarımın derinliklerine kök saldı ve beni içten dışa aydınlattı. Dudaklarımdan bir nefes döküldü ve hiç düşünmeden geriye doğru sallandım, geri çekilen elini kovaladım.

Doğrudan amımı okşuyormuş gibi hissettiren acımasız, sert bir kıkırdama çıkardı ve sonra tekrar. Avuç içi kıç yanağıma değdiğinde yüksek sesli bir çatırtı duyuldu ve acı

Tüm vücudumda bir boşluk hissettim, dolmak için can atıyordum.

Acıyan sol yanağımı avuçlayıp sıkarak acıyı etimin derinliklerine masaj yaparak yedirirken tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Kalçalarımı geriye doğru eğerek daha fazla temas aradım ve sonra kasıklarımı güneye kaydırarak kotun altındaki ereksiyonunun demir çıkıntısını aradım. Onu bulduğumda, yüksek bir iniltiyle başımı arkaya atarak uzun boyuna bastırdım.

Axe-Man farkındalık eksikliğimi kullanarak beni tekrar yatağa sırt üstü çevirirken nefesinin altından küfretti. Karşı koymadım. Onun yerine, kemerini geri alıp ellerimi sıkıca birbirine bağlamak için kullanırken nefes nefese yattım. Bunu yaptıktan sonra kemerli ellerimi kendi elleriyle tutup başımın üzerine kaldırdı ve yastığa bastırdı.

"Yeter," dedi ve arkasına yaslanarak kalçalarımın üzerine oturdu. Altında, bağlı ve hareketsiz yatan beni gördükçe gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Şimdi keşke çeneni kapatsaydın."

"Yap beni," diye ısırdım ama onunla alay edemeyecek kadar nefessiz kalmıştım.

Aslında o kadar çok nefes alıp veriyordum ki Axe-Man'in yoğun bakışlarını üzerime çektim. Gözleri göğüslerimi taradı ve sonra işaret parmağının kısa tırnağıyla örümcek ağı desenini kırmızı çizik izleri siyah mürekkebi çizene kadar takip etti. Bu etki garip bir şekilde erotikti ve nefes alışının derinleşmesinden onun da böyle düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Seni incitmek istemiyorum," diye itiraf etti sert bir sesle. "Hâlâ iyileşiyorsun --"

"Benim küçüklüğümün kontrolünü kaybetmene neden olacağından mı korkuyorsun, Axe- Man? Çünkü bununla başa çıkabilirim. Bunu istiyorum," diye cüret ettim. "Eğer senin yarı boyutunda bir kızla başa çıkamıyorsan--"

Elini parmak parmak boğazıma dolayıp hafifçe sıktığında sözlerim kesik bir iniltiyle kesildi. Aynı anda diğer eli de arkasına geçip bacaklarımın arasına girdi ve utanç verici derecede nemli kasıklarımı avucunun içine alana kadar bacaklarımın arasını açtı.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, sözleri sertti ama maskeleyemediği arzusuyla kenarları yıpranmıştı. "Bağışlamamı istemiyorsun ama öfkemi ve sikimi mi istiyorsun? Ne yani, Jiang bunu senin için yapmıyor mu?"

"Tam bir pisliksin," diye tükürdüm ve onu üzerimden atmak için eğildim. "Jiang'la yatmıyorum. Asla yatmadım ve yatmam da. En azından eşcinsel olduğu için. Bunu sen de biliyorsun. Neden, kıskanıyor musun?"

Gülüşü karanlık bir öksürüktü. Elinin topuğunu klitorisime bastırırken yüzümü sert bir ifadeyle izledi.

"O zaman neden iyi ve sert bir sikişe bu kadar açsın, ha?"

"Değilim," diye mırıldandım, dokunuşuna doğru kıvranırken bile, sırtım yataktan hafifçe kalktı.

Ağzındaki zalim gülümseme içimde ürpertici bir arzu dalgası yaratmamalıydı ama bu manzara karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. Elini boğazımdan meme uçlarımdan birine götürüp sertçe büktüğünde, gözlerim kaymaya başladı.

"Bence çok heveslisin," diye karşı çıktı, her zaman sevdiğim o boğuk ses tonuyla bana fısıldadı. "Şaplak yemek istemiyorsun; sikilemeyecek hale gelene kadar sikilmek istiyorsun.

kendi lanet adını hatırla. Ta ki her bir zerrenizi ve yaptığınız tüm kötü şeyleri unutana kadar."

"Evet," diye hıçkırarak itiraf ettim, her bir meme ucunu, bir müzisyenin gitar tellerinden müzik seçtiği gibi ileri geri, ileri geri koparmaya başladı. "Tanrım, evet."

"Sen unutabilirsin ama bilmelisin ki ben asla unutmayacağım."

"Lütfen," dedim, artık aklım başımda değildi, sadece göğsümdeki gerginlik ve kalçalarımın arasında artan sıcaklık vardı. Tam olarak ne için yalvardığımı bilmiyordum; belki bir rahatlama. Sadece fiziksel olarak değil, kederimden, kendimi gömdüğüm nefret dağından da. "Lütfen, Henning."

Bana vahşi bir şekilde bakıyordu, avını ölüm sancıları içinde izleyen bir yırtıcı gibi, gözleri ilkel bir zevkle manikti. İfadesinde hâlâ bir sertlik, dudaklarının dişlerinin üzerindeki kıvrımında bir zalimlik vardı, yutmaya hazır bir kurt.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye yemin etti, çoktan eğilmiş, dişlerini gırtlağıma geçirmişti. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

"Umurumda değil," dedim çünkü o anda o dişleri içime sokmak için her şeyi söyleyebilirdim. Nefret, ilgisizlikten daha iyiydi.

Axe-Man boğazının arkasından kaba bir onay sesi çıkardı, dişlerini omzumla boynum arasındaki kıvrıma geçirdi, bir eliyle tüm amımı avuçladı ve sonra şiddetli bir sarsıntıyla tangamı yırttı. Islak kıvrımlarım onun dokunuşuna açıldığında, beni tekrar avuçladı, sürtünmedi ya da sikişmedi, hareket bile etmedi. Sadece hakkı varmış gibi amımı tutuyordu.

Kemikleri titretecek kadar sıcaktı.

Bu arada omuzlarımdaki ve köprücük kemiklerimdeki morlukları emdi, vampir öpücüklerinden bir kolye, bir mücevher tonundan diğerine dönüşmesini izlediğim morluklardan bir çelenk. Lal taşı, yakut, ametist, biraz safir, turmalin ve sitrin. Etimi ısırıp izini tenime bastırırken bile, o notaların kaybının yasını tutmaya başladım. Nefretle yazılmışlardı ama yıllarca mektuplarımın açılmadan göndericiye iade edilmesinden sonra, bir yanıt almak iyi hissettirdi.

Normalde itaatkâr bir kız olmasam da ellerimi başımın üzerinde tuttum.

Acımasız ağzı meme uçlarıma ulaştığında, bir hayvan gibi nefes nefese kalmış, ona doğru eğilmiştim.

"Axe-Man, hadi, evet, orada, lütfen," diye geveledim.

Sıcak nefesi sol meme ucumun üzerinde gezindi ama temas etmedi.

"Siktir, yol haritasına ihtiyacın var mı?" Ben talep ettim.

"Seni yatağa atmamı mı istiyorsun?" diye hırladı, kaşları birbirine karışmış, gözleri şimşek gibi parlıyordu.

Rahmim titredi ama çenemi yukarı kaldırdım. "Gelecek yüzyılda bir zaman, evet."

Bir hışımla üzerimden tamamen çekildi, dizlerinin üzerinde durdu, böylece onun ağırlığını bile hissetmedim.

"Bekle," diye itiraz etmeye başladım ama kot pantolonunu parmaklarıyla açıp fermuarını indirmesini izlerken cümlemin geri kalanı kayboldu; gri boxer külotunun ucu dökülen prekumla nemlenmişti.

Ağzım bir anda kurudu.

Kalbim boğazımda o kadar sert atıyordu ki, Axe-Man elini içeri kaydırırken boğulacağımı sandım.

ve kalın, damarlı bir horoz çıkardı.

Ağzım bir anda doldu taştı.

O koca sikin görüntüsü, uzun ama lanet bir sopa gibi iri ve o kadar damarlı ki, dilimle saatlerce izini sürebilirdim, vücuduma yıkıcı şeyler yaptı. Umutsuzca, dürüstçe, o aletle oynamak için her şeyi yapabileceğimi düşündüm.

Ama yalvarmak ya da yakarmak zorunda değildim.

Çünkü Axe-Man yüzümdeki ifadeye alçak sesle kıkırdadı, bir kötü adamın şeytani bir planı açıklamadan önce yapacağı gibi ve göğsüme yerleşene kadar vücudumda dizleriyle yürüdü.

Ve o sik tam yüzümdeydi, açık, salyalı ağzımdan birkaç santim ötedeydi.

Onun kokusu beni sarstı. Misk, tuz ve o karanlık, uyuşturucu erkek kokusu.

"Eğer sessiz olmazsan," diye mırıldandı, ereksiyonunun kökünü yumrukladı ve ayırdığım dudaklarıma prekumunu bulaştırmak için yavaşça öne doğru itti. "Seni kendim susturacağım."

Son kelimeyi, sikini dilimin üzerinden boğazımın arkasına doğru yumuşak bir şekilde kaydırarak noktaladı. Boğuldum, ama tekrar bastırmadan önce sadece hafifçe geri çekildi. Ağzımın çatısına ve dilimin arkasına sürtünen çevresinin hissi cehennem kadar seksiydi. Onu boğazıma almak için verdiğim mücadeleyi seviyordum, başımı hafifçe eğerek kendini daha derine sokmasını sağlıyordum. Kasık kıllarının pürüzlü dokusu çenemi çizene kadar daha da yaklaşırken nefesimi tuttum.

Bir yumruğunu duvara, diğerini başımın yanındaki yastığa dayamıştı.

etinin etrafında genişçe yarılmış dudaklarıma bakarken yüzü.

Bir an için gözlerimiz kilitlendi ve seksten daha derin bir bağ hissettim.

Axe-Man ben öğürene kadar daha da derine itti ve çekilmeden önce yüz hatlarındaki vahşi arzuyu izledim.

Tekrar ve tekrar yüzümü sikti. Belki aşağılayıcı hissettirmeliydi, ama beni kullanması, boğazıma girip çıkması, son derece hassaslaşmış dilimin üzerinden geçmesi o kadar sıcaktı ki, kalçalarımdan aşağıdaki yatak örtüsüne sızmıştım.

Sert bir esinti beni uçurumun kenarına itebilirdi ve Axe-Man elini hafifçe boynuma doladığında, horozunun o dar muhafazaya girip çıktığını hissettiğimde, gözlerimi kapattım ve o kadar uzun süre inledim ki zar zor nefes alabildim.

Başım dönüyor, arzudan ve Axe-Man'in bana bu şekilde dokunduğu gerçeğinden bunalmış bir halde kalçalarımı şehvetle birbirine sürtüyordum.

"Hayır, hayır," diye homurdandı inme girişimlerimi fark ettiğinde. "Boşalmak istiyorsan, sikimin üzerinde boşalacaksın."

Ağzımdan çekildiğinde, kalın bir tükürük ağı dudaklarımı sikine bağladı. Onu yaladım, ağzım ıslak, açık ve kullanılmıştı. Axe-Man bir iniltiyle iki parmağını dilimin üzerinde ileri geri sertçe itti. Tadı tuz gibiydi ve daha önce ıslak amımı avuçladığı için belli belirsiz bana benziyordu.

"Benim için sırılsıklam mısın?" diye sordu, zaten diğer elini geriye uzanıp kendini kontrol etmek için kullanıyordu. Parmakları sırılsıklam ıslak amımla karşılaştığında yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi. "Siktir, hoşuna gitti."

Sesi biraz şaşırmış gibiydi. Eğer o acımasız gırtlak sikişiyle beni cezalandırmak niyetindeyse, yanlış kadınla birlikteydi.

"Evet," diye kabul ettim çünkü o anda şımarıklığım kalmamıştı.

Aleti yüzünden sesim harap olmuştu ama Axe-Man'in kör bir silah olan aletinin üzerinde biriken prekum bir gösterge ise, bunu duymak hoşuna gitmişti. Orada yatarken uzun bir süre bana baktı, ağzı ıslak ve harap, meme uçları nemli ve çakıllı, boynu dişlerinden kaynaklanan çürüklerle doluydu. Duyguların yüzünde hızla hareket etmesi bir oyun izler gibiydi: şehvet, şiddet, öfke, çaresizlik, üzüntü, tekrar öfke ve sonunda kararlılık.

Çenesi sertçe sıkıldı, akıcı bir şekilde yanıma geçti ve sonra yatağın ucunda durdu. Uzun, neredeyse mest olmuş bir an boyunca amıma bakarken ağzının kenarını dillemesini perçinlenmiş bir şekilde izledim.

Sonra kendini sinir bozucu bir sinekten kurtulan bir at gibi silkeledi ve cebinden bir prezervatif çıkardı. Yasak olmayan küçük bir itiraz sesi çıkardığımda bana acımasızca sırıttı.

"Çıplak sikimi, döllerimi içinde istiyorsan, bunu hak etmelisin Mei. Bana bir bok anlatmazsan, seni çiğ çiğ sikmemi sağlayamazsın. Benim dölümü hak etmiyorsun." Konuşurken prezervatifi şişko aletinin üzerine yuvarladı ve ben ağzımın suyunu akıtmamaya çalıştım.

Beni ayak bileklerimden tutup yatağın ucuna doğru çekiştirdikten sonra kolayca ters çevirip kalçalarımı yukarı kaldırdığında nefesim kesildi. Başparmağını ıslak yarığımda gezdirirken inledi ve beni kalçamdan yakalamadan önce çıplak kıçıma bir tokat attı. Ancak o zaman sırtıma doğru eğildi,

At kuyruğumu yakaladı ve saçlarımı yumruğunun etrafına doladı. Kafa derimdeki acıyı hafifletmek için başım geriye eğildi, boğazım ona doğru açıldı, amım onun lezzetli zalimliği karşısında sarsıldı.

Dişlerini oraya sabitlemeden önce boynuma doğru fısıldadı: "Kibarca iste, ben de seni bu tatlı ağzında adımın sesi dışında her şeyi unutana kadar sikeyim."

Ben şiddetle titrerken beni tuttu ve sonra kılıflı sikinin sıcak başını girişime dayadı, hafifçe titreşti, böylece neredeyse içime girecekti ama girmedi.

"Siktir," diye dişlerimin arasından küfrettim, doldurulma ihtiyacıyla titriyordum. "Sikeyim seni."

Atkuyruğumu biraz çekiştirerek önce tıslamamı, sonra da zevkten titrememi sağladı. "Oh, seni yatağa kadar becermeyi planlıyorum, ama bunun için bana yalvardıktan sonra. Söyle bana, Mei. Sikimi istediğini söylediğini duymak istiyorum."

"Aman Tanrım," diye soludum, boynum aniden başımı yukarıda tutamaz hale gelmişti. "Aman Tanrım. Evet. Sik beni. Axe-Man, lütfen sik beni. Beni sikinin üzerinde germene ihtiyacım var."

"Tanrım," diye tısladı.

Sonra tek bir sert hamleyle içime girdi. Beni tamamen içine alacak kadar açması bir saniye sürdü ama nefes nefese kaldım ve taşaklarının bana baskı yaptığını hissedene kadar kalçalarımı ona doğru bastırdım.

"Evet," diye mırıldandım, zevkten ve bunun içimdeki Axe-Man olduğunu bilmekten başım dönüyordu. Beni nefretle sikerken bile fantezi gerçekle kıyaslanamazdı. "Kendini tutma. Sert severim."

"Fuuuck," diye inledi, vücudunu benimkinin üzerine getirip kulağıma fısıldarken at kuyruğumu tekrar çekiştirdi,

"Sokakta bir asi ve çarşafların içinde iyi bir kız. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Hiç de değil." Kulağımı ısırdı ve sonra topuklarının üzerinde geriye yaslanarak ağır aletini neredeyse tamamen içimden çıkardı, bağlantımıza baktı. "Ama unutma, bunu sen istedin."

Küstahça bir şey söylemek için ağzımı açtım ama beni tekrar içine aldı ve uzun, feryat figan bir iniltiyle vücudumdaki havayı boşalttı. Başka biri olsa, beni sikinin üzerinde ileri geri hareket ettirirken çıkardığı seslerden utanabilirdim ama Axe-Man sesli bir aşıktı, onu bu kadar iyi aldığım ve bu kadar güzel, açgözlü bir amcığa sahip olduğum için beni övüyordu. Homurdandı ve hırladı, kıçımı tokatlayarak sallanmasını izledi ve sonunda zonklayan klitorisimi acımasızca çimdiklemek için altıma uzandı.

İlk kez o kadar çabuk boşaldım ki neredeyse korkuyordum. Bağlantımız beni elektrikle çarpıyormuş gibi nefes nefese kaldım ve titredim. Axe-Man beni acımasızca, neredeyse acımasızca, Fransızların orgazmlara neden "küçük ölüm" dediğini anladığımı düşünene kadar daha da yükseğe çıkararak becerdi.

İkinci seferinde, gevşek bedenimi yukarı kaldırarak aletinin üzerine oturmam için beni ikna etti. Kalçalarımı kavradı ve beni uzunluğunun üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi, kulağıma cesaret verici homurdanmadığı zamanlarda dişleri boynuma sabitlendi.

"Boşalacağım," diye neredeyse hıçkıra hıçkıra ağladım, başımı omzuna yasladım, saçlarını avuçlamak için geriye uzandım

elini o kadar sıktı ki homurdandı. "Tanrım, hayır, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Kıkırdaması acımasız ve seksiydi, onun hiç bilmediğim ve şimdi sonsuza dek bağımlısı olacağımı bildiğim bir yanıydı. "Sana verdiğimi al. Bunu sen istedin."

Kahretsin, ama yaptım ve onu şişmiş amıma almanın zorluğu, onu sevmenin ve onu özlemenin aynı dayanılmaz zevk-acısıydı. İstemeden de olsa gözlerimin arkasından yaşlar akmaya başladı. Bunun bitmesini istemiyordum çünkü ona bir daha böyle sahip olup olamayacağımı bilmiyordum.

"Beni istediğini söyle," diye fısıldadım, amım onu sıkıca kavrarken ve serbest kalmanın eşiğinde titrerken. "Lütfen."

Bunu neden duymak istediğimi sormadı. Bunun yerine bir elini boğazıma götürüp başımı çevirdi, böylece nefes nefese kalmış ağzıma karşı konuşabilecekti. "Lanet olsun sana, ama evet, seni istiyorum. Bu güzel, mükemmel amcığı sikmeyi asla bırakmak istemiyorum. Çok tehlikelisin çünkü beni çok zayıflatıyorsun, Rocky."

İşte buydu.

Eski ismimin onun ağzındaki sesi.

Eliyle çabucak bastırdığı bir çığlık attım. Kollarında kıvranırken beni becerdi, Peleus'un kalesinde kaçmak için şekil değiştiren Thetis gibi yakalanmıştım. Ama Axe-Man gitmeme izin vermedi, Mei Zhen Marchand'dan başkasıymışım gibi davranmama izin vermedi. Onu çok gençken sevmiş ve önemli olduğunda terk etmiş olan kız. Geri dönen ama affedilmeyen kız. İstediği ama hoşlanmasına izin vermediği kız.

Ama ben boşalırken bana Rocky diye seslendiğinde ve bir dakika sonra, doruk noktamla onun sikini sağdığımda ve içimde orgazmının tekmesini hissettiğimde ve kulağımda benim için adını tekrar inlediğinde bunların hiçbir önemi yoktu.

Çünkü sonuçta Rocky'yi beceriyorsa, yaptığım onca şeyden sonra bile beni tekrar sevebileceğine dair bir umut var demektir.

Bu da beni en az içimden geçen ve zihnimi parazite çeviren orgazm kadar sarstı.

CHAPTER THIRTY-FOUR

MEI

"O GECE NE OLDU?"

Artık karanlıktı. Axe-Man bacaklarımın arasını temizlemek için ıslak bir bezle banyodan döndüğünde yumruğunu masaya vurarak ışıkları söndürmüştü. Bana gösterdiği özeni gizlemek için mi zifiri karanlık istemişti, benimle ilgilenmek bir yana geri döndüğü gerçeğini gizlemek için mi, yoksa az önce paylaştıklarımızdan sonra karanlığın kalkanına ihtiyacım olduğunu hissettiği için mi emin değildim.

Beni temizledikten sonra gideceğinden emindim ama sadece bezi yere attı, fermuarını açtığı kot pantolonunu sıyırdı ve yanımdaki yatağa uzandı. Birbirimize dokunmuyorduk ama vücudunun uzun çizgisi ile benimki arasındaki titreşimi hissedebiliyordum, sanki aramızdaki çekimin kendi frekansı vardı. O kadar uzun süre konuşmadı ki uyuyup kalmadığını merak ettim ama aramızdaki bu tuhaf huzuru bozacak bir şey yapmak istemedim.

Bunun yerine, sert sikişten dolayı vücudumda oluşan hafif ağrı ve sızıların tadını çıkardım. Hiçbir şey gerçekten acımıyordu, bu da antrenman için spor salonuna dönmeye hazır olduğumun mutlu bir göstergesiydi, ama meme uçlarımdaki ve amımdaki zonklama beni bir tür meditasyon durumuna sokacak kadar hoştu. O karanlık odada benim için Axe-Man, ben ve sikiştiğimiz bilgisinden başka hiçbir şey yoktu ve bu sefer, daha önce ne söylemiş olursa olsun, öfke ve nefretten daha fazlası söz konusuydu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve daha sonra muhtemelen bunun için acı çekecektim, ama hayatımda bir kez olsun istediğim şeyi elde etmiştim ve bir an için bunun tadını çıkaracaktım.

Bu yüzden Axe-Man'in karanlıkta beliren bir canavar gibi sorduğu soruya hazırlıklı değildim.

Bir an için bu sözleri söylediğini hayal ettiğimi düşündüm çünkü son birkaç haftadır birçok kez sormasından hem korkmuş hem de özlem duymuştum.

O gece ne oldu?

Bu kadar kolay, açık bir soruya bu kadar karmaşık, korkunç bir yanıt.

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki derim kırıldı ve ağzımdan kan geldi.

"Rocky," dedi karanlığa doğru usulca.

Onu görememem daha iyi oldu. Sadece vücudunun sıcak, sert çizgisi benimkine değiyordu, ufka doğru bastırılmış bir dağ gibi. Gerçekten konuştuğunu fark ettiğim anda kalbim hızla çarpmaya başlamış olsa da, onu orada hissetmek beni sakinleştirdi. O benim için her zaman özel bir tür yerçekimi olmuştu, beni ayakta tutan bir şey, her santimimde, her molekülümde hem doğal hem de derin bir şekilde hissettiğim bir şey.

"Bilmem gerekiyor," diye devam etti.

Sesinde düşmanlık olmadığı için minnettardım, sadece yorgun bir yalvarış vardı. O kadar çok şeytanı vardı ki, birçoğunu ona ben vermiştim ve bazılarının -bunun- dinlenmesini hak ediyordu.

Boğazımı temizledim, açık gözlerim önümdeki mürekkep gibi karanlığa sabitlenmişti, ellerim çarşafın üzerinde açılıp kapanıyordu.

"Cedar beni eve götürdü."

Ev karanlıktı ama bu şaşırtıcı değildi. Ailem hiç eve gelmemişti ve Daiyu bakımevine taşındığından beri kimse evde fazla vakit geçirmiyordu. Hep onun yanındaydık, bekliyorduk, bekliyorduk, bizi neşelendirecek bir umut bile olmadan bekliyorduk. Ev, bir cesedi bekleyen kazılmış bir mezar gibiydi ve kapının kilidini açıp içeri girdiğimde ürperdim.

"Her tarafım kan içindeydi ama sanırım unutmuşum çünkü ışıklar aniden yandığında ilk düşündüğüm şey neden birilerinin evde olduğuydu. Biri beni The Walking Dead'den fırlamış gibi görmeden saklanmalıyım değil."

"Florent'tı," dedi Axe-Man, bir soru değildi bu.

"Florent'tı."

Yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlayabiliyordum; kaşları koyu renk gözlerinin üzerinde şiddetle örülmüş, teni öfkeyle kızarmış, dudakları soluk bir çizgi halindeydi. Daha önce hiç bu kadar büyük görünmemişti. Özellikle uzun boylu bir adam olduğu için değil, Axe- Man'le kıyaslanamaz bile, ama öfkesi onu şişirdiği, groteskleştirdiği için.

"Nerede olduğunu sormayacağım," dedi o alçak, titreşimli bas sesiyle, Quebecois aksanı her zamankinden daha belirgindi. "Sormama gerek yok. Henning Axelsen ile birlikte olduğunu biliyorum. Belli ki başın her ne beladaysa onun işi."

"Hayır," kelimeyi öksürerek çıkarırken boğazım acıdı. "Hayır! Henning bu gece beni kurtardı. O..." Hıçkırıklara boğuldum ve sonra dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim. "Hayır. O olmasaydı şu anda burada olmazdım. Ve benim yüzümden... Sanırım Henning hapse girebilir."

"Oh." Memnuniyetle dolu ipeksi bir ton. "Bundan emin olacağım, Mei. O adamı bir daha asla görmeyeceksin. Anlaştık mı?"

Sözlerini duymadım çünkü aklıma Florent'in Daiyu'yla birlikte olması gerekirken evde olduğu geldi.

"Neden hastanede değilsin?" Ben talep ettim.

Ve sonra Yaşlı Ejderha karanlık koridorun ağzında belirdi, çok yaşlı görünüyordu, onu daha önce hiç görmediğim kadar yaşlı. Solgun ve gölgeler içinde yüzen bir hayalet gibi çizilmişti.

Ve biliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım ve kalbimden, akıl sağlığımdan geriye ne kaldıysa büyük, yankılanan bir çatırtıyla kırıldı ve acıyı bile hissetmeden mermerin üzerine dizlerimin

üzerine sertçe çöktüm. "HAYIR!" diye bağırdım. "Hayır, lütfen, hayır, hayır, hayır."

Yaşlı Ejderha beni dikkatlice kollarına alıp çapraz bacaklarının üzerinden hafifçe kucağına çektiğinde bile duracak gibi görünmüyordum. Kendi gözyaşlarının ateşli tenime sıçradığını uzaktan fark ettiğimde bile beni susturmaya ve yatıştırmaya çalıştı.

Hikayemi anlatırken durakladım çünkü Axe-Man aniden bana dokunuyordu. Farkına varmadan yatakta doğruldum, bükülmüş dizlerimin etrafında kıvrıldım ve kollarımı onlara doladım. Eli, ağırlığıyla saçlarımın altından kayarak enseme dolandı ve sıkıca tuttu. Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve birkaç kez sertçe yutkunduktan sonra hikâyeme devam etmeye çalıştım.

"Kate'in öldüğünü öğrendiğiniz anda ne hissettiniz bilmiyorum ama benim için o anda, sadece bir saat önce sizi bir şekilde kaybettikten sonra, kederimi kendi kafamda bile ifade edemiyordum. Kelimeler ya da düşünceler yoktu, sadece acı vardı. Şakaklarımın arasında zonkluyordu. Ayak toplarımda, her kaburgamın arasındaki boşlukta. Derimin soyulduğunu ve ateşe verildiğimi hissettim, her santimim dayanılmaz bir acı içindeydi." Ürpertici bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Bunu sana, ne bileyim, bana acımanı sağlamak için falan söylemiyorum."

"Sana acımıyorum," diye o alçak sesiyle beni temin etti, ama eli boynumda rahatlık anlamına gelen bir şekilde esnedi.

"Ne kadar süre ağlamama izin verdi bilmiyorum ama uzun sürdüğünü sanmıyorum. Ya da, belki de bütün bu süre boyunca içime işliyordu ve ben bunu fark etmemiştim. Ama sonunda Florent soğukkanlılığını tamamen kaybetti."

"Beni dinleyeceksin," diye tısladı Florent, birden önümde durdu, parmakları ıslak, sümüklü çenemi kavramaya çalışırken kayıyordu. "O adam annenle geçirdiğin son anları kaçırmana neden oldu. Bunun farkında mısın? Bezelye büyüklüğündeki aklın onun bir canavar olduğunu ve ona saplanıp kalmana izin vermekle hata ettiğimi anlayabiliyor mu? O suçlu, acınası aileye?"

Verdiğim tek yanıt, geniş fuayemizde yankılanan ürpertici bir feryat oldu. Yaşlı Ejder beni göğsüne bastırdı ve şimdi olmaz gibi bir şeyler söyledi.

Ama Florent dinlemedi.

Çenemi daha sert kavradı ve beni perişan yüzüne bakmaya zorladı ve bana alçak sesle, soğuk bir şekilde söz verdi: "Beni dinle Mei Zhen Marchand. Axelsen'leri bir daha asla görmeyeceksin."

Kelime nihayet nüfuz etti, taze bir yara, ölümcül bir yara acının sisini yardı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Sanırım," dedim Axe-Man'e karanlıkta, dizlerim çatlayacak ve omuzlarım yuvalarında çekilecek şekilde daha da sıkı kıvrıldım. "Yani, kulağa dramatik geliyor ama o anlarda gerçekten insan değildim. Sanki her şeyin dehşeti devrelerimi aşırı yüklemişti ve ondan sonraki her şey sadece... içgüdüydü. Bir hayvan gibi."

"Köşeye sıkışmış ve korkmuş bir hayvan," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

Öksürdüm ama bunun bir anlaşma kıkırdaması olması gerekiyordu.

"Tam olarak nasıl olduğunu hatırlamıyorum ama birdenbire ona doğru hamle yaptım. Florent'e. Babama, ama o zaman babam değildi. Tanıdığım biri bile değildi.

Onu bir insan olarak gördüğümü bile sanmıyorum. O bir canavardan ya da şeytandan daha kötüydü, insanların bir şeylere verdiği nefret ve korkunun kişileştirilmiş haliydi. O beni ikiye bölen bir baltaydı ve eğer onu elime geçirebilirsem acımın dineceğini düşünüyordum."

"Ona saldırdın mı?" sesi şaşırmış gibiydi, bu da beni biraz şaşırttı. Ne kadar gergin, ne kadar aptal, vahşi ve aptal olabileceğimi bilen biri varsa o da Axe-Man'di.

"Evet. Gözlerini oymaya çalıştım. İşe yaramadı ama sanırım yanaklarında hala yara izleri var. Tırnaklarım her zaman güçlüydü ve derin kazdım. Günler sonra, tırnaklarımın altında hala onun eti vardı."

O zaman beni kınayacağını düşünmüştüm. Bana deli falan derdi çünkü evet, bu adil olurdu.

Ama bunun yerine, arkama oturana kadar yer değiştirdi, bükülmüş bacakları açıktı ama kalçalarımı destekliyordu. Bana dokunmuyordu ve beni o kadar rahatlatabileceğini sanmıyorum ama sırtımdaki bedeninin sıcaklığı ve gücü, belimin etrafındaki bir parantez, fazlasıyla yeterliydi.

Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca nefes almamak gibi bir alışkanlık geliştirmiştim. Bilinçli bir düşünce olmadan nefesimi tutuyordum, ta ki aniden nefes nefese kalana kadar.

Entrance'ta yaşadığım için bunu artık pek yapmıyordum.

Ve burada, Axe-Man'in bulunduğu odanın karanlık rahminde, tek hissedebildiğim, neredeyse on yıldır ilk kez özgürce nefes alabildiğimdi.

"Ne yaptı?" diye sordu sonunda.

Hemen cevap vermeyince bacaklarını biraz daha yaklaştırdı, kalın kalçalarındaki keskin kıllar ve güçlü

Baldırlarım tenimi gıdıklıyor.

İçimi çektim ve zehrin geri kalanını bıraktım.

"Komşular Dean ve Tiffany Straith kargaşayı duydular ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yanıma geldiler. Kendime geldiğimde Florent ve Dean beni yere yatırmışlardı ama ben hala çırpınıyor, bağırıyor ve hıçkırıyordum. Çığlıklar yüzünden boğazımın acı içinde olduğunu ve yeterince hava alamadığımı hatırlıyorum. Polisler geldi ve sağlık görevlileri beni sakinleştirdi."

Her tarafım titriyor, tırnaklarımı baldırlarıma geçirip acıyla kendimi sabitlemeye çalıştığımda bile duramıyordum. Ancak Axe-Man öne doğru eğilip göğsünü sıcak, ağır bir battaniye gibi bana bastırdığında devam edecek gücü bulabildim.

"Uyandığımda Yaşlı Ejderha orada değildi ve belli ki Daiyu -Annem- de yoktu. Sadece bipleyen makinelerin olduğu korkunç beyaz ve mavi bir oda vardı ve Florent hiç oturmamış gibi yatağımın yanında duruyordu. Yanağındaki çizik izleri simsiyah görünüyordu ve onları görmek her şeyi geri getirdi. Ağlamaya başladım. Bir damla gözyaşımı silmek için elimi kaldırdığımda fark ettim ki..." Öyle geniş bir nefes çektim ki ciğerlerim yandı. "Yatağa kelepçeliydim. Florent bana saldırı suçundan dava açacağını söyledi. Beni bir ıslah evine kapattıracağını söyledi."

"Her şey bitti."

Babamın sesi zihnimde yankılanıyor, tilt makinesindeki bir top gibi kafatasımın duvarlarına çarpıp duruyordu.

Bitti artık.

Bildiğim hayatımı kastediyorum.

Beni kendine bağladı.

Kanada'da bir kişiyi istemsiz olarak hastaneye yatırmanın tek yolu doktor yetkisiydi. Ne yazık ki Florent Marchand her yıl Rockyview Hastanesi'ne bağışta bulunuyordu ve bunu on yıldır yapıyordu.

Henning Axelsen'in cinayet ve uyuşturucu dağıtma suçlarından tutuklanmasından üç gün sonra Ryerson Ergen Islah Merkezi'nde arabadan iniyordum.

Axe-Man'in güzel, ev gibi göl kulübesinin karanlığında, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve dizlerimden aşağı damladı.

Ama devam ederken sesim netti: "On sekizinci yaş günümü orada kutladım. Dışarıdan kimseyle temas kurmama izin verilmiyordu ve onaylı listede olmadıkça kimse ziyaret edemiyordu. Açıkçası, Florent hiç kimseye izin vermedi, bu yüzden yalnızdım."

Titrememem o kadar şiddetliydi ki Axe-Man'i sırtımdan fırlattı. Daha da yaklaştı, kapitone kollarını etrafıma sardı, biri karnımda, diğeri göğsümün üzerinde emniyet kemeri gibi çaprazlamasına. Güvenli bir tutuştu. Kendimi ona yapışmış hissediyordum ama tehditkâr bir şekilde değil. Daha çok bir kayaya yapışmış midye gibi, çarpan dalgalardan istikrar ve güvenli bir liman arıyordum.

Bir an nefes alış verişine odaklandım ve tempomu onunkine uydurdum. Yavaşça, kaslarım ona doğru sarkana kadar gevşedi.

"Ne kadar?" diye sordu sonunda, ama ses tonundan bir şey okuyamadım.

"O sonbahar çıktım. Jiang beni buldu ve ileride birlikte çalışmamız koşuluyla Florent'in izni olmadan beni serbest bırakmaları için doktorlara para verdi. Eski

Dragon bazı eski arkadaşları aracılığıyla onunla temasa geçti ve her şeyi ayarladı, çünkü beni dışarı çıkarmak için tek başına yeterli gücü yoktu. O Ocak ayında British Columbia Üniversitesi'ne kaydoldum. Daiyu bana para bıraktı, yoksa başaramazdım. Beni Yaşlı Ejder aldı ve birlikte batıya gittik. Florent ile bir daha hiç konuşmadım."

"Buna izin vermesine çok şaşırdım."

"Evet, şey..." Omuz silkmeye çalıştım ama beni çok sıkı tuttu. "Mei Zhen Lung adına kayıt yaptırdım ve beni bulması biraz zaman aldı. Hatırlar mısın bilmiyorum ama ben U of T'ye gitmek istiyordum, bu yüzden beni bulmak istediğinde Doğu Yakası'ndan başladı. Bir kere geldi." Gri bir gündü çünkü Kuzeybatı Pasifik'te pek çok gri gün vardı. Şemsiyesini unutmuştu, burnundan ve kirpiklerinden yağmur damlıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, ağız şeklimiz ve kare çenemizle birbirimize benzediğimizi düşünmüştüm. "Biraz pişmanlık duyuyordu. Yeterince değil. Ama mantığını kabul etmemi ona borçluymuşum gibi göstermeye çalıştı. Beni kötü alışkanlıklarımdan ayırdığı için sınıfımı birincilikle bitirmişim gibi göstermeye çalıştı."

"Benden."

"Evet."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı ve her zamanki belagat eksikliği, zor konuşmaya rağmen beni gülümsetti. Ne de olsa onun sihri buydu, her şeyi daha iyi hale getiriyordu.

"Sebep bu değildi," diye ekledim, belki ondan nefret etmesine rağmen Florent'ın berbat mantığına katılmış olabilir diye. O da böyleydi, Axe-Man. Her zaman kendi kendini kırbaçlamaya istekliydi. "Zekiyim, bu da var. Ama aynı zamanda

hiç arkadaşım yoktu, bu yüzden hiçbir şey beni okuldan alıkoyamazdı."

"Neden arkadaş edinmeyi denemedin... biriyle çıkmadın, bir süreliğine normal bir genç yetişkin gibi davranmayı denemedin?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi ama onları dilime zorla yerleştirdim çünkü Axe-Man gerçeği hak ediyordu ve geçmişimin tüm tozunu ve pisliğini temizlemek düşündüğümden daha iyi hissettirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim bile. Sana olanlar, seni tarlada öylece bırakışım, annemin vefatını nasıl kaçırdığım, Florent'ın... bana nasıl ihanet ettiği. Hepsi çok fazlaydı. Kendime güvenmiyordum, kimseye güvenmiyordum. Ve..." Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. "Yıllar geçse de sen ve Cleo benim için hâlâ o kadar önemliydiniz ki, sizi tanımadan birinin beni tanıması imkânsızdı. Sana olan aşkım her zaman beni çözmek için gereken şifre oldu."

"Bana hiçbir zaman gerçekten aÇık olmadın Mei," dedi elini yüzünde gezdirerek. "Kate, Cleo ve benimle tanışana kadar o kadar az gerçek sevgi gördün ki, bizim gerçekte olduğumuzdan daha iyi olduğumuzu düşündün. Gerçekten öyleyiz," diye düzeltti.

"Bu sevgi olmadan sekiz yıl yaşadım ve hâlâ senin en iyisi olduğunu düşünüyorum." Bunu itiraf etmek çok savunmasızdı, bir otopsi masasına kendi isteğimle uzanıp kendi göğsümü kesip açmak gibiydi. Burada, yalnızlığımın iç organlarımı nasıl aşındırdığına bakın demek istedim.

Ağır iç çekişi omzumun üstündeki saçları karıştırdı, kulağımı gıdıkladı. İtirafımla ne yapacağından emin değildim, ama benden geri adım atmamış olması olumlu görünüyordu.

Uzun bir süre sonra, neredeyse isteksizce, "Ne okudun?" diye sordu.

Karanlığa gülümsedim. "İlaç değil."

Daha fazlasını sormasını bekledim. Branşım neydi? Kendime ne tür bir kariyer yapmıştım? Ama görünüşe göre Axe-Man kendine olan sabrının sonuna gelmişti ve bana olan kızgınlığına geri dönmenin bir yolunu buluyordu.

Bir sonraki konuşmasında sesi daha derindi, kırpılmıştı. "Florent gibi lanet bir babayla yaptığın hatalara şaşmamalı."

İrkildim ama o beni yakaladı, sert elleriyle omuzlarımı kavrayarak beni sakinleştirdi. Sanki sözlerinin tüm etkisini içime çekmemi istiyor gibiydi. Babam gibi bir şey olmanın mutlak hakareti.

Titredim ama sustum. Kendimi her zaman bir asi olarak görmeme rağmen Axe-Man'e hiç düşünmeden, hatta kendi zararıma bile olsa itaat etmem ne kadar komikti. Bu, günahlarımın kefaretini ödemenin ötesinde, kanımda ve kemiklerimde, devrelerimin kablolarında yaşayan daha derin bir şeydi. Hayatım boyunca kimseye nadiren itaat etmiştim, ihtiyatlı olsa bile, ama Axe-Man'i dinlemeyi seviyordum. Ve bunun sebebinin, hayatımda bana kendisine güvenmememem için bir sebep vermeyen tek insan olması olduğunu fark ettim. Nefret etse bile bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Gerçekten de öylece ortadan kaybolacağımı mı düşündün?" Sorma cesaretini kendimde buldum çünkü karanlık ruh hali odaya yayılmış olsa da hâlâ arkamda oturuyor ve beni arkadan kucaklıyordu.

Ayı gibi bir of daha çekti. Omuzlarındaki gerginliği aldı ve sıcak avuçlarının kollarımdan aşağı kayarak kalçalarımda dinlenmesine izin verdi. Her bir avuç içi neredeyse bacağımın en etli kısmının genişliğindeydi ve ben de çalışıyordum. Aramızdaki boyut farkını görmek her zaman ağzımı kuruturdu. Beni kendi zevki için eğip bükmesinin ve şekillendirmesinin ne kadar kolay olacağını şimdi somut olarak bilmek. Benim çıplak olmam ve onun hâlâ tişört ve boxer külot giyiyor olması da yardımcı olmuyordu.

"İlk başta değil," diye itiraf etti. "Ama bir ay iki, sonra üç, sonra altı ve bir yıl geçti. Dışarıdan bakınca belki de o kadar kötü olmazdı. Sen ortadan kaybolduğunda Cleary Sokağı'nda Cleo'yla birlikte evde olsaydım belki anlardım... Hayır." Başını sertçe salladı, saçları uçuştu, sonra benimkilerle birlikte omuzlarıma yaslandı. Keşke hava, altın sarısı ve siyahın birlikte parladığını görebileceğim kadar aydınlık olsaydı. "Seni aramaya giderdim. Lanet olası keşkeler beni hep çıldırtmıştır. Artık bir önemi yok. O zamanlar, kulüpteki kardeşlerim tarafından hapsedilip ihanete uğradığımda, insanların en kötüsüne inanmak için verimli bir zemindim."

Onu o yerde hayal ederken başım omuzlarımın arasına düştü. Düzenli yatak için çok büyük olurdu, ayakları ucundan sarkardı ve zaten en iyi koşullarda bile uyumakta zorlanırdı. Lin ve Cleo'dan, hayatının amacı olan kadınlarından ayrılmıştı. Hem Düşmüşler'in hem de istemeden de olsa benim ihanetimin sonuçlarına katlanıyordu.

Her ziyaret saatinde beni beklerdi. Gelen her mektupta beni arardı. Önce telaşlanır ve endişelenirdi, sonra giderek daha fazla incinirdi.

Şu anda bile hala sırtımda hissettiğim türden bir nefret.

"Çok üzgünüm Henning," diye fısıldadım diz kapaklarımın arasındaki parantezin içine, bir sırrı fısıldayan bir ağzın etrafına sarılmış eller gibi. "Ne kadar üzgün olduğumu asla bilebileceğini sanmıyorum. Yaptığım şeylerin beni ne kadar rahatsız ettiğini ve hala rahatsız ettiğini."

"Avlanma hakkında çok şey biliyorum," diye mırıldandı ve yatak başlığına yaslanmak için uzaklaştı. Bir an için benden uzaklaştığını, demir kalkanının arkasına geri çekildiğini düşünerek mağdur oldum. Ama sonra kalçalarımdan bana uzandı, parmak uçları karnımda beni kendine doğru çekti. Rahatlamam o kadar şiddetliydi ki, utanç verici bir an için gerçekten ağlayabileceğimi düşündüm.

Yüzükleri ay ışığını yakaladı ve karanlık bir deredeki balıkların parlayan gümüş karınları gibi parladı, onları tekrar uyluklarımın üzerinde kıvırdı. "Beni ziyarete geldi."

"Florent?!"

"Mm. Şimdi anlıyorum, kına yakmaya gelmiş. Kate öldükten sonra başını tekrar belaya sokarsam ne olacağı konusunda beni uyardığını hatırlattı. Bu kadar affedici olmayacağını. Kefaletle serbest bırakılmamamın sebebi oydu. Sanırım Barrington Grouse Oil'in CEO'sunun yüksek yerlerde bağlantıları var."

"Kahretsin," diye tısladım, tırnaklarımı avuçlarımın içinde deriyi kırana kadar kıvırdım. "Ne lanet bir pislik. Tanrım, keşke gözlerini düzgünce oyabilseydim."

Axe-Man'in kahkaha sesi beni o kadar şaşırttı ki biraz sıçradım. Beni daha da yaklaştırdı ve yüzünü saçlarıma gömerek boynuma doğru güldü.

Bana yaşattığı orgazmlardan bile daha iyi hissettirdi. "Kahretsin, ne kadar kana susamış olabileceğini unutmuşum."

dedi, sesi hala mizahla sıcaktı. "Sen bir ejderhasın, tamam. Dişlerin ve lanet pençelerin var."

"Ben ejderha değilim," diye fısıldadım çünkü hayatım boyunca istediğim bir şeyi, saygı duyduğum bir sembolü hafife almak yanlış geliyordu.

Bu, Axe-Man'in eskiz defterime çizdiği ve henüz hak etmediğimi düşündüğüm için üzerimde taşımadığım tek tasarımdı.

"Dişlerini ve pençelerini bana geçirdiğine eminim," diye mırıldandı ve göğsündeki ısırık izine ve omuzlarına attığım çiziklere atıfta bulunduğunu biliyordum.

"Özür dilerim," dedim ama sesim öyle çıkmadı.

Büyük bir zevkle tekrar kıkırdadı. "Bu gece sende kendi payıma düşen izleri bıraktım, bu yüzden şikayet edemem."

"Bunun bir daha asla olmayacağını söyleyeceğin yer burası mı?" Bir yara bandı gibi söküp atmanın ve acıyı şimdi dindirmenin daha kolay olacağını düşünerek cüret ettim.

Axe-Man uzun bir süre sessiz kaldı, parmağı kalçamdaki kaplan dövmesinin belli belirsiz görünen hatlarında gezindi. Dövmeyi onun için yaptırdığımı bilip bilmediğini merak ettim ve bildiğini düşündüm. Ondan saklanma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ve dövmelerim benimle ilgili en dürüst şeydi.

"Pençelerini bana geçirdin," diye tekrarladı, o kadar alçak sesle ki, ön tarafına bastırmış olmama rağmen onu duymak için kendimi zorlamam gerekti.

Açıklama istemek için ağzımı açtım ama birden hareketlendi, iri bir adamın yapabileceğinden çok daha büyük bir zarafetle arkamdan çıktı. Oturdum.

Orada sessizce, kot pantolonunu giyip kapıya yönelmesini izliyordu.

Kalbim mideme indi ve çalkalanmış bir soda şişesindeki Mentos gibi fokurdadı. Kusacağımı sandım ama çarşafları sıkıca kavrayarak kendimi yere bıraktım.

Tam beni yine çırılçıplak ve hasretle bırakıp gideceğini düşündüğüm anda, tek bir teselli sözcüğü bile etmeden, yüzünü bana döndü, açık kapıdan sızan bir ışık yakışıklı yüzünü aydınlattı ve gözlerini mavi cama çevirdi.

"Hiçbir his değişmez değildir Mei," dedi Axe-Man ve bakışlarının yoğunluğunu yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum. "Hiçbir his sonsuza kadar sürmez. Bazen aşk bile. Nefret bile."

MEI

MERAK ETTIM. EĞER BEN OLSAM HER ZAMAN OLMUŞTUR A MAZOŞIST VEYA EĞER BAZI

Kate'i ve annemi kaybettikten sonra kalbimin çarpmaya başladığı göğsümdeki boş girintilerde garip bir simya oluşmuştu ve bu da beni her türlü duyguya özlem duyar hale getirmişti.

Acı olsa bile.

Çünkü Street Ink Tattoo'nun resepsiyon masasında oturmak hayal edilebilecek en kötü işkenceydi. Nova bana kötü davranmak için fazla yumuşaktı, ama diğerleri

Axe-Man'e sadıktılar ve benimle sadece iş emirleriyle ya da zar zor gizlenen şüphecilikle konuştular.

Onun için benden nefret ettiler.

İronik olarak, buna sahip olmasını sevdim. Sorgusuz sualsiz arkasını kollayacak bir insan topluluğu.

Bir zamanlar bende de vardı. Onda ve Cleo'da.

Artık Jiang ve Yaşlı Ejder vardı. Sadece, Yaşlı Ejderha eriyen anılarının bataklığında kaybolmuştu. Çoğu zaman adımı bile hatırlayamıyordu. Jiang'la olan arkadaşlığımız yarı zıt görev tanımlarımız nedeniyle karmaşıktı ama anlaşmamızın ötesine geçen zımni bir anlayışımız olduğunu düşünüyordum. Yine de Seven Song beni Purgatory Motel'in arkasındaki çöplüğe attığından beri ondan haber almamıştım. Kendisi ve benim iyiliğim için dikkat çekmemeye çalışması anlaşılabilir bir şeydi ama bir yanım beni kontrol etmek için ulaşmamasına biraz kırılmıştı.

En azından Cleo'ya tekrar kavuşmuştum, gerçi yıllar süren yokluğumu telafi etmem gerekiyordu.

Baltalı Adam'ın bir sonraki müşterisi için istasyonunu hazırlamasını açık bir mürekkep kataloğunun arkasından izledim. Çok titizdi ama zaten hep öyleydi. Bu onun doğasında vardı ama aynı zamanda orduda ve tıp fakültesinde geçirdiği yıllar boyunca ince bir şekilde geliştirilmişti. Hiçbir şeyi yarım yapmazdı.

Aklıma Kate öldükten sonra Cleo ve benim için yaptığı Pazar kahvaltıları geldi. Bu yeni bir ritüeldi, aklımızı birkaç saatliğine trajediden uzaklaştırmak içindi. O ana kadar yemek pişirmeyi bilmeyen bir adam için çabuk ve iyi öğrenmişti. Krep tahtaları dumanı tüten sıcak keklerle doluydu ve

onları süslemek için eğlenceli, lezzetli öğeler. Meyve tabakları, karpuz dilimleri ve yaban mersinlerinde hayat bulan dinozorlar ve peri masalları ile bir tablo gibi görünene kadar şekillere kesildi. Cleo ve ben bir yıl doğum günü için ona üzerinde "Flippin' Fantastic" yazan bir önlük aldığımızda, o günden sonra her Pazar brunch'ında bu önlüğü giymişti, her ne kadar iri yarı sarışın bu önlüğün içinde biraz gülünç görünse de.

"Buna bir son vermelisin," diye mırıldandı Nova solumdan, bazen benimle atışmak için yaptığı gibi resepsiyon masasına yaslanmıştı. "Bu kimse için iyi değil."

Omuz silktim ama hareket çok keskindi. Suçluluğumu ve utancımı lanet bir fener gibi ele veriyordu. "Haklısın, mürekkep siparişi vermek hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Nova bana yavaş, kıvrık bir yarım gülümseme verdi. Başka biri olsa bu acıyan ifadeyi ona çok görürdüm ama o kadar güzeldi ki ona herhangi bir şey için kızmak çok zordu.

Ayrıca, Street Ink Tatttoo Parlour'daki tek müttefikim sayılırdı.

"Bunu sana öğretebilirim," dedi sertçe, kalın kirpikli bakışları omzumun üzerinden Axe-Man'e kaydı. "O adamı neredeyse on yıldır tanıyorum Blossom ve bu şehirdeki en büyük gizemlerden biri. Bununla birlikte, aynı zamanda tanıdığım en nazik heriflerden biri. Sana baktığı gibi bir insana baktığını hiç görmedim ve bu gökkuşakları ve keman dörtlüleri değil, anlıyor musun?"

Onu yakaladım.

Oh, ne kadar çok şey aldığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun.

Henning hiçbir zaman öfkeli bir adam olmamıştı. Kate ondan koparıldıktan sonra bile başını dik, kalbini sıcak ve açık tutmuştu.

O benim gibi acı ve öfkeye eğilimli değildi. O

iyiydi.

Çok iyiydi.

Benim beyaz olmayan şövalyem.

Böyle bir adama yapılabilecek en kötü şeyi yapmıştım.

Kalbini ve güvenini kırmıştım.

Bir tür ateşkese varmış olabilirdik, ama dükkânın karşısından bana dik dik bakmaya devam etmesinden anlaşılıyordu ki, hayatında yeniden ortaya çıkışımla hâlâ mücadele ediyordu.

"Evet, seni anlıyorum."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Aksi takdirde boynunda bir morluk olmazdı," diye muzipçe sırıttı.

Saçlarımın perdesi ile boynumu hemen kapatmamaya çalıştım. Bunun yerine, ona en havalı bakışımı yönelttim. "Sadece üç gündür yerimi doldurduğumu biliyorum ama en sevmediğim Fallen kardeşimin sen olduğuna karar verdim."

Nova yüksek sesle gülerek Axe-Man'in dikkatini bize çekti. Asık suratlı bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum ama suçlulukla ona bakmayı reddettim. Gülmeme izin vardı. Burası özgür bir ülkeydi. Cleo'nun tavsiyesini dikkate almaya çalışıyordum. Bakalım burada bir çeşit... topluluk oluşturabilecek miydim?

"Anladığım kadarıyla sende çok karmaşık şeyler var kızım. Ama onlardan birini yalancı yapma," diye dalga geçti Nova.

"Çalışıyor olman gerekmiyor mu, personelle dedikodu yapman değil?" Şakayla karışık söyledim.

"Hayır, patron olmanın avantajları bunlar." Tezgâhın üzerinde açtığım eskiz defterine bakmak için tezgâha daha da eğildi. "Ne var orada?"

"Ben de bir sanatçıyım," diye itiraf ettim, kalemi Knight'ın rüzgârda savrulan saçlarının kıvrımları üzerinde gezdirirken. Resim onu ıssız bir yolda kocaman beyaz bir motosikletin arkasında bir sonraki varış noktasına doğru giderken tasvir ediyordu.

"Hadi canım. Kimse bana bunu söylemedi." Omzumun üstündeki taslağa düzgünce bakmak için masanın etrafından dolaştı. "Çizgi roman mı?"

"Grafik romanlar."

İzin almadan eskiz defterini elimden alıp bir sonraki Off-White Knight hikayesi için hazırladığım taslak hikayeyi karıştırmaya başladığında kahverengi gözleri kısıldı.

"Hey, Axe-Man, Blossom'ın bir sanatçı olduğunu biliyor musun?" diye bağırdı.

Bir iniltiyle başımı masaya düşürdüm. "Tanrım, Nova, çok mu sağduyulusun?"

Axe-Man'in tezgâha doğru ilerleyen botlarının çıkardığı sesleri duydum.

Nova'nın annemin anısına her iki koluma taktığım minik pembe kiraz çiçeklerine bu lakabı takmaya karar vermesinden sonra Nova'ya onuncu kez "Ona Blossom deme," diye emretti. En sevdiği film olan In The Mood For Love, gençliğin ve zamanın geçiciliğine bir övgü olarak "çiçeklerin çağı" olarak adlandırılmıştı. Çok erken yaşta aramızdan ayrılan Daiyu için uygun bir övgü gibi görünüyordu.

"Ve hayır," dedi Axe-Man sessizce. "Hiçbir fikrim yoktu."

Ses tonundaki incinmişlik iması karşısında doğruldum ve bunu görüşümle doğrulama ihtiyacı duydum. Şu anda elinde eskiz defteri vardı ve Knight'ın ara sokakta bir ninjayla dövüşürken çizdiği resme kaşlarını çatarak bakıyordu.

Başını kaldırıp bana baktığında yüz ifadesine bir soru yerleşmişti.

İçimi çektim. "Ben bir çizgi roman yazarıyım."

Cressida Garro, inanılmaz yakışıklı kocası King ve kucağındaki bebekleri Prens'le dükkâna girerken, "Güzel," dedi. "Kedi çantadan çıktı! Paradise Found'da küçük bir imza günü düzenlemeyi kabul etmenizi rica etmeyi umuyordum. Ne dersiniz? Elimizde Beyaz Şövalye serisinin tamamı var. İnsanlar sürekli gelip yedinci kitabın ne zaman çıkacağını soruyor."

"Eğer bu aptallar beni müşterilerim arasında yalnız bırakırlarsa, size bir cevabım olabilir." Sert davranmaya alışkındım ama göğsümün içinde kalbim yaşamı için yarışıyordu. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Bana göz kırptı. "Seriyi birinci kitaptan beri okuyorum. Cleo'nun sana Rocky dediğini duyduğumda parçalar bir araya geldi. Şövalye'nin hep Baltalı Adam'a benzediğini düşünmüştüm."

"Lin'in dükkanında bana bu yüzden mi iyi davrandın? Mağazanızda imza atmamı istediğiniz için mi?" Şüphelenmeden edemedim.

Güldü. "Sana iyi davrandım çünkü hayat karmaşık ve geçmişte aranızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kimse bir dizi yazmadan

Onları özlerine kadar sevmek. Bu yüzden, eğer şehirdeyseniz, iyi nedenlerle burada olduğunuzu düşündüm. Yanılıyor muydum?"

"Hayır," diye itiraf ettim ve kendisini sürekli tehlikeli durumlara sürükleyen düşmanı Rocky'ye bağıran Knight'ın resmini çizen Axe-Man'e gizlice göz attım.

Onaylamak için bana bakmadan önce "Biziz," diye mırıldandı.

Dudağımı ısırdım.

"Herkes Knight ve Rocky'nin birlikte olmasını istiyor," diye ekledi Cressida yardımsever bir tavırla ve bebeği King'e vererek deri postacı çantasını karıştırıp The Off-White Knight'ın bir kopyasını verdi: Nightmare Circus kitabını verdi. "Onlar hakkında fanfic bile var."

King Axe-Man'e sırıttı, bu durumdan fazlasıyla keyif alıyordu. "Cress bana çift isimlerinin "Rocight" olduğunu söyledi, roket gibi. Şirin değil mi Axe-Man?"

"Ünlü sayılırsın kardeşim." Nova gülerek elini Axe-Man'in sırtına vurdu.

"Hayır, hayır. İnsanlar bilmiyor, yani Knight'ın gerçek hayattaki birinden esinlendiğini hiç söylemedim," diye çabucak onu temin ettim. "Ve ben MZ Lung adıyla yazıyorum, bu yüzden bariz bir şey değil."

Axe-Man bakışlarını açıkta kalan kollarımın ve boynumun üzerinde gezdirdi. Bir dövme dükkanında yardım ediyordum ve dün gece cildimdeki tasarımlarının boyutunu resmen görmüştü, bu yüzden ceketimi çıkardım ve imzam olan siyah kırpılmış tanklarımdan birini giydim. Axe-Man'in çalışmaları için canlı bir bülten.

Muhtemelen bir dahaki sefere ondan ne çalacağımı merak ediyordu.

Hayatının üç yılı. Sanatı
tenime işlendi.

Şimdi, onun yüzü benim çok iyi bilinen çizgi roman serimde popüler oldu.

Cressida aramızda çatırdayan enerjiyi hissetmiş gibiydi ve kocasını Nova'nın yanına itmek için acele etti, yüksek sesle oğullarının şerefine yaptıracağı mürekkep hakkında konuşuyordu. Nova da onu takip etti ve merakla sessizliğe bürünen dükkânın geri kalanı yeniden sohbet etmeye başladı.

"Küçük hırsız," diye suçladı Axe-Man sonunda, ama sesi tam olarak kızgın değildi.

Daha çok istifa etmiş gibiydim, ama neye istifa ettiğimi bilmiyordum.

Bir omzumu silktim, eskiz defterimi ondan geri almak için can atıyordum. "Daiyu ile In The Mood For Love'ı defalarca izledikten sonra wuxia'ya -dövüş sanatçısı kahramanlara- kafayı taktım. Jiang bir gün çizimlerimi fark etti. Bir edebiyat ajansı arkadaşına başvurmamda bana yardımcı oldu ve gerisi tarih oldu. Yazar ya da sanatçı olacağımı hiç düşünmemiştim ama bu bir tür rüya."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandı, başparmağını Şövalye'nin hasmını yumruklamak için yumruk haline getirdiği dört parmaklı elinin üzerine sürterek. "Sana yakışıyor. Her zaman canlı bir hayal gücün olmuştur."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Yaşlı Ejder de bir karakter. Ve ilk kitap Beyaz Şövalye'nin kızı Gloria'yı kurtarmak için haçlı seferine çıkmasıyla başlıyor."

Dudakları sakalının içinde kıpırdadı. "Pek orijinal değil."

"Bazen hayat kurgudan daha gariptir," diye karşılık verdim.

"Kızgın değil misin?"

O kadar sert iç çekti ki sayfalar mahvoldu. "Lanet olsun, içimde çok fazla öfke kaldığını sanmıyorum. Sana kızgın kalmaya çalışmak çok yorucu."

"Senden çaldığımda bile mi?"

Benimle göz göze geldiğinde, eskiden sadece benim için yaptığı o özel gülümsemeyi takınmıştı. Kırmızı ağzında bir kıvrılma, gözlerinin etrafında bir yumuşama. Sanki benimle ilgili bir şey onu içten dışa ısıtmıştı.

Bu ifadeyi o kadar uzun zamandır görmemiştim ki, bir an nefesim kesildi.

"Özellikle o zaman."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Ciddi misin?"

"Aynen öyle." Yaklaşıp eskiz defterini tezgâhın üzerine koyarken sesi hırçınlaştı ve bir elini boynumun yan tarafına, orada dövmesi olan küçük baltanın üzerine koydu. Sağ omzunun arkasına yaptırdığı daha büyük dövmeyle eşleşiyordu. "Son sekiz yıl boyunca Cleo'yu ve beni her şekilde yanında tuttuğun ortadayken nasıl kızgın kalabilirim?"

Elleri üzerimdeyken doğru düzgün nefes alamıyordum, başparmağı tasarımını izliyordu, gözleri açıkta kalan göğsüm boyunca bir başka okşayışla sol göğsümün üst kabarıklığındaki anatomik bir kalbin üzerindeki stilize yara bandını ve bir köprücük kemiğinin çıkıntısı boyunca uzanan ay döngüsünü haritalıyordu.

"Eskiz defterindeki tasarımlarımın her birini bu güzel tenin üzerine mi yaptın?" diye sordu boğuk ve alçak sesle.

Başımı salladım, sesimi bulmaya ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. "Biri hariç hepsi."

"Hangisi?"

"Ejderha."

Kaşlarını çattı. "İlk alacağın bu olur diye düşünmüştüm."

Bir omuz silkme daha. Eli boğazımdan aşağı inerek köprücük kemiğimin üzerinden sağ omzumdaki çıplak tene ulaştı.

"Bunu hak ettiğimi düşünmemiştim," diye itiraf ettim farkında olmadan, üzerimdeki ellerine, aramızdaki enerjiye o kadar kapılmıştım ki, niyet ettiğimden daha dürüst davrandım.

Kaşları hafifçe kalktı ama sadece mırıldandı ve omzumun mürekkepsiz derisini sırtıma doğru takip etti. "Sırtından başlayıp kolunun üzerinden şuraya doğru kıvrılması iyi olur. Bir ejderhanın özgürce uçmak için alana ihtiyacı vardır."

"Evet, tasarım için temiz bıraktım."

"Bunu almalısın," dedi, biraz fazla sert bir şekilde. Biraz fazla yüksek sesle.

Dükkan tekrar sessizleşti. "Ne oldu?"

Fısıldadım.

"Bunu almalısın. Seti tamamla," dedi kayıtsızca, ama nabzının boynunun yan tarafında attığını görebiliyordum ve bakışları benimkine çok odaklanmıştı.

Kendimi Axe-Man'in son tasarımlarıyla meshetmenin sıradan bir tarafı yoktu. Hem iyi hem de kötü anlamda son hissi veriyordu. O ana kadar bunu yapmak için Axe-Man'in onayını beklediğimi fark etmemiştim. Entrance'a hiç dönmemiş olsaydım, muhtemelen hayatım boyunca bu son ve en önemli dövmeden mahrum kalacaktım. Tenimdeki son büyük boşluk boş bir çerçeve olacaktı.

Nova, King'in çıplak ve çok etkileyici gövdesine şablon uyguladığı istasyonundan, "Ben yaparım, Blossom," diye seslendi. "Eğer geç kalırsan bu gece işten sonra."

Nova'nın önerisi karşısında kaskatı kesilip ters ters bakan Axe-Man'le göz temasını kesecek gibi görünmüyordum.

"Tamam, Nova, teşekkürler," diye zayıf bir sesle karşılık verdim.

Axe-Man onu yakmışım gibi tenimden uzaklaştı ve aniden botunu çevirerek istasyonuna geri döndü. Onu geri çağırmak için ağzımı açtığımda, bir sonraki randevusu kapılardan içeri girdi ve ona seslendi. Nova'ya biraz çaresizce baktığımda, King ve Cressida, hepsi bana biraz çılgınca sırıtıyordu. Nova bile göz kırptı.

Hiç de güven verici değildi.

TEK YÖNLÜ PERDELI PENCERELERIN ARKASI KARANLIKTI.

Street Ink Dövme Salonu, ancak Ana Cadde'deki diğer işletmelerin ışıkları, akşam yemeğine giden çiftleri ve iş çıkışı bira içmeye giden arkadaşları vurgulayarak güzel bir şekilde parlıyordu.

Ön masadan onları izledim ve bir gün Axe-Man ile randevuya çıkmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. Nerede

gideceğimizi ve ne yapacağımızı düşündüm. Oldukça zararsız bir fanteziydi, ama Nova bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi önümde elini salladığında kızardım.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım ve tekerlekli sandalyeden kalkarak dükkânın sol arka tarafındaki istasyonuna doğru ilerledim.

"Hayır," diye düzeltti ve beni sağ ön istasyona götürmek için elimi tuttu. "Hadi burada yapalım."

Ona ters ters baktım ve topuklarımı yere vurdum. "Orası Axe-Man'in istasyonu."

"Sen öyle deme," dedi hiç istifini bozmadan, ben isteksizce onu takip edene kadar beni çekiştirmeye devam ederek. "Burası daha iyi aydınlanıyor."

"Gece vakti."

"Doğru." Bir eliyle çenesini sıvazladı. "Daha rahat bir sandalye?"

Homurdanarak başımı salladım. "Sen belasın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Sırıtışı çılgınca güzeldi. "Nişanlım her zaman yapar."

Lila ile ilk kez iki gün önce Stella's Diner'da öğle yemeği için Cleo'yu almak üzere dükkâna geldiğinde tanışmıştım. O da Nova kadar göz alıcı bir güzelliğe sahipti; uzun siyah saçları ve abartılı kıvrımları olan, her tarafı muhteşem çiçek dövmeleriyle kaplı bir Latin'di. Daha çift olmadan çok önce Nova'nın ilham perisiydi ve bunda çok güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm.

"Gömleğini çıkar ve ben her şeyi hazırlarken yüzüstü yatarak rahatına bak," diye teklif etti.

Herkes gece için evine gitmişti, Axe-Man bile yarım saat önce tek bir kelime etmeden ya da bana doğru bakmadan çekip gitmişti. Her ne kadar Vancouver'daki bir dövmeci son sekiz yıldır Axe-Man'in desenlerini derime kazımış olsa da, onun Çin ejderhasını kendi dövme dükkânında bir başkasına yaptırıyor olmak bana yanlış geliyordu.

Boğazımda yutkunamadığım bir acı vardı, umudumun boşa çıkması gibi bir şeydi. Sanırım küçük bir parçam Axe-Man'in tuvalimi kendisinin bitirmek isteyebileceğini ummuştu.

Ama daha iyi anlaşıyor olmamız, iki kez sevişmekten nefret etmiş olmamız her şeyin affedildiği anlamına gelmiyordu. Elbette vücuduma kendi işaretini koymak istemezdi. Bu konuda tamamen sahiplenici bir şey vardı, bir sahiplenme eylemi.

Ve bana sahip olmak istemedi.

Ne kadar özlemiş olursam olayım.

Yatakta ne kadar lezzetli bir şekilde baskın olduğunu bildiğim için şimdi daha da kötüydü. Onun tarafından bükülmek ve şekillendirilmek, onun kör silahı olan sikini boğazıma ve amıma almak ne kadar iyi hissettiriyordu.

Tişörtümü çıkarıp rahat koltuğun üzerine yüzüstü uzanırken bunu düşünmek bile beni biraz ürpertti.

Dövme yaptırdığımda her zaman tahrik olduğumu itiraf etmek beni biraz utandırırdı. Acının düşük dereceli vızıltısıyla ilgili bir şey, hassas cilt üzerindeki keskin ısırık doğrudan seksime ok attı. Axe-Man'in bu şerefe nail olmaması muhtemelen iyi bir şeydi, yoksa işini bitiremeden onun üzerine atlayabilirdim.

Nova termal yazıcıdan dönüp yanımdaki tekerlekli tabureye oturduğunda ağır motosiklet botları yerde gümbürdüyordu. Elinin altında bulunan malzemelerle dolu masasını ayarlayıp sırtım ve omzumdaki bölgeyi dövme için hazırlamaya başladığında gözlerimi kapatarak onu dinledim. Arka planda kısık sesle çalan müzik, sessiz dükkânda tepsideki aletlerin tuhaf metalik tıkırtısı ve Nova'nın mekânda dolaşırken zemindeki tekerleklerin gürültüsü dışındaki tek ses. Sürecin tanıdıklığı beni, Axe-Man'in yatak odasında bana patronluk tasladığı zamanki meditasyon alanına benzemeyen bir tür transa soktu.

Düşünceler beynimden çekildi ve beni boş ve huzurlu bıraktı.

Dövme tabancasının ilk ısırığı neredeyse hoş karşılanmıştı.

Nova'nın sohbete devam etmemesine biraz şaşırdım, çünkü sevimli bir karaktere benziyordu, ama sessizlikten memnun oldum. Sürecin içinde kaybolmayı kolaylaştırdı.

Muhtemelen üç saat boyunca üzerimde sessizce çalışarak sol sırtımın altından omurgama ve sağ omzuma kadar uzanan devasa, dalgalı ejderhanın ana hatlarını çizdi. Gölgelendirme ve renklendirme için en az bir seans daha gelmem gerekecekti.

Taytımın üst kısmını kıçımın üst kıvrımından biraz aşağı çekip sol popo yanağımın üst kısmını ortaya çıkardığında biraz kıpırdandım.

"Ne yapıyorsun?" Neredeyse geveliyordum, o kadar rahatlamıştım ki neredeyse uyuşturulmuştum.

Cevap vermedi.

Bunun yerine, kaba parmaklar kıçımda küçük bir bölgeyi hazırladı ve deriye bir şablon bastırdı.

"Nova, cidden mi?" O sert eller kıçımın hassas derisinde biraz fazla iyi hissettirdiği için biraz kıpırdanarak söyledim. "Dövme o kadar uzamamalı."

Bir homurtu, ama başka bir yorum yok.

Yine de beni duraklatan homurtu oldu.

Sadece Nova'nın kelimeler yerine sesleri kullanacak türden bir kafir gibi görünmediği için değil. Ama o kaba homurtuyu her yerde tanıyabilirdim.

"Axe-Man?" Dönüp ona bakmak için ayağa kalkmaya çalışarak ciyakladım.

Diğer kıç yanağımdaki sert bir el beni bastırdı.

"Axe-Man, ne halt ediyorsun?" Başımı garip bir şekilde çevirerek onu görebilmeyi talep ettim, şimdi bir eldivenli elinde dövme tabancasıyla kıçımın üzerine eğilmişti.

Bana umursamaz bir bakış attı ve makineyi çalıştırarak vızıldayan tabancayı derime bastırdı.

İnce derideki hassasiyete, bana dövme yapanın Nova değil de Axe-Man olduğuna dair yeni bilgiye tısladım. Sanat eserinin tuvaline son noktayı koyan Axe-Man'di. Hayatımın geri kalanında onun eliyle yapılmış sanatını taşıyacaktım.

İçimde yuvarlanmakla tehdit eden ürpertiyi durdurmak için dudağımı ısırdım ve sonra karşı kıç yanağımı avuçlayıp "Kıpırdama Mei" diye homurdandığında biraz inledim.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar sordum, uyarılmanın verdiği nefesle.

Nabzımın uyluklarımın arasında hareket ettiğini ve giderek güçlendiğini hissedebiliyordum.

"Kıpırdamadan durmazsan öğrenemezsin," diye sert bir hırıltıyla uyardı.

Siktir, çok ateşliydi.

İstediği her şeyi tenime kazırken onun büyük elleri tarafından sıkıştırılmak.

Sanki bana sahipmiş gibi.

Sanki ne isterse yapabileceği biriymişim gibi.

Ayrılan dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı ve nefes nefese kaldığımı fark ettim.

Axe-Man küfretti. "Kahretsin, bu seni tahrik ediyor, değil mi?"

Kalçalarımı biraz yukarı kaldırmaktan başka bir cevap vermeyince hırladı.

"Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum," dedi bana karanlık bir sesle, silahı kapatıp döner masanın üzerine koyarken ve bel kemerimi iki eliyle tutarken.

Taytımı dizlerimin etrafında sıkışana kadar yavaşça uyluklarımdan aşağı doğru sıyırırken ürperdim. Parmak eklemlerini kıçımın alt kısmında ve bir uyluğumda gezdirdi, sonra diğerine geri döndü ve ben titreyene kadar işlemi tekrarladı.

"O güzel amcığına dokunuyorum, bundan ıslanacak mısın?" diye sanki bana işkence etmiyormuş gibi rahatça sordu.

Bir iniltiyle boğuldum ve yüzümü kolumun kıvrımına saklayarak başımı salladım.

"Acıdan mı yoksa onu sana benim verdiğim gerçeğinden mi?"

Bir ürperti daha omurgamı sarstı ve yeni dövme yaptırdığım tenimdeki hassasiyetin alevlenmesine neden oldu. "Sen," diye itiraf ettim.

"Evet," diye uzun bir hırıltıyla kabul etti, sonunda parmak eklemlerini kalçalarımın arasındaki dar şeride ve ıslak amıma doğru kaydırdı. "Tanrım, sırılsıklam."

Parmak eklemlerini kayganlığımla kapladı, iki parmağını içime sokarak beni şok etmeden önce ileri geri gidip geldi. Gerilince inledim ve sonra o kalın parmakları içimdeki sinir demetine sürtünecek şekilde büktüğünde nefesim kesildi.

"Ben seni sikerken kıpırdama," diye azarladı, otomatik olarak elinin üzerinde dönmeye başladığımda. "Bana iyi bir kız olabileceğini göster."

Kıçımı ona doğru iterken küfrettim. "Daha fazla, lütfen."

"Açgözlü," diye suçladı ama sesi kızgın değildi.

Sesi memnun olmuş gibiydi.

Dövme sandalyesinde yüzüstü yatarken sadece iki parmağım içimdeydi ama onun için boşalmaya çoktan yaklaşmıştım.

"Yine de," diye emretti, yeni dövmenin karşısındaki kalça yanağına bastırarak. "Yoksa seni bağlamam mı gerekiyor?"

Belki de utanmam gereken bir sesle içimi bir ürperti kapladı. Ama Axe-Man söz konusu olduğunda utanç duymuyordum, sadece kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi içimde öfke uyandıran bir arzu hissediyordum.

"Evet," diye onayladı ve tam zamanında yüzümü kolumdan çekip tişörtünü ensesinden kafasına geçirmesini izledim.

Kocaman gövdesi, bir ömür boyu geliştirilmiş, iri ve ağır kaslarla doluydu. Karın kaslarının her bir çıkıntısını ısırmak, şişkin pazılarının gücünü dişlerimle test etmek, parmak uçlarımda morluklar oluşana kadar parmaklarımı o kaslara bastırmak istiyordum. O güzel tuvalin neredeyse her santimetresine damgalanmış rengârenk dövmelere yıllar içinde yenileri eklenmişti ve ben her birini kataloglamaya açtım.

Sandalyenin önüne doğru ilerledi ve çömeldi, bakışları benimkileri yakıyordu.

"Ellerini bana ver, Rocky," diye emretti.

Bunu zaten yapacaktım ama bana Rocky demesi sihirli kelimeydi. Sessizce ona bileklerimi uzattım ve sandalyenin arkalığının altındaki tişörtüne sıkıca bağlamasını izledim. Bileklerimi denediğinde ve benim onun merhametine kaldığımı anladığında sırıtışı hınzırcaydı.

"Bir süre senin tatlı amınla oynayacağım," dedi bana, neredeyse konuşur gibi. "Yarağımı alabilmen için seni açmaya çalışacağım. Sonra seni kendimi boşaltmak için kullanacağım ve boşalttığımda, sana verdiğim bu yeni tatlı dövmenin hemen altına üfleyeceğim."

"Evet," diye tısladım. "RİA'm var ve temizim. Çıplak sikinin her santiminin içimi doldurduğunu hissetmek istiyorum."

Axe-Man başparmağını ayırdığım ağzıma bastırdı ve doğrulmadan önce sert pediyle ağzımın şeklini çizdi. Kemerini yavaşça çözerken, kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken kasıkları göz hizamdaydı. Siyah pamuğun arkasındaki kalın sikini ortaya çıkarmak için kotu sıyırıp açtığında nefes nefese kalmıştım. Kendini benimkine bastırmak için öne doğru adım attığında

Kumaşın arasından onun kokusunu içime çekerken inledim ve aletinin çıkıntısını ağzıma aldım.

"Her ne kadar boğazından aşağı boşalmak istesem de," dedi bana çekilip arkamda dolanırken. "O daracık amını etrafımda hissetmeye ihtiyacım var."

Kalçalarımı kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırdım, dizlerimin etrafındaki tozluklarımın malzemesine karşı gerilene kadar uyluklarımı açtım. Kendimi bağlanmış ve onun için sergileniyor hissediyordum ve bu şimdiye kadar olduğum en seksi şeydi.

Büyük sandalyeye oturup bacaklarıma binerek çıplak aletini ıslak kalçalarımın arasından geçirirken, "Hayal gibisin," diye övdü. "Tüm fantezilerden daha iyi."

Övgü neredeyse çok fazlaydı. Sıkıştırılmış kalçalarımın sıcak yarıklarında kayarak ikimizi de kızdırdığında inledim ve sonra tek bir güçlü itişte içime sorunsuzca kaydığında inledim. İlk seferde sonuna kadar giremeyecek kadar büyüktü ama beni açmaya çalışmasının verdiği lezzetli hissi seviyordum. Onun kolanını içime alma mücadelesini sevdim. Hayal gücümden kaynaklanıyor olabilir ama eldivensiz çok daha iyi hissettiriyordu, içimde sıcak bir iz bırakıyordu.

İçime girerken beni kalçalarımdan tuttu, yeni dövmeli sırtımı, omzumu ve sol üst yanağımı rahatsız etmemeye dikkat etti.

"Mürekkebimi üzerinde görmeye bayılıyorum," diye itiraf etti inleyerek girip çıkarken. "O kadar çok seviyorum ki, sana işaretimi koymaya kendimi kaptırdım."

"Bana vermek istediğin işareti istiyorum," diye itiraf ettim, her itişte geri çekilirken, dürüst olmak gerekirse zevkten yeterince akılsızdım. "Dövme tabancanla,

dişlerin, dilin, sikin. Hep senin tuvalin olmak istemişimdir."

"Hatta döllerimi gururla taşırsın, değil mi?" diye dişlerini gıcırdatarak alay etti, içime her girdiğinde amıma hafifçe vurmak için altıma uzandı. "Sıcak döllerimin bacaklarından aşağı aktığını hissetmek ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, boynum gerildi, bacaklarım titredi ve beni altına alıp bu enfes gerginlikten mahrum etmekle tehdit eden gelgit dalgasıyla savaştım. "Siktir, evet, lütfen, Henning."

"Seni ne olarak işaretlediğimi gördüğünde benden nefret edebilirsin," diye itiraf etti, sesi gergindi, elleri kalçalarımda daha da sıkılaşmıştı. "Ama umurumda değil. Sen bana dişlerini ve pençelerini geçirdin, benim de sana mürekkebimi geçirmem adil olur. Senden nefret etsem bile, sen benimsin."

Ben geldim.

O kadar sert çığlık attım ki, vücudum sandalyenin üzerinde şok dalgalarıyla sarsıldı. O kadar sertti ki neredeyse Axe-Man'i sandalyeden fırlatacaktım. Ağırlığını bana doğru itecek şekilde ayarladı ve kendi doruk noktasını kovalarken beni hareketsiz tuttu. Acımasızca homurdandığını ve spazm geçiren amımdan çıktığını hissettiğimde hâlâ daha küçük parçalara ayrılıyordum. Yumuşayan iniltilerimin ve döllerimle kayganlaşmış sikinin üzerinde mekik dokuyan elinin sert vuruşunun sesi boş dükkânda yankılandı. Bir an sonra, içimde başka bir zevk akımı yaratan vahşi bir çığlık attı ve sağ kıç yanağımın ve kalçamın üzerine boşaldı. Tohumunun sıcak sıçraması bir vaftiz gibi hissettirdi, affedilmek için yıllarca dua ettikten sonra kabul edilmek gibi.

Büyük, sert avucunu yanağıma sürtüp dölünü tenime bulaştırdığında, mutluluğa daha önce hiç olmadığım kadar yakındım.

"Spermim ve mürekkebim sende çok güzel görünüyor," dedi bana, sessiz ve çakıl gibi sert bir ses tonuyla. Ses tonunda, bu sözlerin ne kadar gerçek olduğunu anlatan büyüleyici bir nitelik vardı. "Daha önce sadece bir kızdın ve şehre gelip senin bir kadın olduğunu gördüğüm an, içimdeki bu lanet canavarı uyandırdın."

Başparmağını yeni mürekkeplenmiş kıç yanağımın altında gezdirip incelerken ürperdim.

"Ama hoşuna gidiyor," diye mırıldandı, bir soru değildi bu.

Yine de başımı salladım, koltuğunda erimiş bir zevk birikintisi vardı. "Bu yetersiz bir ifade."

"Seninle ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti, yanaklarım sallanana kadar okşadı. "Ama bir türlü duramıyorum. Seni sevmek bir lanet gibi geliyor, o zaman neden bitmesini istemiyorum?"

Bu cevaplayabileceğim bir soru değildi. Bana yıllardır onu sevdiğim gibi aşık olmadığını biliyordum ama beni hâlâ önemsediğini ya da yeniden önemsediğini itiraf etmesi yeterli gibi geliyordu. Beni derme çatma kravatımdan kurtarmasını, yuvarlamasını ve her santimimi büyük, güçlü tutuşunun içine almasını istedim, ama bunun rüyayı çok ileri götürmek olduğunu biliyordum.

Ona bu şekilde sahip olmak, sahip olabileceğimi düşündüğümden çok daha fazlasıydı ve bunun uzun sürmeyeceğini bilsem de, son saniyeye kadar onun bu şekilde tadını çıkarmaya kararlıydım.

Bana hissettirdikleri çok garipti. Yaptığımız seks sertti, neredeyse ilkeldi. O alıyordu ve ben veriyordum.

Çok doğru bir anlamda. Neredeyse çok fazla şey alıyordum ama tam olarak değil. Neredeyse çok fazla şey veriyordum -her şeyi- ama tam olarak değil. Ama bana dokunma şekli, özünde almak gibi hissettirmiyordu. Sanki, güçlü kare dişlerinin her ısırığı ve dilinin her kırbacıyla, her vuruş, şaplak ve morartıcı kavramayla beni kil gibi şekillendiriyordu. Ham, gerçek beni yüzeye çıkarıyor, rafine ediyor, çekiyor ve doruk noktası beni ateşleyene kadar konumlandırıyor ve sonrasında kendimi farklı hissediyordum. Başka değil. Yeni değildim. Görülmüş. Axe-Man ile her zaman görüldüm, nefret sikişinin arkasına saklanmaya çalıştığımda bile. Bana olan arzusundan iğrenmiş gibi davranmaya çalıştığında bile. Elleri her zaman dürüsttü. Bu yüzden tuval ya da et üzerinde inanılmaz bir sanatçıydı. Benim üzerimde. Çünkü hareketleriyle, sözleriyle anlatabildiğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Sanatını benim üzerime dövme yapmaya tenezzül etmesi çok şey anlatıyordu. Bu beni umutlandırdı. Aptalca, harika, tehlikeli bir umut.

Bu yüzden, yeni mürekkebimi dikkatlice bantladığında ve kıyafetlerimi düzeltmeme yardım ettiğinde, tozluklarımı nazikçe yukarı çekip tankımı bandajlı sırtımın üzerine kendisi koyduğunda iyiymişim gibi davrandım. Bileklerimdeki kan dolaşımını şefkatle geri getirdiğinde ya da parmaklarını dağınık saçlarımda gezdirdiğinde ağlamadım. Beni öpmesi için yalvarmadım çünkü onun sikini ağzıma ve amıma almıştım ama dilini ağzıma almanın basit ve derin hazzını tatmamıştım. Bunun için başka hiçbir şey için duymadığım kadar acı çekiyordum.

Hatta onu kendi bisikletimle Mead Gölü'ne kadar takip ettim, sanki hiç gitmemişim gibi karanlık arka yollardan kulübeye kadar benimle yarışması için onu ikna ederken rüzgara karşı güldüm.

şefkatini ve sahipleniciliğini deneyimleyerek temelden değişti.

Sanki "senden nefret ettiğimde bile benimsin" sözü aklımın bir köşesinde tekrarlanmıyormuş gibi.

Ve o gece Cleo ve Axe- Man ile geç saatlere kadar süren bir akşam yemeğinin ardından ikimizin de Cleo'nun kazanmasına izin verdiğimiz bir Texas Hold 'Em oyunundan sonra, yatmak için yukarı çıktığımda ve tenime hangi notu yazdığını görmek için kıçımdaki gazlı bezin altını kontrol ettiğimde, kendisini açıklamasını sağlamak için peşine düşmedim. Siyah-Beyaz Şövalye'nin mülkiyeti, aşk ve kayıp dövmelerindeki aynı küçük siyah, gotik yazıyla Parmak eklemleri.

CHAPTER THIRTY-SIX

AXE-MAN

İNSAN KALBI SADIST BIR ŞEYDI. HER NASILSA, AYNI

Nefret ettiğim kadın, hırpalanmış kalbimin bütün ve canlı hissettiği tek kadın olmuştu. Kulüp binasının bir köşesinde, deri bir koltuğun koluna tünemiş, elleri havada uçuşarak hararetli bir şekilde bir şeyler tartışırken Boner ve Curtains ile sohbet edişini izledim. Onu görmek göğsüme inen bir yumruk gibiydi, kalbimi boğuyordu. Aynı anda hem iyi hem de kötü hissediyordum.

Nefes alamıyordum ama aynı zamanda almak da istemiyordum çünkü onun hayatıma geri döndüğü bu zamanı sonsuza dek tutuklamak istiyordum.

Hayatım boyunca bir insan tarafından hiç bu kadar heyecanlandırılmamıştım. Tüm hayatım boyunca oldukça sakin ve mantıklı bir adam olmuşken bu kadar ele geçirilmiş olmak, duygular tarafından bu kadar istila edilmek sinir bozucuydu. Mei Zhen Marchand konusunda kalbimin ne yapması gerektiği konusunda aklım ve içgüdülerim birbirlerine karşı acımasızca savaşıyor gibiydi.

İçinde savaşan duygu karmaşasını görmezden gelmek imkansızdı. Çok karmaşık, çok ham. Öfkeliydim, üzgündüm, şaşkındım... ama hepsinden önemlisi, şu anda öfkeden kırılgan olmamın nedeni, kendimi koruma duygum konusunda acı bir hayal kırıklığına uğramış olmamdı. Çünkü Mei Zhen Marchand'ı evimde gördüğüm andan itibaren, uzun zamandır gömülü olan ama hayati önem taşıyan bir parçam kollarımı açıp onu sıcak bir şekilde karşılamak istemişti. "Çok uzun zaman oldu" ve "kalbim seni düşünmekten hiç vazgeçmedi" diyebilirdim ama bunu yapmak, yaklaşan bir fırtına karşısında evin tüm pencere ve kapılarını açmak demekti. Tehlikeliden de öte, bir ölüm dileğiydi.

Ve Mei hayatlarımdan birini çoktan öldürmüştü. Ben lanet bir kedi değildim ve elimde kalanlarla risk almayı göze alamazdım. Ne kendim için ne de Cleo için.

Peki neden istedim?

Neden fırtınanın acımasız rüzgârına doğru adım atmak ve onu sıkıca tutmak istiyordum ki onun küçük şekli bir göndericiye iade bildirimi gibi üzerime damgasını vursun?

"Siktir," diye homurdandı Wrath barda yanımdaki tabureye kayarken. "Bu lanet bakışı biliyorum."

"Heves mi?" Ben de karşı çıktım. "Kate'in öldürülmesi

emrini veren adamı yakalamak için sekiz yıldır bekliyordum."

"Bundan şüphem yok, kardeşim. Ama bu... heves seksle ilgili, şiddetle değil." Silahını barın üzerine dizdiğimiz mermilerle doldurmaya başlarken bana yan gözle baktı.

Omuz silktim. "Nefret ve seks arasında ince bir çizgi olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim."

Gazap'ın sürekli gülümsemeyen ağzı sırıtmaya benzer bir şeye dönüştü. "Alıntı 'nefret ve sevgi arasında ince bir çizgi' dostum."

"Mei'yi sevmek yaptığım en aptalca hareket olurdu."

"Neden?"

Kendime, Wrath'a ve bu kulübün bir grup gürültücü işgüzar olduğu gerçeğine sinirlenerek homurdandım. "Çünkü sekiz yıl önce kalbimi hala unutamadığım bir şekilde kırdı. Eğer bu sefer gerçekten ona aşık olursam kendimi bir ton daha fazla acıya mahkum etmiş olurum."

Birkaç hafta önce onun yüzünü bir daha asla görmek istemediğimden eminken bu noktaya gelmiş olmam bile delilikti. Şimdi, bu duygu bende yumruğumu lanet olası bir duvara vurma isteği uyandırıyordu.

Mei'nin tatlı kıçına "Beyaz Olmayan Şövalyenin Malı" dövmesini yaptırma nedenimi irdelememeye çalışsam da, bunun bir nedeninin bizi tekrar terk etmesinden korkmam olduğunu biliyordum. Bu şekilde, bizi terk etse bile, benden bir parçayı hep yanında taşıyacaktı.

Aşırı sahipleniciydi ve tamamen kafadan çatlaktı.

Ama o karşımda dururken tenindeki izimi düşünmenin bile bana bir tür ilkel tatmin verdiğini inkâr edemezdim. İçimde sekiz yıldır var olan bir şeyi yatıştırdı.

Wrath bir an sessiz kaldı, önce Taurus'unu sonra da yedek Glock'unu doldurdu. Ben çoktan hazırlığımı tamamlamıştım; tişörtümün üzerine kurşun geçirmez yelek giymiştim, baltamı yeni bilemiştim, kendi tabancam dolu ve omuz kılıfında hazırdı, ekstra şarjörler kemerime takılıydı. Etrafımızdaki diğer kardeşler de hesaplaşmaya hazırlanıyordu.

Sonunda Kızıl Ejder üçlüsünün Beyaz Yılan'ını pusuya düşürdüğümüz geceydi.

Mei, Jiang Kuan'ın kendisine verdiği bilgileri aktardıktan sonra, Curtains bunları doğrulamak ve Whistler'a giden konvoyu pusuya düşürüp oradaki dağıtımı kontrol etme fikrini geliştirmek için çalışmaya başladı. Çocuk A sınıfı bir hackerdı ama Mei ona arkadaşı Obsidian Swan'ın da yardım edebileceğini söyleyince afallamıştı.

Görünüşe göre, bir noktada birbirlerini tanıyorlardı, ama geçmişleri ne olursa olsun, bize tam olarak ihtiyacımız olan bilgiyi vermeyi başardılar.

Beyaz Yılan üç arabalık bir konvoyla Whistler'a doğru yola çıkacak ve sabah saat bir buçukta Vancouver'dan ayrılacaktı. Entrance'ın hemen kuzeyindeki Sea to Sky Otoyolu'nun en ıssız yerine varmaları yaklaşık bir saat sürecekti ve burada bir grup kardeş onları çıkarmak için bekliyor olacaktı. Başka bir grup arkadan gelip onları yakalayacaktı. Curtains sistemleri hacklemek için bir arabada olacaktı, ama geri kalanımız bisikletlerimizde olacaktık.

Daha önce de benzer manevralar yapmıştık ama Kızıl Ejderhaları yakalamak çok zordu ve ortalığın karışmasına hazır olmamız gerekiyordu.

"Kylie'yi kaybedeli üç yıl oldu," dedi Wrath aniden ve beni şaşırttı çünkü adam hayatının kayıp aşkı hakkında hiç konuşmazdı. "Aynı anda hem çok uzun hem de çok kısa bir süre gibi geliyor. Sana açıkça söyleyebilirim kardeşim, ondan sonra her sabah kalkabilmemin tek nedeni, ona sahip olduğumda onu sevmenin her anından zevk aldığımı bilmemdi. Ve o risk altındayken, onu korumak için kendimi zor tuttum. Sonunda bu yeterli olmadı," diye itiraf etti kırık bir iç çekişle ve suçluymuş gibi boş ellerine baktı. "Ama en azından denedim, biliyor musun? Birlikte huzur bulmamız bu kadar olası değilken onu sevmenin aptalca olduğunu iddia etseniz de, deneyecek kadar cesurdum."

O zaman gözlerimin içine baktı, mavi gözleri her zaman gördüğümden daha canlıydı. "Bazen bir şeyin aptalca olduğunu söylemek, cesur olma şansını kullanmaktan korkakça kaçmanın bir yoludur."

Sözlerini sindirmeye çalışırken yumruğum barın üzerinde kasıldı. Onu anlıyordum ama durumlarımız tamamen farklıydı.

"Kylie sana hiç zarar vermedi," diye belirttim, içim içimi yerken sakin kalmaya çalışarak. "Mei'nin sebepleri vardı ve bunları açıkladı, bu yüzden neden yaptığını anlıyorum, ama bundan daha fazlası var." Bir an için gözlerimi kapattım ve daha o sabah, pusu için kulüple birlikte gelmekte ısrar ettiğinde yaptığımız nakavt kavgasını düşündüm çünkü bu onun lanet olası görevi ve lanet olası istihbaratıydı. Kendimi kaybetmiştim. Dayak yedikten iki hafta sonra kendini tehlikeye atmasının imkanı yoktu.

Yedi Şarkı üçlüsü. Buna gerek bile yoktu çünkü her şeyi halletmiştik.

Ama yüzü mosmor olana kadar bana bağırdı, gerekirse bunu kendisinin yapacağını söyledi çünkü Kate'in intikamını almak için yemin etmişti ve son beş yılını sırf kadın düşmanı bir pislik gelip günü kurtarsın diye Çinli bir suç lorduyla sahte bir ilişki kurarak geçirmemişti.

"Sende beyaz şövalye kompleksi var," diye suçladı. "Beyaz Şövalye olmayan bir karakteri neden senin üzerine kurduğumu sanıyorsun? Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Aslında, belki de desteğe ihtiyacın olduğunda kıçını kurtarmak için orada olmalıyım."

Pes etmiştim ama nazikçe değil.

"Kurallara uymaya alışık olmadığını biliyorum ama şunu bilmelisin Mei, hayatta kalmak istiyorsan benim kurallarıma uyacaksın."

Buna karşılık, topuklarının üzerinde dönmeye ve hışımla dışarı çıkmaya çalıştı, ama onu bileğinden yakaladım ve göğsüme doğru çektim, böylece emirlerimi morartıcı bir öpücüğün damgasıyla noktalayabildim.

Şimdi derin bir iç çektim ve Wrath'ın yüzüne tamamen dönmeden önce bir elimi yüzümde gezdirdim. "Karım sır sakladı ve bu sırlar yüzünden öldürüldü. Kızım..." Boğazımda safra gibi yükselen öfkeyi yutmak için durakladım. "Sır sakladı ve neredeyse öldürülüyordu. Bu kadar pervasız, sevdiği birini, yaşamayı kendisinden daha çok hak ettiğini düşündüğü birini kurtarmak için kendini bir saniyede şehit edebilecek ve kendisiyle ilgili çok düşük bir görüşü olan başka bir kadını sevebileceğimi mi sanıyorsun, yanılıyorsun. Belki bu beni korkak yapar.

Belki de bu beni zeki yapar. Her iki durumda da, bu riski almak için içimde bir şey yok. Hayat bana bunu yapmamayı öğretti."

Gazap boğazının arkasından bir ses çıkardı, sonra yavaşça başını salladı ve bir elini omzuma sıkıştırdı. "Evet dostum, tamam. Benim hatam. Yanılmışım. Yüzündeki ifadeyi tanıdığımı sanmıştım."

"Neyden?"

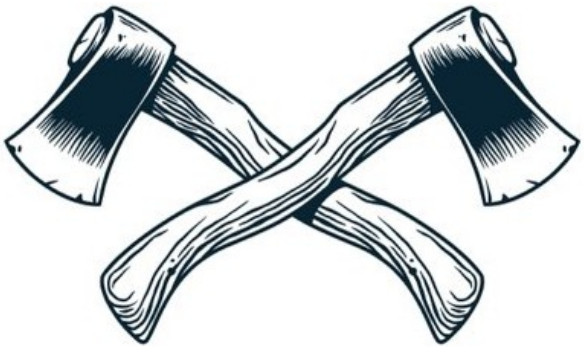
"Kylie'nin yanında olduğum her zaman aynada gördüğümden," diye itiraf etti. "Bir an için Mei'nin hayatının aşkı olduğunu düşünmüştüm, ama çılgınlık ne olursa olsun onunla birlikte olmak için tüm vücudunda bir dürtü hissetmiyorsan, o zaman yanılmışım demektir."

Tabureden kayarak inip silahlarını kılıfına sokarken ona göz kırptım. Bakışları omzumun üzerinden Mei'nin hala hazırlandığını ve Boner ve Curtains ile sohbet ettiğini bildiğim yere sabitlenmişti. Güldüğünü duyabiliyordum.

"O zaman onun iyiliği için, oynadığın oyunlara bir son vermelisin," diye mırıldandı Wrath. "Çünkü yüzündeki ifade konusunda yanılmış olabilirim, ama gözleri olan herkes onun senin için yaşadığını ve senin için bir saniyede ölebileceğini görebilir."

Döndü ve Zeus ile Yarasa'nın otoyol haritasını inceledikleri yere doğru tepinerek uzaklaştı, beni şok olmuş ve sinirli bir halde bıraktı.

"Siktiğimin motorcuları," diye mırıldandım.

BEYAZ YILAN'I TÜM YOL BOYUNCA TAKIP EDEN KONVOYDAYDIM. Vancouver'dan, bizi göremeyeceği kadar geride duruyordu ve onu takip edebilmemizin tek nedeni, biz Burrard'daki şirketinin gökdeleninin sokağında park halinde beklerken Curtains'in arabasının sistemine girmiş olmasıydı.

"Tahmini varış süresi on dakika," dedi Curtains kulaklığıma, Dane ve Bat'in yanından dağlara doğru kıvrılan Sea to Sky koridoru boyunca ilerlerken. "Zeus ve adamları öndeki arabayı halledecekler. Axe-Man, Bat ve Dane, siz son arabayı alın. Ben Beyaz Yılan'ınkini durduracağım."

Mei'nin hâlâ bizimle olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ettim, önde bizim aramızda sıkışmıştı ve arkasında Boner tarafından plakasız bir SUV ile sürülen Curtain vardı. Kawasaki'nin arkasında deri bir zıbınla çok tatlı görünüyordu ve kulüp binasının tuvaletinden bizimle birlikte çıkmaya hazır olduğunu gördüğümde onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Çünkü

Bir yanım onun tehlikede olmasını istemese de, diğer yanım onun yetkinliğinden, bizimle birlikte ata binebilmesinden, bizimle birlikte dövüşebilmesinden ve kendi başının çaresine bakabilmesinden tahrik oluyordu.

Bat yanımda motorunu döndürerek konvoya yetiştiğimizi, son siyah SUV'un birkaç düzine metre ilerimizdeki virajda kaybolduğunu fark etmemi sağladı.

Adrenalin kanıma karıştı, karbonatlı ve baş döndürücüydü. Hayatta sevdiğim şey buydu, bisiklete binmek, bir ömür boyu askeri direktifler ve tıbbi kurallardan sonra kendi yolumuzda kendi şartlarımızla bir şeyler yapmak.

Özgürce sür ya da zor öl, Fallen MC sloganı.

Harley-Davidson Softail'imi çalıştırdım ve hızla ilerledim, Bat ve Dane yanımda, karanlık gecede tehlikeye doğru pervasız ve vahşi bir şekilde koşarken.

Zamanlamayı doğru yaptık, yoldaki bir virajdan hemen sonra SUV'a yaklaştık, böylece geldiğimizi görmediler ve kaçmak için zamanları oldu. Bat bir tarafı, Dane de diğer tarafı tuttu, ben peşlerinde kalırken lastiklere ateş ettiler.

İleride, asfaltta bir lastik gıcırtısı duyuldu ve ardından Zeus'un yolun kenarından kafa kirişlerini yakmasıyla metalik bir çarpışma oldu ve sürücü irkilerek asfaltın üzerine yerleştirdiğimiz ve bizi bekleyen çivilere çarptı. Dağ yolunun kenarındaki kaza yerinden havaya bir duman bulutu yayıldı.

Önümüzdeki araba, patlamış tekerleklerinin üzerinde ilerlemeye çalışırken kontrolünü kaybetti. Hava çiseliyordu, yağmur hem bisikletlerimizin hem de SUV'un altındaki yolları kayganlaştırıyordu. Kaza yolu kapattı ve iki araba ne yapacaklarını düşünürken yavaşlamak zorunda kaldı

durumları hakkında. Sonunda, Curtains sihrini konuşturdu ve öndeki SUV durdu, ışıklar söndü, motor durdu.

Yeni arabaların sorunu buydu. Hacklenmesi çok kolaydı.

Arabayla birlikte yavaşladım, kardeşlerimle birlikte son arabanın etrafını sarmaya hazırlandım. Ancak arkamdan gelen motor sesi Mei Zhen'in farklı bir planı olduğu konusunda beni uyardı.

Tam o şık kasık roketiyle yanımdan geçip giderken dönmeye başladım, siyah bir bulanıklık önümüzdeki SUV'nin etrafından dolanıyor, yan tarafındaki Yarasa'ya ve Beyaz Yılan'ı barındıran arabaya doğru ilerliyordu. Yaklaşırken yavaşlayıp hızlanınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ona bağırmak için ağzımı açtığımda ayaklarını bisikletin selesine sabitledi ve dikkatlice çömeldi. Çarpışmadan bir an önce havaya fırladı ve bisikleti SUV'nin arkasına çarptığı anda SUV'ye doğru uçtu.

Üst tavana sert bir çarpmayla indi, ön taraftan düşmemek için tutunmaya çalışıyordu. Perdelere bir işaret olarak elini kaldırmasını ve açılır tavanın yavaşça açılmasını dehşet içinde izledim.

Silahlar o kadar hızlı ateşlendi ki ne olup bittiğini göremedim. Biz yakalanırken son vagondaki Kızıl Ejderler şanslarını denemek için harekete geçti. Pencerelerini açıp Bat ve Dane'e ateş etmeye başladılar.

Mei için duyduğum korku içimi yaktı ve ardında kavrulmuş bir toprak bıraktı. Cleo'nun başına gelenlerden sonra hep en kötü sonuca odaklanan hayal gücüm, Mei'nin gözlerinin arasında bir kurşun olduğunu, zarif bedeninin yere yığıldığını

kendi kanına bulanmış bir şekilde çatıya çıktı. Ağzımda safra birikti ve kalbim öyle bir sıkıştı ki, bir daha atıp atmayacağını merak ettim. Sadece ona ulaşma, ne yapmak zorunda kalırsam kalayım onu kurtarma düşüncesi beni ileri itti.

Çöktüm, arabanın yanından koşarak tetikçinin göz hizasına geldim ve Bat Dodge'dan çıkmak için lanet olası güverteye vururken cama bir el ateş ettim. Tetikçi geri çekilirken arabanın içinden bir küfür duyuldu. Ayağa fırladım ve vücudumu aracın yan tarafına, pencerenin yanına çarptım, silahımı içeriye sokarak dört el daha ateş ettim.

Sessizlik.

"İyi misin, Demon?" Bat, Dane'in kulüp adını seslendi.

"Sadece bir sıyrık," diye karşılık verdi.

Arka koltuğa bir göz atma riskini aldım, oradaki iki adamın öldüğünü ve sürücünün bana doğru döndüğünü, silahını kaldırdığını gördüm. Bir el ateş etti ama açısı kötüydü ve kurşun göğsümün üstündeki yeleğe isabet etti. Çarpmanın etkisiyle bir adım geri çekildim, küfrettim ama bir el daha ateş ettim. Ona isabet etmedi.

"Benden," diye homurdandım Bat'e. Sonra çömelip ön kapıya doğru ilerledim. Baltamı çıkarıp kapı koluna geçirdim ve tahta sapını kullanarak kırık kapıyı ardına kadar açtım.

Bat içeriye doğru üç el ateş etti. Cesedin ön panele çarpma sesini duydum.

Ortadaki vagonla ilgilenen kardeşlerimize "Temiz," diye seslendi.

"Bunu aldın mı?" Havladım.

Bat başıyla onayladı ama ben Mei'nin durumunu kontrol etmek için ikinci arabaya doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Zeus ve Priest arka camdan sarkan iki mafya adamıyla çatışmayı yeni bitirmişlerdi ve onlara doğru ilerliyorlardı. Yanlarından geçtim, baltamı ön yolcu kapısına vurdum ve kapıyı kırarak açtım, silahımı içeride oturanlara doğrultarak menzil dışına çıktım.

Mei, siyah takım elbiseli uzun boylu beyaz bir adamın kucağında oturuyordu. Dizleri adamın kalçalarının her iki yanında çömelmiş vaziyette duruyordu, elindeki kesici alet adamın çenesinin altında duruyordu ve boğazını ince bir kan çizgisi bırakacak kadar kesiyordu.

İçime öyle bir rahatlama çöktü ki neredeyse dengemi kaybediyordum.

Ta ki göğüs kafesinin altına sıkıştırılmış gümüş, mine işlemeli silahı fark edene kadar, gangsterin eli tetikte sabit duruyordu.

"Merhaba Axe-Man," dedi Beyaz Yılan sakince, bakışlarını üstündeki Mei'ye sabitlemiş olsa da.

Adımı bilmesine tepki vermedim. İyi bir düşman rakiplerinin kim olduğunu bilir.

"At silahını," diye emrettim çömeldiğim yerden, kendi silahımı şakağına doğrultarak.

"Hiç sanmıyorum," diye karşı çıktı. "Sizden önce bir atış yapabileceğime inanıyorum. Hatta bu siu lung boğazımı kesmeden önce."

Mei'ye "küçük ejderha" demişti.

Bu, Kate'in katilinin ağzından çıkan ismimin sesinden daha fazla öfkenin içime dolmasına neden oldu.

"Bizi izliyordun," diye mırıldandı Mei, kısık gözlerle onu inceleyerek.

"Elbette," diye kabul etti Beyaz Yılan.

"Düşmanınız olduğumuz için değil," diye devam etti garip, boğuk bir sesle.

Gerildim, kardeşlerimin arkamda olduğunu hissetmeme rağmen kalbim boğazımda atıyordu. Bir şeyler doğru değildi, Mei birden bir ceset gibi solgunlaştı, bıçağı çenesinin altında sallanıyordu.

Korku içimdeki öfke ateşini körükledi ve silahımı daha sıkı kavrayarak onun beynini dağıtmaya hazırlandım. Hiçbir şey Mei'ye zarar veremezdi. Benim gözetimimde olmayacaktı. Eğer bununla bir ilgim varsa bir daha asla.

"O lanet silahı bırakmazsan seni kafandan vururum," diye bağırdım ve hemen itaat etmeyince Priest'e sürücü kapısında durduğu pencereden işaret ettim.

Camdan sürücü koltuğundaki cesede doğru ateş etti.

Bu, Beyaz Yılan'ı Mei'nin silahı tutan elinden vurmak için ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağladı.

Ya benim kızım?

Hiç tereddüt etmedi, Beyaz Yılan acı içinde bağırırken arabadan yuvarlanarak çıktı ve bileğinden kan fışkıran düzgün yuvarlak yarayı kucaklamak için hareket etti. Yumuşak bir yuvarlanmayla yere düştü ve arkamdan ayağa fırladı, kendi küçük silahını kaldırmış ve Beyaz Yılan'a ateş etmeye hazırdı.

Gurur boğazımı sıktı ve uygunsuz zamanlanmış şehvet içimi daralttı.

Kahretsin, muhteşemdi.

Mei güvendeyken, hâlâ dumanı tüten silahımı Mei'nin bıçağının izini bıraktığı çenesinin altına dayadım.

"Karımı öldürdün ve az önce kadınımı tehdit ettin," diye homurdandım, baltaya ve silaha sertçe bastırdım, böylece boğuldu ve acıdan bembeyaz kesildi. "Bana Kate Kay'i öldürme sebebini söyle, ben de senin beynini burada, yolun kenarında dağıtmayayım."

"Daha iyisini yapacağım," diye homurdandı, başını çevirdi, böylece motorların farlarının loş ışığında yüzüne ilk kez bakabildim. Mei'nin daha önce neden çekindiğini anladığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Geniş kahverengi gözleri dışında, kızımın erkek versiyonuydu. "Sana Katherine Kay'in öldürülme nedenini söyleyeceğim ve beni öldürmemen için sana bir neden vereceğim. Cleo zaten annesini kaybetti, sence tüm yaşadıklarından sonra babasını da kaybetmeyi hak ediyor mu?"

AXE-MAN

MAXWELL DUTTON, AKSI TAKDIRDE BILINEN OLARAK BEYAZ YILAN,

Kızıl Ejder üçlüsünün Ejderha Başı, Fallen MC yerleşkesindeki Hephaestus Auto'nun kapalı garaj bölmelerinden birinde metal bir sandalyeye bağlıydı. Orta yaşlıydı ama benden çok da büyük değildi, şakaklarında ve keçi sakalında gümüş rengi vardı, karanlık, kurnaz bakışlarının yanında çizgiler ve Cleo'nunkiyle aynı şekle sahip bir ağzı vardı.

Birbirlerine bu kadar benzemeleri neredeyse inanılmazdı. Baba ve kız.

Cleo, Kate'in güzel gri-yeşil gözlerine sahipti ama bunun dışında Maxwell'in dişi bir kopyasıydı.

Kate bana Cleo'nun biyolojik babasının kim olduğunu hiç söylememişti ve ben de sormayı hiç umursamamıştım. Bunun ne önemi vardı, özellikle de sperm donörünün Kate'in fahişelik yaptığı günlerdeki birçok müşterisinden biri olma ihtimali varken? Cleo'yu severken ve neredeyse ikisine de yardım etmeye karar verdiğim ilk andan itibaren onu kendi çocuğum olarak görürken b u n u n ne önemi vardı?

Odanın köşesinden Maxwell'e bakarken, benim için bu kadar değerli bir kadının babası olduğunu bilmek ve ona baba denmesini hak etmediğini bilmek beni çok etkiledi. İkisini de sefalete ve trajediye terk etmişti. Ve o lanet olası hikâyesini nasıl anlatmayı planlıyorsa planlasın, Kate'in ölümüyle doğrudan ya da dolaylı olarak bir ilgisi olduğunu biliyord u m .

Maxwell'in Boner'ın cipinin arkasında bağlı olduğu halde kulüp binasına dönerken, bu vahyin içimde yarattığı duygu karmaşasıyla savaşıyordum. Carson, Ransom ve Dane dağlara çarpıp kaybolmayan iki cipi sürmek için geride kalırken, son iki arabadaki cesetler bagajdaki bir muşambanın üzerine yığılmıştı. Dağ geçidinin kenarına çarpmış olanı bıraktık. Birisi nihayet ihbarda bulunduğunda yasalara uygun bir kaza gibi görünüyordu.

Cesetlerden daha sonra kurtulacaktık ama şimdilik kulübün çoğunluğu buradaydı ve benim liderlik etmemi bekliyorlardı. Zeus omzumdaydı, sağlam bir varlık, bir teselli. Sözü bana vermişti çünkü bu benim hayatımdı ve

bir adamın kendi canavarlarını yok etmede başı çekmesi gerektiğini herkesten daha iyi biliyordu.

Son yirmi yıldır yatağımın altında saklanan şey sonunda karşımdaydı.

Onu öldürmeyi hayatımdaki neredeyse her şeyden daha çok istedim.

Ama Cleo annesine ne olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Mei neredeyse tüm hayatı boyunca bizim için bu soruların peşinde koştuktan sonra cevapları almayı hak etti.

Ölmek istiyordum ve küçük, bencil bir parçam hayatın üzerime yığdığı onca pislikten sonra bunu hak ettiğimi düşünüyordu. Ama o sesi engellemekte iyiydim.

Garajın kapısı açıldığında ve Mei sanki Fallen'ın işine karışmaya hakkı varmış gibi içeri girdiğinde, çünkü bu benim işimdi ve ben de artık her zaman onun olacağımı fark ettiğim bir şekilde onun işiydim, içimde beni kenarda donduran son şiddeti de yatıştırdı.

Bana doğru yürüdü, sol elimi tutarken yüzüme baktı ve parmaklarını bir zamanlar serçe parmağımın olduğu yerde gezdirdi.

"Bu iş sende," diye fısıldadı, o kadar yumuşaktı ki neredeyse sesi çıkmıyordu. Sadece benim için söylenmiş bir güven ifadesiydi. "Cevaplarımızı alırsak, nihayet geçmişi geride bırakabilirsin."

Boğazımdan bir kayıp sesi yükseldi ama onun küçük elini kendi elimle sıkarken acıyla yutkundum.

"Onu öldürmek istiyorum," diye itiraf ettim, kulağına konuşmak için biraz eğildim. "Çıplak ellerimle onu parçalara ayırmak ve parçalarını ateşe vermek istiyorum."

"Evet," diye tereddüt etmeden kabul etti. "Ben de öyle. Eğer doğru cevapları veremezse, biz vereceğiz. Ama Cleo'nun sperm donörünün gerçek bir pislik olduğundan emin olduktan sonra onu sonsuza dek tanıma şansını elinden alalım."

Homurdandım çünkü haklıydı.

Tüm kardeşlerim bu konuda beni destekliyor olsa da, kulüp işleri genellikle yabancılara kapalı olsa da Mei'nin orada olması beni rahatlattı. Ona bu kadar güvenmek istemem beni biraz şaşırtmıştı ama belki de şaşırtmamalıydı. Mei, Entrance'taki kardeşlerimin çoğuyla tanışmadan çok önce benim ekibimdeydi. Beni tanıyordu, bu durumu onların asla bilemeyeceği şekilde biliyordu.

Beni kararlılıkla dolduran o karanlık gözlere son bir kez bakarak Mei'nin etrafından dolaştım ve Beyaz Yılan'a doğru yürüdüm. İlerlerken metal bir sandalye kaptım ve Maxwell Dutton'ı ürküten kulak tırmalayıcı bir çığlıkla ayaklarını cilalı betona sürtmeye başladım. Yeterince yaklaştığımda sandalyeyi geri çevirdim ve sanki biraz sohbet ediyormuşuz gibi rahat bir şekilde üzerine çıktım.

Çizmemde sakladığım bıçağı çıkarıp aramızdaki kötü bıçağı kaldırdım, böylece ışığı yakaladı. Maxwell'i kör etti, gözlerini sulandırdı ve kırpıştırdı. Sonra kucağında birbirine zincirlenmiş halde duran ellerini tutup sandalyenin arkalığına doğru kaldırdım, metali parmaklıkların arasından geçirdikten sonra bıçağımı bağlantıların arasına saplayarak sandalyeye sabitledim.

"Sana bazı sorular soracağım," dedim ona tanımadığım bir sesle, kulüp için adamları sorgularken Priest ya da Wrath'tan duyduğum gibi ölü ve soğuk bir sesle. Şimdi kendimi öyle hissediyordum, bir ceset gibi

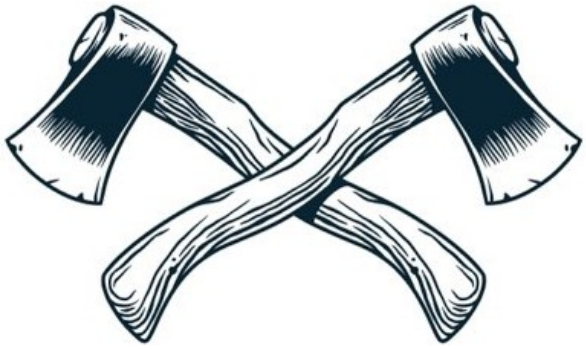
Kate'in bizden alınmasının sebebinin gözlerine bakarken, karanlık ve şeytani bir şey tarafından yeniden canlandırıldım. "Ve eğer cevaplar hoşuma gitmezse, bana yalan söylediğini hissedersem, senden bir parmak alacağım. Ve eğer parmaklarım biterse, ayak parmaklarından başlayacağım. Eğer bunu devam ettirecek kadar aptalsan, ne düşünüyorsun? Belki sonra kulaklarına, sonra da diline geçerim."

Maxwell bana uzun bir süre baktıktan sonra, "Seni işkenceden hoşlanan bir adam olarak görmemiştim," dedi.

"Hak edilmişse işkence değil," diye karşı çıktım.

"Kayslar için gerçekten her şeyi yaparsın," diye mırıldandı, biraz dehşete düşmüş, biraz da şaşkındı. Robotik bir şey insan duygularının derinliği konusunda kafasını karıştırmıştı. "Kate ölmüş olsa bile."

"Cleo'nun babası olarak, onun sevgilisi olarak yapman gerekeni yapıyorsun," dedim. "Şimdi, en baştan başla ve hiçbir şeyi atlama."

KISA BIR HIKAYEYDI, TRAJEDIYLE KESILEN BIR AŞK.

Maxwell Dutton, Katherine Kay ile arkadaşları onu yirmi birinci yaş günü partisi için tuttuğunda tanıştı. Kız on altı yaşındaydı ama o zamanlar bunu bilmiyordu. Güzeldi ve bir rüya gibi hareket ediyordu, ruhani, neredeyse uhrevi, yapışkan pleather giymiş bir fae gibi. Bana anlattığına göre, vücudundaki parıltı ve kirpik yapıştırıcısının altındaki yumuşak ruhu görebiliyormuş.

Arkadaşlarını gönderdi ve onlar da fahişeyle yattığı için ona bağırıp çağırdılar, alay ettiler.

Ama yapmadı.

Bütün gece konuştular. Ona

kafayı takmıştı.

Hayatı yumuşak ya da kolay değildi ama Kate'e olan sevgisi öyleydi.

Onu anlıyordum, çünkü aşkımız hiç romantik olmasa da, ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum.

Kadının yoksulluk ve koşullar tarafından içine itildiği yaşam tarzından nefret etse de, onu bu durumdan kurtarabilecek durumda değildi. Kendisini bile çıkaramazdı.

Maxwell, Seven Song üçlüsü için çalışan bir 49'luydu, merdiveni tırmanmak için umutsuzca çabalayan düşük rütbeli bir piyadeydi.

Ona nasıl Çinli bir çetenin beyaz üyesi olduğunu sorduğumda ince bir şekilde gülümsemişti. "Yanlış yer, doğru zaman. Kasper Kuan hala Calgary'de kendine bir yer edinmeye çalışıyordu ve bir grup cahil onu iş yaptığı barın dışında yakaladı. Barmenlik yaptığım arka sokakta onu öldüresiye dövüyorlardı. Çöpü dışarı çıkarırken onları gördüm ve kovaladım."

"Kasper sana hayatını borçluydu."

"Bunu kendisine bile asla itiraf etmezdi. Ama ondan sonra beni kendi katına aldı. Bana karşı bir tür... yumuşaklık vardı ve o yumuşak bir adam değildi. Beni koruma ekibine aldı ve ben de oradan kendimi geliştirdim. Kate o yıl hamile kaldığında, onunla evlenmeye hazırdım. Onu bir hayattan çıkarıp kendi hayatıma almaya. Tam olarak güvenli değildi ama daha güvenliydi."

"Ama sen onu terk ettin."

"Hayır," dedi, sert ve taş gibi soğuk gözleriyle beni delip geçerek. "Eğer yaptıysam, bu sadece Mei seni terk ettiği içindir."

"Onun adını ağzından uzak tut," diye homurdandım, elimi açarak.

Rahip öne çıktı ve avucuma bir çift pense yerleştirdi. Tereddüt etmeden onları Maxwell'in sol elinin serçe parmağının etrafına sıkıştırdım.

"Onu kurtarırken o parmağını kaybettin," dedi bana ve bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde yüzünde aynı ince gülümseme vardı. "Senin hakkında her şeyi biliyorum Henning Axelsen. Kızımı yetiştiren adama göz kulak olmayacağımı mı sandın?"

"Eğer bu doğruysa, Cleo'ya göz kulak olduğunu ima ediyorsan, o zaman neden yardıma en çok ihtiyacı olduğu anda devreye girmedin?" Öfkelendim.

Hafifçe irkildi, boğazında küçük bir geri tepme oldu. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Homurdandım.

"Sen de yapmadın."

Vicdan azabı duymadan penseyi birbirine bastırdım ve tıslayana kadar parmağını kestim.

"O zamanlar ben de neler olduğunu göremiyordum," diye itiraf etti, yanan gözlerini bana doğru kaldırarak. "Kate'e o kadar kafayı takmıştım ki, üçlü gruptaki arkadaşlarım fark etmeye başladı. Kasper da öyle. Belki de sadece merak ediyordu. Belki de suç dünyasında isim yapmaya başladığım için benimle ilgilenmek istiyordu. Her iki durumda da Kate'i ziyaret etmeye başladı."

Kalın bir şekilde yutkundu ve ben de kendimi aynı şeyi yaparken buldum.

Kasper'ın ellerinin Kate'in üzerinde olması fikri beni fiziksel olarak hasta etti. Uğursuz bir kıyamet hissi karnıma kök saldı.

"Ona aşık oldu, tabii buna aşk denebilirse," diye devam etti Maxwell, ama bunu yapmak ona açıkça acı veriyordu. "Fark etmedim ama onu benden saklamaya başladı. Pezevengi Jimmie Page'e özel erişim için para ödedi. Ama Kate hamileydi ve ben ona aşıktım. Bunun peşini bırakamazdım. Bir gece, onu nerede tuttuğunu öğrenmek için Jimmie'yi takip ettim ve onu havalı bir otelde buldum. Jimmie'nin gitmesini bekledim ve sonra kapıyı kırdım. Kasper içerideydi."

Sanki her an kusacakmış gibi solgun görünüyordu.

"Kendimi kaybettim," diye itiraf etti. "Kate'in her yerinde morluklar vardı ve o... ona dokunuyordu ve ben çılgına döndüm. Polislerin gelip beni onun vücudundan ayırdıklarını hâlâ hatırlamıyorum. Onu o kadar kötü dövdüm ki, daha sonra sağ gözünde kısmi görme kaybı olduğunu duydum."

"Seni kilit altında tutuyordu," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "Kaldığım ilk altı ay boyunca her gün hayatıma kastedilerek kilit altında tutuldum. İçeride pek çok insan tanıyordu ve diğerleri para için her şeyi yapardı."

"Belli ki hayatta kalmışsın."

Sırıttı. "Başarılı oldum. On yıl sonra dışarı çıktığımda, eyalette bir anlam ifade edecek kadar ünüm vardı ama artık çok geçti. Kasper artık Kate'i aynı şekilde kullanmıyordu. Çocuğumu doğurmasının bir ihanet olduğunu düşündü ve biri ona emlakçılık yaptığını söyleyene kadar ondan uzak durdu. Ona şantaj yaparak mafya için anlaşmalar yapabileceğini, nakit alımlarla satışlar yoluyla para aklayabileceğini düşündü."

Acımasızca küfrettim. "Neden bana söylemedi ki?"

"Cleo'yu tehdit etti."

Umutsuzluk boğazımı öyle bir sıktı ki, tam bir dakika boyunca ciğerlerime hava almak için mücadele ettim.

"Dışarı çıktığımda," diye devam etti, "hemen ona gittim, ama o zaten seninle evliydi. Kasper'la yaptığı anlaşma dışında mutlu ve güvendeydi. Yeterli olmalıydım ama ona yardım etmek istedim. Ona sahip olamasam da, onu daha güvenli hale getirebilirdim... Kasper'ı onun sırtından indirmeyi teklif ettim."

"Ve öğrendi," diye kestirip attım.

Başını salladı. "Öğrendi. Triad sistemi sadakatsizliğe izin vermez. Yemin ettiğinizde, ihanetin bedelinin beş yıldırım tarafından öldürülmek olduğunu kabul edersiniz; metal, tahta, su, ısı veya gömülerek ölüm. Silah, dayak, boğulma, yanma ya da diri diri gömülme. Kate için Lingchi ile ilkini seçtiler."

"Kate Triad'a katılmaya yemin etmemişti ama." "Hayır, ama Mavi Fener olarak onlar için çalışıyordu.

Deneyimsiz ancak bağlı olanlar da aynı standartlara tabi tutulmaktadır."

"Demek vur emrini veren Kasper'dı," diye tahmin ettim tanımadığım o aynı sesle. Dürüst olmak gerekirse, o anda kendimi tanıyamadım. On üç yıldır peşimi bırakmayan bir gizem nihayet çözülmüştü ama yine de rahatlamamıştım. "Ama senin yüzünden oldu."

Maxwell çenesini kaldırdı. "Öyleydi."

"Orada tek başına sallanmasına izin verdiğin için senin işini bitirmeliyim. Zaten çok şey yaşamıştı ve bu şekilde ölmesi..." Boğazımın arkasını tıkayan kokuşmuş duyguların kalın yumağını yuttum. "Vur emrini sen vermemiş olsan da bunun için ölmeyi hak ediyorsun."

"Belki," diye kabul etti şaşırtıcı bir sakinlikle. "Ben de sık sık aynı şeyi merak etmişimdir."

Kerpetenin metal dişleri arasına sıkışmış parmaklarına baktım ve onu parçalarına ayırabileceğim tüm yolları hayal ettim. Onu parçalara ayırıp bir daha asla bulunmamak üzere toprağın altına gömecektim.

Onu bitirmek istedim. Kate'e dokunduğu için, onu o boktan duruma soktuğu için ve sonra onu korumasız ve Kuan gibi bir adamın merhametine bırakacak kadar aptal olduğu için.

Ama o Cleo'nun babasıydı.

Benim kızım zaten çok şey kaybetmişken ben kim oluyordum da bunu ondan alıyordum?

Bu onun seçimi olmalıydı, benim değil.

Ve o kız, benim yetiştirdiğim kız, asla birini ölüme mahkum etmezdi.

Ben de başımı kaldırdım ve "Kızımın sperm donörünü öldürmeyeceğim. Bunu nasıl yapmak istediğini ona bırakacağım.

seninle anlaşmak. Ama söyle bana, madem bunca yıldır onu izliyordun, neden onunla iletişime geçmeye çalışmadın?"

"Annesini ben öldürttüm. Ve Peygamber'e kadar bensiz mutlu ve başarılıydı. Daha önce de sevdiğim birinin hayatını trajik bir şekilde mahvetmiştim. Bunu bir daha yapmayacaktım."

"Sadece sen varsın," dedi Mei arkamdan, sesi havada bir kırbaç gibi Maxwell'in yanağına çarparak tekrar irkilmesine neden oldu. "Yedi Şarkı'yla olan bu savaşın sebebi Kasper'ın hâlâ senden nefret etmesi. Ve Düşmüş MC'yi tehdit etmek için Giriş'e geliyor çünkü Cleo'nun senin kızın olduğunu biliyor. Doğrudan onun peşinden mi gelecek?"

Öfke içimi öyle bir yaktı ki, önümdeki sandalyeye bağlı adama karşı beslediğim her türlü anlayışı sildi. Ayağa kalktım ve onu gömleğinin önünden tutarak havaya kaldırdım.

"Kız tehlikede mi?" Yüzüne doğru kükredim, pense yumruğumun üzerinde eğreti bronz muştalar gibi yarıldı. Yüzüne indirdiğimde, darbenin etkisiyle kemiğin çatırdadığını hissettim. Kan, burnundan süslü gömleğine ve kravatına doğru aktı. Bu yeterli değildi, bu yüzden baltamı kılıfından çıkardım ve kenarını boynunun ince derisine bastırdım. "Eğer onu tehlikeye atarsan, el ve ayak parmaklarını geçip doğrudan o lanet kafana saldırırım."

"O değil," diye beni çabucak temin etti, ama yüzünün gergin çizgilerinde korku vardı. "İzliyordum ve Kasper ona karşı herhangi bir harekette bulunmadı. Ben ilgi göstermezken neden göstersin ki?"

"O orospu çocuğunun kendi kardeşinin sevgilisinin kafasına hiç tereddüt etmeden kurşun sıkmasını izledim. Şimdi, ben

Kate'i doğramalarını emrettiğini biliyor muydun? Seninle konuştuğu için mi? Onsuz devam etmek mi? Eğer ikimizi de dizlerimizden vurmak için bir yol aramadığını düşünüyorsan, yaşamayı hak etmeyen aptalın tekisin."

Nefesim göğsümdeki dalgaların arasından buharlaştı ve kalbim öyle bir gümbürdedi ki bir kaburgamı kırmakla tehdit etti.

"Seni öldürüp Kasper'a bir bahar bayramı hediyesi gibi teslim ederek bu işi hemen şimdi bitirebilirim. O zaman bizimle uğraşmaması gerektiğini anlar ve seninle uğraşmayı o kadar da önemsemezdi."

"Cleo'ya bunu yapmazsın."

"Senin varlığından bile haberi yok ve olması da gerekmiyor," diye bağırdım ama haklıydı ve bu beni kızgın bir bıçak gibi kesti.

"Beni öldürmek yerine işbirliği yapmamızı önerebilir miyim?" Maxwell, boğazını sıkıca saran yakasının baskısı ve boynunu tam olarak kesen balta yüzünden sesi boğuklaşarak teklifte bulundu. "Yıllardır Kasper'ı alaşağı etmek için çalışıyorum. Onları alaşağı etmekte benim de senin kadar payım var. Senden daha fazla. Karşılığında tek istediğim Cleo'yla tanışma şansı."

"Kesinlikle hayır," diye tersledim. "Yaşadığı onca şeyden sonra yeni bir babayla uğraşmaya ihtiyacı yok."

"Sadece onu tanımak istiyorum," dedi, sanki masummuş gibi, sanki on iki yaşındayken onu neredeyse bir öksüz haline getirmenin bir parçası değilmiş gibi yumuşak bir sesle. "Ne kadar çok ya da ne kadar az etkileşimde bulunacağımızdan o sorumlu olacak."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, kalbim göğüs kafesimin içinde bir yumruk gibi atıyordu. Bu beni öldürüyordu ama bunu kızımdan saklamaya hakkım yoktu. Ona yalan söyleyemezdim ve nereden geldiğini bilmeyi hak ediyordu, bu kişi bir köpek boku yığını olsa bile.

"Ona senden bahsedeceğim," diye mırıldandım isteksizce. "Çünkü Cleo için yapılacak en doğru şey bu. Senin için değil. Ve bunu doğru zaman geldiğinde, tüm bu saçmalıklar nihayet yatağa girdikten sonra yapacağım."

Maxwell parladı ve parmağı pense mengenesinde kanun kaçaklarıyla çevrili bir yerde otururken sanki benimle yerel bir barda bira içiyormuş gibi rahat görünmesi beni rahatsız etti. Yine de, bir adam zorluklar karşısında korku göstererek bir suç örgütünün lideri haline gelmez.

"Yani birlikte mi çalışacağız?" diye onayladı ve içinde kana susamış bir açlık olduğunu fark edebildim.

Beyaz Yılan'la çalışmayı kafama bir kurşun yemek ister gibi istiyordum. Öfke hâlâ içimde pompalanıyor ve beni Kate'in trajedisinin gerçek nedenini öldürmeye hiç olmadığım kadar yaklaştırıyordu. Bana kalırsa, Kasper'ın onu öldürme isteği kadar Maxwell'in ihmali de suçluydu.

O anda neyin doğru olduğu ve neyin doğru hissettirdiği konusundaki iç savaşım beni felç etmişti.

Ta ki küçük bir el sırtıma bastırıncaya kadar; kumaştan ve etten geçip doğrudan kemiğe saplanan sıcak bir damga. Nefret ve öfke sisi içinde Mei'nin varlığı bir dao kılıcı gibi kesiyordu.

"Axe-Man," dedi ama bunu Henning'in söyleyeceği şekilde söyledi. Sanki sihirli bir şeymiş gibi, sanki kapıları açıp dünyaları yerinden oynatabilirmiş gibi.

Bana ve temsil ettiğim her şeye sarsılmaz bir inancı varmış gibi.

Bunu şimdi duymak beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlattı.

"Jiang'ı beni manipüle etmek için kullandı," diye mırıldandı Mei. "Gerçeği bulmamı engellemek ve Kızıl Ejderhaları ortadan kaldırmasına yardım etmek için. Şu anda hissettiğin her şey Kasper'ın başına yağmayı hak ediyor."

"Bu, bu orospu çocuğunun da aynı şeyi hak etmediği anlamına gelmez," diye karşılık verdim.

"Haklısın," dedi Mei ve sesi sürünen bir şeydi, Maxwell'e tıslamak için boynuma dolanan bir yılan gibi kıvrılıyordu. "Öyleyse ondan istediğini al. Beyaz Yılan sana çektirdiği acılar için bir iki parmak borçlu ama işin bittiğinde ellerini yıka ve bir plan üzerinde çalışalım."

Mei Zhen'in üzerimdeki sağlam etkisini fark etmek garip bir andı. Ama o kötü, zalim sözler karşısında içimde aşka benzer bir şey kabardı. Bu, en kötü halinle görülmenin ve arzulanmamanın verdiği bir histi. Hayır, tam tersiydi. En kötü halinle, bencilce nedenlerle tüm dünyayı yakıp yıkmanın eşiğindeyken görülmek ve içini doldurmaya teşvik edilmekti.

Hiç kimse içimdeki karanlığı görmemiş ve bundan zevk almamıştı.

Mei gibi değil.

Bu parçamı kabullenmemi kolaylaştırdı, günahkâr tarafımı gizlice şımartmak istediğimde bundan zevk almamı kolaylaştırdı.

Göze göz olmaktan öte, kan dökülmesini isteyen bir doğa. Sert dokunuşlar ve ete sahiplik damgası gibi ısırık izleri için uluyan. Asker ve doktor olmakta başarısız olan ama bu kanun kaçağı, %1'lik motorcu olmakta başarılı olan.

Mei her şeyi, kötüyü ve çirkini gördü ve yine de benim iyi olduğumu düşündü.

Her zaman öyleydi.

Göğüs kafesimde temel bir şey değişti, tektonik plakalar yeni bir şeye yer açmak için acı verici bir şekilde öğütüldü, omurgamın tüm uzunluğunu kapsayan ve dünyamı tutmayı kolaylaştıran sarsılmaz inancının bir dağ silsilesi.

İçimdeki tüm yırtıcı içgüdüyü keskin dişlerimin arasına alarak kararlılıkla Beyaz Yılan'a sırıttım. "İşe başlamadan önce Rocky'nin dediği gibi ödemeyi almamın adil olacağını düşünüyorum. Ne dersin Maxwell, iki parmak mı, üç parmak mı?"

AXE-MAN

BU GÖL OLDU A LEVHA . RIPPLIN' BLACK KADIFE YAKIN VE Mei'yi ve o gece öldürdüğümüz Kızıl Ejder üçlüsünün dört cesedini taşıyan küçük tekneyi kürekle çektiğim derinliklerinde, tepedeki dolunayın altında gümüş renginde parıldayan kıyı.

Saatler sonraydı. Beyaz Yılan'ın iki parmağını kopardıktan sonra, ki bunu çok iyi tanıdığım bir tür şehit kabullenişiyle metanetle karşılamıştı. En azından Kate'e ve sonuç olarak kızına olanlar için bunu hak ettiğini düşünüyordu. O sırada

Çünkü içimdeki şiddetin bir kısmını temizlemeden stratejiye geçmemin imkânı yoktu.

Ben yıkandıktan ve Maxwell'in üç parmaklı sağ eli ve vurulmuş bileği Yarasa tarafından sarıldıktan sonra, kilisede toplanıp Seven Song'u devirmek için Kızıl Ejderhalarla birlikte çalışmayı oyladık.

Tek bir kardeş bile itiraz etmemişti.

Kızıl Ejderhalar bir zamanlar rakip bir MC olan Berkserkers'a sorun çıkarmışlardı ama The Fallen'a hiçbir şey yapmamışlardı. Yedi Şarkı, Calgary bölümünün bana ihanet etmesine yardım etmiş, hackerları Obsidian Swan'ın kafesinden kaçmasına yardım etmeye çalıştığında neredeyse Curtains'i ortadan kaldırmış ve son olarak, itaatkâr köpekler gibi davranmazsak ve onlar için ürünlerini taşımazsak tüm kulübümüzü tehdit etmişlerdi.

Gazap'ın da dediği gibi, bırakın üçünü, tek bir suç için bile yanmayı hak ettiler.

Bizim dünyamızda üç vuruş çok fazlaydı.

Böylece Zeus toplantıya çağırdı ve biz de garaja geri döndük; orada potansiyel müşteriler derme çatma bir savaş masası kurdular ve Kasper Kuan'a karşı nihai intikamı planlamak için Beyaz Yılan'la kafa kafaya verdik.

Bunca zamandır derimin altında bir şeyler vızıldıyordu. Mei'nin aramızdaki fiziksel alanı dönüştüren bu farkındalığı. Çinlilerin kaderin kırmızı ipliği diye bir kavramı vardı; ruhları birbirine bağlayan, kopması mümkün olmayan, zamanın ve mesafelerin ötesine sarsılmadan uzanabilen bir ip. Bu teoriyi Mei ile olan ilişkime uygulamamak zordu.

Sekiz yıllık bir ayrılıktan sonra bile onu yıllarca ayrılmaz, tanımsız bir şekilde sevdim. Onun yokluğunun açtığı yarayı asla iyileştirememiştim, şimdi hayatıma geri döndüğünü ve ikinci bir kalp gibi kaburgalarımın altına yerleştiğini fark ettim. Sadece acıyla nefes almayı öğrenmiştim. Ona daha önce aşık olmamıştım, ama orada bir şeyler vardı ve bunu şimdi görebiliyordum. Bu farkındalık aramızdaki ipliğin yeni yeni şekillenmeye başlaması gibiydi.

Planı incelemek için onu kucağıma çektiğimde itiraz etmedi. Hayır, benim Rocky'm değil. Kendini Hua Mulan gibi stratejinin içine atmıştı, sanki bu dünyanın köhne yeraltı dünyasında doğmuş, sanki benim kadar bu karanlıkta büyümüştü.

Kulübün plakasız cipiyle eve dönerken hiç konuşmadık, cesetler imha etmemiz için düzgünce arkaya sarılmıştı. Seven Song üçlüsü Angelwood Çiftliği'nin yanındaki araziye bakarken, cesetleri araziye gömme riskini almak istemedik, bu yüzden Vegas mafyasının yaptığı gibi yapıyorduk. Onları Mead Gölü'nün derin sularının ortasına kadar kürek çekerek taşlarla yüklü bir şekilde bulanık derinliklere bırakıyorduk. Priest benimle gelmeyi teklif etmişti ama Mei ona temizlik işlerine yardım etmek için orada olacağına dair biraz fazla mutlu bir şekilde güvence vermişti.

Etrafımızda sadece gece dolu ormanın sessizliği, çalılıklar arasında gezinen bizim k a d a r g e c e c i yaratıkların hışırtısı vardı. Göl suyunun serin rutubetiyle kesilen keskin çam ve bitki özü kokusu. Bizi ilerletmek için pürüzsüz yüzeyde çalkaladığım küreklerin yumuşak şakırtısı.

Huzurlu olmalıydı ve bazı açılardan öyleydi de. Hayatımda ilk kez, geçmişi temizlemeye çok yaklaşmıştım. Cevapları topluyor ve cezaları veriyordum.

Ama daha derinlerdeki bir parçam, bir şeylerin bana uyum içinde katılmasını bekleyen bir akort çatalı gibi titreşiyordu.

Kürek çekmeyi bıraktım ve Mei sanki ilk kez cesetten kurtulmuyormuş gibi hemen işe koyuldu. Belki de değildi. Sekiz yıllık yabancılığımızın boşluklarını doldurmak için hala çok fazla soru vardı, ama geldiğinden beri ilk kez, onları sormak için heyecanlıydım.

Kendimi birkaç dakikalığına onu izlemeye bıraktım, tekneyi sallamadan bir bedenini teknenin yan dudağına kaldırırken ve sonra ağırlığı dengelemek için diğer tarafta başka bir bedenini kaldırırken yaptığı etkili hareketleri. Üzerinde hâlâ o siyah deri zıbın vardı; esnek kumaş, parlak ay ışığında formunun her pürüzsüz kıvrımını ve hafif eğimini ortaya çıkarıyordu. Ruhani güzelliği gümüş ışınlarla daha da artmış ve garip bir şekilde, görevinin ürkütücü doğası tarafından muhteşem bir şekilde vurgulanmıştı. Bir ölüm meleği gibi görünüyordu, tehlikeli ve yetenekli bir şey, öpücüğü bile ölümcül olabilecek biri.

Ve öyleydi.

İrade gücüm için ölümcül.

Hayatımın zor yılları boyunca kalbimin etrafına ördüğüm her bir duvarı yıktı.

Beni yakıp kül etmesini ve bir Anka kuşu gibi diriltmesini, her şeyi tüketen aşkının ateşinde yeniden doğmamı istedim.

Böyle sevilmek ve karşılığında böyle sevmek pervasızcaydı.

Ve kendimi hesaplı bir adam haline getirmiştim. Kalbime ya da içgüdülerime değil, aklıma güveniyordum. Ama hayatımda bir kez olsun kendim için risk almak istedim. Bencil olmak ve sonuçlarına katlanmak istiyordum.

Mei'yi istiyordum ve başka hiçbir şey umurumda değildi.

Ona yardım etmeden sessizce orada otururken tek kelime etmedi. Önce bir bedenini, sonra da diğerini mürekkep karası göle atarken büyük bir gürültü koptu.

Çalışırken hafifçe gülümsedi, belki de bu görevden zevk alıyordu ya da benimle birlikte bu işin içindeydi. Bu sahne bana onun kitaplarından fırlamış gibi geldi - Rocky ve Off-White Knight'ı bir suç mahallini temizliyordu.

Sonunda "Rocky," dedim ve kelime boğazımdan kazınmış, midemin çukurundan sert bir şekilde çıkarılmış gibi geldi.

Aramızda kanlı ve çiğ bir şekilde duruyordu.

Teknenin karnında dizlerinin üzerinde hareketsiz durdu ve sanki hafif dalgalardan daha fazlası tarafından sallanıyormuş gibi ellerini yavaşça küpeşteye dayadı.

"Bu gece kendini tehlikeye attın," dedim ve bu iyi bir başlangıç değildi. Yüzünün gerginleşmesini, inatçılığının o küçük çenesinin çıkıntısında ortaya çıkmasını izledim. "Kendini arabaya atıyorsun. On üç yıl önce Kate'i kurtarmak için kendini tehlikeye attın. Sekiz yıl önce Kate'in neden öldüğüne dair cevaplar bulmaya çalışmak için Centre Street Crowd'la anlaştın ve sonra beni Horoz ve Kasper Kuan'ın beni bağlamaya çalıştığı kaderden kurtarmaya çalıştın."

"Yine olsa yine yaparım," diye tersledi, savunmacı ve haklı bir tavırla. "Ve bu sadece sana karşı yaptığım hataları düzeltmeye çalışmaktan daha fazlası."

"Bu saçmalığı düzeltmek zorunda değilsin," diye karşı çıktım. "Gitme nedenlerini açıkladın."

Alay etti. "Bunu hâlâ boğazıma dayanmış bir bıçak gibi bana karşı kullanıyorsun."

Gözlerimi kırptım çünkü bir bakıma haklıydı. Onu ve içimde canlandırdığı tüm o duyguları uzak tutmak için kullanıyordum. Eğer onu affedemezsem, kalbimi riske atmadan onun bedenine karşı duyduğum bu yeni cazibeye boyun eğebilirdim. Artık düşmana dönüşmüş eski dostlardan daha fazlası olduğumuzu kabul etmeden onun etrafımda olmasından keyif alabilirdim.

Biz her zaman daha fazlasıydık. En azından suç ortağıydık.

Ve daha fazlası olabiliriz, diye düşündüm, eğer Mei için her şeyi bir kez daha riske atacak cesarete sahip olsaydım.

Kalbim göğsümde zıplıyor, ona yaklaşmaya çalışıyordu. Onu kollarıma almak ve o akıllı ağzını kendi ağzımla boğmak istiyordum.

Pek konuşkan biri değildim, şiirleriyle King ya da cazibesiyle Nova gibi değildim. Ama bu sözlerin söylenmesi gerekiyordu. Asla sormayı düşünmeyecek olsa da ona borçluydum.

"Evet," diye kabul ettim, teknede dizlerimin üzerine çöktüm, aramızda iki beden ve bir bank oturağı vardı ama en azından daha hizadaydık. "Senin sevgi dilin, sevdiklerini kâğıt kesiği kadar küçük bir şeyden kurtarmak için kendini tehlikeye atmak."

"Cinayet ve intikam bir kâğıt kesiğinden çok daha ciddidir," diye karşılık verdi ve ben hâlâ yanlış anlıyordum çünkü bunu bir iltifat olarak söylemiştim. "Yapmak

Sevdiğin insanlar için bir şey yapmak sadece teoride kalan bir şey değil Axe-Man. Sen ve Cleo harekete geçmeyi hak ediyorsunuz."

"Sen de öyle," dedim ciddiyetle yüzünü ellerimin arasına alırken. Parmaklarımdaki olukların arasında hâlâ kan vardı. "Sana kelimelerle bir şeyler anlatmaya çalışıyorum ama bu konuda hiç iyi olamadım. Belki sana anlatmaya çalıştığım şeyi böyle daha iyi anlarsın."

Teni parmak uçlarımın nasırlarına karşı yumuşacıktı, ağzı ay öpücüğü gibi parlayan yüzünün ortasında açılmış koyu bir tomurcuk gibiydi. Yaklaştığımda gözlerinin neredeyse komik bir şekilde genişlediğini izledim ve ne yapmayı planladığımı anladı.

Ama beni durdurmadı.

Hayır, onun yerine, dudaklarım dudaklarına değdiği anda, aramızda ipek bir kurdele çözülür gibi yumuşak bir iç çekti. Dudaklarım onunkilerin üzerine kapandığında dudaklarımı dudaklarımızın arasına hapsettim ve sonra dilimi onun dişlerinin arasından kaydırarak kendi iniltimi ona geri verdim.

Burnumda kiraz çiçeği, ağzımda soğuk su gibi tatlılık, avuçlarımda lekesiz tenin pürüzsüzlüğü, parmak uçlarımın altında saten saçlar. Duyularım onunla doldu, ta ki boğuluyormuşum gibi hissedene kadar, suyun altı fit altında teknenin kenarına yapışana kadar.

Mei Zhen Marchand'ın derinliklerine gömülmek mutlu bir ölüm olurdu.

Elimi elmacık kemiğinin üzerinden saçlarına doğru kaydırarak kafatasının arkasını kavradım ve onu eğdim, böylece öpücüğü daha derine götürebildim, sadece inlemesini hissetmek için ağzına girdim.

Onu öpmek için neden bu kadar beklemiştim?

Çünkü artık vardı ve asla durmak istemeyeceğimi

biliyordum.

Uzaklaştığımda dudaklarımın peşinden koştu ve beni yakınında tutmak için ellerini gömleğimin içine soktu. Alçak sesle kıkırdadım ve alnımı onunkine bastırdım, böylece o büyük obsidyen gözler tüm dünya görüşümü kapladı.

"Seni affediyorum," dedim ona. "Açık olmadıysa diye söylüyorum. Seni affedecek bir şey olmadığı belli olmadıysa diye. Hâlâ bunu duymaya ihtiyacın varsa diye."

Gözlerimin içine bakarken usulca nefes aldı ve bana inanmıyormuş gibi gergin bir şekilde dudaklarını yaladı.

Ona yapmaması için bir sürü sebep verdim.

"Senden nefret etmiyorum, Rocky," dedim ve bu sözler çok basitti, ona karşı zalimce davranışlarımın, ondan sonsuza dek nefret edeceğime dair verdiğim sözlerin bir çelişkisiydi.

Ama bundan daha fazlasını hissettiler.

Senden nefret etmiyorum çünkü seni seviyorum.

Ancak bu kelimeleri söylemeye hazır değildim çünkü artık ne anlama geldiklerini bilmediğimden endişeleniyordum.

Eskisi gibi onun arkadaşı olmak istedim. Şimdi olduğu gibi sevgilisi olmak istedim.

Ama içimde daha fazlası için çığlık atan bir şey vardı. Her şey için çığlık atıyordum.

Aynı içgüdü beni sahip olduklarımı onun tatlı kıçına kazımaya teşvik etmişti. Beni onu dilimle ve dişlerimle işaretlemeye iten aynı içgüdü, böylece tüm güzelliğine bakan herkes bana ait olduğunu bilecekti.

Ve ben bunu kabullenemedim. Hayat bana aşkın yerleşik bir trajedi olduğunu öğrettikten sonra olmazdı. Kate ve Cleo aracılığıyla bana aşkın ne olduğunu gösterdikten sonra değil.

İnsan kalbi, bir tür sonsuza dek mutlu olma fantezisini dileyecek kadar aptal olduğunda.

Mei bizi daha önce bir kez terk etmişken ve kalmaya niyeti yokken olmaz.

Cleo iyileşirken, üçlü kapımızın önündeyken ve Kate'in ölümünün intikamı alınmaya bu kadar yakınken, kendi duygularım gibi bencilce ve riskli bir şeye odaklanamazdım.

Bundan da öte, bir parçam Mei tekrar giderse ya da hayat benden başka bir kadını almayı uygun görürse, asla iyileşemeyeceğimi biliyordu.

Bana bakarken Mei'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Parmakları gömleğimden çözüldü ve önce sakalıma, sonra da kulaklarımın üstündeki saçlara kaydı. Yıllarca Off-White Knight için çizdikten sonra ezberlemiş olması gereken yüzümün her düzlemini ve açısını inceledi.

Bu şekilde benden bir kahraman yaratmış olması hala içimde gökyüzünden yıldız ışığı yutmuşum gibi yanıyordu.

"Beni bir zamanlar sevmiştin," diye mırıldandım çünkü aramızdaki boşluk kutsal fısıltıları çağırıyordu. "Şimdi incinmiş bir piç olduğum için beni affedebilir misin?"

Biraz güldü ama gülüşü s u l a n m ı ş t ı. "Sana yaptığım şeyin anısı göğsümde bir bıçak gibi ve olanları her düşündüğümde kalbime acımasızca s a p l a n ı y o r. Affedilmeye ihtiyacı olan benim, sen değilsin." "İkimizin de affedilmesine ne dersin?" "İkimizin de affedilmesine ne dersin?

başparmaklarımı onun keskin elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim. "Sanırım bu noktada düşmandan daha fazlası olduğumuz konusunda hemfikir olabiliriz."

Gülümsedi ve ben de başparmağımı onun tek taraflı gamzesinin çukuruna bastırma isteğime karşı koyamadım. "Düşmanlar

Umarım faydaları vardır?"

"Hayır," diye homurdandım, alt dudağını ısırmak için öne doğru eğildim. "Biz asla düşman olmadık, Rocky. Seni daha önce de sevdim ve bundan vazgeçtiğimi düşünerek kendimi kandırıyordum."

Dudağını ısırdı, kirpiklerinin arasından bana şüpheyle baktı.

"Seni sevdim," diye kararlılıkla tekrarladım.

"Hayır, sevilmek istediğim şekilde değil. Beni sevmek yapabileceğin tek seçimmiş gibi değil. Ya beni sev ya da bana sahip olmadığın için öl gibi değil."

Özlemi o kadar aşikârdı ki, her şeye rağmen bizi birbirimize bağlayan o bağda yankılandığını hissedebiliyordum. Son on yıla yakın bir süre boyunca onu düşündüm, çoğunlukla yalnızdı, sadece Yaşlı Ejder onu seviyordu ve Jiang ona sapkın bir tür arkadaşlık ediyordu ve ikimiz için de acı çekiyordum. Cleo'ya ve kulübe sahip olmama rağmen, onsuz da özel bir yalnızlık çekiyordum. İnsanlara içimdekileri sorgusuz sualsiz veren biri değildim ve zaten duvarlarımı yıkmaya kararlı olan tek kişi Mei'ydi. Beni tanımak için her zaman bu kadar çaba sarf etmiş olması kendimi görülmüş ve değerli hissetmemi sağladı.

"Hadi şu işi bitirelim," diye karar verdim, son iki cesetle ilgilenmek için geri çekildim çünkü ona göstermek istediğim bir şey vardı ve bunu şimdi yapmazsam lanet olası cesaretimi kaybedeceğimi biliyordum.

Mei tereddüt etti, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi dudağını ısırdı ama sonunda son cesedi de kenardan atmama yardım etti ve ben kürek çekerek kıyıya dönerken sessizce bekledi.

Tekneyi iskeleye bağladıktan sonra elini tuttum ve onu rampadan yukarı, eve doğru götürdüm. İçerisi sessizdi,

Çünkü Cleo, Bea ve Priest'lerde kalıyordu. Mei'yi karanlıkta evin yan tarafındaki garaja götürürken ışıkları yakma zahmetine girmedim. Ancak kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra gitmesine izin verdim ve ışığı açtım.

Burası benim stüdyo alanımdı. Benim güvenli yerim.

Cleo ve Lin ben davet etmedikçe içeri girmezlerdi ve çoğunlukla ben de girmezdim.

Beynimin kendini kalem ve resimle ifade etmeye ihtiyaç duyan kısmı içindi çünkü kelimeler asla işe yaramıyor gibi görünüyordu.

İki tarafı boydan boya pencerelerle kaplı, arazinin arka tarafındaki sık ormanı gösteren büyük odayı inceledim ve Mei'nin tepkisini görmek için döndüm.

Pembe ağzı şokun verdiği komik bir "O" ile açılmıştı.

Onu yakaladım.

Onları boyayan kişi olarak benim için bile şok ediciydi.

Her zamanki gibi yaratma arzusuna kapılmıştım; akriliği tuvale, kalemi yoğun dokulu resim kâğıdına sürerken gözlerim kararıyordu. Mei'nin yeniden hayatıma girdiği son altı hafta boyunca yaratabildiğim tek şey oydu.

Mei Zhen Marchard'ın birçok yüzü duvara, birbirlerine yaslandıkları yerden, yarım kalmış şövalelerin üzerinde bize bakıyordu. Mei'yi hastanede gördüğüm gün, Cleo'nun yang'ının yin'i gibi onunla kıvrılmıştı. Mei çıplaktı ve Purgatory Motel'in pembe yatağına yayılmıştı, küçük kırmızı tangası bir ayak bileğine dolanmıştı ve yıkım dalgası içinde tamamen sefahat içinde görünüyordu

ağzımdan ve sikimden. Mei dövüş sanatları pozlarından birinde, dövüşe hazır, uzuvları gevşek ama hazır, ağırlığı ayaklarının topuzlarında, kaygan saçları başının üstünde bir topuzda toplanmış.

Mei stüdyonun her yerindeydi çünkü o benim kafamın içinde baktığım her yerdeydi.

Manzara resimleri yapmayı tercih ediyordum ve sadece Cleo ve Lin'in birkaç portresini, Loulou için Melek ve Canavar'ın, Cressida ve King için de Prens'in resmini yapmıştım. Nova da doğum günü için Lila'nın bir resmini yapmamı istemişti. Ama Mei'ninkiler şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisiydi.

"Bu da ne?" diye fısıldarken ne bana baktı ne de kapının önünde durduğu yerden bir santim bile kıpırdadı.

"Sana sekiz yıl önce bir kez seni sevdiğimi söyledim ve sen bunun yeterli olmadığını ima ettin." Tekrar ona doğru ilerledim, gevşek elini tutarak onu beton zeminin ortasına götürdüm. "Sana ne kadar sevildiğini göstermek için ne yapmam gerektiğini sordum." Boğazımdaki yanmayı yuttum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi."

O zamanlar, Cleo, Kate ve Lin'e yaptığım gibi ona da dövme yaptırmamın sevgimin ve sahipleniciliğimin nihai ifadesi olacağı aşikârdı ama o zamanlar bu mümkün değildi. Şimdiye kadar bunu hatırlamıyordum ve onun için dövme yaptırmak artık bana yanlış gelmiyordu. Bu hayattaki kaderimin bir parçası olduğu bu kadar açıkken onu üzerime yazdırmamış olmam neredeyse yanlış görünüyordu.

Onunla geçireceğim bir dakikanın ötesini görebildiğim başka bir zaman için düşünmem gereken bir şeydi.

Şimdilik, bunun ona karşı hissettiklerimin ne kadar büyük olduğunu kanıtlamaya yeteceğini umuyordum.

"Bu yeterli mi?" Göğsümün iç kısmına mürekkeple yazılmış şeyleri dile getirmeye alışık olmadığım için sesim kullanılmamaktan pürüzlüydü. "Çünkü seni hastanede tekrar gördüğüm andan beri aklımdan çıkaramıyorum. Sana söyledim, dişlerini ve pençelerini bana geçirdin, Rocky. Ve işin kötüsü, senden nefret etmeyi o kadar çok istediğim halde, nefret ettiğim bendim, seni hala sevdiğim ve şimdi beni sarsan bu yeni şekilde seni istediğim için."

Hâlâ üçlü ile çalıştığını öğrendikten sonra öfkeyle bıçağımı çektiğim bir resmin parçalarını işaret ettim. Yere yığılmışlardı, çünkü ne kadar öfkeli olsam da onları çöpe atmaya kıyamıyordum.

Dizlerimi bükerek onun seviyesine yaklaştım ve muhteşem yüzünü bir kez daha ellerimin arasına aldım. "Nefesimi kesiyorsun, Mei. Seni her gördüğümde. Ve sadece dokunduğumuzda geri alıyorum ve rahatlama lanet olası göğsümde tatlı, keskin bir ağrı oluyor."

"Axe-Man," diye fısıldadı, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi uzanıp bileklerimi sıkıca kavradı. "Benimle oyun oynama. Seni ne zamandır böyle istediğimi bilmen gerekirken olmaz."

"Oyun yok," diye yemin ettim. "Ve söz vermek de yok. Bundan başka bir cevabım yok. Bu hayatta ne olursa olsun, sen benim için bir şey ifade ediyorsun. Bundan pişman olmaya çalışmak gibi bir hata yaptım ve gerçek şu ki, asla pişman olamadım. İyi ya da kötü, sen benimsin ve ben de seninim. Bu çekim azalabilir. Bir...ilişki imkansız görünüyor her lanet şeyde-

aramızda ve önümüzde bir şey var. Cleo'ya odaklanmalıyım, kulüpte sürekli olan şeylerden bahsetmiyorum bile. Bu tehlikeli ve Kate'in katillerini yatağa attıktan sonra senin güvende olmanı istiyorum. Ama her zaman Rocky'nin Off-White Şövalyesi olacağım. Bu kanım üzerine ettiğim bir yemin ve bir daha bozarsam beni metal, tahta, ateş, su ya da toprakla öldürmen için sana izin veriyorum."

Mei'nin gözleri yaşlarla doldu, o kalın kirpiklere takıldı. Ama düşmelerine izin vermedi Rocky'ciğim, çünkü o bir savaşçıydı, ağlayan değil. Şimdi bile kollarımın arasında onun için en güvenli yerde değildi.

"Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum ve uyanacağımı bildiğim için canım acıyor," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Bu acıya karşılık olarak boğazımdan bir ses çıkardım ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Malzemeleri Nova'nın Lila ile yaptığı bir fotoğraf çekimi için satın almıştım, ama boyaların bir kısmı hâlâ kullanıma hazır bir şekilde duruyordu.

Bir adım uzaklaşarak bir köşedeki çalışma masasına gittim ve ona "Soyun" diye emrederken ihtiyacım olan şeyleri topladım.

Tereddüt ederken havada bir şaşkınlık dalgası vardı.

Kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden baktım ve homurdandım, "Şimdi, Rocky."

Dudağını ısırdı ve ardından dar deri tulumun fermuarını yavaşça göğüslerinin arasından aşağı çekti. Altına siyah ve kırmızı renkte dantelli bir sütyen giydi ve onun da altına, alaycı bir yavaşlıkla açılmış, ona uygun bir külot giydi.

Ellerim boya kutularının saplarına doğru bükülürken, onu o anda ve orada mahvetme dürtüsünü görmezden geldim. Bunun yerine, eşyalarımı onun yanına yerleştirdim.

Soyunduktan sonra büyük bir örtü serdim ve her şeyi onun üzerine aktardım. Sırada, Mead Gölü manzarası için sakladığım kırk sekize altmış inçlik devasa bir tuval vardı.

Bunun için daha iyi bir servis oldu.

Çakımla kırmızı boyanın kapağını kaldırmak için çömeldim, sonra siyahı ve ben konuşurken beyazı. "Sana benim için ne kadar güzel olduğunu göstereceğim. Ne kadar değerli olduğunu."

İrkildi ve bu kelimeyle hedefi tam on ikiden vurduğumu anladım.

Benim kızım, boktan babası Florent ve hayatındaki pek çok insanın kaybı sayesinde kendine dair düşük bir fikre sahipti. Ben de dahil.

Boğazım yine yandı, sanki kalbim yanıyordu ve onu söndürmenin tek yolu bu son derece güzel kadının görüldüğünü hissetmesini sağlamaktı.

"Bu vücut boyası," diye mırıldandım ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkarırken, kot pantolonumun mahvolabileceğine karar verdim ve umurumda değildi. "Suyla çıkar."

Mei'nin botlarını ve derilerini çalışma masasına götürdüm ve sonra ona doğru geri döndüm, yanaklarına sızan ve gövdesinden aşağı dökülen kızarıklığı izledim.

"Seni boyayacağım," dedim ona. "Sonra da ilk seferinde yapmam gerektiği gibi seni becereceğim."

O daha tek kelime edemeden onu kollarımın arasına almış, tatlı kıçını ellerimin arasına almıştım. Bacaklarını otomatik olarak belime doladı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. Ağzı açıktı, soluk soluğaydı, ona sahip olmamı bekliyordu.

Ben de öyle yaptım.

Ve lanet olsun, ama bu tatlı, yemyeşil ağzı almadan onu daha önce nasıl becerdim.

Onu yedim, dilindeki iniltileri emdim, alt dudağını şişip somurtana kadar ısırdım.

Ancak kollarımda daha fazlasını arayan vahşi bir şey gibi çırpınmaya başladığında, dikkatlice dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçaları hala kucağıma asılı bir şekilde onu örtülü zemine yatırdım. Bu şekilde düzenlenmiş, siyah saçları narin yüzünün etrafındaki kara bir meleğin halesi gibi, kalbimin tamamen durduğunu hissettim.

Ben kalın bir fırçaya uzanıp onu kırmızı boyaya bolca batırırken o orada yatıyordu, göğsü ağırlaşmıştı, dili dişlerinin arasında sıkışmıştı. Soğuk uç tenine değdiği anda nefesi kesildi ve kıvrandı.

Avucumu göğsüne dayadım ve "Kıpırdama," diye homurdandım.

Dondu kaldı, sadece nefesinin hızlılığı ve şişmiş gözbebekleri çırpınışını gösteriyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, fırçayı sol kalçasının iç kısmından ayağına kadar takip ettim ve ayak parmaklarını kıvrılana kadar tek tek boyadım. "Ben sana taparken kıpırdama."

Sertçe titredi, kanayana kadar dudağını ısırdı. Dudağını yalamasını izledim, sonra bunun yeterli olmadığına karar verip öne eğilerek dilimle dudağını yaladım.

"Çok lezzetliydi," dedim onu kovalayan ağzından uzaklaşırken.

İnledi. "Beni öldürmeye çalışıyorsun. Benden gerçekten hâlâ nefret ediyorsun."

Diğer uyluğunun iç kısmını ve karşı ayağına kadar izlerken karnımın derinliklerinde güldüm. "Benim için iyi ol,

Rocky, ben de seni ölüme en yakın yere götüreceğim."

Onu boyamak daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kusursuz, solgun teni, esnek kasları ve ince kıvrımları üzerinde sımsıkı duran canlı bir tuvaldi. Kucağıma aldığım ellerine, kırmızı boyayla boyamadan önce parlayana kadar ağzıma aldığım parmaklarına kadar mükemmel bir şekli vardı. Belinin kıvrımlarını, göbeğinin çukurunu, küçük, tatlı memelerinin kabarıklığını, tepe noktalarını ağzıma alıp bir topak beyaz boyayla tamamlayana kadar gittikçe daha küçük daireler çizerek izlerken hareketsiz ve itaatkâr kalması gittikçe zorlaşıyordu.

Bir noktada fırçaları bıraktım, parmaklarımı bulanıklaşana kadar boyalara daldırdım, beyaz ve kırmızı, onu önümde elleri ve dizleri üzerine çevirdiğimde omurgasının düğümlerini çizen pembeler oluşturdu. İyileştirici dövmelerinden kaçınarak, göğüs kafesindeki her kemiğin üzerine renk desenleri çizdim, böylece doğrudan kalbini görebiliyormuşum gibi görünüyordu. El izleri için daha koyu bir renk kullanarak dolgun kalçalarının üzerini boyayla doldurdum. Boğazının üzerinde karmin kırmızısı bir el izi bıraktım, başparmağımın izi hızla atan nabzının üzerindeydi.

Ancak o zaman boyayı lekelememek için dikkatlice sırtına eğildim ve fısıldadım, "Her santimin muhteşem. İçiniz. Dışın. Boyayla kaplı. Dölle kaplı. Yaşayan, nefes alan bir fantezi gibi her gün mürekkebimle kaplı. Hepsi, ne şekilde olursa olsun, benim. Anladın mı, küçük ejderha?"

Onu neden kırmızı ve beyaza boyadığımı, bir zamanlar Calgary fuarında onun için kazandığım kırmızı ejderhaya dönüştürdüğümü, ona derisinin altında ne gördüğümü gösterdiğimi anladığında nefesi kesildi.

O bir ejderhaydı, vahşi ve güzeldi ve ben onun her santimini istiyordum, hatta keskin dişlerini ve kancalı pençelerini bile.

Onu dikkatlice tuvale bastırdığımda "Evet," diye nefes nefese kaldı, önü dokulu, işlenmiş kumaşın üzerine yayılmıştı. "Senin ejderhan."

Onu manipüle etmeme izin verdi ve bu da çok seksiydi, itaati ve esnekliği çünkü bunları sadece benim için sakladı.

Ancak onu tuvalden nazikçe uzaklaştırdıktan sonra, beni iki boyalı eliyle sırt üstü örtünün üzerine iterek beni şaşırttı. Üstüme tırmanıp, kırmızı beyaz çizgili kalçalarıyla kalçalarıma binerken kaçmaya çalışmadım. Üzerime eğildiğinde, uçları kırmızı, pembe ve beyaz saçları yüzümüzü örtüyordu.

"Eğer senin olursam," diye mırıldandı, alt dudağımı ısırmak için durakladı. "Sen benimsin."

Ben tıslayıp kalçalarını tutana kadar kotumun altındaki sertliğe bastırdı. Ancak o zaman, yüzü hınzır, muhteşem bir sırıtışla kaplandı, beni de boyamak için işe koyuldu.

Fırçalarla uğraşmadı.

Zeki küçük parmakları siyah beyaz boyaya batırılarak karnımdaki kutu gibi kasların, boynumdaki ve kalçalarımdaki uzun tendonların izi sürüldü. Kot pantolonumu ve ardından boxer'ımı çıkardılar, böylece onun altında çırılçıplaktım ve

Sonra yüzüm ve kasıklarım hariç her yerimi boyadı.

"Mei," diye hışırdadım, saçlarını avuçladım, ellerimdeki boyayı açtım. "Kontrolümü kaybetmeden önce iki saniyen var. Onları iyi kullan."

Sırıttı ve ağlayan sikimin başını kedi yavrusu gibi bir, iki kez yalamak için kalçalarımın arasına yerleşti.

Ve kırıldım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu altımızdaki boya bulaşmış kumaşa bastırdım. Ben bunu yaparken güldü, kaçmaya çalıştı ama ben onun kaygan vücudunu sabit tuttum ve kalçalarını kendi kalçalarımla sıkıştırırken ona hırladım.

"Artık kaçmak yok," diye uyardım onu. "Bir daha olmaz." "Hayır," diye kabul etti. "Yine evdeyim."

Aynı anda ağzının kenarını dilimle yokladım ve sikim ıslak küçük amının girişine takıldı ve aynı anda ikisini de içine soktum. Onu açmaya başladığımda amı etrafımda titreşti ve dili küçük bir ejderha gibi benimkiyle savaştı. Hayatımda hiçbir şey onun pençelerinin omuzlarımda ve dişlerinin ağzımda olması kadar doğru hissettirmemişti, beni bütün olarak yemek istiyormuş gibi kemiriyor ve ısırıyordu.

Aletimin kökündeki kaba tüyleri klitorisine sürtünen uzun, güçlü vuruşlarla onu becerirken, buna izin vereceğimi fark ettim. Sonsuza kadar benimle kaldığı sürece beni çiğneyip parçalamasına ya da bütün olarak yutmasına izin verebilirdim.

Ona "Sen benimsin," dedim ve bunun bir emir olmasını istedim, ama içimden bir şey bunu onun da söylemesini duymak için inliyor ve kükrüyordu.

"Senin," diye kabul etti.

Ellerini başının üzerinde kenetledim, onu daha sert sikerken göğüslerinin zıplamasını izlemek için hafifçe geriye yaslandım.

"Sikimi çok iyi alıyorsun," diye övdüm onu, kelimelerin onu titretmesini ve daha yükseğe çıkarmasını izledim. "Dövüşmek için yaratıldığını hep biliyordum, ama Tanrım, sevişmek için de yaratılmışsın."

Dövüşçüm iyi bir kız, küçük güzel bir şey olarak anılmaktan hoşlanıyordu.

Bu yüzden diğer elimle klitorisini oynayıp koparmak için aşağı uzanırken onu övgü yağmuruna tuttum. Kavrayışım daha da acımasızlaştıkça daha sert ve daha sert titredi, itişlerim o kadar güçlüydü ki her derin vuruşta inledi.

"Sikimin her yerine boşal," dedim ona. "Etrafımda parçalanışını izlememe izin ver. Sikime sertçe boşaldığında çok güzel oluyorsun, Rocky."

Sessiz bir çığlıkla başını geriye atıp kasılmalarıyla beni sağmaya başladığında kapalı gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

"Oh evet," diye homurdandım, onu daha yükseğe çıkarmak için içeri girdim. "Her santimimi alıp böyle sevmenden daha muhteşem bir şey görmedim."

"Lütfen," diye haykırdı, hâlâ geliyordu ama akıntıya kapılmış bir tüy gibi usulca yeryüzüne geri dönüyordu. "Boşaldığını hissetmek istiyorum. Beni onunla boya."

Omuriliğimde öyle bir şimşek çaktı ki, sözleri beynime süzülürken neredeyse bayılacaktım. Taşaklarım sıkılaştı, içim daraldı ve saniyeler sonra ruhumdan kopan bir iniltiyle onun sıcak, ıslak amından çıktım ve tohumlarımı her tarafına döktüm.

Her sıcak sıçrama hassas kıvrımlarını soyarken seğirdi ve inledi ve sonunda işim bittiğinde, son damlayı sıkıp horoz başımla klitorisinin üzerine sürdüğümde, spermimi bir parmağında toplamak için uzandı ve ağzına getirdi. Onu yalarken mırıldandı ve kendimi daha yeni harcamış olmama rağmen, sikim tekrar sertleşmek için cesur bir çaba içinde seğirdi, böylece onu orada da becerebilirdim.

Bunun yerine topuklarımın üzerine oturdum, kalçalarını kalçalarımın üzerine kaldırdım ve döllerimi kıvrımlarına sürerken yakından izledim, onu geri kalanını boyadığım gibi oraya da boyadım.

İşim bittiğinde eğilip kollarımı başının yanına koydum ve sıcak, uysal ağzına bir öpücük kondurdum. "İşte," diye ilan ettim. "Artık her santimin benim."

"Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, her zaman öyleydim," dedi o enfes yüzünde daha önce gördüğüm tüm ifadelerden daha huzurlu ve daha sevimli bir gülümsemeyle. "Eğer istersen sonsuza dek senin olurum. Hiç istemesen bile, ben zaten öyleyim."

CHAPTER THIRTY-NINE

MEI

YEDI ŞARKI ÜÇLÜSÜNÜ ALT ETME PLANINI SEVDIM.

Çoğunlukla ben de işin içinde olduğum için. Jiang Kuan ile başladı.

Beyaz Yılan'la anlaşmamızdan bir hafta sonra, kullan-at telefonumu kullanarak Jiang'la Vancouver şehir merkezinin dışındaki her zamanki yerimizde buluşmak için plan yaptım.

Capilano Asma Köprü Parkı buluşma için mükemmel bir yerdi çünkü her zaman hem turistler hem de yerel halkla doluydu. Bir yığının ortasındaydı

Ilıman yağmur ormanı, sık ağaçlı, ikinci büyüme ormanı ve onu kesen hızlı akan bir nehir. Akan suyun üzerine, sadece cesur yürekleri karşıya geçmeye teşvik eden, ahşap kalaslar ve perdeli korkuluklardan oluşan dar bir şerit olan ünlü asma köprüyü inşa etmişlerdi.

Jiang'la her zaman olduğu gibi tam ortada karşılaştım.

Capilano Nehri'ne doğru 230 metre alçalan kenarın üzerindeki korkuluklara yaslanarak beni bekledi. Ona yaklaştım ve kollarımı korkuluklara dayayarak üzerine eğildim.

"Yaşadıklarından dolayı yaralı görünmüyorsun," diye yumuşak bir şekilde söze başladı.

Ama onun tarzı buydu.

Dayaktan bahsetmiş olması, benim için endişelenmekten daha fazlasını yaptığı anlamına geliyordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye izin verdim. "Ben derin bir uykudayken üzerime atladılar."

"Ashes Li'nin yanağında çizik izleri var. Sanırım bunlar yara izi kalacak."

Jiang'ın yankıladığı küçük bir gülümsemeyle "Güzel," dedim.

Birbirimize bakmadık, sadece iki kişi geniş manzaranın tadını çıkardık.

"Temasa geçmedin. Düşmüşlerin sana bir şey yapmış olmasından endişelendim," diye itiraf etti.

"Size daha önce de söyledim, Axe-Man ve Cleo bunu yapmalarına izin vermez."

"Cleo'nun yapmayacağını söylemiştin ama seni son gördüğümde Henning Axelsen'e bu kadar sarsılmaz bir inancın yoktu."

Bir omzumu silktim ama Axe- Man'in affediciliği ve ilgisiyle dolup taşan kalbim hâlâ göğsümde şişmiş ve çok büyük hissediyordu. Geçen hafta neredeyse uyuşturulmuş bir halde geçmişti. Günler Cleo'yla geçti, sabahları Box n' Burn'de Axe-Man ve ben alçısı çıkarıldığına göre ona kendini savunmanın temellerini öğretmeye başlayabildik, öğleden sonraları kulübede bir dizi The Fallen bebeğiyle kıvrıldık, oyunlar oynadık, içtik ve bir tür kardeşlikmişiz gibi sohbet ettik. Axe- Man'in işten eve döndüğü akşam geç saatlerde hepimiz, bazen Lin'le birlikte akşam yemeği hazırlar, ardından elle çizilmiş deri koltukta Cleo'nun en sevdiği siyah beyaz filmleri birlikte izlerdik. Ve geceler. Axe-Man'in sevgilisi olmanın yedi uzun, vahşi gecesi.

Hayatımın en güzel yedi gecesiydi.

Nefretle sikişmenin ötesine geçmiştik ama her gece bir araya gelişimizde hâlâ sert bir yan vardı. Sanki kaybettiğimiz zamanı telafi ediyormuşuz ya da zamanımız tükeniyormuş gibi bir çaresizlik. Artık tadına baktığı için bana karşı doyumsuz bir açlık duyuyor gibiydi, dün gece döllerim yatağı ve sakalını ıslatana kadar bir saatten fazla bir süre boyunca yetenekli ağzıyla amımı yalayıp yuttu, beni o kadar sert becerdi ki, tenimdeki mürekkepli sanatına eklemek için taze ve solmakta olan morluklardan oluşan bir patina vardı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar sahiplenildiğimi, bu kadar görüldüğümü ve arzulandığımı hissetmemiştim.

İstediğim her şey vardı.

Bu yüzden gizlice dolaşmak umurumda bile değildi.

Buluşmamızı Cleo'dan saklamak mantıklıydı. Yapacak çok işi vardı ve babasıyla benim gibi...

Randevu.

Artık yeniden arkadaş olduğumuz için uzun bir buluşmanın tadını çıkarıyorduk. Yıllar süren şehveti keşfetmek, iğne ucu keskinliğine ve Axe-Man'in yatağında bana duyduğu yeni, oburca takdire dönüşmüştü.

Eğer daha fazla olsaydı...

Eğer bana aşık olabileceğine inansaydım, belki ona söylerdim. Belki bunun hayalini kurardım.

Ama daha şimdiden, bu yeni gerçeklik gerçek olamayacak kadar iyi, umduğumdan çok daha fazlası gibi geliyordu. Sekiz yıl boyunca hiçbir şeye sahip olamayacağıma inanmışken daha fazlası için açgözlü olmak kötü şans gibi geliyordu.

Ayrıca, Axe-Man beni affettiğini söylemiş olsa da, hatta affedilecek bir şey olmadığını söyleyecek kadar ileri gitmiş olsa da, onun sevgisine asla bu şekilde layık olamayacağımı iliklerime kadar biliyordum. Hem onu daha önce çok incittiğim için, hem de daha önce benden çok daha iyi bir kadını sevdiği için, onun yerini asla dolduramayacağımı biliyordum.

Kasper'ın yıllar boyunca gözümün önünde saklanmasından sonra, onunla, Yedi Şarkı'nın yakında ortadan kaldırılacak olmasıyla mutluydum.

Ve Jiang, ne kadar düşman olsa da, bunu hissediyor gibiydi.

"Seni hiç böyle görmemiştim," diye mırıldandı, yan gözle beni süzerken.

"Hmm?"

"Derinin içinde çok rahat görünüyorsun. Mei Zhen'in boğazıma dayadığı o acı bıçak nerede?"

Güldüm. "Hiçbir zaman o kadar kavgacı olmadım, değil mi?" Cevap olarak kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, öyleydim. Hâlâ öyleyim, ancak şimdi, değer vermeyi seçtiğim insanlar için en iyisine inanmak istediğim bir yerdeyim."

"Axe-Man ve senin Cleo'n."

"Evet ve bir grup olarak The Fallen MC. Onlar iyi insanlar. Onlar... onlar bir aile. Suçlu bir aile, evet, ama değerlerini seviyorum. Birbirleri için dünyayı yakabilirler."

"Ah, sen de Axelsen'lerin için dünyayı yakıp yıkardın."

"Evet, belki de senin için. Eğer sorarsan," dedim dürüstçe,

Onunla yüzleşmek için döndüm, rüzgâr saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, böylece onu net bir şekilde görebildim. Çok güzeldi, uzun ve zayıftı ve bir kılıcın sırtları gibi sert açılarla kesilmişti. "Yine de bana sorar mısın, dai lo?"

Jiang sırtını ve dirseklerini köprünün korkuluklarına yaslamak için ters dönmeden önce beni düşündü. "Belki."

"Peki ya ben de aynısını istersem?"

Dudaklarını hafifçe büzdü, sanki içinde cevaplar varmış gibi ormana bakıyordu. Nehrin çağıltısı sözlerimizi gizlemeye yardımcı oluyor, sallanan köprünün üzerinden sürüklenen turist sürüleri amacımızı gizliyordu ama o anda onu çok net görebiliyordum. Kendi üçlüsünün içinde bile yalnızdı, onu dışlamaması gereken bir şey tarafından ayrı tutulmuştu. Her zaman yaptığım gibi onun için biraz acı çektim ve bugün doğru seçimi yapmasını hararetle umdum.

"Kasper'a senin sadık olduğunu söyledim," dedi sonunda. "Bana inanmıyor gibiydi ama bir yüzüğün onu daha rahat hissettireceğini söyledi."

Cebinden siyah kadife bir mücevher kutusu çıkarmasını ve onu çevirerek kocaman bir mücevher kutusunu ortaya çıkarmasını şaşkınlıkla izledim.

zümrüt kesim pırlanta yüzük.

İstemeden de olsa güldüm. "Tanrım, Jiang, birini kör etmeden önce kaldır şunu."

Ya da daha kötüsü, Axe-Man köprünün diğer ucunda saklandığı yerden gördü ve fırtına gibi geldi. Bir parçam olası bir kıskançlık gösterisini görmekten heyecan duydu, ama bunun olamayacağını biliyordum, yoksa tüm planımız mahvolurdu.

Jiang bana kaşlarını çattı ama yüzüğü cebine koydu. "Benimle evlenme fikri bu kadar tatsız mı?" diye sordu sertçe.

"Evet," dedim ama ağzım yumuşadı. "Sen eşcinselsin ve iyi ya da kötü, ben hayatım boyunca Axe-Man'e aşık oldum. Birbirimize uygun değiliz ve bunu sen de biliyorsun."

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi.

"Evlenme teklifini sevdiğin birine sakla Jiang."

Sanki o kişiyi bulmak imkânsızmış gibi alay etti.

"Bundan bıkmadınız mı? Bu eylemsizlikten, bu sahtekârlıktan? Bıktığımı biliyorum. İkimiz için de bir şeyleri değiştirmek istiyorum. İkimizin de huzur bulması için bir şans istiyorum. Bunu yapmanın bir yolu olsaydı, bana yardım eder miydin, ağabey?"

Cevap vermeden önce bakışları yanından geçen lise öğrencilerinden oluşan kalabalığın üzerinde gezindi. "Eğer yapabilseydim. Ama ben gerçek dünyada yaşıyorum Mei ve bazen sen yaşamıyorsun."

"Kasper'ı öldüreceğim," dedim ve kelimeler yüzüne fırlatılmış yıldızlar gibi irkilmesini izledim. "Onu öldüreceğim çünkü bilsen de bilmesen de, ki bilmediğine inanıyorum, Kate'e suikast emrini o verdi. Bunu onu sevdiği için yaptı ve sanırım Kate ona ihanet edip Beyaz Yılan'ı sevdikten sonra kan davasını başlattı.

Beyaz Yılan'a karşı. Kızıl Ejderhalarla savaşmak için Vancouver'a taşınmasının nedeni buydu, belki de beyazlara karşı genel önyargısının ardındaki neden. Zamanlama bunun için doğru mu?"

Jiang'ın gözlerinin kapanışını izledim.

"Bence Eero'yu öldürdü çünkü kendisi mutlu olamadıysa senin de mutlu olmanı istemedi. Sefalet insanları birbirine bağlar ve Kasper'a olan aşkını kaybetmiş olsan da bu seni ona daha da yakınlaştırdı. O zamandan beri ondan başka uğruna yaşayacak bir şeyin yok. Ya sana kendine ait bir şey verebilirsem ve ödemen gereken tek bedel ondan vazgeçmek olursa?"

"Bana bundan bahsetme," diye mırıldanarak uzaklaşmaya çalıştı.

Kaşmir ceketinin kolunu tuttum. "Bundan bahsetmek durumu değiştirmeyecek. Kendi payıma düşeni alacağım çünkü bunu hak ediyorum, Axe-Man ve Cleo hak ediyor, Kate hak ediyor ve inanıyorum ki sen ve Eero da hak ediyorsunuz."

"Ondan da bahsetme," diye fısıldadı, sesi çiğdi, cebindeki paketten bir sigara çıkarırken elleri titriyordu.

"Özür dilerim J, olanlar için çok üzgünüm. İzin ver düzeltmeme yardım edeyim. Eğer bize yardım edersen, boşluğa girip Seven Song'u devralabilirsin."

Yakmadan önce kanser çubuğunu üç kez yakmaya çalıştı. "Hayır. Beni önemsemediğini düşünüyorsun ama seni bağışladı, değil mi? Benim için daha az önemli olsaydın, o gece Araf'ta seni öldürürdü."

"Beni sevdiğin için değildi. Çünkü eğer beni öldürürse, muhtemelen seni de öldürmek zorunda kalacaktı.

onu ters çevir. Birinden iki sevgili almak pek de sadakat uyandırmaz. Şimdi bir hataya sadık olma Jiang. Her zaman söylediğimiz gibi birbirimize yardım edelim."

"Hayır," dedi yavaşça, sanki istemiyormuş gibi. "Yapamam. O benim kardeşim. Beni seviyor, bunu biliyorum ve ben de onu seviyorum. Burada sahip olduğum tek aile o."

"Bazen aileni seçme şansın olur," dedim, parmaklarımı kolundan elinin içine doğru kaydırıp birbirine doladım. "Annem öldükten ve Florent beni Axelsen'lerden uzak tuttuktan sonra hayatımın sonuna kadar yalnız kalacağımı düşünmüştüm. Sonra sen ortaya çıktın ve şimdi, birbirinin arkasını kollamanın ne demek olduğunu tanımlayan bir ailenin parçası olma şansına sahip olabilirim."

"Seni bencilce nedenlerle aradım," diye hatırlattı bana.

Omuz silktim. "Yine de aynı sonuca götürdü, değil mi?"

Beni bırakmadan önce elimi sıktı. "Eğer onun peşinden gidersen, bil ki taraf tutmayacağım."

"Buradan ayrılıp doğruca ona gitmeyecek misin?"

İçini çekti ve ilk kez tamamen bana döndü. Kollarımı sıkıca kavramasına ve beni hafifçe sallamasına izin verdim. "Sen benim meimei'msin. Onun ağabeyim olduğu gibi sen de benim küçük kız kardeşimsin. İkinize de zarar vermeyeceğim. İstediğinizi yapın, her zaman yapacağınızı bildiğim ve yardım edemesem bile yapmanızı istediğim şeyi yapın. Sizi durdurmayacağım. Ayrıca, Çin'de intikamın burada olduğu gibi hoş karşılanmadığını biliyorsunuz. Konfüçyüs'ün kendisi 'İnsan düşmanıyla aynı cennette yaşamamalı' der. Kasper kendini senin düşmanın yaptı ve sen de doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Senin gibi bir kadın olarak bu günün geleceğini hep biliyordum."

"Yani Kate'i öldürdüğünü biliyor muydun?" Geri çekilirken sesimdeki ihanet acısını gizlemeye çalışarak sordum.

"Hayır, tabii ki hayır. Ama Düşmüşler'in peşinden tekrar gitmesinin an meselesi olduğunu ve Axelsen'lere zarar gelmesine izin vermeyeceğinizi düşündüm."

"Bu adil," dedim, yanağını okşamak için uzandım. "Bana yardım etmeni dilesem bile, nereden geldiğine saygı duyabilirim. İkimizin de iyiliği için. Ne yazık ki bu riski göze alamam. Üzgünüm J, ama benimle gelmek zorundasın."

Başını çevirip önce köprünün bir ucuna, sonra da diğer ucuna bakmadan önce yüzündeki şaşkın ifadeyi sadece bir anlığına görebildim. Axe-Man solda, Wrath ise sağda nöbet tutuyordu.

Bana dönüp baktığında şırıngayı çoktan kaldırmış ve boynunun ince derisine bastırmıştım.

"Seni seviyorum," dedim Kantonca, o sallanıp parmaklıklara düşerken. Erkek arkadaşımmış gibi kolunu omzuma attım ve Axe-Man'e doğru romantik bir yürüyüşe çıktık. "Söz veriyorum, işim bittiğinde ikimizin de dünyası daha iyi bir yer olacak."

JIANG'IN YÜZ TARAMASI IÇIN ŞIFRELENMIŞ TELEFONUNU KULLANDIK.

Çin ve Kanada arasında ithalat ihracat işi yapan bir iş adamıyla bir çamaşırhanede buluştuk. Bunun konsept olduğunu biliyorduk çünkü hem Düşmüşler üçlüsünü gözetliyordu hem de Curtains teknoloji konusunda gerçek bir dahiydi ve Jiang'ı yerleşkeye geri getirdiğimizde telefonunu hackledi.

Axe-Man bundan hoşlanmadı ama yalnız gitmek zorundaydım. Buluşma her zaman ya sabahın erken saatlerinde ya da gece geç saatlerde ıssız bir otoparkta gerçekleşirdi ve iki kişi yalnız olurdu. Kadın olmam bir sorun olabilirdi çünkü triad geleneksel olarak tamamen erkeklerden oluşan bir örgüttü ama Jiang'ın son yıllarda bunu değiştirdiğini ve daha fazla kadını örgüte dahil ettiğini biliyordum. Ayrıca, son yılların en ünlü Amerikalı triad üyelerinden biri, Manhattan'ın Çin Mahallesi'nden yüzlerce insanı kaçıran bir Yılankafa olan Rahibe Ping'di.

Umarım bağlantım bir kaşını kaldırır, ama bırak öyle kalsın.

Ben de öyle giyindim.

Bu, Axe-Man'in hem hoşuna gitti hem de gitmedi.

Kulüp binasına gitmeden önce oturma odasına girdiğimde bana şöyle bir bakmış ve kaşlarını çatmıştı. Cleo sevinçle gülmüş ve beni içeri alırken ellerini çırpmıştı.

"Harika görünüyorsun," diye bağırdı.

Fallen bebeklerinden biri olan Tayline'ın bana ödünç verdiği siyah kılıf elbisenin kısa eteklerini çekiştirdim çünkü

aynı beden. Şıktı, zengin kadifeden yapılmıştı ve belimi vurgulamak için küçük bir kemeri vardı. Genellikle Jiang'la birlikte giydiğim siyah Louboutin'ler ve Lin'in düzeltmek için yarım saat uğraştığı iri saçlarımla birlikte, Entrance yakınlarındaki güzel Lake Edge Casino'ya sık sık giden biri gibi görünüyordum.

Axe-Man'in cipine bindiğimiz anda, bir elini kalçama doladı ve ağzıma sahip olabilmek için beni konsolun üzerinden kucağına çekti. Ayrıldığımızda rujum akmış, saçlarım onun büyük elleri tarafından geri dönülmez bir şekilde karıştırılmış ve boynumda kulağımın altında bir morluk oluşmuştu. Axe-Man başparmağıyla filizlenmekte olan morluğa bastırdı ve memnuniyetle homurdandı.

"Kâfir," diye alay etmiştim ama onu bu şekilde deneyimlemek iyi hissettirmiyorsa ne olayım.

"Senin dinsiz," diye homurdandı, alt dudağımı ısırarak. "O orospu çocuklarından herhangi birinin çok yaklaşmasına izin verme yoksa onları yere serersin, tamam mı?"

"Ah evet," diye kabul ettim, sırf yakınlaşmama izin verildiği için sakalındaki gülünç derecede yumuşak tüylerle oynuyordum ve kahretsin, bu harika hissettiriyordu.

"Ve bu saçmalığı bitirdiğinde, sen bu elbiseyle yüzüme otururken seni yiyip bitireceğim."

"Baş üstüne efendim," dedim, biraz nefes nefese çünkü Axe-Man'in bu kadar lezzetli ve pis olabileceğini hep merak etmiştim ama asla bilemezdim.

Buluşmadan bir blok ötede bir Subway'in önüne park etmiştik. Dışında "Angelwood Produce" yazan siyah bir minibüsteydim. İçinde, Perdeler oturuyordu

Devrilmiş bir kova, parmakları klavyede uçuşurken bana verilen para çantasına koydukları izleme cihazlarını etkinleştirdi.

"Sadece Kantonca konuşacaklarından emin misin?" Bat onun yanından sordu.

İkisi, Axe-Man, Zeus ve Priest küçük bir alana sıkışmış son detayları gözden geçiriyorlardı. Kardeşlerin geri kalanı kulüp binasında emirlerin çıkmasını bekliyordu.

Bıçağımın kılıfını ayarlarken ona "Seven Song neredeyse tamamen Kantonlu bir çete," dedim. "Ve sadece İngilizce konuşabilen çok sayıda ikinci ve üçüncü nesil üye de var. Eski günlerdeki gibi değil."

"Onları izliyorduk ve çoğunlukla Kantonca konuşuyorlar," diye onayladı Curtains, bir elini bakır rengi saçlarında gezdirerek. "Bağlantınızın adı Wang Wei, bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Çin tarihinin en ünlü şairlerinden biri. Demek ki ünlü Çinlileri ya da belki de edebi referansları kod adı olarak kullanıyorlar," diye düşündüm. "Ben Wu Zetian olarak gireceğim."

Axe-Man bana sırıttı. "Yakıştı."

Omuz silktim ve kirpiklerimi kırptım. "Kim o?" Perdeler sordu.

"Çin'i tek başına İmparatoriçe olarak yöneten tek kadın. Orijinal belalı," diye karşılık verdi Axe-Man.

Zeus kıkırdadı. "Bu gösteriyi sen yöneteceksin, Blossom. Hedefle buluş, parayı takas et ve seni Lake Edge'e götürüp götürmeyeceğine bak. Çok zorlama. İtiraz ediyor, yirmilik paketlerde iz sürücülerimiz var ve

Gittiğinde onu ve parayı takip edebiliriz. Kendinizi tehlikeye atmanın ya da çok ısrarcı davranarak her şeyi mahvetmenin bir anlamı yok."

Axe-Man kollarını kavuşturmuş ve gözleriyle formumu tararken, "Oh, ona eşlik etmek isteyecektir," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

"Bu bahse girmeyeceğim," diye mırıldandı Bat.

"Hazır mısın?" Zeus, içinde bir milyon dolar nakit para bulunan hokey çantasını uzatarak sordu.

O kadar parayı nereden bulduğunu sormadım. Kuzey Amerika'daki marihuana endüstrisine hakim olan ve yasal olarak elde edilmesini zorlaştıran katı yasalara sahip bir ülkede silah kaçakçılığı yapan kanunsuz bir motorcu çetesiydiler. Çok zengin olduklarından ve haksız kazançlarını normal siviller gibi bir bankada tutmadıklarından hiç şüphem yoktu.

Ağır kayışı omzuma aldım ve kapıya gittim, Priest kapıyı benim için açtı.

"Kıpırdarsan orada olacağım," diye sessizce söz verdi, beni çok şaşırttı.

Yüzüne baktım ve orada neredeyse neşeli bir beklenti gördüm. Sırf ona şiddet uygulayabilmek için hedefin üzerime gelmesini istiyordu. Omurgamda küçük bir ürperti belirdi ve ilk defa Bea'nin benden çok daha belalı biri olduğunu düşündüm, eğer bir şekilde Rahip McKenna'nın kalbini kazanmış ve onun şefkatinden kurtulmuşsa.

Ona teşekkür ederek başımı salladım ve minibüsten atladım.

Axe-Man, buluşma için ödünç aldığım plakasız SUV'ye doğru yürüyemeden elimi yakaladı.

"İlk bela işaretinde oradan çıkarsın," diye emretti, yüzü benden saklamaya çalışmadığı sıkıntılı düşüncelerle buruşmuştu. "Bu şerefsizleri en son köşeye sıkıştırmaya çalıştığımızda hayatımın üç yılını ve bir parmağımı aldılar. Seni almalarına izin vermeyeceğim, duydun mu?"

Dün gece benim bu işe dahil olmamla ilgili yine şiddetli bir kavga etmiştik ama sonunda Axe-Man bu oyunda benim de en az onun kadar payım olduğunu hatırlatarak pes etmişti. Ve ben Kate gibi zor durumdaki bir genç kız değildim. Hayatım boyunca kendimi bir silaha dönüştürmek için dövüş sanatları eğitimi almıştım ve son sekiz yılımı üçlü çetenin sınırlarında geçirmiştim.

Başımın çaresine bakabilirim.

Bu onun endişelerinden muaf olduğum anlamına gelmiyordu. Aslına bakarsanız, endişeden neredeyse kendini kaybetmek üzere olduğunu bilmek doğrudan güneş ışığı vuruşu gibi hissettirdi.

Parmaklarımı onunkilere doladım ve sıktım. "Güven bana."

Kalın kalın yutkundu. "Seviyorum."

"Bu sefer birbirimizin arkasındayız. Bugün, lanet olası Seven Song üçlüsünü yerin dibine sokacağımız gün. Peki ya Axe-Man? Sonrasında kutlamak için güçlü planlarım var."

Yüz ifadesi yumuşadı ve sadece benim için yaptığı o küçük gülümsemeye dönüştü. "Dört gözle bekliyorum."

Gitmek için dönmeden önce, elimi tekrar çekiştiriyor, bileğime sabitlenene kadar göremediğim bir şeyi sabitliyordu. Ejderha şeklindeki altın bir bilezik, otoparktaki sokak lambalarının sarı ışığında bana göz kırptı.

Kalbim boğazımda çok sert atarken Axe-Man'e baktım.

"Bu bir iz sürücü," diye açıkladı, turkuaz gözlerinden de parlayan duygu dolu sert bir sesle. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim."

O zaman kalmamı iste, demek istedim, benden Yaşlı Hanımın olmamı iste ve dünyadaki hiçbir şeyin beni bir daha yanından ayırmasına izin vermeyeceğim.

Ama o sormadı, ben de yalvarmadım.

Şimdilik bu sembol ve onun ilgisi doymak bilmeyen kalbimi tatmin etmeye yetti.

Son bir gülümsemeyle elini bıraktım ve gösteriyi yola koymak için arabaya doğru yürüdüm.

Hedefle buluşmak için son bloğu sürerken gergin değildim. Heyecanlıydım, her molekülümde titreşen bir beklentiyle titriyordum.

İntikam duygusundan uzak olduklarını söyleyen insanlar benim için anlaşılmazdı. Hiçbir şey size ve kendinize yapılan yanlışları düzeltmek için çok çalışmaktan daha tatmin edici olamazdı. Bu en tatlı çaba ve ödüldü.

Ve bugün, sonunda tadına bakacaktım.

Harap çamaşırhanenin önüne park ettim ve kontağı kapattım. Bir arabanın, sıradan siyah bir sedanın yanıma yanaşması sadece iki dakika sürdü.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım, Fallen nakit çantasını aldım ve hedefle yarı yolda buluşmak için aracımın etrafında döndüm.

Onu tanıyamadım ama tanımayı da beklemiyordum. Vancouver'da iş yapan ve benim çevremde olmayan biriydi.

Beni şaşırtan şey selamlamasıydı.

Konuşmadı.

Bunun yerine sağ elini kaldırdı ve bir dizi jest yaptı.

Adrenalin damarlarımda patladı ve kalbimde gümbür gümbür attı.

Bu bir dizi mudraydı, aslen Budist el işaretleriydi ve Çinli suç örgütleri onlarca yıl önce bunları kendi amaçları için kullanmışlardı. Bunların ustası değildim ama Jiang'ı daha önce birkaç kez tam olarak bu hareketleri yaparken görmüştüm.

Birinin dinleniyor olabileceğinden endişeleniyorsanız, 49'lu bir arkadaşınızı teşhis etmenin yoluydu.

Sağ elimi kaldırdım ve onun hareketlerini taklit ettim.

Ufak tefek beyefendi geniş ağzındaki tek altın dişi göstererek bana sırıttı. "Ne kadar?"

"Bir milyon." Aramızdaki çantayı kaldırdım, ama daha elime alamadan çevremdeki bir hareket beni durdurdu.

Bana doğru yürüyen motosiklet botlarının gümbürtüsü ve bir cüzdan zincirinin şıngırtısı. Başımı çevirdiğimde yıpranmış bir motorcunun bir kamyonun arkasından bize doğru geldiğini gördüm ve şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Çünkü bu motorcuyu tanıyordum ve o Düşmüşlerden biri değildi.

Ya da, en azından, sekiz yıldır olmamıştı.

Bağlantım elini sallayarak "Güvenliğim," diye tanıttı. "Sorun çıkmasın diye beni kumarhaneye kadar takip ediyor."

Kalbim boğazıma düğümlenip beni boğmakla tehdit ederken Johnny "Cedar" Hopper'a şaşkınca göz kırptım. Acaba

Beni ele mi verdi? Üçlü ile olan ilişkimi biliyor muydu? Kasper beni hain ilan etmeden önce mi sonra mı?

Peki şimdi burada Seven Song üçlüsünün güvenliğini sağlayarak ne halt ediyordu?

Son bildiğime göre, Düşmüşler'in ana bölümü Calgary bölümünü Axe- Man'in ihanetine karışan herkesten temizlemiş ve kulübü yeni bir liderlik altına almıştı. Eski üyelerin Fallen dövmeleri sökülmüş ve gönderilmişlerdi.

Cedar, kendi adına, bana hiç şaşırmış gibi görünmedi. Durumla ilgili hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Bir süre sonra tekrar hedefe odaklanmaya karar vererek, "Kumarhaneye kadar size eşlik etmeyi umuyordum," dedim. İlk kez bu kadar çok para aktarıyorum ve bu kadar çok parayı düzenli olarak getireceksem, emin ellerde olduğundan emin olmak isterim."

Tereddüt etti ve Cedar'la bakıştı.

"Vanguard'ın kendisi bunun mümkün olabileceğine dair bana güvence verdi," diye ısrar ettim ve şu anda The Fallen yerleşkesinde tutulan Jiang'ın adını verdim.

Wang Wei bakışlarını bana dikti ve ardından elimdeki çantayı zıplatarak içindeki paranın ağırlığını göstermemi izledi.

"Peki," diye karar verdi sonunda. "Benimle gelebilirsin."

Çok fazla sırıtmamaya ve Cedar'ın beni inceleme şeklini görmezden gelmeye çalıştım.

"Yolu göster."

LAKE EDGE CASINO TEMELDE YEPYENI BIR YERDI. O ZAMANLAR Hükümet beş yıl önce yerel Yerli halka bir kumarhane inşa etme ve işletme izni vermişti ve iki yıl süren hızlı inşaat ve izinlerin ardından Lake Edge doğdu. Tamamen yerli keresteden inşa edildi - büyük kirişler ve işlenmiş kütüklerin tamamı, devasa, yükseltilmiş bir kabin gibi görünmesini sağladı.

İçeri hiç girmemiştim ama popüler olduğunu hemen anladım.

Wang Wei parayı ikiye bölmüş, beş yüz bin nakit parayı kumarhaneye götürmüş ve geri kalanını başka yollardan aklamayı planlamıştı.

Kapıda, bizimle kusursuz Kantonca konuşan Asya kökenli bir adam olan pit patronu tarafından karşılandık. Bizi devasa ana katın arka tarafındaki yüksek roller poker masasına götürdü ve bir anlığına yanımızdan ayrılıp elinde şampanya bardaklarıyla geri döndü.

Belli ki rüşvet alıyordu.

Masada Wang Wei'nin yanına oturduğumda sedir sandalyemin arkasında duruyordu. Bu durum omurgamda minik örümcekler gibi tedirginlik yarattı.

Wang masaya "Siz benim şanslı kadınımsınız" dedi ve ardından paramın yaklaşık elli bin dolarını kaybetmeye devam etti.

Özellikle endişe verici bir kayıptan sonra Cedar koluma fısıldayarak "Gergin olma," dedi. "Bu işler böyle yürür. Kaybediyor, böylece masada ya da Seven Song'dan pay almayan krupiyeler ve yöneticiler arasında fazla şüphe uyandırmıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Çenemi Wang'dan uzakta omzuma yaslayabilmek için küpemi düzeltir gibi yaparak mırıldandım.

Küçük, acı bir kıkırdama. "İnsan dünyada bir şekilde yolunu bulmalı Mei Zhen. Herkes Axe gibi kendi ayakları üzerinde duramaz."

"Şimdi de Triad için mi çalışıyorsun?"

Durakladı, sonra "Sözleşmeli iş." dedi.

Bu merak uyandırıcıydı ve kesinlikle cevap istiyordu ama sırrımı saklıyordu, bu yüzden baskı yapmamaya karar verdim. Belli ki Axe-Man'in de Giriş bölümünün bir üyesi olduğunu biliyordu ve ona karşı herhangi bir hamle yapmamıştı. Belki de benim gibi intikam hırsıyla yanıp tutuşmuyordu.

"Bunu yapan Axe-Man değildi," diye mırıldandı Cedar, vücudunu eğerek gömleğinin kolunu yukarı çekti ve muhtemelen Fallen MC dövmesinin yakıldığı deliğinin üzerindeki çarpık, erimiş deriyi bana gösterdi. "Ben yatağımı yaptım, içinde yatıyorum."

"Beni ihbar etmeyecek misin?" Fısıldadım, sonra bir elinde on bin dolar kaybedince Wang ile birlikte yüksek sesle inledim.

"Sen benim düşmanım değilsin," dedi ama bunu bir düşmanı olduğunu ve hatta onları tanıyor olabileceğimi ima eder bir şekilde yaptı.

Yanıt olarak mırıldandım ve dikkatimi tekrar oyuna verdim.

Wang çok fazla para kaybettikten sonra parasını nakde çevirdi, ancak kimse dört yüz elli bin dolarlık kumarhanede yıkanmış nakit parayı sahte kimlikli ve aynı şeyi her çeyrekte birkaç kez yapmaktan sabıkalı bir adama teslim ederken gözünü kırpmadı.

Biz ayrılırken pit patronu Wang'a çenesini kaldırarak baktı.

"Pekala," dedi, otoparktaki arabasına geri dönerken yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Sanırım protokolümüzden memnun kaldınız?"

"Oh," diye mırıldandım, onu arka koltuğa kadar takip ettim ve ona yaklaştım, elimi kalçasına götürdüm ve sanki onu öpecekmişim gibi gövdesinden yanağına kadar takip ettim. Gözleri şaşkınlık ve arzuyla irileşmiş ve kararmıştı. "Çok beğendim Bay Wang Wei."

Cedar arabayı çalıştırıp sokağa çekerken daha da yaklaştım ve dudaklarımı onun yumuşak çene çizgisine fısıldadım.

"Ama 'yoksulluk açgözlülüğün peşinde koşmakla başlar' sözünü bilmemene şaşırdım," diye fısıldadım açık, nefes nefese ağzının bir santim yukarısından, Wang Wei'den alıntı yaparak.

Bacaklarım gövdesine, kollarım boynuna kilitlenmeden bir an önce şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Umutsuzca çırpındı, bacaklarını tekmeledi, paltomun içinden kollarımı başarısızca tırmaladı. Sıkıca tutundum, göründüğümden daha güçlüydüm, bu küçük, hamur gibi para satıcısından çok daha güçlüydüm.

Onu uyutarak bayıltmak sadece on saniye sürdü.

Cedar dikiz aynasından gözlerimi kırpmadan bana baktı. "Şimdi planın ne?"

Uyluk kılıfımdan bıçağı göz hizasının altından çektim ve bıçağı boğazının altına saplamak için bir yılanın saldırısı gibi ileri atıldım.

"Bir bebek gibi davran ve beni teslimat yerine götür, olur mu Cedar?"

CHAPTER FORTY

AXE-MAN

BIZ TAKIP ETTI MEI'NINIZLEYICI IÇIN VANCOUVER'IN THRIVIN' Çin Mahallesi'nde daha önce hiç g i t m e d i ğ i m ama başka bir zamandan yakından tanıdığım bir yerin kapısına kadar.

Öksürük gibi bir kahkaha. "Sik beni."

Binanın adı Altın Kapı'ydı, tıpkı Calgary'nin Çin Mahallesi'nde bir zamanlar Jiang'la daha yozlaşmış liderlerimize karşı ortaklık konusunu görüşmek üzere buluştuğum hanın adı gibi.

"Buna hazır mısın?" Bat çelik yeleğinin kayışlarını daha sıkı ayarlarken bana sordu. "Mızrağın ucu Mei'de."

"Onun yeteneksiz olduğunu düşünüyorsan, onu tanımıyorsun demektir," diye sakince söyledim, her ne kadar korku tırnaklarımın arasına kıymık gibi saplanmış olsa da. "On yedi yaşındayken bir adamı neredeyse ikiye böldüğünü gördüm. Eminim sekiz yıl ona çok daha kötülerini yapmayı öğretmiştir."

"Kastettiğim bu değildi," diye düzeltti Bat. "Bu senin için yıllarca süren öfke ve kana susamışlığın doruk noktası. Kendini suçlamadan onları alaşağı edebileceğini mi sanıyorsun? Kafana bir kurşun yemeye ihtiyacın olduğu gibi hapse girmeye de ihtiyacın var."

"Hey!" diye itiraz etti Boner, uğursuzluğu yok etmek için tahtaya vurarak.

"İyi olacağım," diye söz verdim ama nereden geldiğini anladım.

Bir olimpiyat sporcusunun müsabaka öncesi heyecanı gibiydim; yıllarca süren antrenman ve heves, başarı ya da başarısızlık anlamına gelecek bir olayla doruğa ulaşmak üzereydi. Adrenalin içimde birinci sınıf yakıt gibi yanıyordu ve on sekiz yaşımdaki halimi hatırladım, isyancıların sık sık pusuya yattığı yerel köyde devriye gezmek için karakoldan ayrılmaya hazırlanıyordum. Dişlerinizi sızlatan bir beklentiydi, ama onu nasıl kullanacağınızı bilirseniz, çok güçlüydü.

Caddenin karşısındaki Golden Door Inn'in kırmızı boyalı kapısında, Mei siyah bir sedanın arka koltuğundan elinde kumarhaneden aldığı temiz parayla dolu olduğunu tahmin ettiğim Louis Vuitton marka bir çantayla çıkarken belirdi.

Saniyeler sonra, tanıdık bir figür sürücü koltuğundan indi ve kaldırımda Mei'ye katılmak için etrafta dolaştı.

Cedar'ın orada dikildiğini görünce şok olmuş bir halde, "Lanet olsun," diye küfrettim.

Bat yanımda atom atom donmuş gibi hareketsiz kaldı.

"İyi misin?" Dane ona mırıldandı ama Bat gözünü bile kırpmadı.

"Triad'la ne işi var bunun?" Zeus retorik olarak sordu. "Kahretsin, henüz onun kimliğini açığa çıkarmadı."

"Bir zamanlar benim en iyi arkadaşımdı," dedim yavaşça, anlamaya çalışarak. "Calgary'de bana ihanet ettikten sonra bile Mei'yi koruduğu gibi koruması mümkün."

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" Z sordu, karar vermem için bana yol gösterdi çünkü söz konusu olan benim kızımdı.

Kalın kalın yutkundum. "Ona on dakika verelim. Eğer insanları binadan çıkarabilirse, planladığımız gibi içeri gireriz."

Perdeler tabletinden binanın planlarını çıkarmıştı, böylece kapsamlı değişiklikler yapacaklarını bilsek de neye girdiğimize dair genel bir fikrimiz olacaktı. Ne de olsa burası eyaletteki en büyük suç bankalarından biriydi ve dışarıdan göründüğü gibi şirin, köhne bir Çin Mahallesi hanı değildi.

Mei ve Cedar binaya girdikten sonra saatler gibi gelen bir süre bekledik. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki

Sanki kafatasıma vurulan bir perküsyon gibiydi. Rocky'min kendi başının çaresine bakacağına inancım vardı ama onu lanet olası bir dönekle düşman bölgesine göndermek tansiyonumun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Sonunda yangın alarmının uzaktan gelen sesi duyulmaya başladı. Zeus ve ben kurt gibi sırıttık.

Kapılar patlayarak açıldı ve iş kıyafetli lobi personeli, vücutlarının etrafında kıvrılan dumanla sokağa akın etti ve şiddetli bahar rüzgârında dağıldı. Bir dakika daha bekledik ve kovanın derinliklerindeki arılar ortaya çıktı; koyu renk takım elbiseli, bellerinde silahları ve kılıçları olan adamlar.

"Hazır mısınız kardeşlerim?" Zeus sordu, ses tonunda hırçın bir heyecan vardı.

Koro halinde homurdanarak anlaştık ve minibüsün sürgülü kapısını açarak sokağın karşısındaki tuğlalı ara yola çıktık. Hanın arkasında başka bir grup kardeş bisikletlerinden inmiş, arka tarafa doğru ilerliyordu.

Kesiklerimizi giymiyorduk, genel siyah kıyafetler giymiştik, bu yüzden panik içindeki çalışan kalabalığına iyi uyum sağladık. Kaçışan insan seline karşı içeri sızmak kolay oldu.

Mei lobinin yan duvarındaki perdeleri tutuşturmak için bir kibrit kullanarak içeride gerçek bir yangın çıkarmayı başarmıştı. Hava zaten karanlık ve dumandan kokuyordu, bu yüzden siyah bandanamı ağzıma ve burnuma çektim ve şapkamın kenarını gözlerimin üzerine doğru indirdim. Bat, Dane, Zeus ve ben mızrağın ucuyduk ve lobinin arkasına doğru ilerliyorduk.

King, Wrath ve Priest lobinin güvenliğini sağlarken hiç tereddüt etmeden lobiye girdiler.

Asansörün yanındaki merdiveni bulduk ve aceleyle aşağı indik. Duman yangın kapısından içeri girmemişti, bu da altımızdaki katın muhtemelen üstlerindeki paniğin farkında olmayacağı anlamına geliyordu.

Özellikle de merdiven boşluğunun ses geçirmez olması ve sadece motosiklet botlarımızın sesinin beyaz duvarlarda yankılanması nedeniyle.

İki kat aşağıya indiğimizde, kapının yanında bir tuş takımı vardı.

O kadarını tahmin etmiştik, bu yüzden caymadık.

Zeus kapının yanındaki duvara bir el mermi sıkarken kulaklarımı kapattım.

Saniyeler sonra kapı mekanik bir vızıltıyla açıldı ve iki adam hızla merdiven boşluğuna adım attı.

Yarasa onlardan birini başından vurdu ve adam ses çıkarmadan yere yığıldı.

Diğerinin dizinin yan tarafına tekme attım. Kemiğin çatırdaması, ardından gelen çığlığı gibi mufflak sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu. Şakağına vurmak için balta sapımın ucunu kullandım.

Bir sıçrayışta arkadaşının yanına yere düştü.

Zeus parmaklarını açık kapının içine sokarak bizi bekledi ve sonra kapıyı iterek açarken sırıttı. Zeus kendini kapının karşı tarafındaki duvara yaslarken, Yarasa da onu duvarla kapı arasından tuttu.

Silahımı kaldırmış, içeriye ateş etmeye hazır bir şekilde yere kaydım.

Ama bizi karşılayacak kimse yoktu.

Bunun yerine, geniş yeraltı deposu, sıra sıra dizilmiş plastik masalarda oturup elektronik sayaçlarda para sayan ve parayı devasa sepetlere yerleştirilmiş çamaşır torbalarına bölerek odanın arka tarafına taşınan, kasaya açılan devasa bir kapının kapalı olduğu, ancak büyük olasılıkla ülkeye kaçak yollardan giren ve triad'a borçlu olan yasadışı göçmenler tarafından taşınan yasadışı parayı almaya hazır, iç çamaşırlı kadın ve erkeklerle doluydu.

Kimse ihlal edildiğini fark etmemiş gibiydi.

Odanın sağında ve solunda ve duvarların girişlerinde birkaç 49'lu devriye geziyordu, ancak dışarı çıkardığımız iki asker dışında bankanın iç işleyişine serbestçe girebiliyorduk.

Z, Bat ve ben kuşkulu bir bakış attık ve silahlarımız hazır bir şekilde yavaşça odaya girdik. Bat kapının yanında durdu ve arkamızdan merdivenlerden inen kardeşler için kapıyı tuttu.

Odanın öbür ucunda, Nova'nın karanlık kafasının başka bir girişin ağzında belirdiğini gördüm.

Kasanın üzerinde, işçilere bakan cam bir odada, Kang Li'nin küçük kardeşi ve triadın Kızıl Kutbu Ashes Li'nin yüzünü tanıdım. Purgatory Motel'deki odasında Mei'ye yumruklarını indiren aynı adam. Uzaktan bile Mei'nin mücadelesinden geriye kalan iyileşmekte olan çizik izlerini görebiliyordum.

Tam odanın içine doğru ilerlemek üzereyken, odanın merdivenlerinin yanında siyah bir parıltı fark ettim ve Mei'nin metal basamakları tırmanarak üst düzey triad üyeleriyle dolu odaya doğru süzüldüğünü gördüm.

"Kahretsin," diye küfrederek Z'nin dikkatini çektim. "Mei'ye," dedim çenemi sallayarak.

Kaşları sert bir şekilde çatıldı ve hareket etti.

Zeus'un hiç savaşa gitmemiş olmasına rağmen, odanın sol tarafındaki devriyeye doğru giderken masaların arasından alçaktan geçerken nasıl lanet bir hayalet gibi hareket edeceğini bildiğini, büyük vücudunun akışkan ve hafif olduğunu hatırladım.

Ben de tam tersini yaptım, terden ıslanmış atletiyle bir kızla flört eden bir 49'luya yaklaştım. Kızın tek kelime etmeyeceğine bahse girerek arkasında boyum kadar dururken parmağımı ağzıma götürdüm ve sonra boynunu kırdım.

Gürültü yapmaması için yere yatmasına yardım ettim.

"Teşekkür ederim," dedi kız, en fazla on beş yaşındaydı,

bana fısıldadı.

Başımı salladım ve ilerledim.

Zeus bu bölümdeki diğer adamı fark ettirmeden çoktan haklamıştı ama odanın öbür ucunda Wrath biriyle yumruk yumruğa kavgaya tutuşmuş ve onu masalardan birine devirmişti. Paralar havada uçuştu ve işçiler çığlık atarak kavganın vahşetinden kaçtı.

Nova yardım etmek için bir saniye içinde oradaydı ama Zeus ve ben ilerlemeye devam ettik, doğruca kasanın üstündeki odaya doğru koşuyorduk ki boşlukta bir silah sesi duyuldu. Kafamı kaldırdığımda bir cesedin cama çarptığını ve yere düşerken kanının cama bulaştığını gördüm.

Korku boğazımda düğümlendi ama onu yuttum.

Genç bir kadın kendini bana attı, Kantonca yardım istiyordu. Onu nazikçe üzerimden çektim ve yardım edeceğimize dair güvence verdim.

Ama önce Rocky'ye gitmeliydim.

Karşı merdivene çıkmıştı ve o zamandan beri onu ya da Cedar'ı görmemiştim.

Adımlarımı ikişer ikişer attım, daha inişe geçmeden baltamı kapıya doğru savurmaya başlamıştım bile. Kapıyı kolundan çekip açtığımda Zeus arkamdaydı, omzumun üzerinden silahını bana doğrultan bir 49'luya ateş ettim. Bir çığlık atarak yere düştü, omzundan vurulmuştu, silahı işe yaramaz bir şekilde yere düştü.

Odaya girdik ve Calgary'den eski White Paper Fan olarak tanıdığım adamı indirdim. Karnına yediğim kurşun bana ateş etmesini engelleyemedi ama dizlerimin üzerine çöktüm ve başka bir kurşunla onunkilerden birini indirdim. Bir çığlık atarak yere yığıldı, silahı yerde sekiyordu. Silahı aldım ve odanın geri kalanıyla yüzleşmek için dönmeden önce belime soktum.

Zeus kendisini bıçaklamaya çalışan bir adamın kolunu kırıyordu ve diğer girişte Priest bir cesedi kalkan olarak kullanarak kapıdan içeri daldı.

Mei odanın ön tarafında telaş içinde hareket ediyordu, ama ben ona doğru gidemeden, çevremde biri bana doğru koştu. Yoldan çekildim, bıçak karnımı hedef aldı, çelik yeleğimi sıyırdı ve ön kolumu ince ince kesti.

Ashes Li'yle yüzleşmek için döndüm ve dişlerimi göstererek sırıttım. "Burada olmanı umuyordum. Beni hatırladın mı? Kardeşini öldürdüm çünkü o benim karımı öldürdü."

Bana Kantonca küfürler savururken, hızlı ve şiddetli bir dövüş sanatı hamlesiyle üzerime geldi. Bu tür hareketler için fazla iriydim ama baltamın uzun sapını kullanarak o kendini tüketene kadar saldırılarını engelledim. O da

birkaç darbe aldı, ama uçaksavar yeleği darbelerin en kötüsünü engelledi.

"Ben de oradaydım," diye alay etti benimle. "Son darbeyi indirdim ve kanın vücudunu terk edişini izledim."

Öfkemle bir hata yapacağımı umuyordu. Ama ben kırk yaşındaydım ve bir veterinerdim, kendini öldürtmek için kışkırtılabilecek bir acemi değil.

Ashes'in dao kılıcıyla bir kesik daha atmak için geri çekilmesini bekledim ve ardından baskın olmayan elimle silahımı kaldırdım. Tıpkı tahmin ettiğim gibi ima edilen mermiden kaçmaya çalıştı. Sola doğru yaptığı hamle hayatına mal oldu. Çünkü bir anda silahımı bıraktım ve sol elimi sağ elimdeki baltaya dolayarak tüm gücümle Ashes'e doğru savurdum.

Bağlantının gümbürtüsü kollarımda neredeyse acı verici bir şekilde titreşti.

Bıçak, boynumla omzum arasındaki, hedefimi Mei'ye ısırmayı en çok sevdiğim o hassas kavşağa saplanmıştı. Ashes, darbenin momentumuna kapılmış, şok içinde ve ona indirdiğim yaşamı sona erdiren darbeyi anlayamadan sallandı.

Başka türlü bir adam olsaydım -daha iyi bir adam- baltayı çıkarır ve kan kaybından yere yığılmasına izin verirdim. Yavaş ama nispeten acısız bir ölüm.

Bunu hak etmemişti.

Kate'den sonra olmaz.

Ellerini Mei'ye götürdükten sonra olmaz.

Ben de ileri atıldım, bacaklarına tekme attım, böylece yere yığıldı ve sonra onu baltanın sapından yakaladım, böylece dizlerinin üzerinde dik durdu. Sonra bir ayağımı

göğüs kafesi, bıçağı kanlı bir emişle boynundan çıkardı ve aynı noktaya tekrar indirdi.

Balta düzgün bir kafa kesme işlemi için çok küçüktü ama bu umurumda değildi. Bir sonraki vuruş Ashes'i kararlı bir düşüşle öldürdü, onu hasarlı bir oyuncak gibi yere serdi.

"Kate için, seni orospu çocuğu," diye küfrettim baltamı tekrar serbest bırakırken.

Etrafımızdaki kaos durulmuştu ve birden başımı kaldırıp katliamın ortasında Mei'yi aramaya başladım.

Onu bulduğumda, şok olmuş bir kahkaha attım.

Triad üyelerinin buluştuğu masada oturmuş, iki yanında boyunları kırıldığı belli olan iki cesetle birlikte bir bardak sake içiyordu.

"Biraz dağınık," dedi kuru bir sesle, kan sıçramış bedenimi ve damlayan baltamı küçük bir gülümsemeyle inceledi. "Ama şimdi sana neden Axe-Man dediklerini anlıyorum."

Tekrar güldüm, savaşın ardından Rocky'yle geçirdiğim bir anın tadını çıkarmamam gerektiği halde çıkarıyor olmam beni şaşırtmıştı.

Bu benim savaşçımdı, Rocky kızım.

Rahip'in tişörtündeki kötü bıçağı temizlerken ona saygıyla başını salladığını gördüm ve tekrar gülmemek için uygunsuz bir dürtüyle savaştım.

Bunun yerine, cesetlerin üzerinden Mei'ye doğru yürüdüm ve onu kollarımın arasına alıp ağzındaki o kendini beğenmiş gülümsemeyi öptüm. "Sen başka bir şeysin, küçük ejderha."

Bana sırıttı ve burnunu kırıştırarak yanağımdaki bir damla kanı sildi. "Eve git ve temizlen, sana ne olduğumu göstereceğim."

CHAPTER FORTY-ONE

MEI

ORADA VARDI BIR YÜZ VE ON BIR YASADIŞI GÖÇMENLER Golden Door Inn'in yeraltı tesisinde tutuluyorlardı. Bazıları on bir yaşındaydı, bazıları ise seksenlerinin sonundaydı. Hepsi de bir tür Kanada rüyası vaadiyle Çin'den kaçırılmıştı. Ancak, Seven Song üçlüsünün yüksek fiyatlarını ödeyecek kadar paraları yoktu, bu yüzden sendika tarafından yeraltı bankalarında çalışmak üzere kiralanmışlardı.

Kulüp geri kalan her şeyle ilgilenirken, ben onları yatıştırmak ve rahatlatmak için hızlı hızlı Kantonca konuşarak elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

King, Nova ve Dane evin ön kısmından sorumluydu. İtfaiye araçları gelmeden önce yangını söndürmüş ve işçileri rahatlatmışlardı. Onlar üst katla ilgilenirken, alt katta polislerin ve itfaiyecilerin haberi olmadan ülkenin en azılı MC'si silahlarını temizliyor, birkaç kesik ve sıyrıkla ilgileniyor ve Seven Song üçlüsünün yasadışı parasının yarısını çalmanın en iyi yolunu buluyordu.

Wrath homurdanarak, "Bunu lanet olası bisikletlerimizin arkasında yapamayız," dedi. "Hadi, gerçekçi ol, Boner."

"Öyleyim," diye karşılık verdi. "Heybelerimiz, sırt çantalarımız, ceplerimiz var." İki elini kapüşonunun cebine soktu ve içine ne kadar para sığdırabileceğini tahmin etmek için cebini kabarttı. "Sadece buraya on bin dolar sığdırabilirim."

Wrath ona bir şeyler homurdanamadan Axe-Man sakince araya girdi. "Bu en kötü fikir değil" -Gazap'ı durdurmak için bir elini kaldırdı- "çünkü bu bizim tek seçeneğimiz. Daha iyi bir şey bulmak için zamanımız yok. Kasper burada değildi ve bağlı üyelerin icabına bakmış olsak bile eninde sonunda bunu öğrenecek. Üst katta çalışan kızların kimin için çalıştıklarını bilmediklerini mi sanıyorsun? Henüz haber vermedilerse her an arayabilirler."

"Haklı," diye doğruladı Zeus. "Bir pay almak istiyorsak, harekete geçmeliyiz."

"Özellikle de o orospu çocuğu Cedar'ın nereye gittiğini bilmediğimiz için," diye mırıldandı Axe-Man, hâlâ

Cedar'ın bana neden yardım ettiğini ve neden üçlü ile anlaştığını düşündüm.

Düşmüşler'den aforoz edildikten sonra Cedar'ın Seven Song'a yardım etmekten başka bir seçeneği olmadığı bana oldukça açık görünüyordu ama Axe-Man'in daha somut cevaplar alana kadar bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Triad'dan geriye kalanları başımıza yıkacak," diye karşı çıktı Bat. "Bu belayı satın almak mı istiyorsun?"

"Ne üçlüsü?" Priest'in soğuk bakışları, ölülerin ürkütücü bir toplantısı gibi masadaki koltuklara oturttukları ölü gangsterlerin üzerinde geziniyordu. Hepsinin boyunlarında üçlü çetenin yönetici üyelerinin numaraları vardı.

Kayıp olan tek iki kişi kulüp binasında güvence altına alınan Jiang ve ne yazık ki nerede olduğu bilinmeyen Kasper'dı.

"Bu tür bir kıyafet öylece ortadan kaybolmaz," dedi Dane, Yarasa'yı geri çekerek.

"Bu doğru," dedim, hiç hakkım olmamasına rağmen onların küçük grubunun içine girerek. "Jiang'ı bu yüzden aldık. Sendikasına ya da kardeşine zarar verilmesinde aktif rol almak istemedi ama kardeşi sevgilisini öldürdü ve sırf cinselliği yüzünden ona da aynısını yapmakla tehdit etti. Ve bana sadık. Bence geriye kalanların sorumluluğunu almasına izin verirsek, triadı Entrance'tan çıkarabilir ve bir tür ateşkes yapabiliriz."

Axe-Man kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendi tarafına çekti. Bu beni iliklerime kadar ısıtan fiziksel bir destek ve gurur gösterisiydi.

"Bu paranın yarısını alsak bile mi?" Kodiak kaşlarını kaldırarak sordu.

"O zaman bile," dedim. "Kralı öldürme ve prensi yerleştirme payınız."

"Kralı henüz öldürmedik," diye homurdandı Axe-

Man. "Öldüreceğiz," diye söz verdim.

Bana sırıttı, korkutucu olması gereken ama bunun yerine çılgınca heyecan verici olan dişlerle dolu geniş, kurt gibi bir ifade.

Eve dönmek ve damarlarımda dolaşan adrenalinin geri kalanını ondan çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

"Tamam, harekete geçin," diye emretti Zeus. "Taşıyabildiğiniz kadarını alın ve birkaç torba doldurun. Çok fazla olmasın, kimsenin çamaşır torbalarında ne olduğunu merak etmesini istemeyiz. Perdeler, bölgedeki güvenlik kameralarını kontrol edip görüntüleri bozabilir misiniz?"

"Bakacağım. Eğer kapalı bir devre ise, oraya bizzat girmemiz gerekebilir."

"Sorun değil." Dane sırıttı.

"Peki ya onlar?" Kardeşler harekete geçerken Zeus'a sordum. "Triad için çalışmaya devam etsinler diye onları burada bırakamayız."

Zeus gümüş bakışlarını dehşete düşmüş göçmen gruplarının üzerinde gezdirdi ve içini çekti. "Kahretsin, bir kalbe sahip olmak tam bir baş belası."

Axe-Man onaylar gibi homurdandı ama gizli bir yoldaşlıkla bana gülümsedi.

O zamanlar onu o kadar çok seviyordum ki bodrum katında bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Temizlendikten sonra isimsiz bir ihbarda bulunacağız."

"Bu işe yaramaz. RCMP'nin burada parmak izi aramasını ve çetenin parasının geri kalanını almasını istemiyoruz.

Eğer küsmek istemiyorsak kontrol etmeliyiz," diye belirtti Axe-Man. "Bir fikrim var," diye önerdim hoş bir gülümsemeyle.

Zeus ve Axe-Man iç geçirdi.

İki saat sonra, The Fallen MC binayı terk ettikten çok sonra, resepsiyonda çalışan iki kadın merdiven boşluğuna açılan yangın kapısını açtı ve yüz on bir Çinli göçmenin gecenin geç saatlerinde lobiden geçerek Curtains ve Boner'ın birkaç saatliğine yerel bir otoparktan tahsis ettikleri bekleyen iki okul otobüsüne binmesine izin verdi. Ertesi sabah saat dokuzda açılan Vancouver Merkez Adli Yardım ofisinin önünde bekliyorlardı.

AXE-MAN BENI TAŞIRKEN "LANET OLASI MUHTEŞEM," DIYE HOMURDANDI.

Yatak odasına girip kapıyı ayağıyla kapattı ve beni duvara yaslayıp boynumu ısırıp öpmeye başladı. "Harikasın, Rocky."

"Senin de duşa ihtiyacın var," diye belirttim, ona daha iyi erişebilmek için boynumu eğip ellerimi onun karışık dalgalarında dolaştırırken bile.

"Beni kirli sevmiyor musun?" diye gürledi ve boğazımdaki titreşim ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Çünkü görünüşe göre yeni bir sapıklığın kilidini açtım."

"Öyle mi?" Beni bitişikteki banyoya ve doğrudan duşa taşırken nefes nefese sordum.

İkimiz de çoraplarımıza kadar kıyafetlerimizin içindeyken, bizi spreyden uzaklaştırmadan suyu açtığında ciyakladım.

"Evet," dedi ağzıma karşı, sonra alt dudağımı ısırdı ve dilinin bir hareketiyle acıyı yatıştırdı. "Küçük bir elbisenin içinde kıç tekmeliyorsun."

Ağzını çenemden ve boynumdan aşağı kaydırıp elbisemin mahvolmuş ıslak kadifesine ulaşana kadar su damlacıklarını yaladığında kahkahalarım iniltiye dönüştü. Beni aniden yere bıraktı, neredeyse dengemi kaybediyordum ama ben sendeleyemeden beni yakaladı ve soğuk duş duvarına doğru bastırdı, ben de tısladım. Fermuarı açarken fayanslı duşun içinde gürültülü bir ses çıkardı, bir parmağını omurgamda gezdirirken santim santim açığa çıktı.

"Axe-Man," dedim ürpererek. "Şu anda benimle dalga geçme."

"Bana Henning de," dedi. "Ve seni yiyip bitireceğim, Rocky. Merak etme."

Onun tecrübeli bir savaşçının rahat yetkinliğiyle erkekleri dağıttığını gördüğümden beri içimde kıvrılıp duran şehvet içimde kabardı. Belki farklı türde bir kızdım ama arkamda dizlerinin üzerine çökmüş, o koca vücudu benim zevkim için bir alete dönüştürmeye hazır bir yırtıcı olduğunu bilmek, şimdiye kadar yaşadığım en baş döndürücü şeydi.

Elbise ıslak bir şaplakla fayanslara düştü. Bir an sonra Axe-Man'in elleri kıçımdaydı, yanakları dolgunlaştırıyor, önce birini sonra diğerini tokatlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Gerçekten umurumda olmasa da sordum.

Bana kalırsa, bana istediği her şeyi yapabilirdi ve muhtemelen buna bayılırdım.

Yanaklarımı ayırıp amımdan göt deliğime kadar beni yalamadan bir an önce, "Hayranım," dedi.

Titredim ve inledim, kalçalarımı eğerken başımı arkaya attım.

"Bu bir kız," diye mırıldandı ziyafet çeken aç bir adam gibi dalmadan önce.

Doymak bilmiyordu, amımın dudaklarını emiyor, diliyle beni beceriyor, dizlerimin bağı çözülecek şekilde diliyle delmeden önce ağzımın etrafında tekrar tekrar dönüyordu. Neyse ki, büyük elleri beni destekledi ve sadece amıma doğru hırlayarak beni daha da güçlü bir şekilde yedi. Önce bir parmağını, sonra da iki parmağını boş kanalıma soktukça adını tekrar tekrar mırıldanıyordum. Saçlarını kavramak için geriye uzandım ve onu kıvrımlarıma daha sıkı çektim, yumuşak, ıslak, kötü dilinin ve dudaklarının aksine sakalının iç uyluklarımdaki sıyrıklarına bayıldım.

Tam uçurumlara yuvarlanacağımı düşünürken, Axe- Man kalçamın iç kısmını ısırdı ve başparmağını yumuşak bir şekilde içeri sokmadan önce göt deliğimin üzerinde bir kez dolaştırdı.

"Henning," diye bağırdım, dilinin ve parmaklarının etrafında parçalanırken yumruğumla fayans duvara vurdum, dizlerim çökerken ıslak zeminde kaydım ve orgazmım boyunca beni becerirken beni duvara sabitlemek zorunda kaldı.

Sesimi tekrar bulduğumda "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım.

Axe-Man sırılsıklam bir halde ayağa fırladı, tişörtü her bir santimine sıvanmıştı, saçları ıslaklığın etkisiyle keten altın rengine dönüşmüştü.

Eski zamanlardan kalma bir şey gibiydi, beni yağmalamaya gelmiş bir Viking yağmacısı. Ve ben teslim olmaya çok istekliydim.

Bana doğru adım attığı anda kollarına atıldım, bacaklarımı beline doladım, böylece ellerimle tişörtünü kafasına geçirebildim. Axe-Man onu tuttu ve arkamızdan yere attı. Aramızdan uzanıp fermuarını açtım ve kalın sikini boxer'ının aralığından çıkardım.

"Şimdi sana içimde ihtiyacım var Henning," dedim ağzına karşı.

"Sana doyamıyorum." Bir eli göğüs kafesimde, diğer eli kıçımın altında, sikini amıma dayayıp yavaşça içeri iterken beni artık sıcak olan fayans duvara bastırdı.

Derinlere kök saldığında, daha da yaklaştı ve nefesimi kesen ıslak, pis bir öpücükle ağzımı mühürledi. "Seni fena s i k e c e ğ i m Rocky," diye söz verdi karanlık bir sesle, ucuna kadar çekip sonra tekrar içime öyle sert giriyordu ki, gözlerim kıvılcımlar ve zevk fırıldakları içinde patlıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, parmaklarımı omuzlarına doğru kıvırdım, tırnaklarımla kazıyordum çünkü onun da biraz acıdan hoşlandığını biliyordum.

Beni duvara doğru deldi, ılık yağmur duşu kapalı ve karanlık odada yumuşak bir senfoni yarattı.

Duş, tatlı göğüslerimi, güzel amımı, sıcak, gür ağzımı cömertçe övmesiyle noktalandı. Çok fazla konuşmayan bir adam için, içimdeyken sesi cehennem kadar yüksek ve kelimeleri çok kirliydi.

Şikayet edemezdim.

Bunun yerine, kıçımı kavrayıp beni sikinin üstüne çıkarıp indirirken inledim ve sızlandım, kollarım bu çabayla gerildi ve şişti, karın kaslarım etrafımdaki suya rağmen ağzımı kurutacak şekilde kasıldı.

Bir orgazm neredeyse acımasızca üzerime çöktü, panik zevkin etrafında kıvrıldı.

"Yapamam, yapamam..." Nefes nefese kaldım, karanlık akıntıya karşı mücadele ettim.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye hırladı Axe-Man, dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere sabitleyip beni sertçe ısırmadan önce.

Bu tutuşun altında parçalandım, horozunun üzerinde çırpındım, doruğun vahşi güzelliğinden kaçmaya çalıştım, ama gitmeme izin vermedi, sessiz bir kükreme ile boşalana kadar beni tekrar tekrar kalın horozuyla doldurdu, sıcak tohumu beni sular altında bıraktı ve uyluklarımdan aşağı döküldü.

"Hayal edebileceğimden çok daha iyi," diye fısıldadım, ıslak ve ona yapışmış bir halde baş döndürücü bir şekilde süzülürken.

"Hak ettiğimden daha iyi," diye fısıldadı, duşu kapatıp homurdanarak beni banyoya çekerken büyük bir elini saçlarımda gezdirdi. "Ama hiçbir zaman sıkı çalışmaktan korkmadım ve seni hak etmek için çalışacağım."

"Henning."

"Rocky," diye karşılık verdi ve bir havlu almak için beni tezgâhın üzerine bıraktı.

Sanki çok değerliymişim gibi her yerimi kurulamaya başladı. Ayaklarımı ve ayak parmaklarımın arasını, bacaklarımı ve şişmiş amımı, göbeğimi ve göbeğimin çukurunu, hatta saçlarımı bile nazikçe havlunun içine sokup sıkarak kuruladı.

Beni kurulamayı bitirip havluyu diğer lavaboya attığında, yüzümü sert elleriyle kavrayabilmek için, "Kendin hakkında düşük bir fikre sahip olduğunu biliyorum," dedi. "Ama beynin oraya gidiyor, senden nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda bile ruhuna hayran olmadığım bir an olmadığını hatırlamalısın. Sen tanıdığım en sadık, en sevgi dolu ve en fedakâr insansın ve güzelliğin ve değerin her şeyle ilgili, lanet olası enfes yüzünle hiçbir ilgisi yok. Ama bunun da bir zararı yok."

Biraz ıslak bir şekilde güldüm ve beni kollarına geri sürüklemesine izin verdim, beni omzunun üzerinden fırlattı ve yatak odasına doğru yürürken kıçımı tokatladı.

"Henning!" İtiraz ettim. "Hâlâ sırılsıklamsın."

"İkinci raunt için beni dilinle yalayabilirsin," dedi beni yatağa fırlatmadan önce.

Kalçalarımın arasına girip onu ağzımdan yediğinde hâlâ gülüyordum.

CHAPTER FORTY-TWO

AXE-MAN

BU CUMARTESI SONRA BIZ SISTEMATIK OLARAK SÖKÜLMÜŞ YEDI

Song's Golden Door Inn Bank, Mead Gölü'ndeki yatağımda uyandım ve Mei'nin yanımda yattığını gördüm. Çarşaflarıma dolanmış ve çırılçıplak, uykuda bile bana uzanır gibi elini uzatmış görüntüsü bile içimde fiziksel bir tepki dalgası yarattı. Kalbim güm güm atmaya başladı, bağırsaklarım uçakta türbülansa girdiğinizde yaptığınız gibi çalkalandı, ağzım sulandı ve ellerim kasıldı

Anlık bir dürtüyle o ele uzanıp onu kendine yaklaştırdı.

Artık içimdeydi. Göğüs kafesimin altına yerleşmiş, ikinci bir kalp gibi atıyordu. Ya da belki de her zaman oradaydı, göğsümün karanlık girintilerinde saklanıyor, onu olduğu gibi tanımamı ve içimde gelişmek için ihtiyaç duyduğu ışığı vermemi bekliyordu.

Her iki tarafın da hatalarıyla dolu o kadar uzun ve karmaşık bir geçmişimiz vardı ki, Giriş'te kurduğum bu evde, bu yatakta birlikte olmamız pek olası görünmüyordu.

Ama küçük yollarla mantıklı geliyordu.

Bu delilik yıllardır içimde uyuyordu, sevmek için doğduğum insanla tanışmadığım için değil, tanıştığım için ve oraya gitmeye hazır olmadığımız için. Bu yüzden sekiz yıl boyunca bu tutunma modelindeydim, yaşıyordum ama kendim için değil, hareketlerin içinden geçiyordum.

Ve ancak Mei kapıma geri döndüğünde yeniden uyandım.

Hayatım boyunca verdiğim onca savaştan sonra, kaderin bana yanımda duracak ve arkamı kollayacak bir savaşçı vereceği aklıma gelmeliydi. En az onun kadar sevecen biri.

Ona dokunma dürtüsüne karşı koyamadığım için başparmağımı elindeki sevgi, inanç ve onuru simgeleyen Çin sembollerinin üzerinde gezdirdim ama onu uyandırmadım.

Ertelediğim bir şeyi yapmamın zamanı gelmişti.

Eski bir eşofman ve Hephaestus Auto tişörtüyle yalınayak merdivenlerden indiğimde Cleo çoktan mutfağa girmişti.

Çenesini bir dizine dayamış bir taburede oturuyor, mısır gevreği yiyor ve Taylor Swift dinlerken Mei'nin Off-White Knight kitaplarından birini okuyordu.

"Biliyor musun, bu Gloria karakteri biraz belalı," dedi ben odaya girip bir kahve doldurduktan sonra kendi kahvesini doldurmaya giderken.

Bunu yaparken alnından öptüm. "Benim belalı kızımdan esinlendiğine göre çok uygun."

Bana gülümsedi ve ben bunu göğsüme vurulmuş bir darbe gibi hissettim. Mei geri döndüğünden beri o sırıtışlar daha kolay gelmeye başlamıştı, artık alçıları çıkarılmıştı ve daha rutin bir düzeni vardı. Her gün Box n' Burn'e gidip kendini savunmayı öğreneceği için heyecanlıydı ve Bea'nın ona verdiği pembe günlüğe yine özel bir şeyler yazıyordu ama hiç yoktan iyiydi.

"İyi misin, Glory?" Kalçamı tezgâha yaslayıp bir elimle saçlarını geriye doğru düzleştirerek sordum, çünkü temas hoşuna gidiyordu. Saçları artık uzamış, yüzünün etrafında güzelce kıvrılmaya başlamıştı. "Bana dürüstçe söyle."

"Evet, baba," diye mırıldandı, başını geriye atıp o çok güzel adaçayı yeşili gözleriyle bana baktı. "Her geçen gün daha iyiye gidiyorum. Bazen zor oluyor ama sanırım hayatımın geri kalanında da zor olacak. Annem ve babam bana sert olmayı öğretti, bu yüzden işler kötüye gittiğinde bununla başa çıkabilirim."

"Seninle çok gurur duyardı." Boğazımda yükselen yumruyu yutmak zorunda kaldım ama sesim hâlâ boğuk çıkıyordu. "Ama kimsenin seninle benim kadar gurur duymasına imkân yok. Bunu biliyorsun değil mi?"

Gözleri yaşardı ama onları uzaklaştırmaya çalışmadı. Bunun yerine, eğilip kendini bana yasladı.

Gövde. "İnternette 'şanslı kız sendromu' diye bir şey var. Bea ve ben bunun hakkında konuşuyorduk, bende 'şanssız kız sendromu' olduğuna dair şaka yapıyorduk. Ama sonra düşündüm. Gerçek şu ki, en şanslı benim çünkü Tanrı annemi benden aldı ama beni sana verdiğinde teraziyi doğru kurdu." Yanağını karnıma bastırarak bana baktı ve gözleri minnettarlıkla irileşti. "Sen olmasaydın bugün hayatta olacağımı sanmıyorum baba. Mei seni Beyaz Olmayan Şövalye yaptığında haklıydı, çünkü zırh giymiyorsun ama sen sahip olabileceğim en iyi kahramansın."

Cleo'nun lanet olası bir tarlada neredeyse ölü bulunmasından beri başa çıkmak zorunda kalmadığım duygular, sıcaklık ve gözlerimin arkasındaki basınçla içim çalkalandı.

Yine de bu gözyaşları iyi gözyaşlarıydı ve kızımın sözlerinin beni nasıl etkilediğini görmesine izin verecek kadar erkektim.

"Babanın Glory'si," diye mırıldandım Cleo'nun isminin anlamını ve ona her zaman Glory dememin nedenini. "Her zaman, tatlım. Sen ve ben lanet dünyaya karşı."

"Sen, ben ve Mei," diye düzeltti ve gözümü kırpıştırdığımda fark ettim çünkü sesinde beklemediğim bir şey vardı. Güldü. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandım, düşüncelerimi toparlamak için bir yudum kahve aldım. "Siktir et o zaman, biliyor musun?"

Yine güldü, parlak, gürültülü ve uzun bir kahkahaydı. Mei'yi uyandırıp uyandırmayacağını merak ettim ve uyandırsa bile bundan daha iyi bir alarm olamayacağına karar verdim.

"Evet, baba. Sen ve Mei hiçbir zaman tam olarak kurnaz olmadınız."

"Seni kırmak istemem evlat ama son birkaç haftadan önce Mei ve ben diye bir şey yoktu."

"Elbette, baba."

"Ben ciddiyim."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi ve sonra ben çocukmuşum da o ebeveynmiş gibi iç geçirdi. "Baba, son beş yıldır gözümün önünde yaşanan tarihin en destansı aşklarından bazılarını izledikten sonra ruh eşlerini gördüğümde tanımayacağımı mı sanıyorsun? İster kabul et ister etme, on yedi yaşımdan beri Mei ile seni sessizce destekliyorum."

"Yok artık." Ensem utanç gibi bir şeyle ısınmıştı. "Mei'nin aşkını göremeyen tek kişi ben miydim?"

Omuz silkti, kahvesini yudumladı. "Arkasına saklanacak çok şey vardı. Kızınızın en iyi arkadaşıydı, on yedi yaşındaydı, biz kesinlikle yanlış taraftayken, Mei orada bizimle takılmayı sevse bile, yolun doğru tarafından geliyordu. Doğru zaman değildi." Kıvırcık kirpiklerinin altından bana baktı. "Şimdi doğru zaman mı?"

"İster inan ister inanma, bu sabah sana Mei'den bahsetmek için buraya geliyordum ama sen benden önce davrandın. Bu kadar iyi karşılayacağını beklemiyordum tatlım."

Cleo elindeki bardağı yere bıraktı ve büyük boy pembe kazağıyla taburenin üzerinde dönerek iki elini göğsüme koydu ve bana gülümsedi. "Biz her zaman bir aile olduk. Birbirinizi sevme şeklinizi kıskanamayacak kadar çok şey yaşadım. Sen ve Mei

Tanıdığım en büyük kalplere sahibiz; aramızda her tür insana ve her tür sevgiye yetecek kadar yer var."

"Senin gibi bir kızım olduğu için nasıl bu kadar şanslıyım?" Ona sordum, onun iyiliğinden çok etkilenmiştim ve hala içten içe bir pisliğin bunu ondan almaya çalışmasına kızgındım.

Yedi Şarkı üçlüsünü dağıtarak Kate'in cinayetinin intikamını aldıktan sonra bile, bir parçam her zaman Rahip yerine Peygamber'i öldüren kişi olmadığım için öfke duyacaktı.

"Annemi ve beni kurtardın," diye hatırlattı bana kayıtsızca. "Bence bunu hak ediyorsun."

Ona sımsıkı sarıldım, burnumu mis kokulu saçlarına bastırdım ve hâlâ burada benimle olduğu için huşu, minnettarlık ve tatlı bir rahatlama hissetmeme izin verdim. Kahin beni ya da dünyayı Cleo'nun güzelliğinden ve büyüsünden mahrum bırakmayı başaramamıştı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Cleo, ben uzaklaşmadan önce göğsüme yaslanarak sordu. "Burada bizimle mi kalacak?"

Göğsüm sıkıştı. "Bilmiyorum Glory. Bu konuda hiç konuşmadık."

"Yine de çıkıyorsunuz," diye üsteledi. "O senin Yaşlı Hanımın mı olacak?"

Dişlerimi birbirine geçirdim ve bir omzumu silktim.

"Erkekler," diye mırıldandı.

"Hey, Rocky de duyguları hakkında konuşmayı sevmiyor ki," diye itiraz ettim.

"Bir ejderha bir kaplanla dövüşürse ne olur?" diye sordu, bir Kanton deyişinden alıntı yaparak. "Lanet bir

çıkmaz. Sadece, buralarda dolaşma, baba. Hepimizin iyiliği için. Siz mutlu olmayı hak ediyorsunuz ve ikinizin de bunu unutmak gibi kötü bir huyu var."

Krep yapmak için buzdolabından bir şeyler almak üzere uzaklaşırken homurdandım.

"Onu Harleigh Rose ve Lion'ın bugünkü düğününe davet ettin, değil mi?"

Pastırmayı alırken başım buzdolabında durakladım, sonra dikkatlice çıkarıp Cleo'nun yüzüne bakmadan ocağın yanındaki tezgâha koydum.

Öfkeli bir ses çıkardı. "Motorcular, cidden, siz çok gülünçsünüz. Hepiniz şanslı kadınlarsınız, deri giyen erkeklerden hoşlanıyorsunuz."

Mei merdivenlerden inip mutfağa girdiğinde hâlâ gülmekten karnıma ağrılar giriyordu. Bir çift siyah eşofman altı ve göbeğinin ve sırtının alt kısmının gergin, dövmeli genişliğini gösteren kırpılmış siyah bir tişört giymişti.

Ağzım kurudu ve onu sadece sekiz saat önce iki kez yemiştim.

Cleo nefesinin altından, "Ağzını kapat baba," diye alay etti.

Ona alaycı bir bakış attım ama o çoktan kollarını Mei'ye açmıştı, Mei de hemen kucaklaşmaya girdi ve saçlarını öptü.

"Dün gece kâbus görmedin mi?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye onayladı Cleo, usulca gülümsemek için geri çekildi. "Sizin Kasper Kuan'ı indirmeye gittiğinizi bildiğim için bebekler gibi uyudum."

Mei yüzünü buruşturdu ve bakışlarını bana doğru kaydırdı. "Aslında Kasper'ı yakalayamadık."

Cleo kaşlarını çattı. "Kodiak bana bankayı sizin soyduğunuzu söyledi."

"Yaptık ama Kasper orada değildi," dedim ve boşlukları doldurmak için araya girdim. Genelde kulüp işlerini çocuğumdan saklardım ama o bu işin dışında kalamayacak kadar kendini kaptırmıştı. "Golden Door'u indirdikten birkaç saat sonra Curtains ona Hong Kong'a birinci sınıf bir bilet aldırdı. Kaçıyor."

Yüzünü bir fırtına bulutu kapladı ve bir an için pembeyi ve kalın, kabarık battaniyeler örmeyi seven, kanepeye kıvrılıp klasik filmler veya anime şovları izleyen bir kıza benzemiyordu. Kendisine haksızlık edenlerden intikamını alana kadar rahat etmeyecek, aşağılanmış bir kadına benziyordu.

Aynada binlerce kez gördüğüm bir bakıştı bu, Mei'de de. Kulüpteki kardeşlerimde ve onların bazı kadınlarında, hatta King vurulduktan sonra Cressida gibi daha yumuşak olanlarda bile.

Ama Cleo'ya asla.

Korkutucu olduğu kadar güzeldi de.

"Merak etme tatlım," dedim ona, sesim çiğ ve şiddetli bir vaatle biraz gırtlaktan geliyordu. "O yürüyen ölü bir adam."

"Söz mü?" diye sordu aynı tatlı sesle, ifadesi gece kadar karanlıktı.

Mei ona göz kırptı, sonra da komik bir şekilde kocaman açılmış gözlerle bana baktı.

Kahkahamı yuttum. "Yemin et."

"Peki o zaman," dedi omuz silkerek. "Bu iyi haber."

"Biliyor musun," dedi Mei ona, Cleo'nun saçının kısa bir tutamını çekiştirerek. "Sanırım seni etkilemeye başlıyorum. Oldukça korkutucusun Glory."

Güldü. "Kiminle vakit geçiriyorsan osun sanırım. Kana susamadan bu kadar uzun süre dayanabilmem bir mucize." Bakışları bir an için uzaklaştı, belki de onu bulduğumuz o nadasa bırakılmış tarlaya döndü. "Bence bu iyi bir değişiklik."

"Ben de," diye usulca onayladı Mei, arkadaşına sadece Cleo, Lin, Yaşlı Ejderha ve bana gösterdiği o içten şefkatle gülümseyerek.

Gerçekleri paylaşmak için uygun bir sabah gibi görünüyordu, bu yüzden Maxwell Dutton hakkındaki gerçeği öngörülebilir bir gelecek için Cleo'dan saklamaya tamamen niyetli olsam da, şimdi onunla karşı karşıya kaldığımda, rotayı koruyamadım. O, yıllarca hayattaki kötü şeylerden uzak durmak için belli bir saflığın arkasına saklanan aynı utangaç kız değildi.

Kahin'in ona yaptıklarıyla sonsuza dek değişmişti ve her şey kötü olmak zorunda değildi. Spor salonunda dövüşüyor, intikam için açlık çekiyor ve yeni bir tür bağımsızlık arıyordu.

Kate burada değildi ve on yıldan uzun bir süredir bana tavsiyede bulunmamıştı ama kızının gerçeği bilmesini ve bununla nasıl başa çıkacağına kendi başına karar verebilecek kadar güçlü olmasını isteyeceğine inanmak zorundaydım.

"Glory," diye başladım, kızlarımın karşısındaki adaya yaslanmak için hareket ettim. Gözlerimde bir şey olmalı ki Mei Cleo'nun elini tutmaya çalıştı. "Kızıl Ejderhaların peşindeyken senin de bilmen gereken bazı şeyler öğrendik.

Cleo bana göz kırptı. "Genelde kulüple ilgili şeyleri benimle paylaşmazsın."

"Evet, yalan söylemeyeceğim, burada da aynısını yapmayı düşündüm ama bu doğru olmazdı." Uzanıp onun boştaki elini iki elimin arasına aldım. "Kasper'ın annenin peşine düşmesinin nedeni, onun için yaptığı emlak anlaşmaları değildi. Tam olarak değil. Onunla çalışıyordu çünkü yıllar önce Kasper onun müşterilerinden biriydi ve ona aşık olmuştu."

"Oh," diye nefes aldı, eli benimkinde kasıldı. "Devam etmemi ister misin?"

Başını salladı ama gözlerinde, bu bokla başa çıkamazsa kendini kapatmaya hazır olduğunu gösteren temkinli bir mesafe vardı.

"Sorun annenin başka bir adama aşık olmasıydı. Beyaz Yılan dedikleri bir adam, çünkü üçlü çetede beyaz bir adamdı. Kasper onları öğrendiğinde, Beyaz Yılan'ın hapse girmesini sağladı ve annenin kalbini kırdı... ve hamile bıraktı."

Kızım gözlerini yavaşça kırptı, bir, iki kez. "Gittiğin yerin burası olabileceğini düşünmüştüm."

"Adı Maxwell Dutton ve anneni öldüren kişi o değil. Onu gerçekten seviyor gibiydi. Ama onunla olan ilişkisi yüzünden öldürüldü. Sonunda Kasper kıskançlığa dayanamadı."

"O lanet olası bir psikopat," diye mırıldandı Mei karanlık bir sesle. "Onu bu yüzden öldürdü."

İkimiz de Cleo'nun haberleri sindirmesine izin verirken uzun bir sessizlik oldu. Düşünceli bir kadındı, Mei ve benim aceleyle varabileceğimiz sonuçlara varmak için zaman ayırıyordu. Nasıl olduğunu merak ettim.

Annesiyle birlikte bir psikopatın saldırısına uğradıklarını ve sadece Cleo'nun sağ kurtulduğunu bildiği için ona acımak zorundaydı.

"Bunu sana neden anlattı?" diye sordu sonunda, pencereden dışarı, parıldayan göle bakarak. "Bundan ne çıkarı vardı?"

"Seninle tanışmak istiyor," diye itiraf ettim. "Ama ona istemezsen olmaz dedim. Ya da sen hazır olana kadar. Her şey senin şartlarına bağlı Glory. Anladın mı beni?"

Bir süre Mei'nin ve benim ellerime baktı, gözlerimin içine bakmadan önce alt dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi. Yüz ifadesi alışılmadık derecede sertti.

"Umurumda değil," dedi ve küfrederek beni şok etti. "O benim DNA'mın yarısına katkıda bulunan adamdan başka bir şey değil. Benim gerçek babam sensin ve hep sen olacaksın. Bana bakmak için hayalindeki işi bırakan adam. En iyi arkadaşımı güvende ve özgür tutmak için hapse giren adam. Hayatımızda ilk kez annem ve benim için bir yuva yaratan adam. Birlikte olduğum baba benim için canını verebileceğini defalarca kanıtlamışken, bizi korumayan bir adamla tanışmayı umursayacağımı nasıl düşünebilirsin? Hayır," diye ısırdı. "Hiçbir şekilde bu adamla tanışmak istemiyorum."

"Tamam tatlım," diye hemen kabul ettim, kalbimin ona duyduğum aşırı sevgiyle nasıl çarptığını görmezden gelerek. "Seni anlıyorum. Ama beni dinle, eğer fikrini değiştirirsen bana gel ve bir buluşma ayarlayayım. Sen istemedikçe kapı asla kapanmaz."

"İstiyorum."

"Tamam, ama biraz düşündükten sonra fikrini değiştirebilirsin," diye yatıştırdım.

"Bu doğru Glory," diye mırıldandı Mei.

"Her neyse. Bana söylemene sevindim," diye ekledi, biraz daha nazikçe. "Bunu duyacak kadar güçlü olduğumu hissetmen iyi hissettirdi. Ama şimdilik? Maxwell Dutton yokmuş ve ailem buradaymış gibi davranmak istiyorum. Siz ikiniz, Lin ve The Fallen'daki herkes."

"Evet," diye kabaca onayladım ve Cleo'nun alnını öpmek için ağırlığımı tezgâha dayalı ellerimin üzerine verdim. "Sen ne istersen, Cleo. Her zaman."

"Her zaman," diye onayladı Mei, kendi öpücüğünü kızımın yanağına bastırarak.

Cleo bir an için gözlerini kapadı ve benim 4-7-8 tekniğimi uyguladığını bildiğim bir şekilde nefes aldı. Bitirdiğinde gözlerini açtı ve biraz gülümsedi.

"İyi misin?" Mei sordu.

"Evet," diye açıkladı. "Düğün için o kadar heyecanlıyım ki bu haberin günümü mahvetmesine izin veremem. Bugün Lion ve H.R. için sadece iyi şeyler düşünüyorum."

"Buna sevindim. Biraz sevgi ve mutluluğu kutlamak sizin için iyi olacak."

"Bu sabah başka harika haberler de aldım," diye ekledi şımarıkça. "Hiçbir şeyin azaltamayacağı." Cleo kaşlarını kaldırarak arkasından bana baktı ve öne çıkmamı bekledi.

Mei'nin dikkatini çekerek iç çektim. Bir elimi saçlarımda gezdirerek, yıllar süren ortak geçmişimizden sonra ilk randevumuzda karmaşık bir kıza soracağım basit kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Buraya gel, Rocky," diye başladım.

Bana göz kırptı, sonra bakışlarını Cleo'ya doğru kaydırdı, bu da yalnız olmadığımızı ince bir şekilde hatırlatıyordu.

"Bu sabah Glory'ye söylemeye geldim ama o benden önce davrandı," diye itiraf ettim. "Görünüşe göre kızım ikimizden de daha zeki çünkü bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu."

Mei en iyi arkadaşına baktı, o kadar geniş gülümsedi ki tüm odayı aydınlattı.

"Sana söylemiştim," dedi arsız ve gururlu bir şekilde.

Mei bir kahkaha patlamasıyla irkildi. "Sen ciddi misin? Biliyordun, yani senin için sorun yok mu?"

Cleo gözlerini devirdi. "Evet. Etrafımdaki herkesin aşık olmasını izlemenin ve kendim için buna sahip olmamanın zor olduğunu söylediğimi biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda aşka açık değilim. Belki bir daha da olmayacağım. Bu, aşkı en çok hak eden iki insanın bunu birbirlerinde bulmuş olmasından dolayı çok mutlu olmadığım anlamına gelmiyor. Benim önümde öpüşmediğiniz sürece, bu birlikteliği kesinlikle onaylayabilirim."

Mei o anda güldü, saf neşe ve rahatlama gibi gelen kıkırdamalarla yere yığıldı. Cleo da gülerek onu kollarına aldı ve kızlıklarından beri sahip oldukları türden bir yoldaşlıkla dolu bir kucaklaşmayı paylaştılar.

Bu sabah bunu yapmaya karar verene kadar Cleo'ya ilişkimizi açıklamayı pek düşünmemiştim ama şimdi düşününce Cleo'nun sadece bizim için mutlu olacağı açıktı. Bu kızların paylaştığı türden bir arkadaşlık, kıskançlık, acı ya da pişmanlık olmadan kutsal bir şeydi.

Ve kızım beni, benim onu sevdiğim kadar sevdi.

Birbirimiz için ayı, yıldızları ve gökyüzünü istedik.

Hatta bunu zaten Mei'de yaptığımı benden önce fark etmişti.

Ayrıldıklarında Mei tereddütle bana baktı.

"Buraya gel, Rocky," diye tekrarladım tezgâha yaslandığım yerden, kollarımı ona açarak.

Yüzünde yavaşça beliren gülümseme, yıllar süren karanlığın ardından güneşi görmek gibiydi. Sonra bana doğru geldi, bana çarpana kadar hızlanan zarif bir sıçrayışla. Kollarımı ona doladım ve şeklini vücuduma nakşettim, başımı eğip saçlarını öptüm.

"Bugün benimle düğüne gelmek ister misin?" Orada mırıldandım. "Yıllarca bekledikten sonra pek romantik bir ilk buluşma sayılmaz ama en sevdiğim iki insan evlenirken kız arkadaşımın yanımda olmasını istiyorum."

Mei geri çekilip bana baktı ve sakallı çeneme bir öpücük kondurabilmek için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. "O zaman orada olacağım."

Çenesinden tuttum ve gülümsemesindeki mutluluğu dilimle tadabilmek için onu sabit tuttum.

Öpücüğü biraz daha derinleştirdiğimde Cleo gülerek, "Tamam, tamam," diye itiraz etti. Yumuşak bir şey başımın yan tarafına çarptı ve onun bize bir çay havlusu fırlattığını fark ettim. "Çocuklar için 13 yaş üstü kalsın lütfen!"

Mei gülerek öpücükten ayrıldı ve bir balerin gibi dönerek Cleo'nun karşısına geçti, düğünde ne giyecekleri hakkında konuşmaya başlamışlardı bile. Tezgâha yaslandım ve iki kızımın kendi yaptığım evde atışmalarını izledim ve sonunda kendime biraz huzur getirmiş olmamın mümkün olup olmadığını merak ettim.

Tabii ki, daha iyi bilmeliydim.

CHAPTER FORTY-THREE

MEI

DÜŞMÜŞ BEBEKLER BANA ISINMIŞ OLSA DA

Son birkaç haftadır, Harleigh Rose ve nedimeleriyle birlikte hazırlanmak üzere davet edildiğim için hâlâ onur duyuyorum. Lila onun baş nedimesi, Loulou, Cressida, Cleo ve Bea da nedimeleriydi ama o sabah tüm Fallen kadınları H.R.'ın geniş çiftlik evine doluşmuş gibiydi. Erkeklerin çoğu tören başlayana kadar kulüp binasındaydı ama Boner ve üç aday - Ransom, çılgınca yakışıklı bir genç; Pigeon, bir dazlak

ve King ve Cress'in en iyi arkadaşları olan yakışıklı sporcu Carson, planlamacılar tören için hazırlık yaparken arazinin etrafında nöbet tutuyorlardı. Bizimle içeride kalan Carson'dı, erkek arkadaşı Benny de çeteden biri olduğu için kucağında rahatça sarılmıştı.

Tayline, güzellik istasyonları kurdukları oturma/yemek odasında yanımdaki kanepeye yayılırken, "Tamam, lütfen, bilmek için sabırsızlanıyorum," diye dramatik bir şekilde bağırdı. "Axe-Man yatakta nasıl?"

"Tay!" Cleo bağırdı. "Lütfen iğrençleşme."

Harleigh Rose, Cress ve Loulou'ya el sallayarak, "Benim dünyama hoş geldiniz bebeğim," dedi. "Yıllardır bu ikisinin babamı ve kardeşimi becermekle ilgili konuşmalarına katlanmak zorunda kaldım. Artık başka birinin de benim acımı hissetmesinin zamanı gelmişti."

Loulou ve Cressida utanmadan sırıttılar ama beni şaşırtan, bana komplocu bir tavırla göz kırpan ilki oldu. "Kazanmak için ateşli babalar, haksız mıyım Blossom?"

Görünüşe göre Nova'nın bana taktığı lakap kulübün geri kalanı tarafından benimsenmişti ve ben buna kızmamıştım.

Azıcık bile değil.

"Kesinlikle," diye kabul ettim sinsi bir gülümsemeyle. "Kusura bakma Glory, ama gerçekten Axe-Man'in itibarını korumam gerekiyor."

"Aman Tanrım," diye inledi ve söylemek istediklerimi bastırmak için yüksek sesle mırıldanmaya başlarken ellerini kulaklarına götürdü.

Siyah saten elbisemin kalın askısını omzumdan kaydırarak üst göğsümdeki küçük aşk ısırıklarını ortaya çıkarmakla başladım. Tayline sevinçle alkışladı ve Lila o kadar çok güldü ki gözleri yaşardı.

"Onu elime almak için yıllarca bekledim ve diyelim ki beklediğime değdi," diye açıkladım daha fazla kahkaha eşliğinde.

Harleigh Rose bilgece, "Her zaman sessiz olanlardır," dedi. "Lion'ı birlikte olmadan önce yıllarca sevdim ve yatakta ne kadar otoriter bir seks tanrısı olacağını asla bilemezdim."

"Belki de bütün motorcular yatakta iyidir," diye düşündü Lila. "Çünkü Nova bu sabah benimle ciddi ciddi vakit geçirdi ve sana söylüyorum, dizlerimin bağı çözüldü. Koridorda düşmeden yürümek konusunda endişeliyim."

Aramızdaki en deneyimli kişi olan Hannah kuru bir sesle, "Bana güvenin," dedi, "öyle değiller."

Tekrar katılmak için ellerini indiren Cleo da dahil olmak üzere herkes güldü. Lila'nın makyaj yaptığı sandalyede otururken mutlu ve güzel görünüyordu. Saçları kulaklarının etrafında kıvrılacak kadar uzamıştı ve yeterli olmasa da biraz kilo almıştı. Pembe saç boyası almış olmamıza rağmen, henüz kendini yeniden keşfetmeye hazır olmadığını söyledi.

"O zaman resmi olarak Axe-Man'in Yaşlı Kadını mısın?" Cressida büfeden bir şişe tekila almak için ayağa kalkarak sordu. "Eğer öyleyse bu kadeh kaldırmayı hak ediyor."

Alt dudağımı ısırdım ve Cleo ile bakıştık. "Sanırım her seferinde bir adım atıyoruz. Şu anda... sıradan bir durum."

Lila gözlerini devirdi. "Hadi ama bebeğim. Nova bana Axe-Man'in senin iznin olmadan üzerine ne çizdiğini söyledi. Hâlâ bana bunun sıradan olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Oh! Ne yaptı?" Tayline kocaman kahverengi gözleriyle öne doğru eğildi.

Gözleri ışıldasa da derin bir iç çeken Cleo'ya bir bakış attım. "Tay seni yakalayıp kendi aramadan önce bize anlatsan iyi olur Rocky."

Ayağa kalktım, elbisemin ipeksi kumaşını iç çamaşırımın açıkta bıraktığı kıç yanağımın üzerine çektim. Sözcükler kalın gotik yazıyla zengin bir siyahtı: Beyaz Olmayan Şövalye'nin Malı.

"Tanrım," diye soludu Buck'ın Yaşlı Kadını Maja, kendini serinletmek için elini sallayarak. "Sanırım az önce sıcak basması yaşadım."

Kumaşı bırakıp otururken kızardım.

"Seni bu şekilde işaretlemesini sorun etmiyor musun?" Cressida usulca sordu. "Bizimkiler gibi erkekler biraz... bölgeci olabiliyor. Yine de bunu kalıcı hale getirmeden önce sana sorması gerekirdi."

"Bu her zaman doğruydu," diye omuz silkerek itiraf ettim, bu gerçeği şiddetle hissediyordum. "Bunu sadece yüzeye kazımış. Kızgın değilim."

Dürüst olmak gerekirse çok sevindim.

Geceleri Axe-Man'in kollarında yatarken, aşkla dolup taşarken, patlamaya o kadar yakındım ki, onu ne kadar bütünüyle ve ateşli bir şekilde sevdiğimi itiraf etmezsem atom atom parçalanıp öleceğimi düşündüm, tenimdeki bu kelimelerin hatırlatmasıyla kendimi rahatlattım.

Beni ismiyle damgaladığına göre bana karşı arkadaşlık ve şehvetten daha fazlasını hissediyor olmalıydı, değil mi? Ve bu sabah Cleo'ya bizden bahsettiğinde, umudun göğsümde kalıcı bir yer edindiğini hissettim.

Loulou dudaklarını büzerek beni inceledi, Angel kucağında uyuyordu, eli kızının altın rengi buklelerini hafifçe tarıyordu. "Bilirsin, bazen en çok sevdiğimiz şeylerden aynı zamanda en çok korkarız. Bunun için bir

bir savunmasızlığı kabul etmek için çok fazla güven. Özellikle de Fallen gibi fethedilemez olması gerektiğini düşünen adamlar için. Özellikle de Axe-Man gibi zaten çok şey kaybetmiş bir adam için."

"İyi davranıyorsun," dedim çünkü bu sözleri duymaya neredeyse dayanamıyordum.

Hope yanlış dozajda ölümcül olabilirdi ve ben maksimum tüketimime tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Loulou'nun dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Dürüst davranıyorum."

"Bugün benim düğün günüm," diye araya girdi Harleigh Rose, Hannah dramatik ve cesur makyajını yaparken bile beyaz dantelli bir gecelik giymişti, bu zıtlık ona çok yakışıyordu. En iyi sevgili olmak için savaşçı olmalısın. Eğer onu seviyorsan onun için savaşmaktan vazgeçme. Ben Lion için savaştım ve kelimenin tam anlamıyla neredeyse ölüyordum ve bunu bugün, yarın ve sonraki herhangi bir gün yine yaparım."

"Umalım da bugün kavga çıkmasın," diye takıldım çünkü daha fazla dayanamayacaktım.

Bu... kız kardeşlik. Bir aile gibi bir arada oturan, alay eden, destekleyen ve bariz bir şekilde seven, her şekilden, boyuttan ve yaştan bu kadın grubu odayı sihirle doldurmuş gibiydi.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Kate, Cleo ve Lin ile, evet.

Bazen, Daiyu hayattayken ve annemle uzun saatler çalıştıktan sonra bana zaman ayırırdı.

Hiç böyle olmamıştı.

Burada bizimle bir yuva kurabilirsin, Cleo'nun sesi zihnimde çınladı ve ne düşündüğümü biliyormuş gibi hüzünlü bir gülümsemeyle beni izlediğini görmek için ona baktım.

Bunu onun ve Axe-Man'in hak ettiği gibi hak etmemiştim ama bir süreliğine onlarla paylaştığım için çok mutluydum.

Etrafımdaki sohbet devam ederken, "Biraz temiz hava alacağım," diye mırıldandım.

Cressida bana endişeli bir bakış attı ve Harleigh Rose yanından geçerken koluma dokundu ama kimse beni takip etmedi ve buna minnettardım.

Muhteşem bir Nisan günüydü, güneş lekesiz mavi gökyüzünde parlak bir altın paraydı. Hava hâlâ serindi, bir esinti evin yanındaki çayırın üzerindeki uzun otları ve onun ötesindeki padokta otlayan üç atın yelelerini dalgalandırıyordu. Korkuluklara yaslanırken kollarımı ovuşturdum ve kırılgan ruhumu sakinleştirmek için gözlerim kapalı birkaç derin, uzun nefes aldım.

"Blossom," diye seslendi Boner, ama bu her zamanki büyüleyici ses tonu değildi.

Gözlerimi açtığımda onu karşımda durmuş, kaşlarını çatmış bir halde gördüm.

Kaşları çatıktı çünkü Kasper Kuan arkasındaydı ve şakağına bir silah dayamıştı.

İlk tuhaf düşüncem, Jiang'ın sevgilisi Eero'yu öldürmek için kullandığı silahın aynısı olduğuydu.

İkincisi saf, damıtılmamış korkuydu.

"Kasper," diye sakin bir şekilde selam verdim, her ne kadar sersemlemiş olsam da. İçeride on dört kişi vardı, bunlardan biri uzun zamandır beklenen, çok kazanılmış düğün gününde bir gelindi.

Ne bok yiyeceğim ben?

"Etkinlik için davetiyeniz olduğunu sanmıyorum," diye kayıtsızca devam ettim.

Uyluk kılıfımda fırlatılabilecek kadar hafif bir bıçak vardı ama Kasper Boner'ın arkasına saklanmıştı. Onu temiz bir şekilde vurmamın imkanı yoktu.

Kasper başını sola doğru sallayarak, "Adamlarımdan ikisi diğer Düşmüş kardeşlere de silah doğrulttu," diye uyardı.

Bir saniye sonra, Güvercin ve Ransom arkalarında silahlı adamlarla ortaya çıktılar.

"Ne istiyorsun?" Bu kez ses tonumu sertleştirerek tekrarladım.

Telefonumu bile dışarı çıkarmadığım için kendime lanet ettim. Bağırırsam, üç motorcuyu da vurup öldürecek zamanları olur muydu? Evin içinde kim silahlıydı?

Cleo oradaydı.

Cleo.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes daha aldım.

"Sadece bir kez daha soracağım Kasper, ne istiyorsun?"

"Seni zavallı tou zoi zi," diye tükürdü bana küfrederek. "Bir hiçken benim için gelip bir Ejderha Kafa'yı alt edebileceğini mi sanıyorsun? Jiang'ın kendini eğlendirdiği ve sonra motorcu beyaz çöpler tarafından alınmak üzere bir kenara attığı bir fahişe misin?"

"Ne yani, buraya beni öldürmeye mi geldin?" Kollarımı açarak sordum. "Devam et o zaman, ama diğerlerini bu işe karıştırma."

Güldü ama bu bile sıkıcı, monoton bir sesti. Kısa, yumuşak vücudunun Boner gibi iri, güçlü ve yetenekli birini tehdit ettiğini görmek yanlıştı. Ona nasıl yaklaştığını merak ettim ve sonra

Yedi Şarkı'nın Ejderha Başı olarak sayısız saldırı taktiği öğrenecek kadar uzun süre kaldığını hatırlıyordu.

Birisi müziğin sesini açtığında içeriden Hozier'in sesi yükseldi. Buna sevindim. Umarım bu dışarıda kimsenin bizi duymayacağı anlamına geliyordu.

"Bir ölümün yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye tısladı. "Bir hayat yeterli değil. Altın Kapı Bankası ile beni ne kadar siktiğini biliyor musun?" diye hırladı. "Sadece Triad'ın kendi bankası değildi, seni wu lei zing! Lanet olası karteller bizim bankamızı kullandı."

Boner güldü. "Oh oğlum, Javier Ventura ona para kaptırdığın için seni mahvedecek."

"Kapa çeneni," diye emretti Kasper ve bir anda küçük bir bıçağı Boner'in böğrüne sapladı.

"Siktir," diye fısıldadım, onlara ulaşmak için ilerledim.

Boner homurdandı, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi, elleri karnındaki bıçağa gitti.

"Olduğun yerde kal Mei Zhen," diye buyurdu Kasper. "Sadece ölmeni istemiyorum. Beyaz adamın acı çekmesini istiyorum. Maxwell Dutton'ın benden asla kurtulamayacağını bilmesini istiyorum. Kimsesi kalmayana kadar onu ve onunkileri takip edeceğim."

Bakışları kapıya kaydı. "Kızı şu anda içeride mi?"

"Hayır," dedim vücudumu gevşek kalmaya zorlayarak. Daha etkili olması için gözlerimi devirdim ve çok fazla olmamasını umdum. "Düğüne katılacak kadar iyi değil. Kulüp binasında erkeklerle birlikte korunuyor."

Bana ters ters baktı ama Ransom havladı, "Bu doğru, göt herif. Başına gelenlerden sonra onu düğüne getireceklerini mi sanıyorsun?"

"Kontrol edebilirsiniz," diye teklif ettim. "Ama içeride silahlı adamlar var, bu yüzden risk sizin."

"İyi," dedi Kasper. Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmiş, gözlerine doğru yuvarlanmıştı; bu yüzden tuzun acısıyla gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. "Önemli değil. Sen yapacaksın. Buraya gel Mei Zhen, benimle geliyorsun."

Yutkundum, kaç ya da savaş tepkimle savaşıyordum.

Üç silahlı adama karşı vücudum ve bıçağımdan başka savaşacak bir şeyim yoktu. Ransom, Boner ve Pigeon değil de sadece ben tehlikede olsaydım, riske girebilirdim. Ama ben 49'lularla çatışmaya girecek kadar yaklaşamadan onlar yerde ölmüş olacaktı.

Ve kaçamadım.

Cleo'yu daha fazla zarara maruz bırakmamın imkanı yoktu.

Arkamda kardeşlik, mutluluk ve yakında evlenecek olmanın mutluluğuyla dolu bir eve şiddetin girmesine izin veremezdim.

Hayatta olmaz.

Derin bir nefes aldım ve Axe Man'in gücünü yönlendirmeye çalıştım. "Tamam."

Boner, yarasının acısından sesi titreyerek, "Lanet olsun, Blossom," diye homurdandı. Kan parmaklarının arasında birikti ve bileklerinden aşağı süzüldü.

Onu görmezden geldim ve sonra Ransom ve Pigeon tutsaklarının ellerinde debelenmeye başladılar.

Kasper ona ulaşana kadar bekledi ve sonra silahı Boner'in şakağına doğru geri çekerek kafasının arkasına sertçe indirdi. Boner anında yere yığıldı, gözleri kafatasının arkasına doğru yuvarlandı.

Kasper onu yerde bırakıp beni pazumdan sıkıca kavrayarak park etmiş olmaları gereken arazinin arka tarafına giden patikaya doğru sürüklerken acı dolu iniltimi yuttum.

"Fidye, Güvercin," diye seslendim Kasper'ın peşinden tökezleyerek giderken. "Axe-Man'e söyle--" Ağzıma yükselen umutsuz bir hıçkırığı yutmak zorunda kaldım. "Axe-Man'e onu sevdiğimi söyle ve umarım onu tekrar terk ettiğim için beni affeder. Ama bunu yaptığım için üzgün değilim. Bir keresinde benim için her türlü bedeli ödeyeceğini söylemişti. Onun için bedel ödeme sırası bende."

Ransom gangsterin karnına bir dirsek attı ve onu tuttuğu yerden çekerek yakın mesafeden dövüşmek için döndü.

Kasper beni de arkasına alarak koşmaya başladı. Ağaçların arasından görebildiğim arabaya neredeyse varmıştık ki arkamızdan bir silah sesi duydum. Bir hıçkırık daha yuttum ve vurulanın Ransom olmaması için dua ettim.

Arabaya ulaştığımızda ve Kasper beni bagaja iterken başka bir gangster motoru çalıştırdığında, muhtemelen her iki şekilde de bunu öğrenecek kadar yaşayamayacağımı düşündüm.

Bagaj çarparak kapandı ve karanlık çöktü.

Gözyaşlarım akarken ve dehşet vücudumdaki her siniri ele geçirirken gözlerimi kapattım ama o zaman bile, karanlıkta ölüme doğru giderken, Axe-Man, Cleo ya da farkında olmadan evim olarak görmeye başladığım kulübün geri kalanı yerine intikamımızın bedelini ödeyenin ben olduğum için üzülemezdim.

CHAPTER FORTY-FOUR

AXE-MAN

YENI MÜREKKEBIMI INCELERKEN NOVA'YA "İYI GÖRÜNÜYOR DOSTUM," DEDIM.

düğün için giyinmeden önce kulüp binasındaki aynaya baktı. "Bu sabah zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Nova beni sırtımdan alkışladı, gülümsemesi benimkinin arkasındaki yansımada genişti. "Her zaman kardeşim, bunu biliyorsun. Özellikle de eserin bu kadar iyi bir mesajı varsa."

Sol göğüs kafesime kazınmış desenin izini sürerken ağzımın sol tarafı kıvrıldı; beş stilize kesik izi, ejderha pençeleri yırtık uçlarından görünüyordu, sanki bir ejderha tarafından kesilmiş gibiydim.

Ve vardı.

Mei'ye dişlerini ve pençelerini bana geçirdiğini zaten söylemiştim ve geri kalanını da ona anlatmak istiyordum. Çok aşık olduğumu

kendimi deli gibi hissettim. Sonsuza dek burada, Entrance'ta benimle kalmasını istediğimi. Bizi mürekkep, boya ve kelimelerden daha fazlasıyla birbirimize bağlamak istediğimi. Tören ve üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu yasal belgeler istiyordum. Off-White Knight ve Rocky olarak onlarca yıl sürecek maceralar istedim.

Neredeyse kırk bir yaşındaydım ve yıllar süren çekişme ve yalnızlıktan sonra hayatımın aşkını daha yeni bulmuştum. Birlikte geçireceğimiz hayata hemen şimdi başlamak istiyordum.

Ama kelimelerle aram hiç iyi olmamıştı ve ona hissettiklerimin büyüklüğünü anlatacak doğru kelimeleri bulamıyordum.

Ben de harekete geçtim. Onun benim için dünyalara bedel olduğunu bildiğim gibi, onun için de dünyalara bedel olacağını bildiğim bir şey, çünkü on yedi yaşında bana öyle söylemişti.

Onu sonsuza dek tenime dövme yaptırdım, göğsümde sahip olduğu kalbin tam üzerine.

"Seni mutlu görmek güzel, dostum," diye mırıldandı Nova, taze mürekkebe bastırmamaya dikkat ederek beni arkadan tokatlarcasına kucakladı. "Mei şehre gelene kadar seni sadece Cleo'nun yanında gülümserken gördüğümü fark etmemiştim."

Homurdanarak onayladım çünkü bu sözleri benim için bir kardeş, en iyi arkadaş ve aynı zamanda güvenilir bir iş ortağı olan bir adamdan duymak her şey demekti.

"Gitmeye hazır mısınız?" Lion, yakasında beyaz bir gül bulunan zümrüt yeşili takım elbisesiyle kulüp binasının ana salonuna girerek sordu.

"Hevesli misin?" Nova alay etti.

Lion ona ciddi bir bakış fırlattı. "Çok hevesliyim. Harleigh Rose Danner'ı karım yapmak için sabırsızlanıyorum."

Zeus grubumuza katılırken kaşlarını çattı. "Hâlâ kızlık soyadını kullanması gerektiğini düşünüyorum. Yirmi birinci yüzyıldayız amına koyayım."

King gülerek babasına çarptı. "Tabii, ihtiyar. Onu Bayan Garro yapmadan önce Lou'nun liseden mezun olmasını bile bekleyemedin, bu yüzden çeneni kapa."

Bat bir şişe Patrón tekila getirirken, Dane ve Wrath da iki tepsi kadehle onu takip ederken, "Sanırım damadın şerefine kadeh kaldırmalıyız," dedi. "Karanlık tarafa geçip sevgilisi ve onun Düşmüş ailesiyle birlikte olmak için kanun karşısındaki parlak itibarından vazgeçen adama."

Bat shot bardaklarını doldururken Lion iyi huylu bir şekilde güldü ve Dane ile Wrath bardakları dağıttı.

"Bu sadece Asi Rose'um için değildi," diye itiraf etti ve etrafında toplandığımız kulübe hitap etmek için bardağı havaya kaldırdı. "Onunla birlikte bir ev ve aile buldum ve bunun için hepinize sonsuza dek minnettar olacağım."

"Ağlıyor musun?" King, yanağından bir şeyler süzülen Curtains'e sordu.

Perdeler kaşlarını çattı. "Siktir git, şiir yazan sensin."

"Evet ama beni Danny'nin uyduruk tostu için ağlarken göremezsin," diye espri yaptı.

Siyah kot pantolonumun cebinden titreşimli telefonumu çıkarırken güldüm - Lion'la birlikte mihrapta ayağa kalkmak zorunda olmadığım için resmi kıyafetim ancak bu kadar iyi olabilirdi.

"N'aber tatlım?" Cleo'ya Danner çiftliğinde kız kardeşliğinin tadını çıkarırken beni aramasına şaşırarak sordum.

"Baba." Sesi titredi ve bir anda damarlarımdaki kan buza dönüştü. "Baba, üçlü eve geldi. M-Mei dışarıdaydı ve sanırım onlarla bir anlaşma yaptı. Bizim güvenliğimiz için. Onu aldılar. Boner'ı bıçakladılar ve Ransom'ı vurdular ama biz dışarı çıktığımızda Mei'yi alıp gitmişlerdi."

Cleo bir seri katilin peşindeyken ortadan kaybolduğunda, panik ve korkudan deliye dönmüştüm. O kadar çıldırmıştım ki, akıl sağlığıma geri dönüp dönemeyeceğimi merak etmiştim. Priest ve Kodiak onu nadasa bırakılmış bir tarlada ölmek üzereyken bulduktan sonra bile, yedi ameliyat geçirip iyileştikten sonra bile, eve döndüğünde ama bocaladığı belliyken bile bu pek olası görünmüyordu. İçten dışa donmuştum, korku kan akışımın içinde parçalara ayrılıyordu, o kadar acı veriyordu ki sadece yaşamak, sadece nefes almak bile acı veriyordu.

Son duyduğumuzda Kasper'in Mei'yi alıp ülkeden kaçarak Çin'e sığındığını duymuştuk, öyle bir şey değildi.

Kate'i kaybettikten sonra, Cleo'ya yaşatılan dehşete tanık olduktan sonra, bir zamanlar kendimle gurur duyduğum istikrarı asla tam olarak geri kazanamamıştım.

Yani beni Vikin atalarım gibi çıldırmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Yanımdaki barın tahta taburesi, gözümü kırpmama fırsat kalmadan ellerimin arasındaydı, sonra da tüm odayı durma noktasına getiren bir gürültüyle duvara çarptı.

"Ne oluyor lan, Axe-Man?" Buck homurdandı.

Ama Zeus'un telefonu çalıyordu, Nova'nın, Rahip'in ve Kral'ın da.

Kadınları çağırıyordu.

Triad'ın Rocky'mi aldığını söylemek için aradım.

"Perdeler," diye hırladım, öyle sertti ki kelime boğazımdan çıkarken yırtıldı. "Onu aldılar."

Ağabeyim uzun bir süre bana baktıktan sonra ağzı açık kaldı ve zaten solgun olan teninin rengi soldu. Tek kelime etmeden, onu götürdükleri yere kilitlenmek için ekipmanlarını almak umuduyla odadan hızla çıktı.

"Mei'yi yakaladılar," diyordu Zeus, telefonu kulağında Bat'e.

Kulaklarımdaki kan hücumundan onları tam olarak duyamadım.

"Onu öldürecekler," dedim kendi kendime, içim öylesine sıkılıyordu ki kusacağımı sandım. "Onu arabada ya da hemen sonra öldürecekler."

"Zamanımız var kardeşim," diyerek beni rahatlatmaya çalışan Bat, elini omzuma koymak için yaklaştı.

Dokunuşunu bile hissetmedim.

"Hayır, bu Yedi Şarkı. Onu öldürecekler ve bunu acımasızca yapacaklar. Ya filme çekecekler ya da onu bulmam için bana bırakacaklar."

Bu piçlerin nasıl çalıştığını biliyordum.

Kate'i lanet olası bir karnavalda bana, gazeteyi okuyan ya da haberleri izleyen herkese Yedi Şarkı üçlüsüne bulaşmayın mesajı vermek için astılar.

Ve Kasper Kate'i sevmişti. Ona, kendisi için çalışmasını isteyerek affını "kazanması" için bir şans vermişti. O da

onu incitmek istememişti ama yine de incitmişti çünkü ona ihanet etmişti.

Adam kendi kardeşinin sevgilisini erkek ya da beyaz olduğu için ya da Kate olmadan mutsuz olduğu ve Jiang'ın da mutsuz olmasını istediği için öldürmüştü.

Mei'ye hayal edilebilecek en kötü ölümü vermek için çok çalışacaktı.

Metal, ahşap, su, ateş ya da toprak. Benim kızım için hangisini seçerlerdi?

O kadar şiddetli ürperdim ki, Bat'in eli üzerimden düştü. Hiç düşünmeden barın üstündeki bardağı aldım ve ciğerlerimi parçalayan bir gürültüyle onu da duvara fırlattım.

"Kardeşim," diye bağırdı Zeus, benim alanıma girerek. "Kardeşim, duy beni. Derin bir nefes al ve kadınını nasıl geri alacağımızı bulalım."

Onu ittim ama Bat kollarımı geri çekiyordu. Onu ittim ama Wrath onun yerine geçmişti ve Dane'in yardımıyla beni hala sıkıyordu.

En yaşlı üyemiz ve korkunç bir astım hastası olan Smoke, elindeki oksijen tüpüyle yanıma geldi ve yüzüme bir tokat attı. "Kendine gel, dostum."

Kontrol için savaşırken vücudum pirelerden kurtulmuş bir at gibi titriyordu.

Perdelerin odaya geri döndüğünü görmek beni biraz olsun rahatlattı.

"Bileziği," diye bağırdım, Curtains titreyen öfkemi görmezden gelerek yanımdaki tabureye atladı ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Evden onu takarak çıktı."

"Bir kilit bulabilirim," diye söz verdi, parmakları çoktan anahtarların üzerinde geziniyordu.

"King, Nova, Priest, birkaç kardeş alın ve çiftliğe gidin. Boner ve Ransom'ın iyi olduğundan emin olun ve kadınları yatıştırın."

"Özür dilerim dostum," dedim Lion'a, sisin içinden onun lanet olası düğün günü olduğunu fark ederek. "Onu bulmam lazım."

Öne doğru bir adım attı ve omzumu tutarak biraz sarstı. "Harleigh Rose ve ben her an evlenebiliriz. Sana Mei'yi geri vereceğiz, Axe-Man. Söz veriyorum."

"Buldum," diye bağırdı Curtains, ekranı iterek bana Sea to Sky Otoyolu üzerinde Vancouver'a doğru ilerleyen bir noktayı gösterdi. "Telefonumdan takip edebilirim. Harekete geçelim, bakalım durmadan önce onları yakalayabilecek miyiz?"

Çünkü durdukları an, onun sonunu getireceklerdi.

Sevdiği insanlar için her şeyi yapabilecek bir kızın hayatına son vermek. Sevgi dili, kendini başkası için yapılmış bir kılıcın üzerine atmak olan bir kızın.

Kahretsin, ama neden onu sahiplenmekle uğraştım? Neden bir saniye bile gözümün önünden ayrılmasına izin verdim ki?

"Hadi gidelim," dedim ve kardeşlerimle birlikte kovalarımızı, botlarımızı ve düğün süresince kulüp binasında bırakmayı planladığımız ekstra silahlarımızı almak için kapıya doğru ilerledim.

"Onu yakalayacağız kardeşim," diye yemin etti Bat bana. "Bir trajedi daha yaşamanı izlemeyi reddediyorum."

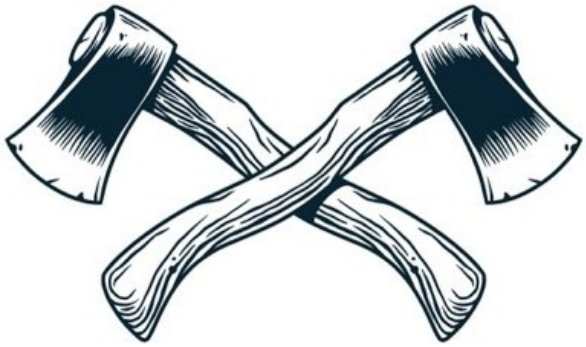
"Güvercin Cress'e söylemiş," dedi King, yanımda kapıdan çıkarken. "Sana üzgün olduğunu söylemesini istemiş.

ama bunu yapmaktan mutluluk duyduğunu söyledi. Senin için her türlü bedeli ödeme sırası ondaydı."

Öfke ve dehşet beni bir saniyeliğine kör etti, kırmızı renk dışında her şeyi benden aldı.

"Onu bulacağız," diye kabul ettim, kendime ve Mei'ye yemin ettim, her neredeyse.

Aşk hikayemiz böyle bitmiyordu.

DENIZDEN GÖKYÜZÜNE OTOYOLU'NDAYDIK.

İkişer ikişer, toplamda on iki adam, Danner'ın çiftliğindeki diğer kardeşlerle birlikte oradaki işlerle ilgilenirken Curtains kenara çekmemizi işaret etmek için elini kaldırdı.

Birlikte hareket ettik, tek bir omuza çekildik, Vancouver'a çok yakındık, Rocky'yi götürdüklerinden hiç şüphem yoktu.

Curtains güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerimin içine baktığı anda ne söyleyeceğini biliyordum.

"Üzgünüm dostum," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Onu soymuş ya da bir asayla geçiş yapmış olmalılar. Sinyali kaybettik."

İçimden kopan kükreme dilimin arkasında kan tadı bıraktı. Umutsuzluk beni boğuyordu ama panik içinde nefes almaya ve düşünmeye çalıştım.

Başvurabileceğimiz ne vardı?

"Onu en son nerede tuttunuz?" "Güney

Vancouver."

Sanki benim öfkeli kükrememden etkilenmiş gibi, gökyüzü açıldı ve bir yağmur selini serbest bıraktı. Böyle bir havada bisikletle rüzgarlı otoyolda ilerlemek tehlikeliydi ama tek bir kardeş bile ayrılmak için harekete geçmedi.

"Oraya gidiyoruz," diye karar verdim. "Yolda bir telefon edip daha fazla bilgi alıp alamayacağıma bakacağım."

Perdeler başını salladı ve hep birlikte yağmurun kayganlaştırdığı caddeye geri döndük.

O orospu çocuğu telefonu açana kadar telefon altı kez çaldı.

"Bu numarayı nereden buldun?" Jiang talep etti.

"Kardeşin Mei'yi aldı," dedim ve telefon hattında bir şok hissettim. "Onu nereye götürmüş olabilir?"

Jiang Kantonca canlı bir şekilde küfretti. "Kız ne zamandır onda?"

"Kırk dakika boyunca hareket halindeki bir arabanın içindeydiler. En son Güney Van'da olduklarını öğrendik. Onu nereye götürdüğüne dair bir fikriniz var mı?"

Çok uzun süre sessiz kaldı.

"Tanrım, Jiang, bu Mei Zhen. On yıl boyunca kız arkadaşınmış gibi davranarak seni güvende tutan kız. Senin için kendini bir kurşunun önüne atacağını biliyorsun, bu yüzden bana nerede olabileceğini söylemekten çekinme!"

"Sanki senin için kendini onun kurşunlarının önüne mi atıyor?" diye öfkeyle karşı çıktı. "Benim yüzümden mi kaçırıldığını sanıyorsun? Golden Door Bank'ı basan ve yok eden sensin. Kate Kay'le evlenen sensin. Bu senin yüzünden Henning Axelsen."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sert bir dönüş yapıp altımdaki motosikleti sağa çekerken yüzüme çarpan rüzgâr ve ağlama sesleri arasında bağırdım. "Benim ödemem gereken bedeli onun ödediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Onun benim için ölmesine izin vermektense kendimi öldüreceğimi düşünmüyor musun?"

İkimiz de ağır nefes alıyoruz.

"Ne bulabileceğime bakacağım ama üçlü paramparça oldu. Kasper ile çalışan her kimse ona sadık, bana değil."

Telefonu kapatmadan önce, "Yedi Şarkı'nın Ejderha Başı olmak istiyorsan, kızımın nerede olduğunu bulmakla işe başlayabilirsin," dedim.

Yolda giderken Güney Van'da Kasper'ı cezbedecek ne olabileceğini düşünmeye çalıştım.

Eğer onu beş yıldırımla öldürecekse, boğmak için bir nehir ya da sahil arıyor olmalıydı ve Fraser Nehri bölgeden geçiyordu. Onu canlı canlı yakacak bir yer bulacak kadar sabrı olduğundan şüpheliydim, bu yüzden boğulma ya da silahla öldürülme en olası seçenek gibi görünüyordu.

Ta ki şehrin en büyük Çin mezarlıklarından birinin Güney Van'da olduğunu hatırlayana kadar.

Bluetooth üzerinden Curtains'i aradım.

"Altı adam Fraser Nehri boyunca Marine Way'e gidip plajları kontrol edecek," dedim. "Beş kişi de Ocean View Mezarlığı'nı kontrol etmek için benimle gelecek."

Perdeler yanımda at sürerken yumruğunu kaldırdı ve yirmi dakika sonra kavşağa vardığımızda, ben sağda kalırken o beş adamı sola aldı.

Bat, Dane, Wrath, Kodiak ve Lysander benimle birlikteydi, her ne kadar Lysander kulübün bir parçası olmasa da. Lion onu bizimle göndermişti çünkü özel dedektiflik şirketinde onunla birlikte çalışıyordu ve kullanabileceğimiz becerileri vardı.

Ocean View Mezarlığı, Britanya Kolumbiyası'na gelen ilk göçmenlerden bazılarının toplu mezarlarının bulunduğu yer olmasıyla yarı ünlüydü. Seven Song'un hala ülkeye kaçak insan soktuğunu ve okyanus boyunca yük gemileriyle çok az yiyecek ve suyla yapılan korkunç yolculuğa dayanamayan cesetlerden kurtulmak için toplu mezar yöntemini kullandığını biliyordum.

Onu öldürüp böyle bir mezara atacakları yerin burası olabileceği akla yatkın geliyordu.

Çok üşümüştüm ve bisikletlerimizden inip park alanında bir araya geldiğimizde yağan yağmurla hiçbir ilgisi yoktu.

Kardeşlerime, "Yağmurlar her şeyi çamura çevirecek ama yeni mezar var mı diye bakın," dedim. "Onu canlı canlı gömmüş olabilir."

Öfke aramızdaki boşluğu doldurdu, kardeşlerimin yüzleri şiddetle doldu.

Telefonum kulağıma gelmeden önce bir kez titredi. "Konuş benimle, Jiang."

"Onu canlı canlı gömdü."

Kalbim göğsümde ölü gibi duruyordu.

"Ocean View?" Dışarı çıkmayı başardım.

"Evet. Nerede olduğunu bilmiyorum Henning, sana yemin ederim. Kasper onu orada bekleyen bir ekibe teslim etti ve havalandı. Hong Kong'a uçmak için özel bir piste gidiyor." Durakladı, nefesi gürültülü ve tıkırtılıydı. "Ona ulaşabilirsin. Adresi ve uçuş numarası bende var. Ya da Mei'yi bulmaya çalışabilirsin."

Acı bedenimi ikiye böldü. Bir yanım Kate'i öldüren, Mei'yi diri diri gömen adamı öldürmek için yanıp tutuşurken, diğer yanım Mei olmadan yaşayamıyordu. Bir yanım geçmişimi sonsuza dek unutmak istiyordu, diğer yanım ise şimdiye kadar oynadığım en büyük kumarı oynuyormuşum gibi hissettiğim bir geleceğin peşine düşmek istiyordu.

Bu bir seçim bile değildi.

"Onu bulacağım," diye yemin ettim. "Kasper'ın paçayı kurtardığını sanma. O artık ölü bir adam. Onun işini bitirmem ne kadar zaman alırsa alsın umurumda değil."

Jiang, "Tamam," diye fısıldadı. "Yola çıkıyorum. Kazmana yardım edeceğim."

Telefonu kapattım ve mezar taşlarının arasına girdim, Wrath'ın çoktan işaretlenmemiş bir mezarın başında diz çökmüş, çıplak elleriyle ıslak toprağı kazdığını fark ettim.

Yanından geçerken Bat bana "Aşağı yukarı dört saati var, eğer onu canlı canlı gömmüşlerse," dedi. "Zamanımız var."

Yeteri kadar değil.

Fraser Nehri'ne gönderdiğim altı kardeş yarım saatlik bir aramadan sonra bize katıldı ve ardından Jiang, dizlerini ıslak toprağa batırdıkları anda yok olan takım elbiseler giymiş, kendisine sadık üç adamla geldi.

Bir saat.

İki saat.

Üç.

Bir sistemimiz vardı ama çok fazla taze mezar vardı ve durmak bilmeyen yağmur her şeyi kahverengi çorbaya çevirmişti. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştım, içimde lav gibi yükselen ve beni içten dışa yakan dehşetten boğuluyordum.

Mezar taşını görene kadar.

Hai Lung 1937-1989.

Kanada'ya göç ettikten kısa bir süre sonra vefat eden Yaşlı Ejder'in karısıyla aynı isim.

Tesadüflere inanmazdım ama toprak bozulmamış gibiydi, çimler parlak yeşil ve çiğle ıslanmıştı.

Yine de devam edemedim. Çömelip, o canavarın kızımı nereye gömmüş olabileceğini anlamaya çalışırken çimenleri parmakladım.

İşte o zaman fark ettim, mezar taşının kenarındaki çimenlerin arasındaki sınırı. Parmağımla takip ettim, dikdörtgen şekli izlemek için dizlerimin üzerinde geriye doğru yürüdüm. Çamura bulanmış parmaklarım kenara saplandı ve sıkıştı.

Çimenler düzgün bir dikdörtgen şeklinde ortaya çıktı ve altında yeni çalkalanmış toprak vardı.

Otları savurdum ve kazmaya başladım, ellerimi toprağa gömerken kardeşlerime bağırdığımın belli belirsiz farkındaydım. Kazdıkça ve kazdıkça omzumun üzerinden, dizlerimin yanından toprak yağdı, tırnaklarım taşlarda kırıldı, derim taş ve kökler üzerinde soyuldu. Kanamaya başladılar ama ben fark etmedim.

"Rocky, Rocky." Wrath ve Dane de yanımda diz çöküp kazmaya başladıklarında bağırdığımın farkında bile değildim. "Rocky, hadi aşkım, lütfen benim için burada ol."

Önce bir metre, sonra dört metre kazdıkça umutsuzluğa kapılmaya başladım, ta ki sonunda parmağım tahtaya saplanana kadar.

Sade bir tabut, ahşabı hâlâ parlak sarı ve yeni.

Daha hızlı kazarken boğazımda bir kükreme yükseldi, Bat şimdi bizimle ve Curtains, Kodiak, Lysander. Kardeşlerim kapağı kaldırabilmek için tabutun kenarlarını kazıyorlardı.

Yeterince toprak temizlendiğinde, kapağın arkasından çarpmanın gürültüsünü duyabiliyordum.

"ROCKY!" Bağırdım, çok çalıştım ve sonunda kapağı açmayı başardım.

Bat ve Dane bana yardım etmeye çalışsa da, botlar çamurda, parmaklar ıslak tahtada kaysa da yerinden oynamayınca baltamı çıkardım.

Dikkatli olmazsam ona zarar verebilirdim ama o lanet olası toprağa gömülü kutuda çok uzun süre kalmıştı ve ona da zarar verebilirlerdi.

Ben de baltayı savurdum, tabutun ayağına sapladım ve bıçağın ilk darbesiyle tabutu kırıp açtım. Bir darbe daha aldım, çamurlar uçuştu, çizmelerim çamura bulandı ve dizlerimin üzerine düştüm.

Ama yeterliydi.

Ellerimi kullanarak açtığım delikten ahşabı parçaladım ve sonunda kapak tabandan ayrılıp açılana kadar uğraştım. Homurdandım, kardeşlerim de yanımdaydı, tabutun kapağını ittik.

Ve işte oradaydı.

Mei'm.

Benim Rocky'm.

Kapağı içeriden açmaya çalışırken yüzüne kan sıçramış, tırnakları ve parmak eklemleri kanla kaplanmıştı. Cenaze kefeni gibi siyah saten elbisesini giymişti.

Ama o ölmemişti.

Nefes alıyordu ve benimdi.

Tabutun içine düştüm, onu kollarıma almak ve tüm vücudumu bir kalkan gibi etrafına sarmak için aceleyle kalçamı sertçe yanındaki tahtaya çarptım. Sanki hâlâ saldırı altındaydık ve onu sadece benim bedenim kurtarabilirdi.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, tüm vücudunu sarsan ağır hıçkırıklar. Ona sıkıca sarıldım ve ıslak yüzünü öpücüklere boğdum, onu ne kadar sevdiğimi, benim için ne kadar gerekli olduğunu, hayatta, hayatta, hayatta olduğu için ne kadar minnettar olduğumu fısıldadım.

"Boner ve Ransom iyi mi?" diye sorma telaşıyla neredeyse bağırıyordu. Zaten göğsümden çıkmakla tehdit eden kalbimin sevgiyle daha da şişmesine neden oldu. "Kızlar iyi mi?"

"Boner hastanede ama iyileşecek. Ransom sadece kurşunla sıyrıldı. O iyileşti ve kızlar da iyi." Bat ona güvence verdi çünkü ben Mei'nin muhteşem suratını öpmekle meşguldüm.

"Beni bulacağını biliyordum," diye bağırdı, beni sıkıca kavradı, tırnakları ıslak, harap gömleğime batıyordu. "Biliyordum!"

"Her zaman," diye yemin ettim. "Her zaman, küçük ejderha. Ama şu an bana yemin et, bir daha bu kurban saçmalığını yapmayacaksın. Yemin et!"

"Yemin ederim," dedi hemen, bana karşı ürperdi, sanki derimin altına girmek istiyormuş gibi beni kendine yaklaştırmak için çekiştirdi ve tırmaladı. "Çok korkmuştum," diye itiraf etti, küçük ellerini saçlarıma öyle sıkı soktu ki yanıyordu, o muhteşem, ıslak siyah gözleriyle bana bakabilmek için başımı boynundan çekti. "Çok korkmuştum ama geleceğini biliyordum. Sen beni hayatta tutmak için yaratılmışsın."

"Rocky," diye mırıldandım, alnına bir öpücük kondurabilmek için ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Beni kurtarmaya devam eden sensin."

"Hayır," diye şiddetle yemin etti. "Sorun sensin. Çünkü hayatımın en karanlık anlarında, lanet bir mezarda yatarken bile, seni tekrar görme ihtimali uğruna yaşadığım ve savaştığım şeydi."

Ağrılı bir rahatlama iniltisiyle, ıslak, titreyen ağzını kendi ağzımla aldım, aşırı dolu ruhumdan fışkıran tüm sevgiyi onunla besledim.

Ayrıldığımızda, onu kendime sardım ve Mei Zhen Marchand yanımda olmadan bir gün daha geçirmeyeceğime dair özel bir yemin ettim.

"Seni seviyorum," diye itiraf ettim, bedenlerimizin arasından uzanıp düğmelerini açtım ve onun için yaptırdığım yeni dövmeyi ortaya çıkardım. "Dişlerini ve pençelerini bana geçirdin ve seni asla bırakmayacağım, duydun mu beni? Hayatımın büyük bir bölümünde aptaldım ama senin gibi sert ve mükemmel bir kadının sevgisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Beni duyuyor musun? Bunu çatıdan haykıracağım. Seni seviyorum," diye kükreyerek bitirdim.

"Henning," diye fısıldadı, gözyaşları hâlâ akıyordu ama şimdi daha yumuşaktı ve gözlerinde yeni bir tür korku vardı. "I

Bunu hak ediyor muyum bilmiyorum."

"Sen her şeyi hak ediyorsun ve bunu sana verecek kişi ben olacağım," diye yemin ettim, onu tekrar öptüm çünkü o yaşıyordu ve benimdi.

"Bu ellerde kan var," diye fısıldadı kabaca, küçük parmakları sımsıkı kıvrılmıştı, sütlü ayın altında tenleri o kadar solgundu ki ışıldıyor gibiydiler. "Yıkanarak temizlenemeyeceğini herkesten iyi biliyorum. Onlar beni mezara sokamadan adamlardan birini öldürdüm. Onu kendi tabancasıyla boğazından vurdum."

Bu yüzündeki kanı açıklıyordu. Karnımın şiddet, intikam ve yanlışlar için ayrılmış karanlık yerinde kahkahalar yükseldi ve bu bana çok doğru geldi.

Kalın, nasırlı parmaklarımdan birini kullanarak, açmaya isteksiz bir çiçeğin taç yaprakları gibi, onunkilerin her birini nazikçe sıyırdım. Gözlerinde dile getirmekten korktuğu kırılgan bir umut görmeme rağmen sadece bir an için direndi. Elini yüzüme doğru kaldırıp kanayan işaret parmağını yavaşça ağzıma götürüp dibine kadar emerken o siyah gözler beni dikkatle izledi. Burun delikleri alevlendi, yanakları karardı. Çırpınan nabzıyla birlikte boğazına bir hıçkırık takıldı.

Çekerken dilimi parmağının üzerinde kaydırdım, sonra hareketi bir sonraki parmakla ve bir sonrakiyle tekrarladım. Üçüncüsünde o kadar şiddetli titredi ki omurgasının çatırdadığını duydum.

"Kanın tadını seviyorum," diye hatırlattım ona hatırladığım şehvetle kalınlaşmış bir sesle. "Ve artık senin ya da benim geçmişimdeki hiçbir şey umurumda değil, duydun mu beni?

Senin için kan gölüne girerdim. Cehennemin bağırsakları çiğ ve acıyan ellerimin altında açılana kadar kazardım. Seni güvende tutmak için kendi kalbimi keser ve Şeytan'ın kendisiyle takas ederdim. Eğer benim olduğunu söylersen, sen benimsin ve seni sonsuza dek koruyacağım."

Mei bana daha da sıkı sarıldı, beni ters çevirdi, böylece toprağın altı fit içinde bir tabutta sırtüstü yatıyordum ve tek görebildiğim, ölüm meleği gibi üzerimde gezinen ve beni cennete öpmeye hazır olan kızımdı. "O zaman," diye söz verdi, "seninim."

AXE-MAN

ALTI AY SONRA

AYLARDIR ONDAN UZAKTA TEK BIR GECE BILE GEÇIRMEMIŞTIM.
Yine de onun gelmesini beklerken göğsümde hissettiğim acının şiddetini açıklayamıyordu. Dikkatimi dağıtmak için ellerime baktım, serçe parmağım ve birkaç dakika içinde Mei'nin yeni bir yüzük takacağı sol yüzük parmağım hariç her parmağımdaki gümüş yüzüklere.

Benim katkım olmadan kendisi seçmişti, küçük bir mücevher çantasıyla eve döndüğünde yüzünde muzip bir sırıtış vardı.

"Eşsiz bir şey," diye mırıldandı. "Gördüğümde anlayacağım."

Ona inandım.

Vancouver'ın Çin Mahallesi'nin göbeğinde altın yüzüğü bulduğumda da aynı şeyi hissetmiştim; ejderhanın gövdesi, küçük elmaslarla süslü bir kafası ve canlı yakut kırmızısı gözleri olan dalgalı bir daireydi. Yüzüğü Mei'nin ince parmağında gördüğümde, soruyu sormadan taktığımda yüzünde beliren ifade, çünkü inatçı yaşlı bir kaplandım, ama bunca zaman sonra Mei için cevabın her zaman evet olacağını öğrenmiştim, sonsuza dek aklımda kalacaktı. Saf coşku, bir uyuşturucudan değil, uzun zamandır görülen bir rüyanın gerçekleşmesinden gelen türden bir coşku. Elmas parlaklığındaki sevincin altında bir parça şok vardı, sanki bunca yıldan ve tüm mücadelelerimizden sonra nihayet en sevdiği ailenin gerçek ve yasal bir parçası olabileceğine inanamıyordu.

Ve bugün, Entrance'da bulduğumuz ailemizle çevrili arka bahçemizde nihayet düğümü atıyorduk.

"Seni hiç böyle görmemiştim," dedi Bat gürleyen bir kahkahayla ve elini omzuma atıp sıktı.

"Korkudan altına mı sıçtın?"

"Hayır, hiç korkmuyorsun," diye karşı çıktı. "Sadece canlı görünüyorsun. Sanki yeniden nefes almaya başlamak için ihtiyacın olan elektrik akımı Mei'ydi."

"Evet," diye kabul ettim, göğsümde neredeyse on yıldır hissettiğim bir ağrının yankısını ovuşturarak. "Sekiz yıl nefes almamak için uzun bir süre kardeşim. Bunu benden öğren. Mutluluğu bul, iki elinle yakala ve asla bırakma."

"Seni kovmaya çalıştığında bile mi?" diye şaka

yaptı. "Özellikle o zaman."

Bir an birbirimize baktıktan sonra elimi omzuna attım, böylece kapalı devre olduk.

"Sensiz burada olmazdım," diye mırıldandım, alnımı onunkine dayamak için öne doğru eğildim. "Sensiz burada olmak da istemezdim."

Bat omzumu sertçe sıktı. "Hemen arkandayım kardeşim. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye kabul ettim, ondan ayrılırken boğazımdaki kalınlığı yuttum.

"Ah," dedi Cleo arkamızdan, taze kiraz çiçekleri renginde uzun kollu pembe bir elbiseyle koridorda yürürken. "Erkek erkeğe ilişkilere bayılırım."

Bat güldü, ama denemek için içimde bir güç bulamadım.

"Bir melek gibi görünüyorsun," dedim ona, iki dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez boğulmamaya çalışarak. Kahretsin, yaşlılık ve mutluluk beni yumuşatıyordu.

Kollarımı onun için açtım ve kucağıma doğru yürüyüp yakınıma sokulduğunda kollarımı kapattım. Kızımı göğsüme yaslayıp çenemi ipeksi pembe saçlarının tepesine dayadığımda göz kapaklarım kendiliğinden kapandı. Geçtiğimiz birkaç ay içinde saçları omuzlarına kadar uzamıştı ve Kleopatra Axelsen'in "yeni" halini ortaya çıkarmak için saçlarını pembeye boyamasını kulübede düzenlediğimiz bir partiyle kutlamıştık. O

Her zamanki gibi kokuyordu, ona her yıl Noel'de aldığım parfüm gibi ve kollarımda kendini aylardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. İyileşiyordu, yavaş yavaş, çok yavaş yavaş, ama artık Mei'nin hayatımıza geri döndüğü kesindi.

Rocky'yi aldığım her nefeste sevmeseydim bile, Cleo'yu kendine ve bana geri getirdiği için ona sonsuza dek minnettar olurdum.

"Tanıdığım en iyi iki insanın sonunda kafalarını kıçlarından çıkarıp birbirleri için yaratıldıklarını fark etmelerine çok sevindim," diye alay etti Cleo, yüzüme gülümseyecek kadar uzaklaşırken.

Çenesinin altına hafifçe bir yumruk indirdim. "Ukala."

Güldü, bugünlerde daha sık duymaya başladığım o güzel, çınlamaya benzer müzikle. "Eğer zor şeyleri geçiştirecek bir nikâh memuru istiyorsan, bir rahip tutmalıydın."

Homurdandım. "Sanki bir rahip Mei ve benimle evlenmeyi kabul edecekmiş gibi."

Birlikte güldük ama parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim. "Bizi herkesten çok sevdiğimiz kadından daha iyi kimse evlendiremez."

Gözyaşları anında gözlerini parlattı. "Baba, tören başlamadan önce beni ağlatma."

"Evet, kes şunu," diye seslendi Bea, Priest koridorda ona koltuğuna kadar yardım ederken, küçük oğulları Azrael'in parlak kızıl saçları güneşte parlıyordu. "Makyajı için çok çalıştım."

Tüm sevdiklerimizle dolup taşan bahçeye bakarken kızımı kucağıma aldım.

Kolum ve en iyi arkadaşım yanımdaydı, hayatımın büyük bölümünde yanımda olan aynı adam ve minnettarlıkla dolup taştığımı hissettim.

Şiddet yanlısı bir pisliğin çocuğu olarak dünyaya gelen, yurtiçinde ve yurtdışında insanları öldüren, pek çok kötü şey yapan ve pek çok lanet hata yapan bir adam nasıl olur da hayatının aşkıyla evlenmeyi hak eder?

Mei'nin Off-White Knight romanlarından birindeki bir satırı düşündüm: "Bir şövalye, her zaman başarılı olamasa bile her zaman daha iyi olmaya ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan kişidir. Bir ruhun iyiliği, başarıları kadar doğru olanı yapmak için yaptığı girişimlerle de belirlenmelidir."

Hayatım boyunca beni yetiştiren adamdan ve geçmişteki hallerimden daha iyi olmaya çalışmıştım. Mei için bu bir çeşit kahraman olduğum anlamına geliyordu. Bana ise hayatım boyunca başarısız olmuşum gibi geliyordu. Ama orada bana gülümseyen, benim için mutlu olan düzinelerce sevdiğimle, uğruna savaştığım, büyüttüğüm ve sevdiğim, yanımda beni bir bok sanan kızımla dururken, Mei'nin neden bahsettiğini biliyor olabileceğimi düşündüm.

Bazen iyi olmaya çalışmak, yeterince iyi olmaktan daha fazlasıydı.

Ve hayatımın geri kalanını Rocky için en iyisi olmaya çalışarak geçirirdim çünkü benim kızım sadece en iyisini hak ediyordu.

Lion, elinde mavi gitarıyla kiraz çiçekleriyle süslü kemerimizin yan tarafına oturdu, bahçenin etrafına gizlenmiş hoparlörlere bağlandı ve "Bitter Sweet Symphony" çalmaya başladı. O ve Harleigh Rose

Mei'yi topraktan çıkardığımın ertesi günü birbirleriyle evlendiler, çiçekleri evlerinde su içinde tuttular, tüm Giriş bölümü ertesi gün tören için her şeyi yeniden kurmak üzere taşındı. Lila ve Nova da birkaç ay önce nikâh kıymışlardı ve şimdi, şükürler olsun, sıra bizdeydi.

Cleo beni aşağı çekti ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yanağımdan öptü, gözleri parlıyordu. "İyi şanslar baba."

Arkama geçip nikâhı kıymak için yerini almadan önce elini sıktım. Tek refakatçim olan Bat sırtıma vurdu. Lin karşımda, Mei'nin tek refakatçisi olarak onurlu bir yerde duruyordu. Koridorda yürümek istememişti ama Mei onu tamamen serbest bırakmayı reddetti.

Jiang bile oradaydı, arka sırada biraz ürkek bir şekilde oturuyordu çünkü etrafı kardeşleri olmayan motorcularla çevriliydi. Ama Yedi Song'un yeni Ejderha Başı ile aramız iyiydi, her ne kadar kardeşini ülke dışına sürmüş ve suç bankalarını dağıtmış olsak da. Yeniden Vancouver'a odaklanmıştı, Entrance'a değil ve her iki kuruluş için de değerli olduğunda bazen işbirliği yapıyorduk. Sonuçta bunların hiçbiri önemli değildi.

O gün mezarlıkta Mei'nin topraktan çıkarılmasına yardım ettikten sonra her zaman olacağını kanıtladığı gibi Mei için buradaydı.

Mei küçük ailemizin mümkün olduğunca sürece dahil olmasını istemişti.

Bu yüzden Mei, Mead Gölü'nün kenarına sığınak olarak inşa ettiğim evin kıvrımında belirdiğinde

Yaşlı Ejder'in yanında motorlu kırmızı bir scooter'la yürüyordu, patikadan bana doğru ilerlerken eli onun omzundaydı.

"Sik beni." Onu görünce kelimeler ağzımdan döküldü, gözleri ıslanmış, göğsü kabarmıştı.

Şaşırmamalıydım. Eğer düğünümüzde ne giymiş olabileceğini düşünseydim, o gün bana giydirdiği renk beyaz olmasına rağmen, Mei'nin asla beyaz giymeyeceği aklıma gelirdi; kesimli ve özel dikim beyaz elbise pantolonumun altına beyaz bir düğme.

Hayır, Rocky'm benimle evlendiği gün ona sadece tek bir renk yakışırdı.

Kırmızı.

Bir an için, yıllar önce mezuniyet balosunda onunla parkta dans ederken giydiği elbisenin aynısı olabileceğini düşündüm ama yaklaştıkça bunun geleneksel Çin Cheongsam'ının bir yorumu olduğunu fark ettim. Kırmızı brokar ipek üzerine ışıkta parıldayan bir ejderha deseni işlenmişti, boynu yüksekti ve boğazındaki altın düğmelerle kapatılmıştı, dar eteği ise ayak bileğinden uyluğun üst kısmına kadar açılmıştı, bu sayede dolgun, solgun bacakları ve beni temsil etmesi için yaptırdığı kaplan burcu dövmesi ortaya çıkıyordu. Gövdesine, bir zamanlar Mei'nin eskiz defterine çizdiğim ve onun da sırtına ve sağ koluna yaptırdığı dövmenin aynısı olan altın bir ejderha işlenmişti.

O kaygan, ipeksi siyah saçlarını başının tepesinde bir topuzla tutturmuştu ve üzerinde altın ejderha tılsımları olan kırmızı yemek çubukları sallanıyordu, ama rüzgâr çoktan

saç telleri, dalgaları onun acı veren güzel yüzünün etrafında yuvarlanıyor.

Bana ulaşması çok uzun sürmüş gibiydi ama sabırla bekledim çünkü buraya gelmek için harcadığımız yılların yanında bu hiçbir şeydi.

Yaşlı Ejder motosikletini koridorun sonunda durdurdu ve titreyen elini bana uzatmak için Mei'ninkine doğru kaldırdı.

Çoğu gün bedeni ve zihni zayıf düşse de, Kantonca fısıldarken kara gözleri benimkilere keskin ve parlak bakıyordu: "Hiç kimse benim değerli hediyemi senden daha fazla hak etmiyor. Birbirinize iyi bakın."

Elinin üzerine küçük bir selam vererek teşekkür ettim ve Mei'nin sıcak parmaklarını kendi parmaklarımın içine çekerek onu nikâh sunağına doğru son birkaç adımda yönlendirdim.

"Hiç bu kadar güzel olmamıştın," dedim ona, sesimdeki çakıl taşına şaşırmadan. Bir, iki kez göz kırptım, çünkü ona böyle bakmak, ellerimde, bu mihrapta, lanet olası karım olmak üzereyken, yıllarca yeraltında yaşadıktan sonra güneşe bakmak gibiydi.

Ve sonra gülümsedi, saf, sınırsız bir sevincin kırık açık ifadesi ve bunun güzelliğini özümsemek için bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Hey," dedi, gözlerimi açmamı bekledikten sonra arsızca sırıttı. "Ben hâlâ senin Rocky'nim. Cleo'nun giymemde ısrar ettiği jartiyerin altında kalçama bağlı bir bıçak var ve beyaz değil siyah iç çamaşırı giyiyorum."

Güldüm, ses gölde çınladı ve berrak mavi suların üzerindeki dalgalar gibi geri yankılandı. Çünkü çok uzun zamandır aptal ve inatçı bir adamdım,

ve daha fazla beklemek istemedim, müstakbel karımı kollarıma aldım ve kahkahalarım hala dilimin ucundayken onu öptüm.

Hafifçe geri çekildiğimde alt dudağımı şakacı bir şekilde ısırdı ve "Buraya kadar gelebileceğimizi hiç düşünmüş müydün?" diye fısıldadı.

"Bunu bilmiyor olabilirdim ama hayatımda olan her şey beni sana getirdi. Kadere inanmayı hiç istemedim çünkü sonumun babam gibi fakir, kötü ve nefret dolu olacağını düşündüm. Kaderin kırmızı ipliğinin seninki gibi bir yüzü ve kalbi olduğunu bilseydim, onu uzun zaman önce kucaklardım."

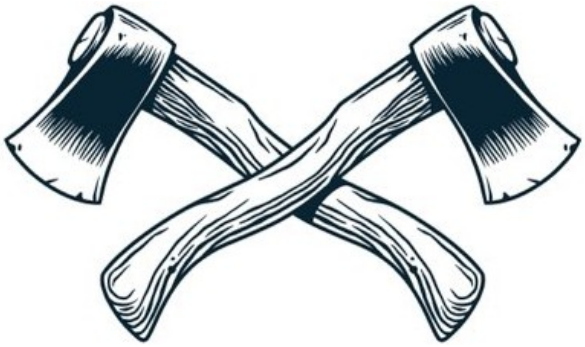
Koyu renk gözleri parıldıyordu, önümdeki galaksinin tamamı gibi takımyıldızları parlıyordu. "Ben on yedi yaşındayken ve beni sevmen için sana yalvarırken bana aşık olacağını mı söylüyorsun? Hapishane kaçkını olsam da, kızının en iyi arkadaşı olsam da."

Elimi yanağından saçlarına doğru kaydırdım ve yemek çubuklarını çekiştirdim, böylece tüm o muhteşem saçlar omuzlarına ve avucuma döküldü. "Ruhumun seninkini uzun zaman önce tanıdığını söylüyorum ve aramızdaki zaman ve yaptığımız hatalar ne olursa olsun, bugün burada karı koca olabileceğimiz anlamına geldiği için hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Cleo hafifçe, "İşiniz bitmek üzereyse, bunu gerçekleştirebiliriz," diye takıldı, elbisesine bantlanmış mikrofon bu yorumu güçlendirdi, böylece tüm seyirciler güldü.

Sadece Mei ve ben öyle değildik, birbirimize bakıyorduk, hala çok yakındık ve aşık aptallar gibi sırıtıyorduk. Yazılı yeminlerimizi ederken de öyle kaldık ve ben

Mei'nin parmağına kırmızı bir iplik bağladı, o da aynısını bana yaptı, yüzüklerimizi takmadan önce ruh eşi bağımızın fiziksel bir temsili olarak. Sonra kızım bizi yasal olarak bağladığını ilan etti ve Mei Zhen Axelsen'i milyonuncu kez ama karım olarak ilk kez öptüm ve tek bildiğim huzurdu.

Üç Hafta Sonra

Hong Kong'daki Temple Street Market en büyük gece pazarıydı

Şehirdeki pazar, bu nedenle sabahın ikisinde bile cadde hem yerel halk hem de turistlerle doluydu. Eğlendirecek çok şey vardı. Tezgahlar turistler için tasarımcı taklitleri, ucuz elektronik eşyalar ve kitschy Çin hediyelik eşyaları ile doluydu. Sokak sanatçıları kapı aralıklarına sıkışmışlardı ve yiyecek arabaları ağızları sulandıran gizemli umami aromaları yayıyordu.

Tüm bunların arasında bir kız, bir çanta tüccarı ile güveç standı arasındaki gölgelere sıkışmış küçük bir tezgahı ziyaret etti. İpek tenli yaşlı bir kadın, aynı gevşek, perdelik tarzda katlanmış ipek cüppelerden oluşan bir kozanın içinde oturuyordu. Koyu renk gözleri buğulu ve romatizmalıydı; küçük ellerinin boğumları çok yaşlı bir ağacın kökleri gibi boğum boğumdu. Önünde oturduğu masa kırmızıya bürünmüştü ve tarot kartları ve kesinlikle turistler için orada duran cam bir küreyle doluydu.

Kız kart okumayı ya da geleceğinin cam kürenin içinde aranmasını istemedi.

Kadının karşısına oturdu ve avuçlarını açarak ellerini uzattı.

Kadın uzun, sessiz bir an boyunca kızın içine bakar gibi ona baktı ve sonra küçük, hünerli ellerinin her biriyle avuç içlerini kavrayıp üzerlerine eğildi.

"Bu kadar uzun bir aşk çizgisi, bir değil iki kez kırıldı, ama skandal," diye mırıldandı nefes nefese Kantonca. Tırnağı kızın avucundaki çizgileri takip etti.

Bir an sonra, nefesi çadırın içinde ağırlaşarak sustu. Kadın soğuk, yumuşak parmaklarıyla yüzünü incelemek için ellerini kaldırdığında bile kız hareketsiz kaldı.

"Nehirler ve dağlar," diye mırıldandı. "Bu tuhaf yüzü daha önce de görmüştüm."

"Öyle," diye kabul etti kız. "Bir keresinde bana ölüme ve karanlığa fazla odaklandığımı söylemiştin. Bunun beni şanssız kılacağı konusunda beni uyarmıştın."

"Peki," diye sordu, "haklı mıydım?"

Kız gülümsedi, bıçağın ağzının altında bir kurdele kıvrımı vardı. "Sanırım bu sizin şans tanımınıza bağlı. İki annemi kaybettim, bir ergen rehabilitasyon kliniğine gittim,

Sekiz yıl boyunca ailemin çoğunu kaybettim ve birkaç kez neredeyse ölüyordum."

"Mmm," diye mırıldandı kadın memnun bir gülümsemeyle ama gözleri kısılmıştı. "Ve?"

"Ve şimdi, hayatımın aşkıyla evliyim ve ne yapacağımı bilemediğim kadar çok ailem var. Sanırım sonunda bir konuda haklıydın. Dengeyi bulmam gerekiyordu."

"Aydınlık ve karanlık arasında."

Kız omuz silkti. "Olmak istediğim kız olamayacak kadar korkmak ve evrim geçiremeyecek kadar inatçı olmak arasında gidip geldim."

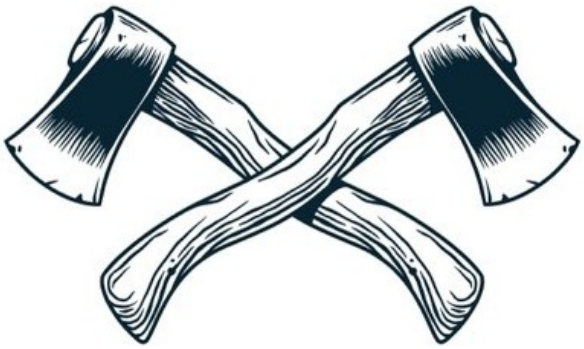
"Nehirler ve dağlar," diye mırıldandı kadın.

"Nehirler ve dağlar," diye onayladı kız.

"Bana bunun için mi geldin? Bana sonucu söylemek için mi?"

"Hayır," kız masaya doğru eğildi ve kadının kâğıttan yanağına kırmızı dudaklı bir öpücük kondurdu. "Sana yıllarımı aldığını söylemeye geldim ama o gün çadırının dışında kimin konuştuğunu buldum ve buraya onu öldürmeye geldim."

Kadın donakaldı ve bastıracak kadar kendine geldiğinde kız gitmişti, çadırının kırmızı kanadı vedalaşır gibi sallanıyordu.

BIRKAÇ BLOK ÖTEDE, TURISTLERIN GÖZÜNDEN KAÇMAYAN IŞLEK BIR LOKANTADA

ancak geleneksel olarak hazırlanan taze, sıcak deniz ürünlerini seven yerel halkın uğrak yeri olan bu yerde, yaşlı bir adam küçük bir masada oturmuş çay içiyor ve gazete okuyordu. Gazete bir Çin gazetesi değil, Kanada Globe and Mail gazetesiydi çünkü aylardır o ülkeye gitmemiş olmasına rağmen iş ilişkilerinin çoğu orada gerçekleşiyordu. Vancouver'daki özel bir banka aracılığıyla dolandırıcılık ve kara para aklama suçlarından yargılanan dört üst düzey Çinli triad üyesinin davasıyla ilgili bir makale okuyordu. Sayfayı çevirirken eli titredi ve sonra çayına uzandı. Porselen parmaklarına sıcak geldi, çay çok sertti ve höpürdeterek içerken biraz acı geldi.

Gazete ona zaten bildiği şeyi söylüyordu: Bir zamanlar bildiği Seven Song triadının işi bitmişti. Kardeşi Jiang Kuan artık Kanada topraklarında işleri yürütüyordu ve Kasper'ın kendisi de zorla emekli edilmişti. O öyle bir adam değildi.

Emekli oldu. Kendisine ait olanı geri alan bir adamdı. O öyle bir adamdı ki.

Sıcak çayın ağzında bıraktığı yanık boğazından aşağıya inmiş ve karnına oturmuştu; dişlerinin arkasında aniden ortaya çıkan mide bulantısını şiddetlendiren sıkı bir sıcaklıktı bu.

Su istemek için ağzını açtı ama göğsüne saplanan keskin bir ağrı nefesini kesti. Ve sonra daha keskin bir başka ağrı, sanki bir bıçak akciğerini deliyormuş gibi, iki kaburgasının arasına girdi.

Yüzü korkunç acıyla buruşmuş, elini kanamayı durdurmak için göğsüne bastırmıştı ama kan yoktu. Sadece acı, acı, acı, dili bile ağrıyana kadar her santimetresinde yanıp sönüyordu.

Bu acı onu ele geçirmeden önceki anlarda Kasper Kuan'ın başı masaya düşmüş, ağzı açık ve kapalı, sudan çıkmış balık gibi, parlak gözleri pencereden dışarıya, kalabalık Hong Kong caddesine dikilmişti.

Eğer ölmeye bu kadar odaklanmamış olsaydı, yolun karşısındaki bir kafede oturan siyah saçlı genç bir kadınla iri yarı sarışın bir adamı fark edebilirdi. Önce yabancının cüssesinden, sonra da kızın güzelliğinden dolayı onları fark edebilirdi. Sonra da hiçbir şey yiyip içmediklerini fark ederdi. Belki de onları, bir zamanlar ölüme mahkûm ettiği kızı ve dolaylı olarak hapse gönderdiği adamı tanıyacaktı. Sonunda bunun bir önemi kalmadı çünkü oturduktan on beş dakika sonra öldü. Servis görevlisi Bay Kuan'a güveç getirmeye gittiğinde fark etti ve ambulansı aradı ama artık çok geçti.

Işıklar sokaktaki pencerelerden yansıdığında Kasper ölmüştü ve sokağın karşısındaki çift, iş ve intikam yerini bulduğu için balaylarının geri kalanına devam etmek üzere Singapur'a giden bir uçağa binerek yollarına devam etmişlerdi.

Sonsuza dek mutlu bir hayat sürüyor olabilirlerdi ama onlar hâlâ Rocky ve Off-White Knight, Mei Zhen ve Henning "Axe-Man" Axelsen'dı ve gerekli ölümler her zaman hayatlarının bir parçası olacaktı. Mei daha sonra uçakta kocasının dört parmaklı elini tutarken her şeyin dengeyle ilgili olduğunu söyleyecekti.

SON.

Rüzgara Karşı Dikkat'i okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer **bonus sonsözü** okumak istiyorsanız buradan kaydolabilirsiniz!

Havalandırmaya mı ihtiyacınız var?
Rüzgara Karşı Dikkat Spoiler Grubuna Katılın!

The Fallen için sırada ne olduğunu merak ediyor musunuz?

Bir Fallen Men romanı, AT, 2024'ün başlarında geliyor, kimin hakkında olabileceğini tahmin edebilir misiniz?

Yeni yayınlar ve genişletilmiş epiloglar gibi bonus içeriklerle ilgili haberlerden haberdar olmak istiyorsanız Facebook'taki okuyucu grubum **Giana's Darlings'e** katılın!

Cedar'ın nereye kaybolduğunu ve The Fallen MC'nin eski Calgary bölümünün geri kalanına ne olduğunu merak ediyor musunuz? Düşmüş Adamlar, #8 için bizi izlemeye devam edin.

Axe-Man ve Mei'nin yaş farkı romantizmini sevdiyseniz, Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz'de Zeus ve Loulou'nun yasak aşk hikayesine göz atın.

"Tabu, nefes kesici ve kavurucu sıcak! WELCOME TO THE DARK SIDE'a bayıldım."-Skye Warren, New York Times çoksatan yazarı

The Fallen Men'in tamamını okudunuz ve daha fazla Giana Darling karanlık ve endişeli iyiliği mi istiyorsunuz? Lombardi ailesinin kitaplarına bir göz atın ve gizemli bir adamla ilgili The Affair'i alın.
Fransız Giselle Lombardi Meksika'da tatilde buluştu.

THANKS ETC.

Öncelikle, Mei ve Axe-Man'in yayınlanmasını sabırla bekleyen herkese teşekkür ederim! Sosyal medyamı bir hacker yüzünden kaybetmek çok kötüydü ve okuyucularımla etkileşime geçmeyi çok özlemiştim. Kişisel hayatımla ilgili pek çok şey daha erken dönmemi engelledi ama dürüstçe söyleyebilirim ki geri dönmek harika bir duygu. Hepinizle paylaşacak çok şeyim var çünkü zorunlu yalnızlık yılım çok fazla kelime üretti. Yayınlanmaya hazır altı kitap yazdım ve bir sonraki kitap Ocak ayında geliyor!

Axe-Man ve Mei de aynı sebepten dolayı benim için çok özeller. İkisi de kocaman kalplerle doğdular ve

Hayatları boyunca kendilerini gerçekliğin dehşetinden korumayı öğrenmek zorunda kaldılar. Mei sadece kendine güvenmeyi, dikenli teller çekmeyi ve insanları üç metre uzakta tutmak için nükteler yapmayı öğrendi. Axe-Man sevdiklerinin arkasına saklanmaya, kendi ihtiyaçlarından önce onların ihtiyaçlarını karşılamaya ve çoğu zaman kendisi konuşmak zorunda kalmasın diye onların konuşmasına izin vermeye başladı. Kelimeler bizi savunmasız hale getirir, bu da onun her zaman belagat yerine eylem adamı olmayı tercih edeceği anlamına gelir. Böylesine verici, sevgi dolu bir kalple doğmak güzel bir şey, ama aynı zamanda hayatı bazen acı verici hale getiriyor. Bu acıya nasıl katlanılacağını öğrenmek evrimleşmenin bir parçasıdır ve günün sonunda bu sadece bir aşk hikayesi değil, risk almak için kendine güvenmeyi öğrenmekle ilgili bir hikaye. Axe-Man ve Mei ancak tedbiri elden bıraktıklarında sonsuza dek mutlu olma umuduna sahip olurlar.

Umarım Beyaz Olmayan Şövalye ve Rocky'sini beğenmişsinizdir. Mei'yi ve onun Çin kültürünü yazmak inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Aynı zamanda çok çalışmam gerekti, bu nedenle öncelikle Profesör Sharon Kwok ve Wing Lo'ya tezlerini ve Çin suç örgütleri üzerine araştırmalarını benimle paylaştıkları için teşekkür etmek istiyorum. Bu konuda kaynak bulmak garip bir şekilde zordu ve onların yardımları paha biçilmezdi. Konuyla ilgili diğer kitaplarla ilgileniyorsanız Kan Kardeşleri'ni tavsiye ederim: The Criminal Underworld of Asia, The Snakehead: Çin Mahallesi Yeraltı Dünyası ve Amerikan Rüyasının Destansı Hikayesi, Çin Triadları, Kasıtlı Körlük: Narcos ve Çin Komünist Ajanlarından Oluşan Bir Suç Ağı Batı'ya Nasıl Sızdı, Ejderha Sendikaları: Triadların Küresel Fenomeni, Panda'nın Pençeleri: Beijing's

Campaign of Influence and

Kanada'da Gözdağı. Ayrıca Çinli, Çinli-Amerikalı ve Çinli-Kanadalı yazarlar tarafından yazılmış Year of the Tiger (Kaplan Yılı) gibi bazı keyifli biyografi ve otobiyografileri de okudum: Alice Wong'dan Bir Aktivistin Hayatı, Cathy Park Hong'dan Minor Feelings, We Were Dreamers: Simu Liu'dan Bir Göçmen Süper Kahraman Köken Hikayesi, How to American: Jimmy O. Yang'dan Bir Göçmenin Ailesini Hayal Kırıklığına Uğratma Rehberi.

Şimdi de aklımı başımda tutan ve beni çok seven insanlardan oluşan ekibe gelelim.

Birincisi ve belki de en önemlisi, Annette'im. Ben akıntıya kapılmışken online dünyamı ayakta tuttun, soruları, eleştirileri ve stresi bir ustanın kolaylığı ve zarafetiyle karşıladın. Asistanım olduğun için sana sonsuza dek minnettar olduğumu söylemek, sadece en yakın arkadaşım olduğun için duyduğum minnettarlığın altını çizen bir ifade olur. Düğünümde olmanız çok uygundu çünkü siz benim ailemsiniz ve hayatımın geri kalanında sizi sevmeden bir gün bile geçirmeyeceğim.

Nina Grinstead, benim halkla ilişkiler gurum ve dünyadaki en sevdiğim arkadaşlarımdan biri. Her zaman Giana Takımı olduğun, her etkileşimimize pozitiflik, mizah ve sevgi kattığın için teşekkür ederim. Seni sonsuza kadar ve her şeye rağmen seveceğim. Seninle tanışmak ve seni sevmek hayatımı zenginleştirdi.

Valentine, bebeğim sevgilim. Bazen hayatta insanlarla tanışırsınız ve sanki yıldırım çarpmış gibi olursunuz. Birbirinize bağlandığınızı hemen hissedersiniz ama bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilirsiniz. Seninle tanıştığım andan itibaren enerjin beni büyüledi ve bu ayrıcalığa sahip olduğum için

Seni tanıdıkça, sana olan aşkım daha da derinleşti. Sen inanılmaz bir kadınsın ve bana ilham veriyorsun. Benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim <3

Jenny, sen bir rüyasın. Kelimelerim için yaptıklarını ve beni programına ne kadar akıcı bir şekilde sığdırdığını takdir ediyorum!

Erica, işinde inanılmaz derecede iyi olduğun ve yapabileceğim en iyi, en temiz işi üretmeme yardımcı olmak için bu kadar yatırım yaptığın için teşekkür ederim. Hem bir editör hem de bir arkadaş olarak benim için çok şey ifade ediyorsun. Basitçe söylemek gerekirse, benim için paha biçilmezsin.

Najla ve Nada Qamber, vizyonumu güzel kapaklara ve grafiklere dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim. En başından beri sizinle çalıştım ve sonsuza kadar da çalışacağımı biliyorum.

Becca, Blair'imin Serena'sı, Yasemin'imin Sindirella'sı, sevdiğim için çok şanslı olduğum arkadaşım. Sen hayatımda sürekli bir ışıksın ve asla hafife almayacağım bir destek ve sevgi kaynağısın. Cleo'nun Mei'ye ihtiyacı olduğu gibi benim de sana ihtiyacım olsa, ne olursa olsun yanımda olacağını biliyorum ve bunun tam tersi de geçerli, ne kadar güzel değil mi?

Sarah Gooch, keşke benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelimelerim olsaydı. Sen benim yaratıcı ses tahtam, IG'deki mükemmel küratörlü makaraların kaynağı ve sanki tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettiğim bir arkadaşımsın. Sonsuza dek benimle kalacaksın, üzgünüm ama üzgün değilim.

Giana'nın Sevgilileri, Sık sık dünyanın en iyi okuyucularına sahip olduğumu söylerim ve doğrusu bunun %100 doğru olduğunu hissediyorum. Birçoğunuzun uzun süreli yokluğumdan dolayı benim kadar hayal kırıklığına

uğradığını biliyorum, ancak sizi ne zaman yüz yüze görsem veya sizden e-posta alsam, sevgi, destek ve ışıkla doluydular. Zor zamanlarımda beni destekliyor ve kafamın içinde yaşayan dünyaları yaratmam için bana ilham veriyorsunuz. Tüm kalbimle teşekkür ederim.

Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için kalbimin derinliklerine kadar. Hepiniz benim iyilik perilerimsiniz.

ARC ekibim, onlar benim ölüm kalım ekibim ve kalbimdeki tüm sevgiyi ve teşekkürü hak ediyorlar. Sizler benim pazarlama aygıtımın bel kemiğisiniz ve her biriniz için minnettarım. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Duyarlı okuyucularıma -Carina, Mika, Jenn, Lacey ve Sarah- Çin kültürünün ve Mei'nin bu kitapta saygılı ve eksiksiz bir şekilde temsil edildiğinden emin oldukları için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız yazamazdım.

Işığıyla dünyamı aydınlatan arkadaşım Kandi'ye. Evde olmadığım zamanlarda bile beni hep kontrol ettin ve arkadaşlığımızı sürdürdün. Seni tanıdığım ve sevdiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Brittany, seni muhteşem, muhteşem kadın. Arkadaşlığın, içgörün ve şımarıklığın benim için paha biçilemez. Seni sonsuza kadar seviyorum.

Emilie, @fansofgianadarling'den, bu kadar sadık ve ilgili bir arkadaş ve hayranlarımın elçisi olduğu için.

PeaceLoveBooksxo'dan Jess, ölümüne bir hayran ve arkadaş olduğu için.

Tori, en güzel okuyucu ve destekçi olduğun için.

Tish, dostluğun ve desteğin için.

Fiona, Lauren, Bridget, Madison ve Lisa, motorcu kız çetesinin gerçek hayattaki eşdeğerleri oldukları için. Yaşlandıkça kadın dostluklarıma ve birlikte paylaştığımız bilgelik ve sevginin derinliğine daha çok değer veriyorum. Amigo kızlarım ve kankalarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Armie, her zamanki gibi kendi küçük paragrafını hak ediyorsun, çünkü uzun yolculuklarımızda ve

Avrupa seyahatleri olmasaydı, Düşmüş Adamlar serisine asla başlayamazdım. Ayrı olduğumuz zamanlarda bile her gün seni düşünüyor ve seni seviyorum.

Gracie, ailemde bana koşulsuz inanan tek kişi olan dünyanın en iyi kız kardeşi. Keşke Mei'nin de bu yolda ona yardım edecek senin gibi bir kız kardeşi olsaydı.

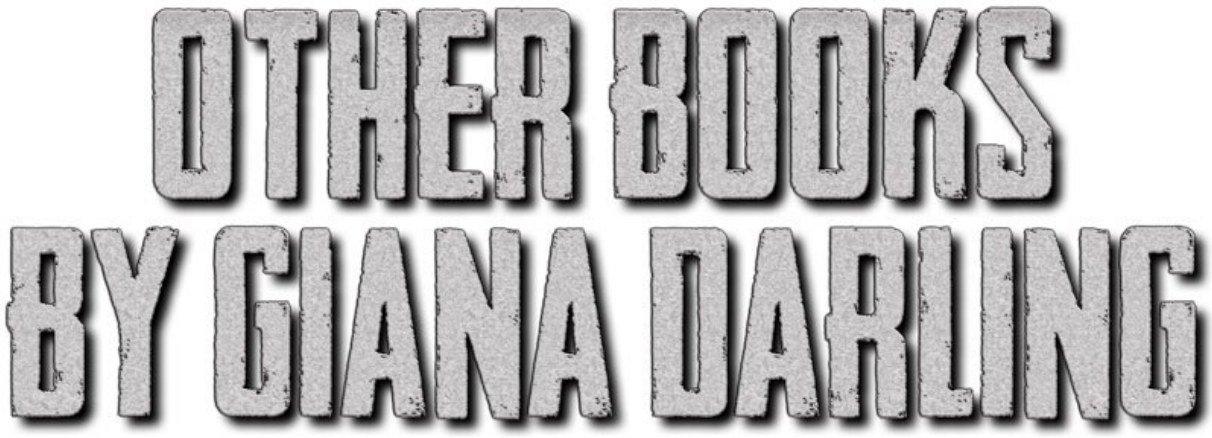
Ortaokuldan beri benimle olan çocuklarıma. Birisi bana kitaplarımda sık sık erkek gruplarına yer verdiğimi söyledi - Düşmüş MC, Karanlık Rüya Düetindeki Beyefendiler, Aşık Anti-Kahramanlar Düetindeki Dante'nin ortakları- ve bu çok mantıklı. Çoğunuz hayatımı daha iyi hale getirdiniz ve beni desteklemeye, sevmeye ve korumaya devam ediyorsunuz. Bana aile kurmanın anlamını öğrettiniz ve dostluklarımız için her zaman çok onurlu ve minnettar olacağım.

Ve son olarak, teşekkürlerimde ilk kez kocama teşekkür edebilirim. Sizin sevginiz benim ilham kaynağım. Her gün aynı adamın yanında uyanmak ve her sabahı neredeyse mucizevi bir hediye gibi hissetmek ne kadar olağanüstü bir şey. Ruh eşimi on beş yaşındayken bulduğum için çok şanslıyım ve birlikte yaşadığımız hiçbir anı hafife almıyorum. Benim cennetim olduğun için teşekkür ederim.

ABOUT GIANA DARLING

Giana Darling, USA Today, Wall Street Journal, En Çok Satan 40 Kanadalı romantizm yazarıdır ve aşkın ve romantizmin tabu ve endişeli yanlarında uzmanlaşmıştır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını kocasının bisikletinin arkasına binerek, turta pişirerek ve köpeği Romeo ve kedisi Persephone'a sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir.

Okuyucu Grubuma Katılın
Bültenime abone olun Beni
IG'de takip edin
Beni Facebook'ta beğen
Beni Goodreads'te takip et
Beni BookBub'da takip et
Beni Pinterest'te takip et

Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Adamlar, her biri müstehcen konuşan Alfa erkekleri ile Alfa kadınları arasındaki yaş farkı aşk hikayelerini içeren, birbirine bağlı, bağımsız, erotik MC romanları serisidir.
kalplerini kazanan güçlü, şımarık kadınlar.

Yolsuzluk Dersleri Karanlık

Tarafa Hoş Geldiniz

İyi Kötü Gitti

Düşen Oğul (Kısa Bir Öykü)

Düşüşten Sonra

Yalanlarla Mürekkeplenmiş

Düşen Kral (Kısa Bir Öykü)

Yürüyen Ölü

Rüzgara Karşı Dikkat

Düşmüş Adamlar Şiir Kitabı:

Demir Kalplerin Kralı

Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatil yapar ve itaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren günahkâr, esrarengiz bir Fransız işadamı olan Sinclair ile tanışır.

İlişki Sır

Sonuç

Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti

Köleleştirilmiş Düet

Köleleştirilmiş Düet, on sekiz yaşındaki bir genç kız hakkında karanlık bir aşk düolojisidir.
İtalyan manken Cosima Lombardi, borçlu babası tarafından, kendisi için cinsel kölelikten daha fazlasını içeren hain planları olan İngiliz bir konta satılır... Beş yıllık bir süre boyunca İtalya, İngiltere, İskoçya ve ABD'yi kapsayan destansı hikâyeleri, cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlardan oluşan bir ağa katlanmalarını sağlar.

Enthralled (The Enslaved Duet #1)

Enamoured (The Enslaved Duet, #2)

The Enslaved Duet Boxset

Anti-Kahramanlar Aşk Düetinde

Elena Lombardi buz gibi soğuk, kalbi kırık, uygunsuz her şeyden hoşlanmayan bir ceza avukatıdır, ancak kız kardeşi New York'un cinayetten yargılanan en kötü şöhretli mafyasını temsil etmesi için ona yalvardığında reddedemez ve çok geçmeden kendini Dante Salvatore'nin tehlikeli cazibesine karşı koyamaz halde bulur.

Kahramanlar

Düştüğünde

Kötüler

Yükseldiğinde

Aşık Anti-Kahramanlar Düet Kutu Seti

Karanlık Rüya Düeti

Karanlık Rüya ikilisi, Morelli ailesinin tehlikeli, yaralı kara koyunu Tiernan ve ailesinin diğer üyeleri hakkında bir gardiyan/koruyucu, düşmandan aşığa romantizm
masum Bianca Belcante. Bianca'nın annesi öldükten sonra, Tiernan
Hem onun hem de küçük kardeşinin koruyucusu. Ancak Tiernan hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmaz ve çok geçmeden Bianca, Bishop's Landing'in zengin seçkinlerinin ve ışıltılı yüzeyinin altında gizlenen karanlık sırların içine itilir.

Bad Dream (Dark Dream Duet, #0.5)

ÜCRETSİZDİR Dangerous Temptation (Dark Dream Duet, #1) Beautiful Nightmare (Dark Dream Duet, #2) Wildest Dreams Boxset

Elit Yedi Serisi

Tembellik (Elit Yedili Serisi, #7)

Çok Yakında

Serpentine Valentine

AT (Bir Düşmüş Adamlar Romanı)

Sebastian Lombardi'nin Üçlemesi Düşmüş Adamlar #8